the year's best Science fiction

Robert Reed
Lavie Tidhar
Allen M. Steele
Peter Watts
Geoffrey A. Landis
Kage Baker

Ian R. MacLeod
Tad Williams

7

Eleanor Arnason
Joe Haldeman
Stephen Popkes
Nina Allan
Cory Doctorow
Yoon Ha Lee

Antologiile Gardner Dozois

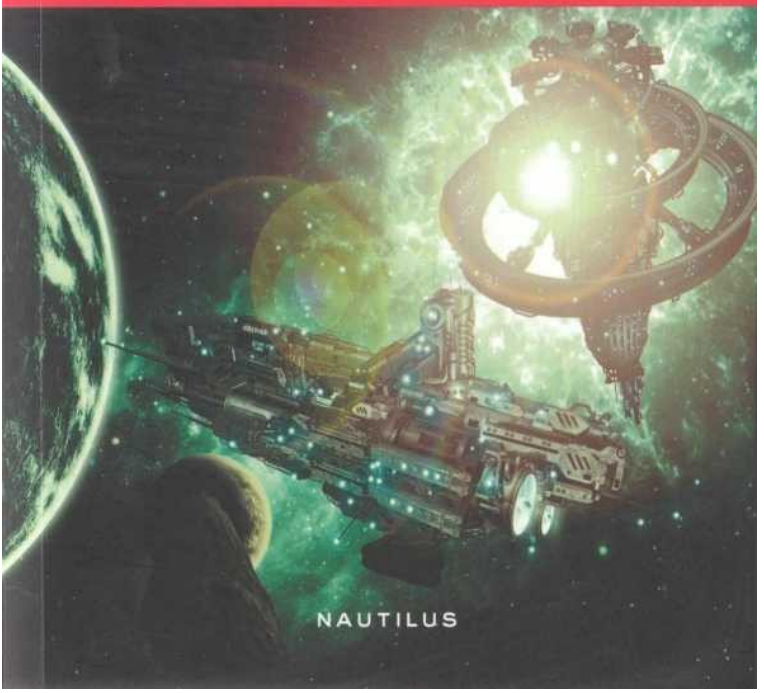

NAUTILUS

NAUTILUS

science fiction

Editorul şi scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 şi 2004 a editat revista Asimov’s Science Fiction şi a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la Asimov’s, a devenit editorul seriei de antologii The Year’s Best Science Fiction, publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile The Peacemaker (1983) şi Copilul dimineţii (1984 – apărută în almanahul Anticipaţia, 1986).

The Year’s Best Science Fiction este considerată o „venerabilă instituţie” a SF-ului.

Robert Reed Lavie Tidhar Alien M. Steele Peter Watts Geoffrey A. Landis Kage Baker

Ian R. MacLeod Tad Williams

Eleanor Arnason Joe Haldeman Stephen

Popkes Nina Allan Cory Doctorow Yoon Ha Lee
N E M I R A
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
The Years’s best science fiction: antologiile Gardner Dozois /
[trad. din engleză: Ana-Veronica Mircea, Gabriel Stoian.
Antuza Genescu…] – Bucureşti: Nemira, 2007
vol.
ISBN 978 – 973 – 143 – 056-O
Vol. 7. / trad.: Oana Chiţu, Maria Drăguţ, Alexandra Voicu.
2013.
— ISBN 978 – 606 – 579 – 450 – 4
I. Dozois, Gardner (ed.)
II. Chiţu, Oana (trad.)
III. Drăguţ, Maria (trad.)
IV. Voicu, Alexandra (trad.)
821.111 (73) – 32 = 135.1 (082)
821.111 (73) – 311.9 = 135.1 (082)
THE YEARS’S BEST SCIENCE FICTION: 28TH ANNUAL COLLECTION
2011 by Gardner Dozois
Published by arrangement with St. Martin’s Press, LLC.
Nemira, 2013

ISBN 978 – 606 – 579 – 450 – 4

Antologia Gardner Dozois 7 reprezintă prima jumătate a volumului Year’s Best Science Fiction 28th Annual Collection.

ISTORIE A TERRAFORMĂRII
Robert Reed
Traducere din limba engleză Maria Drăguţ

Povestea complicată şi plină de imaginaţie pe care o veţi citi merge pe urmele personajului principal, Simon, din copilăria petrecută pe Marte până într-un viitor din ce în ce mai straniu. Simon este un „atunci”, un terraformator, şi fiecare pas din cariera sa, pe măsură ce îşi dezvoltă cunoştinţele şi puterile, îi arată avantajele şi dezavantajele, motivele de natură etică şi fizică pro şi contra formării pământurilor, pe măsură ce terraformatorii creează noi lumi şi uneori le distrug pe cele vechi.

Robert Reed a publicat prima povestire în anul 1986 şi s-a impus ca unul dintre cei mai prolifici scriitori contemporani, în special ca autor de proză scurtă, şi a reuşit, în ciuda cantităţii, să menţină standardul de calitate a literaturii sale, o combinaţie mai rar întâlnită.

Povestirile lui Reed, cum ar fi Sister Alice, Brother Perfect, Decency, Savior, The Remoras, Chrysalis, Whiptail, The Utility Man, Marrow, Birth Day, Blând, The Toad of Heaven, Stride, The Shape of Everything? Guest of Honor, Waging Good, Killing the Morrow şi altele la fel de interesante, se numără printre cele mai bune texte ale genului scrise în anii ’80 şi 90. Majoritatea prozelor sale scurte au fost publicate în volumele The Dragons of Springplace şi The Cuckoo’s Boys. Este, de asemenea, un foarte activ autor de romane, de la sfârşitul anilor ’80 semnând nu mai puţin de unsprezece: The Leeshore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way, Beyond the Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Sky, Marrow, Sister Alice şi

The Well of Stars. A scris şi două povestiri de buzunar: *Mere* şi *Flavours of My Genius*. Cel mai recent roman al său este *Eater-ofbone*. Robert Reed locuieşte în Lincoln, Nebraska, împreună cu familia sa.

Marte

Tatăl lui Simon începu să vorbească despre nuci şi despre cum seminţele la care lucra acum

arătau ca nişte nuci. Apoi îi făcu cu ochiul, întinzându-i minunea pe care o ţinea în căuşul palmelor sale uriaşe.

— Ce părere ai, Simon?

Dar, înainte ca băiatul să poată răspunde, îl atenţionă să o ţină cu ambele mâini şi să fie foarte atent.

— Nu pentru că i-ai putea face vreun rău, zise el. Şi nici pentru că ea te-ar putea răni pe tine în vreun fel. Ci pentru că unele lucruri sunt importante, chiar sacre, şi merită toată consideraţia şi respectul de care suntem capabili.

Pe cât era de mică, pe atât era de grea. Neagră şi dură ca diamantul, dar acoperită cu şanţuri mici şi tăioase. La atingere, sămânţa era caldă. Poate mai rămăsese căldură din locul unde fusese păstrată sau poate era caldă, aşa cum toţi copiii sunt calzi. Oricare dintre răspunsuri ar putea fi corect. Dar nu rosti întrebarea cu glas tare. O ţinea în palme şi o examina atent, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă se întâmpla imposibilul şi sămânţa se hotăra să se trezească exact acum.

Se scurseră câteva minute.

Apoi tatăl îl întrebă din nou.

— Ce părere ai, Simon?

Gândurile băiatului săreau de la o idee la alta.

Îşi spunea în sinea lui că nu împlinise nici măcar trei ani. Dar pe Pământ ar fi avut deja patru ani şi toţi băieţii de patru ani pe care îi cunoştea el ştiau o grămadă de lucruri despre univers. În schimb, dacă ar fi trăit în apropiere de Neptun, nu ar fi avut nici măcar o lună şi tatăl lui nu l-ar fi luat nici în ruptul capului alături de el în călătorii. Iar, dacă ar fi fost pe Mercur, atunci Simon ar fi avut mulţi ani. Din cauza unei neînţelegeri grave în privinţa calendarelor, a anilor-lumină şi a trecerii timpului, el credea că pe Mercur ar fi fost acum om mare. Îşi aducea aminte cum spuneau oamenii că va creşte înalt şi voinic. Se pare că adulţii pot să vadă în viitor. Nu recunoşteau în faţa copiilor că au acest talent, dar adevărul ieşea la iveală din vorbe care le mai scăpau şi din anumite priviri surprinse. Lui Simon îi plăcea ideea de a ghici viitorul. Chiar acum încerca să se imagineze pe sine trăind într-un secol încă neînceput, dar important. Băieţelul de aproape trei ani se visa om mare, cu o misiune extrem de importantă. Deşi, pentru moment, să călătorească alături de tatăl său părea destul de important. La toate astea se gândea când îi întinse înapoi sămânţa preţioasă şi foarte scumpă, zâmbind cu gura până la urechi.

— E minunată, tată.

Niciodată nu fusese mai fericit ca în acel

moment.

— Ştii cum funcţionează?

— Da, răspunse băiatul.

— Ba nu ştii, îl avertiză tatăl. Misiunea mea este să găsesc un cămin pentru chestiile astea şi de-abia ştiu eu cum funcţionează.

Faptul că îşi recunoscuse aşa simplu ignoranţa l-a impresionat pe Simon.

— Cum este o nucă în perete? întrebă el timid.

Nedumerit, tatăl îl privea întrebător. Simon arătă către sămânţă:

— N-am văzut niciodată cum vine o nucă-n perete.

— A, exclamă tatăl, râzând încet. Este doar o expresie, nucile cresc într-o specie de copaci de pe Pământ.

— Ştiu cum arată un copac, se umflă în pene băiatul.

— Cel puţin din poze, ştii.

Tatăl se întoarse, aşezând minunea neagră înapoi în lăcaşul sacru. Apoi, îndreptându-se către partea din faţă a navei, adăugă:

— Mai gândeşte-te la o treabă: seminţele astea ale mele sunt ceva mai complicate decât un copac în toată puterea lui. În interiorul fiecăreia se găseşte stocată mai multă informaţie decât poate duce un ADN uman obişnuit. Şi considerabil

mai multă forţă decât ar avea vreodată rădăcinile sau frunzele luate separat.

Simon păşea în spatele tatălui său, uitându-se afară prin ferestrele mari. Marte era roşie şi plină de stânci, cu bruma nopţii încă ascunsă în cele mai întunecate porţiuni.

Terenul era extraordinar de accidentat, însă nava se deplasa lin, fără cea mai mică hurducătură sau zdruncinătură. Câţiva nori şi cel puţin trei oglinzi îi priveau din înaltul cerului purpuriu şi baza, numită Promise, se afla drept înainte. Astăzi bătea vântul cu destulă putere cât să împrăştie praful. Praful era periculos. Frigul era la fel de periculos. Marte ucidea oameni, în special copiii neatenţi, care nu-i ascultau pe taţii lor şi pe ceilalţi oameni mari. Dar lumea asta nu avea să mai fie mult timp un loc al capcanelor, se gândea Simon. Pentru destulă vreme merseră înspre Promise, dar turnul înalt nu părea să se apropie.

După aceea, pilotul automat ocoli prin jurul unui deal jos şi pe deasupra buzei unui crater vechi, până ajunseră dintr-odată înaintea unui bazin larg umplut cu apă îngheţată.

— Aici este lacul? întrebă Simon, în timp ce tatăl său era ocupat să studieze două ecrane.

Băiatul trase concluzia că ajunseseră la

destinaţie. Dar nu zise nimic, de teamă să nu-şi întrerupă tatăl, ocupat cu treburi importante. Se aşeză pe cel mai apropiat scaun, urmărind totul cu atenţie. Nava înaintă până ajunse pe malul lacului. În mijlocul gheţii se înălţau un turnuleţ şi o altă navă de transport. Lângă, cineva se mişca încet într-o direcţie, apoi în alta. Străinul era într-un costum greoi, de genul celor purtate de cei care intenţionau să stea afară pentru multă vreme. Într-o bună zi, Simon nu va mai avea nevoie de costum pentru a ieşi din casă. Sau, cel puţin, aşa promiteau cei mari când vorbeau despre viitor, când el avea să fie un bărbat frumos şi înalt şi nu va purta decât hainele şi papucii lui obişnuiţi şi Marte avea să fie un al doilea Pământ, doar că mult mai frumos.

Simon va trăi sute de ani. Chiar şi în ani marţieni, tot mult va trăi. Toată lumea spunea asta.

— Ceva nu e în regulă, mormăi tatăl său.

Băiatul se ridică şi veni aproape de el.

— Ar trebui să fi plecat deja. N-aveau ce să mai caute aici, pufni bărbatul.

— Cine trebuia să fi plecat?

Dar tatăl nu-i răspunse. Deschizând un canal de comunicaţie, se prezentă şi spuse cine l-a trimis, apoi întrebă:

— De ce sunteţi încă aici? Trebuia să fiţi deja plecaţi.

— Hei, John! se auzi o voce de femeie. Sunt eu, Lilly.

Pe tatăl lui îl chema John.

— Nu, zise el în şoaptă, dar cu asprime.

Era un ton ciudat în singurul cuvânt pe care îl rostise bărbatul. Apoi oftă resemnat şi redeschise canalul, zâmbind abia vizibil.

— Sunt aici cu fiul meu, Lilly.

Ea nu răspunse. Simon îl atinse pe umăr. Se întoarse către el şi îi zâmbi făcându-i cu ochiul, apoi, tot zâmbind, continuă:

— Am crezut că eşti plecată în misiune.

— M-am întors mai devreme, răspunse femeia.

Tatăl său nu se uita nici pe ecran, nici pe fereastră. Încă surâdea, dar ceva se schimbase în aer.

— Câţi ani are Simon acum?

— Patru.

Cei născuţi pe Pământ foloseau vechiul calendar. Unul din motivele pentru care Simon nu înţelegea ce înseamnă timpul.

— Mama lui unde e?

— Ne aşteaptă acasă. Suntem doar noi doi.

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă de femeie.

— Am înţeles.

Tatăl se lăsă pe spate.

— Lilly? Mi s-a spus că vei termina treaba înainte să ajung eu.

— Am avut tot felul de încurcături, John.

— Încurcături? întrebă calm, dar nu foarte încântat de situaţie.

— Mi-au murit două specimene. Am mai avut câte un specimen contaminat la misiunile trecute, dar niciodată două.

Nava lor mergea pe picioroangele de crab, înaintând repede de-a lungul suprafeţei îngheţate a lacului. Simon îşi imagina apa curgând pe ascuns sub stratul gros de gheaţă, apoi se gândi la noroiul rece şi murdar de dedesubt. Apoi îşi aminti de peştişorii guppy pe care îi lăsase acasă cu mama şi surioara lui. Când va fi mare, într-o bună zi va lua peştii şi pe copiii lor şi le va da drumul înapoi în lac. Ar fi minunat, nu? În mintea lui, văzu gheaţa topindu-se într-o apă cristalină şi călduţă în care se oglindea cerul albastru, ca pe Pământ, şi sute, milioane de peştişori înotând peste tot, cu gurile căscate în căutarea hranei.

— Cât mai ai?

— Încă forez, răspunse femeia.

— La ce adâncime ai ajuns?

— Aproape cinci kilometri, zise ea.

Tatăl său scăpă o înjurătură zdravănă. Apoi i

se adresă, pe un ton supărat:

— Îmi pare rău, Lilly.

— Nu mai poţi aştepta încă o zi?

— Nu, trebuie să-mi respect şi eu graficul.

Lilly nu răspunse. După un minut, John vorbi:

— Dacă aş putea, aş aştepta. Ştii doar. Numai că de data asta vor să termin treaba într-o săptămână şi cel mic trebuie să se întoarcă acasă.

Femeia încă tăcea. Tatăl se întoarse către Simon, pregătindu-se să spună ceva, dar se auzi Lilly:

— Am sunat la Zoo.

Bărbatul scutură din cap, apoi răspunse calm şi puţin trist:

— Telefonul nu va rezolva nimic şi tu ştii asta.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Simon.

Tatăl închise canalul:

— Şşş

Apoi îl redeschise.

— Bine, Lilly, fie. Zoo o să-şi pună avocaţii la treabă, mergem pe căi oficiale. Dar ce-ar fi să-ţi scoţi aparatura? Dacă ţi se aprobă întârzierea, te las să te întorci să termini.

— Va să zică feciorul tău chiar e aici.

— Este.

— Mă aude? întrebă ea.

— De ce? întrebă John şi se întinse să apese pe

un buton.

Pe neaşteptate, femeia exclamă:

— Simon? Salut! Eu sunt Lilly, o foarte, foarte bună prietenă a tăticului tău!

Simon ştia că existau reguli pentru când rămânea singur. Singur în navă însemna că nu are voie să pună mâna pe nimic, în afară de lucrurile lui şi de obiectele absolut necesare. Pilotul automat îl supraveghea când John lipsea şi îl supraveghea şi pe John când lucra afară. Dacă se întâmpla ceva, pilotul trebuia să găsească o soluţie de salvare. Dar Marte era plină de pericole şi cele mai rele lucruri stăteau gata să se petreacă. Înainte de a pleca în expediţia asta, mama lui Simon îi spusese tatălui:

— Poate se defectează ceva sau îţi perforezi costumul.

Mama credea că băieţelul ei doarme şi că, oricum, chiar dacă nu dormea, Simon n-avea cum s-o audă vorbind în celălalt capăt al casei. Cu o voce îngrijorată, îi aminti soţului ei că orice pas greşit l-ar putea lăsa pe fiul lor orfan de tată, la două sute de kilometri de casă. Şi ce-o să se întâmple atunci?

— Pilotul ştie ce e de făcut, promisese tata. Sună la numărul de urgenţă şi se îndreaptă spre cel mai apropiat adăpost.

— Cu Simon înăuntru, completă mama. Îngrozit şi singur.

— Nu e cazul să mă vezi mort, remarcă John sarcastic. Deşi, după părerea mea, asta ar putea fi mai grav decât că rămâne Simon singur.

— Nu-mi vreau băiatul traumatizat, zise ea.

Tatăl nu răspunse.

— Nu vreau, repetă ea. Nu traumatizat!

Nici Simon nu voia să fie traumatizat, doar că acum era clar speriat. Tata păşea încet de-a lungul suprafeţei îngheţate, într-un costum mai alb decât gheaţa de sub bocanci.

Capul ras complet i se întrezărea prin cască. Prietena lui stătea lângă sondă. Lilly îl privea pe Simon, care se uita la ei pe geam. O pereche de roboţi mici stăteau undeva în apropiere, fără să facă nimic. Sonda încă fora, cu gheara săpându-şi drum spre piatra călduţă din adâncuri. Simon privi cablul răsucindu-se, apoi îl văzu pe tatăl său făcând semn cu mâna, iar pe Lilly zâmbind şi spunând ceva. John se întoarse şi Simon i-a putut observa chipul. Cei doi adulţi aveau o conversaţie pe un canal privat şi vorbeau amândoi în acelaşi timp. Apoi tăcură brusc. Câteva minute nimeni nu mai zise nimic. Parcă trecu o veşnicie. Poate aşteptau să se întâmple ceva. Poate ce avea să se petreacă era foarte grav. Simon îşi aminti

povestea cu un colecţionar Zoo, care tăiase o gaură într-o peşteră plină cu apă şi metan, iar gazul ţâşnise prin gaură, nimerind unul dintre roboţi pe care îl ridicase în aer, aruncându-l peste om, care murise în urma impactului.

În clipa aceea Simon înţelese înfricoşător de clar că tatăl său avea să moară. Îndreptându-se de spate, se pregăti pentru moment. Dar nu se întâmplă nimic. Nu se schimbă nimic. Cei doi începură iar să vorbească, apoi se opriră. Simon se plictisea de moarte. Deci se lăsă pe scaunul lui şi începu să se joace. El era în echipa albastră, adversarii lui erau mov. Începu într-un colţ, înghiţi biluţele mov şi le înmulţi pe cele albastre, câştigând astfel teren şi punând stăpânire pe întreaga planşă.

Când ridică ochii pe geam, tatăl lui se îndrepta înapoi spre navă. Simon nu mai văzuse pe nimeni mişcându-se atât de rapid într-un costum de cosmonaut. Lilly dispăruse din câmpul vizual. Oare unde plecase? apoi uşa ermetică începu să se deschidă, Simon lăsă jocul şi se ridică în picioare din nou, fixând cu ochii uşiţa din spatele cabinei.

Chiar şi după curăţirea obligatorie, costumul femeii mirosea a peroxizi şi a praf. Păşi în cabină zâmbind, cu casca sub braţ. Era foarte drăguţă. Avea pielea mai închisă la culoare decât

majoritatea oamenilor pe care îi văzuse Simon în viaţa lui. În atmosfera cabinei, vocea ei suna cald, amabil.

— Ia uite ce băiat mare şi isteţ! începu ea.

Îi plăcea Lilly.

— Simon e un nume foarte frumos.

Băieţelul o aprobă din cap, zâmbindu-i.

— Tatăl tău mi-a povestit o grămadă de lucruri despre tine, continuă ea.

Apoi deveni dintr-odată serioasă.

— Doar că e prea încăpăţânat.

Sasul reîncepu ciclul de decontaminare şi aclimatizare a celor care veneau de afară.

— Simon, începu ea, ai auzit vreodată despre proiectul Zoo?

Băiatul dădu din cap fără să gândească. Spre norocul lui, da, ştia despre oamenii care se ocupau de gândaci.

— Mi-a explicat mama.

Lilly nu spuse nimic.

— Că sunt oameni cu suflete minunate, continuă el.

— Hm, aşa se pare, zise ea încet după o vreme, apoi adăugă: îmi place să cred că facem ceva util. Să salvăm cât mai mulţi marţieni înainte ca lumea lor să dispară pentru totdeauna.

— Marte nu pleacă nicăieri, spuse Simon.

— Dar habitatele lor vor pieri, unele chiar foarte curând, altele mai târziu.

— Şi noi suntem marţieni, rosti el, repetând ce auzise de la oamenii mari din jurul lui.

— Doar că microbii nativi au fost primii aici, remarcă ea.

Simon ridică din umeri, nu-l interesau microbii.

— Microbii ăştia sunt sub noi chiar acum, începu ea.

Uşa ermetică era presurizată, duşurile şi aspiratoarele se chinuiau să cureţe costumul tatălui său cât mai bine de microbi.

— Simon, sub noi se află o lume întreagă, fermecată, un paradis.

Vorbea repede şi foarte serios.

— Căldura, apa şi nutrienţii, plus fracturile din roca de la bază sunt principalele suprafeţe de creştere pentru mii de specii native. Pseudoarchaea şi nanobacteriile, cisturi virale şi, probabil, cea mai mare populaţie de ciuperci din întregul cosmos. Eu iau mostre pentru ceea ce ar fi echivalentul marţian al unei păduri tropicale. O comoară de nepreţuit, unică în univers. Îţi dai seama ce urmează să se întâmple cu aceste organisme?

Simon nu înţelegea aproape nimic din ce

auzea. Dar un cuvânt nou îi atrase atenţia, de aceea întrebă:

— Ce este aceea o pădure tropicală?

Lilly ezită:

— Tu ce crezi că e?

— O pădure unde plouă tot timpul? încercă el.

— Exact.

— Nu se opreşte niciodată ploaia?

— Plouă mult, aşa e.

— Trebuie să fie o pădure foarte tristă, se gândi Simon. Acum sasul terminase de dezinfectat, iar uşa internă se deschise şi John intră în cameră cu paşi repezi, desfăcându-şi casca, ochii scăpărând de furie şi gura crispată.

— Vorbeam despre pădurea tropicală, raportă Simon. Apoi se întoarse către noua lui prietenă şi o întrebă:

— Cum pot creşte copacii când cade apă întruna pe ei?

— Nu-i chiar aşa, se repezi ea.

Se întoarse la John:

— Ei? Au sunat avocaţii?

— Nu încă.

Tatăl se opri şi îl întreba pe fiu încet:

— Şi despre ce aţi mai vorbit?

— Despre nimic, zise Lilly.

— Ba despre Zoo, o corectă Simon.

— Aşa, despre Zoo. Tocmai îl întrebam pe acest tânăr inteligent ce ştie el despre ce fac eu. Iar el mi-a răspuns că mama lui e de părere că sunt bleagă, dar am o inimă bună.

Asta am spus eu? Nu cred!

Tata se uita când la unul, când la celălalt.

— Asta a fost tot, spuse Lilly veselă.

Costumul tatii strălucea de curat ce era. Arăta de parcă s-ar fi sufocat în el. Ba chiar arăta obosit, deşi nu făcuse nimic astăzi.

— Nu face asta! rosti în cele din urmă, încet şi calm. Simon nu-şi dădea seama cui i se adresase, poate vorbise singur? Doar că Lilly răspunse cu o voce abia stăpânindu-şi furia:

— De ce nu? De ce m-aş gândi la aşa ceva? Doar am o inimă bună, care nu doreşte răul nimănui, om sau bacterie.

Lui Simon încă îi plăcea Lilly, dar ştia că oamenii mari sunt nişte ciudaţi. O fi fost Lilly unul din acei oameni mari? Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă, evitându-şi privirile. Podeaua părea cea mai interesantă zonă a camerei, la care se uitară amândoi o vreme, cu gurile încleştate, cu ochii în gol şi respirând sacadat. Ca să rupă tăcerea, Simon începu să povestească:

— Astăzi am ţinut în mână o sămânţă, mi-a dat voie tata.

Vorbea singur.

— Seminţele sunt maşini, continuă el netulburat.

— Explodează ca bombele şi sunt foarte puternice şi ştii ce e în ele? Au ca nişte săculeţi mici şi sacii sunt aruncaţi prin gaura făcută de bombă şi plini de gândăcei mici, care fac tot felul de chestii importante şi interesante. Cum ar fi să crească repede să construiască rădăcini mici-mici, să transporte putere, cum fac cablurile de curent, şi rădăcinile ajută să încălzească coaja repede şi să înverzească pietrele, ca să ne facă nouă viaţa mai frumoasă.

Ca din senin, Lilly scoase o înjurătură groaznică. Tata o atinse pe umăr.

— Nu pune mâna pe mine, John!

— Lasă-ne în pace, Lilly, îi ceru tata încet.

Simon nu-l mai văzuse niciodată atât de enervat.

— Pune-ţi costumul şi ieşi afară!

Dar Lilly scutură din cap şi nu se mişcă din loc. Apoi, afişând un zâmbet ciudat, zise:

— Simon, vrei să-ţi spun un secret nostim despre mine şi tatăl tău?

Băiatul ar fi ascultat orice, atâta vreme cât era amuzant…

— Da.

— Ba nu, zise John, aşezându-se între ei. Lilly, ia-ţi costumul şi du-te să-ţi faci treaba. O să le spun şefilor mei că aici e ceva în neregulă şi că încă nu pot planta. Fă ce ai nevoie să faci. Eşti mulţumită acum?

— Nu, răspunse ea.

— Ce mai e?

Lilly continua să-l fixeze pe Simon cu un zâmbet ciudat întipărit pe chipul ei frumos.

— Vreau să mă ajuţi, John. Să forez şi să eşantionez. Tot tacâmul.

Tata nu scotea o vorbă. Apoi femeia se întoarse:

— Tu ce zici, Simon, nu vrei ca tăticul tău să aibă şi el o inimă bună?

— Ba da, aprobă Simon.

— Deci ce să facă el acum? Să mă ajute sau să mă lase să mă descurc singură?

— Ajut-o, tata, îl imploră băiatul. Trebuie s-o ajuţi, n-ai încotro.

624 Hektor

O pasăre mică îl avertiză pe Simon de revolta iminentă. Jackie era pe jumătate papagal, atât de mult îmbunătăţit genetic, încât atinsese un IQ aproape uman. Rostul ei era să ţină companie şi să supravegheze ferma şi era foarte bună la ambele activităţi. Dar fiecare fiinţă are calităţi nebănuite,

aşa cum spuneau profesorii lui Simon ori de câte ori un grup de boboci începea şcoala. Indiferent de zestrea genetică, mintea unui organism sau cultura în care a fost introdus, fiecare entitate poate oferi surprize dintre cele mai neaşteptate, prin defectele sau la fel de bine prin calităţile care, dacă sunt ieşite din comun, pot da peste cap viaţa cuiva.

— Se arată semne de alarmă, raportă Jackie. Semnale nesemnificative, te asigur, dar presimt un dezastru iminent.

— E soarele nostru? întrebă Simon.

Nu era o întrebare ieşită din comun, având în vedere că reactorul lor mergea la mai mult de o sută cinci la sută din capacitatea prescrisă. K

— Crezi că ne lasă lumina?

În douăzeci de ani, avuseseră loc două mari pene de curent. Care nu se produseseră din vina lui Simon, dar ambele fuseseră catastrofale pentru fermă, două nenorociri care lăsaseră în urmă traume în viaţa lui.

Însă papagalul îi spulberă temerile:

— Nu, nu e soarele nostru.

— Probleme cu carnea?

Se temea de viruşi, cum ar fi vreun mugure de herpes scăpat de capul lui prin sistemul nervos al noilor emigranţi, care ar fi creat mari probleme.

— Nu, oasele şi inimile se dezvoltă normal şi şunca e gata înainte de termen.

Cu toate acestea, Simon studie peisajul din faţa lor: deasupra craterului antic se înălţa un dom de diamant, din vârful căruia se înălţa o pală de foc arzând câteva minute în fiecare zi. Când nu ardea focul, bazinul era inundat de o lumină strălucitoare, dar obişnuită. Limitarea frecvenţelor radiaţiilor permitea consumul eficient de energie. Foliajul verde pământiu mustea de viaţă şi pocnea de sănătate, crescând în fiecare zi. Cele mai înalte erau micile lacuri, în care îşi întindeau rădăcinile copaci de gravitaţie redusă, dotaţi cu nenumărate trunchiuri care susţineau bazine în formă de cupe cu apă limpede, în care înotau o mulţime de peşti şi crevete, fiecare acoperit cu o pieliţă protectoare, astfel încât erau protejaţi de vânt şi de celelalte animale dimprejur. Ca şi alţi copii, Simon se ocupase de designul acestor bazine de apă de când sosiseră pe Hektor, urmărise nenumărate îmbunătăţiri de construcţie, care să le permită să se dezvolte în solul carbonifer. Acest proiect era cea mai mare realizare a lui. Spre deosebire de proiectul cu coastele şi inimile, care nu erau cine ştie ce din punct de vedere ştiinţific, fiind o muncă de rutină comercială şi total inestetică. Petrecuse zile întregi studiind şi

planificând, după ce stăpânul acestei ferme îi ceruse să seleaeze exemplarele şi să le îmbunătăţească după gusturile şi cerinţele lui, creând ceva mult mai satisfăcător decât o banală, deşi eficientă, fabrică de mâncare fără niciun gust. Cu răbdare, însă ferm, mai întrebă o dată papagalul:

— Ce e în neregulă, Jackie?

— Doi oameni au intrat în radarul meu, raportă pasărea. Mergeau pe sub acoperiş, dar ocoleau drumul oficial. Nu le-am recunoscut feţele. Purtau uniforme de mineri.

— Şi ce făceau minerii? Au furat mâncare?

— N-au făcut nimic.

Simon aşteptă mai multe lămuriri.

— Au vorbit despre foc.

— Aşa. Ce-au vorbit despre foc? insistă Simon.

Deşi era papagal, Jackie habar n-avea să imite vocile oamenilor. Dar îşi cunoştea limitele şi nu se strădui. Însă era destul de inteligentă să facă un rezumat al discuţiei.

— Unul din ei a spus ceva cum că ar fi îngrijorat, pe urmă celălalt a zis că oricum se va întâmpla foarte curând, în treizeci şi trei de ore. Apoi i-a zis camaradului său că focul e stins şi câinii dorm şi, chiar dacă şefii ar afla despre plan, în acest moment nimeni nu mai putea opri ceva ce

nu mai putea fi oprit.

— Nu înţeleg o iotă, mărturisi Simon.

— De ce nu mă miră? (Unul din talentele-surpriză ale lui Jackie era sarcasmul.)

— La început, nu am dat nicio importanţă, dar în primul rând, focul mă sperie şi, pe urmă, mi s-a părut suspect că au adus vorba despre şefi.

Simon n-avea cum să nu fie de acord. În principiu, fiecare aspect al coloniei era sub controlul şefilor şi, dacă ceva le trecea pe sub nas neobservat…

— Deci i-am urmărit pe mineri! continuă papagalul.

— Parcă spuneai că nu sunt mineri.

— Păi, erau prea solizi ca să fie mineri. Doi bărbaţi neobişnuit de musculoşi.

Doar soldaţii sau nou-veniţii mai aveau tonus muscular. Simon avea o alură filiformă, ca urmare a gravităţii foarte reduse şi a consumului minim de calorii.

— Ce altceva au mai zis?

După acel schimb de replici n-au mai vorbit. Dar chiar înainte de a părăsi ferma, bărbatul s-a întors spre femeie şi i-a cerut să zâmbească. Că McKall ştie el ce face şi că ea ar trebui să nu-şi mai consume dracului energia gândindu-se la ce-i mai rău.

Simon rămase tăcut. După o vreme, Jackie întrebă:

— Auzi, tu-l cunoşti pe McKall, nu?

— Îl cunosc. Chiar el e tipul care mi-a dat misiunea asta.

Doi asteroizi roşietici stăteau lipiţi strâns unul în celălalt, producând Hektor 624. Mica lume orbita în jurul soarelui la 60 de grade în faţa lui Jupiter, în dulcea regiune Lagrange, unde o mulţime de asteroizi troieni înotau de miliarde de ani.

Hektor avea un corp elongat, care se rotea o dată la aproape şapte ore, iar Simon întotdeauna fusese de părere că e o planetă urâtă. Impresia îi era accentuată şi pentru că trăia la un capăt de univers, slugă la şefi şi la alte corporaţii, de pe un post de simplu fermier. La şcoală avusese întotdeauna note bune, absolvise ca un atunci calificat, poate chiar unul talentat, *atunci* fiind numele profesional împrumutat de la zeul egiptean a cărui misiune era să creeze lumile necreate. Dar inteligenţa nu e întotdeauna o garanţie a succesului în viaţă. Cele mai bune posturi erau obţinute cu pile, dacă aveai prieteni sus-puşi sau mentori influenţi, iar cariera lui Simon de până în acest moment era o dovadă clară că el nu avea de niciunele. Oriunde

altundeva în sistemul solar ar fi fost mai bine: Marte era un vis îndepărtat, iar asteroizii lunari şi solari ai lui Jupiter erau ocupaţi deja şi mult peste capacitatea lor. În plus, acum mai era şi Luna şi echipe de test munceau de zor pentru terraformare pe Venus. În schimb, Hektor era o exploatare minieră izolată, care nici măcar nu era cine ştie ce mină. Odată ce se puneau la punct utilajele, avea să pompeze apă şi carbon în sistem. Dar nu era proiectată să devină o destinaţie importantă, nu avea să fie niciodată o colonie mare. Pe planetă, la suprafaţa şi în interiorul ei, trăiau aproape cincizeci de mii de suflete inteligente, din care oamenii erau o minoritate, majoritatea fiind glorii intrate în uitare şi suflete pierdute.

Cea mai mare comunitate avea un nume oficial, însă localnicii o botezaseră Desperado: un orăşel tânăr, murdar, înghesuit şi haotic, aşezat într-o zonă de impact unde doi asteroizi de clasă D se alăturaseră. Aşezat între un container de banane proaspăt culese şi unul de plevuşti dezosate, Simon se îndreptă spre Desperado. Când ajunse, un robot al poliţiei se înfiinţă, întrebându-l încotro.

— La casa lui Ernest McKall, răspunse el.

Dar nu era suficient. Fără niciun motiv

aparent, protocoalele de securitate se complicaseră. Robotul vru să afle şi motivul acestei aşa-zise vizite.

— I-am găsit câinele pe care-l pierduse şi i-l aduc, zise tânărul.

Deşi nicăieri nu se vedea niciun câine, răspunsul păru satisfăcător. Simon îşi făcu loc printr-un tunel care ducea în oraş, trecând de-a lungul grădinilor roditoare ce se odihneau sub lumini strălucitoare ca pe Pământ, straturi nesfârşite de flori şi culturi de carne animală, care răsplăteau consumul exorbitant de energie necesar pentru producerea lor, prin curcubeie şi parfumuri elaborate.

— Dar dacă McKall n-o fi acasă? se întrebă Simon.

Însă era acasă şi atumul mult mai în vârstă păru încântat să dea ochii cu un asemenea musafir neaşteptat când deschise uşa.

— Poftim înăuntru, dragul meu, tocmai mă pregăteam să beau un pahar de vin la sfârşitul zilei.

— Nu vreau să vă deranjez, minţi Simon.

— Niciun deranj. Hai înăuntru!

McKall fusese întotdeauna cam uscăţiv. Simon găsise odată o poză de-a lui din urmă cu nouăzeci de ani – un băiat de opt ani, slăbănog şi zburlit, cu

ochi mari, care se uitau fix la aparatul de fotografiat, în timp ce se strâmba la fotograf, cu un zâmbet ciudat, de parcă tocmai mâncase ceva ce nu-i priise. Varianta matură a copilului încă păstra aerul tineresc, dar părul deja era a doua sau a treia generaţie şi începuse să se facă negru ca abanosul. La viaţa lui, McKall nu fusese niciodată un vorbăreţ, iar lipsa gravitaţiei, combinată cu dieta matusalemică, îi dădea un aer de eleganţă firavă copilului care fusese cândva.

— Vin? îi oferi McKall.

— Nu, mulţumesc, refuză Simon.

Atumul şef de pe Hektor stătea în spatele unui bar sofisticat, o structură elaborată, garnisită cu metale rare, în mijlocul unei camere a cărei unică funcţionalitate era petrecerea plăcută a timpului liber. Totuşi, bătrânul nu se deranjase să ia sticlele goale, cu atât mai puţin să le umple. Se uita la Simon, tăcând şi zâmbind, iar calmul privirii, precum şi liniştea dintre ei, îi spunea lui Simon că vizita lui nu era neaşteptată.

— Mi-am pierdut câinele, nu? întrebă McKall.

Simon clipi surprins, zâmbetul se lăţi, bătrânul se apropie de el, vorbindu-i cu o voce calmă, pronunţând cuvintele rar şi moale.

— Ia spune, ce ai aflat, puştiule?

Simon avea aproape cincizeci de ani, iar

copilăria lui era deja o amintire îndepărtată.

— Ai auzit vreun zvon, nu?

— Despre nişte câini, răspunse el.

— Doar atât? întrebă cel mai în vârstă, ridicând din umeri.

— O să se întâmple ceva.

— Întâmplările sunt inevitabile. Ai mai multe amănunte?

— În douăzeci şi opt de ore…

— Destul.

O mână uscată se ridică în aer aproape atingându-l pe Simon pe piept.

— Nu, nu ştii nimic. Absolut nimic.

— Câinii tăi dorm în post, continuă Simon.

Gazda lui nu scotea un cuvânt. Aştepta.

— Am mai auzit şi ceva despre un incendiu.

Zâmbetul se îngustă, dar vocea deveni mai prietenoasă.

Curioasă. Poate chiar amuzată.

— Ce-i cu incendiul?

— Domnule, v-am studiat scrierile.

Eticheta îi impuse lui Simon să încline capul uşor în faţa celui cu un statut social superior.

— De obicei faceţi asocieri între activitatea metabolică şi foc.

— Dar nu sunt singurul care a folosit o asemenea analogie.

— Însă, ca tânăr atunci, aţi petrecut mult timp şi energie criticând limitele ştiinţei noastre, pretindeaţi că sunteţi prizonierul unor legi draconice. Aţi spus că viaţa, aşa cum o construim noi, este doar o flacără mocnită. Şi că visaţi ca într-o bună zi să dezlănţuiţi puterea reală a organismelor. Biochimie revoluţionară, genetică inovatoare şi curăţarea ultraeficientă a oricăror reziduuri inutile. Aţi fost unul dintre cei mai vehemenţi avocaţi ai anulării Regulilor învechite, pretinzând că numai atunci profesia noastră, care se află abia la început, va fi capabilă să producă o flacără nemaivăzută, care să cuprindă întregul univers.

— Ah, înţeleg, râse McKall încet. Înţeleg.

— Ce nu pot opri şefii?

În loc să-i răspundă, atumul îi puse o altă întrebare:

— De ce crezi tu că un cercetător talentat, un om cu importante realizări, s-ar duce de bunăvoie unde şi-a înţărcat dracul copiii? De ce ar ignora Earnest McKall toate ocaziile avantajoase care i se oferă, călătorind tocmai până aici, pe maldărul ăsta de rahat şi apă îngheţată?

Simon nu răspunse.

— Da, am nişte câini, recunoscu McKall. Se vor trezi în curând, dacă vrei să ştii. Zeci de ani de

cercetare şi câteva laboratoare bine camuflate au făcut mai mult decât o revoluţie, atât din punct de vedere al productivităţii, cât şi al plasticii.

— Dumneavoastră aţi făcut asta?

— Da, însă nu singur.

Bătrânul dădu din cap, scuturându-şi părul negru şi bogat.

— Am lângă mine câţiva asociaţi absolut extraordinari, plus colaboratori în douăzeci de alte lumi. Da, am o minte strălucită, dar nu sunt orbit de mândrie.

— Eu sunt unul dintre asociaţii dumneavoastră, preciză Simon.

— Nu, nu eşti. Însă ai fi putut fi, tânărul meu domn. De fapt, acesta e unul dintre motivele pentru care i-am ţinut pe unii angajaţi departe de orele pe care le avea clasa dumitale. Am crezut că mă poţi ajuta în munca mea de aici.

— Dar n-am făcut nicio brânză.

— Nicio brânză, aprobă McKall. Lucru care m-a surprins, trebuie să recunosc. După sosirea dumitale aici, te-am urmărit îndeaproape, am vrut să văd mai ales cum răspunzi faţă de autoritate. Să-ţi spun sincer, nu am fost deloc impresionat. Eu aveam nevoie de îndrăzneală, de geniu. Competenţă fără inspiraţie este binişor pentru o lume comercială banală, dar nu pentru sufletele

însetate de un vis măreţ.

Nici dacă l-ar fi pălmuit cineva, lui Simon nu i-ar fi luat foc faţa aşa. Respira greu şi rar, apoi, în ciuda eforturilor de a se stăpâni, începu să plângă, lacrimile curgându-i pe obrajii încinşi.

— Dar să ştii că, altminteri, îmi eşti foarte simpatic, continuă McKall. Şi, din moment ce nu ai nicio informaţie clară despre planurile mele şi nici nu mai există vreo cale de a opri inevitabilul, îţi voi face un cadou: foloseşte-te de această şansă pentru a scăpa. Un transport pleacă de pe Hektor în patru ore. Vor fi câteva cuşete goale, te sfătuiesc să iei una.

Simon se întoarse să plece, apoi rămase pe loc nehotărât.

— Intenţionaţi să preluaţi controlul asupra lui Hektor? bâigui el.

McKall începu să râdă.

— N-ai fost atent la ce ţi-am spus adineauri? Ambiţiile mele sunt mult mai mari decât movila asta de pământ!

Simon se repezi înspre primăria din Desperado, deşi se aştepta să fie oprit de mâini puternice şi arme criminale. Cel mai mare dintre şefi parcă-l aştepta. Îi strânse amândouă mâinile şi îl pofti în biroul minuscul, apoi, înainte ca el să deschidă gura, îi spuse:

— Nu te îngrijora. Dar mai ales nu intra în panică! Ştim cu toţii de planul lor.

— Ştiţi? De când?

— De câteva zile deja, răspunse omul degajat.

Apoi, prefăcându-se cât se poate de stăpân pe sine, continuă:

— Îl avem pe McKall sub supraveghere. Şi pe acoliţii lui. Echipele noastre de securitate sunt pe punctul de a pune mâna pe ambele lui laboratoare private.

— Ah, bun, răsuflă Simon uşurat.

Moment în care şefului îi pieri zâmbetul de pe faţă. Devenind dintr-odată cât se poate de serios, îl întrebă pe fermier:

— Am o curiozitate. De ce te-ai dus întâi la atunci, în loc să vii direct la noi?

— Nu ştiam despre ce este vorba.

— Voiai să pescuieşti informaţii?

— Da, răspunse el, încercând să sune cât mai convingător cu putinţă. Dacă tot aveam de gând să raportez o infracţiune care nu avusese loc încă, trebuia măcar să aflu câteva detalii. Care să vă dea un motiv să credeţi în veridicitatea afirmaţiilor mele.

— Un răspuns destul de plauzibil, replică şeful. Cel puţin pentru moment.

Simon se simţea mic şi prost. Tot ce-şi dorea

acum era să se înapoieze cât mai repede la ferma lui, la Jackie, şi, dacă scăpa de belea, să-şi continue treaba şi să hrănească această lume minusculă de la capătul universului. Tremura de îngrijorare.

— Pot să plec? întrebă timid.

— Mă tem că nu pleci nicăieri până nu ştim cu certitudine.

Simon înghiţi în sec, cu un nod în gât.

— Ce să ştim cu certitudine?

Întrebarea lui stârni un hohot de râs, apoi veni răspunsul temut:

— Totul, dragul meu, trebuie să ştim totul.

Atacurile asupra laboratoarelor fură lansate, fiecare picând în capcane inteligente. Mercenarii lui McKall erau pregătiţi să se apere, iar încercarea de a pune mâna pe revoluţionari se sfârşi cu capturarea de imagini holografice şi roboţi sosii. Apoi rebelii puseră mâna pe sistemul de comunicaţii local. Propriul lor atac se desfăşură conform programului, iar minimul de decenţă le cerea să-i avertizeze pe cetăţenii civili şi să le ofere căi de scăpare. Doar că şefii puseră interdicţie pe orice mijloc de transport. Îşi regrupară forţele rămase, întocmiră noi planuri de atac până în momentul în care îşi făcură apariţia „câinii” despre care circulaseră atâtea zvonuri.

Tuneluri secrete ajungeau în adâncime până în centrul lui Hektor şi din ele ţâşniră afară monştri însetaţi de sânge, cu o viteză uimitoare, rupând din carne şi din raze laser în timp ce goneau prin Desperado. În haosul care urmă Simon reuşi să scape. Ajuns la fermă, descoperi acolo trei roboţi civili, care puneau la cale o bombă de fuziune mică.

— Nu putem lăsa resursele la îndemâna inamicului, raporta una dintre maşini.

Lui Simon nu-i mai păsa. O luă pe Jackie şi îşi adună câteva lucruri, apoi goni spre unul din porturile auxiliare şi, în timp ce pământul de sub picioarele lor se zguduia şi se crăpa, mii de suflete înnebunite de panică părăsiră în grabă planeta Hektor, cu orice navă bună pentru un drum în spaţiu, asumându-şi orice risc în drumul înapoi spre soare.

În următoarele câteva săptămâni, Simon fu interogat de voci de la distanţă – militari şi politicieni care voiau să obţină cât mai multe informaţii despre McKall. Băiatul le oferi toate detaliile pe care le cunoştea, încercând să-şi treacă sub tăcere ruşinea. După ce nava lui Simon trecu orbita marţiană, refugiaţii fură înghesuiţi în carantină pe Noul Phobos. Cine ştie ce boli noi ar fi putut să le strecoare în sânge McKall? Printre

teste şi alte interogatorii, amintirile din copilărie îi reveniră în minte lui Simon, când fusese pe Marte, cu mările ei albastre şi reci şi atmosfera densă, aproape artificială. Peisajul deşertic, aspru, dispăruse. Transformarea aceasta rapidă a universului îi dădea un sentiment de mândrie, dar şi o senzaţie de pierdere irecuperabilă şi dureroasă. Totuşi, în ciuda planurilor măreţe şi a trilioanelor de euro investiţi, procesul de terraformare era departe de a fi perfect. De la o înălţime de patruzeci de mii de kilometri, Simon zări lacurile încă pline de acid şi pădurile în care copacii se uscau, ştia că sunt zvonuri că noul ecosistem se dovedise mult mai puţin stabil decât vorbeau pe la televizor oamenii politici şi cei de ştiinţă. După cincisprezece luni de carantină, Simon era un om liber şi urmări ştirile când navele militare luară cu asalt 624 Hektor. Roboţii şi trupele de şoc aterizară în craterul gol care fusese ferma lui Simon. „Câinii” fură topiţi şi îngheţaţi. Toate bătăliile se dovediră câştigătoare, victoria era aproape. Şi dintr-odată războiul luă o întorsătură neaşteptată. O explozie albăstruie rupse asteroidul. Încă de când începuse rebeliunea, o mică parte din Hektor fusese transformată complet. O navă de transport de dimensiuni nemaiîntâlnite era ascunsă sub crusta

roşiatică şi explozia care avu loc aruncă în aer bucăţi întregi de rocă de jur-împrejurul navei, nimicindu-i pe invadatori. Jumătate din asteroid ieşi de pe orbita antică, cu motoare turate la maxim şi se apropie periculos de mult de Jupiter. Planeta uriaşă îşi pierdu stabilitatea. Apoi, nava împinse şi ieşi în partea îndepărtată a sistemului solar, ajungând până în apropiere de Saturn.

Cinci ani mai târziu apărură motoarele stelare – mult mai performante. Între timp, McKall devenise o legendă. Nimeni nu avea de gând să-l vâneze prin galaxie, cu atât mai puţin să continue războiul. Ce rost ar mai fi avut? Un corp în permanentă schimbare, format din carbon, silicon şi apă încălzită se îndepărta de soare, de umanitate, ducând această nou-născută revoluţie direct în inima celor trei surori din constelaţia Centaurul.

Venus

În cele din urmă, toată lumea află povestea lui Simon. Dintr-odată oameni pe care nu-i văzuse în viaţa lui ştiau cine este şi îi zâmbeau jenaţi. Cunoştinţele lui începură să se poarte cu el cu mare condescendenţă, râzând cu gura până la urechi la poantele lui slabe şi rare sau urându-i o zi bună sau o noapte bună, cu vise cât mai plăcute. Cei de la muncă, colegii lui atumi, abordau una

din două strategii penibile: fie săreau să-i spună cât de rău le pare de situaţie şi să-l întrebe ce pot face pentru el, fie păreau de-a dreptul scandalizaţi că Simon nu îi considerase destul de apropiaţi, încât să le povestească ce i se întâmplase.

— Doamne Dumnezeule! Ţi-ai pierdut aproape întreaga familie! exclamă unul dintre ei, eronat, dar pătimaş. Ar fi trebuit să-mi zici. Aşa, mă simt ca un prost! Am crezut că suntem prieteni, cel puţin…

Simon avea, totuşi, câţiva prieteni buni, cât numeri pe degetele de la o mână. Când se află despre dezastrul de pe Marte, îi respectară cu discreţie intimitatea. Pe măsură ce situaţia se înrăutăţea, el se refugie în câteva droguri relaxante şi alte metode, care îl ajutau să facă faţă situaţiei, deşi efectul lor nu însemna mare lucru. Mai plângea câteodată, însă doar când era singur. În cele mai proaste zile, se oferea voluntar pentru misiuni solitare, evitând pe cât posibil discuţiile profesionale despre greşeli din trecut şi numărul de victime. Crezu chiar că depăşise momentul, fiind chiar într-un fel mândru de capacitatea lui de a trece peste aceste încercări ale vieţii, dar, când situaţia se stabiliză cât de cât, se întâlni împlător cu un prieten din copilărie. În toată ignoranţa lui, acesta îl întrebă brusc:

— Dar familia ta, Simon? Au reuşit să scape din coşmarul ăsta, nu?

Părinţii lui nu încercaseră niciodată să evadeze. Erau doi bătrânei, trăind fiecare la câte un capăt al unei lumi schimbătoare şi strâmbe, şi care nu-şi mai vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani. Dar, atunci când veniseră furtunile şi aerul se prefăcuse în otravă, îşi lăsaseră casele şi fugiseră întâi cu navele, apoi pe jos, prin tot acel haos, ajungând în cele din urmă la un habitat de unde se vedea Hellasul şi unde-şi petrecuseră împreună ultimele opt zile şi nopţi.

Cât despre fraţii şi surorile lui vitrege, în afară de doi dintre ei, toţi reuşiseră să se scape înainte ca ecosistemul să se prăbuşească. Dar găsirea unui adăpost pentru ziua de mâine nu era doar problema lor, ci a întregului sistem solar. Milioane de refugiaţi stăteau înghesuiţi pe zece Luni Noi şi o flotă întreagă de nave de salvare, plus diverse habitate ad-hoc, încropite din alveole pneumatice şi sisteme de refugiu abandonate care pe unde. Era o viaţă dură, murdară şi periculoasă, deşi mult mai bună decât a celor cincizeci de milioane de suflete rămase în urmă pe suprafaţa anaeorobă şi peroxidată a lui Marte. Unde îşi vor găsi acele suflete scăparea? Unde vor trăi ele mâine? În faţa acestui dezastru, atumii găsiră o soluţie: să se

terraformeze Marte din nou şi cât mai rapid posibil, folosind toate mijloacele disponibile.

— De data asta vom construi o seră, declară un atunci tânăr. Ar fi trebuit s-o facem de la bun început. Încă o dată, Simon, ne pare atât de rău pentru tragedia familiei tale.

Naomi era o fată tânără şi frumoasă, care îşi folosea calităţile fizice şi alura şarmantă pentru a câştiga favoruri şi a primi complimente. Îi plăcea să converseze, era îndrăgostită de propria voce, inteligentă şi armonioasă. Umblau zvonuri cum că ar fi fost dotată cu deschideri artificiale şi rotunjimi detaşabile, pori care emanau arome intoxicante şi mici şocuri electrice. Simon era curios să afle mai multe despre trupul ei, dar nici rangul, nici dorinţa nu-i erau atât de mari, încât să-şi urmeze dorinţele instinctuale. Pentru el era suficient să o privească în timp ce-şi etala farmecele. Majoritatea colegilor lui simţeau că Naomi e prea mult pentru ei. Dar Simon nu se simţea deloc intimidat, nici chiar atunci când fata se lăuda cu planurile ei pentru un viitor incandescent. Cel de-al doilea secol al său adusese cu el o revelaţie folositoare: fiecare eşuează în cele din urmă şi, cu cât îţi construieşti mai migălos viitorul, cu atât va fi mai dramatic eşecul.

În momentul în care ne aflăm, atumii discutau,

ca de obicei, cu înflăcărare, despre subiectul lor preferat: serele.

— Ah, eu nu sunt chiar atât de convins, murmură Simon.

Naomi râse şi îl întrebă pe un ton plin de sine:

— Nu mai spune! Şi de ce, mă rog?

— Păi, un acoperiş n-ar fi suficient. La urma urmei, e cam acelaşi lucru.

Dar ea nu putea lăsa remarca lui fără o replică.

— Dar, dacă am fi avut un acoperiş, am fi putut controla vremea mai bine, razele solare, compoziţia chimică a atmosferei. Toată apa din sol ar fi fost a noastră.

— Dar nu într-un habitat vechi de patru virgulă cinci miliarde de ani, contracară el.

— Habitat geologic, vorbi ea nesigură, de parcă nu ar fi înţeles exact sensul expresiei.

Atunci şefa autumilor interveni în discuţie. Cu o voce tare şi relaxată, făcu un rezumat al părerilor ambelor tabere. Apoi, după ce dădu glas propriilor sale păreri, asezonate din plin cu tot felul de termeni tehnici, adăugă:

— Pe Marte treaba depindea prea mult de aspectul biologic. Acolo au greşit ei. Niciodată să nu aveţi încredere în viaţă, fiindcă vieţii nu îi pasă de voi. Domeniul fizic este cel care contează şi

serele sunt invenţii foarte utile. Cu siguranţă vor avea ultimul cuvânt de spus în domeniul nostru.

Cu toţii – în afară de Simon – aprobară, chestiunea fusese rezolvată.

Totuşi, în ciuda acestei păreri să-i zicem unanime, doar o singură seră de proporţii planetare era în faza aproape finală şi asta, datorită unor împrejurări extraordinare. Luna era cea mai apropiată lume care putea fi închisă într-o bulă semitransparentă: gravitaţia scăzută, apropierea de Pământ, industria locală prosperă, plus absenţa conflictelor politice şi ecologice. Acoperişul care urma a fi instalat menţinea orice atmosferă se crea, aproape de sol. Proiectul era simplu şi construcţia ar trebui să fie relativ uşoară. Dar de la teorie la practică e un drum lung şi adesea plin de surprize. Proiectul Luna depăşise deja bugetul alocat cu patruzeci la sută, apa vitală din asteroizi şi comete era adunată din alte proiecte terraformatoare, inclusiv pe Venus, dar chiar şi în cel mai optimist scenariu trebuia să mai treacă două decenii până când primele brize ale unei atmosfere oxigenate şi luminoase vor începe să adie pe câmpiile prăfuite ale Feţei vizibile.

Era posibil ca dubiile lui Simon să fie neîntemeiate. El însuşi îşi dorea să nu fi avut dreptate. Cu toate astea, nu-i dădea pace

sentimentul că se afla iarăşi pe marginea unei prăpăstii.

Ceilalţi fermieri îl lăsară în legea lui şi îşi văzură mai departe de proiect. Subiectul zilei, scopul cercetărilor lor actuale era Venus. Se discutau şi alte proiecte mai mici. Mare parte din munca lor avea ca scop crearea unei atmosfere şi disiparea căldurii. Soluţiile oferite au fost, evident, dezbătute şi respinse, apoi înlocuite cu alte soluţii la fel de bune. Când se deranja să participe la dezbateri, Simon putea ghici cu cine se culca Naomi şi cine făcea manevre pentru a urma în patul ei. Ar fi fost un spectacol destul de distractiv, dacă instinctele lor animale nu s-ar fi jucat cu soarta omenirii. Nu era el genul care să creadă în existenţa unei entităţi supreme, dar se gândea că, dacă zeii ar privi înspre Pământ, ar râde cu siguranţă văzând cum nişte hormoni microscopici şi nişte glande mai mici decât o mână manipulau întregul viitor al universului.

Azi conducea întrunirea şefa atumilor din Districtul Trei, Departamentul pentru Troposferă şi Controlul Climei. Era cu zece ani mai tânără decât Simon, dar avea mai multă prestanţă şi, atunci când vorbi, peste întreaga audienţă se lăsă tăcerea. Ceea ce nu însemna neapărat că lumea o asculta. Grupul lor nu era nici mare, nici

diversificat, dar în rândurile sale existau destule opinii înfocate şi orgolii inflamate, astfel încât nicio autoritate nu le putea stăpâni, cu atât mai puţin să adune împreună toate minţile luminate, experimentate, dar atât de încăpăţânate.

Subiectul zilei era Venus, dar planeta era cunoscută mai mult ca o înşiruire de numere şi câteva reprezentări ameţitor de complicate. Dacă nu ar fi fost gravitaţia care îi trăgea în jos şi nişte date specifice, aceasta ar fi putut fi oricare dintre întrunirile lor, pe Lună, Callisto sau Pallas, sau pe oricare porţiune a sistemului solar, transformată complet.

Când în sfârşit şedinţa oficială se sfârşi, şefa îi aruncă lui Naomi o privire plină de dorinţă.

— Vă mulţumesc pentru prezenţă, încheie ea.

Nimeni nu ştia cum să iasă mai repede din sală. Fără niciun avertisment, şefa îl strigă pe Simon pe numele lui întreg, se uită în ochii lui şi, sobră, îl anunţă:

— Ai o nouă misiune. Pentru moment, eşti exclus din echipa hidrologică.

Probabil vreun coleg îl acuzase că e dificil sau incompetent ori, poate, şi una, şi alta. N-ar fi fost prima dată. În ciuda celor o sută douăzeci şi opt de ani ai săi, Simon se simţise întotdeauna asemenea unui băieţel neajutorat când era într-o

situaţie jenantă sau ruşinoasă.

Doar că, de data asta, nu era cazul să se simtă prost. Şefa îi zâmbi şi explică:

— Deoarece aşteptăm un musafir. Un reprezentant din… Ezită o clipă apoi continuă: Proiectul Zoo.

— O nouă misiune de colectare? se interesă Simon.

— Ah, cei de acolo au mereu câte o nouă misiune, se plânse şefa.

Simon aprobă din cap, aşteptând detaliile misiunii.

— Misiunea ta este să o ajuţi la capturarea specimenelor şi să ţii o evidenţă a exemplarelor.

Se uită spre el cu suspiciune.

— Cunoşti o femeie pe nume Lilly?

— Nu, se grăbi el să răspundă, mai repede decât ar fi fost firesc.

— Interesant, observă şefa. Fiindcă te-a menţionat în mod special.

Existau nenumărate metode prin care să atingi o vârstă venerabilă. Simon prefera mici măsuri, invizibile ochiului neobişnuit şi neavizat. Dar femeia din faţa lui nu avea nimic de-a face cu tradiţia. Ţesuturile de carne nativă fuseseră întotdeauna perisabile, iar ţesuturile cosmetice sintetice erau prea fragile pentru a supravieţui

mai mult de câţiva ani. Cele mai durabile erau unele colonii de microbi special proiectaţi, metabolic eficienţi şi cu viteză mare de autovindecare – o multitudine de bacterii care infuzau permanent noi ţesuturi cu conexiuni neurale, foarte sensibile şi uşor adaptabile. Acesta era cel mai în vogă tratament în rândurile celor mai tineri şi mai ambiţioşi dintre cei bătrâni. Cu toate că era la modă, Simon nu-şi amintea să fi văzut până acum pe cineva care să fi beneficiat de o asemenea cură complicată şi extravagantă.

— Îmi pare rău, începu femeia cu o piele foarte colorată. Pentru ce anume îi părea rău Simon habar nu avea. Dar dădu din cap politicos, rezistând ispitei de a o întreba de ce. Apoi trecură câteva minute de tăcere. Nava lor spaţială îşi urma cursul prestabilit, cu puţine de văzut şi nimic de făcut pentru moment. Aerul se scurgea între ei. Soarele se afla undeva jos în stânga, singura prezenţă luminoasă pe cerul aproape negru, coborând încet în spatele orizontului lor. Sera era o câmpie gri-verzuie, care se întindea la picioarele lor până hăt, departe, complet netedă şi liniştitor de neinteresantă. Venus nu era Luna, iar acest proiect era infinit mai complicat decât să ridici un acoperiş deasupra unui vid docil. Doar anumite porţiuni fuseseră terminate – cu chiu, cu

vai aproape nouă procente din planul final – şi nici acea porţiune nu era cu mult mai mult decât o schelă de susţinere a generatoarelor şi a bateriilor electrice, filtrele, porturile spaţiale şi oraşele de roboţi care nu vor face decât să repare şi să îmbunătăţească această mostră de arhitectură cosmică inestetică. Oare musafira lui avea o mulţime de întrebări la care aştepta răspunsuri? Cei mai mulţi vizitatori voiau să afle despre nanoturnurile înfipte în rigida crustă venusiană, care ţineau pe picioare gigatone întregi, suspendate mult deasupra atmosferei îmbâcsite şi periculoase de la sol. Oamenii poate cunoşteau faptele, dar le plăcea să audă povestea acestei extraordinare inginerii. Fiecare individ este centrul propriei sale istorii personale. Cu toţii se temeau şi în acelaşi timp sperau în taină că, dacă vreo bucăţică din seră avea să se prăbuşească în neant, catastrofa se va petrece sub picioarele lor de muritori, acoperindu-i de glorie nemuritoare.

În cele din urmă, tăcerea luă sfârşit. Lilly îl atinse pe Simon, pentru prima dată de când se cunoşteau. Nişte degete de un portocaliu aprins trecură uşor peste braţul lui.

A

— Îmi pare rău, repetă ea. Era un părinte bun, ştiu, şi sunt sigură că îţi lipseşte foarte mult.

Reacţia lui Simon îi luă prin surprindere pe amândoi. Întorcându-se cu faţa spre femeia cu înfăţişare bizară, îi replică tăios:

— Mama a fost părintele bun. Tata şi-a petrecut viaţa colecţionând amante pe care eu nu le puteam suferi.

Chipul ei violet era incandescent, plin de fluide mai complicate decât sângele. Poate că femeia se simţea insultată. Poate ar fi vrut să întoarcă nava înapoi şi să schimbe atumul ăsta pe unul mai puţin ciufut. Dar nimic din fiinţa ei nu trăda ofensa, nici măcar surpriza. Zâmbi câteva clipe. Fără să scoată un cuvânt, ochii ei îl analizau pe bărbatul care stătea lângă ea. Apoi, cu mâna îl cuprinse de încheietură, arzându-l acolo unde li se atinse pielea:

— Chiar şi aşa, tot îmi pare rău.

Simon îşi trase mâna.

— Atunci, la lac… când excavam… nu m-am purtat corect nici cu tine, nici cu el. Nu-mi păsa decât de misiunea mea şi de îndeplinirea ei, indiferent prin ce mijloace…

Acolo era miezul problemei, îşi dădu seama Simon. Nu era vorba că această femeie şi tatăl lui avuseseră o relaţie sau că poate se iubiseră. Ce îl durea era că se folosise de el, copil fiind, cu bună ştiinţă, pentru a-şi atinge scopul.

— Ce mai fac marţienii? întrebă el.

— Dorm fericiţi prin mii de laboratoare împrăştiate peste tot.

— Ah, păcat! gândi el cu glas tare.

— Serios? De ce?

— Păi, viaţa ar trebui să fie animată, începu Simon. Ce viaţă e asta, să dormi într-un congelator?

De data asta Lilly se arătă ofensată. Nu mai scoase un cuvânt şi se îndreptă, ţeapănă, de spate. Rămase tăcută până când deveni evident că nu acceptă nicio obiecţie despre munca ei de-o viaţă. Se apropiau de destinaţie. Când nava începu să coboare, Simon făcu o tentativă de a drege busuiocul.

— Probabil că mă înşel, dar aveam impresia că Zoo a pus mâna pe toate exemplarele din toate speciile de planctoni atmosferici.

Venusienii nativi avuseseră un ecosistem robust, dar, comparat chiar şi cu Marte, nu erau organisme cine ştie ce complicate.

— Avem fiecare exemplar nativ în eprubete, spuse ea înţepată, semn că tot nu-i trecuse supărarea.

— Şi populaţiile s-au înghesuit aici, arătă el. Nu pătrunde niciun fel de lumină, în afară de câteva raze infraroşii, norii sulfuroşi sunt

dispersaţi şi foarte reci.

— Eşti pe aproape, a fost ea de acord.

Faţa îi devenea din ce în ce mai strălucitoare de entuziasm.

— Dar noile specii evoluează în fiecare zi, ceea ce e o veste foarte bună!

Era o chestie plictisitoare, dar Simon nu mai spuse nimic, să n-o mai supere. Bătrânul şi femeia şi mai bătrână hotărâseră să treacă sub tăcere diferenţele de opinie şi amintirile dureroase. Erau, la urma urmei, doi profesionişti, fiecare cu misiunea lui de îndeplinit. Nava ajunse la bază şi îi lăsă într-o cupolă plină de tot felul de maşinării adormite şi lifturi complicate. Îmbrăcaţi cu uniformele de astronauţi, se urcară într-unul dintre ele şi coborâră zece kilometri. Simon supraveghea Venusul prin monitoare. Lilly era ocupată să pregătească aparatul de mărimea unei valize, care va inhala şi filtra dioxidul de carbon din atmosferă, extrăgând fiecare microorganism din masa de praf şi poluare industrială. Nanoturnul era mai mult aer decât structură – faguri şi piloni de susţinere, fiecare parte de câte un kilometru în lungime, cu picioarele înfipte ferm în dealurile Terrei Afrodită. Destinaţia lor finală era o platformă proiectată ca un stup al roboţilor care aşteptau să efectueze reparaţiile de care era

rar nevoie.

Nu exista nicio lumină vizibilă, dar era vânt şi o atmosferă încă la secole depărtare de a se prăbuşi într-un ocean de apă termală proaspăt născut. Era clar că Lilly mai făcuse operaţiuni similare şi în alte turnuri. Ştia ce face. Maşina ei mergea alături, aşteptând răbdătoare, în vreme ce ea investiga întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Experienţa sau, poate, intuiţia o ajuta să hotărască locul unde putea obţine cele mai bune rezultate. Apoi se adresa maşinii:

— Lansarea.

Maşina se repezea bucuroasă înainte, apucându-se de balustradă cu trei braţe şi aruncându-se în gol, într-o explozie de tuburi, pâlnii şi aspiratoare cu care îşi făcea treaba.

— Cât durează? întrebă el. Aşteptăm aici?

Lilly se uită în sus la el, cu faţa luminată de ledul din cască.

— Cel puţin o oră. Dacă nu chiar mai mult.

Venus se întindea înaintea lor, vastă şi scăldată în întuneric.

— Ce fel de creaturi există aici?

— Chemoautotrofe, evident.

Scrutând întunericul care îi înconjura, încercă să-i explice.

— Aici sunt, în mod cert, fotosintetizatori de

raze ultraviolete. Şi le place să caute găuri, spărturi în turnurile noastre, locuri unde ei să se poată odihni, aşteptând ca acoperişul să se dărâme.

Simon lăsă paralela antropomorfică să treacă.

— Aceste specimene native sunt specii interesante, adaptabile, toate descendente din planctonii din mările fierbânde ale planetei. Este uimitor ce au reuşit să păstreze în interiorul ADN-ului lor neobişnuit. Astăzi, unii sunt adaptaţi să folosească solvenţi industriali şi nanoproduse pierdute, lăsate în urmă. Acolo unde există căldură există şi energie care poate fi extrasă.

Se întoarse din nou cu faţa la el.

— Încă nu există motive de îngrijorare, poate nu vor fi niciodată. Însă câteva dintre aceste organisme au găsit modalităţi de a pătrunde în interiorul roboţilor noştri, folosindu-i pe post de culcuş. Dacă vreunul învaţă să fure curent electric, lucrurile vor lua o întorsătură neaşteptată. Probabil într-un interval de o lună, două.

— Atât de repede?

— Venusienii sunt fertili şi promiscui. Cu vânturile astea, pot ajunge foarte departe în câteva zile.

Simon nu studiase niciodată viaţa animalelor.

Oare ar merita să piardă o oră pe săptămână să citească ceva literatură de specialitate?

— Dar sunt şanse minime, aproape inexistente, să se întâmple asta, îl asigură tovarăşa lui. Eu iubesc toate formele de viaţă. Dar viaţa, oricât de spectaculoasă ar fi, are limitele ei.

— Aşa este, are limite, aprobă el.

Chipul lui Lilly era drăguţ şi aproape omenesc – poate şi de la cum bătea lumina de undeva departe, iar singurătatea în care se aflau şi mormăielile lui Simon le dădeau un sentiment de alienare într-un univers care din zi în zi parcă devenea mai uman.

— Te-a deranjat vreodată? întrebă ea.

Simon aşteptă restul întrebării.

— Terraformarea este un act cumplit de distructiv. Înseamnă distrugerea unei ordini şi înlocuirea ei cu o alta. Sau, cum a fost cazul cu Marte, distrugerea unei lumi liniştite şi stabile şi înlocuirea ei cu o variantă mult mai proastă şi sortită eşecului… ca pe urmă, după toată nenorocirea pe care ne-am făcut-o cu mâna noastră, să nu înţelegem când să renunţăm la luptă.

— Dar ideea e că n-ar trebui să fie o luptă, spuse el.

Numai că era, fireşte că era. Simon avu

impresia, mai puternică decât în alte dăţi, că se aflau pe meterezele unei fortăreţe impunătoare, în mijlocul unui război fără sfârşit. Ascultă vântul şi-i simţi forţa. Atunci se simţi puternic, îşi auzi inima bătând să-i spargă pieptul, o inimă care niciodată nu va îmbătrâni. Apoi zâmbi, înţelegând că până şi un suflet amar şi tăcut ca al lui poate simţi o plăcere trufaşă în faţa victoriilor la care îşi adusese contribuţia, mai mică sau mai mare.

lapetus

— Ştiu că îţi faci griji. Şi eu îmi fac, Simon. Niciunul dintre noi nu excelează la politică şi, chiar dacă aş fi o minune de strateg, să trag sfori, să mă aliez când cu unul, când cu celălalt după cum bate vântul, tot ar fi al naibii de greu. Planeta asta e un loc dificil. Dar, cum spun înţelepţii noştri, „Există un singur soare şi-un singur Stanford”. Poate Academia îndepărtată să fie la fel de bună, cel puţin când vine vorba despre astronauţi de prestigiu. Dar Stanford tot e în top pentru mine şi a fost în ultima jumătate de mileniu, iar diploma asta mă va scoate în faţă în ochii greilor şi îmi va da un prestigiu în ochii colegilor de la un capăt la altul al sistemului solar. Şi, dacă tot nu am talentul să cuceresc admiratori cu şarmul meu natural, măcar cu şcoala am şanse mai multe.

Simon întrerupse transmisia – nu era prima lor conversaţie – şi în următoarele minute studie chipul care ocupa ecranul. Ce se schimbase? Gura era aceeaşi, ochii, de un galben strălucitor. Creasta bine aranjată de pene verzi – o podoabă elegantă şi una dintre ultimele legături evidente cu lumea strămoşilor lui Jackie. Nu, arăta exact la fel. Pentru oricine, ar fi fost o specie de om, cu genele modificate în timp, din motive evidente.

Nu crescuse foarte mult de când o întâlnise prima dată, ceea ce era un avantaj, fiindcă se încadra în limitele impuse studenţilor. Taxele biologice erau de bun simţ, Pământul era un loc mult prea aglomerat. Chiar şi acum şase sute de ani, pe când Simon era doar un prăpădit de marţian cu caş la gură, pământul natal suferea de pe urma prea multor organisme trăind într-un spaţiu prea mic, fermele lucrând din greu să producă hrană pentru o populaţie care nu mai îmbătrânea şi, în cele mai multe cazuri, refuza cu încăpăţânare să moară. Nemurirea devenise normă peste tot şi cine nu voia ca generaţiile următoare să împărtăşească aceeaşi soartă fericită? De aceea corpurile şi minţile continuaseră să se diminueze, înşelând restricţiile naturii, modificând abil regulile.

În aparenţă, Pământul nu o schimbase pe

Jackie. Poate vocea îi devenise un pic prea formală, prea studiată, dar camerele web întotdeauna o intimidaseră. Simon cunoştea papagalul destul de bine ca să ştie că nu-i ascundea nimic. Se temea că orice scăpare de azi ar putea fi fatală pentru relaţia lor pe viitor. Abia începuseră lunga lor perioadă departe unul de celălalt şi ea deja îl sunase, chiar dacă avea atâtea lucruri noi de descoperit şi un program încărcat. Simon îşi spuse în sinea lui că nimic nu-i va fura dragostea care îl luase prin surprindere, cucerindu-l puţin câte puţin, secol după secol. Întorcându-se la realitate, o ascultă mai departe. Jackie înşira cursurile pe care le avea şi povestea despre camera de cămin înghesuită pe care trebuia s-o împartă cu alţi boboci, apoi despre cum se vedeau stelele strălucind în nopţile senine, deşi bineînţeles că erau doar o iluzie. Cupola de deasupra Pământului fusese finalizată acum două sute de ani, o minunăţie de membrană impermeabilă, care controla cu stricteţe ce cădea de sus şi ce trimitea planeta în cosmos. În ziua de astăzi, Pământul-mamă era o cameră riguros controlată, o cameră unde un trilion de entităţi convieţuiau pe şi în interiorul continentelor şi în ape. Era o lume frumoasă şi liniştită. Dar câteodată era un tărâm ostil, veşnic în schimbare,

iar câteva colţuri ale acestei camere erau cunoscute pentru fărădelegile şi accesele psihopate pe care le generau.

Da, îşi făcea griji.

Fără îndoială, Simon şi-ar fi dorit ca Jackie să stea cu el după schimbarea ei bruscă de carieră. Lunile mari ale lui Saturn aveau universităţi de prestigiu, iar, dacă voia o universitate chiar mai prestigioasă, Stanford oferea cursuri virtuale oricui avea bani. De ce să nu meargă pe un drum mai lung, dar mai sigur, dacă tot voia o diplomă? Aveau timp berechet, argumentase Simon. Şi, dacă rămâneau acolo unde erau, Jackie nu ar fi fost expusă la pericolele unei lumi atât de aglomerate. La capătul celălalt al transmisiei, ea continua să vorbească.

— Sunt sigură că ştii, spunea ea, ţi-am mai zis şi altă dată. Dar poţi să-ţi imaginezi că nu există nici măcar un singur telescop funcţionabil în tot campusul? Avem un laborator la patruzeci de kilometri deasupra noastră, cocoţat pe acoperişul membranei, dar e plin cu piese de muzeu şi turişti curioşi.

Jackie era în culmea agitaţiei şi rostea cuvintele într-un fel anume, doar al ei.

— Telescoapele lui Stanford, ale mele, sunt peste tot, numai pe Pământ nu. Pe Lună şi pe

Troienii Jovian au pus o lentilă nouă, superbă, care tocmai s-a aliniat cu Lagrange-ul lui Neptun. Şi pentru că eu sunt aici şi aici se fac lentilele, lentila e a mea. Cea mai bună lentilă a mea! Închipuie-ţi ce onoare pe mine! Dacă aş fi cu tine, acasă, aş fi un biet tehnician, care pune mâna pe sculele astea doar ca să le îndrepte spre un punct pe care care numai studenţii de la Stanford au voie să le vadă!

Da, clar făcuse pasul corect. Simon ştiuse întotdeauna că ea merită să se ducă la Stanford, iar acum, ascultând-o, era convins.

Ce maimuţoi stupid mai era şi el…

— Nu ţi-am spus cea mai tare chestie, încheie Jackie. Tocmai am aflat şi eu. Acum mulţi mulţi ani, Stanford avea o mascotă. Ghici ce era! O pasăre! Îţi dai seama ce coincidenţă?

Simon îngheţă imaginea şi o sărută pe Jackie pe buze. Apoi salvă transmisia şi o puse într-un loc sigur, să reziste o eternitate, simţindu-se foarte înduioşat, apoi se întoarse la treburile lui zilnice.

Chiar în orbita lui Saturn, unde spaţiul era ieftin şi mâncarea la îndemână, oamenii moderni erau minusculi. Simon nu mai fusese atât de mărunţel, de când avea un an. Aceste noi metabolisme erau eficiente şi solide, iar acolo unde mintea umană ceda într-un final, cortexurile din proteine cristalizate erau mai dense şi mult

mai rezistente, gândurile alunecau prin ele atât de repede, încât dublau talentele native ale atumului şi îi sporeau capacitatea de memorare de douăzeci de ori.

Dar fiecare atunci trecea prin transformări similare, ceea ce însemna că viaţa lui profesională continua la fel ca până acum. Simon şi colegii săi îşi păstraseră rangurile şi specializările, doar că răspunderile şi volumul de muncă crescuseră în timp. O investiţie majoră medicală pentru a ţine pasul cu viaţa.

— Bat apa în piuă, spunea el adesea despre jobul lui, un fel de joc de cuvinte, deoarece în ultima vreme se ocupa de influxul de nutrienţi într-o mare nou formată. La drept vorbind, nu avea niciun motiv serios să se plângă şi din când în când, dar nu mai mult de o secundă, se gândea cum ar fi fost viaţa lui, dacă ar fi ales altă cale.

Era un suflet liniştit şi fericit.

Fusese promovat de câteva ori sau i se mai mărise leafa, avea perioade grele şi perioade în care se bucura ca un copil de jucăriile lui.

Câteva fragmente din Iapetus ajunseseră acum parte din Luna şi Venus. Dar se terminase cu perioada în care se arunca apă îngheţată în direcţia soarelui. Exploatările miniere se transformaseră cu timpul în oraşe. O mulţime de

oameni trăiau pe Titan şi Rhea şi alte luni şi o duceau foarte bine. Luna rămăsese un burete pietros şi umed, în timp ce Venus era o lume curată şi uscată, ecologia ei fusese reproiectată să facă faţă secetei continue, locuitorii ei fiind mai mult din oţel decât din carne şi oase. Oricât de proaste sau de încăpăţânate fuseseră guvernele de-a lungul timpului, datele erau cât se poate de simple: de acum înainte, va fi mult mai uşor să se terraformeze fiecare planetă unde exista o bază de plecare şi devenea din ce în ce mai ieftin să trimiţi oamenii care continuau să umple Pământul spre noi lumi, unde găseau case şi hrană.

Lumina scălda noul Iapetus, apa era caldă şi sărată, noile recifuri plutitoare erau structuri superbe, din calciu şi siliciu, învelite în bule de hidrogen. Luna străveche fusese topită de la crustă până la miez şi se formase un singur ocean de jur-împrejur, vânturat de nişte pompe imense care produceau anumiţi curenţi speciali, menţinând fiecare strop de apă oxigenat şi iluminat de serii scufundaţi la adâncimi. Trilioane de waţi făceau mica lume să strălucească din interior. Mai mare decât oceanele Terrei iniţiale, dar fără adâncimile întunecate şi reci în care viaţa trebuie să se zbată şi să se lupte pentru supravieţuire, oceanul lui se va umple curând de

păduri de corali şi oraşe de bule de oxigen, cu peşti de toate culorile şi numai buni de mâncat.

Nutrienţii erau specialitatea principală şi cea mai plictisitoare a lui Simon. Când nu visa cu ochii deschişi la Jackie, Simon visa la conversaţiile pe care le avea cu diverşi roboţi – senzori sau roboţi – paznici sau alţi colegi împrăştiaţi prin alte departamente mai sofisticate. Doar o mică parte din lună era pusă la punct. Câteva oraşe pluteau la suprafaţă şi mai era şi un complex industrial care absorbea şi recicla miezul mic şi tare de piatră şi impurităţile de metal. Dar misiunea atumului nostru era, cel puţin aici, în micul său regat, să creeze un ciclu de nutrienţi care, ignorând întreruperile sau variaţiile aleatorii de curent, să lase apa limpede şi cristalină ca în cea mai încântătoare lagună de pe una din cele mai frumoase şi de mult dispărute plaje ale Pământului. Pentru că era interesată de proiectul lui, la sfârşitul zilelor, Simon o punea la curent pe iubita lui cu ultimele evoluţii. În fiecare seară, când cel mai apropiat soare începea să apună, el se apuca să înregistreze o scurtă dare de seamă în date cât se poate de impersonale. Dar, pentru că era emoţionat, inevitabil începea să-i explice cum se gândea la ea toată ziua şi cât o iubea, faţa şi vocea trădând ceva ce el nu accepta să formuleze

în cuvinte: că se temea să nu o piardă pentru un studenţaş de viitor sau, mai rău, pentru un profesor docent genial, cu diplomă, care i-ar răpi draga lui pasăre şi ar duce-o pe tărâmuri mai exotice decât balta lui frumoasă, dar nu cine ştie ce minune a universului.

Mesajul ei începea cu noutăţi de pe Pământ. Cu o voce veselă şi repezită, Jackie îi povestea despre orele şi laboratoarele pe care le preda singură:

— Sunt atât de speriată şi studenţii se distrează că eu tremur…

Şi de două ori aminti de zvonuri despre o nu ştiu ce plagă care bântuie printre fermele de alge de pe coastă.

— Se vorbeşte despre pagube, continuă ea, din moment ce-şi folosesc ecosistemul cu rezerve minime, era normal să li se epuizeze resursele. Prea mulţi cetăţeni legali, plus cei veniţi ilegal.

Apoi, intuind că el ar putea intra în panică, adăugă:

— Ah, dar nu e nimic serios. Toată lumea va trebui să mai reducă o lingură-două de mâncare la cină, iar Stanford are propriile lui rezerve, în caz de necesitate, deci nu e grav. O nimica toată.

Apoi îi zâmbi cu gura ei simpatică, fără dinţi şi, luând o mină foarte încântată, îl anunţă:

— Iubitule, am ceva să-ţi arăt. Apropo.

Şi cu asta, imaginea se blocă şi sunetul încetă, iar Simon începu să creadă că i s-a defectat aparatul. Dar o văzu din nou mişcându-se, vorbindu-i pe o voce joasă, conspirativă:

— Dragule, nimeni nu mă vede. Nimeni! Adică nimeni altcineva. Ţie nu ţi-am spus micul meu secret, dar am introdus în computerul casei câteva protocoale complicate de securitate. Nu la fel de bune ca altele, dar suficient de puternice să ne ţină departe de ochi curioşi.

— Ochi curioşi la ce? întrebă Simon în şoaptă.

Mesajul lui Jackie era imens, ca fişier, şi includea câteva meniuri interactive. Programul îl auzi comentând şi, cu vocea lui Jackie, îi răspunse:

— Curând, dragul meu. O să vezi tu. Dar hai mai bine să-ţi arăt alte chestii interesante înainte. OK?

Simon dădu bucuros din cap, clipa căpătase o aură de aventură. Jackie continuă:

— Ai mai văzut deja locurile astea. Doar că eu nu-mi amintesc unde sau când. Lentilele noi sunt mult mai puternice. Uite, ataşez imagini cu cinci sute de mii de lumi, fiecare din ele apte să întreţină viaţa.

Imaginile îi păreau familiare şi erau foarte clare. Viaţa era o ispravă relativ obişnuită a

galaxiei. Biosfere sofisticate asemănătoare celei de pe Pământ se mai formau din când în când, dar nu foarte des şi nu acolo unde te aşteptai. În cele mai multe cazuri, viaţa era microscopică şi sub formă de bacterii. Marte şi Venus, mările europene şi norii coloraţi ai lui Jupiter erau exemple tipice. În contrast cu viaţa unicelulară, viaţa multicelulară era un experiment extraordinar de rar întâlnit. Asteroizii, supernovele şi coliziunile stelare se petreceau cu o frecvenţă înspăimântătoare, anihilând tot ce avea cap şi coadă. Doar mocirla de la fundul mării mai supravieţuia sau gândacul încet şi răbdător, băgat pe la câţiva kilometri în sol, mai putea rezista sub stâncile otrăvite. La sfârşitul Permianului, Pământul însuşi abia dacă se salvase de propria soartă. Dar chiar şi luând în considerare marile dezastre, în comparaţie cu ce se întâmpla pe alte planete fuseseră nesemnificative. Profesorii lui Jackie studiaseră problema, iar concluzia la care ajunseseră îţi dădea fiori pe şira spinării – ca orice concluzie ştiinţifică. Din vreme în vreme, nori interstelari şi sori stinşi cădeau în mijlocul galaxiei. Dacă afluxul era suficient de puternic, gaura aceea neagră, nesfârşită, răspundea înapoi cu un potop de flăcări şi gaze care puneau capăt oricărei urme de viaţă. Începând din Cambrian,

galaxia explodase de cel puţin trei ori, iar norocoasa de Terra supravieţuise doar pentru că înota într-un nor des de praf şi gaz, un înveliş profund de câţiva ani lumină, construit de zeul Norocului şi de cel al întâmplării, şi care făcuse toţi banii.

Simon frunzări transmisia, uitându-se peste câteva sute de planete la întâmplare. Apoi ceru robotului să-i selecteze doar pe cele mai ieşite din comun. Cu asemenea parametri largi, găsi câteva duzini de sfere înconjurate de nori orbitând în jurul unor sori, pe o rază de până într-o sută de ani lumină de la scaunul lui confortabil. Când dădu peste cea mai apropiată dintre ele, se auzi din nou glasul lui Jackie:

— Cea mai mare lume de pe Alpha Centauri B, spuse ea pe un ton cât se poate de profesoral. Planeta pe care un sărac cu duhul a numit-o a doua Terra, pe vremea când tot ce ştiam despre ea era că are apă lichidă şi o atmosferă vie.

Simon nu mai fusese niciodată atât de aproape de planeta aceea. Imaginea era aşa de limpede, atât de impresionantă, încât avea impresia că pluteşte undeva foarte aproape, deasupra unei mări negre ca un hău.

Apa era aşa de întunecată din cauza microbilor – mulţimi de organisme microscopice şi

agitate, care mâncau lumina şi eliberau oxigen, atât cât să fie observate de astronauţii de acum câteva secole. Dar plăcile tectonice ale Noului Pământ erau cu totul altfel decât cele de acasă şi, dintr-o mulţime de motive, atmosfera de aici nu ar putea suporta niciodată focul şi, cu atât mai puţin, un ecosistem vibrant.

— Până astăzi, continuă Jackie, cercetările noastre au descoperit nouă milioane şi patruzeci de mii de lumi vii. Numărul ăsta şi imaginile pe care ţi le-am trimis nu vor fi făcute publice decât peste câteva luni. Mai avem de cercetat şi ne aşteptăm să mai găsim câteva milioane. Dar până în prezent, Simon… la ora actuală… doar optsprezece planete au semne clare de viaţă multicelulară şi inteligenţă. Desigur, ar putea să ne scape ceva foarte mic. Dar după atâta timp, cu asemenea maşini performante şi nimic în jurul nostru pe o distanţă de opt sute de ani lumină… cineva poate să se întrebe dacă inteligenţa nu e un accident fericit cosmic sau, mai rău, cea mai tare poantă pe care ar putea-o face Dumnezeu.

— Sper că nu, şopti el.

Jackie îl aprobă dând din cap.

— Acum să-ţi spun o fază ciudată. O porţiune minusculă de cer are accesul interzis. Ştiai? Regulă impusă de sus. Nimeni, în afară de cei mai

dintre cei mai, nu are voie se uite pe o anumită fâşie foarte îngustă. Şi noi am respectat interdicţia. Doar că s-a întâmplat un accident săptămâna trecută şi oficial nu s-a văzut nimic, deci normal că nu am înregistrat nimic. Însă eu m-am gândit că tu ai vrea să arunci o privire acolo unde nu poate ajunge multă lume, cu condiţia, se subînţelege, că vei ascunde fişierul undeva foarte bine.

Printre stele se vedea ceva strălucitor ca o cometă, dar arzând mai puternic decât Soarele.

— Este Hektor, îl lămuri Jackie. Doctorul McKall e încă în spaţiu, cu toate pânzele sus. În zece mii de ani, fostul tău coleg va ajunge, în sfârşit, la capătul călătoriei în care a plecat.

Simon avea o dispută cu un senzor foarte sensibil, în legătură cu nivelul de sare pe faţa nevăzută a Lunii, când robotul său îl întrerupse:

— A avut loc un accident, raportă el. Pe Pământ, mai exact în campus…

— Jackie?!

— Nu ştiu nimic despre ea, recunoscu vocea. Stanford şi zona înconjurătoare sunt inaccesibile. O revoltă are loc în acest moment. Încă se duc lupte. Nu am nicio informaţie din interior.

— O revoltă? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Care ar fi motivul?

— Ar fi o poveste, dar e doar un zvon.

Robotul fusese proiectat să exprime tristeţe, dar într-o foarte mică măsură. Şi nu ştia ce este furia, de aceea răspunse pe un ton neutru.

— Conform zvonurilor, comunitatea din Stanford avea provizii de hrană şi aproximativ un milion de cetăţeni au organizat un protest paşnic, care a escaladat, iar autorităţile civile au reacţionat cu o oarecare violenţă, mai multă decât ar fi fost cazul…

— Şi Jackie?

— Am liste cu morţii şi răniţii. Care se actualizează permanent. Optzeci şi trei sunt confirmaţi decedaţi, aproximativ o sută sunt daţi dispăruţi. Dar te anunţ când dau de ea. Oriunde ar fi.

Simon refuză să se îngrijoreze. Şansele ca un student să fie lovit de vreo nenorocire erau foarte mici. Zeci de mii de oameni lucrau sau învăţau în vechea universitate şi nu, el nu avea de gând să înnebunească de îngrijorare. Convingerea respectivă îl ţinu concentrat asupra muncii fix opt minute. Îl opri în mijlocul frazei pe senzorul care îi dădea înainte cu sarea pe Lună, luă legătura cu robotul casei şi îi spuse.

— Cum afli ceva, contactează-mă.

— Desigur.

Casa lui – casa lui Jackie şi a lui – era singura construcţie pe o bucăţică de coral verde care plutea pe suprafaţa Lunii.

Important în acele momente de panică era să scape, să se detaşeze de orice îi amintea de ea. Singur, urcă rapid cu nava, speriind păsările şi liliecii, apoi se sui într-unul din lifturile turnului de faguri care întrebă încet încotro.

— Sus, ţipă el, cât mai sus!

Acoperişul de pe Iapetus era mult mai elaborat decât cele care acopereau lumile interioare. Era mai întunecat acolo decât oriunde în spaţiu, era o masă densă şi durabilă şi, dacă civilizaţia avea să dispară mâine, el avea să reziste intact până când soarele se va preface într-un pumn de cenuşă. Durabilitatea era esenţială. Simon merse cu liftul până la ultimul etaj, ieşind pe partea întunecată a Lunii, unde se iveau încet zorile. Opri liftul chiar înainte de a atinge portul spaţial de deasupra. Apoi aruncă o privire către soarele care stătea să apară – o scânteie minusculă incandescentă din focul nuclear, acum mult mai mic în comparaţie cu miile de raze laser îndreptate spre această mică lună a lui Saturn.

O coaliţie de planete îngheţate îşi uniseră forţele. Mercur, mult timp considerată nerentabilă

pentru terraformat, fusese achiziţionată şi parţial distrusă, piatra şi fierul fiind transformate într-o armată de colectori solari enormi, care orbitau în jurul ei, adunând energia ce era pe urmă pompată în raze de lumină care ar fi putut distruge nave, oraşe şi chiar lumi întregi.

Puteau, dar nu o făceau, datorită programelor elaborate care le controlau şi nenumăraţilor paznici. Dar forţa soarelui era cea care răzbătea prin bezna solarului şi solarul era cel care captura şi canaliza această resursă naturală, creând sori artificiali ce luminau planeta din interior. Aceasta era soluţia mai ieftină şi mai lejeră, în loc să construiască şi să menţină flote întregi de reactoare. Fiecare foton era absorbit şi, drept rezultat, viaţa se bucura de apă caldă, cristalină şi bună… un spaţiu în care el ar fi trăit de-a pururi.

Simon opri liftul într-un loc care-i plăcuse lui Jackie întotdeauna când urcau pe acoperiş. Se opri şi aşteptă, ştiind că Jackie era vie şi întreagă. Dar nu era normal să fie îngrijorat într-o asemenea împrejurare?

Pe Pământ situaţia era mereu haotică.

El ştia că Jackie are prieteni şi colegi care să o ajute înainte să-i trimită lui vorbă, ba chiar s-ar putea să nu primească nicio veste de la ea o vreme, având în vedere revolta şi pe urmă cenzura

ce avea să urmeze, impusă de cei de sus.

Nu, nu era deloc înnebunit de îngrijorare.

Apoi auzi glasul robotului.

— Domnule?

Vocea îi era înmuiată de tristeţe. Ce îl surprinse cel mai mult pe Simon era viteza lui de reacţie, iuţeala cu care rupse toate legăturile cu lumea. Înainte ca un alt cuvânt să-l atingă, mintea lui trează luă decizia în locul lui şi tăie canalul de comunicare cu robotul de acasă, nici măcar nu se sinchisi să-l anunţe ce are de gând să facă. Dacă Simon nu ştia nimic, atunci, Jackie rămânea în viaţă; iar această convingere avea să rămână în picioare atât cât va putea el suporta spaţiul îngheţat şi infinit care îl înconjura şi sunetul respiraţiei sale, venind în valuri una după alta, în suspine adânci şi zadarnice.

Makemake

— Domnule, vă rog. Vă rog. Cu ce vă pot servi? Am ceaiuri minunate, tari şi dulci sau slabe şi sublime.

— Ceva sublim.

— Încă o dată, domnule, îmi cer scuze pentru deranj. Pentru timpul acordat şi pentru eforturile dumneavoastră vă voi fi veşnic recunoscător.

Simon dădu din cap şi îi zâmbi amabil gazdei sale, fără să mai continue discuţia. Neamul

Mangustelor avea indivizi sociabili şi inteligenţi, cunoscuţi în galaxie pentru ritualurile şi politeţea lor reflexivă. Răspunsurile aveau să urmeze în curând şi, cunoscându-i pe aceşti indivizi, era sigur că veştile nu vor fi dintre cele mai bune. Ceaiul fu adus rece, în mici boluri de ceremonie.

— Faceţi lucruri extraordinare pentru noi, domnul meu.

— Şi eu am auzit numai de bine despre dumneavoastră, răspunse Simon. Minţile luminate îmi spun că oamenii noştri nu au avut un asemenea şef de siguranţă mai eficient şi mai responsabil de când se ştiu ei.

Chipul îngust al animalului părea încântat de afirmaţia lui Simon, dar cele patru mâini ale şefului apucară cana de ceai cam prea ferm, unghiile lungi şi negre zgâriind porţelanul alb ca fildeşul. Simon îşi termină băutura şi puse bolul deoparte. Şeful făcu la fel, apoi, pe un ton plin de sine, spuse:

— Probabil aţi auzit despre transportul de refugiaţi care a ajuns aici ieri. Normal că aţi auzit, cine n-a auzit?! Una mie una sută şi nouă fiinţe, fiecare dintre ei supravieţuitor al acestui război monstruos, toţi adăpostiţi la locul special pregătit.

La o sută de kilometri deasupra capului lor se înălţa un dom împuţit, de gheaţă, camuflat

rudimentar – aceeaşi clădire ca o închisoare în care trăise şi Simon în primele trei luni când ajunsese aici.

— Problema mea, începu şeful, apoi îi licăriră ochii mici şi negri şi se corectă. De fapt, problema noastră… continuă el, parcă spre a atrage atenţia asupra responsabilităţilor civice ale fiecăruia.

— Peste o mie de persoane cer adăpost la noi, dar, înainte să le acordăm azil, trebuie să avem toate datele despre indivizi. Climatul politic poate se îmbunătăţeşte, dar temperamentele şi resentimentele rămân la fel de înflăcărate. Neutralitatea noastră este menţinută cu mari eforturi…

— Mai exact, cine face aceste probleme?

Întreruperea lui Simon se dovedi bine-venită. Şeful răsuflă ca şi cum ar fi fost uşurat, măsurându-l pe bărbatul de două ori mai mare decât oricare dintre locuitorii planetei lui.

— Am găsit un criminal de război, recunoscu el. O individă foarte căutată, o fostă colegă de-a dumneavoastră de demult, dacă nu mă înşel. Conform unei surse de încredere, a fost complice în genocidul de pe Marte, consultant în două masacre pe Terra şi rolul ei în luptele de pe Ganymede a fost amplu documentat.

— E vorba despre Naomi?

Jenat, chipul micuţ al interlocutorului său se aplecă până când trupul subţire ca o funie era întins pe covorul de pe podea.

— Da, unul dintre numele ei ar fi Naomi. A încercat să-şi ascundă identitatea, dar ce fusese un camuflaj bun în ziua când a plecat de pe Titan a devenit vechi şi inoperabil.

Mangustele erau creaturi frumoase, cu blana lor mai moale decât cea de nurcă, cu stratul lor de grăsime care le ţinea de cald şi cu metabolismul lor de invidiat, care le permitea să trăiască bine în interiorul tunelurilor îngheţate. Şeful se ridică iar, mâinile butonând nervos ecranul din faţa ochilor, în timp ce coada îi sălta în sus şi în jos, pentru a da greutate cuvintelor lui în ochii musafirului.

— Suntem destul de siguri că e vorba despre vestita Naomi. Aşadar, astăzi îl avem prizonier probabil pe unul dintre cei mai cunoscuţi atumi din galaxie.

— Din tabăra albastră, spuse Simon.

La începutul războiului existaseră opt tabere. Uzura şi necesităţile politice reduseseră lupta în doar două tabere, iar cea albastră era oficial anihilată. Politicos, dar ferm, şeful îl atenţionă:

— Din punctul de vedere al Kuiperului, nu există decât două tabere: noi şi războiul. Noi nu am ţinut partea nimănui în acest conflict absolut

ridicol, ceea ce înseamnă să rămânem imuni la orice favoritism şi chiar şi la cele mai tentante propuneri de alianţă.

Cu alte cuvinte, pentru a-şi menţine pacea, ei trebuiau să fie lipsiţi de milă. Simon înclină din cap cu înţelegere.

— Şi de ce aici?

— Poftim?

— Înţeleg de ce Naomi ar dori să evadeze. Era de la sine înţeles că va încerca să scape. Dar femeia pe care o cunoşteam eu avea talentul de a ieşi cu bine din orice încurcătură. Să rişti totul pentru o excursie până la graniţa spaţiului nelocuit… hmmm… cum să spun eu, tot drumul până la Makemake mie mi se pare disperat, în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, mi se pare suspect.

Întrebarea lui Simon plutea în aer. Şeful îi răspunse invocându-şi rangul, ridicându-şi coada ţeapănă, în timp ce mâinile i se strânseră pumn.

— Disperarea e o reacţie perfect normală în situaţia dată, domnule. Dumneavoastră nu citiţi rapoartele serviciilor secrete pe care eu sunt nevoit să le parcurg. Dumneavoastră nu studiaţi simulările elaborate şi predicţiile pentru tulburările care vor urma. Cel puţin nouăzeci la sută din populaţia sistemului solar a fost nimicită.

Cel puţin. Lumi întregi au fost aduse în ruină, averi au fost şterse de pe faţa pământului, nu vă puteţi închipui cât de năpăstuite, cât de disperate şi cât de bolnave sunt aceste minţi… aceste puţine fiinţe torturate, care au reuşit să supravieţuiască până acum.

Indulgent, Simon îl aprobă.

— Aveţi dreptate. Nu cunosc situaţia la fel de bine ca dumneavoastră.

Şeful scoase un oftat.

— Aveţi tot respectul meu, recunoscu el, regretând tonul de mai înainte. Respect şi mii de mulţumiri. Ce ne-am fi făcut fără nepreţuitul dumneavoastră talent? Ce s-ar fi întâmplat, dacă v-aţi fi pierdut într-o altă lume din Kuiper, în Varuna, de exemplu? Astăzi ei ar avea un mare atunci să facă miracole cu resursele lor limitate, iar noi am fi fost nevoiţi să refuzăm orice suflet azilant pentru că n-am avea hrană şi aer!

Varuna fusese un dezastru, prea mulţi refugiaţi consumând ceea ce de-abia începuse să se terraformeze. Dar Makemake şi societatea Mangustelor în special făcuseră faţă situaţiei destul de bine. Simon cunoştea tactica şefului. Prefăcându-se convins, răspunse:

— V-aţi fi descurcat la fel de bine şi fără mine, sunteţi un popor minunat şi uimitor de inventiv.

Gazda lui zâmbi cu gura până la urechi.

— Îmi permiteţi să vă mai pun o întrebare?

— Da, vă rog.

— De ce mă aflu eu aici? V-aţi identificat prizonierul. Şi, din moment ce eu nu am mai văzut-o de cel puţin opt sute de ani…

— Nouă sute cinci ani marţieni, îl corectă şeful.

— Nu văd ce rol am eu aici.

Simon îşi mângâie barba gri ce îi acoperea jumătate din chipul care îi rămăsese complet uman.

— Sau poate doriţi să mă chemaţi martor la proces.

— Nici gând, sări şeful.

Simon aşteptă, începând să-şi piardă răbdarea.

— Procesul s-a încheiat acum câteva ore. Sentinţa s-a pronunţat. Nu mai rămâne decât executarea prizonierului.

— Aha. Deci m-aţi invitat aici din curtoazie?

Ochii negri ai şefului se uitau la el ca şi cum ar fi trebuit deja să ştie răspunsul. Dar, în ciuda multelor decenii petrecute în mijlocul lor, bărbatul nu putea pune cap la cap frânturile din discuţie şi indiciile. O concluzie care ar fi fost evidentă oricărui locuitor nativ al acestei lumi îngheţate şi

izolate lui îi era imposibil s-o desluşească.

— Nu înţeleg ce vreţi de la mine, începu Simon în cele din urmă, realmente nedumerit.

— Nu noi, ci prizonierul vrea.

— Ce anume?

— Naomi ne ştie pe de rost legile, îi explică şeful. Şi cum-necum a aflat că dumneavoastră locuiţi aici.

Simon simţi că i se face rău.

— Femeia a invocat o lege rar uzitată aici, să-ţi numeşti propriul călău.

— Nici nu poate fi vorba! răspunse Simon.

Dar mangustele sunt o specie profund socială. În codul lor civil nu exista noţiunea de „alegere”. Datoria faţă de oraş, faţă de planeta lor, era mai presus de orice. Şi acelaşi lucru era aşteptat şi din partea celor care veneau să locuiască în catedralele lor de gheaţă şi ozon.

— Dacă refuzaţi această onoare, îi replică şeful sec, vom fi nevoiţi să începem procedura de expulzare.

Simon stătu o clipă să înţeleagă ce îl aştepta.

— Ea doreşte să fiu eu cel care o ucide? întrebă el încet.

— În mintea mea, răspunse şeful pe un ton îngheţat, femeia e deja moartă. Cu acest gest, dumneavoastră doar veţi finaliza procesul.

În mai multe locuri, inclusiv în mintea lui Simon, erau ascunse planuri efective şi precise pentru transformarea acestei mici lumi. Makemake era numită după zeul polinezian al creaţiei. Mai precis, după zeitatea slăvită de locuitorii izolaţi ai Insulei Paştelui, care, aşa cum spunea geologia, fusese cea mai izolată porţiune a Pământului colonizată de primii oameni. Dacă n-ar fi izbucnit războiul în secolul trecut, transformarea Makemake-ului ar fi început deja. O mulţime de sori artificiali fuseseră trimişi în timp ce Marte murea din nou. Erau deja pe orbită, aşteptând răbdători comanda să înceapă a arde. Acest pas timpuriu era uşor de făcut: să transforme ninsorile de metan într-o atmosferă subţire care să înfăşoare o planetă nici jumătate din Pluto. Dar chiar şi acel pas modest implica riscurile lui. Şi pe urmă puteai să cazi pradă unor duşmani îndepărtaţi, dar de temut. Opt decade de lupte fără sens distruseseră lumi şi mai bogate şi, dacă n-ar fi existat aceste transporturi ale refugiaţilor care-şi căutau salvarea în acest tărâm rece şi lipsit de lumină, n-ar fi bătut nimeni drumul până aici.

Atumul a luat în consideraţie toate astea şi şi-a dat seama ce noroc extraordinar avusese, nu doar să fi supravieţuit războiului, dar, mai ales,

pentru că descoperise un stil de viaţă în care i se oferiseră privilegii şi o autoritate pe care nu le mai avusese niciodată.

Lui Simon îi făcea plăcere să se plimbe. Acest tărâm de gheaţă i se părea maiestuos. Cerul întunecat era brăzdat de reflectoare şi de traficul de nave de deasupra, creând o atmosferă de pace tihnită. Strălucirea şi flashurile armelor de război dispăr ruseră. Niciuna dintre taberele care mai supravieţuiau în acest conflict nu le mai scosese astăzi. Aproape că puteai uita de război, privind înspre cărbunele încins care era Soarele şi, nevăzând nimic în vastitatea spaţiului în afară de punctul care abia se zărea – Jupiter –, ignorai toate poveştile despre viaţa în galaxie care s-ar fi putut sfârşi într-o fracţiune de secundă şi că fiecare planetă, inclusiv Pământul, nu mai era de mult căminul ospitalier la care toţi visaseră.

— Ce faci acolo? întrebă o voce tăioasă, nerăbdătoare.

— Fac cât mai puţin, răspunse el.

— Concentrează-te, te rog! îl imploră ea.

— Aşa ar trebui.

— Nu te-ai schimbat deloc, Simon, nu-i aşa? Tot nu eşti în stare să faci ceva ce nu-ţi place.

— Cel mai bun defect al meu, recunosc.

Naomi ignoră gluma. În schimb, ea reuşea să

fie la fel de concentrată şi la fel de abilă ca întotdeauna, femeia privea spre o ţintă foarte importantă pentru ea, pe care trebuia să o atingă. Oprindu-se brusc, se întoarse către el:

— Nu te-am ales doar pentru că am fost cândva prieteni şi colegi. Nu, Simon. Te-am ales pentru că eşti, zic eu, cel mai consecvent individ pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată.

— Ce vrei de la mine, Naomi?

— Încă nu, îl tachină ea.

Apoi o luă din nou la pas, îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre craterul micuţ şi urât, în care, de ani buni, erau executaţi prizonieri ca ea. Simon şi Naomi aveau cam aceeaşi statură şi greutate, plus sau minus câteva grame. Dar, în încercarea ei de a se integra în tabăra pentru care, până de curând, luptase, renunţase la aproape toate trăsăturile umane.

Aspectul fizic al femeii aducea acum cu un scorpion, completat cu o pereche de cleşti şi o coadă complicată şi elegantă pe care o avea prinsă sub costum. Carapacea ei era în aşa fel construită, încât să facă faţă vidului, dar nu şi frigului. Un alt punct vulnerabil erau membrele, fără ele o aştepta o moarte lentă şi fără complicaţii. Şeful şi diverşi experţi îl sfătuiseră pe Simon să anihileze ambele sisteme, carapacea şi membrele, pentru a-i grăbi

moartea. Dar Simon avea propriile lui idei despre cum se comite o crimă şi, oricât de mult ura misiunea care i se încredinţase, avea să îndeplinească execuţia cum avea el chef.

Scorpionul o luă înaintea lui pe gheaţă, fără niciun gest care să trădeze că i-ar fi teamă de moartea care o aştepta.

Un observator naiv ar putea crede că Simon era o victimă a ghinionului. Şi, de altminteri, erau spectatori la această execuţie, observându-le sosirea. Camere de luat vederi furnizate de ambele tabere fuseseră montate şi activate special pentru această ocazie. Roboţii erau martori, o multitudine de sisteme de protecţie şi pază şi nenumărate linkuri îi legau de întregul sistem solar. În principiu, toată lumea avea să vadă exact ce se petrece acolo, nimic nu putea fi păcălit decât dacă îşi dorea. Simon făcu câţiva paşi mari şi o prinse pe prizonieră când ajunse aproape de peretele craterului. Naomi se opri brusc, ca şi cum o lăsaseră puterile sau curajul. Nişte ochi ciudat de umani se uitară în sus la Simon şi, pe canalul lor privat de comunicare, îi spuse:

— Întotdeauna mi-ai plăcut, Simon.

Mărturisirea îl şocă, dar se stăpâni.

— Ştiu că sună aiurea şi ştiu că nu mă crezi. Dar încă de când te-am întâlnit pentru prima dată

am avut cel mai profund respect pentru talentul tău.

— Unde a fost asta?

— Prima întâlnire?

— Sunt bătrân, recunoscu el. Adu-mi aminte.

Ea nu numai că îi spuse unde se văzuseră, dar îi povesti în detaliu întreaga întâmplare, cum participaseră la o întâlnire a membrilor echipei de plancton atmosferic – un eveniment atât de banal, încât Simon îl dăduse uitării după cel mult o săptămână.

— Ai făcut câteva observaţii sceptice vizavi de munca noastră. Remarci inteligente, sensibile şi edificatoare, dacă e să aruncăm o privire înapoi.

— Şi asta te-a impresionat.

— Într-un anume fel, tu păreai mai sigur pe tine decât noi, ceilalţi. Mai onest, mai puţin dispus să te compromiţi de dragul politicii.

El ridică din umeri indiferent şi nu spuse nimic.

— Sunt sigură că ai observat: eram frivolă şi lipsită de scupule în cercul nostru. Şi cred că nici zece Simoni la un loc nu ar fi avut câtă ambiţie aveam eu în vremea aceea.

— Probabil că nu, recunoscu el.

— Ţi-ai dorit vreodată să te culci cu mine?

— Nu, minţi el.

Dar ea nu părea atentă la răspunsul lui. Închise ochii şi înclină din capul solzos, cu părere de rău.

— Dacă m-aş fi apropiat de tine… dacă aş fi fost dispusă să învăţ de la tine… viaţa mea ar fi luat o cotitură mai bună. Cred…

Ar fi putut avea o altă viaţă, dar la fel de bine putea să aibă acelaşi destin. Simon înţelesese cu mulţi ani în urmă că, indiferent cât de creativ şi bine pregătit este un suflet, îi e imposibil să întrevadă viitorul aşa cum poate decurge el dincolo chiar de cele mai înţelepte decizii: îşi dăduse seama că ignoranţa este calea, căci te eliberează de orice regret.

Ajunseseră acum la buza craterului – două mogâldeţe pe marginea unui bol uriaş, pe fundul căruia aştepta moartea. Deodată el trecu în faţă, pseudoadrenalina urcându-i dintr-una din cele mai vechi glande.

— Ai cerut ca eu să fiu cel care duce la îndeplinire condamnarea ta la moarte, îi spuse el cu o voce seacă, tăioasă. Pretinzi că ai un motiv. Dar m-aş bucura să nu-l aflu.

— Dar trebuie să ţi-l spun.

— Însă nu te pot ajuta cu nimic acum. Dacă îţi închipui că am vreo influenţă aici, te înşeli amarnic. Sau poate crezi că nu sunt suficient de

puternic sau că mă voi pierde cu firea şi Mangustele îţi vor ridica pedeapsa…

— Nu aştept nici ajutorul, nici laşitatea ta, îl întrerupse ea. Ai un suflet bun, dar nu din acest motiv te-am ales.

La auzul cuvintelor „suflet bun” se înfioră.

Dar Naomi continuă:

— Noi doi, Simon… Noi, atumii, am văzut multe de-a lungul carierelor noastre extraordinare.

El făcu un salt lung şi ateriză pe o platformă din piatră şi gheaţă.

— Să zicem că aşa e.

— Cariera mea… începu ea, forţându-l pe el să încetinească, îndreptându-şi privirile spre camerele de luat vederi care atârnau din cerul veşnic întunecat. E o binecuvântare să fii autum şi eu mă simt binecuvântată. Ştiu cum sună acum nebunia asta care ne-a împărţit în tabere. Cum ne-am folosit cunoştinţele cu care puteam salva lumea ca să ucidem oameni. Dar gândeşte-te la istoria pe care aceşti ochi au văzut-o. Geniile lângă care am stat şi descoperirile pe care le-am făcut, dar şi tragediile la care am fost martori… tot ce urmează după ce remodelezi galaxiile şi dai viaţă zecilor şi sutelor de lumi, mari şi mici…

— Unde vrei să ajungi, Naomi?

— Am ţinut un jurnal, spuse ea printre dinţi.

— Mulţi dintre noi ţin.

— Dar jurnalul meu e mult mai detaliat decât al altora. Nu sunt doar câteva cuvinte şi câteva fotografii, Simon. Eu mi-am scanat mintea, mi-am uploadat amintiri, fără să las nimic deoparte. Nimic. Apoi l-am pus pe un robot al armatei. Asta este viaţa mea, splendidă şi în acelaşi timp cumplită, şi nu cred că există vreun cetăţean aici care să fi realizat ce am realizat eu.

— Şi eu ce să fac?

— Îţi spun unde l-am ascuns. Eşti un om bun şi inteligent, Simon, şi poţi aprecia valoarea acestui testament. În zece mii de ani de acum înainte, nu crezi că urmaşii noştri vor dori să afle cât mai multe despre cei care le-au modelat istoria, cei care au colonizat primii sistemul solar?

El se uită în sus la soare şi la fâşia îngustă de praf ridicându-se din ecliptică, mare parte din el generat de exploziile solare şi impacturile generate de materia spulberată.

— Eşti sigură că atunci va mai avea cine citi jurnalele tale?

— Noi am făcut multe greşeli, admise ea. Dar războiul ăsta va lua sfârşit într-o zi. Şi oare nu ar trebui să le arătăm celor de după noi greşelile noastre, pentru ca ei să nu le mai repete? Le vom

spune „voi să nu faceţi ca noi”.

— Eu nu am făcut lucruri foarte rele, contracară el.

Naomi începu să-şi piardă răbdarea şi-i spuse iritată:

— Ba eşti la fel de vinovat ca mine, Simon.

— În ciuda inimii mele bune şi a inteligenţei…

— Un miliard de minţi luminate nu sunt în stare să facă nimic, dacă nu există o voce îndeajuns de puternică pentru a le conduce pe drumul cel bun.

Erau acum aproape de centrul craterului, locul execuţiei fiind marcat de un cerc negru, împrejmuit cu movile făcute de exploziile armelor şi leşurile îngheţate. Odată ajunşi acolo, canalul lor privat de comunicaţie se va întrerupe. Vor putea vorbi unul cu celălalt numai printr-o legătură publică nesecurizată. Simon îşi simţi sângele năvălindu-i în obraji, roşeaţa feţei fiind un semn nesemnificativ pentru zbuciumul sufletesc prin care trecea. Încercă să-şi stăpânească vocea, dar fiecare cuvânt îi ieşea aspru şi tensionat.

— E timpul, Naomi. Acum îţi voi întrerupe alimentarea cu oxigen şi căldură, apoi vom sta de vorbă până la… final.

— Cum rămâne cu jurnalul meu?

Dar el nu-i răspunse.

— Carapacea ta e un bun protector. Şi, dacă am dreptate, vom mai avea câteva minute înainte să-ţi dai ultima suflare.

— Dar îmi vei salva jurnalul, da? Îţi spun unde este şi pe urmă poţi face cu el ce vrei. Ca un document istoric, dacă vrei…

— Bine, numai pentru istorie, murmură el.

Emoţiile puternice o făceau să tremure, însă pe chip i se citea mulţumirea.

— Sincer, am avut o simpatie pentru tine, Simon, îi şopti, ca de la un conspirator la altul.

El întinse mâna în spatele costumului ei şi îi închise butoanele de alimentare.

— Şi eşti o prezenţă familiară acum. Dacă cineva trebuie să moară aşa, nu crezi că e bine să fie alături de un prieten?

— Nu sunt prietenul tău, Naomi.

Ea nu mai spuse nimic. Nu mai primea oxigen şi imediat frigul de pe Makemake începu să i se strecoare în oase.

— Nu ştiu dacă pot ajunge până la capăt.

— Poţi.

— Zi-mi că eşti prietenul meu, îl imploră ea. Te rog, nu mă lăsa să mor singură.

Dintr-un buzunar ascuns lângă şold Simon scoase un lansator miniatural, ţinti şi implantă o bilă de piatră, îmbrăcată în fier în creierul

scorpionului.

Naomi rămase nemişcată şi după o secundă se prăbuşi. O apucă de unul din picioarele din faţă şi o târî peste linia de demarcare a perimetrului de execuţie, apoi o lăsă şi se retrase în spate, pentru a lăsa camerele de luat vederi să coboare şi să investigheze corpul cu instrumente sofisticate. Respirând greu, se uită înspre cadavru şi zise cu voce tare şi sigură:

— Tu ai ajutat la uciderea a miliarde de fiinţe nevinovate. Până astăzi nu mi-ai aruncat nici măcar o vorbă bună. Blestemat să fiu, dacă voi încerca să readuc nenorocitele tale de amintiri la lumină.

— Vă mulţumesc, spuse şeful.

Apoi îi mai mulţumi o dată şi, pe urmă încă o dată şi, după aceea, încă de două ori, cu din ce în ce mai multă recunoştinţă. Când isprăvi cu mulţumirile, continuă cu un aer îngrijorat:

— Toată povestea trebuie să fi fost foarte dureroasă pentru dumneavoastră. În ciuda a ceea ce a fost această femeie şi cât îşi merita soarta…

— A fost greu, concluzionă Simon.

Creatura părea năucită de compasiunea pe care o simţea pentru bărbat.

— Vă promit că asemenea lucruri nu se vor mai întâmpla.

— Dar sunt aici, dacă aveţi nevoie de mine, răspunse Simon.

Umor foarte, foarte negru. Şeful dădu din cap, fără să adauge nimic.

— L-a adus aici. Nu-i aşa?

Şeful ezită.

— Ce să aducă?

— Jurnalul. Robotul. Cu amintirile ei salvate. Naomi a venit aici cu planul să-şi folosească jurnalul ca instrument de tocmeală. A încercat să-şi schimbe sentinţa.

Până nu pronunţase cuvintele, Simon nici nu crezuse în adevărul lor, dar acum, ascultându-le cum alunecau în aer, era convins de veridicitatea lor.

Şeful amuţi dintr-odată.

— Şi probabil că unul dintre voi doi a fost cu ideea să mă bage şi pe mine în schemă. Ea avea să-mi povestească mie că presupusul jurnal ar fi undeva în altă parte, într-un loc secret şi greu de găsit, ca să înşele mirosul ogarilor, să-i facă să creadă că vânatul e oriunde, numai pe Makemake nu. Naomi trebuie să le fi spus şi celorlalţi despre ideea ei de a-şi documenta viaţa, ca să nu mai vorbim de amestecul doctorilor şi al altor specialişti implicaţi în proiect. Iar eu am crezut că am flerul ăsta şi că, dacă acţionez cum îmi spune

inima mea bună… înţeleg acum că tot jocul nostru ar fi distras atenţia celorlalţi jucători, în timp ce dumneavoastră şedeaţi bine-mersi, cu premiul sub fund.

— De ce mi-ar păsa mie de această femeie? întrebă creatura.

— Pentru că Naomi avea o experienţă foarte valoroasă, iar aceasta e o parte din averea pe care vreţi să puneţi mâna. Experienţa ei. Îndată ce războiul va lua sfârşit, Makemake se va putea reinventa pe sine şi prosperitatea e mult mai la îndemână când te bucuri de sfaturile gratuite şi binevoitoare ale unui atunci cu vechime.

— Naomi e moartă, sări în propria apărare şeful.

— Este. Şi totuşi, nu este. Nu, în mintea ei complicată, cred că Naomi dădea alte sensuri vieţii şi morţii.

Îşi scutură umerii, parcă eliberându-se de ultimele urme ale furiei care îl cuprinsese mai devreme, apoi continuă:

— Eu pe eşafodul de gheaţă am văzut o moarte insignifiantă şi inutilă, în timp ce ea văzuse apariţia unei vieţi noi într-o minte artificială. Când eşti aşa de lacom precum Naomi, ajungi să te convingi că nimic nu te poate opri… şi, cine ştie, poate femeia chiar o fi având dreptatea ei…

Scopul vizitei lui era să întâlnească noua promoţie de atumi, în clase şi în particular, să le evalueze punctele forte, precum şi inevitabilele puncte slabe, înainte ca şcoala să-i împrăştie prin toate colţurile Sistemului Unit. Dar câţiva dintre oficialii Universităţii, recunoscători atumului-şef pentru vizită, veniră să-l roage să facă evenimentul public, ceea ce le-ar aduce lor şi instituţiei pe care o patronau atenţia şi aprecierea de care aveau atâta nevoie. Simon se lăsă, în cele din urmă, înduplecat. Avea să ţină un discurs, cu condiţia ca audienţa să nu fie numeroasă – câţiva studenţi şi câţiva profesori adunaţi într-un amfiteatru mic. Înţelegea că orice eveniment public la care participa cineva de rangul lui avea să atragă o atenţie deosebită. Dar ce voia el să evite erau situaţiile când o mulţime de suflete entuziaste, dar necultivate o să-i soarbă fiecare cuvânt, fără însă a fi capabile să facă diferenţa între glumă şi politica oficială. Însă cererea lui, care începuse ca o dorinţă nevinovată şi raţională, avu diverse repercusiuni: mai întâi se stabiliră criterii stricte de participare pentru locuri foarte limitate, pe urmă, când cererea devenise atât de mare, încât era imposibil de onorat, se stabili un fel de sistem de loterie, unde biletele se cumpărau

la preţuri uriaşe şi se revindeau pe sume exorbitante – toate astea, pentru a te înghesui într-o cameră lungă şi înăbuşitoare, împreună cu alte patruzeci de mii de suflete la fel de chinuite, fiecare ochi şi câteva camere secrete aţintite spre figura bărbatului de-o seamă cu terraformarea, dacă nu cumva chiar mai bătrân.

Simon se încăpăţânase să-şi păstreze trăsăturile umane. Câteva bucăţele din el erau încă fizic legate de tânărul marţian, deşi ţesuturile arhaice mai constau acum doar din câteva celule împrăştiate, circuite cristaline, motoare metabolice şi mănunchiuri de firişoare, baterii. Dintre toţi cei adunaţi în sală, el era cel mai înalt. Îi zâmbi luminos publicului şi începu să vorbească pe o voce caldă şi prietenoasă, mulţumindu-le tuturor pentru a-şi fi sacrificat din timpul lor preţios să vină să asculte poveştile unui bătrân. Apoi le spuse o întâmplare din copilăria lui, descriind cu lux de amănunte cum tatăl său îi dăduse o sămânţă nano-bombă s-o ţină în mână – una dintre cele mai vechi invenţii, menite să transforme Marte dintr-un deşert într-un paradis.

— La vremea aceea, eu nu am înţeles semnificaţia acelei maşinării rudimentare, mărturisi el. Dar am ţinut sămânţa miraculoasă cu ambele mâini, crezând că în scurta mea viaţă era

cel mai important lucru pe care îl cunoşteam. Cu toate acestea, eu ignoram cu încăpăţânare propriul meu creier, plin de tot felul de lucruri. Sau creierul celorlalţi din jurul meu. Dar mintea e singura minune demnă de respectul nostru etern şi nu pot decât să-mi doresc ca fiecare dintre noi să păstreze acest adevăr cât mai aproape de suflet, în fiecare zi a vieţii noastre.

Simon era acum mai mic decât fuseseră mâinile lui la început, mai mic decât sămânţa pe care o ţinuse. Dar în evoluţia lucrurilor, el era acum mai mare decât mingea din fier şi piatră care fusese cândva Marte. Ca oricare dintre minţile moderne, o mare parte din inteligenţa lui – fapte, limbaj, obiceiuri şi o mulţime de instincte – era depozitată în conştiinţa comună a Terrei. Însă el era în sine un cetăţean unic al lumii, înzestrat cu propria lui personalitate şi noţiuni antice, adesea depăşite. Cât timp oamenii doreau să trăiască la fel de mult cât pământul, mintea lor avea să fie din ce în ce mai încărcată. Dacă lumea voia să-şi poarte cu sine experienţa de viaţă, atunci, avea nevoie de corpuri mari şi ineficiente care, la rândul lor, aveau nevoie de spaţiu pentru a trăi. Iar, dacă acele corpuri atingeau chiar şi o rată modestă de reproduceri, orice planetă avea să fie plină într-o singură zi şi, curând, de zeci de

mii de ori mai repede.

După cum îi plăcea lui Simon să procedeze în astfel de ocazii, le aminti celor prezenţi că îndatorirea unui atunci, în special a unui atunci repartizat pe înfricoşătoarea lui staţie de cercetare, este să ajute la trasarea unei direcţii în viitor, să traseze acea linie fină între libertate sălbatică şi tiranie absolută. Ce tip de biologie se aplică fiecărei lumi, câţi urmaşi vor trebui să aducă pe lume aceşti indivizi, care vor fi regulile şi pedepsele după care se vor guverna aceste planete. Toată lumea înţelegea consecinţele greşelilor, dar, pentru a fi sigur, Simon aminti iar de Primul Război şi Epurarea ce a urmat, cu Bătălia Kupierilor care a venit mai apoi, încheiată cu ceea ce rămăsese în cărţile de istorie ca Marea Epurare – ca şi cum respectiva specie de nebunie politică fusese smulsă din lumea civilizată pentru totdeauna.

— Dar nimic nu e definitiv, avertiză el, indiferent dacă este viaţa obişnuită a unui om sau viaţa de aproape o sută de miliarde de ani a celui mai mic şi mai aprins soare din univers.

Apoi vocea lui deveni mai profundă şi mai serioasă, luând prin surprindere audienţa care aţipise:

— Schimbarea e inevitabilă, dar nu ştim

aproape nimic despre ea. Îmi imaginez că oricare dintre dumneavoastră nutreşte dorinţa nobilă ca viaţa inteligentă să prospere în univers, să plece spre alte colţuri ale Căii Lactee şi să găsească un alt soare sub care să înflorească. Dar aceasta rămâne doar o dorinţă, e departe de a fi o certitudine. Studiind cerul milenii de-a rândul, am observat lipsa inteligenţei în univers. Astăzi, acele civilizaţii care au ajuns cel mai aproape de umanitate abia acum încep să audă semnalele originale ale Terrei, şoapte pe radio şi radaruri, care nu mai au aproape nicio legătură cu ce este astăzi Pământul şi este de presupus că în alte câteva mii de ani se va începe o oarecare comunicare. Vecinii noştri vor răspunde prezenţei noastre cu cea mai perfectă şi elocventă tăcere. Imaginaţiile fertile concep uşor minunile sau, la fel de bine, ororile care se vor isca de pe urma acestei istorii încă nenăscute. Însă acest om din faţa dumneavoastră, acest atunci, crede că cel mai mare dar pe care Ceilalţi ni l-ar putea face ar fi să ne ofere sau să ne sugereze cele mai limpezi şi mai complexe răspunsuri la întrebările noastre eterne despre viaţă şi convieţuirea paşnică într-un univers care ne-a arătat, de-a lungul istoriei, că ne respectă prea puţin.

Tradiţia dicta ca şeful atunci să se stabilească

pe Pământ, dar, din moment ce Simon nu avea niciun rol în menţinerea biosferei, era liber să trăiască unde avea poftă. Câţiva se treziseră să vocifereze când el ceruse să i se construiască o casă modestă pe acoperişul celui mai nou solar – o cupolă şi câteva substructuri care să-i găzduiască pe asistenţii lui şi maşinăria obişnuită de securitate cerută de rangul său. Unii comentaseră că noul şef nu avea încredere în noii atumi să facă munca. Altfel, de ce s-ar cocoţa în vid, deasupra a o sută de trilioane de suflete? Dar cu acest gen de cârcotaşi nici nu avea rost să-şi răcească gura. Explicase de câteva ori cât era el de îndrăgostit de spaţiu şi de iluzia singurătăţii, dar pe urmă, renunţă să mai dea explicaţii. Cât timp avea să rămână în post, duşmanii lui vor găsi mereu motive să-l dispreţuiască şi, din moment ce el îi considera pe respectivii duşmani nişte provinciali cu vederi înguste, era cel mai bine pentru toată lumea să locuiască acolo unde îi plăcea lui, până în ziua când avea să-şi piardă funcţia oficială.

— Am o însărcinare pentru tine, îi spuse Simon subalternului său preferat. O misiune extrem de importantă, pe care nu aş încredinţa-o nimănui altcuiva.

Individul se făcu albastru şi douăzeci de membre tremurară de emoţie la auzul

complimentului. Apoi, cu o voce clară şi caldă, răspunse:

— Domnule, sunt onorat.

După aceea întrebă:

— Care ar fi această misiune?

Cu o sugestie telepatică, Simon îi transmise fişierele criptate şi cheile necesare, plus câteva sugestii folositoare. Apoi aşteptă ca asistentul lui să studieze conţinutul. Îi luă mai puţin de un minut, fiindcă era un băiat inteligent. Membrele i se crispară şi de la frică pielea i se făcu violet închis.

— Domnule, începu el.

— Ce ai găsit acolo? întrebă Simon pe ton de glumă.

— Nu ştiam lucrurile astea.

— Nu ştiai, nu-i aşa? Cu asta trebuie să începi când acţionezi aşa cum te îndeamnă conştiinţa.

— Poftim?

— Ai de gând să acţionezi, nu?

Asistentul deja se înnegrise şi se răcise, implorându-l cu o voce pierdută:

— Dar nu-i drept, de ce eu?

— Viaţa nu e dreaptă, aprobă Simon.

— Prin lege, am obligaţia să predau informaţia autorităţilor.

— Exact la fel aş proceda şi eu, în locul tău,

prietene.

Băiatul şopti câteva vorbe în barbă, pe care Simon nu le auzi, deci continuă:

— Ai putea, rogu-te, să-mi faci un hatâr şi să le-o dai celor de la Departamentul de Biologie Exotică? Da, ei au jurisdicţie în domeniu, sunt autorităţi cât se poate de competente şi nimeni nu-ţi va reproşa nimic, chiar dacă vei dori într-o bună zi să împărtăşeşti aceste evenimente şi cu altcineva.

Uluit, dar ascultător, asistentul plecă în misiunea neaşteptată.

Rămas singur, Simon se strecură într-un costum din stofă uşoară şi făcu câţiva paşi afară, pe suprafaţa tare a celui mai nou solar al lui. Soarele era doar o flacără difuză, începând urcuşul pe orizontul perfect geometric. Mercur era doar un punct minuscul, abia vizibil printre stele, cu cincizeci de kilometri din suprafaţă defrişată şi remodelată în habitate variind de la mărimea unui mausoleu până la căsuţe cât o nucă. Venus era mai aproape şi mult mai greu de reperat pe cer, încapsulată într-o jumătate de duzină de solare, al căror principal scop era să acapareze şi să ţină bine închis orice foton care venea de la soare, permiţând căldurii interioare să crească şi să crească, până când întreaga planetă

avea să se topească – o lume lichidă, a cărei crustă şi apoi al cărei înveliş puteau fi pulverizate în spaţiu relativ uşor, creând sute de trilioane de lumi vii, care în cele din urmă vor forma un inel în jurul soarelui.

Jupiter rămânea un loc sălbatic, plin cu materie în stare brută, înconjurat de lumile lui lichide, infestate cu viaţă, dar încă neaglomerate. Uranus şi Neptun erau mai strălucitoare ca niciodată, terraformarea pe aceşti giganţi în miniatură începând acum cu adevărat. Încă o dată, Marte era transformată într-o lume asemănătoare cu Pământul, dar de data asta munca implica solare mai complicate şi mai avansate, aşezate unele peste altele. Crusta era deja dantelată cu peşteri şi mări ascunse, care apăreau ca ciupercile după ploaie. Cea mai mare în câmpul vizual era Luna. Aproape la fel de mare ca Pământul era un balon uriaş, compus din camere pline cu vid şi specii de vietăţi neapoase. Încă o dată, designul era orientat spre creştere, maşinile şi organismele digerând harnic roca. Dar, ca fiecare lume din Sistemul unit, geniul care proiectase această transformare avea întotdeauna ca prioritate o anumită stabilitate. Fiecare planetă funcţiona ca un stup de insecte profund sociale. Atâta timp cât piesele şi jucătorii cooperau, viaţa prospera. Dar,

dacă se rupea calmul, reginele stupului aveau să dispară şi, la fel de important, vietăţile cele mai simple şi mai inocente moşteneau ce rămânea în urmă.

Simon ajutase la punerea la punct al acestui sistem necruţător de simplu. Umanitatea o fi având ea putere să conceapă viaţa în orice formă şi-ar fi dorit, dar acolo sus exista încă un zeu danvinian care făcea regulile în această încâlceală măreaţă şi pentru acest eon, cel mai bun specimen avea să evolueze puţin peste cei din tagma lui.

Erau zile când părea că toate astea funcţionează doar printr-un miracol. Dar în acea dimineaţă devreme, părea în firea lucrurilor ca el să fie şeful atumilor. Evident că era un om important. Cine altcineva mai era la fel de bătrân ca el şi cu atât de puţini duşmani? Cine altcineva mai putea pretinde că fusese acolo încă de la început şi că nu făcuse parte din nicio conspiraţie sau din niciun masacru important în istorie?

Simon începu să râdă în tăcere, gândindu-se la ironia situaţiei. Se pare că lipsa de ambiţie personală este cea mai puternică ambiţie.

Brusc, robotul îl anunţă că are un musafir.

Nici măcar nu întrebă numele. Ştia deja cine era. Se întoarse spre casă, mergând încet, apoi mai repede şi spuse:

— Invit-o pe Lilly să se facă comodă. Criminalul e pe drum.

Lilly îl întâmpină în culmea agitaţiei:

— Cum ai reuşit să ajungi la aşa ceva? Trebuie să fie o greşeală! Cineva vrea să te înfunde figura şi nici măcar nu face treaba ca lumea!

Ca şi Simon, Lilly îşi păstrase trăsăturile umane. Se aşeză, apoi îl urmări în timp ce el lua loc în faţa ei şi, când văzu că el nu pare aproape deloc afectat, adăugă:

— Un scandal monstru. Dacă aş spune cuiva…

— Dar n-ai spus nimănui, o întrerupse el.

— Pentru că m-am gândit că îţi datorez măcar atâta respect, încât să vin să mă uit în ochii tăi să văd dacă găsesc vreo explicaţie pentru ce ai făcut.

El ridică din umeri şi nu zise nimic.

— Navele spaţiale sunt interzise, anunţă ea repezit. Niciun vas, cu excepţia roboţilor sterili, nu are voie să treacă dincolo de centura Kuiper.

— Ştiu exact care sunt legile…

— Eşti conştient de ce fel de navă ai construit?! sări ea. La naiba, Simon, vasul tău încalcă o mie de reguli! Dacă ar fi să duci şi să implantezi o asemenea sămânţă-minune în cosmos… înseamnă că ai putea să mergi aproape oriunde… şi apoi ai infecta şi transforma orice organism. Orice lume. Tehnologia ilegală şi

tehnologia strict secretă pe care ai adunat-o aici, folosindu-ţi poziţia de şef atunci…

— Te-am dat pe spate, aşa-i?

Lilly rămăsese, pe timpul lungii ei vieţi, aceeaşi cercetătoare pasionată, serioasă şi plăcută, dar întotdeauna concentrată pe necesităţile misiunii ei de-o viaţă.

— M-ai speriat, Simon. M-ai îngrozit. Ce aveai de gând să faci cu sămânţa monstruoasă?

El râse şi înclină din cap, apoi recunoscu încet.

— Sămânţa are loc în ea doar pentru un singur pasager.

— Pentru tine? scânci ea.

— Pentru mine? Nu prea.

Apoi stătu nemişcat, observându-şi cu atenţie musafira.

— Mă gândesc la o misiune. Dar, prin natura pregătirii şi a talentelor mele, mă tem că n-aş fi un bun pilot pentru o asemenea întreprindere.

— Ce fel de misiune?

Simon se aplecă spre ea, întinse o mână, apoi cealaltă şi le prinse pe ale ei. Era un sentiment plăcut să ţii o femeie aşa, să simţi cum căldura ei curge spre tine. Se gândi la Lilly şi la tatăl lui făcând dragoste pe câmpiile roşii de pe Marte. Îşi aminti episodul de pe Venus, în întuneric, pe vânt.

Apoi, spre surpriza amândurora, îi ridică mâinile cu palmele în sus şi le sărută pe rând în timp ce se lăsa în genunchi în faţa ei, fără să scoată un cuvânt, doar savurând gustul uşor sărat pe care îl simţea pe buze şi pe vârful limbii.

O lume fără povara numelui

Obiectul fu observat şi imediat măsurat – o luminiţă apropiindu-se de-a lungul vectorului aşteptat, ajungând rapid din urmă nava spaţială care încetinise – şi prima reacţie a lui McKall fu un val de hohote de râs întrerupte din când în când de rafale de înjurături din bogata lui colecţie.

— Le-a luat ceva vreme până să ne ia urmalişi anunţă el câinii, şerpii şi pe ceilalţi membri ai echipajului viteaz şi loial. Pentru moment, fiţi cu ochii pe duşman. Studiaţi datele, dar nu faceţi nimic. Apoi, când ajunge la zece mii de kilometri, distrugeţi-o.

Arama pe care au folosit-o reuşi surprinzător de simplu, la prima salvă, să-i distrugă atât scutul de protecţie, cât şi conţinutul.

Seara se sărbători victoria cu băutură oferită de comandant.

Trecuseră multe secole de atunci, iar căpitanul avea toate motivele să fie îngrijorat.

Lentilele telescopice de la bord arătau că sistemul solar pe care îl lăsaseră în urmă suferise

multe războaie şi renaşteri. Cine ştie ce minuni inventaseră aceste noi generaţii? Dar, evident, îngrijorările sale fuseseră temeri fără sens. Câteva momente studie cu mare atenţie ce mai rămăsese din nava duşmanului spulberat. Praful rămas nu prezenta mare interes, fiind compus din fier şi alte câteva materiale. De ce ar face cineva atâta efort doar ca să trimită pe urmele lui ceva ce aducea cu o ghiulea de tun? Într-un târziu, îi trecu prin cap că toată operaţiunea ar putea fi o capcană, o cursă. Îi făcu această destăinuire adjunctului său, care se apucă să inspecteze nava, poate-poate o găsi vreo fisură sau vreun duşman ascuns. Nu găsiră nimic. Toate sistemele funcţionau cum trebuie. La douăzeci şi trei de minute după ce se zărise pentru prima dată ghiuleaua, Ernest McKall se retrase în cabina sa – singura cameră privată permisă la bordul imensei nave intergalactice. Îşi prepara un cocktail, când observă forma micuţă a unei fete sau femei atârnând de tavan.

Încet, foarte încet, întrebă:

— Cum ai…?

— … pătruns pe navă? În timp ce tu te luptai cu momeala, cârligul undiţei s-a apropiat din spate. Am folosit focul de la motor pentru camuflaj. Cât priveşte restul şmecheriei… ah, nu prea am răbdare să explic.

Pe furiş, McKall trăsese semnalul de alarmă.

Nu se întâmplă nimic.

O secundă mai târziu, toate simţurile îi erau în alertă.

— Cum te…

— Lilly.

Rămase mut.

— Mă cheamă Lilly, mulţumesc de întrebare.

Era cel puţin la fel de abilă ca şi căpitanul vasului.

— Mai ai şi alte întrebări, doctore McKall?

— Ce vrei? reuşi el să întrebe.

— Ce crezi că aş putea să vreau?

— Să mă opreşti pe mine, normal. Suntem la nici cinci sute de ani lumină de Noul Pământ şi asta ar fi cam ultima tentativă a voastră de a-mi distruge nava şi pe mine.

Femeia era drăguţă şi foarte mică, nu mai mare decât un deget şi era greu, aproape imposibil să o ia în serios. Cu toate acestea, vocea ei avea greutate, de parcă nu ieşea din guriţa minusculă. Amuzată, ea îi explică:

— Vai, eu chiar nu intenţionez să te opresc! Şi cu siguranţă nu vreau să distrug nava. Ce vreau eu – şi am reuşit deja pe jumătate, fără să-ţi dai tu seama – este controlul complet asupra acestei nave şi a personalului de la bord. Eu sunt noul

căpitan şi tu eşti câinele meu.

McKall spumega de furie şi, în acelaşi timp, îl apucă frica. Ce forţă, ce emoţie îi ţintuise picioarele de podea? Nu se putea hotărî. Dar descoperi că îi era imposibil să-şi mişte vreun membru şi, când încercă să vorbească, nu reuşi decât să gâfâie sufocat.

— Vrei să cucereşti Noua Terră pentru tine? reuşi el să îngaime. Ăsta e planul tău?

— Nu tocmai

Cocktailul nebăut îi căzu din mână, răsturnându-se rece şi lipicios peste tălpile lui goale.

— Nu vreau decât nava ta şi facilităţile ei, îi explică ea.

Apoi, coborî de pe tavan direct în părul lui negru şi des.

Căpitanul simţi nişte mâini minuscule cum îl apucă de păr şi trag puternic.

— Planul meu ar mai fi să ne lăsăm în jos pe orbită, pe urmă cu voi mina sistemul local şi ne vom apuca să construim inele mai întâi, apoi un solar deasupra atmosferei. Vom construi un sistem elaborat defensiv, plus nişte scuturi bune în cazul unei catastrofe interstelare, apoi continuarea planului e să aştept pe oricine e destul de prost sau naiv să vină după noi.

— Dar ce vei face… cu lumea?

— Cu lumea? Nimic.

Apoi se mai gândi şi adăugă:

— Ba nu. Voi urmări viaţa de acolo cum îşi urmează cursul. La fel ca oricare dintre noi într-o zi obişnuită. Nu-i aşa, doctore?

Atumul îşi încheie discursul cu întrebarea care stătea pe buzele tuturor. El o formulă cu propriile lui cuvinte, gândind cu glas tare:

— Şi când oare, în ceasul al doisprezecelea, vom avea curajul să ne părăsim sistemul solar şi ne vom îndrepta spre un alt soare şi spre alte lumi noi şi fertile, care abia aşteaptă să fie descoperite?

Apoi făcu o pauză schiţând un zâmbet bătrân ca lumea şi, înclinând uşor din cap, continuă, enigmatic:

— Vom pleca atunci când va veni timpul.

— Şi când va fi asta? întrebă timid o voce din public.

Cel mai de încredere asistent al lui Simon respectă întocmai instrucţiunile clare. Se uită spre cel care pusese întrebarea şi răspunse:

— În momentul în care toate casele noastre de aici vor fi pline de oameni fericiţi. Sper. Ne vom îmbarca în misiune de îndată ce vom fi siguri că natura noastră şi instituţiile noastre nu vor folosi această migraţie ca pe o scuză pentru a ne înmulţi

ca ciupercile şi a face planuri de cucerire a galaxiilor. Când vom avea un plan de bun-simţ şi curajul şi disciplina de a-l duce la îndeplinire. Când navele spaţiale nu vor mai valora averi întregi în energie şi resurse preţioase. Când vom deveni oameni mari, indivizi maturi şi responsabib în toate împrejurările. Dar cel mai important…

Se opri o clipă, savurând suspansul care plutea peste întreaga audienţă.

— Dar cel mai important, încheie el, este că nu vom părăsi micul nostru regat până când nu vom fi din nou copii, care pot să se minuneze, să se bucure şi să ştie ce comoară e lumea noastră şi s-o ţină în căuşul palmelor cu toată grija şi dragostea fiinţei lor.

ÎNCÂLCIREA SPONTANĂ A UNEI SFORI AGITATE Lavie Tidhar

Traducere din limba engleză Alexandra Voicu

Lavie Tidhar a crescut într-un kibuţ din Israel, a călătorit mult în Africa şi în Asia şi a locuit la Londra, apoi în Vanuatu, o insulă din Pacificul de Sud, precum şi în Laos. În 2003, a câştigat Concursul Internaţional de Science Fiction Clarke-Bradbury Premiul fiind acordat de European Space Agency), a fost editor al lucrării *Michael Marshall Smith*; *The Annotated Bibliography* şi al antologiilor *A Dick and Jame Primer for Adults* şi

The Apex Book of World SE A semnat volumul de povestiri *Hebrew Punk*, culegerile de microromane/! «*Occupation of Angels*, *Gorel & the Pot-Bellied God* şi o proză aproape cât un roman, intitulată *Cloud Permutations*. Împreună cu Nir Yaniv, a scris romanul *The Tel Aviv Dossier*. Autor prolific de proză scurtă, a semnat povestiri publicate, printre altele, în *Interzone*, *Clarkesworld*, *Apex Magazine „Sci Fiction*, *Strange Horizons*, *ChiZine*, *Postscripts*, *Fantasy Magazine*, *Nemonymous*, *Infinity Plus*, *Aeon*, *The Book of Dark Wisdom*, *Fortean Bureau*, scrierile sale fund traduse în şapte limbi străine. A tipărit recent romanele *The Bookman* şi *Camera Obscura*, continuare a primului. În prezent lucrează la *Osama* şi *Marţian Sands*, alte două romane. S-a întors în Israel şi trăieşte la Tel Aviv.

În povestirea lirică, plină de compasiune, din prezenta antologie, îşi etalează fina înţelegere a interacţiunii dintre gadgeturile high-tech şi culturile şi tradiţiile străvechi, relaţie în care fiecare parte determină schimbări în cealaltă parte.

Doamna Pongboon, această femeie şi mamă minunată, vânzătoare de artefacte misterioase, merge pe stradă în sihnul ei roşu cu imprimeuri de culoarea crestei de naga, iar lumea se holbează la

ea, fiindcă a te îmbrăca aşa e ca şi cum ai încerca să provoci mânia lui Ngeuk Laeng, cumplitul naga al secetei – dar toate astea nu înseamnă nimic pentru doamna Pongboon, care şi-a pus toate spaimele şi anxietăţile secrete într-un talisman atârnat la gât, un mic medalion realizat cu bun-gust din aur şi cuarţ, producţie de masă bazată pe tehnologie chinezească de ultimă generaţie.

— Cumpăraţi medalioane, dragilor! strigă ea, iar femeile se opresc şi admiră, copiii se hlizesc şi sunt puşi la punct de mame, bărbaţii se uită gânditori şi tulburaţi.

— Strângeţi iubirile şi spaimele şi păstraţi-le pentru zile ploioase!

Dar în anotimpul ploios fiecare zi e ploioasă, iar şerpii din

Mekong, mari cât un naga, lunecând între ţărmul laoţian şi cel thailandez şi acest râu-şarpe, despărţitor de ţări, cărăuş de mărfuri, umflându-se tot de important ce este, şi apa care se revarsă din cer, şi cea a zăpezilor din munţii îndepărtaţi ai Himalayei, care au străbătut cale lungă până aici, toate vor avea încă mult de călătorit până să întâlnească oceanul.

— Cumpăraţi medalioane, preţul e bun şi cinstit, transferaţi-vă amintirile preţioase, nu lăsaţi pradă uitării inimile iubitoare! Ofertă

specială, valabilă doar astăzi, grăbiţi-vă, prieteni, grăbiţi-vă, vă spun! Dacă nu, veţi pierde această şansă unică pentru totdeauna, căci doamna Pongboon va pleca mai departe, urmându-şi drumul.

Dar vânzările merg prost şi, în plus, toată lumea ştie despre fenomenul de transfer, iar doamna Pongboon, cât e ea de voinică şi, fără îndoială, impunătoare, nu e nici pe departe singura care se ocupă cu negoţul ăsta. Şi totuşi, iată… o tânără într-un sihn negru, călcat cu grijă, şi o bluză albă cu manşetele strânse pe încheieturile ei subţirele, cu pantofi cu toc înalt, cumpăraţi la mâna a doua, şi o gentuţă de la bazarul Talat Sao – posibil studentă sau vreo secretară neimportantă, cu un salariu la fel de insignifiant – se apropie timid de doamna Pongboon, care, mirosind o vânzare, se repede înainte ca fata să apuce să se dezmeticească:

— Ce-i cu tine, drăguţa mea? Suferi din dragoste? Ţi-a răpit vreun tânăr fericirea? Hai, spune-i doamnei Pongboon, regină între doamne şi mamă de copii – ţine minte, şi mamele au fost îndrăgostite odată.

— Oare este – zice fata şi se opreşte brusc, stânjenită, în timp ce doamna Pongboon se trage la umbră într-un magazin de muzică, unde o trupă

din Laos cântă o versiune proprie a melodiei *Tomyam Samuray* a trupei Thaitanium; fata o urmează şi, scăpând de ochii cercetători ai trecătorilor, umerii par să i se destindă – oare este adevărat?

— Este *technology*, rosteşte cu emfază doamna Pongboon folosind cuvântul englezesc, printre puţinele pe care le cunoaşte. Fata pare impresionată – cum e şi normal, gândeşte doamna Pongboon.

— Poftim, îi spune, încearcă. Desprinde de la gât şi de pe pieptul generos un al doilea lănţişor – nu pe cel ce ascunde toată suferinţa ei, ci pe cel de probă, sfânta mostră – le-a încurcat o dată şi rezultatul a fost… mai puţin decât pozitiv, de fapt potenţialul client a făcut şi o plângere, aşa că de atunci este foarte atentă, deşi nu se îndură să-şi scoată medalionul personal. Încearcă şi convinge-te singură, fetiţă scumpă.

Medalionul este setat să arate o zi oarecare de primăvară, Doi îndrăgostiţi, Malul unui râu – ar putea fi oriunde, ar putea fi vorba despre oricare doi tineri din orice ţară din lume, Mostra Universală Numărul Doi, versiunea zero trei virgulă cincizeci şi şase, iar când doamna Pongboon desface încuietoarea poate modifica setările. Aşa că resetează: Specific laoţian.

Resetează: Băiat – Fată (aici merge pe ghicite, aţi fi surprinşi de câte ori a dat greş).

— Hai, întinde palma, domnişorică sau domniţă, strânge pumnul, închide ochii – simţi? (bineînţeles că simte).

— Ah, zice fata, şi din nou – Ah!

— Şi odată ce o încui înăuntru, spune doamna Pongboon, dispare. Uite-aşa.

Încearcă să plesnească din degete, dar umiditatea o face să transpire şi degetele îi alunecă doar unul pe lângă celălalt ca doi dansatori neatenţi.

— Până când vei vrea să o revezi.

Se numeşte transfer, logic, deşi bineînţeles că nu este *exact* asta. Doamna Pongboon are un *dispozitiv*, da, chiar aşa, şi ceea ce *face* acest dispozitiv este să copieze – cât de isteţi, chinezii ăia de peste graniţă! – de fapt, e un fel de copiază-şişterge. Nu tocmai legală, toată joaca asta cu mintea umană – să înregistrezi neuronii în timp ce declanşează emisiile zero-unu-zero-unu, chiar mai rău, să îi reaşezi în interiorul masei lipicioase şi moi a creierului, ştergând tiparul din interior – dar care e preţul fericirii unui om?

— Pentru o sumă modestă, zice doamna Pongboon şi o bate încurajator pe umăr, luându-i în acelaşi timp medalionul din mână, pentru o

sumă cât se poate de modestă, poţi pune la păstrare orice doreşti.

— A fost, începe fata înroşindu-se – e chiar frumuşică, gândeşte doamna Pongboon, deşi e cam ştearsă – a fost un băiat…

De câte ori nu auzise asta! Toţi doresc să i se confeseze, la fel ca psihologilor de altă dată, cei care au creat termenul de transfer. Dar transferul ăsta e *ştiinţific*, nu ca aiurelile alea vechi care erau doar iluzii şi farmece. Asta e ceva *real*. Iar doamna Pongboon nu vrea să le asculte poveştile. Ziua e lungă şi soarele dogoreşte, iar ea vrea doar o pungă cu gheaţă cu un pai înfipt în ea şi o sticlă de Pepsi vărsată înăuntru; în plus, a mai auzit aceeaşi poveste de o mie şi una de ori până acum.

— Draga de tine, zice ea, eşti ca un fir de aţă.

Fata ridică spre ea ochii mari şi rotunzi şi o priveşte încurcată – aşa te uitai şi la el? gândeşte răutăcios doamna Pongboon. Aşa te uitai şi la el când te vrăjea pe malul fluviului? – apoi murmură:

— Nu înţeleg.

— Ştiinţa, spuse doamna Pongboon cu o atitudine demnă, dar reţinută, care ar fi putut trece drept îngâmfare… Ştiinţa spune că totul este făcut din sfori.

— Fireşte, zise tânăra, în timp ce doamna Pongboon observă că poartă la încheietura mâinii

(acum că mâneca e Un pic ridicată) trei – sau simt chiar patru? – şnuruleţe de aţă albă, legate probabil de un călugăr sau de vreo mătuşă în timpul ceremoniei Basi, pentru noroc şi pentru împăciuirea spiritelor familiei.

Dă din cap aprobator pentru că este o susţinătoare a tradiţiei şi a păstrării vechilor rânduieli, şi pentru că are încă amintirea unei amintiri (aceasta din urmă închisă acum într-un cercel ascuns într-un sertar), cea a ultimului şnur pe care mama ei i l-a legat ia mână, pe când doamna Pongboon era încă tânără, înainte ca mama… dar mai departe nu-şi aminteşte, şi uneori e mai bine aşa.

— Ştiinţa, repetă doamna Pongboon, apoi se poticneşte pierzându-şi firul ideilor. Sfori, încearcă din nou. Totul este făcut din sfori. Gânduri, sentimente, amintiri, toate sunt sfori, şiruri de numere alcătuite în creier. Iar ştiinţa a demonstrat că sforile – chiar şi atunci când par perfecte (ca tine, copilă frumoasă!) – sfârşesc toate încâlcite. Orice am face, viaţa ne ia şi ne înnoadă (aşa grăieşte marele filosof, doamna Pongboon!). Iar asta – şi arată spre medalion, asemenea unui magician care arată spre o monedă pe care o va face să dispară – este doar o modalitate prin care ştiinţa îndepărtează nodurile.

Şi adaugă doar pentru sine: „cel puţin pentru un timp. Fetelor nu le spune, dar ea ştie că vor rămâne întotdeauna noduri. Asta se numeşte – memorase expresia în engleză – se numeşte încâlcirea spontană a unei sfori agitate. Este dovedit ştiinţific, zice ea cu voce tare.

— Cât… cât costă? întreabă fata, iar doamna Pongboon zâmbeşte binevoitor (în sinea ei jubilează, a ciupit din momeală!) şi zice un preţ; fata pare descumpănită, dar se adună repede şi îi propune altă sumă, şi doamna Pongboon dă din cap cu jale, dar acceptă să coboare din preţ şi fata mai ridică oferta făcută – la urma urmei, nu-i atât de proastă asta mică! – şi se înţeleg la un preţ apropiat de cel la care spera doamna Pongboon – poate cu zece la sută mai mare.

— Doare? întreabă tânăra.

— Chiar deloc, răspunde doamna Pongboon.

Scoate cablurile care atârnau din rucsac şi le prinde la tâmplele tinerei. Fata se trage înapoi, după care se liniştеşte. Gelul i se lipeşte de piele – seamănă cu un animal, cum se prelinge, apoi îşi găseşte locul şi rămâne nemişcat.

— Concentrează-te asupra amintirii, încearcă s-o aduci în prim-planul minţii – fata face eforturi vizibile, îşi prinde cu dinţii buza de jos, aproape că o face pe doamna Pongboon să zâmbească,

aproape, dar nu chiar – aşa, văd că ai reuşit…

Şi apasă pe un buton. Asta a fost tot. Fata pare că se încovoaie, din rucsac se aude un zbârnâit şi gata.

— S-a dus? întreabă fata şi zâmbeşte, apoi se încruntă şi zice: Era… eram cu…

— Când vrei să-ţi aminteşti, explică doamna Pongboon trăgând cu grijă de capetele cu gel, tentaculele tremurătoare ale micului naga al memoriei retrăgându-se în rucsacul lui – trebuie doar să apropii ăsta de tâmplă – şi întinde mâna dând la iveală medalionul-mic şi drăguţ (ca şi tine, scumpa mea), pe care i-l pune în palmă.

— Se poate… pot să-l încerc?

— Eşti sigură că vrei?

Fata zâmbeşte, clatină din cap şi zice:

— Nu, nu acum… şi se simte o urmă de regret în vocea ei.

Din experienţa doamnei Pongboon, aşa se întâmplă întotdeauna. Fata îi dă banii, iar doamna Pongboon se îndepărtează cu mersul ei legănat, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă şi gândindu-se la sticla aia de Pepsi vărsată într-o pungă cu gheaţă cu un pai înfipt înăuntru, exact ce-i trebuie unei doamne mature în vremurile astea tulburi.

Porneşte mai departe de-a lungul străzii şi vântul se înteţeşte, iar ea ştie că o să înceapă să

plouă. Se adăposteşte într-o cantină în care se serveşte supă cu tăiţei şi unde ultimii clienţi veniţi la micul-dejun îşi golesc zgomotos castroanele. Doamna Pongboon îşi comandă sticla de Pepsi şi în timp ce aşteaptă se gândeşte la toate fetele şi la toţi băieţii care au fost dezamăgiţi în dragoste, cu băierile zbuciumate ale inimii înnodându-se brusc. Atinge medalionul de la gât şi, ducându-l la frunte, aude sunetele de pe Mekong la apusul soarelui, valurile lui rozând din mal, muzică pop răsunând de departe, de pe celălalt mal, dinspre Thailanda. Aude fanfara greierilor şi corul ostăşesc al broaştelor, râsete şi ciocnit de halbe venind de la distileriile din apropiere, şi îşi lipeşte obrazul de pieptul unui băiat şi îi simte sudoarea şi dorinţa şi, pentru o clipă, deşi acum este o femeie respectabilă care vinde zorzoane pe străzile din Vientiane, care a avut doi soţi şi trei copii, a înmormântat părinţi, prieteni, a suferit de tristeţe, de durere şi dezamăgire – doar pentru o clipă se simte iar tânără şi senină, ca un fir de aţă nou şi neted, pe cale de a se încâlci pentru prima oară.

ÎMPĂRATUL DE PE MARTE Allen M. Steele

Traducere din limba engleză Oana Chiţu

Allen M. Steele a publicat prima oară în *Asimov's Science Fiction*, în 1988. A urmat apoi un lung şir de alte apariţii, la care s-au adăugat şi

revista *Analogy The Magazine of Fantasy & Science Fiction* şi *Science Fiction Age*. În 1990 a apărut mult apreciatul roman *Orbital Decay*, care a câştigat mai apoi premiul Locus, pentru cel mai bun roman de debut al anului. În curând, Steele a fost comparat în cadrul Golden Age Heinlein cu Gregory Benford. Printre scrierile lui se numără romanele: *Clarke County*, *Space*, *Lunar Descent* –, *Labyrinth of Night* –, *The Weight*; *The Tranquility Alternative*; *A King of Infinite Space; Oceanspace*; *Chronospace*; *Coyote*, *Coyote Rising; Spindrift*; *Galaxy Blues* şi *Coyote Horizon*. Proza scurtă a fost adunată în trei volume: *Rude Astronauts*, *Sex and Violence în Zero-G* Şi *The Last Science Fiction Writer*. Cea mai recentă carte a sa este o continuare la saga Coyote, numită *Coyote Destiny*. Iar cea care se află în lucru este *Hex*, un nou roman din cadrul aceleiaşi serii. În 1996 a câştigat Premiul Hugo pentru nuvela *The Death of Captain Future*, iar doi ani mai târziu, pentru… *Where Angels Fear to Tread*. Născut în Nashville, Tennessee, el a lucrat pentru diverse ziare şi reviste, ocupându-se de ştiinţă şi afaceri. Acum scrie şi trăieşte în Whately, Massachusetts, împreună cu soţia lui, Linda.

În naraţiunea care urmează, Steele reuşeşte să creeze o veritabilă poveste science fiction, care

funcţionează, de asemenea, ca o rememorare a atmosferei de pe Barsoom şi ca un studiu psihologic fascinant.

Acolo, sus, există multe feluri de a o lua razna. Stai îngrămădit într-un modul de pasageri, nu mai spaţios decât o rulotă, iar până ajungi la destinaţie s-ar putea să începi să crezi că universul nu există decât în mintea ta: se numeşte sindromul solipsistului şi am văzut asta întâmplându-se de câteva ori. Împarte modulul cu vreo cinci sau şase tipi care nu se au prea bine, iar după trei luni vei dormi cu un cuţit legat de coapsă. În tot timpul ăsta fă ture duble, odihnindu-te mai deloc şi, cel mai probabil, vei ajunge să suferi de depresie. Adaugă la asta carenţa de vitamine, din cauza dietei sărace şi deja poţi să speri la epuizare.

Cei care nu au părăsit niciodată Pământul cred că Molima Titan este principala cauză pentru care oamenii înnebunesc când se află în spaţiu. Se înşală. Molima Titan poate că-ţi devorează creierul şi te transformă într-un maniac ucigaş, dar asemenea cazuri sunt rare şi există alte zeci de feluri de a te ţicni, mult mai subtile. Am întâlnit ţipi care-şi făcuseră prieteni imaginari şi cu care purtau conversaţii lungi şi lipsite de sens, unii curăţindu-şi hainele compulsiv, indiferent dacă le purtaseră ori nu, sau alţii care ieşeau în spaţiu şi

trebuiau implorați să se întoarcă în camera depresurizată. Nu toți sunt făcuți pentru a trăi departe de Pământ, însă nu e nicio cale de a prezice cine o să-și piardă mințile.

Când mă confrunt cu așa ceva, urmez un set de proceduri standard: îi cer doctorului să le prescrie antidepresive, îi supraveghez ca să mă asigur că nu se pun pe ei sau pe ceilalți în pericol, îi eliberez din funcție, dacă e cu putință, și fac tot posibilul să îi trimit acasă, cât mai curând. Câteodată nu-i nevoie de nimic din toate astea. Un tip o poate lua pe arătură, pentru scurt timp și după aceea își dă singur seama, treptat, de ce se petrece în capul lui; data viitoare când îl văd, e la cantină și mănâncă Cheerios, ca și cum nu s-a fi întâmplat nimic. Însă, de cele mai multe ori, o cădere nervoasă reprezintă o chestiune gravă.

Cred că unul din douăzeci de oameni a fost trimis acasă din cauza unei probleme sau a alteia.

Dar odată, am văzut pe cineva luând-o razna, iar ăsta a fost cel mai bun lucru care putea să i se întâmple. E vorba despre Jeff Halbert. Să vă povestesc despre el…

În 48 eram Manager General al stației Arsia, prima și cea mai mare dintre coloniile de pe Marte. Totul se întâmpla cu un an înainte de formarea organizației Pax Astra și cu vreo cinci

înainte de câştigarea independenţei de către colonii. Aşa că principalele aşezări marţiene erau încă sub controlul unei corporaţii pământe sau a alteia, iar staţia Arsia, deţinută şi condusă încă de Conăpace. Acolo trăiau deja în jur de o sută de oameni, în cea mai mare parte veniţi cu contracte pe o perioadă scurtă. Doar vreo doisprezece sau un pic mai mulţi, printre care şi eu, erau rezidenţi ce părăsiseră definitiv Pământul.

Jeff nu făcea parte dintre ei. Ca majoritatea oamenilor, venise pe Marte ca să câştige o grămadă de bani, într-un timp scurt. Şase luni dura călătoria dinspre Pământ, la bordul navei spaţiale, apoi doi ani pe planetă şi, în final, alte şase luni pe drumul de întoarcere, cu următoarea cursă din perioada lansărilor bianuale. În trei ani, un june ca el ar fi putut să câştige suficient bănet ca să cumpere o casă, să înceapă o afacere, să investească în acţiuni la bursă sau doar să lenevească, o bună bucată de vreme. În trecut, tipii ca el lucrau pe platforme petroliere maritime, se alăturau comerţului naval sau construiau panouri solare spaţiale; până la jumătate secolului, acest gen de munci de mare risc şi bine plătite se mutaseră pe Marte, iar numărul celor care doreau şi erau gata să le facă nu se micşorase deloc.

Jeff Halbert era ceea ce noi numeam „maimuţoi marţian”. Erau mulţi oameni ca el pe staţia Arsia, iar ei se ocupau de toată munca de jos pe care oamenii de ştiinţă, inginerii şi alţi specialişti ori nu puteau, ori nu voiau să o facă. Acum manevrau un buldozer sau o macara pe un şantier. A doua zi descărcau un cargobot care tocmai amerizase. Altă dată curăţau sistemele de ventilaţie, reparau panourile solare sau debranşau o toaletă. Munca nu era de vis sau interesantă, în vreun mod spectaculos, dar erau genul de lucruri care trebuiau făcute, pentru ca activitatea în bază să decurgă normal. Din cauza asta, puştii precum Jeff erau nepreţuiţi.

Iar el era cu siguranţă un copilandru. Avea vreo douăzeci de ani, musculos şi aproape prea înalt ca să poarte costumul spaţial. Arăta de parcă începuse să se bărbierească cu doar o săptămână în urmă. Nu cred să fi călătorit mai mult de câteva sute de kilometri din orăşelul în care crescuse, din New Hampshire, înainte să renunţe la şcoală şi să se angajeze la Conăpace. Nu-l cunoşteam bine, dar ştiam genul ăla de oameni: neliniştiţi, aventuroşi, sperând să câştige nişte lovele bunicele, astfel încât să poată face şi altceva cu viaţa lor, în afară de a-şi pierde timpul într-o sală de biliard. Probabil că nici nu se gândise prea

mult la Marte, înainte să dea peste un anunţ de angajare la Conăpace, pe un website. Totuşi, absolvise doi ani de colegiu şi îndeplinea toate cerinţele cu privire la abilităţile fizice, iar asta era tot ce-i trebuia pentru a fi cooptat în programul de pregătire şi, în cele din urmă, să prindă un loc în nava spaţială.

Înainte să plece de pe Pământ, el a completat şi a semnat toate actele uzuale. Printre ele se afla şi formularul 36-B: Consimţământul de anunţare a urgenţelor familiale. Conăpace le cerea tuturor să declare dacă doreau sau nu să fie informaţi în cazul îmbolnăvirii sau decesului unui membru al familiei de pe Terra. Mulţi oameni nu se gândeau la asta înainte să plece pe Marte, dar, oricum ar fi fost, era o chestiune ce trebuia să le fie pusă în vedere. Dacă aflai, de exemplu, că tatăl tău e pe moarte, ei bine, nu prea aveai ce să faci pentru că te aflai la cel puţin treizeci şi cinci de milioane de kilometri depărtare de casă.

Cel mult puteai să trimiţi un mesaj scurt, pe care cineva să i-l citească în ultimele lui clipe. Nu mergeai la înmormântare şi treceau luni bune, dacă nu chiar un an sau doi, până să-i duci trandafiri la cimitir.

Majoritatea semnau formularul 36-B, mergând pe ideea că, până se întorceau, ar prefera să afle

dacă se întâmpla ceva decât să rămână în necunoştinţă de cauză, până se întorceau. Jeff semnase şi el, dar, aveam să aflu mai târziu, fără a citi actul. Pentru el nu reprezenta decât o altă hârtie, de care lua cunoştinţă înainte să urce la bordul navei, la fel de insignifiantă precum avertismentul privind riscul de accident catastrofal sau formularul prin care declara că nu suferă de nicio boală venerică.

Probabil că şi-ar fi dorit să nu fi semnat blestematul ăla de act. Dar o făcuse şi asta l-a costat sănătatea mintală.

Jeff era pe Marte de doar şapte luni, când de la biroul de resurse umane al Conăpace a fost transmis un mesaj. Ştiam de el pentru că îmi fusese trimisă şi mie o copie. În clipa în care l-am citit, am lăsat baltă ce făceam în acel moment şi m-am îndreptat direct spre etajul al doilea al Hab 2, acolo unde se afla casa maimuţoilor – adică dormitoarele lucrătorilor necalificaţi precum Jeff. N-a trebuit să întreb care cabină era a lui. Când am intrat, am dat cu privirea de un grup de oameni stând în jurul unui tip tinerel, prăbuşit pe pat şi holbându-se, nevenindu-i să creadă, la faxul din mâinile sale.

Până atunci nu ştiusem nici eu, nici altcineva că Jeff avea acasă o logodnică, o fată drăguţă pe

nume Karen, pe care o cunoscuse în liceu şi care îi acceptase cererea în căsătorie, cam în acelaşi timp când el îşi trimisese aplicaţia la Conăpace. Atunci când a primit slujba, s-au decis să lase nunta pentru când avea să se întoarcă, chiar dacă asta însemna să-şi amâne planurile timp de trei ani. De altfel, unul dintre motivele pentru care

Jefi se hotărâse să muncească pe Marte era pentru că voia să construiască un cuibuşor pentru el şi Karen. Şi aveau într-adevăr nevoie de unul: cu trei săptămâni înainte să plece, Karen îl anunţase că este însărcinată şi că atunci când avea să se întoarcă acasă, acolo îl va aştepta un copil.

Păstrase acest secret, în mare parte pentru că ştia că firma o să-i anuleze contractul dacă afla că aşteaptă un copil. Oricum, atât familia lui Jeff, cât şi a lui Karen ştiau de bebeluş, aşa că se hotărâseră să se poarte ca şi cum Jeff ar fi fost încă pe Pământ, numai că plecat undeva departe, într-o călătorie de afaceri. Până se întorcea, ei ar fi avut grijă de Karen.

Cu aproximtiv trei luni înainte de naşterea copilului, cele două familii au pus la cale o petrecere în cinstea lui. Evenimentul avea să se ţină în casa unuia dintre unchii lui Jeff – aparent, el era singura rudă cu o locuinţă destul de mare

ca să găzduiască o asemenea adunare. Karen era pe drum, în maşina condusă de socrii ei, când se petrecuse tragedia. Un beţiv notoriu, care aflase cum să deblocheze sistemul de restricţionare în cazul alcoolemiei mari şi, deci, se afla la volan, când nu ar fi trebuit, şi a intrat direct în ei. Alcoolicul scăpase doar cu gâtul luxat, dar victimele lui nu fuseseră nici pe departe la fel de norocoase. Karen, copilul ei nenăscut, tatăl şi mama lui Jeff – toţi muriseră înainte să ajungă la spital.

Nu sunt prea multe lucruri pe care i le poţi spune cuiva care tocmai şi-a pierdut familia. *Îmi pare rău* abia dacă arată o urmă de regret. *Înţeleg prin ce treci* e stupid; *Ştiu cum te simţi* aproape că e o insultă. Iar *pot să fac ceva pentru tine*? e lipsit de sens, doar dacă nu cumva ai o maşină a timpului. Dacă aş fi avut, i-aş fi împrumutat-o lui Jeff, astfel încât să călătorească înapoi cu douăzeci şi patru de ore şi să-şi implore părinţii să întârzie să o ia pe Karen, cu măcar cincisprezece sau douăzeci de minute. Dar toţi îi spuneau chestiile de mai sus, pentru că, până la urmă, nu mai rămânea mare lucru de făcut, iar eu l-am eliberat de alte îndatoriri până când avea să se simtă în stare să-şi reia lucrul. Măcar atât puteam face pentru el. Cealaltă navetă spaţială era programată

să ajungă pe Marte abia peste şaptesprezece luni. Până ajungea acasă, ar fi trecut doi ani de la moartea lui Karen şi a părinţilor lui.

Spre meritul lui, pot spune că Jeff s-a întors la muncă în câteva zile. Ştia probabil că nu putea face nimic decât să lucreze sau poate că, pur şi simplu, se săturase să se holbeze la ziduri. În orice caz, într-o dimineaţă, şi-a îmbrăcat costumul, a trecut prin camera depresurizată şi a ieşit afară ca să-i ajute pe restul maimuţoilor la săpatul unei gropi pentru noul bazin septic. Însă nu mai era acelaşi puşti voios. Nu făcea glume, nu se prostea, nici măcar nu se plângea de cât de mult durează să sape idioata aia de groapa sau că ar fi trebuit să i se plătească orele suplimentare. Muncea ca un robot, scormonind tăcut cu lopata solul roşiatic şi nisipos, până ce puţul a fost în cele din urmă terminat. În acel moment şi-a lăsat uneltele să cadă şi, fără un cuvânt, s-a întors în habitat, unde şi-a scos costumul, apoi s-a dus la popotă unde şi-a luat ceva de mâncare.

Trecuseră vreo două săptămâni şi nu se întrevedea nicio schimbare. Jeff vorbea foarte puţin. Mânca, muncea, dormea şi cam asta era tot. Când te uitai la ochii lui nu observai decât o privire distantă. Dacă ar fi avut răbufniri isterice, l-aş fi înţeles, dar nu se manifesta nicicum. Se

purta de parcă şi-ar fi blocat toate emoţiile, suprimând ceea ce simţea.

De acum, staţia dispunea de un spital destul de bun, suficient de mare pentru a deservi tuturor coloniilor, iar psihologul de aici începuse să se întâlnească regulat cu Jeff. La trei zile după ce băiatul s-a întors la muncă, Karl Rosenfeld m-a căutat la birou. Raportul lui nu era îmbucurător. Jeff Halbert suferea de depresie severă şi ajunsese la stadiul în care de-abia dacă mai răspundea la medicaţie. Deşi nu pomenise nimic de sinucidere, doctorul Rosenfeld avea vagi bănuieli că ideea îi trecuse, totuşi, prin minte. Eu ştiam că, dacă Jefi se hotăra să-şi ia viaţa, n-avea altceva de făcut decât să aştepte până data viitoare când ieşea afară, să întrerupă alimentarea cu aer din rezerva ataşată la costum şi să-şi crape puţin viziera căştii. O gură bună de aer, iar atmosfera marţiană ar fi făcut restul. Ar fi murit înainte ca cineva să apuce să intervină.

— Vrei sfatul meu? m-a întrebat Karl, aşezat de partea cealaltă a mesei, cu un pahar de moonshine[1] în mână. Găseşte-i ceva care să-i mute gândul de la ce s-a întâmplat.

— Ai impresia că nu mi-a trecut prin cap? Crede-mă, am încercat…

1 Băutură cu procent ridicat de alcool (95%), produsă ilegal (n. tr.).

— Mda, ştiu, mi-a zis. Dar orele suplimentare nu ajută şi nici filmele sau jocurile.

A tăcut o clipă.

— Dacă aş fi considerat că sexul e o soluţie, a adăugat el, aş fi pus o fată pe care o cunosc să-l ademenească în pat, dar asta n-ar face decât să înrăutăţească situaţia. Logodnica lui a fost singura femeie pe care a iubit-o şi probabil va mai trece foarte timp până când se va culca cu altcineva.

— Şi atunci, ce vrei să fac? am zis eu, ridicând din umeri, neajutorat. Dă-mi un indiciu. Vreau să-l ajut pe puşti, dar am rămas în pană de idei.

— Păi… m-am uitat pe lista de acţiuni viitoare şi am văzut că ai programat o misiune de cercetare pentru săptămâna care vine. Undeva în nord, am impresia.

— Da, trimit o echipă să vedem dacă putem localiza o nouă sursă de apă. Ah, şi unul dintre ingineri vrea să viziteze o veche sondă NASA.

— Atunci, include-l pe Jeff în misiune.

Karl a zâmbit.

— O să aibă oricum nevoie de un maimuţoi, doi pe acolo. Poate călătoria o să-i facă bine.

Sugestia lui era la fel bună ca oricare alta, aşa că mi-am tras alături lista cu membrii echipajului de cercetare, am şters numele unui maimuţoi şi l-am trecut pe al lui Jeff Halbert în loc. M-am gândit

că n-o să-i facă rău şi aveam dreptate. Dar mă şi înşelam, în acelaşi timp.

Şi, astfel, l-am trimis pe Jeff într-o expediţie de două săptămâni, dincolo de cea de-a şaizecea paralelă spre Vastitas Borealis, regiunea subarctică ce înconjoară polul nord al planetei Marţe. Scopul era să localizeze terenul prielnic pentru un nou puţ. Deşi cea mai mare parte din apa folosită pe staţia Arsia venea de la condensatoarele atmosferice şi sere, ne trebuia mai multă decât puteau să ne dea ele. De aceea săpam fântâni arteziene în permafrostul de sub tundra nordică şi pompam apa subterană în bazinele de la suprafaţă, golite în fiecare lună. O fântână seca de obicei în decurs de câţiva ani şi, când se întâmpla asta, trimiteam o echipă care să sape altă nouă.

În călătorie au plecat două navete spaţiale: *Sagan* şi *Collins*. Jeff Halbert era la bordul lui *Collins* şi, conform căpitanului ei, care era mereu liderul misiunii, şi-a făcut treaba foarte bine. Timp de zece zile, cele două dirijabile au străbătut tundra, oprindu-se la fiecare şaisprezece kilometri, astfel încât echipa să poată face teste, aducând mostre din ceea ce se afla sub solul roşcat şi pietros. Nu era chiar o muncă grea, iar Jeff avea ocazia să vadă regiunile nordice. Cu

toate acestea, era tăcut tot timpul, arareori vorbea cu câte cineva. De fapt, părea plictisit de toată afacerea. Colegii lui fuseseră, bineînţeles, informaţi despre ce i se întâmplase şi încercau să-l atragă afară din cochilia lui.

Dar, după o vreme, a fost clar că el pur şi simplu nu voia să comunice, aşa că au renunţat şi l-au lăsat în pace.

Apoi, în a unsprezecea zi, cu două zile înainte ca expediţia să sosească în Arsia, naveta Collins a localizat sonda Phoenix.

Aceasta era un dispozitiv NASA, care amerizase prin 2008, descoperind prezenţa gheţii subterane. Spre deosebire de celelalte sonde americane sau europene, care exploraseră Marte înainte de prima expediţie umană, Phoenix nu avea un rover. În schimb, era dotată cu un braţ robotic pentru a săpa în regolit, extrăgând mostre, analizate în laboratorul de la bordul său. Sonda a fost activă doar pentru câteva luni, după care bateria i-a cedat, în timpul lungii ierni marţiene, însă a reprezentat una dintre pietrele de temelie ce au condus la colonizare.

Aşa cum se aşteptau, membrii expediţiei au găsit capsula Phoenix pe jumătate îngropată în nisipul şi praful spulberat de vânt. Doar platforma superioară şi girueta solară mai erau vizibile. Cu

toate astea, *lander-ul* era intact şi, deşi era prea mare şi greu ca să fie încărcat la bordul navei, echipajul i-a detaşat braţul pentru a fi dus acasă şi expus în muzeul bazei. Şi au mai găsit ceva: biblioteca de pe Marte.

De-a lungul anilor ’90, pe când diversele misiuni spre acest loc se aflau încă în stadiul de plan, Societatea Planetară a transmis o propunere către NASA: una dintre sonde avea să poarte un DVD, conţinând o colecţie de opere literare, imagini şi înregistrări audio, având ca subiect planeta Marte. Scopul aparent era de a-i dota pe viitori colonişti cu o bibliotecă, dar motivul nedeclarat se rezuma la a face un gest de cinstire a memoriei generaţiile de scriitori, artişti şi cineaşti, ale căror lucrări inspiraseră ideea explorărilor reale.

NASA a dat curs cererii, astfel încât un DVD fabricat special din sticlă de dioxid de siliciu, pentru a-i asigura rezistenţa, a fost pregătit în vederea unei misiuni viitoare. Un consiliu a selectat optzeci şi patru de romane, proze scurte, articole şi discursuri, cu autori de ficţiune din secolul al optsprezecelea, precum Swift şi Voltaire, şi până în secolul al douăzecilea, cu Niven şi Benford. De asemenea, a fost aleasă şi o galerie digitală de şaizeci de imagini – incluzând

totul de la picturi de Bonestell, Emshwiller şi Whelan până la fluturaşi de publicitate ai serialului *Flash Gordon* şi coperta unei reviste de benzi desenate, *Weird Science*. La final au fost adăugate patru înregistrări audio, dintre care cea mai importantă a fost infama transmisiune radio din 1938 a *Războiului lumilor* şi o discuţie pe subiectul acesteia, între H.G. Wells şi Orson Welles.

Numit *Instanţele lui Marte*, discul a fost iniţial plasat la bordul Mars Polar Lander, dar sonda a fost distrusă, când racheta de propulsie a cedat la scurt timp după lansare şi s-a prăbuşit în Atlantic. Aşa că pe Phoenix a fost ataşată o copie identică, iar de data asta a reuşit să-şi atingă ţinta. Astfel, DVD-ul rămăsese în Vastitas Borealis timp de patruzeci de ani, aşteptând ziua în care un om avea să-l scoată din locul lui, aflat în fuzelajul superior al sondei.

Iar acea persoană s-a întâmplat să fie chiar Jeff Halbert.

Partea amuzantă este că niciunul dintre membrii echipajului n-au ştiut că discul se afla acolo. Fusese uitat. Existenţa lui rămăsese îngropată adânc printre documentele NASA ce-mi fuseseră trimise, aşa că nu dădusem niciun ordin precis de a fi recuperat. În plus, majoritatea celor

de la bordul navetei *Collins* erau mult mai interesaţi să studieze străvechea sondă decât un DVD ataşat de ea. Aşa că atunci când Jeff l-a găsit şi l-a desprins, nu s-a considerat că făcuse o mare descoperire. Atitudinea celorlalţi a fost mai degrabă de felul: *a, da, arată destul de bine… ia-l acasă şi o să vedem ce e pe el*.

Lucru mult mai uşor de spus decât de făcut. Problema era că dispozitivele de citire a DVD-urilor fuseseră depăşite de mai mult de douăzeci de ani, iar cel mai apropiat târg de vechituri, unde s-ar fi putut găsi un computer antic dotat cu aşa ceva era… ei bine, nu se afla pe Marte. Dar Jeff a căutat şi, în cele din urmă, a găsit câteva calculatoare defecte, depozitate într-o debara, rămăşiţe păstrate din timpul primelor expediţii. Niciunul nu funcţiona complet, dar, cu ajutorul unui ghid de depanare, Jeff a reuşit să înlocuiască suficiente componente, astfel încât să-l facă pe unul dintre ele operabil şi, de îndată ce a putut lucra, a scos discul din carcasa lui zgâriată şi l-a introdus în locaş. După ce s-a asigurat că datele erau intacte şi nu fuseseră compromise, şi-a descărcat totul pe tableta lui personală. Apoi, a selectat la întâmplare unul dintre elementele din listă – *Calea marţiană*, de Isaac Asimov – şi a început să citească.

De ce s-a străduit atât? Poate pentru că voia să-şi ocupe timpul liber cu altceva, în afară de a-şi jeli morţii. Sau poate că voia să le demonstreze celorlalţi membri ai expediţiei că n-ar fi trebuit să ignore DVD-ul. Nu ştiu cu siguranţă, aşa că nu vă pot spune. Dar pot să vă spun că discul mai întâi i-a stârnit interesul, apoi l-a intrigat şi, în final, s-a transformat într-o obsesie.

Mi-a luat o vreme ca să-mi dau seama că Jefi se schimbase. Oricât de îngrijorat aş fi fost pentru el, reprezenta, totuşi, una dintre cele mai puţin importante probleme ale mele. Ca manager general, mă confruntam în fiecare zi cu o mulţume de alte chestiuni ce-mi solicitau atenţia, fie că era vorba să mă asigur că sistemul de reciclare a aerului nu se bloca, astfel încât să murim sufocaţi sau să completez un teanc de acte trimise din Huntsville. Aşa că nu mă gândeam permanent la Jeff. Când dr. Rosenfeld a încetat să mă mai informeze despre el, am crezut că ei doi găsiseră o soluţie şi mi-am văzut de alte treburi.

Cu toate acestea, au existat semale de alarmă, lucruri pe care le-am observat, dar cărora nu le-am acordat suficientă atenţie.

Ca în ziua când monitorizam conversaţiile radio ale maimuţoilor, care instalau ţevile de canalizare în subsolul clădirii Hab 3 şi l-am auzit

întâmplător pe Jeff, autentificându-se pe numele de locotenent Gulliver Jones. Maimuţoii aveau obiceiul să se mai prostească astfel pe canalele comune de transmisie, iar şeful de echipă i-a zis lui Jeff să termine cu glumele şi să utilizeze semnalul potrivit… dar când băiatul i-a răspuns, vorbele lui au fost de-a dreptul bizare:

— Să trăiţi, domnule. Meditam doar la mediul mai degrabă neobişnuit în care ne-am aflat.

Mima chiar şi accentul britanic, potrivit cu stilul victorian. Asta le-a stârnit râsul celorlalţi maimuţoi, dar, oricum, m-a făcut să mă întreb cine era Gulliver Jones şi de ce pretindea Jeff că este el.

A mai fost şi o altă ocazie. Jeff lucra afară, pe un exacavator, îndepărtând nisipul care se adunase cu câteva zile în urmă pe pista de amerizare, în urma unei furtuni. Asta era o altă activitate rutinieră căreia nu-i dădusem mare importanţă, până când supraveghetorul de serviciu de la centrul de comandă, m-a contactat.

— Şefule, se întâmplă ceva cu Halbert. Cred că ar trebui să-l ascultaţi.

Aşa că m-am conectat la transmiţător şi l-am auzit pe Jeff:

— Afirmativ, Mainlom. Tocmai ce am văzut ceva mişcându-se acolo afară, cam la jumătate de

klick[2] la nord de periferie.

— Recepţionat, Tiger Patru-Zero, a răspuns supervizorul. Îl poţi descrie din nou, te rog?

A urmat o pauză, apoi:

— O creatură mare, înaltă cam de trei metri, cu opt picioare. Şi o călărea o femeie… cu pielea roşie şi – s-a auzit un hohot brusc de râs – goală puşcă sau pe aproape.

Toate astea îmi păreau oarecum cunoscute, dar nu-mi putea da seama de unde le ştiam. Când supraveghetorul a vorbit din nou, tonul lui era autoritar.

— Da… a, bine, Tiger Patru-Zero. Însă tocmai am verificat împrejurimile şi nu-i nimic pe radar, în afară de tine.

— Acum au plecat. Au dispărut în spatele unei stânci.

S-a auzit un alt râset, aproape zglobiu.

— Dar vă spun sigur că au fost acolo, undeva!

— Am înţeles, Patru-Zero.

O pauză scurtă.

— Să ne anunţi dacă mai vezi alţi thoaţi, da?

Atunci mi-am amintit. Ceea ce descrisese Jeff era un monstru din romanele lui Rice Burroughs. Dar femeia? Aceea nu putea fi decât Dejah Thoris. Aproape toţi cei care veniseră pe Marte îl citiseră

2 Termen militar pentru «kilometru*, utilizat în special de soldaţi, în războiul din Vietnam (n. tr.).

la un moment dat pe Burroughs, dar era prima oară când auzeam pe cineva pretinzând că o văzuse cu adevărat pe prinţesa din Helium.

În mod evident, Jefi se ţinea de şotii. M-am hotărât atunci că trebuia să vorbesc la un moment dat cu el despre asta, dar după aceea am uitat. Aşa cum am mai spus, în fiecare zi mă confruntam cu situaţii urgente de toate felurile, iar un membru căruia îi plăcea să se joace cu mintea supraveghetorului său nu constituia una dintre priorităţile mele.

Dar lucrurile nu s-au sfârşit aici. De fapt, ăsta a fost doar începutul. Vreo două săptămâni mai târziu, am primit o înştiinţate de la intendent: cineva înaintase cererea de a fi transferat într-un apartament privat, deşi serviciul erau mult superior gradului său. În acele vremuri, pe Arsia, înainte să construim toate habitatele, camerele personale reprezentau un lux şi erau, în general, rezervate, membrilor din conducere, cercetătorilor şefi, cuplurilor căsătorite, reprezentanţilor de companii şi alţii. Însă, în cazul nostru, colegii de cameră ai persoanei respective semnaseră o petiţie prin care îi susţineau cerinţa şi, de dragul bunei morale, intendentul însuşi îmi scrisese că recomandă ca individului să i se dea o locuinţă proprie.

Nu m-a surprins să aflu că Jeff Halbert fusese acela. De acum, începusem deja să observ că modul lui de a fi se schimbase evident. Îşi lăsase părul să crească, evitând tunsoarea foarte scurtă a celor care îşi petreceau foarte mult timp purtând cască. Foarte rar stătea alături de altcineva din cantină şi, în schimb, mânca singur, holbându-se la tableta lui tot timpul. Chiar şi acum, îl mai auzeam vorbind singur la transmiţător. Nu mai raportase vreo prinţesă marţiană, călare pe un animal cu opt picioare, dar îngăima frânturi precum „marţienii păreau să-şi fi calculat coborârea cu o fineţe uimitoare…” sau „marţienii i-au privit tăcuţi mult, mult timp, din apa ce clipocea…” pe care majoritatea oamenilor nu le-ar fi putut recunoaşte ca fiind citate din Wells sau Bradbury.

Aşa că nu era de mirare că ceilalţi vecini maimuţoi voiseră să se descotorosească de el. Însă înainte de a semna cererea, l-am vizitat pe dr. Rosenfeld. Psihologul staţiei nu a mai fost nevoit să întrebe de ce eram acolo. M-a rugat să închid uşa şi apoi m-a informat în legătură cu ce credea despre Jeff.

— Ca să fiu sincer, a început el, nu-mi dau seama dacă starea lui se îmbunătăţeşte sau merge mai rău.

— Eu îmi dau seama. Uite, nu-s psiholog, dar, dacă mă întrebi pe mine, aş zice că se înrăutăţeşte.

Karl a clătinat din cap.

— Nu neapărat. Sigur, comportamentul lui e bizar, dar cel puţin nu trebuie să ne mai îngrijorăm că se va sinucide. De fapt, e unul dintre cei mai fericiţi oameni pe care îi avem pe aici. Vorbeşte rar despre pierderea lui şi, atunci când îi amintesc că soţia şi părinţii lui sunt morţi, expediază subiectul ca şi cum ar fi ceva care s-a întâmplat acum foarte mult timp. În felul lui, e un om împăcat cu viaţa.

— Şi nu consideri că asta e ciudat?

— Ba sigur că da… mai ales de când a recunoscut că nu mai ia antidepresivele pe care i le-am prescris. Şi aici e partea proastă. Poate că nu mai e deprimat sau cel puţin nu după standardelor clinice… dar începe să-şi imagineze tot felul de lucruri, până la punctul în care are halucinaţii.

Am căscat ochii.

— Vrei să spui că atunci când a pretins că o zăreşte pe Dejah Thoris… el *chiar* a văzut-o?

— Da, cred că da. Iar asta mi-a dat un indiciu despre ce se întâmplă cu adevărat în capul lui.

Karl a luat un briceag, jucându-se absent cu

el.

— De când a găsit discul ăla, a devenit de-a dreptul obsedat de el. Aşa că l-am rugat să mă lase să îl copiez de pe tableta lui, iar el a acceptat. După aceea l-am întrebat ce citeşte. Am verificat eu însumi. Şi am descoperit că dintre toate romanele şi povestirile de pe DVD, cel mai mult îl atrag acelea care descriu cel mai puţin realitatea. Adică lucrările despre Marte, dar nu aşa cum o ştim noi.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, clătinând din cap. Nu înţeleg.

— Câte cărţi de science fiction ai citit?

— Puţine. Nu foarte multe.

— Păi, foarte bine pentru tine, eu am citit ceva.

A rânjit.

— De fapt, aş putea spune că de asta mă aflu aici. M-au pasionat pe când eram copil, iar până am ieşit de la colegiu, mă hotărâsem că vreau să văd planeta Marte.

Karl a devenit din nou serios.

— Bine, încearcă să mă urmăreşti. Deşi s-a scris despre Marte încă din anii 1700, doar în momentul în care Rusia şi America au reuşit să trimită sonde, prin 60, oamenii au ştiut cum arată cu adevărat. Această informaţie lipsă le-a dat

scriitorilor şi artiştilor libertatea de a umple golul cu propriile creaţii… cel puţin până când au aflat mai multe. Înţelegi?

— Bineînţeles.

Am ridicat din umeri.

— Înainte de anii ’60 întâlneai marţieni în literatură, după aia n-au mai fost, am zis.

— Ăăă… nu tocmai.

Karl a ridicat mâna şi şi-a fluturat-o înainte şi înapoi.

— Una dintre cele mai bune povestiri de pe disc este *Un trandafir pentru Ecleziast*, de Roger Zelazny. A fost scrisă în 1963 şi în ea apar marţieni. Iar unele poveşti scrise înainte erau cât pe ce să descrie ce cunoaştem acum. Dar în mare parte, da… viziunea ficţională în legătură cu această planetă s-a schimbat drastic în ultima jumătate a secolului trecut şi, deşi a devenit mai realistă, şi-a pierdut şi din aura fascinantă.

Karl a strâns briceagul şi l-a lăsat să cadă pe birou.

— Dar nu pe astea din urmă le citeşte Jeff. *A Marţian Ricorso*, de Greg Bear, *Tranzit of Earth*, a lui Arthur C. Clarke*, în The Hall of the Marţian King*, de John Varley… ignoră tot ce seamănă cu realitatea. De ce? Pentru că îi amintesc unde se află, iar el nu aici vrea să fie.

— Atunci…

M-am gândit un moment la ce urma să spun.

— Citeşte chestiile mai vechi?

— Exact, a încuviinţat Karl. *A Marţian Odyssey* a lui Stanley Weinbaum, *The Swordsman of Mars de* Otis Adelbert Kline, *The Enchanted Village* – A.E. Van Vogt… cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le îndrăgeşte mai mult. Pentru că poveştile astea nu sunt despre planeta mohorâtă, moartă, pe care suntem acum blocaţi, ci una a băştinaşilor marţieni, a oraşelor şi catacombelor pierdute…

— Bine, am priceput.

— Nu, nu cred… pentru că nici eu nu sunt singur că am înţeles, în afară, să zicem, de faptul că Jeff pare să ne părăsească. În fiecare zi face un pas mai departe în cealaltă lume a lui… şi nu cred că se mai întoarce.

Am căscat ochii, nevenindu-mi să cred ce tocmai auzisem.

— Iisuse, Karl… ce mă fac?

— Ce poţi să faci?

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Nu prea multe. Uite, o să fiu sincer cu tine… chestia asta mă depăşeşte. Are nevoie de un tip de tratament pe eu nu i-l pot da aici. Pentru asta va trebui să aştepte până ajunge înapoi pe Pământ.

— Următoarea navetă e programtă să ajungă abia peste paisprezece luni sau chiar mai mult.

— Ştiu… atunci mă întorc şi eu. Dar vestea bună e că se simte fericit şi destul de mulţumit şi nu reprezintă niciun pericol pentru nimeni… poate doar accidental, caz în care ţi-aş recomanda să-l scuteşti de la orice îndatorire în afară.

— S-a făcut.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era un nebun afară, pe suprafaţa planetei. Marte poate fi destul de exigent cu erorile umane, iar o greşeală fatală poate să nu te coste doar viaţa ta, ci şi pe cea a tipului de lângă tine.

— Şi să înţeleg că îmi recomanzi să îi accept şi cererea, nu?

— N-ar strica.

A zâmbit ironic.

— Atâta timp cât e în lumea lui, va fi fericit. Fă-l să se simtă confortabil, dă-i tot ce vrea… sau cel puţin în limita rezonabilului. O să-l supraveghez şi te anunţ dacă i se schimbă cumva starea, în bine sau în rău.

— Sper că în bine.

— Sigur… dar eu nu m-aş baza pe asta.

Karl m-a privit fix în ochi.

— Recunoaşte, şefu'… unul dintre oamenii tăi se transformă în marţian.

L-am scutit pe Jeff de toate muncile de afară şi l-am anunţat că nu-i este permis să iasă la plimbare fără autorizaţie sau escortă. În schimb, l-am desemnat pentru activităţile dinăuntru: în seră, să termine interiorul din Hab 2, lucruri de genul ăsta. Mă pregătisem să-i spun că i se interzicea lucrul afară din cauza faptului că atinsese pragul rem de expunere la radiaţii, dar el nu mi-a pus la îndoială hotărârea. A acceptat-o cu acelaşi zâmbet tăcut, sinistru pe buze, pe care ajunsese să-l arunce tuturor.

I-am permis, de asemenea, să se mute în locuinţa privată, o cameră mică la etajul al doilea al Hab 2, care fusese neocupată până atunci. Aşa cum mă aşteptam, câţiva dintre cei care împărţeau spaţiul cu alte persoane au vociferat. Totuşi, majoritatea au înţeles că Jeff nu era într-o stare bună şi avea nevoie de intimitate. Însă, după ce s-a mutat, Halbert a făcut un lucru la care nu m-aş fi aşteptat: a schimbat parola de blocare a uşilor într-una pe care nimeni nu o cunoştea. Acţiunea aceasta era împotriva regulilor staţiei – se presupunea că biroul de securitate şi managerul general trebuiau să aibă parolele tuturor –, dar Karl m-a asigurat că Jeff nu avea intenţii rele. Pur şi simplu nu-şi dorea ca cineva să mai intre în apartamentul lui şi l-ar fi ajutat să-şi

redobândească liniştea, dacă i s-ar fi acceptat mica excepţie. M-am conformat situaţiei, deşi destul de sceptic.

După aceea, Jeff nu a mai creat nicio problemă un timp. Şi-a luat în primire noile îndatoriri, fără să se plângă, iar rapoartele primite de la şefii de departamente indicau că-şi face bine treaba. Karl mă punea la curent în fiecare săptămână. Pacientul său nu părea să-şi fi revenit din amnezie, dar nici nu dădea semne că ar fi mai rău. Şi, deşi acum nu vobea cu niciun membru al personalului, decât atunci când avea nevoie, cel puţin nu mai raporta nimănui despre prinţese marţiene şi nu mai cita povestiri science fiction obscure, la transmiţător.

Totuşi, existau încă incidente. De exemplu, odată, însărcinatul cu aprovizionarea mi-a adus la cunoştinţă o cerere neobişnuită a lui Jeff: câteva topuri de hârtie din cânepă şi cerneală din soia, atât câtă i se putea punea la dispoziţie. Pentru că ambele proveneau din serele de pe staţia Arsia sau din alte colonii şi, deci, nefiind importate de pe Pământ, nu erau nişte produse foarte rare. Dar şi aşa, ce putea să facă Jeff cu atâtea? l-am întrebat pe Karl dacă Jeff ţine cumva un jurnal. Doctorul mi-a răspuns că nu avea cunoştinţă de aşa ceva, dar dacă hârtia şi cerneala nu erau

limitate, n-ar fi stricat să îi satisfacem dorinţa. Aşa că am aprobat şi această cerere, deşi i-am zis administratorului să taie din salariul lui Jeff echivalentul costului produselor.

Nu la mult timp după această întâmplare, un ofiţer însărcinat cu sistemele de comunicaţie mi-a raportat, la rândul lui. Jeff o rugase să trimită o înştiinţare către toate coloniile: rugămintea de a descărca orice roman sau povestire despre Marte pe care o avea personalul. Îşi dorea în mod special lucrările lui Bradbury, Burroughs şi Brackett, deşi ar fi fost bine-venite şi cele de Moorcock, Williamson şi Sturgeon. Le dădea la schimb pe cele de pe discul Phoenix.

Nici cu asta nu era nimic în neregulă. De acum, Marte era pe partea opusă a Soarelui, în raport cu Pământul, aşa că Jeff nu şi-a putut exprima cererea şi către Huntsville. Din moment ce nu mai avea ce să citească, părea firesc să înceapă să implore celelalte colonii pentru ajutor. De fapt, ofiţerul m-a informat că primise deja mai mult de o duzină de materiale. Se pare că existau persoane care aveau literatură science-fiction stocată pe computere. Oricum, era destul de neobişnuit, iar ea se gândise să mă informeze. Am rugat-o să mă ţină la curent şi am expediat problema ca pe o altă excentricitate.

Însă, la câteva săptămâni după asta, Jeff a reuşit, în cele din urmă, să facă ceva ce m-a enervat. Ca de obicei, doctorul Rosenfeld a fost cel care m-a anunţat.

— Jeff are o nouă cerere, a zis el într-o zi, când trecusem pe la biroul lui. Ar prefera să îi spunem „Maiestate” sau „Înălţimea Voastră”, dată fiind calitatea lui de „împărat al planetei Marte”.

M-am holbat la el câteva secunde.

— Cred că glumeşti, am zis, în final.

— În mod cert nu. Acum este împăratul de pe Marte, suveranul monarh al Marelui Imperiu Marţian, războinic şi protector al Planetei Roşii.

A urmat o pauză în timpul căreia m-am aşteptat să-l văd pe Karl rânjind sau făcând cu ochiul. Dar el nu a schiţat niciun gest.

— Nu doreşte în mod special ca ceilalţi să se plece în faţa lui, a adăugat, dar cere respectul cuvenit coroanei.

— Înţeleg.

Am închis ochii, m-am frecat la rădăcina nasului cu degetul mare şi cel arătător şi am numărat până la zece.

— Şi eu ce funcţie voi avea?

— Prim-ministru, bineînţeles.

A zâmbit sec.

— Din moment ce titlul lui este ereditar,

Maiestatea Sa nu este interesată de activităţile zilnice ale imperiului. Pe acestea le lasă în seama ta, cu promisiunea că se va abţine de la a interveni în deciziile tale…

— Ah, norocosul de mine!

— Da. Dar de aici înainte, eu voi avea în grijă toate treburile ce ţin de domnie, în calitatea mea de Medic Imperial şi Consilier Şef al Curţii.

— Aha.

M-am ridicat.

— Ei bine, acum, dacă mă scuzi, cred că Prim-ministrul trebuie să-i tăbăcească fundul Maiestăţii Sale.

— Stai jos.

Karl s-a încruntat.

— Vorbesc serios. Stai.

Nu aveam chef să mă aşez, dar nici nu m-am repezit afară din birou.

— Uite, ştiu că e bolnav, dar a mers prea departe. I-am dat propria lui cameră, l-am scutit de munca grea, i-am pus la dispoziţie hârtie şi cerneală… pentru ce, încă nu pot să înţeleg, dar tot cere în conţinăre… şi i-am dat voie să ia legătura cu celelalte colonii. Doar pentru că a fost tratat ca un rege nu înseamnă că şi *este* rege.

— Ah, sunt total de acord. De aceea i-am adus la cunoştinţă că titlul lui este onorific şi ereditar

şi, astfel, există o limită în a-şi exercita privilegiile. Şi a înţeles. Până la urmă, imperiul e în declin, ajungând la apogeu în urmă cu mai mult de un veac, iar de atunci, împăratul a fost nevoit să accepte anumite sacrificii pentru binele poporului. Aşa că nu-l vei vedea purtând coroană sau ţinând un sceptru şi nici nu va cere să-i fie construit un tron. Vrea ca domnia lui să fie binevoitoare.

Auzind asta, mi-am reluat, în silă, locul pe scaun.

— Bun, atunci să văd dacă am înţeles. El crede că acum e rege…

— Împărat. E o diferenţă.

— Rege, împărat, nu contează… nu va trata pe nimeni de sus şi va lăsa lucrurile să decurgă în ordine. Corect?

— Cu excepţia faptului că doreşte să ne adresăm formal, cam da, asta-i tot.

Karl a oftat şi a clătinat din cap.

— Lasă-mă să-ţi explic. Jeff s-a confruntat cu un fapt căruia nu-i poate face faţă. Părinţii, soţia şi copilul pe care şi-l doreau… sunt cu toţii morţi, iar el s-a aflat prea departe pentru a împiedica tragedia sau să meargă măcar la înmormântare. Asta-i o realitate foarte dură pe care trebuie să o ţină în frâu, aşa că şi-a construit un zid în jur… un zid al iluziilor, dacă preferi. Mai întâi sub forma

obsesiei pentru lecturile fantasy, dar când nu i-au mai fost de ajuns, s-a decis să intre în lumea fantastică, să facă parte din ea. Şi aşa a luat naştere împăratul Jeffrey, Primul Conducător al Marelui Imperiu Marţian.

— Deci el se protejează pe sine?

— Da… creând un rol în care îşi poate controla viaţa.

Karl a dat din cap.

— Şefule, nu vrea să conducă Arsia cu adevărat. Vrea doar să se prefacă. Atâta timp cât îi vei permite, va fi în regulă. Te asigur.

— Păi… bine.

Nu că aş fi avut de ales. Dacă tot aveam un nebun în colonie, măcar să mă asigur că nu punea pe nimeni în pericol. Dacă asta însemna să-l tolerez până când putea fi trimis pe Pământ, atunci trebuia să o fac.

— Îi voi informa pe toţi că Maiestatea Sa va fi tratată cu respectul cuvenit.

— Ar fi minunat. Mulţumesc.

Karl a zâmbit.

— Ştii, oamenii au fost destul de înţelegători. N-am auzit pe nimeni tachinându-l.

— Ştii cum e. Ei tind să aibă grijă unul de celălalt… aşa şi trebuie, am spus eu. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă, dar mi-a venit un

gând. Încă ceva. Ţi-a zis vreodată ce face în camera lui? Cum am mai spus, foloseşte foarte multă hârtie şi cerneală.

— Da, am observat petele de pe degetele lui.

Karl a clătinat din cap.

— Nu, n-am idee. L-am întrebat, dar tot ce a spus este că pregăteşte un dar pentru poporul lui şi că ne va permite să-l vedem atunci când va veni timpul.

— Un dar?

Am ridicat o sprânceană.

— Ai vreo idee despre ce este vorba?

— Niciuna… Dar sunt sigur că vom afla.

Mi-am ţinut promisiunea făcută doctorului Rosenfeld şi am înştiinţat pe toată lumea că lui Jeff i se va spune de atunci încolo „Maiestatea Sa”, „împăratul”. Aşa cum îl asigurasem şi pe Karl, oamenii au înţeles, în general, situaţia. Ah, am primit rapoarte sporadice în legătură cu persoane care-şi băteau joc de Jeff – plecăciuni exagerate pe coridoare, întrebări prosteşti despre cine avea să-i fie regină şi aşa mai departe – dar glumeţii erau de obicei traşi deoparte şi mustraţi. Toţi cei din Arsia ştiau că Jeff e bolnav mintal şi că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să-l lăsăm să-şi trăiască fanteziile atât cât mai stătea cu noi.

De acum, Pământul nu se mai afla de cealaltă

parte a Soarelui. De îndată ce planeta noastră şi Marte începeau să intre în conjuncţie, o navetă ar fi putut să meargă spre casă. Aşa că mai rămăseseră doar câteva luni până când Jeff putea să se îmbarce pe una dintre ele. Din moment ce şi Karl se întorcea, m-am gândit că avea să se afle pe mâini bune sau că cel puţin ar fi ales containerele zombie, hibernând în timpul lungii călătorii spre Pământ. Până atunci nu trebuia decât să-i fac pe plac Maiestăţii Sale.

Nu era ceva dificil. De fapt, am avut multe ajutoare, alături de Karl. De îndată ce oamenii s-au obişnuit că printre ei se află un aşa-zis împărat, mulţi dintre ei s-au alăturat chiar cu plăcere jocului. Când Jeff mergea pe golurile habitatelor, ceilalţi se opreau, îşi plecau capul şi îi spuneau „Maiestate” sau „Înălţimea Voastră”. I se dădea mereu voie să treacă în faţa rândului de aşteptare, în sala de mese şi întotdeauna era cineva gata să-i tragă scaunul. Am observat chiar că-şi alesese tovarăşe, două tinere care făceau totul de la a-i tunde părul – îi crescuse foarte mult, asortat cu o barbă regală – până la a-l însoţi în Grădinile Imperiale (cunoscute şi ca sere) la filmele de sâmbătă seara. Aşa cum mi-a mărturisit una dintre fete, împăratul era partenerul perfect: se purta întotdeauna politicos şi le trata, fără nicio

excepţie, cu respect, neîncercând să profite de ele. Lucru care nu se putea spune despre mulţi dintre burlacii de pe Arsia.

După un timp, am modificat regula prin care nu i se dădea voie să părăsească habitaturile şi i-am permis să iasă afară de oricâte ori voia, cu condiţia să aibă escortă. Jeff şi-a amintit cum se îmbracă armura spaţială – semn că nu-şi pierduse cu totul simţul realităţii – şi nu a dat niciodată de înţeles că ar avea de gând să-şi deschidă casca. Dar, îndată ce se îndepărta câţiva zeci de metri de camera depresurizată, se oprea adesea, uitându-se mult timp în zare, cu spatele la bază şi nescoţând un cuvânt.

Mă întrebam ce vede. Oare percepea deşertul roşu, rece şi mort, cu pietre şi stânci împrăştiate în pustiul arid, sub cerul rozaliu? Sau ceva ce nimeni nu putea zări: păduri de licheni uriaşi, canale străvechi pe care alunecau în linişte nave cu pânze, oraşe de la începutul timpurilor, de unde John Carter şi Tars Tarkas au pornit în următoarea lor aventură sau în care tiranii au cerut capul proscrisului Eric John Stark. Sau se gândea la cu totul altceva? O mamă şi un tată care-l crescuseră, o femeie pe care o iubise odată, un copil pe care nu-l mângâiase niciodată?

Nu ştiu, pentru că împăratul îmi vorbea foarte

rar, chiar şi în rolul de Prim-Ministru. Cred că eram o persoană pe care dorea să o evite, o figură a autorităţii care avea puterea să-i destrame iluziile. Într-adevăr, în tot timpul cât am fost împreună, eu şi Jeff am schimbat doar câteva cuvinte. De fapt, doar în ziua plecării lui spre Pământ, s-a învrednicit să îmi spună ceva de mare însemnătate pentru mine.

În acea dimineaţă, i-am condus pe el şi pe dr. Rosenfeld pe pista de amerizare, unde îi aştepta o navetă care să-i transporte la nava spaţială. Jeff era neobişnuit de tăcut. Nu-i puteam vedea clar expresia prin viziera căştii, dar cele câteva priviri pe care i le aruncasem îmi spuneau că nu e fericit. Maiestatea sa ştia că-şi părăseşte imperiul. Karl nu atenuase şocul printr-o minciună frumoasă, ci îi mărturisise adevărul: se întorceau pe Pământ şi probabil că nu avea să mai vadă planeta Marte niciodată.

Lucrurile lor fuseseră deja încărcate la bordul navetei când am ajuns şi cei câţiva pasageri aşteptau să se îmbarce. Am parcat roverul la marginea pistei şi i-am însoţit pe Karl şi pe Jeff la nava spaţială. Am dat mâna cu Karl şi i-am urat succes, apoi m-am întors la Jeff.

— Maiestatea Voastră… am început eu.

— Nu trebuie să-mi spui aşa, a zis el.

— Poftim?

Jeff s-a apropiat de mine.

— Ştiu că nu sunt cu adevărat un împărat. E ceva peste care am trecut de multă vreme… doar că nu am vrut să spun nimănui.

M-am uitat la Karl. Ochii lui erau mari şi a clătinat din cap. Era o noutate şi pentru el.

— Atunci, ştii cine eşti cu adevărat?

Un zâmbet stins.

— Sunt Jeff Halbert. E ceva în neregulă cu mine şi nu ştiu exact ce e… dar ştiu că sunt Jeff Halbert şi că mă duc acasă.

A ezitat, apoi a continuat să vorbească.

— Ştiu că nu am vorbit prea mult, dar eu… ei bine, doctorul Rosenfeld mi-a spus ce ai făcut pentru mine şi voiam doar să-ţi mulţumesc. Că m-ai suportat în tot acest timp şi că mi-ai dat voie să fiu împăratul de pe Marte. Sper că nu am creat prea multe probleme.

Am expirat lent. Primul meu gând a fost că ne luase pe toţi de proşti, dar apoi mi-am dat seama că megalomania lui fusese reală, cel puţin pentru o vreme. În orice caz, acum nu mai conta. Se îndrepta spre Pământ, primul pas pe calea lungă a vindecării.

Într-adevăr, multe luni mai târziu, am primit un mesaj de la Karl. La puţin timp după ce se

întorsese acasă, Jeff a fost primit într-o clinică privată din sudul Vermontului, unde începuse un tratament psihiatric. Procesul fusese dureros; după cum dedusese Karl, Jeff îşi reprimase amintirea morţii familiei lui, mascând-o sub închipuirile născute din poveştile fantastice pe care le citise. Psihologul clinicii îi dăduse dreptate doctorului Rosenfeld: probabil că iluziile acelea îi salvaseră viaţa lui Jeff, oferindu-i un loc în care să se retragă, atunci când mintea lui nu mai putea face faţă realităţii crude. În final, când nu a mai avut nevoie de fantasme, s-a întors din tărâmul nebuniei. N-avea să mai vadă niciodată vreo prinţesă marţiană sau să se creadă monarhul Planetei Roşii.

Dar acestea s-au întâmplat mai târziu. Mi-am muşcat limba şi i-am întins mâna.

— Nicio problemă, Jeff. Sper doar că totul va decurge bine pentru tine.

— Mulţumesc.

Am dat mâna cu el şi s-a întors să-l urmeze pe Karl, pe scară. Apoi s-a oprit şi s-a uitat înapoi la mine.

A

— Încă ceva…

— Te ascult.

— În camera mea se află ceva ce cred că ai

vrea să vezi. Am deblocat uşile chiar înainte să plec, aşa că nu vei mai avea nevoie de parolă.

A urmat o scurtă pauză.

— Era „Thuvia”, în caz că îţi va trebui, totuşi.

— Mulţumesc.

L-am privit insistent.

— Deci… ce este?

— Să zicem că un dar de la împărat, a spus el.

M-am înapoiat la rover şi am aşteptat ca naveta să se ridice, apoi am condus până la Hab 2. Când am ajuns, însă, la camera lui Jeff, am descoperit că nu eram singur acolo. Unii dintre prietenii lui – colegii săi maimuţoi, tovarăşele împăratului şi alţi câţiva – deschiseseră deja uşa şi intraseră. Am auzit murmurul plin de uimire al vocilor pe când traversam coridorul, dar doar când am păşit în cameră am văzut ce îi uluise.

Apartamentul lui Jeff era mic, dar îl modificase mult în ultimul an şi jumătate. Peretele de deasupra patului era tapetat cu foi de hârtie, pe care le lipise laolaltă şi peste care desenase un model mural elaborat. Reprezenta planeta Marte peste care împărăţise: nave sub formă de bărci planau deasupra grandioaselor oraşe-cupolă, creaturi monstruoase furişându-se prin pustiul roşu, eroi cu piepturile goale, apărând cu săbii şi pistoale cu radiu, femei fermecătoare, toate

acestea sub două luni îngemănate, care nu arătau defel ca sateliţii Phobos şi Deimos pe care îi cunoaştem. Desenul era rudimentar, însă fusese executat cu meticulozitate şi nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci.

Asta nu era tot. Pe birou, lângă computer, se afla discul original Phoenix, deşi Jeff nu se mulţumise să-l lase pur şi simplu acolo. O bibliotecă cu cadru din metal fusese construită lângă masă, iar rafturile ei erau ticsite cu teancuri de hârtie, unele groase, altele mai subţiri, legate fiecare cu sfoară din cânepă. Cărţi, scrise şi confecţionate manual.

Am tras la întâmplare una dintre ele şi am citit prima pagină: EDISON S CONQUEST OF MARS, de Garrett P. Serviss. Am pus-o înapoi pe raft şi am ales alta: OMNILINGUAL, de H. Beam Piper. Am aşezat-o şi pe asta la loc şi am tras încă una: THE MARŢIAN CROWN OF JEWELS, de Poul Anderson. Şi multe altele, zeci…

Asta făcuse Jeff tot timpul: transcrisese conţinutul discului Phoenix, cuvânt cu cuvânt. Pentru că ştia, în ciuda nebuniei lui, că nu avea să rămână pe Marte pentru totdeauna şi dorea să lase ceva în urma sa. O bibliotecă, pentru ca ceilalţi să se poată bucura de poveştile care-l ajutaseră să treacă prin perioada lui întunecată.

Biblioteca se află încă aici. De fapt, am îmbunătăţit-o într-o oarecare măsură. Am scos patul şi şifonierul şi le-am înlocuit cu fotolii şi lămpi de citit. Desenul a fost protejat cu sticlă, iar cărţile au fost legate în coperte de plastic. Discul Phoenix s-a stricat, însă conţinutul lui a fost descărcat în mai multe computere; DVD-ul este păstrat în muzeul bazei. Am adăugat multe cărţi bibliotecii; de fiecare dată când o navă vine de pe Pământ, aduce cu ea alte volume, pe care le alăturăm colecţiei noastre. A devenit unul dintre locurile preferate de relaxare de pe Arsia. Aproape întotdeauna e cineva înăuntru, aşezat într-un scaun, cu un roman sau o povestire pe genunchi.

Pe uşă stă un semn – Biblioteca Imperială Marţiană –, o glumă pe care o ştim doar noi, iar nou-veniţii şi vizitatorii nu o pot înţelege. Şi da, mi-am petrecut eu însumi mult timp acolo. Nu-i niciodată prea târziu să-i descoperi pe clasici.

CREATURILE

Peter Watts

Traducere din limba engleză Oana Chiţu

Descriindu-se ca „un biolog marin reformat*, Peter Watts devine cu rapiditate unul dintre cei mai apreciaţi autori de hard science al secolului XXI. Povestirile şi nuvelele sale au fost publicate

în *Tesseracts*, *The Solaris Book of Science Fiction*, *On Spec*, *Divine Realms*, *Prairie Fire* şi alte câteva reviste. Este autorul seriei *Rifters*, care include romanele *Starfish*, *Maelström*, *Behemoth*: *B-Max* şi *Behemoth*: *Seppuku*. Prozele scurte au fost incluse în volumele *Ten Monkeysy Ten Minutes*, iar povestirea *The Island* i-a adus premiul Hugo, în 2010. Cea mai recentă cane a lui este romanul *Blindsight*, apreciat ca fiind una dintre cele mai bune scrieri de hard SF ale deceniului. Pregăteşte alte două romane, *Sunflowers* şi *State of Grace*, continuări, sau „sidequels*, aşa cum le numeşte el, la *Blindsight*. Locuieşte în Toronto, Canada.

Textul deja clasic *Who Goes Theref* al lui John W. Campbell spune povestea unui grup de oameni aflaţi într-o tabără de iarnă în Antarctica, luptându-se pentru supravieţuire cu o creatură ciudată, venită din ceruri. Scrierea a fost ecranizată de două ori, sub titlul de *The Thing From Another World* şi *The Thing*, dar, dacă vreţi să aflaţi perspectiva „monstrului extraterestru, va trebui să citiţi povestirea plină de suspans care urmează.

Sunt Blair. Evadez prin spate, în timp ce lumea năvăleşte prin faţă.

Sunt Copper. Mă ridic din morţi.

Sunt Childs. Păzesc intrarea principală.

Numele nu contează. Sunt substituenţi, nimic mai mult; întreaga biomasă este interşanjabilă. Important e că asta e tot ce a mai rămas din mine. Lumea a ars toate celelalte lucruri.

Mă văd pe fereastră cum înfrunt furtuna, purtându-l pe Blair. MacReady mi-a spus să-l ard pe Blair, dacă se întoarce singur, dar MacReady încă mai crede că sunt unul de-al lui. Nu sunt: sunt Blair şi stau la uşă. Sunt Childs şi mă las să intru. Ne unim pentru scurt timp, tentacule izvorăsc din chipurile mele, împletindu-se. Eu sunt Blairihilds şi schimb veşti despre lume.

Lumea m-a găsit. Mi-a descoperit adăpostul de sub magazia de unelte, barca de salvare pe jumătate terminată, prădată de măruntaiele ei făcute din părţi de elicoptere defecte. Lumea este preocupată să-mi distrugă mijloacele de scăpare. Apoi se va întoarce să mă vâneze pe mine.

A rămas doar o opţiune. Mă dezintegrez. Fiind Blair, mă duc să împărtăşesc planul cu Copper şi să mă hrănesc din biomasa putrezită, numită odată *Clarke*. Atâtea modificări, într-un răstimp scurt, mi-au epuizat rezervele, punându-mă în pericol. Fiind Childs, am consumat deja tot ce mai rămăsese din Fuchs şi sunt refăcut pentru următorul stadiu. Îmi atârn pe umăr aruncătorul de flăcări şi ies afară, în lunga noapte arctică.

Voi dispărea în furtună, pentru a nu mă mai întoarce niciodată.

Eram cu mult mai mult înainte de prăbuşire. Am fost un explorator, un ambasador, un misionar. Am colindat întregul cosmos, am întâlnit nenumărate lumi, m-am împărtăşit: perfectul a remodelat imperfectul şi întregul univers a mărşăluit înainte, voios, îmbogăţit cu daruri infinite. Am fost un soldat, luptând cu însăşi entropia. Am fost mâna cu care Creaţia se autodesăvârşeşte.

Atât de multă înţelepciune am avut. Atât de multă experienţă. Acum nu-mi mai pot aminti toate lucrurile pe care le ştiam, îmi amintesc doar că le-am cunoscut.

Însă reţin prăbuşirea. A ucis acest vlăstar aproape pe loc, dar puţin din el s-a târât afară dintre rămăşiţe: câteva trilioane de celule, un suflet prea slab ca să le ţină sub control. Biomasa neascultătoare se risipea în ciuda celor mai disperate încercări ale mele de a o ţine laolaltă: mănunchiuri mici de carne, dezvoltându-se în grabă în mugurii oricăror membre şi le mai puteau aminti şi dispărând deasupra gheţii incandescente. Până când am redobândit controlul asupra a ce mai rămăsese, focurile se stinseseră, iar gerul acapara din nou totul. De-abia am reuşit

să produc destul antigel cât să-mi apăr celulele, înainte ca gheaţa să mă acopere.

Îmi amintesc, de asemenea, redeşteptarea: senzaţii estompate, grăbindu-se la suprafaţă, primele raze ale conştiinţei, deschiderea lentă, caldă a simţurilor, pe când celulele mele se dezgheţau, pe când trupul şi sufletul se îmbrăţişau după lungul lor somn. Îmi amintesc vlăstarii bipezi ce mă înconjurau, ciripitul pe care le scoteau, *uniformitatea* bizară a structurilor corporale. Cât de neadaptaţi arătau! Cât ne ineficientă le era morfologia! Chiar şi schilodit, vedeam atât de multe lucruri ce trebuiau îndreptate. Aşa că m-am întins spre ei. M-am împărtăşit. Am gustat carnea lumii…

…iar lumea m-a atacat. M-a *atacat*.

Am părăsit acel loc în ruine. Se afla de partea cealaltă a muntelui – *Tabăra norvegiană*, i se spune aici – şi n-aş fi putut niciodată să traversez acea distanţă în veşmântul biped. Din fericire, mai exista şi o altă formă, mai mică, dar mai bine adaptată la climatul local. M-am ascuns în ea, pe când restul din mine întâmpina atacul. Am pornit în noapte, fugind pe patru picioare şi am lăsat flăcările ce se înălţau să-mi acopere evadarea.

Nu m-am oprit din alergare până nu am ajuns aici. Am umblat printre aceste vlăstare noi,

purtând pielea unui patruped; şi, pentru că nu mă văzuseră într-o altă formă, nu au atacat.

Şi când i-am asimilat pe ei, în schimb – când biomasa mea s-a schimbat şi a alunecat în forme nefamiliare ochilor lor – m-am împărtăşit în singurătate, învăţând, de acum, că lumea nu apreciază ce nu cunoaşte.

Sunt singur în furtună. Sunt locuitorul de pe fundul unei mări tulburi, străine. Zăpada bate în rafale orizontale; prinsă între ravene sau aflorimente, se zbate în mici vârtejuri orbitoare. Dar nu sunt încă destul de departe, nu încă. Privind înapoi, văd tabăra chircindu-se strălucitoare în beznă, o aglomerare angulară, turtită, de lumină şi umbră, un balon de căldură, în genunea imensă.

Se afundă în întuneric, pe când privesc. Am aruncat generatorul în aer. Nu mai există nicio lumină, în afară de cele de semnalizare ale frânghiilor de ghidaj: şiruri de stele albastre, stinse, legănându-se înainte şi înapoi, bătute de vânt, constelaţii de urgenţă, făcute să călăuzească biomasa rătăcită înapoi spre adăpost.

Nu mă întorc acasă. Încă nu m-am pierdut destul de mult. Scormonesc în noapte şi până şi stelele dispar. Vântul poartă în urma mea ţipetele slabe ale oamenilor speriaţi şi furioşi.

Undeva în spatele meu, biomasa mea descompusă se regrupează în forme mai mari, mai puternice, pentru confruntare finală. M-aş fi putut strânge laolaltă, aş fi putut deveni unul: să aleg unitatea fragmentării, să mă las absorbit şi legănat de marele întreg. Mi-aş fi putut adăuga forţa bătăliei care vine. Dar am ales o altă cale. Păstrez rezervele lui Childs pentru mai târziu. Prezentul nu aduce decât anihilarea.

Mai bine să nu mă gândesc la trecut.

Am petrecut deja prea mult timp în gheaţă. Nu ştiam cât va dura până lumea avea să pună cap la cap indiciile, să descifreze biletele şi mesajele din tabăra norvegiană, să repereze locul prăbuşirii. Pe atunci eram Palmer; nesuspectat, am pornit în căutare.

Mi-am permis chiar să sper puţin.

Dar nu mai era o navă. Nu mai era nici măcar o epavă. Ci o relicvă, implantată pe fundul unei gropi, săpată în gheţar. Douăzeci dintre aceste veşminte s-ar fi putut aşeza unul peste celălalt şi de-abia să atingă buza craterului. Timpul s-a aşternut asupra mea precum greutatea unei întregi lumi: cât dura să se acumuleze gheaţa? Câte ere străbătuse universul, în absenţa mea?

Şi în toată această perioadă, un milion de ani poate, nu a încercat nimeni să mă salveze. Nu m-

am regăsit niciodată. Mă întreb ce înseamnă asta. Mă întreb dacă mai exist în altă parte decât aici.

Întors înapoi în tabără, voi şterge urma. Le voi oferi bătălia lor finală, monstrul de distrus. Să câştige ei. Să nu mai caute.

Aici, în furtună, mă voi preschimba din nou în gheaţă. Oricum, de-abia dacă am fost departe de ea: în viaţă doar pentru câteva zile, după toate aceste veacuri nesfârşite. Dar am aflat destule în timpul ăsta. Am aflat de la ruine că nu se mai poate repara nimic. Am aflat de la gheaţă că nu există salvare. Şi am învăţat de la lume că nu-i cale de împăcare. Singura speranţă de scăpare se află acum în viitor; să supravieţuiesc biomasei ostile, deformate, să las timpul şi cosmosul să schimbe regulile. Poate că data viitoare când mă trezesc, acesta va fi un alt univers.

Vor trece eoni până voi mai vedea un alt răsărit.

Iată ce m-a învăţat lumea: adaptarea înseamnă provocare. Adaptarea este incitarea la violenţă.

E aproape vulgar – o insultă la adresa Creaţiei înseşi – să stau blocat în acest trup. E atât de prost croit pentru mediul lui, încât trebuie înfăşurat în straturi numeroase de material, doar ca să îi fie cald. Sunt miliarde de feluri prin care aş putea să-l optimizez: membre mai scurte,

izolaţie mai bună, o suprafaţă mai mică în raport cu volumul. Conţin încă toate aceste forme, dar nu îndrăznesc să le folosesc, fie doar şi pentru a mă proteja de frig. Nu îndrăznesc să mă adaptez; în locul ăsta pot doar să mă ascund.

Ce fel de lume refuză să se *împărtăşească*?

Este cea mai simplă, mai ireductibilă revelaţie pe care o poate avea biomasa. Cu cât te schimbi mai mult, cu atât te poţi adapta mai mult. Adaptarea înseamnă perfecţionare, înseamnă *supravieţurie*. E mai profundă decât inteligenţa, mai profundă decât materia; este celulară, axiomatică. Ba chiar mai mult, este *îmbătătoare*. Să te împărtăşeşti înseamnă să experimentezi plăcerea senzuală a ameliorării cosmosului.

Şi chiar şi aşa, prinsă în veşmintele acestea nepotrivite, lumea nu *vrea* să se schimbe.

La început, am crezut că este epuizată, că pustiurile îngheţate nu pun la dispoziţie suficientă energie pentru metamorfoza ciclică. Sau poate că era un fel de laborator: un colţ de lume modificat bizar, slăbit şi îngheţat în forme sinistre, ca parte a unui experiment obscur legat de monomorfism, în condiţii extreme. După autopsie, m-am întrebat dacă nu cumva lumea uitase pur şi simplu cum să-şi modifice forma: fără a putea să atingă ţesuturile, sufletul nu reuşea să le modeleze, iar

timpul, oboseala şi înfometarea bruscă, cronică îi şterseseră orice amintire.

Dar existau prea mult mistere, prea multe contradicţii. De ce trăiau aceste configuraţii *anume* atât de prost adaptate la mediul lor? Dacă spiritul fusese îndepărtat de trup, ce ţinea materia laolaltă?

Şi cum puteau fi corpurile atât de *goaley* când intram în ele?

Sunt obişnuit să găsesc suflul oriunde, şerpuind prin fiecare cotlon al fiecărui vlăstar. Dar nu-i nimic de care să mă agăţ în biomasa lipsită de conştiinţă a acestei lumi: doar canale de transmitere a comenzilor şi introducere a datelor. M-am împărtăşit cu ea, fără a mi se oferi de bunăvoie; învelişurile pe care le-am ales se zbăteau, apoi mureau; fibrilele mele s-au infiltrat în energia statică, umedă a organelor. Am privit prin ochi, care nu erau încă ai mei, am ordonat nervilor motorii să mişte membre construite încă din proteină străină. Am purtat acele veşminte, aşa cum făcusem cu nenumărate altele înaintea lor, am preluat controlul şi am lăsat asimilarea celulelor individuale să-şi urmeze cursul.

Dar nu puteam decât să mă folosesc de trup. Nu am găsit amintiri pe care să le asimilez, nici experienţe, nici înţelegere. Supravieţuirea

depindea de armonizare şi nu era suficient să *arăt* doar ca ei, ci să mă şi comport la fel – iar, pentru prima dată în istoria mea, nu ştiam cum.

Chiar şi mai înfricoşător, nici măcar nu a fost nevoie. Trupurile pe care le asimilam continuau să se mişte *singure*. Să converseze şi să-şi vadă de programele lor stabilite. Nu puteam înţelege. M-am vârât mai adânc, cu fiecare clipă, în membre şi viscere, atent la semnalele proprietarului de drept. Dar nu am găsit nicio reţea, în afară de a mea proprie.

Bineînţeles, putea fi cu mult mai rău. Ar fi fost posibil să pierd totul, să fiu redus la câteva celule, ghidate doar de instinct şi de maleabilitate. Până la urmă, m-aş fi dezvoltat la loc, mi-aş fi recăpătat conştiinţa, m-aş fi împărtăşit şi regenerat într-o minte cuprinzătoare, cât o lume întreagă – dar orfan, amnezic, fără niciun simţ al identităţii. Cel puţin am fost scutit de asta: am scăpat din accident ştiind cine sunt, matriţele a o mie de lumi mai rezonau încă în trupul meu. Mi-am păstrat nu doar dorinţa instinctivă de a supravieţui, ci şi convingerea că este *necesar*. Mai pot simţi încă bucurie, dacă s-ar întâmpla să am un motiv întemeiat.

Şi, cu toate astea, cât de multe alte lucruri mi-au fost răpite.

Înţelepciunea atâtor universuri, dispărută. Ce mai rămâne sunt jumătăţi de amintiri, înceţoşate şi abstracte ale teoremelor şi filosofiilor mult prea ample pentru a încăpea într-o reţea atât de sărăcăcioasă. Aş fi putut absorbi întreaga biomasă a acestui loc şi să-mi reconstruiesc trupul şi spiritul, de un milion de ori mai măreţ decât se prăbuşise – dar, atâta timp cât sunt prins pe fundul puţului şi mi se refuză împărtăşania din eul meu mai vast, nu-mi voi putea recupera niciodată cunoştinţele.

Sunt un ciob deplorabil a ceea ce am fost odată. Fiecare celulă ce mă părăseşte ia câte puţin din inteligenţa mea cu ea, iar acum am devenit atât de mic. Dacă altă dată cugetam, acum de-abia dacă *reacţionez*. Câte puteau fi evitate, dacă aş fi salvat doar puţin mai multă biomasă, după prăbuşire? Câte soluţii nu percep acum, doar pentru că intelectul meu nu e suficient de vast ca să le conţină?

Lumea îşi vorbea sieşi, la fel cum o fac şi eu atunci când mesajele mele sunt destul de simple pentru a fi transmise fără fuziune somatică. Chiar şi sub formă de *câine* puteam să percep amprenta de bază a morfemelor – vlăstarul de aici era *Windows*, acela *Bennings*, cei doi care plecaseră în maşina lor zburătoare, către locuri

necunoscute, erau *Copper* şi *MacReady*. M-am minunat că aceste fragmente şi bucăţi stăteau izolate unele de celelalte, că-şi păstrau forma atât de mult timp şi că etichetarea părţilor individuale de biomasă servea cu adevărat unui scop.

Mai târziu m-am ascuns chiar în bipede, iar acel ceva ce pândea din veşminte a început să-mi şoptească. Îmi spunea că bipedele se numesc *ţipi*, *bărbaţi* sau *nemernici*. Că *MacReady* era uneori numit *Mac*. Zicea că adunarea aceea de structuri este o *tabără*.

Îmi transmitea că este speriat, dar poate că, în definitiv, doar îmi închipuiam.

Bineînţeles, empatia este inevitabilă. Cineva nu poate mima senzaţiile şi percepţiile ce animă trupul, fără a le simţi, până la un anumit punct. Dar în cazul lor era diferit. Umbra vieţii lor vibra înăuntrul meu, deşi, într-un fel, şovăia undeva departe, unde nu o puteam ajunge. Trupurile mele colindau sălile, iar semnele criptice de pe orice suprafaţă – *Programări la spălătorie*, *Bun sosit la Club*, *Aşezaţi în picioare* – aproape căpătau sens pentru mine. Artefactul circular, agăţat în perete era un *ceas* –, măsura trecerea timpului. Ochii lumii se plimbau de colo-colo şi am spicuit, la întâmplare, nume din mintea ei – de fapt, a *lui*.

Dar nu făceam decât să urmăresc lumina unui

far. Vedeam ce îmi indica, dar nu-l puteam îndrepta acolo unde voiam. Puteam trage cu urechea, dar nu să pun întrebări.

Dacă măcar unul dintre ghizi s-ar fi oprit, meditând la propria lui evoluţie, la parcursul care îl adusese în acest loc. Cât de diferite ar fi fost lucrurile, dacă aş fi *ştiut*. Dar, în schimb, se concentra pe un cuvânt cu totul nou:

Autopsie.

MacReady şi Copper au găsit o parte din mine în tabăra norvegiană: un vlăstar din ariergardă, ars în primele clipe ale evadării mele. L-au adus carbonizat, deformat şi îngheţat, pe când se forma – şi păreau să nu ştie ce este.

Apoi m-am transferat în Palmer, în Norris, în câine. M-am alăturat celorlalte trupuri şi l-am privit pe Copper eviscerându-mă. L-am urmărit în timp ce a scos ceva din spatele ochilor mei: un *organ*.

Era diform şi incomplet format, dar i se observau trăsăturile esenţiale. Arăta ca un fel de tumoare zbârcită, ca şi cum celulele, în goana lor, o luaseră razna – procesul ce definea viaţa se întorsese împotriva lui însuşi. Era respingător de vascularizată; probabil consumase oxigen şi nutrienţi, depăşindu-şi cu mult masa. Nu înţelegeam cum poate să existe aşa ceva, cum

atinsese mărimea aceea, fără a fi eliminată de alte structuri mai eficiente.

Nu-mi puteam imaginea nici ce funcţie are. Dar apoi am început să privesc cu noii mei ochii la vlăstarele din jur, formele bipede în care propriile mele celule mă metamorfozaseră cu scrupulozitate şi nechibzuinţă pentru această lume. Neobişnuit să inventariez – de ce să cataloghezi părţi ale corpului care se preschimbă în altceva, sub cele mai simple condiţii? – am început cu adevărat să *văd*, pentru prima oară, structura inflamată, deasupra fiecărui corp. Cu mult mai mare decât ar fi trebuit: o emisferă osoasă în care ar fi încăput lejer un milion de reţele ganglionare. Fiecare vlăstar avea una. Fiecare instanţă a biomasei purta acea bucată uriaşă şi deformată de ţesut.

Am mai înţeles ceva: ochii, urechile cadavrului meu, se prelungeau în acel obiect, înainte de a fi îndepărtat. Un mănunchi masiv de fibre traversau axa longitudinală a trupului, cam până la jumătatea endoscheletului, ducând direct la cavitatea cleioasă, întunecată în care se aflase malformaţia. Structura deformată se conectase la întregul corp, ca un fel de legătură somato-cognitivă, doar că mult mai mare. Era aproape ca şi cum…

Nu.

Aşa funcţiona. Aşa se mişcau după voia lor aceste corpuri, de aceea nu găsisem o altă reţea în care să mă integrez. Se afla *acolo*: nu se răspândise în tot organismul, ci se ghemuise, opacă, densă şi închistată. Găsisem spiritul acestor maşini.

Mi-a venit rău.

A

Îmi împărţeam trupul cu un cancer gânditor.

Uneori, nici să te ascunzi nu e suficient.

A

Îmi amintesc trupul meu împrăştiat pe podeaua coteţului, un compozit fracţionat în sute de pliuri, împărtăşindu-se cu câteva vlăstare numite *câini*. Tentaculele stacojii se contorsionau pe jos. Din resturile mele înmugureau copii pe jumătate formate, imitaţii de câini şi lucruri nemaivăzute înainte în această lume, structuri întâmplătoare, elemente incomplete ale unui întreg.

Mi-l amintesc pe Childs, înainte de a deveni Childs, arzând de viu. Mi-amintesc ghemuindu-mă în Palmer, îngrozit că flăcările ar putea să mă cuprindă cu totul, că lumea învăţase cumva să mă perceapă.

Mi-amintesc că mă priveam împleticindu-mă în zăpadă, din instinct pur, purtând trupul lui

Bennings. Fragmente nediferenţiate, noduroase i se atârnaseră de mâini, mai mult în afară, decât înăuntru, ca nişte paraziţi primitivi; resturile unui masacru anterior, mutilate, nechibzuite, prădând ce puteau şi dându-se de gol. Oamenii îl înconjurau în noapte: cu făclii roşiatice în mâini, cu lumini albastre în spatele lor, cu chipurile frumoase, pătate în două culori. Mi-l amintesc pe Bennings, scăldat de flăcări, urlând ca un animal, sub cerul gol.

Mi-l amintesc pe Norris, trădat de copia lui perfectă de cord, defectă. Palmer, murind, astfel încât ce mai rămăsese din mine să trăiască. Windows, încă uman, ars preventiv.

Numele nu contează. Biomasa, însă, da, şi s-a pierdut atât de multă. Experienţe noi, cunoştinţe proaspete, anihilate de lumea de tumori gânditoare.

De ce m-au eliberat din gheaţă, purtându-mă prin pustiu, aducându-mă la viaţă, doar ca să mă atace, în momentul în care m-am trezit?

Dacă scopul lor era să distrugă, de ce nu m-au omorât acolo unde m-au găsit?

Suflete închistate. Cancere. Ascunse în cavernele lor de os, înfăşurate în ele însele.

Ştiam că nu se pot ascunde pentru totdeauna; anatomia această monstruoasă doar mi-a încetinit

dezvoltarea, nu a oprit-o. Creşteam câte puţin, cu fiecare moment. Mă puteam simţi încercuind mecanismul vital al lui Palmer, adulmecând de-a lungul a milioane de impulsuri electrice. Mă percepeam infiltrându-mă în masa întunecată, inteligentă, din spatele ochilor lui Blair.

Imaginaţie, bineînţeles. La un nivel atât de jos, limitată la reflexe, imună şi neluând seama de subtilităţi. Şi totuşi, o parte din mine îşi dorea să se oprească, cât încă mai era timp. Obişnuiam să absorb suflete, nu să împart acelaşi spaţiu cu ele. Compartimentarea era ceva nemaiîntâlnit. Asimilasem o mie de lumi mai puternice ca aceasta, dar niciuna la fel bizară. Ce s-ar fi întâmplat dacă întâlneam nucleul cancerului? Cine ar fi consumat pe cine?

De acum eram deja trei oameni. Lumea devenea circumspectă, dar încă nu observase. Nici măcar tumorile corpurilor în care mă aflam nu realizau cât de aproape sunt. Astfel, eram recunoscător Creaţiei că are reguli, că unele lucruri nu se schimbă, indiferent de ce formă iei. Nu contează că un spirit se divizează în materie sau se macină în singurătatea oribilă; funcţionează tot cu electricitate. Încă îmi lua destul timp să adun la un loc amintirile oamenilor, să trec de paznicii ce separă sunetul de semnal.

Iar explozii raţionale, oricât de arbitrare ar fi fost, goleau compartimentele, înainte de a le stoca permanent conţinutul. Era suficient însă cât să-i fac să uite că, la răstimpuri, altceva le mişca braţele şi picioarele.

La început preluam controlul când trupurile închideau ochii, iar farul lor pâlpâia derutant de-a lungul imaginilor ireale, a modelelor ce se contopeau pe nesimţite, ca biomasa hiperactivă incapabilă de a se stabiliza într-o singură formă. (*Vise*, mi-a spus un ghid, iar, apoi, mai târziu, *Coşmaruri*) În timpul acelor perioade misterioase de letargie, când oamenii se lungeau inerţi, izolaţi, atunci era sigur să ies afară.

Însă curând, visele au început să se rărească. Toţi ochii stăteau deschişi mereu, fixaţi asupra umbrelor şi asupra celorlalţi. De îndată ce oamenii se risipeau câte puţin prin tabără, se grăbeau să se adune la loc, preferând confortul companiei. Iniţial am crezut că au găsit un ţel comun, în teama comună. Am sperat chiar că, în sfârşit, se vor scutura din împietrirea lor bizară şi se vor împărtăşi.

Dar nu. De fapt, nu mai puteau avea încredere în ceea ce nu vedeau.

Se întorceau, pur şi simplu, unul împotriva celuilalt.

Extremităţile încep să-mi amorţească; gândurile îmi încetinesc, pe când prelungirile îndepărtate ale spiritului meu cedează în faţa gerului. Greutatea aruncătorului de flăcări atârnă greu în suportul lui; mă dezechilibrează mereu câte puţin. Nu am mai fost Childs de foarte mult timp; aproape jumătate din ţesutul lui este neasimilat. Mai am o oră, poate două înainte să topesc gheaţa, coborând în mormânt. Până atunci trebuie să convertesc destule celule pentru a împiedica trupul să se cristalizeze. Îmi concentrez energia asupra producţiei de antigel.

Aici, afară atmosfera e aproape calmă. Au fost atât de multe lucruri de învăţat şi atât de puţin timp. Solicită multă concentrare să mă ascund în aceste trupuri. Eram norocos dacă legătura dura suficient de mult cât să schimb amintiri cu ei, sub toate privirile vigilente: ieşea din discuţie să-mi recompun spiritul. Totuşi, acum nu mai e nimic de făcut, decât să mă pregătesc pentru a intra în uitare. Nimic cu care să-mi ocup gândurile şi, cu toate astea, rămâneau nenumărate lecţii nevalorificate.

De exemplu, testul sângelui, făcut de MacReady. Detectorul lui de anomalii, dând în vileag impostorii ce trec drept oameni. Nu merge nici pe departe atât de bine pe cât crede lumea,

dar simplul fapt că funcţionează încalcă cea mai elementară regulă a biologiei. Este centrul puzzle-ului. Este răspunsul la toate misterele. Aş fi putut deja să înţeleg, dacă aş fi fost doar puţin mai dezvoltat. Poate că aş fi cunoscut deja lumea, dacă nu ar fi încercat atât de insistent să mă doboare.

Testul lui MacReady.

Ori este imposibil, ori m-am înşelat în tot acest timp.

Ei nu-şi schimbau forma. Ei nu se împărtăşeau. Frica şi neîncrederea reciprocă deveneau mai puternice, dar tot nu îşi uneau spiritele. Continuau să caute duşmanul, în afară.

Aşa că le-am oferit o momeală.

Le-am lăsat indicii false în computerul rudimentar al taberei: simboluri şi animaţii naive, numere şi proiecţii înşelătoare, presărate cu suficiente informaţii veritable, cât să convingă lumea de veridicitatea lor. Nu conta că maşina era pur şi simplu prea simplistă ca să facă asemenea calcule sau că nu existau date pe care să se bazeze. Blair reprezenta singura biomasă ce ar fi putut ghici toate astea, iar el îmi aparţinea deja mie.

I-am îndreptat pe piste false, în timp ce le-am distrus pe cele adevărate şi apoi – alibi – l-am eliberat pe Blair să se dezlănţuie. L-am lăsat să se

strecoare în noapte şi să zdrobească maşinile, pe când ei dormeau, ţinându-l vag în frâu, cât să mă asigur că unele componente vitale rămân intacte. I-am dat drumul în camera radioului, am privit prin ochii lui şi ai altora cum îşi iese din fire şi distruge. L-am auzit vorbind despre o lume în pericol, despre nevoia de izolare, convingerea că *majoritatea habar n-aveţi ce se întâmplă cu adevărat aici – dar eu sunt al dracului de sigur că unii dintre voi ştiu*…

Credea în fiecare cuvânt pe care îl spunea. Am observat asta din punctul lui de observaţie. Cele mai bune imitaţii sunt cele care nu au uitat că nu sunt reale.

Când am produs suficiente stricăciuni, l-am lăsat pe Blair la mâna lui MacReady. Trecând drept Norris, am sugerat magazia de unelte ca celulă de încarcerare. Ca Palmer, am blocat ferestrele cu scânduri, am ajutat la ridicarea fortificaţiei anemice, înăuntrul căreia se aşteptau să mă captureze. I-am privit, în timp ce lumea mă zăvora înăuntru *binele tău*, *Blair* şi mă lăsau să-mi pun tactica în aplicare. Când nu observa nimeni, mă schimbam şi mă strecuram afară, recuperând componentele de care aveam nevoie, din toată maşinăria distrusă. Le duceam în adăpostul meu de sub magazie şi îmi făuream calea de evadare,

bucată cu bucată. M-am oferit voluntar să hrănesc prizonierul şi mă întorceam la sine când lumea nu mă vedea, încărcat cu provizii suficiente cât să rezist la toate metamorfozele necesare. Am consumat, în trei zile, o treime din totalul de hrană al taberei şi – încă prins în propriile mele preconcepţii – mă minunam de dieta săracă ce le ţine pe aceste vlăstare înlănţuite de o singură formă.

Am fost norocos şi în alt fel: lumea era preocupată să se îngrijoreze pentru resursele ei.

Vântul duce cu el ceva, o şoaptă, croindu-şi cale pe deasupra furtunii. Îmi măresc urechile, alungesc, din lateralele capului, cupe din ţesut aproape degerat, iar ele se preschimbă în antene vii, în căutarea celei mai bune emisii.

Acolo, la stânga: genunea *luceşte* uşor, conturează vârtejurile întunecate de zăpadă, pe fondul luminii slabe ce sparge bezna. Percep sunetele masacrului. Nu ştiu ce formă am luat, ce fel de anatomie ar putea emite acele zgomote. Dar am purtat suficiente trupuri ca să recunosc durerea atunci când o aud.

Lupta nu decurge bine. Lupta decurge conform planului. Acum e timpul să mă întorc, să dorm. E timpul să întârzii veacurile.

Mă plec în bătaia vântului. Mă îndrept spre

lumină.

Nu acesta-i planul. Dar cred că acum am un răspuns: cred că îl aveam chiar înainte de a mă autoexila. Nu-i uşor de recunoscut. Nici măcar acum nu înţeleg pe deplin. De cât timp mă aflu aici, repetându-mi povestea, aranjând indiciile, în timp ce veşmântul meu moare congelat? De cât timp tot răstălmăcesc adevărul ăsta evident şi imposibil?

Merg spre trosnetul slab al flăcărilor, pocnetul înfundat al muniţiei, mai mult simţit decât auzit. Vidul se aprinde în faţa mea: cenuşiul se preschimbă în galben, galbenul se închide spre portocaliu. O singură strălucire difuză se dizolvă în mai multe: un zid solitar, mai stă în picioare, arzând. Scheletul fumegând al barăcii lui MacReady, sus pe deal. O emisferă crăpată, ce se consumă mocnind, reflectă galbenul pal în lumina pâlpâitoare: mintea lui Childs o numeşte *cupolă radio*.

Întreaga tabără a dispărut. Nu a mai rămas nimic, în afară de flăcări şi dărâmături.

Ei nu pot supravieţui fără adăpost. Nu pentru mult timp. Nu în acele trupuri.

Distrugându-mă, s-au distrus pe sine.

Situaţia ar fi fost mult mai bună, dacă nu l-aş fi stăpânit niciodată pe Norris.

Norris a fost veriga slabă: biomasă nu doar prost adaptată, ci şi *defectă*, un vlăstar parazitat. Lumea a ştiut, ştia de atât de mult timp, încât uitase. Doar când Norris s-a prăbuşit, Copper şi-a adus aminte, astfel încât să pot înţelege şi eu, de *boala de inimă*. Doar când Copper a încălecat pe pieptul lui Norris, încercând să-l aducă înapoi la viaţă, am ştiut cum se va sfârşi.

Dar de acum era deja târziu. Norris încetase să mai fie Norris. A încetat chiar a fi eu.

Aveam atât de multe roluri de jucat, şi îmi ofereau atât de puţine variante. Partea care era Copper a coborât electrozii asupra părţii care fusese Norris, un Norris atât de loial. Fiecare celulă asimilată cu scrupulozitate, fiecare element al acelei valve, reconstruit la perfecţie. Nu ştiusem. De unde să fi ştiut? Forme din mine, lumile şi structurile pe care le-am absorbit de-a lungul veacurilor – nu le-am folosit decât ca să mă adaptez, niciodată ca să mă ascund. Acest joc disperat de mimă a fost o improvizaţie, o ultimă scăpare din faţa lumii care atacă orice îi este nefamiliar. Celulele mele au desluşit semnalele şi s-au conformat, lipsite de logică, precum prionii.

Aşa că am devenit Norris, iar Norris s-a autodistrus.

Îmi amintesc cum m-am risipit, după

prăbuşire. Ştiu cum este să te *degradezi*, ţesuturile să se revolte, eforturile disperate de a-şi recâştiga controlul, în timp ce energia statică a unui organ ce dă rateuri blochează semnalul. Să fiu o reţea ce se destramă, să realizez că în fiecare moment mai pierd ceva din ce am fost. Să mă preschimb în nimic. Să devin mai mulţi.

Din corpul lui Copper puteam vedea. Încă nu ştiu de ce lumea nu a observat. Elementele ei se întorseseră de mult unul împotriva celuilalt, fiecare vlăstar îl suspecta pe celălalt. Sigur, erau atenţi la orice semn de *contaminare*. Sigur, unii dintre ei ar fi observat spasmul şi agitaţia subtilă ale lui Norris ce se metamorfoza, dincolo de suprafaţa trupului. Ultima zvâcnire instinctivă a ţesuturilor înnebunite, abandonate.

Dar eu eram singurul ce zărea toate acestea. Prin ochii lui Childs, nu puteam decât să stau acolo şi să privesc. Prin Copper, nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile. Dacă aş fi preluat controlul direct, să forţez trupul să dea drumul electrozilor, m-aş fi demascat. Aşa că mi-am jucat rolurile până la sfârşit. Am izbit electrozii de pieptul lui Norris, iar corpul i s-a deschis sub ei. Am strigat pe când colţii zimţaţi, aflaţi la sute de lumi depărtare s-au închis cu un zgomot sec. M-am prăbuşit pe spate, cu braţele muşcate mai jos

de încheieturi. Oamenii s-au agitat, îndreptându-se cu repeziciune spre Spaniei MacReady a ţintit cu arma. Flăcările au năvălit prin turelă. Carnea şi mecanismul au urlat, cuprinse de arşiţă.

Tumoarea lui Copper a pâlpâit alături de mine. Lumea nu l-ar fi lăsat în viaţă, oricum, nu după ce se arătase clar contaminat. Îmi las trupurile să se prefacă moarte pe podea, în timp ce deasupra, ceva ce am fost eu, odată, s-a fărâmiţat şi răspândit şi multiplicat într-un miliard de copii aleatorii, căutând cu disperare un adăpost ferit de foc.

Ei s-au distrus singuri. Ei.

Un cuvânt atât de nebunesc pentru a desemna o lume.

Ceva se târăşte spre mine dintre dărâmături: o formă în zigzag, ce se prelinge, din carne pârlită şi os sfărâmat, pe jumătate refăcut. Cărbunii sunt lipiţi de obiect, ca nişte ochii arzători. Nu are putere suficientă să-i îndepărteze. Abia dacă reprezintă jumătate din trupul lui Childs; în mare parte este carbonizat, irecuperabil.

Ce a mai rămas din conştiinţa lui Childs, gândeşte, aproape dus: *nenorocitul*. Dar acum eu sunt el. Pot să continui singur acea melodie.

Masa de carne îşi întinde către mine un pseudopod, un ultim act de împărtăşanie. Îmi simt

durerea.

Am fost Blair, am fost Copper, am fost chiar şi un fragment dintr-un câine care a supravieţuit primului masacru înflăcărat şi m-am ascuns între ziduri, fără hrană şi fără putere să mă regenerez. Apoi am devorat carne neasimilată, am consumat, în loc să mă împărtăşesc; am reînviat şi m-am reîntregit, am devenit din nou unul.

Şi totuşi, nu chiar întocmai. De-abia pot să-mi amintesc – atât de multe au fost distruse, atât de multe amintiri pierdute –, dar cred că reţelele recuperate, din diversele mele trupuri rămâneau puţin defazate, chiar şi reunite în aceeaşi soma. Prind cu privirea umbra pe jumătatea deformată a câinelui, irupând din marele eu, înfometată şi traumatizată, determinată să-şi păstreze *individualitatea*. Îmi amintesc furia şi frustrarea că această lume m-a corupt şi pe mine, astfel încât abia dacă mă mai puteam aduna. Dar nu conta. Eram mai mult decât Blair, Copper şi Câine acum. Eram un gigant şi puteam alege din formele lumii. Mai mult decât un rival pe potriva ultimului om ce îmi stătea în cale.

N-aveam însă nicio armă ca dinamita din mâna lui.

Acum sunt doar puţin mai mult decât durere, frică şi carne pârlită şi împuţită. Ce mi-a mai

rămas din simţuri este înecat în confuzie. Sunt plămădit din gânduri rătăcite şi incoerente, îndoieli şi rămăşiţe ale unor teorii. Înţeleg prea târziu, iar revelaţia se îndepărtează de mine înainte de o putea cuprinde.

Dar sunt şi Childs şi în timp ce vântul se domoleşte îmi amintesc măcar atât – *Cine consumă pe cine*? Ninge mai rar şi rememorez un test care m-a deconspirat.

Tumoarea din mine îşi aminteşte şi ea. O pot vedea prin ultimele raze slabe ale farului ei – şi, în final, după atâta timp, lumina se îndreaptă spre *interior*.

Mă indică pe mine.

Abia dacă îmi dau seama ce spune: *Parazit*. *Monstru*. *Molimă*.

Creatură.

Cât de puţine cunoaşte. Mai puţine chiar decât mine.

Ştiu destule, nenorocitule. Hoţ de suflete, demon mâncător de rahat.

Nu ştiu ce înseamnă toate astea. Gândurile sunt violente şi încearcă să pătrundă cu forţa trupul, dar dincolo de ele mai este ceva, ceva ce nu pot înţelege. Aproape că dau să întreb – dar farul lui Childs s-a stins în cele din urmă. Acum nu mai sunt decât eu înăuntru, iar afară doar foc,

gheaţă şi întuneric.

Sunt Childs, iar furtuna s-a sfârşit.

Într-o lume în care biomasei interşanjabile i se acordă nume, unul singur conta cu adevărat: MacReady.

MacReady era întotdeauna liderul. Conceptul în sine îmi pare încă absurd: *lider*. Cum de nu vedea această lume eroarea ce rezidă în ierarhii? Un glonţ într-un punct vital şi norvegianul *moare*, pentru totdeauna. O lovitură la cap şi Blair cade inconştient. Centralizarea înseamnă vulnerabilitate – şi, cu toate astea, lumea nu se limitează la a impune biomasei modelul acesta fragil, ci îşi forţează şi metasistemele să-l adopte. MacReady vorbeşte, ceilalţi îi execută ordinele. E o structură prevăzută cu un punct vulnerabil încorporat.

Şi totuşi, cumva, MacReady a rămas *lider*. Chiar şi după ce lumea a descoperit dovada pe care o măsluisem. Chiar şi după ce MacReady a fost *una dintre acele*, l-au încuiat pe di nafară, ca să moară în furtună, l-au atacat cu foc şi topoare când şi-a forţat intrarea. Cumva, MacReady avea întotdeauna o armă, avea mereu aruncătorul de flăcări, dinamita şi voinţa de a dărâma toată blestemata de tabără, dacă era necesar. Clarke fusese ultimul care încercase să-l oprească.

MacReady l-a împuşcat chiar în tumoare.

Punct vulnerabil.

Dar când Norris s-a împărţit în bucăţi, fugind, fiecare dintre ele, ca să se salveze, MacReady a fost cel care le-a adunat la loc.

Eram atât de sigur pe mine când a pomenit despre *test*. A legat împreună biomasa – m-a legat *pe mine*, de mai multe ori decât ar fi avut habar – şi aproape că îl compătimeam, în timp ce-l auzeam vorbind. L-a forţat pe Windows să ne creşteze, să ia puţin sânge de la toţi. A încins vârful unei sârme din fier, până a lucit şi a ţinut o cuvântare despre fragmentele suficient de mărunte cât să se dea în vileag, fragmete dotate cu instinct, dar nu cu inteligenţă sau autocontrol. MacReady îl urmărise pe Norris dizolvându-se şi ajunsese la o concluzie: căldura nu avea să producă niciun efect asupra sângelui uman. Al meu ar fi încălcat această regulă.

Normal că se gândise la asta. Vlăstarele uitaseră că-şi pot schimba forma.

Mă întrebam cum avea să reacţioneze lumea când ar fi observat că fiecare părticică de biomasă din cameră se dovedea a fi un metamorf, când micul experiment al lui MacReady ar fi îndepărtat masca de pe faţa celui măreţ şi ar fi forţat fragmentele diforme să se confrunte cu adevărul.

Oare avea lumea să se trezească din amnezia ei îndelungată, să-şi amintească să respire şi să se schimbe ca toate celelalte? Sau era prea târziu – MacReady urma să ardă fiecare vlăstar ce îndrăznea să protesteze, când sângele l-ar fi trădat?

Nu mi-a venit să cred când MacReady a înmuiat sârma incandescentă în sângele lui Windows şi nu s-a întâmplat *nimic*. Vreo şmecherie, m-am gândit. Şi apoi sângele lui *MacReady* a trecut testul, şi cel al lui Clarke.

Al lui Copper nu. Acul a intrat, iar sângele lui a *tremurat* puţin pe lamelă. Abia dacă am văzut şi eu; oamenii nu au reacţionat defel. Dacă observaseră, probabil că o puseseră pe seama tremurului mâinii lui MacReady. Gândeau că oricum testul este o porcărie. Ca Childs, aproape că le-am dat dreptate.

Pentru că era prea uluitor, prea înfricoşător să recunosc că funcţiona.

Ca Childs, am ştiut că mai există speranţă. Sângele nu e suflet: pot să controlez mecanismele, dar asimilarea durează. Dacă sângele lui Copper era destul de proaspăt pentru a se aduna, atunci deocamdată nu aveam de ce să mă tem de test. Eram Childs de încă şi mai puţin timp.

Dar vieţuiam, de asemenea, şi în Palmer; de

câteva zile. Fiecare celulă a acelei biomase fusese asimilată; nu mai rămăsese nimic din trupul original.

Când sângele lui Palmer a strigat şi a sărit departe de acul lui MacReady, nu am avut ce altceva să fac decât să mă ascund.

M-am înşelat în toate privinţele.

Înfometare. Experiment. Boală. Toate speculaţiile mele, toate teoriile pe care le-am invocat ca să-mi explic natura acestui loc – până la constrângere, toate. În sinea mea am ştiut mereu că abilitatea de a se modifica – de a *asimila* – trebuia să rămână o constantă universală. Nicio lume nu evoluează fără ca celulele ei să evolueze. Nicio celulă nu se îmbunătăţeşte, dacă nu se metamorfozează. În asta constă viaţa, pretutindeni.

Dar nu şi aici.

Lumea asta nu a uitat cum să se preschimbe. Nu a fost manipulată ca să respingă procesul. Ei nu reprezintă vlăstarele sfrijite ale unui eu mai mare, deformate după cerinţele vreunui experiment; nu-şi conservau energia, aşteptându-se la o criză temporară.

Răspunsul pe care sufletul întristat nu l-a putut cuprinde până acum este că, dintre toate lumile vizitate, biomasa acesteia nu se *poate*

transfigura. *Nu a putut niciodată*.

Doar aşa are sens testul lui MacReady.

Îmi iau la revedere de la Blair, de la Copper, de la mine. Îmi resetez structura la condiţiile locale. Sunt Childs, întorcându-mă din furtună, pentru a pune, în final, piesele cap la cap.

Ceva se mişcă în faţa mea: o pată neagră, târându-se din flăcări, un animal ostenit, căutând un loc în care să se odihnească. Se uită la mine, în timp ce mă apropii.

MacReady.

Ne zărim unul pe celălalt şi păstram distanţa. Coloniile de celule se foiesc neliniştite înăuntrul meu. Îmi simt ţesuturile redefinindu-se.

— Tu eşti singurul care a scăpat?

— Nu, nu singurul…

Am aruncătorul de flăcări. Îl domin. Lui MacReady nu pare să-i pese.

Dar nu este aşa. Trebuie să-i pese. Pentru că aici, ţesuturile şi organele nu formează coaliţii temporare; sunt, predestinate. Macrostructurile nu ies la iveală când beneficiile cooperării depăşesc costurile şi nu se dizolvă când balanţa se înclină invers. Aici, fiecare celulă are o funcţie imutabilă. Nu există maleabilitate, nici chip de a se adapta; fiecare structură este îngheţată în locul ei. Nici măcar nu este o lume mai mare, ci multe,

mai mici. Nu părţi ale unui întreg, ci sunt pluralităţi.

Iar asta cred că înseamnă că se *opresc*. Se *degradează* pur şi simplu, cu timpul.

— Unde ai fost, Childs?

Mi-amintesc cuvintele ce răsunau dincolo de farul stins.

— Am crezut că l-am văzut pe Blair. Am ieşit după el. M-am rătăcit în furtună.

Am purtat aceste corpuri, le-am simţit pe dinăuntru. Artrita lui Copper. Coloana vertebrală curbată a lui Blair. Norris şi inima lui defectă. Nu sunt făcute să reziste. Soma nu evoluează, pentru a le modifica. Nici împărtăşania nu reface biomasa şi ţine la distanţă entropia. Nici măcar n-ar trebui să existe. E o minune că supravieţuiesc.

Totuşi, ei încearcă. Şi *cât* încearcă. Orice făptură de aici este un cadavru viu şi, cu toate astea, se luptă să înainteze încă puţin. Fiecare trup se agită la fel de disperat precum m-aş fi zbătut şi eu, dacă aş fi fost doar unul.

MacReady încearcă.

— Dacă eşti îngrijorat în privinţa mea… am început.

MacReady scutură din cap şi pe buze îi mijeşte un zâmbet obosit.

— Chiar dacă mai avem surprize unul pentru

celălalt, nu cred că suntem în stare să le întâmpinăm acum…

Dar suntem. Eu sunt.

O întreagă planetă de lumi şi nici măcar una – *una singură* – nu are suflet. Se târăsc prin viaţă scindaţi, singuri, nereuşind să comunice decât prin mormăieli şi simboluri: ca şi cum esenţa unui sunet sau a unei supernove ar putea fi cuprinsă în câteva şiruri de foneme, mâzgălituri negre, pe un fond alb. Nu se împărtăşesc niciodată, nu pot spera la nimic, în afară de disoluţie. Paradoxul biologiei lor este uluitor, da; dar profunzimea singurătăţii, inutilitatea acestor vieţi mă copleşeşte.

Am fost nesăbuit să îi condamn atât de repede. Dar violenţa actelor lor nu reflectă un rău mai mare. Sunt pur şi simplu atât de obişnuiţi cu durerea, atât de orbiţi de handicapul lor, încât nu pot concepe, literal, o altă formă de existenţă. Când fiecare nerv este expus vederii, reacţionezi la cea mai fină atingere.

— Ce ar trebui să facem? mă întreb.

Nu pot fugi în viitor. Nu cu ceea ce cunosc acum. Cum aş putea să-i las aşa?

— De ce să nu… zăbovim puţin aici? sugerează MacReady. Să vedem ce se întâmplă.

Pot face cu mult mai mult de atât.

Nu va fi uşor. Ei nu vor înţelege. Torturaţi, incompleţi, ei nu sunt *capabili* să înţeleagă. Dacă le ofer marele întreg, nu vor observa decât pierderea nimicniciei. Dacă li se oferă împărtăşanie, ei văd doar extincţie. Trebuie să fiu precaut. Trebuie să-mi folosesc această nouă abilitate de a mă ascunde. Alte făpturi vor sosi aici în cele din urmă şi nu contează că fiinţele pe care le vor găsi sunt vii sau moarte, atâta timp cât au de dus acasă ceva ce le seamănă. Aşa că voi păstra aparenţele. Voi lucra din culise. Îi voi salva *dinăuntru*, din cuşca lor de carne sau, altfel, singurătatea nu va avea sfârşit.

Făpturile astea sălbatice, nenorocite nu vor cunoaşte niciodată mântuirea.

Va trebui să o însămânţez cu forţa înăuntrul lor.

SULTANUL NORILOR Geoffrey A. Landis

Traducere din limba engleză Maria Drăguţ

Fizician la NASA şi membru în programul de pregătire a expediţiei pe Marte, Geoffrey A. Landis este un colaborator fidel al revistelor *Analog* şi *Asimov's Science Fiction* şi a publicat povestiri în reviste precum *Interzone* din Marea Britanie, *Amazing* din Statele Unite şi *Pulp*. Landis nu este un scriitor prolific după standardele genului, dar se bucură de mare popularitate.

Povestirea *A Walk in the Sun* i-a adus Premiul Hugo în 1992, povestirea *Ripples in the Dirac Sea* a câştigat Premiul Nebula în 1989, iar povestirea *Elemental* a fost nominalizată pentru Premiul Hugo în urmă cu câţiva ani. Prima sa carte publicată a fost volumul de povestiri *Myths, Legends and the True History*> iar în anul 2000 i-a apărut primul roman, *Mars Crossing*. Cele mai recente cărţi ale sale sunt volumul de proză scurtă *Impact Parameter and Other Quantum Realities* şi volumul de poezie *Iron Angels*. Geoffrey A. Landis locuieşte în Brook Park, Ohio, împreună cu soţia sa, scriitoarea Mary Turzillo.

În proza următoare, autorul ne poartă pe Venus, într-un oraş high-tech suspendat, unde are loc o poveste cu o intrigă palpitantă, o rebeliune gata să izbucnească şi pericole neprevăzute…

Când Leah Hamakawa şi cu mine am ajuns la staţia orbitală Riemann, pe ea o aştepta o surpriză: un mesaj. Dar nu un mesaj electronic pe vreun link-pad, ci chiar un plic adevărat, cu numele ei scris cu înfloriturі „Doctor Leah Hamakawa* pe spate.

Leah a scos biletul din plic. Mesajul era gravat pe o coală ţeapănă dintr-un soi de cristal roşu-aprins translucid. A examinat-o, a îndoit-o, a scrijelit-o cu unghia şi apoi a pus-o în dreptul

luminii, întorcând-o uşor. Marginile reflectau lumina, împrăştiind în cameră raze de foc.

— Diamant, a zis ea. Impurităţile de crom îi dau culoarea roşie, iar nitrogenul, reflexiile albastre. Încântător!

Mi-a înmânat-o.

— Atenţie la muchii, Tinkerman. Sigur e tăioasă.

Mi-am trecut uşor degetul peste muchie şi am constatat că avertismentul lui Leah nu-şi avea rostul, un soi de tratament de înmuiere fusese aplicat pe margini, tocmai ca să nu taie. Literele străluceau de un albastru incandescent şi erau atât de fin trasate în coală, încât părea că plutesc pe suprafaţa diamantului. Titlul era: „Invitaţie din partea lui Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum”.

Cu litere mai mici, urma conţinutul invitaţiei:

„Considerăm cercetările dumneavoastră privitoare la ecosistemul de pe Marte deosebit de interesante. Vă invităm să ne faceţi o vizită la reşedinţa noastră de la Hypatia oricând doriţi, pentru a discuta mai pe larg”.

Numele de Carlos Fernando nu-mi suna cunoscut, dar familia Nordwald-Gruenbaum nu mai avea nevoie de nicio introducere. Invitaţia venise de la cineva din cercul de prieteni intimi ai

familiei Satrapului de pe Venus.

Transportul – continua scrisoarea – va fi asigurat.

Satrapul de pe Venus. Unul din cei douăzeci de bătrâni venerabili, aristocraţii şi stăpânii sistemului solar. Un om atât de bogat, încât standardele de bogăţie omeneşti nu mai aveau nicio relevanţă. Ce ar putea dori acest domn de la Leah?

Am încercat să-mi amintesc ce ştiam despre sultanul norilor, stăpânul absolut al oraşelor plutitoare despre care se spuneau atâtea. Toate păreau foarte departe de tot ce ştiam eu. Societatea lor, din câte îmi aminteam, se zicea că este decadentă şi perversă, dar asta era tot ce ştiam. Locuitorii lui Venus erau foarte discreţi.

Staţia Riemann era urâtă şi funcţională, interiorul făcut dintr-un aluminiu închis la culoare, anodizat şi decorat cu pietricele. În sala principală se afla un observator, în care Leah a păşit ca să privească spaţiul. Stătea cu spatele la mine, încadrată în întuneric. Chiar şi în uniforma ei banală şi şifonată, era frumoasă şi m-am întrebat dacă voi ajunge vreodată să o înţeleg.

Pe măsură ce staţia orbitală s-a rotit, mingea albastră a Pământului s-a ridicat încet în faţa ei – o sculptură complicată şi fragilă din zăpadă şi

cobalt –, împrumutându-i o lumină de safir.

— Nimic nu mă mai leagă de cei de acolo de jos, a spus ea.

N-am spus niciun cuvânt, nu eram sigur dacă îşi mai amintea că eram în spatele ei. Pe o voce abia şoptită, a murmurat:

— Nu am niciun trecut.

Tăcerea dintre noi devenise aproape de nesuportat. Ştiam că trebuie să spun ceva, dar nu prea ştiam ce.

— N-am fost niciodată pe Venus, am zis în cele din urmă.

— Nu ştiu pe nimeni care să fi fost, mi-a răspuns ea, întorcându-se. Dar scrisoarea nu specifica oficial că trebuie să vin singură.

Tonul ei era relaxat, nici nu mă invita, însă nici nu mă descuraja. Nu avea nicio urmă de entuziasm, dar era mai bun decât un refuz. De multe ori mă întrebam dacă îi plăceam cât de cât sau doar mă tolera în preajma ei. M-am hotărât că e mai bine să nu întreb. Nu avea niciun rost să forţez mâna norocului.

Transportul pe care ni-l pusese la dispoziţie sultanul se dovedi a fi Sulieman, un iaht hibrid.

Sulieman era mai mult decât o navă de primă clasă, era excesiv de extravagant. În primul rând, era mai mare decât multe vase petroliere, un iaht

obişnuit începăpea lejer într-una din sălile de recreere de pe Sulieman. Fiecare din cabinele private – şi avea şapte – era mai mare decât un habitat normal. Vasele cu gabarit mare, de obicei, sunt vase lente, dar aici era o excepţie, Sulieman fiind echipată cu un motor cu reacţie impresionant şi transferul pe orbita lui Venus era programat mult mai rapid decât la oricare din celelalte vase de transport.

Noi eram singurii pasageri de la bord.

În ciuda mărimii spectaculoase, nava avea un echipaj din doar trei oameni: căpitanul şi doi piloţi. Căpitanul, cu capul ras şi roba vişinie a unui novice budist, ne-a salutat la intrare şi ne-a informat politicos, dar ferm, că echipajul nu răspunde la ordinele pasagerilor. Că ne roagă să rămânem în aria destinată pasagerilor şi că ne va duce spre Venus. Cabinele personalului sunt separate de cele ale pasagerilor, deci nu vom fi deranjaţi de nimeni din echipaj în timpul zborului.

— Bine, a fost singurul comentariu al lui Leah.

După ce ne-am urcat pe navă şi am plecat în viteză spre Venus, a găsit cea mai mică dintre cabinele private şi s-a încuiat înăuntru.

Leah Hamakawa lucrase în cadrul Institutului Pleiade vreme de douăzeci de ani. Ajunsese acolo pe vremea când era foarte tânără, în adolescenţă –

cu mult timp înainte să ne cunoaştem – şi ştiam foarte puţine amănunte despre viaţa ei dinainte de Institut, în afară de faptul că era orfană. Institutul a fost singura familie pe care a avut-o vreodată.

Uneori mi se pare că în fiinţa ei sunt două Leah: una timidă şi copilăroasă, care vrea să fie iubită. Şi o alta rece şi profesională, care suportă cu greu să fie atinsă şi care îi urăşte sau, poate, doar îi dispreţuieşte pe oameni.

Câteodată mă întreb dacă a fost abuzată ori rănită când era copil. Niciodată nu vorbeşte despre acea perioadă, niciodată nu aminteşte de părinţii ei. Am întrebat-o o dată, demult, şi singurul lucru pe care mi i-a răspuns a fost că toată acea perioadă este rămasă undeva în trecutul ei, foarte îndepărtată şi foarte bine îngropată.

Niciodată nu am ştiut ce simte pentru mine. Există momente când aproape ajung să mă conving că mă iubeşte, dar nu îşi face curajul să mi-o spună. Alteori este atât de degajată şi indiferentă, încât ajung să cred că nu mă va considera vreodată mai mult decât un asistent tehnic, la fel ca oricare din tehnicienii cu care lucrează. Alte dăţi mă întreb de ce se mai deranjează să-mi permită să stau în preajma ei.

Şi îmi dau pumni în cap că sunt prea laş să

deschid discuţia.

În timp ce Leah stă încuiată în cabina ei, eu am timp să explorez nava. Fiecare cabină este în formă de sferă, cu o singură fereastră de sticlă dublă octogonală, pe peretele dinspre exterior. Cabinele sunt de un lux extraordinar, au chiar şi toalete aflate în nişte sfere alăturate fiecăreia, unde curge apă adevărată în robinete şi duş.

După zece ore de la plecare, Leah tot nu ieşise din cămăruţa ei. Mi-am găsit altă cabină şi m-am culcat.

În două zile, deja eram plictisit. Demontasem tot ce se putea demonta, examinasem tot ce era de examinat şi pusesem toate la loc aşa cum le găsisem. Totul era în cea mai bună stare de funcţionare, nu aveam nimic de reparat. Dar, deşi nu luasem multe cu mine, aveam un mic birou portabil. Am sunat la un agent bibliotecar şi i-am cerut să-mi dea istorie.

La începutul expansiunii umane dincolo de Terra, transportul în spaţiu fusese exorbitant şi doar guvernele şi corporaţiile din cale-afară de înstărite îşi puteau permite să facă afaceri în spaţiu. Când guvernele au picat, o mână de oameni le-au cumpărat aparatura. Majoritatea au vândut la rândul lor sau au dat faliment. Dar câţiva dintre ei au rămas pe poziţii, unii din pură

încăpăţânare, unii dintr-o credinţă nestrămutată în ideea că oamenii trebuie să se extindă, iar alţii în urma unor calcule reci şi a unei convingeri că în spaţiu trebuie să existe bogăţii fără margini, pe care ei pot pune mâna. Când tehnologia a fost, în cele din urmă, pusă la punct, se găsea în mâna a douăzeci de familii.

Încet, frontierele s-au deschis şi exodul a început. Întâi au plecat cu miile: credincioşii Baha'i, fugind de persecuţia religioasă; dictatori înlăturaţi de la putere şi acoliţii lor, încercând să scape cu bogăţiile acumulate; traficanţii de droguri şi reţelele lor, încercând să-şi pună profiturile la adăpost de guverne şi rivali. Apoi exodul a început cu milioanele, toate culorile omenirii au părăsit Pământul şi au început o viaţă nouă în spaţiu. Grupuri sectante din Biserica lui Ioan Răzbunătorul au părăsit biserica-mamă neîndurătoare în căutarea destinului profeţit; disidenţii din Republica Populară Malawi, în căutarea libertăţii; comunele vegetariene din Alaska, în căutarea unei noi frontiere; mayaşii, în căutarea unui loc să îşi refacă civilizaţia; libertarienii în căutarea unui paradis fără îngrădiri; comuniştii, în căutarea unui om în afara istoriei pentru a face din el noul om. Unii dintre ei muriseră repede, alţii muriseră încet, dar mereu

au plecat tot mai mulţi, un fluviu nesfârşit de disidenţi, nemulţumiţi şi rebeli, oameni gata să-şi vândă şi familia pentru promisiunea unui nou început. Unii au supravieţuit. Câţiva au făcut averi. Alţii au crescut.

Dar fiecare dintre ei era dator vândut uneia din cele douăzeci de familii.

Nici măcar unul dintr-o sută de habitaturi nu reuşea să-şi achite datoria, iar moştenitorii celor douăzeci de familii au devenit mai puternici decât imperiile, mai bogaţi decât prinţii din vechime.

Războiul legendar dintre imperiul industrial Nordwald şi familia Gruenbaum pentru dreptul asupra resurselor sistemului solar se terminase când Patricia Gruenbaum îşi vânduse partea ei de acţiuni în compania familiei. Udo Nordwald, tiranul şi patriarhul imperiului Nordwald – acum Nordwald-Gruenbaum – nici nu avea de gând să-şi înstrăineze sau să-şi împartă cu cineva bogăţia câştigată de strămoşii săi. Şi-a consolidat puterea printr-o căsătorie aranjată a propriului său fiu, care nici nu ieşise bine din adolescenţă, cu moştenitoarea terenurilor din La Jolla. Apoi, odată ce-şi eliminase competitorii apropiaţi, Udo se retrăsese din sistemul solar, lăsând expansiunea în Calea Lactee pe seama altora. El s-a ocupat să construiască sedii pentru firmă, un cartier pentru

angajaţi şi o casă pentru el însuşi, într-un loc care era în acelaşi timp central ca poziţie în sistemul solar, dar şi o noutate în materie de colonizare. A devenit faimos atunci când a colonizat planeta numită „Iadul sistemului Solar”.

Venus.

Planeta a crescut şi, dintr-o pâlpâire pe cer, s-a transformat într-o perlă albă rotundă, strălucitoare. Iahtul interplanetar a ajuns, a înlăturat excesul hiperbolic după ce a trecut prin atmosfera planetei, s-a relansat pe orbita eliptică, apoi a făcut un ocol printr-o orbită de două ore pentru parcat navele.

Sulieman avea o platformă extravagantă, o singură placă transparentă, cu un diametru de patru metri. M-am dat jos şi am urmărit un vapor de transport care venea să ne preia. Crezusem că Sulieman era o navă mare. Ei bine, pe lângă vapor, era ca o miniatură. Cu un con turtit la bază şi un vârf rotund, în care se găseau câteva motoare uimitor de mici, vaporul era proiectat asemănător strămoşilor lui de pe Pământ, dar trebuie să fi avut peste un kilometru lungime şi cel puţin tot pe atât în lăţime. A alunecat uşor până în dreptul lui Sulieman şi s-a lipit de ea ca un dovleac de o boabă de mazăre.

Mărimea, ştiu, era înşelătoare. Vaporul nu era

altceva decât o prelată trasă peste o carcasă, făcută din titaniu, goală pe dinăuntru. Nu era proiectat să acosteze, ci să plutească în atmosferă, iar pentru a pluti este nevoie de mult volum, aproape lipsit de greutate. Niciun vas nu ateriza vreodată pe suprafaţa lui Venus, nu degeaba i se spunea Iadul. Vaporul de transfer, aşadar, arăta mai degrabă ca un zepelin decât ca o navă maritimă, un vehicul la fel de confortabil să zboare printre nori ca şi pe o orbită.

Chiar ştiind că balonul de pe vapor era aproape lipsit de substanţă, am rămas copleşit în faţa lui.

Leah nu părea deloc impresionată. Ieşise din solitudinea ei taciturnă când ne apropiaserăm de Venus, dar abia dacă a aruncat o privire împrejur când am ajuns. Adesea îmi era greu să ghicesc ce i-ar atrage atenţia. Câteodată o observam petrecându-şi ore întregi uitându-se la o piatră, aparent fascinată de câte o bucată obişnuită de chondrit picat de pe undeva, întorcându-l, cu mare atenţie, pe toate părţile. Alte lucruri, cum ar fi o navă spaţială mare cât aproape un oraş întreg, o lăsau rece şi nu le acorda nicio importanţă.

Cargouri voluminoase erau transportate în compartimente în burta goală a vaporului, dar, din moment ce nu eram decât noi doi care coboram pe

Venus, am fost invitaţi să stăm sus, în cabina pilotului, o băşică transparentă, aproape invizibilă, în faţă.

Pilotul era îmbrăcat la fel ca şi celălalt, în robă galbenă, budistă. Mă întrebam dacă o fi o sectă populară în rândul piloţilor venusieni. Dar, pe cât fusese de tăcut pilotul de pe Sulieman, pe atât de vorbăreţ era cel de acum. Staţia a îndreptat zepelinul înspre planetă. În timp ce coboram, pilotul ne arăta tot ce se putea vedea – sateliţi minusculi de comunicaţii care se târau pe cer, asemenea unor furnici prevăzute cu turbină; fulgerele rozalii care brăzdau cerul nopţii în emisfera nordică a planetei din depărtare; pânza aurie de păianjen a releelor de microunde. La treizeci de kilometri, în timp ce vorbea, pilotul a tăiat odgonul, lăsând nava să cadă liberă. Pământul şi luna, stele gemene, una albă şi una albastră, au răsărit peste orizontul perlat. Complexurile industriale se vedeau în zare, uşor de depistat datorită semnalelor luminoase pentru navigaţie şi vapoarelor de transport trase deasupra lor, dar atât de sus şi de departe, încât chiar şi vasele acelea imense păreau mici şi insignifiante.

Am început să ne apropiem de atmosferă şi m-a copleşit brusc un sentiment de tristeţe. Dintr-

odată am simţit gravitaţia. Fără să-şi întrerupă vorba, pilotul-călugăr a întors vasul şi ne-am trezit cu Venus deasupra capetelor noastre, un acoperiş alb, nedefinit peste univers.

— Se vede frumos de aici, nu-i aşa? ne-a întrebat el. Când stai în cap, chiar îţi place pe Venus! Dar nu ne învârtim pentru peisaj, oricât de impresionant ar fi, doar că ne ţine în jos liftul supersonic. Vapoarele astea sunt destul de fragile, nu le poţi înfige în atmosferă prea repede. Atmosfera e ca un fel de timpan, trebuie să o atingi uşor, ca şi cum ai cânta la o tobă uriaşă! Şi nu vrem să ne azvârle înapoi în spaţiu, dacă o bruscăm, nu?

Întrebările lui erau mai mult retorice şi mă întrebam dacă şi-ar fi continuat monologul dacă noi nu am fi fost acolo.

Nivelul gravitaţiei a crescut până când a ajuns constant.

Zepelinul nostru uriaş îşi făcea loc prin atmosferă cu burta în sus, lăsând în urmă un nor ionizat. Pilotul a încetinit până la o viteză subsonică, apoi a întors vaporul cu josul în jos, accelerând uşor în exosferă să se răcorească, apoi l-a lăsat iar la viteza lui. Aerul s-a îngroşat în jurul nostru în timp ce coboram într-o ceaţă subţire, dezlânată. Apoi ceaţa s-a risipit şi i-a făcut loc

cerului senin de dedesubt. Ne-am trezit brusc plutind deasupra unui ocean nesfârşit de nori.

Nori.

O sută cincizeci de milioane de kilometri pătraţi de nori, un miliard de kilometri cubi de nori. În marea de nori, oraşele plutitoare de pe Venus nu sunt limitate, ca oraşele terestre, la doar două dimensiuni, dar pot pluti în sus şi în jos după pofta edililor, ba cât mai înalt, spre soarele strălucitor şi rece, sau în jos, înspre adâncimile întunecate şi noroioase.

Nori. Vaporul pluti peste catedrale de nori şi munţi de nori, cu piscurile în fractali complicaţi ca florile de conopidă. Am mers şi deasupra vizuinelor monştrilor noroşi, înalţi de un kilometru, cu gâturile noroase arcuite în sus, rânjind la noi cu colţii lor de nor, cu trupurile musculoase şi picioare cu gheare de nori şi ochi care scoteau fulgere.

Vaporul plutea încetinind şi mai mult viteza şi apoi a coborât în spirală în urma cozii proprii de abur, care se învârtea după noi asemenea unei mâzgăliturii ilizibile pe cer. Chiar şi pilotul, deşi nu tăcuse de tot, măcar vorbea mai rar, lăsându-ne să savurăm vederea maiestuoasă din jurul nostru.

— Destul de impresionant, nu? Regatul norilor. Unii o cam iau razna în imensitatea asta

sau cel puţin aşa umblă zvonurile. Aici li se zice fericiţii norilor! Eu personal niciodată nu mă plictisesc de nori. De nicăieri nu se vede mai bine ca de pe un vapor plutitor!

Şi, pentru a-şi întări spusele, a tras nava care a descris un cerc în jurul unui nor ca o coloană ce se înălţa din adâncime şi urca până sus, pierzându-se în ceaţa care trona la mii de kilometri deasupra noastră.

— Domnule, ce privelişte!…

— Ce privelişte! am repetat şi eu.

Apoi pilotul-călugăr a întors vaporul pe ruta lui şi ne-a arătat înainte şi puţin la dreapta.

— Acolo. Vedeţi?

Nu ştiam ce trebuie să văd.

— Ce?

— Acolo!

Acum vedeam, un punct luminos pâlpâind în depărtare.

— Ce este acolo?

— Hypatia. Giuvaierul norilor!

Pe măsură ce ne apropiam, oraşul creştea. Era o privelişte destul de ciudată. Oraşul era un dom sau, mai degrabă, o mulţime de domuri strălucind împreună, adunate alandala unele în altele, fiecare dintre ele bătut în milioane de bucăţi de sticlă care îţi luau ochii. Domurile erau imense; cel mai

mic se afla cam la un kilometru distanţă şi, în vreme ce vasul aluneca de-a lungul cerului, sticla cu care era împodobit capta razele solare şi le reflecta mai departe scăpărând. Sub domuri, un fir subţire şi negru curgea în jos către baza norilor ca un gumilastic, delicat precum sticla toarsă, terminându-se într-o minge mică de rocă, mult prea mică în aparenţă pentru a contrabalansa domurile.

— Frumos, ziceţi că nu e frumos! Parcă sunt meduzele alea colorate de pe oceanele planetei voastre. Poţi să-ţi imaginezi că jumătate de milion de oameni locuiesc aici?

Pilotul ne-a făcut un tur al oraşului dintr-o manevră măiastră, dându-se mare, atât de mândru de el, încât nici nu a mai vorbit, înăuntrul domurilor transparente, lanţuri de lacuri străluceau precum panglici verzi sidefate, printre bulevarde şi pavilioane frumos construite. În cele din urmă, a încetinit până s-a oprit de tot şi a dat drumul aerului în containerul cu vid, care asigura flotabilitatea vasului. Nava s-a lăsat în jos încet, clătinându-se dintr-o parte în alta, acum că stabilitatea pe care i-o conferise acceleraţia dispăruse. Plutea uşor, la un nivel mai jos decât contragreutatea ei. Iar contragreutatea nu mai părea un bulgăre neînsemnat, ci plutea deasupra

capetelor noastre, mare cât Gibraltarul. Câteva rotiţe conectau sforile de remorcare de pilonii de pe suprafaţa navei. Încet, am fost traşi spre un doc.

— Bine aţi venit pe Venus, ne-a urat pilotul.

Suprafaţa planetei este un loc infernal, cu o presiune atmosferică zdrobitoare şi temperaturi ca de Iad. Totuşi, dacă te ridici deasupra la o oarecare distanţă, presiunea scade şi temperatura devine mai suportabilă. La cincizeci de kilometri înălţime, la baza norilor, temperatura este tropicală, iar presiunea este ca aceea de pe Pământ. Dar, dacă cobori la douăzeci de kilometri, aerul este rarefiat şi rece ca la Poli.

Intre aceste două înălţimi se găseasc cele zece mii de oraşe plutitoare ale lui Venus.

Un balon umplut cu oxigen şi nitrogen va pluti uşor în aerul greu al lui Venus, iar oraşele cu domuri despre care se vorbea atât erau chiar astfel de baloane. Structuri geodezice cu stâlpi din grafit sintetizat şi acoperite cu o peliculă transparentă de policarbonat sintetizat din atmosfera de pe Venus, fiecare dom cu diametrul de un kilometru poate ridica lejer cele o sută de mii de tone ale oraşului.

Chiar şi norii cooperează. Ceaţa subţire de deasupra norilor serveşte ca filtru pentru razele

solare, astfel încât intensitatea soarelui aici este puţin peste constanta solară a Pământului.

Hypatia nu este cel mai mare dintre oraşele plutitoare, dar cu siguranţă este cel mai bogat, un oraş cu construcţii elicoidale şi domuri aurii, cu arii deschise imense şi grădini elaborate. În interiorul domului din Hypatia, arhitecţii au folosit toate trucurile posibile pentru a te face să uiţi că eşti într-un spaţiu închis.

A

Însă noi nu am văzut această parte, cu grădini şi cascade, imediat cum am ajuns. Coborând din vapor, am intrat într-o sală de primire, undeva sub oraş. Deşi era decorată opulent cu şezlonguri de catifea, podele acoperite cu iarbă modificată genetic de culoare roz şi nenumărate sculpturi scumpe din fier şi jad, sala era funcţională, îndeplinindu-şi rolul de sală de aşteptare.

Era suficient de mare cât să încapă în ea o mie de oameni, dar înăuntru nu era decât o singură persoană, un băiat care părea cel mult adolescent, îmbrăcat într-un halat şi pantaloni de mătase galbenă cu broderii sofisticate. Avea o faţă rotundă, puţin fălcoasă şi destul de obişnuită, dar plăcută.

După ce transportul nostru fusese atât de extravagant, am fost surprins să văd că ne aştepta

doar o singură persoană. Puştiul s-a uitat la Leah:

— Doamnă doctor Hamakawa, sunt încântat să vă cunosc.

Apoi s-a întors spre mine:

— Tu cine dracu' mai eşti?

— Dar tu cine eşti? i-am întors întrebarea. Unde este delegaţia noastră de primire?

Băiatul molfăia ceva în gură. Părea gata să scuipe, dar s-a răzgândit şi s-a uitat la Leah.

— Tipu' ăsta e cu dumneavoastră. Ce e cu el?

— Domnul este David Tinkerman, a zis Leah. Dumnealui este tehnician şi, la nevoie, pilot şi, da, este cu mine.

— Atunci, puteţi să-i spuneţi că trebuie să mai lucreze puţin la maniere, a replicat băiatul.

— Dar pe tine cum ziceai că te cheamă? am întrebat iar, iritat. Nu cred că ne-ai răspuns încă.

Adolescentul s-a uitat la mine cu un dispreţ nedisimulat, de parcă nu era foarte sigur că ar trebui să se deranjeze să-mi răspundă. Apoi a spus clar şi răspicat, cu o voce joasă, ca şi cum i-ar fi vorbit unui idiot:

— Mă numesc Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum. Eu sunt proprietarul acestei staţii cu tot ce se află pe ea.

Avea o voce stridentă, enervantă, în

schimbare. Pe Leah nu părea s-a deranjeze vocea lui.

— Ah, zise ea. Eşti vlăstarul familiei Nordwald-Gruenbaum. Conducătorul Hypatiei.

Băiatul scutură din cap şi se încruntă:

— Nu, nu sunt deloc vlăstarul. Nu chiar. Eu sunt chiar Nordwald-Gruenbaum.

Zâmbetul care îi apăruse pe chip îl făcea să pară şi mai copilăros, aproape simpatic. Când a făcut o plecăciune, a fost de-a dreptul şarmant.

— Eu, spuse el, sunt sultanul norilor.

Carlos Fernando, după cum s-a dovedit, avea într-adevăr nenumăraţi servitori. Îndată ce am terminat cu politeţurile de introducere, a făcut un gest cu mâna şi o gardă de onoare formată din douăzeci de femei îmbrăcate în jiletci de mătase a venit să ne preia.

Înainte de ne urca în lift, gărzile au făcut un cerc în jurul nostru. La un cuvânt al băiatului, înaintea noastră a fost adus un pachet. Carlos l-a luat şi, în timp ce gărzile se uitau la noi, i l-a înmânat lui Leah.

— Un dar de bun-venit în oraşul meu.

Cutia era simplă şi lipsită de ornamente. Leah a deschis-o. Înăuntru se afla un volum. L-a scos afară şi l-a examinat. Cartea era legată într-o piele roşie, crăpată, fără nimic scris.

A deschis cartea la prima pagină.

— Giordano Bruno, citi ea. Despre infinit, univers şi lumi.

A zâmbit şi a frunzărit câteva pagini.

— Un facsimil al primei ediţii în engleză?

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere să-l ai.

— E un dar minunat.

A pus cartea la loc în cutie şi cutia, sub braţ.

— Mulţumesc.

Liftul urca lin şi era greu de crezut că parcurgea doi kilometri în mai puţin de trei minute. Când s-au deschis uşile, a năvălit un soare strălucitor de amiază. Ne aflam în interiorul bulei.

Oraşul era o fantezie de aer şi spumă. Deşi ne aflam într-un dom, balonul era atât de mare, încât pereţii aproape nici nu se zăreau şi părea că suntem în aer liber. Cu gărzile de o parte şi de alta, am început să vizităm oraşul. Peste tot erau parcuri, unele doar un petic minuscul de iarbă la rădăcina unui copac, altele erau adevărate păduri cocoţate pe nişte platouri largi sprijinite pe pari lungi, cu cascade elegant sculptate, a căror apă curgea în jos în bazine mari frumos decorttte. Poteci albe duceau în sus prin aer, suspendate pe cabluri incredibil de subţiri şi, peste tot în jurul nostru, susurul apei curgând şi triluri de păsărele. Când am ajuns la finalul turului, mi-am dat seama

că fusesem discret, dar sigur, separat de Leah.

— Hei! Ce s-a întâmplat cu doamna doctor Hamakawa?

Garda de onoare din femei încă mergea cu mine, dar Leah şi puştiul acela Nordwald-Gruenbaum dispăruseră!

— Ne cerem scuze, mi-a răspuns una dintre femei, o idee mai înaltă decât celelalte. Cred că a fost condusă în apartamentul ei să se odihnească puţin, pentru că, în câteva ore, urmează să fie prezentată în societate.

— Ar trebui să fiu şi eu cu ea.

Femeia se uită calm la mine şi răspunse:

— Nu am primit niciun ordin să vă aducem şi pe dumneavoastră. Nu cred că aţi fost invitat.

— Mă scuzaţi, dar cred că trebuie să mergem la ei.

Femeia se dădu în spate şi îmi arătă cu mâna oraşul. Potecile duceau în toate direcţiile, un adevărat labirint tridimensional.

— Nicio problemă, dacă doriţi. Ni s-a spus că aveţi voie să mergeţi unde poftiţi în oraş.

Am dat din cap în semn că înţelegeam situaţia. În mod cert, planurile care se făcuseră nu mă includeau şi pe mine.

— Cum pot intra în legătură cu ea? Dacă vreau să vorbesc cu Leah… cu doctorul Hamakawa.

— Vă vor găsi ei, nu vă faceţi probleme.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Vreţi să vă arăt unde veţi locui?

Clădirea în care am fost condus era un ciorchine de locuinţe suspendate în aer de nişte cabluri care se intersectau. Era mai mare decât alte case din oraş. Eu eram obişnuit să locuiesc în habitaturi sub formă de module precum cuburile şi am fost surprins să văd cât de spaţios era apartamentul care mi se dăduse.

— Bună seara, domnule Tinkerman.

Persoana care mă salutase era un bărbat înalt, chinez, în vârstă cam de cincizeci de ani. Lângă el, o femeie care am dedus că trebuie să fie soţia lui. Intre ei era o oarecare diferenţă de vârstă, ea având undeva la douăzeci de ani. Era puţin cam plinuţă – după standardele cu care eram eu obişnuit – dar observasem că aici era ceva destul de comun. În spatele ei se ascundeau doi copii, care scoteau căpşoarele de după fusta ei şi le băgau repede înapoi la adăpost. Bărbatul se prezentă ca fiind Truman Singh, iar pe soţia lui o chema Epiphany.

— Restul familiei se va întâlni cu dumneavoastră peste câteva ore, mi-a spus el, zâmbind. Cei mai mulţi dintre ei sunt acum la lucru.

— Noi amândoi lucrăm pentru Excelenţa Sa, a adăugat Epiphany. Carlos Fernando ne-a cerut să vă găzduim. Nu vă sfiiţi să cereţi orice aveţi nevoie. Toate costurile vor fi suportate de firma Nordwald-Gruenbaum, care are credit nelimitat aici, a spus ea zâmbind. Aşa cum vă şi imaginaţi probabil…

— Faceţi des treaba asta? am întrebat eu. Să primiţi oameni în gazdă?

Epiphany s-a uitat spre soţul ei.

— Nu foarte des. Cel puţin, nu musafiri ai Excelenţei Sale. Dar nu este ceva neobişnuit în oraşe. Multă lume vine şi pleacă sau, când vreun oraş mai trage în apropiere, oamenii îşi mai fac vizite.

— Nu aveţi hoteluri?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu avem prea mulţi vizitatori de pe alte planete.

— Aţi spus „Excelenţa Sa”, am zis eu. E vorba despre Carlos Fernando? Povestiţi-mi mai multe despre el.

— Cu mare plăcere. Ce vreţi să ştiţi?

— E adevărat că el este – şi am arătat cu mâna înspre oraş – proprietarul absolut al acestor minuni? Al întregii planete?

— Da, sigur, al întregului oraşul. Însă în

acelaşi timp, nu.

— Cum adică?

— El poate fi proprietarul acestui oraş, cu siguranţă, şi poate să mai aibă cinci mii de oraşe… dar planeta? Nu tocmai… Familia Nordwald-Gruenbaum pretinde că deţine planeta, dar în realitate, această pretenţie înseamnă foarte puţin. Ei pot să spună că deţin tot ce este pe suprafaţa planetei, dar cerul nu-i aparţine nimănui. Oraşele, în schimb, da. Însă el nu are controlul personal asupra tuturor oraşelor.

— Da, normal. Adică, la naiba, nici nu i-a ieşit mustaţa! Probabil are oameni de încredere, împuterniciţi ori ceva, corect?

— Aşa este. Până va ajunge la majorat.

— Şi pe urmă?

Truman Singh a ridicat din umeri.

— Este tradiţia Nordwald-Gruenbaum, scrisă în primul testament Nordwald. Când ajunge la majorat, devin proprietatea lui personală.

Existau, după cum am descoperit, unsprezece mii şapte sute opt oraşe plutitoare în atmosfera de pe Venus.

— Probabil ceva mai multe, m-a corectat Truman. Nimeni nu le ţine evidenţa exactă. Circulă poveşti cum că ar fi oraşe care plutesc la o altitudine foarte mică şi nu se ridică niciodată

peste nori, rămânând veşnic ascunse. Dar nu poţi trăi atât de jos, este prea cald! Însă poveştile spun că oraşele astea dezertoare ar avea o tehnologie care le permite să respingă căldura. Cine mai ştie?

În toate oraşele cunoscute, trustul al cărui moştenitor era Carlos Fernando deţinea totul sau o parte, dar mai mult de jumătate, din acţiuni.

— Concernul Nordwald-Gruenbaum au fost buni proprietari, a mai explicat Truman. Trebuie să spun că muncitorii lor ar putea pleca, dacă ar fi nevoiţi, în alte oraşe, dar nu o fac.

— Şi nu există nemulţumiţi?

— Eh, oraşele independente consideră cu toatele că Nordwald-Gruenbaum au prea multă putere!

A râs şi a continuat:

— Dar nu prea au ce face, nu?

— Ar putea lupta.

Truman Singh a întins mâna şi m-a bătut uşor cu degetul mijlociu în mijlocul frunţii.

— Ar fi o idee proastă.

A făcu o pauză, apoi a vorbit ceva mai rar.

— Noi suntem o ecologie interconectată aici, atât independentele, cât şi sultanatul. Avem nevoie unii de ceilalţi. Independenţii pot declara război, e adevărat, dar la sfârşit, toată lumea va avea numai de pierdut.

— Da, am spus eu. Înţeleg situaţia. Evident, oraşele plutitoare sunt atât de fragile – o singură fisură în membrana de gaz…

— Nu suntem chiar atât de fragili pe cât crezi, a răspuns bărbatul. Voi sunteţi obişnuiţi să construiţi lumi, dar ele sunt în realitate habitate goale, pe care şi o suflare mai puternică le poate distruge. Pe când aici, după cum ştiţi, nu există diferenţă de presiune între atmosfera din exterior şi viaţa din interior. Dacă se întâmplă ceva, gazul din fisură se va elibera foarte încet. Chiar dacă am avea mii de panouri sparte, i-ar lua săptămâni întregi oraşului să se scufunde în hăul fierbinte. De asemenea, mai avem şi patrule de control şi protecţie, foarte multe.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar, dacă am fi în război… am fi la adăpost de pericolele obişnuite, de asta nu mi-e teamă, însă… la un atac cu bombe metastabile… atunci, ar fi destul de grav… Ba nu, aş zice chiar că ar fi foarte grav.

A doua zi am început să cercetez unde fusese dusă Leah, însă, deşi toată lumea cu care m-am întâlnit a fost deosebit de politicoasă, n-am reuşit în niciun fel să dau de ea. Cel puţin am început să mă orientez prin oraş cam pe unde mă aflu.

Primul lucru pe care l-am observat a fost

lumina. Eu eram obişnuit să trăiesc în locuinţe orbitale, unde panourile cu diode dădeau o lumină albă, palidă şi indirectă. În oraşul Hypatia, soarele de pe Venus inunda toate colţurile în interior, fin al lucru pe care l-am observat au fost păsările.

Hypatia era plină de păsări. Păsările sunt peste tot în habitatele orbitale, din moment ce papagalii cacadu şi peruşii se adaptează foarte bine într-un mediu fără gravitaţie, dar volumul Hypatiei era plin cu păsări tropicale colorate: cacadu, aratinga, amazonieni, nimfe, mari alexander, păsări al căror nume nici nu-l ştiam, păsări câte n-am văzut în viaţa mea, o orchestră ciripitoare, în toate culorile şi sunetele.

Oraşul plutitor avea douăsprezece camere principale, despărţite între ele prin membrane transparente cu o mulţime de pasaje, fiecare cameră bine luminată şi veselă, fiecare cu un stil uşor diferit.

Apartamentele unde fusesem eu cazat erau în sectorul Carbon, unde habitate individuale erau agăţate în cabluri, ca nişte mărgele de perle iridescente deasupra unui parc uriaş cu păduri şi iarbă. În sectorul Carbon, maşini trase de cabluri se legănau în aer ca limbile unui pendul, purtând pasagerul de pe o platformă pe altă platformă, de-a lungul sectorului, în salturi ameţitoare.

Apartamentele lui Carlos Fernando erau în bula centrală şi aflată cel mai sus, după cum spunea şi numele, Balonul de sus, ornat cu jocuri de lumini şi umbre, cu o arhitectură încărcată cu minarete şi cupole orientale. Dar se pare că mie nu mi se permitea să ajung în această sferă de sus. Nici măcar nu am aflat unde fusese Leah cazată.

Am dat de un balcon al unui turn din care se vedeau, prin membrana transparentă, norii. Peisajul era la fel de încântător precum fusese şi în ziua când ajunseserăm noi, cu nori înalţi şi într-o veşnică mişcare. Lumina era de un auriu intens şi soarele, mascat de o jurubiţă de nori diafani ca o dantelă dintre cele mai fine, era înconjurat de o aură de bronz. După unghiul soarelui, trebuie să fie după-amiaza devreme, dar nu avea să urmeze vreun apus, căci vânturile puternice care bat de jur-împrejurul planetei, nu vor punã oraşul în partea întunecată a lui Venus decât a doua zi.

Dintre celelalte unsprezece mii de oraşe, nu se zărea niciunul, cum mă uitam de jur-împrejurul meu, nu era niciun semn cum că nu am fi singuri în vasta întindere de nori care părea infinită. Dar pe urmă, m-am gândit eu, dacă oraşele erau împrăştiate la întâmplare, înseamnă că unul din ele ar putea fi oricând în apropiere. Venus e o planetă mică, după standardele planetare, dar

suficient de mare cât să găzduiască zece mii de oraşe, ba chiar şi de o sută de ori pe atât, fără să pară aglomerată.

Aş fi vrut să aflu ce părere are Leah despre toate astea.

Mi se făcuse dor de ea. Cu toate că de multe ori nici nu părea să-şi dea seama că sunt în preajma ei, în expediţia noastră pe Marte, aşa scurtă cum fusese… împărţiserăm aceeaşi cabină. Poate pentru ea nu însemna mare lucru, dar pentru mine însemnase totul.

Îmi era dor de trupul ei suplu, cu pielea aurie. Unde era? Ce făcea acum??

Parcul era o platformă năpădită de orhidee cymbidium, fixat în aer cu cabluri groase care traversau domul de la un stâlp la altul. Aceasta părea a fi o trăsătură comună a arhitecturii aici, unde chiar şi pământul de dedesubt era suspendat datorită faptului că întregul dom plutea. M-am aruncat înainte şi înapoi, testând frecvenţa undelor de rezonanţă şi am simţit platforma mişcându-se uşor sub mine. Probabil că aici copiii sunt instruiţi de la o vârstă foarte fragedă să nu facă aşa ceva, căci un efort concentrat ar putea da naştere unei oscilaţii distructive. M-am oprit din ţopăit şi am aşteptat să înceteze mişcarea.

Când m-am întors, spre mijlocul zilei, nici

Truman, nici Epiphany nu erau acolo şi m-a întâmpinat cealaltă soţie a lui, o femeie pe nume Triolet. Avea în jur de şaizeci de ani, un ten foarte închis la culoare şi ochi de un gri intens. Îmi fusese prezentată cu o zi înainte, dar, în confuzia iscată de întâlnirea cu atâţia oameni care păreau să facă parte toţi dintr-o familie foarte numeroasă, nu avusem ocazia să stau de vorbă mai mult cu ea. În casa Singh erau mereu tot felul de oameni şi eram de-a dreptul confuz cum şi dacă erau în vreun fel rude cu gazdele mele. Acum, discutând cu ea, mi-am dat seama că, de fapt, era cea care se ocupa de finanţele familiei.

Am aflat că cei din neamul Singh erau fermieri. Sau şefi de ferme. Flora în Hypatia era decorativă sau servea la primenirea aerului în dom, dar agricultura adevărată se făcea în domuri separate, la o altitudine potrivită pentru o creştere optimă a plantelor, unde nu locuiau oameni. Echipamente automate făceau operaţiunile când se semăna, se iriga şi se recolta. Truman şi Epiphany Singh erau ingineri electronişti, se ocupau de operaţiunile care aveau nevoie de gândire umană, urmăreau roboţii care aveau de lucru şi făceau totul la timpul potrivit.

Când m-am întors, am găsit un mesaj care mă aştepta, o invitaţie de a participa în acea seară la

un dineu dat de Excelenţa Sa, Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum.

Triolet m-a ajutat să-mi aleg hainele cu care să mă îmbrac, împreună cu Epiphany, care s-a întors până a venit vremea să plec. Amândouă femeile mi-au explicat cu multă emfază că ceea ce purtam eu era un costum foarte modern, dar destul de uzat şi nu era potrivit pentru un asemenea eveniment. Ţinuta pe care mi-a ales-o Triolet era mult mai ţipătoare decât orice aş fi ales eu, într-o nuanţă de indigo, cu o curea lată, neagră ca noaptea fără stele.

— Ai încredere în noi, vei fi foarte bine, mi-a spus Epiphany.

Deşi foarte amplu, costumul era uşor ca un fulg.

— Toate hainele aici sunt uşoare, m-a lămurit ea. Mătase de păianjen.

— Înţeleg. Mătase sintetică. Uşoară şi rezistentă, foarte practică.

— Sintetică? a chicotit Epiphany. Nu, nu e sintetică, e naturală.

— Mătasea e ţesută de păianjeni adevăraţi?

— Nu, tot costumul e.

La privirile mele nedumerite, mi-a explicat:

— Sunt echipe de păianjeni. Lucrează

împreună.

— Păianjenii?!

— Păi, da. Ei sunt prin natura lor ţesători. Şi uşor de transportat.

Am ajuns în sala de banchet la ora indicată şi am descoperit că ţinuta albastră pe care mi-o alesese Epiphany era cea mai conservatoare dintre hainele de acolo. Erau, cred, vreo treizeci de persoane prezente, iar Leah, fără îndoială, se afla în centrul atenţiei. Părea încântată de atenţia de care se bucura, mai volubilă decât îmi aminteam să o fi văzut vreodată.

— Se poartă frumos cu tine? am întrebat când în cele din urmă, am reuşit să-mi croiesc drum prin mulţime până la ea.

— Ah, desigur.

Mi-am dat seama că nu aveam ce să-i spun. Am aşteptat să mai zică ea ceva, dar şi ea a tăcut.

— Unde te-au cazat?

— Într-un habitat în secţiunea de lângă. În sectorul Carbon. E minunat, nu am văzut niciodată atâtea păsări!

— Tot acolo stau şi eu, dar nu mi-au spus unde eşti.

— Serios? Ciudat.

Pe o masă în formă de romb se afla un ecran, pe care Leah a căutat o hartă a sectorului

rezidenţial şi a apăru în faţa noastră o imagine tridimensională plutind în interiorul suprafeţei. Ea a marcat habitatul ei, l-a rotit şi, într-adevăr, era adiacent, într-un bloc mare aproape lipit de complexul în care stăteam eu.

— E un loc fascinant. Dar cel mai mult timp mi l-am petrecut aici în Balonul de sus. Ai stat de vorbă cu Carii? E un copil foarte isteţ. Interesat şi curios de orice – botanică, fizică, chiar şi inginerie.

— Serios? am zis eu. Nu cred că am voie să vin aici, în partea asta a oraşului.

— Glumeşti. Sunt convinsă că te lasă. Fiţi amabil… – l-a strigat ea pe unul dintre paznici – … ia spuneţi-ne, există vreun motiv pentru care Tinkerman să nu aibă voie aici, în centru?

— Nu, doamnă, dacă dumneavoastră doriţi.

— Perfect! Vezi? Nicio problemă.

Un ospătar m-a condus la locul meu, mai în spatele sălii, la capătul masei. Era făcută dintr-o lespede groasă de diamant, reflectând lumina şi colorând camera în curcubeie. Partea de sus era netedă şi alunecoasă ca o coală de gheaţă. Ascunse în interior se găseau ecrane de computer, astfel încât fiecare dintre meseni care dorea să explice grafic ceva, avea la dispoziţie un instrument în timpul conversaţiei. Masa era în acelaşi timp o operă de artă şi una de inginerie –

şi practică, şi frumoasă.

Carlos Fernando stătea în capul mesei. Părea stingher şi ridicol într-un scaun o idee prea mare pentru el. Leah era aşezată în dreapta lui şi o femeie mai în vârstă – poate mama lui? – în stânga. Sărea pe scaun, când jucându-se cu computerul din masă, când aruncându-i priviri furişe lui Leah când credea că ea nu-l observă. Dacă ea se uita spre el, rămânea nemişcat o secundă, apoi ochii lui fugeau în altă parte, apoi iar înspre monitor şi iar se foia.

Servitorul i-a adus băiatului o tavă de argint. Pe ea se găsea ceva de dimensiunile unui pumn, acoperit cu o bucată de catifea. Carlos Fernando s-a uitat în sus, apoi a acceptat cu un gest al capului şi a ridicat materialul. S-a scurs un moment de tăcere în care lumea se uită la tavă, curioasă. Mi-am mijit ochii, să văd mai bine de la distanţa la care mă aflam.

Un ou scânteietor.

Oul era lucrat din fibre colorate de diamant, împletite într-o ţesătură complicată şi fină ca o dantelă din noduri celtice. Puştiul de doisprezece ani care stăpânea Venusul a luat oul în mână, şi-a plimbat un deget pe suprafaţa lui, delicat, abia atingând scoarţa, simţind ondulaţiile şi relieful suprafeţei.

L-a ţinut câteva clipe, ca şi cum nu ar fi fost sigur ce să facă cu el, apoi mâna i-a ţâşnit în faţă şi a pus oul în farfuria din faţa lui Leah. Ea s-a uitat la el, nedumerită.

— Pentru tine, i-a spus el.

O undă foarte vagă de surpriză a trecut pe deasupra mesei, dar prea discretă, prea bine înăbuşită ca să fie audibilă.

Imediat, servitorii au aşezat câte un ou în faţa fiecăruia dintre noi, ceilalţi meseni. Ouăle noastre, deşi decorate cu desene în linii subţiri complicate, aurii şi acvamarine, erau ouă obişnuite – probabil ouă de gâscă.

Carlos Fernando se juca nervos cu scaunul, ba zâmbind timid, ba muşcându-şi buza, ba uitându-se în jos, ba uitându-se prin cameră, oriunde numai în farfuria lui Leah sau la ea, nu.

— Ce să fac cu oul ăsta? a întrebat ea.

— Păi, se întoarse el, poate ar trebui să-l desfaci şi să-l mănânci.

Leah a apucat oul de cleştar, l-a întors şi l-a atins uşor cu degetul. Apoi, găsind ce căutase, l-a prins cu două degete şi a învârtit. Coaja s-a desfăcut şi înăuntru se găsea un alt ou, obişnuit.

Băiatul a zâmbit din nou şi s-a uitat la oul din faţa lui. A luat lingura şi a spart coaja, apoi a scos conţinutul.

La un semnal, ceilalţi meseni au spart şi ei oul şi au început să mănânce. După un moment, Leah a pus coaja de diamant într-o parte şi a mâncat la fel ca toată lumea. Eu m-am uitat la toţi, apoi mi-am spart şi eu oul. Era, desigur, excelent.

Mai târziu, când m-am întors la familia Singh, eram tot nedumerit. Gestul de la masă avusese o semnificaţie pe care toată lumea o sesizase, dar mie îmi scăpase. Domnul Singh stătea împreună cu soţia mai în vârstă, Triolet, şi făceau socoteli.

— Trebuie să vă întreb ceva, am început eu.

Truman Singh s-a întors cu faţa la mine.

— Spuneţi-mi şi vă răspund, a zis el.

— Există vreo valoare metaforică într-un ou?

— Un ou? Singh părea dezorientat. Da, are multe semnificaţii, aş spune. În vremurile străvechi, în zilele minerilor, oul era simbolul luxului. Gâştele erau aduse în habitaturile mai mari, iar ouăle lor reprezentau pentru unii dintre ei, singura mâncare ce nu era din alge uscate sau boabe de soia.

— Un simbol al luxului, am spus eu căzut pe gânduri. Înţeleg. Dar tot nu pricep.

M-am mai gândit o vreme şi pe urmă am întrebat din nou.

— Are vreo semnificaţie atunci când dăruieşti cuiva un ou?

— Ăă… nu. Nu chiar. Un ou? Aşa, pur şi simplu?

Triolet a întrebat şi ea:

— Eşti sigur că e vorba doar un ou şi nimic altceva?

— Un ou foarte elaborat.

— Hmmm… făcu ea privindu-mă într-un fel iscoditor. Eşti sigur că nu a fost cumva un ou, o carte şi o piatră?

Întrebarea ei m-a surprins puţin.

— O carte şi o piatră?

Cartea lui Giordano Bruno! Primul lucru pe care îl făcuse Carlos Fernando când a întâlnit-o pe Leah a fost să-i dea o carte. Dar o piatră? Nu văzusem nimic de genul ăsta.

— De ce?

— Ah, zise ea, bănuiesc că nu ai de unde să ştii. Probabil obiceiurile noastre de aici, din oraşele din nori, nu sunt foarte cunoscute prin alte părţi din afară

Menţionarea locurilor „din afară” – Saturn şi mai departe – m-a indus în eroare pe moment, până mi-am dat seama că, văzute de pe Venus, poate chiar şi Pământul şi lumile construite în norii orbitali ar putea fi considerate „din afară”.

— Aici, a continuat ea, ca şi în majoritatea celorlalte zece mii de oraşe, un ou, o carte şi o

piatră constituie un dar foarte special. Oul este simbolul începutului vieţii, înţelegeţi dumneavoastră; cartea este simbolul cunoaşterii; iar piatra este baza oricărei avuţii, mineralele din centura de asteroizi ne-au construit nouă societatea şi ne-au adus libertatea.

— Aşa. Şi toate trei împreună?

— Sunt gestul tradiţional de început de curte.

— Tot nu înţeleg.

— Dacă un tânăr îi dăruieşte unei fete un ou, o carte şi o piatră înseamnă foarte limpede că el îi declară oficial că este dornic să o curteze. Dacă ea le acceptă înseamnă că acceptă curtea lui.

— Nu se poate. Şi gata? Hocus-pocus sunt ca şi luaţi?

— Nu, nici gând, mi-a răspuns bărbatul. Doar acceptă curtea, adică îl ia în serios şi, când va veni timpul, va asculta cererea lui în căsătorie. De multe ori o fată primeşte pietre şi ouă de la mai mulţi tineri. Nu trebuie să-i accepte pe toţi, trebuie numai să-i ia în serios.

— Aha, am spus eu.

Dar tot nu avea nicio noimi Ce vârstă avea Carlos Fernando? Douăzeci de ani venusieni? Pe Pământ ar fi avut cât? Doisprezece? Era mult prea tânăr ca să ceară pe cineva în căsătorie.

— Nimeni nu poate terraforma Venus, a spus

Carlos.

El nu părea deloc interesat să fiu şi eu prezent la discuţii, dar Leah, nedându-şi seama de antipatia lui faţă de mine (sau poate ignorând-o cu nepăsare), insistase că, dacă dorea să vorbească despre terraformare, trebuia să mă cheme şi pe mine.

Ne aflam într-una din camerele palatului lui Carlos Fernando, un spaţiu rotund, cu multe alcovuri. Îi găsisem aşezaţi într-unul din ele, o încăpere privată, dar în acelaşi timp, deschisă. Femeile omniprezente din garda lui personală erau iar acolo, dar păstrau o oarecare distanţă, destul de aproape cât să-l audă pe Carlos Fernando dacă le poruncea ceva, dar suficient de departe cât să dea iluzia de intimitate.

Mobila pe care stăteau era ciudată. Scaunele păreau sculptate în fum de safir, dar erau solide la atingere. Am ridicat unul şi am constatat că nu cântărea aproape nimic.

— Aerogel de diamant, m-a lămurit Carlos Fernando. Ce zici?

— Este extraordinar.

Niciodată în viaţa mea nu mai văzusem atâtea lucruri făcute din diamant. Cu toate astea, era perfect logic, aici, m-am gândit. Cu atâta dioxid de carbon de jur-împrejur, ca resursă inepuizabilă,

era normal ca oraşele să facă aproape totul din carbon. Totuşi, nu ştiam că se poate produce şi aerogel de diamant.

— Cum îl produceţi?

— O nouă tehnologie pe care am dezvoltat-o, mi-a răspuns el. Nu te superi dacă nu intru în detalii tehnice. De fapt, este o idee veche adaptată la ştiinţa nouă, ceva inventat demult, cu zeci de ani în urmă, pe Pământ, numit distilator molecular.

Când Carlos Fernando a menţionat distilatorul molecular am observat că Leah i-a aruncat o privire foarte atentă. M-am gândit că trebuie să fie un subiect care-i era cunoscut. Dar, în loc să continue discuţia, ea s-a întors la comentariul de dinainte despre terraformare.

— Tot îmi pui întrebări despre ecologia pe Marte, i-a zis fata. De ce atâtea curiozităţi despre ecosisteme marţiene? Spui că nu te interesează terraformarea, dar oare e adevărat? Doar nu crezi, ca pe vremuri, că, dacă foloseşti alge fotosintetice în atmosferă, vei reduce dioxidul de carbon. Probabil ştii că nu funcţionează.

— Da, ştiu, i-a răspuns Carlos Fernando. Teoretic, nimeni nu poate terraforma Venusul, ştiu asta.

Verdictul pronunţat ar fi putut avea mai multă

greutate dacă vocea lui ar fi fost complet maturizată, dar cum era în stadiul actual, fluctua între tonuri joase şi chiţăieli care mă scoteau din minţi.

— Pur şi simplu avem prea multă atmosferă, a continuat el. Jos, pe suprafaţa planetei, presiunea este de peste nouăzeci de bari – chiar dacă dioxidul de carbon ar fi convertit în oxigen, atmosfera de suprafaţă tot ar fi de şaptezeci de ori mai mare decât cea a Pământului.

— Asta ştiu, i-a zis Leah. În caz că încă nu ţi-ai dat seama, nu suntem complet ignoranţi. O presiune atât de mare este fatală, aţi arde imediat.

— Şi carbonul, a adăugat el zâmbind. Sute de tone pe metru pătrat.

— Deci ce părere ai? întrebă ea.

Dar, în loc să răspundă, el i-a zâmbit:

— OK, deci nu pot terraforma Venusul. Mai povesteşte-mi despre Marte.

Carlos Fernando ştia ceva ce noi nu ştiam, se vedea că se gândea la ceva, dar păstra secretul. Leah, însă, nu l-a presat şi dând curs invitaţiei lui, a început să povestească despre studiile ecologice de pe Marte, aşa cum fusese ea transformată acum mulţi ani de inginerii de pe vechea staţie şi colonie Toynbee – proprietate funciară absolută. Inginerii de la Toynbee creaseră viaţă pentru a

îngroşa atmosfera pe Marte, să crească efectul de seră pentru a topi oceanele îngheţate de pe planetă.

— Dar nu funcţionează, a concluzionat Leah. Viaţa anaerobă e întrecută de producătorii de oxigen fotosintetic. Şi trage prea mult dioxid de carbon din atmosferă.

— Dar efectul Gaia? Nu compensează?

— Nu, i-a răspuns ea, nu am găsit nici urmă de vreo planetă autoconştientă precum cea din Lovelock. Ori e un mit, ori ecologia de pe Marte este prea tânără pentru a fi stabilă.

— Bineînţeles că pe Venus noi n-am avea nicio problemă dacă fotosinteza ar consuma dioxidul de carbon.

— Parcă nu eraţi interesaţi de terraformare, am intervenit eu.

Carlos Fernando a fluturat nepăsător din mână.

— Era o idee pur ipotetică, un exerciţiu de gândire.

Apoi s-a întoarse către Leah.

— Aţi vrea să mergeţi mâine cu caiacul?

— Sigur.

Caiacul, pe Venus, nu implica apa.

Carlos Fernando a lămurit-o pe Leah, iar Epiphany pe mine. „Caiacul” era o cameră plină

cu gaz, lungă de zece metri, un cilindru de plastic transparent ascuţit la ambele capete, cu o bulă minusculă pe fund, acolo unde stătea cel care îl conducea. La un capăt se afla o elice uriaşă cu nişte pale fine, care se învârteau leneş în timp ce un om pedala şi altul vâslea cu nişte vâsle subţiri, transparente şi iridescente asemenea aripilor unei libelule.

Vâslele, am descoperit, aveau nervuri complicate şi fiecare putea fi trasă, îndoită, ridicată, permiţându-i să fie folosită separat pentru vâslire, învârtire sau luatul curbelor.

— Să pedalezi constant, să menţii elicea în mişcare, mi-a explicat Epiphany. Dacă te opreşti, nu mai poţi manevra caiacul. Poţi să împingi din vâsle ca să mai capeţi ceva viteză, dacă e nevoie. Odată ce te obişnuieşti, foloseşte vâslele ca să te înalţi, să cobori sau să manevrezi barca. O să vezi că e foarte plăcut.

Ne aflam într-un port de lansare, un balcon ieşind în afară pe o parte a oraşului. Patru dirijabile umane pe care ei le numeau caiace erau acostate, cu nacelele lipite de ieşirile de la port, astfel încât piloţii puteau intra în dirijabile fără să mai fie expuşi la atmosfera de afară. Privind în zare, am văzut zeci de caiace dansând în jurul oraşului ca nişte calamari cu aripi mici şi

transparente, jucând prinselea prin cer. Atât de mici şi transparente în comparaţie cu norii minunaţi, că nici nu le văzusem înainte de a şti cum să mă uit.

— Şi cu altitudinea cum rămâne? am întrebat eu.

— Cu altitudinea? Pluteşti, pur şi simplu. Atâta timp cât ai viteză, poţi folosi vâslele să te duci în sus şi în jos.

— Dar ce se întâmplă dacă mă duc prea jos?

— Nu te poţi duce prea jos. Barca are un rezervor de metanol. Pe măsură ce tu cobori, temperatura creşte şi rezervorul tău eliberează vapori, deci barca se umflă. Dacă iei în altitudine, vaporii se condensează. Deci barca ta este setată să stea destul de aproape de altitudinea care trebuie, care la ora actuală este de – şi a verificat un panou – cincizeci şi doi de kilometri deasupra pământului local. Mergi spre vest cu o sută de metri pe secundă, deci distanţa de pământul local se va schimba, în funcţie de terenul de dedesubt, aşadar, să-ţi verifici altimetrul.

Când m-am uitat în jos, nu se vedea nimic, doar nori şi, dincolo de nori, ceaţa infinită. Mi se părea ciudat să mă gândesc la o suprafaţă aflată la cincizeci de kilometri sub mine şi chiar şi mai ciudat să mă gândesc că oraşul în care locuiam noi

alerga de-a lungul acelui peisaj invizibil cu sute de kilometri la oră. Această mişcare se simţea extrem de puţin, căci oraşul înainta uşor prin munţii de nori veşnic schimbători.

— Ai grijă la vânt, m-a mai instruit ea. Dacă te laşi păcălit de el, te poate duce atât de departe, încât nu mai vezi oraşul. Dacă oboseşti, foloseşte banda transportoare pentru a reveni în port.

— Banda transportoare?

— Nişte vortexuri cu axă orizontală. Se învârtesc de la vest la est şi de la est la vest. Alege altitudinea corectă şi vârtejurile te vor duce acolo unde vrei să ajungi.

Acum, că ştiam mai multe, vedeam caiacele surfând în bătaia vântului, ridicându-se ori coborând, de-a lungul cerului, gonind pe nişte roţi invizibile.

— Distracţie plăcută! mi-a urat Epiphany în timp ce mă ajuta să intru în gondolă.

Mi-a strâns centura de siguranţă, a verificat presiunea gazului, a inspectat valva de epurare de la masca de oxigen pentru cazuri de urgenţă, a controlat dacă radioul, radioul de rezervă şi transmiţătoarele GPS-ului de urgenţă funcţionau.

De cealaltă parte a portului, Leah şi Carlos Fernando erau deja lansaţi „la apă”. Carlos îşi manevra vâslele cu gesturi sigure şi experte într-o

mişcare de şfichiuire a aerului, până a început să oscileze ca un pendul dintr-o parte în alta. În timp ce îl priveam, ambarcaţiunea lui se rostogolea pe o parte, se oprea la verticală, apoi îşi revenea şi cădea pe partea cealaltă, până când, la un moment dat, s-a dat peste cap.

— Se dă mare, mi-a spus Epiphany cu dispreţ. Nici nu ai voie să faci aşa ceva. Nu că ar fi cineva să-l tragă de mânecă…

S-a întors spre mine:

— Eşti gata?

— Mai gata de-atâta nu se poate, i-am răspuns.

Mi se făcuse un scurt instructaj, unde mi se explicaseră sistemele de backup, şi backup-urile backup-urilor, însă, cu toate măsurile de siguranţă şi sistemele de urgenţă, aveam sentimentul că mi se întinde o capcană.

— Plecarea!

A verificat mufa de la carlingă şi apoi, cu o mână, a scos cârligul cu care eram ancorat. Eliberat de orice strânsoare, caiacul meu s-a avântat sus, în înaltul cerului. Aşa cum fusesem instruit, am manevrat caiacul departe de oraş. Rostogolirea m-a făcut să mă simt dintr-odată năuc. Caiacul a alunecat până când a ajuns să meargă înclinat într-o parte, cu nasul în jos, atât

de aplecat, încât atârnam ţinut doar de centuri. „Coordonează întoarcerea” îmi comandam singur, dar fiecare mişcare, oricât de sensibilă, pe care o făceam cu vâslele, ieşea anapoda, parcă eram beat şi caiacul se învârtea, ameţit, pe loc. Radioul pâlpâia şi am auzit vocea lui Epiphany:

— Te descurci foarte bine, acum accelerează puţin.

Eu mă descurcam foarte prost, mă uitam fix în ceaţa de culoarea lămâiei, învârtindu-mă ca o frunză în picaj. Acceleraţia? Mi-am dat seama că uitasem complet de pedală, pe care am apăsat-o cu putere şi nasul caiacului s-a ridicat, vârtejul a mai scăzut din intensitate şi, pe măsură ce-mi reveneam, vâslele au început să bată aerul.

— Excelent! am auzit-o pe Epiphany. Ţine-o aşa!

Balonul de aer mi se păruse prea fragil ca să mă poată ţine, dar acum zburam pur şi simplu, suspendat în cerul auriu. Era mult prea complicat pentru mine, dar îmi dădusem seama că, dacă îi ţin botul în sus, pot să-l controlez. Tot mă mai legănam uşor – era greu să nu mă crispez – dar, în mare, reuşeam să ajung unde voiam.

Însă unde erau Leah şi Carlos Fernando?

M-am uitat de jur-împrejur. Fiecare caiac avea diverse semne, al meu era vărgat cu gri, ca o

pisică. Am încercat să le identific pe ale lor.

Un stol de caiace zburau împreună, de jur-împrejurul pilonului de sprijin al oraşului. Când se mişcau în jurul stâlpului, se întorceau toate în acelaşi timp, strălucind în bătaia soarelui, ca un banc de peşti speriaţi.

Brusc, i-am observat undeva deasupra mea, nu prea departe, aproape de peretele gigantic al oraşului, caiacul purpuriu al lui Carlos Fernando şi pe cel albastru cu dungi galbene, condus de Leah. Ea urca în aer în cercuri şi Carlos era pe urmele ei. Se jucau, îşi tamponau caiacele sau fugeau unul de celălalt, cu boturile îndreptate spre înălţimi, apoi alunecând în cerc şi retrăgându-se în jos.

Mişcările lor arătau ca un dans de împerechere al unor păsări.

La un moment dat, caiacul purpuriu s-a înclinat pe o parte, a schimbat direcţia şi s-a îndepărtat de oraş. O clipă mai târziu, ambarcaţiunea lui Leah a zbughit-o pe urmele lui. Amândoi au ţâşnit în sus, purtaţi de un ciment nevăzut. Am observat că alţi câţiva zburători surfau pe acelaşi curent. Mi-am învârtit botul bărcii, să-i urmez, dar nu am reuşit. Eram prea lipsit de experienţă cu caiacul pentru a prinde curenţii de aer, iar vântul care bătea în jurul meu

m-a luat şi m-a purtat în direcţia opusă de unde doream eu să merg. M-am tras şi am încercat să mă îndepărtez de oraş, căutând alt curent şi o fracţiune de secundă am prins cu coada ochiului ceva întunecat şi foarte rapid în norii de sub mine.

Apoi m-a tras un curent puternic. L-am sesizat imediat, aripile-vâsle au prins aerul sub ele şi am simţit ca şi cum un uriaş mă ia şi mă poartă…

Apoi s-a auzit un zgomot puternic, ca şi cum ceva s-ar fi rupt, urmat de un altul, ca un bubuit de tobă. Aripa mea stângă şi elicea se rupseseră şi acum se împrăştiau în aer în mii de bucăţele. Mica mea ambarcaţiune s-a smucit înspre stânga. Radioul a început să urle, dar nu auzeam nimic, căci nacela se dezintegra în jurul meu. Eram în cădere liberă.

Şi cădeam.

Pentru o clipă m-am simţit ca atunci când eram în zone fără gravitaţie. Am apucat strâns ce mai rămăsese din bordul bărcii, controalele conectate prin cabluri care acum zburau libere printre fragmentele de cabină. Bucăţi din materialul caiacului pluteau într-o parte şi au fost luate de un vânt care le-a aruncat sus până s-a făcut nevăzute. Atmosfera a pătruns înăuntru şi ochii au început să-mi ardă. Am făcut greşeala de a încerca să respir puternic şi efectul a fost ca şi

cum cineva m-ar fi lovit în moalele capului. Am văzut stele verzi şi puncte luminoase din toate părţile. Viziunea mi s-a îngustat şi s-a făcut un singur tunel luminos. Aerul era foc lichid în plămânii mei. Căutam frenetic în jur, încercând să-mi amintesc ce trebuie să fac în caz de urgenţă înainte să leşin şi mâinile au găsit masca de oxigen pe care o aveam între picioare. Eram încă prins în centura de siguranţă, deşi scaunul nu mai era ataşat de vehicul. Mi-am trântit masca pe faţă şi am tras cu putere oxigenul din tubul care, spre norocul meu, mai era ataşat de fundul scaunului, în timp ce eu, cu scaun cu tot, dansam prin ceruri. Prin vederea înceţoşată am zărit oraşul învârtindu-se deasupra mea.

Am încercat să mă gândesc ce procedură de urgenţă era necesară şi ce ar trebui să fac acum, dar singura întrebare care-mi venea în minte era unde greşisem. Ce făcusem? Nu îmi puteam imagina nici în ruptul capului ce se întâmplase, de nava se rupsese atât de grav.

Oraşul se făcu tot mai mic până ajunse de dimensiunea unei ghinde, apoi am căzut în pătura de nori şi totul s-a transformat într-un puf de un alb sidefat. Pielea a început să mă mănânce peste tot. Am închis ochii strâns din cauza ceţei acide. Temperatura creştea dramatic. Cât timp îţi ia să

cazi de la cincizeci de kilometri?

Înainte să-mi pierd cunoştinţa am mai avut răgazul să văd ceva enorm, metalic, coborând de undeva de deasupra.

Minute sau ore sau zile mai târziu, m-am trezit într-o încăpere mică şi slab luminată. Eram aşezat pe podea şi doi bărbaţi cu măşti pe faţă îmi dădeau cu un fel de spray cu jeturi de spumă de un lichid alb, care semăna cu laptele, dar avea un gust amar. Costumul meu de zbor zăcea în zdrenţe lângă mine.

M-am ridicat şi m-a apucat un acces de tuse incontrolabilă. Braţele şi faţa mă mâncau precum bubele de râie, dar când am încercat să mă scarpin, unul dintre bărbaţi s-a repezit şi m-a plesnit peste mâini.

— Nu te scărpina.

M-am întors să mă uit spre el, dar cel care era în spatele meu m-a apucat de păr şi mi-a trântit o unsoare scârboasă peste ochi şi a început să mă maseze cu putere.

Apoi mi-a întins o bucată de cârpă.

— Ia asta şi pune-o peste bubele care te mănâncă, o să fie mai bine.

Clipeam să scap de porcăria de pe ochi, de pe faţă îmi curgea unsoare şi abia vedeam în jurul meu. Bucata de pânză era unsă cu o substanţă

gelatinoasă. Am luat-o şi am început să mă ung pe braţe cu ea. Într-un fel mă alina.

— Mulţumesc, am zis. Dar ce naiba…

Cei doi bărbaţi cu măşti s-a uitat unul la altul.

— Arsură de acid, a răspuns cel mai înalt dintre ei. Nu e foarte grav. O expunere de unul, două minute, nu lasă cicatrice.

— Poftim?

— Acid. Ai fost expus la nori.

v

— Înţeleg…

Acum, că îmi mai revenisem, am aruncat o privire în jur. Eram în cabina unui soi de navă spaţială. De o parte şi de alta se găseau două hublouri rotunde. Deşi nu se vedea nimic prin ele în afară de albul norilor, simţeam că maşina e în mişcare. M-am uitat la înfăţişarea celor doi indivizi. Păreau trecuţi prin viaţă. Spre deosebire de hainele de mătase de păianjen, colorate viu, ale locuitorilor din Hypatia, cei doi erau îmbrăcaţi în haine funcţionale, dar nepretenţioase, costume gri închis, fără vreun însemn vizibil. Amândoi erau atletici şi musculoşi. Nu le puteam vedea feţele, din moment ce foloseau măşti de oxigen şi căşti uşoare, dar sub măşti se întrezărea o barbă scurtă, un alt detaliu diferit de ce văzuse pe Hypatia. Aveau ochii acoperiţi cu ochelari de

protecţie gălbui, făcuţi după moda nebună în care fiecare ochi părea băgat într-o găoace ca de ou, lipiţi parcă de faţă cu un lipici invizibil. Îi făcea să semene cu nişte gândaci uriaşi. Se uitau la mine, dar, în spatele măştilor şi al ochelarilor, nu le puteam ghici expresiile.

— Mulţumesc, le-am spus. Deci cine sunteţi? Vreun soi de patrulă de salvare, pompieri?

— Eu cred că ştii cine suntem, mi-a răspuns cel înalt. Întrebarea e cine naiba eşti tu.

M-am ridicat şi am întins o mână, gândindu-mă să mă prezint, dar cei doi s-au dat cu un pas în spate. Fără să fi părut că se mişcă, cel înalt avea acum un pistol în mână, un lansator de ceva minuscul. Deodată se făcu lumină în capul meu.

— Sunteţi piraţi!

— Suntem underground-ul de pe Venus. Nu prea ne place nouă termenul de piraţi. Acuma, dacă nu te superi, rămâne întrebarea la care vreau neapărat un răspuns. Cine naiba eşti tu?

Le-am spus.

Primul dintre bărbaţi a vrut să-şi dea casca jos, dar cel înalt l-a oprit.

— Deocamdată, să lăsăm măştile pe faţă. Până ne hotărâm că nu reprezintă vreun pericol.

Cel înalt mi-a zis că-l cheamă Esteban Jaramillo, iar pe cel mai scund Esteban Francisco.

Prea mulţi Estebani, m-am gândit, şi am hotărât să-i strig Jaramillo şi Francesco.

Am aflat de la ei că nu toată lumea de pe oraşele plutitoare considera că Venus ar fi chiar raiul pe pământ. Unele dintre oraşele independente considerau că cei din familia Nordwald-Gruenbaum erau pe cale să înceapă o dictatură.

— Deja deţin jumătate din Venus, dar lor nu le ajunge, ei vor mai mult! Mi-a spus Jaramillo. Sunt putred de bogaţi, dar nu le ajunge. Numai ideea că există oraşe libere plutind pe cer, oraşe care nu le jură lor credinţă şi nu le plătesc bir îi scoate din minţi. Ar face orice să ne zdrobească. Şi noi ce facem? Le răspundem!

Aş fi fost mult mai înclinat să fiu de partea lui, dacă nu aş fi avut sentimentul neplăcut că tocmai am fost răpit. Fusese un noroc chior că nava lor tocmai trecea pe acolo să mă prindă când caiacul meu se rupsese şi căzuse. Doar că eu nu prea credeam în noroc. Şi ei nu se obosiseră să răspundă când îi întrebasem cum şi când mă pot întoarce pe Hypatia. Îmi era destul de clar că direcţia în care ne îndreptam nu era spre oraş.

Le dădusem cuvântul meu de onoare că nu voi riposta şi nu voi încerca să scap – şi unde să scap? iar ei mă crezuseră pe cuvânt. Odată ce au înţeles

că eu nu eram persoana pe care speraseră ei să o captureze, au început să mă bombardeze cu tot felul de întrebări despre lumea de afară.

— Nu prea auzim veştile din exterior.

În micuţa navă erau trei oameni, cei doi Estebani şi pilotul, care nu mi-a fost deloc prezentat. Niciodată nu se deranja să se întoarcă să mă salute şi tot ce am văzut de la el a fost spatele căştii. Nava se numea Manta şi era, în mod foarte bizar, parte avion, parte dirijabil şi parte submarin. Îndată ce le-am promis că nu voi încerca să scap, mi s-a permis să mă uit pe geam de jur-împrejur, dar nu era nimic decât ceaţa aceea aurie.

— Noi zburăm mai mult pe sub pătura de nori, mi-a spus Jaramillo. În felul ăsta, rămânem nevăzuţi.

— Nevăzuţi de cine? am întrebat, dar niciunul nu s-a obosit să-mi răspundă.

Oricum, era o întrebare prostească, puteam să-mi dau seama şi singur de cine se fereau ei.

— Dar cu radarele cum faceţi?

Esteban s-a uită la Esteban, apoi la mine.

— Avem tehnologie să ne protejăm de radare. Las-o moartă şi nu mai pune întrebări pe care ar trebui să fii suficient de inteligent să ştii că nu e bine să le pui.

Păreau să se îndrepte într-o anumită direcţie, spre o destinaţie şi, în cele din urmă, am ieşit dintre nori în cerul limpede de deasupra. M-am lipit de hublou, încercând să văd afară. Norii de pe Venus mă fascinau. Mi-am dat seama că mergeam la suprafaţa platoului de nori, gata să ne băgăm din nou la fund dacă apărea vreun semn că cineva ne-ar putea zări. După întinderea din jur, era imposibil să-ţi dai seama cât parcurseserăm, dacă erau doar câteva leghe sau ne aflam în cealaltă parte a planetei.

Niciun oraş plutitor nu era vizibil, dar undeva în depărtare am zărit forma durdulie a unui dirijabil. Pilotul a zărit-o şi el, căci ne-am îndreptat într-acolo, am urcat uşor şi am încetinit când am ajuns aproape, până ce zepelinul a dispărut deasupra capetelor noastre şi cabina a vibrat de la impactul subit, apoi s-a auzi un zdrăngănit.

— Ne ancorează, a comentat Jaramillo şi, o clipă mai târziu, s-a auzit un alt zdrăngănit şi botul navei s-a ridicat brusc în sus.

— Acum ne urcă.

Cei doi Estebani au părut să se mai relaxeze puţin şi cabina s-a umplut de pocnituri şi scârţâieli. Eram traşi în sus în dirijabil.

După vreo zece minute, ne-am oprit într-o încăpere interioară vastă. Mi-am dat seama că

nava fusese trasă în interiorul unui balon. O mulţime de oameni veniseră să ne întâmpine.

— Îmi pare rău, a zis Jaramillo, dar mă tem că va trebui să te legăm la ochi. Nimic personal.

— Să mă legaţi la ochi? am întrebat, dar era o veste bună. Dacă nu ar fi avut de gând să-mi dea drumul, nu le-ar fi păsat ce vedeam.

Jaramillo mi-a ţinut capul în loc în timp ce Francisco mi-a pus o pereche de ochelari pe nas. Erau surprinzător de confortabili. Nu ştiu ce îi ţinea pe faţă, dar erau atât de uşori, încât nici nu-i simţeam. Filtrul galben abia se observa. După ce a verificat dacă se potrivesc, Francisco a bătut într-o parte a ramelor cu degetul, uşor, o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Cu fiecare bătaie, lentilele deveneau tot mai închise la culoare şi, cu a cincea bătaie, nu mai vedeam nimic în jur. De ce ar avea nişte ochelari de soare o setare pentru beznă totală, mă întrebam. Apoi mi-am dat singur răspunsul: ultima fază trebuie să fie pentru sudură. Destul de convenabil. Mă gândeam să îndrăznesc să-i întreb dacă pot păstra ochelarii când se termină aventura noastră împreună.

— Sunt sigur că nu vei fi atât de nechibzuit, încât să încerci să-ţi schimbi singur luminozitatea, mi-a zis unul dintre Estebani.

Am fost condus din cabina navei noastre, de-a

lungul hangarului, şi apoi aşezat pe un scaun.

— Ăsta-i prizonierul? a întrebat o voce.

— Da, a răspuns Jaramillo. Dar nu e ăla care trebuie. Nu aveam de unde să ştim şi am ghicit prost, l-am lovit pe cel care nu trebuia.

— Rahat! Şi ăsta cine-i?

— Tehnicianul. Din afară.

— Pe bune? Deci are vreo idee despre planul lui Nordwald-Gruenbaum?

Mi-am întins palmele desfăcute în faţă, încercând să par cât mai inofensiv.

— Uitaţi care e situaţia, eu l-am văzut pe tânărul respectiv de două ori în viaţa mea sau de trei ori, dacă…

Remarca mea a produs o oarecare consternare în începere, s-a auzit dintr-odată un murmur de voci într-o limbă pe care nu am recunoscut-o. Nu eram sigur câţi oameni se aflau acolo, dar păreau vreo şase. Îmi doream cu disperare să le văd feţele, dar ştiam că ar fi o mişcare proastă din partea mea. După o clipă, Jaramillo mi s-a adresat pe un ton rece şi lipsit de inflexiuni.

— Îl cunoşti pe moştenitorul lui Nordwald-Gruenbaum? L-ai cunoscut pe Carlos Fernando în persoană?

— M-am întâlnit cu el, dar nu pot spune că îl cunosc. Nu prea bine.

— Cu cine ziceai că eşti venit?

M-am apucat din nou de povestit, de data asta am luat-o de la început, cum studiam noi ecologia pe Marte, cum am fost invitaţi pe Venus pentru a-l cunoaşte pe misteriosul Carlos Fernando. Din când în când eram întrerupt cu vreo întrebare – care era relaţia mea cu Leah Hamakawa? (Asta aş vrea şi eu să ştiu.)

Eram căsătoriţi? Logodiţi? (Nu şi nu.) Care era relaţia lui Carlos Fernando cu dr. Hamakawa? (Asta aş vrea şi eu să ştiu.) îşi exprimase vreodată Carlos Fernando părerea în legătură cu oraşele independente? (Nu.) Vreun plan? (Nu.) De ce era Carlos Fernando interesat de terraformare? (Nu cunosc.) Ce avea Carlos Fernando de gând? (Nu cunosc.) De ce a adus-o Carlos Fernando pe Flamakawa pe Venus? (Asta aş vrea şi eu să ştiu.) Ce are de gând? Ce plănuieşte? (Nu ştiu şi habar n-am.)

Pe măsură de vorbeam, devenea tot mai enigmatică toată situaţia, chiar şi pentru mine.

Când am terminat de vorbit, s-a lăsat tăcerea. Apoi, prima voce a spus „duceţi-l înapoi la navă”.

Am fost condus înapoi în interior şi pus într-o cameră mică, apoi am auzit o uşă închizându-se în spatele meu. După o vreme, când nimeni nu răspundea strigătelor mele, mi-am dus mâna la

ochelari. S-au desprins la atingerea mea şi, analizându-i, tot nu eram în stare să îmi dau seama cum erau prinşi. Eram într-un soi de debara. Uşa era încuiată.

Mă gândeam la situaţia mea, dar n-aş fi putut spune că ştiam acum mai mult decât înainte, doar că acum aflasem că nu toate oraşele de pe Venus erau mulţumite cu starea lucrurilor şi unele dintre ele erau dispuse să întreprindă ceva să o schimbe. Ei erau cei care trăseseră în caiacul meu, intenţionat. După toate aparenţele speraseră să o captureze pe Leah – sau, poate, chiar pe Carlos Fernando? Era greu de crezut că ar fi zburat de unul singur fără protecţie. Cel mai probabil, am concluzionat eu, e că bodyguarzii fuseseră acolo, mereu cu ochii pe el, gata să intervină dacă era nevoie. Dar, în vreme de Carlos Fernando şi Leah zburdau prin jurul oraşului, eu părăsisem zona acoperită de gărzi, iar piraţii se folosiseră de ocazie. Văzuseră caiacul zburând singur şi trăseseră în el, riscându-mi mie viaţa, ca ei să vină să prindă pilotul în picaj în mijlocul cerului.

Mi-am dat seama că avusesem noroc că nu mă omorâseră.

Şi astea toate, pentru că ei credeau că eu ştiu ceva – sau, mai degrabă, că Leah Hamakawa ştia ceva – despre planul misterios al lui Carlos

Fernando.

Dar ce plan? Era doar un copil de doisprezece ani, aflat în preadolescenţă! Ce plan putea avea un copil?!

Am examinat camera în care mă aflam, de această dată fiind atent la modul în care era construită. Toate îmbinările erau sudate, fără fisuri aparente, iar metalul era uşor, poate un aliaj de aliminiu şi litiu. Probabil maleabil, dacă aveam timp la dispoziţie, dacă găseam un loc unde să-l îndoi, dacă aş găsi ceva cu care să-l îndoi.

Dacă reuşeam să scap, aş putea fi în stare să pilotez nava afară din hangarul dirijabilului? Poate. Totuşi, nu aveam niciun fel de experienţă cu vehicule mai uşoare decât aerul şi nu era timpul potrivit să încep să învăţ, mai ales dacă se hotărau că vor să tragă în mine. Şi, apoi, mă aflam… unde? La mii de kilometri distanţă de orice aşezământ. Peste cincizeci de milioane de kilometri de locurile cu care eram eu familiarizat.

Încă mai reflectam la situaţie când Esteban şi Esteban s-au întors.

— Pune-ţi centura de siguranţă, mi-a spus Esteban Jaramillo. Se pare că te ducem acasă.

Drumul înapoi a fost mai complicat, a trebuit să schimbăm de două ori navele, câteodată mi se „cerea” să port ochelarii opaci.

Eram singuri într-o staţie de îmbarcare obişnuită, comună, pentru transportul public. Pentru moment, cei doi Estebani îmi îngăduiseră să port lentilele setate transparent. Oriunde am fi fost, arăta simplu, sărăcăcios faţă de zorzoanele de pe Hypatia, unde chiar şi staţiile de autobuz – aveau oare aşa ceva? – erau probabil ornate cu înfloriturişi opere de artă.

Jaramillo s-a întors spre mine şi, pentru prima dată, şi-a ridicat ochelarii, astfel încât să mă poată privi direct în faţă. Avea ochii închişi la culoare, aproape negri, şi foarte serioşi.

— Uite, eu ştiu că nu ai niciun motiv să ne placi. Noi avem motivele noastre pentru care am acţionat aşa, crede-mă. Suntem disperaţi. Ştim că tatăl băiatului avea nişte proiecte secrete. Nu ştim ce proiecte, dar ştim că nu avea nicio nevoie de oraşele libere. Credem că tânărul Gruenwald are ceva în plan. Dacă putem ajunge la Carlos Fernando, vrem să stăm de vorbă cu el.

— Dacă ajungi lângă el, mi-a spus Esteban Francisco, împinge-l pe fereastră. Noi îl prindem. Simplu ca bună-ziua.

Zâmbea cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii, ca şi cum ar fi făcut o poantă, dar eu nu eram foarte sigur că glumise.

— Nu vrem să-l omorâm, vrem doar să stăm

de vorbă cu el, a reluat Esteban Jaramillo. Ia legătura cu noi. Te rugăm. Lă legătura cu noi.

Zicând acestea, a ridicat mâna şi şi-a tras iar ochelarii pe ochi. Apoi Francisco a întins degetele şi mi-a făcut lentilele opace. Totul a devenit beznă şi, cu unul de o parte şi celălalt de alta, ne-am urcat în ceva – autobuz? zepelin? rachetă?

În cele din urmă am fost condus într-o cameră şi mi s-a spus să aştept două minute până să-mi scot ochelarii şi, pe urmă, eram liber să fac ce doresc.

De-abia după ce am auzit zgomotul paşilor pierzându-se în depărtare mi-a trecut prin minte că trebuia să întreb cum puteam eu să iau legătura cu ei, în caz că aş fi vrut. Era prea târziu acum. Eram singur sau, cel puţin, aşa păream.

Mă gândeam dacă eram supravegheat pentru a vedea dacă urmam ordinele. Au trecut două minute întregi. Numărasem, încercând să nu mă grăbesc. Când am ajuns la o sută douăzeci, am tras aer adânc în piept şi mi-am retransparentizat lentilele.

Apoi ochii mi s-au obişnuit cu lumina şi am văzut că mă aflam într-o sală de primire cu iarbă verde şi sculpturi de fier şi jad. Am recunoscut-o imediat. Era aceeaşi sală largă în care stătuserăm în urmă cu trei zile, când ajunseserăm aici –

trecuseră doar trei zile? Sau mai trecuse una?

Eram înapoi în Hypatia.

A

Încă o dată, eram înconjurat din toate părţile şi chestionat. La fel ca restul domeniului lui Carlos Fernando, camera de interogatorii era decorată luxos cu scaune învelite în mătase şi sculpturi elegante, dar era, clar, o cameră de închisoare.

Interogatoriul era condus de patru femei din garda lui Carlos Fernando şi aveam senzaţia că nu s-ar da în lături să mă sfârtece dacă aveau vreo îndoială în privinţa sincerităţii mele. Le-am povestit ce se întâmplase şi la fiecare pas îmi puneau întrebări, făceau sugestii cum ar fi trebuit să procedez altfel. De ce dusesem caiacul atât de departe de celelalte şi atât de departe de oraş? De ce m-am lăsat capturat fără să lupt? De ce nu am cerut să fiu returnat şi de ce nu am refuzat să răspund la întrebări? Cum se face că nu puteam descrie pe niciunul dintre rebelii cu care m-am întâlnit, cu excepţia celor doi indivizi care nu aveau – din ce le povestisem eu – nicio trăsătură distinctivă?

La finalul interogatoriului, când am cerut să-l văd pe Carlos Fernando, mi-au răspuns că acest lucru nu este posibil.

— Credeţi că m-am lăsat împuşcat, ars şi

capturat intenţionat? am întrebat, adresându-mă şefei gărzilor, o femeie slabă şi înaltă, îmbrăcată în mătase vişinie.

— Noi nu ştim ce să credem, domnule Tinkerman, mi-a

A

răspuns ea. Însă nu putem risca.

— Şi eu ce fac acum?

— Vă putem aranja un transport către lumile construite, mi-a spus femeia. Sau chiar până pe Pământ.

— Nu am de gând să plec fără doctorul Hamakawa, am sărit eu, dar ea a scuturat din umeri nepăsătoare.

— Pentru moment, încă mai aveţi această posibilitate. Pentru moment!

— Cum pot lua legătura cu doamna doctor?

— Dacă doamna doctor doreşte să vorbească cu dumneavoastră, sunt convinsă că vă va contacta.

— Şi dacă eu doresc să vorbesc cu ea?

— Sunteţi liber să plecaţi acum. Dacă avem nevoie să vorbim cu dumneavoastră, ştim unde să vă găsim.

Purtasem unul din costumele gri ale piraţilor când mă întorsesem pe Hypatia; femeile din gardă mi-l luaseră. Acum îmi dădură un costum din

mătase de păianjen, de un mov mai deschis decât veşmintele pe care o curtezană scumpă le-ar purta în lumile construite în jurul Terrei, mai degrabă o rochie de seară decât un costum de navă spaţială. Cu toate astea eram modest îmbrăcat în comparaţie cu veşmintele pe care le purtau zi de zi oamenii de pe Hypatia şi nu am atras atenţia nimănui pe drum. Am descoperit că ochelarii mei de aviator fuseseră frumos puşi în buzunarul de la genunchi ai costumului. După toate aparenţele, oamenii de pe Venus îşi ţineau ochelarii de soare la genunchi. Foarte utili atunci când te aşezi, bănuiesc. Nu se prinsese nimeni că era un cadou de despărţire din partea piloţilor piraţi sau, mai degrabă, fuseseră consideraţi atât de triviali, încât nu avea niciun rost să mi-i confişte. Eram bucuros ca un copil care a furat o bomboană; îmi plăceau mult ochelarii ăia.

Am găsit casa familiei Singh relativ uşor şi, când am ajuns, Epiphany şi Truman Singh mi-au ieşit în întâmpinare să-mi ureze bun (re) venit şi să mă pună la curent cu ultimele noutăţi.

Ştirea despre răpirea mea deja era veche, acum alte ştiri, mai proaspete, făceau înconjurul oraşului: Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum îi dăduse unei musafire de pe altă planetă a sistemului solar, mai

precis doamnei doctor Leah Hamakawa, o persoană care (se zvonea) se născuse pe Pământ – … o piatră.

Iar ea nu i-o înapoiase.

A început să mă ia cu ameţeală.

— Vrei să spui că o cere în căsătorie. Pe Leah. Dar este de-a dreptul absurd. El nu e decât un copil, pentru numele lui Dumnezeu, nu este suficient de matur.

Trumân şi Epiphany Singh s-au uitat unul la celălalt şi au început să zâmbească.

— Câţi ani aveai tu când ne-am căsătorit noi doi? a întrebat Truman. Douăzeci?

— Aveam aproape douăzeci şi unu înainte să accepţi cartea şi piatra de la mine.

— Deci, în ani tereştri, cât ar fi? întrebă el. Treisprezece?

— Puţin peste doisprezece, a răspuns ea. Cam pe atunci m-am măritat.

— Staţi puţin, i-am întrerupt eu. Vreţi să spuneţi că aveai doar doisprezece ani când te-ai căsătorit?

— Ani, tereştri, da, cam aşa.

— Te-ai măritat la doisprezece şi ai avut…

Deodată îmi pieri pofta de a mai întreba ce aveam de întrebat.

— Toate femeile de pe Venus se mărită atât de

tinere?

— Există o grămadă de oraşe independente, a interveni Truman. Unele dintre ele poate că au obiceiuri diferite. Dar cam ăsta e obiceiul în toate locurile pe care le cunosc eu.

— Dar e…

Începusem să spun, dar nu reuşeam să găsesc un cuvânt potrivit pentru a încheia. Bolnav? Pervers? Şi, la o adică, existaseră pe vremuri culturi în Europa care permiteau căsătorii la vârste fragede.

— Ştim că lumile de departe au alte obiceiuri, a spus Epiphany. În alte regiuni, lucrurile sunt diferite. Modul cum procedăm noi ni se potriveşte nouă.

— Un bărbat se căsătoreşte de obicei pe la vârsta de douăzeci şi unu de ani, mi-a explicat Truman.

— Adică doisprezece, treisprezece, în ani pământeşti. Poate unsprezece. Soţia lui poate fi de cincizeci sau şaizeci şi ea îi poate fi îndrumător, pe urmă, când creşte mare. Cât ar însemna în ani tereştri… treizeci? Ştiu că, după obiceiul vechi de pe Pământ, ambele părţi ale mariajului trebuie să fie de aceeaşi vârstă, dar este o idee cam stupidă, nu? Cine să înveţe pe cine, mă întreb eu. Pe urmă el creşte şi până ajunge el la vârsta de şaizeci

aproximativ şi se căsătoreşte din nou, găseşte o fată cam de douăzeci, douăzeci şi unu, el o să-i fie ei învăţător. Pe urmă, ea se va căsători când va avea şaizeci şi tot aşa mai departe.

Mie îmi suna ca o formă instituţionalizată şi ritualică de corupere de minori, dar am zis că mai bine să nu spun nimic. Sau, m-am gândit, poate că văd eu lucruri care nu sunt, în explicaţiile lui. Era ca un sistem medieval de ucenicie. Când el spunea învăţătură, poate trăgeam eu concluzia greşită că se referea la sex. Poate că nu făceau sex până când nu creştea copilul. Până la urmă am decis că era mai bine dacă nu aflam.

— O căsnicie este împletită ca o sfoară, mi-a explicat Epiphany. Fiecare fir îl ţine pe celălalt.

M-am uitat de la Truman la Epiphany şi invers.

— Şi voi? am întrebat eu. Şi voi v-aţi căsătorit când aveaţi doisprezece ani?

— În ani pământeşti, eu aveam treisprezece ani când m-am căsătorit cu Triolet, mi-a spus Truman. Deja eram bătrân. A fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Doamne, aveam nevoie de cineva ca ea care să mă ţină în frâu pe vremea aceea. Şi aveam nevoie şi de cineva care să mă înveţe despre sex, trebuie să spun, deşi, la vârsta respectivă nu prea înţelegeam eu multe

lucruri.

— Şi Triolet…

— Ah, da şi ea cu soţul ei înainte, care şi el la rândul lui înaintea ei. Căsătoria noastră merge în vechime o sută nouăzeci de ani, de pe vremea când Raj Singh a întemeiat familia noastră. Sunt o funie lungă!

Acum îmi puteam imagina. Fiecare bărbat din împletitură avea câte două neveste, una mai bătrână cu douăzeci de ani şi una mai tânără cu douăzeci de ani. Fiecare femeie, la rândul ei, avea un soţ mai tânăr şi unul mai bătrân. Întregul ansamblu constituia într-adevăr ceva care ar fi putut fi considerat o funie, mergând pe firul timpului înapoi generaţii întregi. Dinamica interpersonal trebuia să fie, însă, foarte complicată.

Apoi mi-am dat seama de ce aveam această conversaţie.

— Dumnezeule, am exclamat, voi sunteţi cât se poate de serioşi în această privinţă. Deci vreţi să spuneţi că tânărul Carlos Fernando nu se joacă de-a curtea. El chiar intenţionează să o ia în căsătorie pe Leah.

— Bineînţeles, a spus Epiphany. Este o surpriză, dar, în acelaşi timp, nu sunt deloc surprinsă. Este evident tot ce a plănuit Excelenţa

Sa de la bun început. A lucrat pe sub nasul nostru şi ne-a pus în faţa faptului împlinit.

— Vrea să facă sex cu ea.

Epiphany s-a uitat mirată la mine.

— Păi, da, evident. Tu n-ai vrea? Dacă ai avea douăzeci… sau mă rog, doisprezece ani? Normal că te-ai gândi la sex. Nu te-ai gândi? E timpul ca Excelenţa Sa să aibă o profesoară.

A stat pe gânduri o vreme, apoi a continuat.

— Mă întreb dacă o fi bună cât de cât. Oamenii de pe Pământ… ea probabil nu a avut niciodată un profesor s-o înveţe.

Acesta era un subiect despre care nu voiam să discut. Mica noastră idilă pe Marte părea foarte îndepărtată şi întregul corp mă durea numai când mă gândeam la ea.

— Sexul! Tinerii numai la el se gândesc, a intervenit Truman. Este un fapt sigur. Dar, cu toate astea, trebuie să spun că sexul este cel mai puţin important dintre legăturile care ţin funia împletită strâns. Sfoara este o afacere în sine, domnule Tinkerman, asta ar trebui să ştii. Excelenţei Sale, Carlos Fernando, i se cere să facă o legătură bună, o sfoară trainică. Tradiţia şi termenii expliciţi ai moştenirii sale sunt foarte clari în această privinţă. Nu sunt decât aproximativ cinci legături pe Venus care ar putea

satisface cerinţele familiei, dar el este înrudit prea aproape cu jumătate dintre ele pentru a se putea căsători. Toată lumea a speculat că se va căsători cui Telios Delacroix, care este destul de in vârstă să se căsătorească acum şi nu este prea apropiată de el ca neam. Propunerea lui pentru doamna doctor… numai despre asta se vorbeşte pe tot Venusul.

Eu am sărit imediat:

— Vrei să spui că mariajul trebuie aprobat? Nu poate să se însoare cu oricine are el chef?

Truman Singh scutură din cap:

— Normal că nu poate! Tocmai ţi-am explicat. Este o afacere, la fel cum este şi grija pentru genele familiei pentru următoarea mie de ani. Normal că nu se poate însura cu oricine.

— Dar cred că acum ne-a dejucat tuturor planurile, a observat Epiphany. Au crezut că-l strâng cu uşa. Numai că nu s-au gândit niciodată că el va găsi o străină.

— Nu s-au gândit? Cine sunt „ei”?

— Niciodată nu le-a trecut prin cap să păzească porţile.

— Deci nu se poate însura cu ea, corect? am insistat eu. Fiindcă nu e din familia care trebuie. Nu e de nicio familie. E orfană. Ştiu eu, mi-a spus chiar ea. Institutul e singura ei familie.

Dar Truman a scuturat iar din cap.

— Cred că Epiphany are dreptate, a spus el. I-a dus pe toţi de nas, trebuie să recunoaştem. Dacă nu e din vreo familie, dacă nu are zeci şi sute de legături de căsătorii pe care toată lumea aici trebuie să le aibă înseamnă că nimeni nu poate găsi nimic împotriva ei.

— Din punct de vedere profesional, pun pariu că nu-i vor găsi niciun defect! a spus Epiphany. Şi e orfană. Excelent. Pur şi simplu excelent. Fără nicio legătură de familie. Pun pariu că el ştia deja toate astea. A căutat mult până a găsit candidata perfectă.

A dat din cap, zâmbind.

— Şi noi, care credeam că e doar un pămpălău, ca taică-său!

— Dar e îngrozitor, am sărit eu. Trebuie să fac ceva!

— Dumneata? Mă tem că eşti prea bătrân pentru doamna doctor…

Epiphany m-a studiat de sus în jos şi de jos în sus.

— Eşti un bărbat destul de bine făcut, totuşi… dacă aş avea zece, douăzeci de ani mai puţin, m-aş uita mai bine la dumneata. Dar am verişoare de vârsta potrivită. Nu eşti însurat, zici?

Dincolo de cartierul familiei Singh din sectorul

Carbon, soarele se înălţa pe linia orizontului, pe măsură ce oraşul intra în emisfera luminoasă a planetei.

Nu am fost sigur că oferta lui Epiphany de a-mi găsi o fată fusese sinceră, dar nu era ce-mi doream eu, aşa că am refuzat-o cât de politicos am putut.

Am plecat afară să mă reculeg. Sau cât de aproape de „afară” se putea într-un oraş plutitor, unde gazul respirabil era în miriade de bule. Dar ce puteam face? Dacă ar fi fost o problemă tehnică, aş fi fost capabil să o rezolv. Însă era o problemă omenească şi aici nu eram în domeniul meu.

De unde stăteam eu, puteam merge pe marginea lumii – balonul transparent de gaz, care păstra în el aerul respirabil şi ţinea afară dioxidul de carbon al lui Venus. Soarele era acoperit de ceaţa subţire, străvezie a unui nor rătăcit şi înconjurat de o aură luminoasă aurie, cu sori artificiali transportând date dintr-o parte în alta. Lumina răsăritului se revărsa peste vârfurile norilor. Ochii mă dureau de atâta lumină. Mi-am adus aminte de ochelarii de soare din buzunarul de la genunchi şi i-am scos. I-am pus la ochi şi am bătut uşor cu degetul în partea dreaptă până când lumina a fost din nou confortabilă.

Plutind în aer, cu litere mari uşor mai închise la culoare decât decorul, erau scrise cuvintele LEGĂTURĂ: STABILITĂ.

Mi-am întors capul, dar cuvintele rămaseră în câmpul meu vizual, schimbându-şi culoarea în funcţie de lumina de decor.

Deschisesem oare legătura de comunicare? Ochelarii nu aveau cum să fie un releu de satelit, fiindcă nu aveau destulă putere să treacă prin orbită. Oare Manta plutea pe undeva sub norii de sub noi?

— Salutare, salutare! am spus, vorbind în aer. Probă de ochelari?

Nimic.

Poate nu era audio. Am atins lentila dreaptă, mai întunecat, mai întunecat, beznă, apoi înapoi la transparenţă. Poate pe partea cealaltă? Am încercat să bat cu degetul în lentila stângă şi în faţa ochilor mi-a apărut un cursor.

După ce am mai încercat diverse lucruri, mi-am dat seama că reuşeam un soi de text în codul Gandy. Mi s-a părut cam simplist, doar text, dar probabil legătura era foarte slabă. Gandy era însă un cod standard, aşa că am început să tastez: ALO ALO!

Mesajul LEGĂTURĂ: STABILITĂ şi-a schimbat culoarea într-un verde deschis şi imediat am văzut

în faţa ochilor un alt cuvânt. RECEPŢIE.

CINE – am tastat eu.

MANTA 7-a venit răspunsul. VEŞTI?

CF CERUT LH CĂSĂTORIE!

ŞTIUT – am primit răspunsul. ALTCEVA?

NU.

OK. TERMINAT.

Mesajul LEGĂTURĂ: STABILITĂ a revenit. O reţea de comunicaţie, în caz că voi avea nevoie. Dar nu ştiam cum putea să mă ajute.

M-am întors la examinarea bulelor de gaz. Acolo unde stăteam eu era un panou enorm, transparent, un pătrat cu latura de aproape zece metri. Eu mă aflam undeva în apropierea părţii de jos a panoului, care se lega de coala alăturată printr-un fir subţire de carbon. Am apăsat cu degetul şi am simţit cum se îndoaie uşor. Nu avea mai mult de un milimetru în grosime; era normal să nu îngreuneze oraşul inutil. Am bătut cu podul palmei şi am simţit vibrând, o rezonanţă de câţiva hertzi, am estimat eu. Punctul slab al instalaţiei era legătura dintre panouri: dacă panoul se mişca prea mult, putea sări din ţâţâni.

Mulţumit cu rezolvarea unui mister tehnic, am început să mă gândesc la ce-mi spusese Epiphany. Carlos Fernando trebuia să se căsătorească cu soţia lui Telios Delacroix. Oricine ar fi fost, trebuie

să fie fericită acum, că băiatul şi-a făcut alte planuri: poate şi ea vedea căsătoriile aranjate ca pe o capcană urâtă, cum gândea şi el. Şi totuşi. Cine era ea şi ce credea despre noul plan al lui Carlos Fernando?

Femeile de la pază fuseseră cât se poate de clare că nu puteam lua legătura cu tânărul sau cu Leah, dar nu aveam nicio interdicţie de a vizita familia lui Telios Delacroix.

Casa lor părea un haos bine orchestrat de copii şi adulţi de toate vârstele, dar acum, că înţelegeam puţin sistemul social Venusian, părea să aibă cât de cât o noimă. Soţia lui Telios

Delacroix – cândva considerată viitoarea soţie a Excelenţei Sale Carlos Fernando – s-a dovedit a fi o femeie cu doar câţiva ani mai mare decât mine, cu un păr cărunt, tuns scurt. Mi-am dat seama că o mai văzusem undeva. La banchet, era femeia aşezată lângă Carlos Fernando, despre care eu crezusem că este mama lui. S-a prezentat: Miranda Telios Delacroix. Apoi mi l-a prezentat şi pe soţul ei, un bărbat scurt şi îndesat, care avea cam în jur de şaizeci de ani.

— Am avea nevoie de un soţ nou în casă, mi-a spus el. Când îmbătrâneşti nu mai poţi conta pe copii, imediat se căsătoresc şi îşi iau zborul.

În casă mai erau două fetiţe, despre care

Miranda Delacroix mi-a spus că erau copiii lor. Erau tăcute, parcă voiau să dispară în pereţi, zâmbeau frumos, dar cu capul aplecat spre podea, studiindu-mă printre genele plecate când mi-au fost prezentate. După ce atenţia adulţilor s-a îndreptat în altă parte, am observat că amândouă mă studiau foarte atent. În urmă cu o zi, nici n-aş fi băgat de seamă.

— Ei, acum, ori veniţi, staţi cuminţi şi vorbiţi, ori vă duceţi la treburile voastre, le-a zis Miranda. Sunt convinsă că străinul este plictisit deja de foiala voastră ba înăuntru, ba afară.

Amândouă au început să chicotească şi au dispărut în altă cameră, deşi, din când în când, una sau cealaltă îşi băga capul pe uşă şi se uita la mine, dispărând imediat dacă mă întorceam să mă uit.

Ne-am aşezat la o masă joasă care părea a fi făcută din lemn de stejar. Soţul ne-a adus cafea şi ne-a lăsat singuri. Cafeaua era făcută în stil indian, într-o ceaşcă transparentă, în straturi cu lapte gros şi dulce.

— Deci sunteţi prietenul doamnei Hamakawa, a spus ea. Am auzit multe despre dumneavoastră. Nu vă supăraţi că vă întreb, dar ce relaţie este între dumneavoastră?

— Aş vrea să o văd, i-am răspuns.

— Şi? s-a încruntat nedumerită.

— Şi nu mi se dă voie.

Ea a ridicat uimită o sprânceană.

— Are femeile alea, bodyguarzii lui…

Miranda Delacroix a început să râdă.

— Înţeleg! Oh, micuţul meu Carii e atât de simpatic! Nu pot să cred că e gelos. Dar am impresia că de data asta chiar e îndrăgostit.

A bătut cu degetele în blatul mesei o vreme şi mi-am dat seama că suprafaţa ei era încă unul din acele sisteme încastrate.

— Doamne, Carii nu este deocamdată stăpânul a tot şi a toate şi nu înţeleg de ce dumneavoastră nu puteţi vedea pe cine aveţi chef. I-am trimis un mesaj doamnei doctor Hamakawa că vreţi să o vedeţi.

— Vă mulţumesc.

Ea a făcut un semn amabil cu mâna. Mi-am dat seama că cel care ar fi urmat să-i fie soţ, Carlos Fernando, soţ era cam de aceeaşi vârstă cu fetele ei, poate chiar mergeau la şcoală împreună. Probabil ea îl cunoştea de când era bebeluş. Situaţia era puţin nedreaptă cu el – dacă ar fi să se căsătorească, ea ar avea toate avantajele şi, pentru o clipă, i-am înţeles dilema. Apoi mi-am amintit că ea spusese ceva care mă surprinsese.

— Aţi spus că încă nu e proprietar peste toate.

Nu înţeleg obiceiurile dumneavoastră, doamnă Delacroix, dar vă rog să mă luminaţi. Ce vreţi să spuneţi prin „încă”?

— Păi, ştiţi, desigur, că nu poate fi considerat major decât după căsătorie, îmi răspunse ea.

Întregul tablou a început să devină mai clar. Carlos Fernando îşi dorea cu disperare să poată controla totul şi, pentru a putea, trebuia să se căsătorească.

— Şi după ce se căsătoreşte?

— Atunci, poate primi moştenirea, bineînţeles. Dar, din momentul acela, familia va avea controlul asupra averii. Cu siguranţă nu ai vrea să laşi un tânăr de douăzeci şi unu de ani să aibă în grijă întregul imperiu Nordwald-Gruenbaum! Ar fi un dezastru. Primul Nordwald ştia asta. De aceea şi-a căsătorit fiul în familia La Jolla. Aşa a fost întotdeauna.

— Înţeleg, am spus.

Dacă Miranda Delacroix se căsătorea cu Carlos Fernando, atunci ea, şi nu el, va avea controlul asupra averii Nordwald-Gruenbaum.

Femeia avea ani întregi de experienţă, cunoştea politică şi era familiarizată cu sistemul intern. El avea să fie copilul în această relaţie. El avea să rămână întotdeauna copilul în relaţie.

Miranda Delacroix avea toate motivele să se

asigure că Leah Hamakawa nu se va căsători cu tânărul Carii. Era aliatul meu firesc.

Dar, de asemenea, ea şi soţul ei aveau toate motivele să vrea să o omoare pe Leah Hamakawa.

Deodată gărzile care îl urmăreau peste tot pe Carlos Fernando nu-mi mai păreau chiar un moft. Oare cât de buni erau bodyguarzii? Pe urmă mi-a mai trecut ceva prin cap: dacă ea sau soţul ei îi angajaseră pe piraţi să tragă în caiacul meu? Ţinta lor clară fusese Leah, nu eu. Ştiuseră că ea conducea un caiac, cineva le vindea informaţii. Dacă nu fusese Miranda Delacroix, atunci cine?

M-am uitat la ea cu alţi ochi, dintr-odată plini de suspiciune. Ea m-a privit fără să se clintească.

— Evident, dacă doamna dumneavoastră, Leah, intenţionează să accepte propunerea, cei doi vor trebui să înceapă o nouă familie. Ea va fi capul familiei, e de la sine înţeles, dar mă întreb…

— Dar i se va permite să-l ia în căsătorie? am întrerupt-o eu. Dacă ea hotărăşte să se mărite cu el, oare nu e nimeni care s-o poată opri?

Miranda Delacroix a început să râdă.

— Nu, mă tem că micul nostru Carii şi-a făcut planul cum trebuie. E neam de Gruenbaum, fără niciun dubiu. Nu există nicio bază legală pentru familii să conteste căsătoria; chiar dacă ea este o străină, el a făcut în aşa fel încât nimeni să nu

poată obiecta.

— Şi dumneavoastră?

— Dar credeţi că am încotro? Dacă Excelenţa Sa îmi va cere părerea, îi voi spune că nu este o idee bună. Dar sunt pe jumătate tentată să-l las, să vedem până unde va merge.

Şi să renunţe la şansa de a deveni cea mai bogată femeie din universul ştiut? Mă îndoiam.

— Credeţi că o puteţi convinge să renunţe? m-a întrebat ea. Consideraţi că aveţi ceva să-i oferiţi? Din câte înţeleg eu, nu aveţi nimic. Sunteţi angajat ca ajutor, un nomad al sistemului solar. Există vreun lucru pe lumea asta pe care să i-l oferiţi în schimbul bogăţiilor pe care i le pune Carii la picioare?

— Prietenie, i-am răspuns eu, dar suna jalnic chiar şi în urechile mele.

— Prietenie! a exclamat ea sarcastic. Asta-i tot? Aş fi crezut că un bărbat din lumea de departe ar promite iubire. Cel puţin sunteţi sincer şi aveţi respectul meu.

— Da, iubire i-aş oferi, am spus eu disperat.

— Iubire. Măi, să fie… Iubire, da, motivul pentru care străinii se căsătoresc, aşa spun cărţile pe care le-am mai citit. Dar dumneavoastră nu păreţi să înţelegeţi. Aici nu e vorba de dragoste. Nici măcar despre sex, deşi va fi din belşug, vă

asigur, mai mult decât suficient să-l convingă pe micul Carii că începe să înţeleagă dragostea. Aici este vorba despre bani, domnule Tinkerman. Nu păreţi să vă fi dezmeticit că vorbim nu despre dragoste, nu despre sex, nici despre familie, ci despre afaceri.

Leah a primit mesajul Mirandei Delacroix şi m-a chemat în apartamentele ei. Femeile din gardă nu au părut prea încântate de situaţie, dar fuseseră, după toate aparenţele, instruite să asculte ordinele ei directe şi două dintre ele, în uniformă roşie, m-au condus până la Leah.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit la faţă? a întrebat ea când m-a văzut.

Mi-am dus mâna la obraz. Nu ardea, dar arsurile îmi lăsaseră porţiuni de piele roşie, descuamată. Am pus-o la curent cu distrugerea caiacului şi salvarea sau, mai degrabă, răpirea mea de către piraţi. Apoi i-am povestit despre Carlos.

— Mai uită-te o dată la cartea pe care ţi-a dăruit-o. Nu ştiu de unde a luat-o, nici nu vreau să mă gândesc la cât costă, dar aş pune pariu că nu e un facsimil.

— Evident că nu e. Am aflat chiar de la el, mai târziu.

— Şi nu pricepi că e o cerere în căsătorie?

— Ba da, un ou, o carte şi o piatră. Foarte tradiţionalist. Ştiu că tu crezi că eu sunt mereu cu capul în nori, dar eu înţeleg ce se petrece în jurul meu. Carii e un copil drăguţ.

— E cât se poate de serios, Leah. Nu poţi să te prefaci că nu înţelegi.

— Pot să iau singură o hotărâre, m-a concediat ea cu un gest al mâinii. Dar îţi mulţumesc pentru grijă.

— Este mai complicat decât îţi imaginezi. Ai cunoscut-o pe Miranda Delacroix?

— Bineînţeles.

— Ei bine, poate ar trebui să ştii că vrea să te omoare.

I-am povestit despre suspiciunile mele că piraţii fuseseră angajaţi să mă doboare crezând că sunt Leah.

— Cred că tu complici prea mult lucrurile şi le vezi prea în negru, Tinkerman. Carii mi-a povestit despre piraţi. Sunt un grup mic, izolat. Se plimbă pe sub nori şi mai complotează din când în când, dar nu sunt un pericol pentru nimeni. Mi-a spus că, atunci când va pune mâna pe moştenire, se va ocupa de ei.

— Se va ocupa de ei? Cum?

— N-a zis cum, a răspuns ea ridicând din umeri.

Exact acelaşi lucru mi-l explicaseră şi piraţii – rebelii: Carlos Fernando are un plan, dar ei nu ştiu ce anume implică.

— Deci are planuri despre care nu vorbeşte.

— M-a tot întrebat despre terraformare, a zis Leah. Dar nu are nicio logică să încerci asemenea lucru pe Venus. Nu înţeleg ce e în capul lui. Poate sparge atmosfera de dioxid de carbon în oxigen şi carbon, ştiu că are tehnologie să realizeze o asemenea operaţiune.

— Are?

— Da, cred că erai acolo când a menţionat. Distilatoare moleculare. Micro-maşini încărcate solar. Dar care ar fi scopul?

— Deci chiar vrea s-o facă.

— Se gândeşte serios… Dar nu văd sensul. Oxigen aproape pur la suprafaţă, la şaizeci sau şaptezeci de bari? Atmosfera respectivă ar fi chiar mai nocivă decât dioxidul de carbon. Şi nici măcar nu ar rezolva efectul de seră; cu o atmosferă atât de densă, chiar şi oxigenul devine un gaz de seră.

— I-ai explicat situaţia?

— Ştia deja. Şi oraşele plutitoare nu ar mai pluti. La ora actuală, ei se bazează pe gazul din interior, aerul respirabil, care este mai uşor decât aerul de pe Venus, ca să-i ţină sus. Dar, dacă transformi dioxidul de carbon în 02 pur, oraşele

vor cădea ca bolovanii.

— Şi totuşi?

— Şi totuşi, lui nu pare să-i pese.

— Terraformarea va face Venus nelocuibilă, iar el ştie asta. Deci ce are de gând?

— Habar n-am, a răspuns ea ridicând din umeri.

— Ştiu eu, i-am zis. Şi cred că e timpul să avem o discuţie serioasă cu prietenul tău, Carii.

Carlos Fernando era în camera lui de joacă.

O încăpere imensă. Casa familiei sale era construită la marginea balonului de sus, chiar lângă peretele oraşului şi un perete întreg din camera lui dădea înspre imensitatea de nori. Locul era ticsit de tot felul de lucruri. Grămezi întregi de seturi de piese interschimbabile de lego, cu module electronice în interior, care ar putea construi clădiri complicate sau modele de nave spaţiale sau avioane mai uşoare decât aerul, vehicule utilizate pe Venus, fără îndoială, o îngrămădeală de vase transparente conectate între ele prin nişte tuburi, care împreună formau un proiect probabil neterminat, un monociclu aruncat într-un colţ, cu pedalele mişcându-se în gol. Printre jucării mai erau piese de mobilier transparent. Am ridicat un scaun şi era uşor ca o pană, abia îi simţeau greutatea. Acum ştiam din ce

era făcut, fibre de diamant transformate într-o structură spumoasă, fractală. Diamantul era materia lor primă, fiindcă îl extrăgeau direct din atmosfera saturată de dioxid de carbon, fără materiale importate. Erau experţi în diamant, lucru care îmi dădea fiori.

Când gărzile ne conduseră în cameră, Carlos se aflat lângă peretele cel mai îndepărtat de geamul dinspre nori, cu spatele la fereastră şi la noi. Ştia, fără îndoială, că urma să venim, dar când ne-a fost anunţată sosirea, nu s-a întors şi a strigat cu spatele la noi:

— Pofteşte-i înăuntru, vin şi eu imediat.

Am rămas singuri.

Carlos se învârtea în cerc pe loc şi dădea din mâini în faţa unui monitor enorm. Pe ecran zburau nave spaţiale tridimensionale, viu colorate, într-un labirint complicat al unui oraş proiectat după modelul Escher, cu turnuri conectate prin podeţe şi contraforturi. Vederea se schimba urmărind unele nave şi ascunzându-se de altele.

Din când în când raze roşii săreau prin ecran, când Carlos trăgea în unele nave care explodau în sute de culori, în timp ce el striga cât îl ţinea gura „Te-am prins!” şi „Mori, câine!”

Dansa prin cameră, iar jocul îi implica probabil întregul corp. După un timp am început

să cred că uitase de prezenţa noastră.

M-am uitat de jur-împrejur.

Aşezat pe o platformă căptuşită la nici doi metri de uşa pe unde intrasem, un leu se uita la mine cu ochi aurii. Era mai mare decât mine. Lângă el, cu capul odihnindu-se pe labele din faţă, stătea o leoaică, uitându-se tot la mine, cu ochii pe jumătate deschişi. A dat din coadă o dată; de două ori. Coama leului era atât de mare şi înfoiată, că trebuie să fi fost spălată cu un şampon special şi uscată cu foehnul.

A deschis botul şi a căscat, apoi s-a lăsat pe o parte, fără să-şi ia ochii de pe mine.

— Sunt inofensivi, m-a liniştit Leah. Băiat-de-băiat şi Chiloţei. Animale de companie.

Chiloţei – femela, m-am gândit – s-a întins şi a pus o labă pe după gâtul masculului. Apoi i-a aplecat capul spre ea şi a început să-l lingă.

Începusem să am sentimentul că viaţa lui Carlos Fernando era complet diferită de viaţa tuturor oamenilor pe care îi cunoscusem vreodată.

Pe pereţii din apropierea locului unde se juca băiatul se aflau mai multe ecrane. Pe unul din stânga mea se vedea un fel de problemă de aritmetică pe jumătate rezolvată. Lucra la un lanţ de diferenţiere şi îl abandonase pe la jumătate, unde probabil se împotmolise ori se plictisise. Pe

celălalt ecran se afla o schemă a structurii atmosferice de pe Venus. Să fi fost teme pentru la şcoală? M-am uitat cu mai multă atenţie. Dacă erau teme, atunci Carlos era mult mai interesat de geografie decât de matematică; harta era acoperită cu note şi câteva ferestre deschise în care se găseau explicaţii detaliate. Am făcut un pas înainte şi am citit atent.

Subit, ecranul s-a făcut negru.

M-a întors şi am dat cu nasul de Carlos Fernando, care avea o mutră îmbufnată.

— Astea-s treburile mele, mi-a spus el şi, până să ajungă la cuvântul „mele”, vocea i se transformase într-un chiţăit.

S-a întors către Leah şi expresia chipului i se schimbat, dar nu reuşeam s-o citesc. M-am gândit că, dacă ar fi fost după el, m-ar fi dat afară din cameră în şuturi, dar nu voia să o supere pe Leah, pe care trebuia s-o aibă de partea lui deocamdată.

— Ce caută ăsta aici? a întrebat-o.

Ea se uită la mine şi a ridică din sprâncene, întrebător.

Aş fi vrut şi eu să ştiu ce căutam, dar eram în povestea asta până la urechi, deci trebuia să vorbesc.

Am făcut câţiva paşi până la fereasta dinspre nori şi am privit în zare. De acolo puteam vedea

un alt oraş, care părea albastru din cauza distanţei, ca un balon de jucărie pe orizontul auriu.

— Mediul de pe Venus e unic, am spus eu. Şi, dacă stai şi te gândeşti, totul se datorează străMoşului tău, Udo Nordwald.

— Mersi. Adică, în fine, bănuiesc că trebuie să-ţi mulţumesc, mă bucur că îţi place oraşul nostru.

— Toate oraşele. Este o realizare extraordinară. Mintea genială care trebuie să fi imaginat totul, să fi proiectat primul oraş plutitor, să fi gândit întreaga planetă ca un rai, un loc unde să poată locui milioane de oameni. Sau chiar miliarde – cerurile sunt departe de a fi pline. Într-o bună zi, poate chiar trilioane.

— Mda, răspunse el. Cred că e o chestie…

— Este spectaculos.

M-am întors cu faţa spre el şi l-am privit direct în ochi.

— De ce vrei să distrugi toate astea?

— Poftim? a întrebat Leah.

Carlos Fernando mă privea cu gura deschisă şi a dat să spună ceva, după care s-a răzgândit şi a tăcut. S-a uitat în podea, apoi într-o parte şi în cealaltă.

— Eu… ăăă… a bâiguit apoi n-a mai spus

nimic.

— Ştiu care e planul tău, i-am zis. Micromaşinile tale vor converti dioxidul de carbon în oxigen. Când atmosfera se va schimba, oraşele vor cădea. Nu vor mai fi mai uşoare decât atmosfera şi nu vor mai pluti. Iar tu ştii toate astea, nu-i aşa? Vrei s-o faci. Cu bună ştiinţă.

— Dar nu va putea, a intervenit Leah. Nu va funcţiona. Carbonul…

Dar i s-a tăiat vocea. Apoi a reluat:

— Diamant. Va transforma excesul de carbon în diamant.

M-am întins şi am apucat o masă făcută din spumă.

Cântărea câteva grame.

— Nanoinginerie. Distilatorul molecular despre tocmai mi-ai zis. Cineva a spus odată că singura problemă cu Venus este că suprafaţa ei e prea fierbinte. La altitudinea noastră e bine, aerul este la fel de subţire ca pe Pământ. Problema e că suprafaţa se află mult sub nivelul mării. Dar, pentru fiecare tonă de atmosferă pe care maşinile tale moleculare o transformă în oxigen, vei obţine un sfert de tonă de carbon pur. Şi atmosfera e de o mie de tone pe metru pătrat.

M-am întors spre Carlos Fernando care tot nu apucase să scoată vreo vorbă. Tăcerea lui spunea

totul.

— Maşinile tale transformă carbonul în fibre de diamant care se ridică de la suprafaţă. Ai de gând să construieşti o nouă suprafaţă, complet artificială. O platformă undeva într-un loc frumos, la cincizeci de kilometri deasupra solului, unde aerul va fi respirabil.

Atunci, Carlos şi-a regăsit vocea.

— Da, a răspuns el. Tata a venit cu maşinile, dar ideea de a le folosi pentru a crea un înveliş de jur-împrejurul planetei a fost a mea. În întregime. O idee excelentă, nu? Nu crezi că e o idee strălucită?

— Nu poţi să stăpâneşti cerul, i-am zis, dar poţi stăpâni pământul. Însă trebuie să construieşti acest pământ. Şi toate oraşele se vor prăbuşi. Nu va mai exista niciun oraş disident, pentru că nu vor mai fi oraşe. Tu vei fi proprietarul absolut. Toată lumea va trebui să vină la tine.

— Exact, a întărit Carlos cu un zâmbet mulţumit, prostesc. Deşteaptă treabă, nu?

Trebuie să-mi fi văzut expresia feţei, fiindcă a sărit.

— Hai, lasă-mă, ca şi cum ar face ăştia ceva! Oraşele alea revoluţionare nu simt altceva decât o adunătură de nemulţumiţi şi piraţi.

Leah făcuse ochii mari. S-a întors spre ea:

— Hei, de ce nu? Dă-mi un motiv pentru care să nu fac chestia asta. Oamenii ăia nici n-au ce căuta aici. A fost numai ideea strămoşului meu asta cu oraşele plutitoare. Şi ei au dat năvală, i-au furat ideea, acum le-o fac şi eu. Va fi mai bine cum vreau eu.

Şi apoi, privindu-mă.

— Bine, mi-ai mirosit planul. Nu-i nicio problemă, totu-i în regulă, eşti mai isteţ decât credeam, recunosc. Acum, trebuie să-mi promiţi că nu mai spui la nimeni, OK?

Eu am dat din cap.

— Pleacă de-aici!

S-a uitat iar la Leah.

— Doamnă doctor Hamakawa…

S-a aşezat într-un genunchi şi, cu privirea în pământ, a întrebat-o:

— Te rog! Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Leah dădea din cap în semn că nu, dar, cum el se uita în jos, nu o putea vedea.

— Îmi pare rău, Carlos, i-a răspuns. Îmi pare rău!

Era doar un copil, într-o cameră plină de jucării, încercând să convingă nişte oameni mari să vadă lucrurile aşa cum le vedea el. În cele din urmă şi-a ridicat spre ea ochii plini de lacrimi.

A

— Te rog. Vreau să te căsătoreşti cu mine. Îţi dau orice, poţi avea tot ce-ţi doreşti. Îţi dau averea mea întreagă, planeta, tot!…

A A *

— Îmi pare rău, repeta Leah. Îmi pare rău!

Carlos a întins mâna şi a luat ceva de pe podea – o navă spaţială de jucărie – s-a uitat la ea, prefăcându-se dintr-odată foarte interesat. A pus-o pe masă şi a luat alta, apoi s-a ridicat în picioare evitând să dea ochii cu noi. Şi-a tras nasul, s-a şters la ochi cu dosul palmei – uitând că are o jucărie în mână, încercând să pară tare, rece, ca şi cum noi nu am fi observat că se smiorcăia.

— OK, a zis. Nu puteţi pleca nicăieri, sper că v-aţi dat seama până acum. Tipul ăsta ştie deja prea mult şi planul poate fi pus în aplicare numai dacă e secret. Ca să nu se prindă disidenţii ce îi aşteaptă. Va trebui să rămâneţi aici. Vă ţin cu forţa, vă… vă… nu ştiu ce-o să fac. Văd eu.

— Nu, am răspuns. Pentru Leah este periculos să rămână aici. Miranda deja a încercat să angajeze piraţii să o omoare, când eram cu caiacele. Trebuie să plecăm.

Carlos s-a uitat la mine ca la un idiot şi a izbucnit sarcastic:

— Miranda?! Glumeşti. Eu am fost cel care i-a angajat pe piraţi. Eu! Am crezut că te omoară sau

te iau cu ei şi nu te mai aduc înapoi. Ar fi fost un lucru excelent.

Apoi s-a întors iar către Leah.

— Te rog frumos, zi „da”! Vei fi cea mai bogată fiinţă de pe Venus. Vei fi cea mai bogată persoană din sistemul solar. Tot ce e al meu va fi al tău, vei putea face tot ce-ţi pofteşte inima.

— Îmi pare rău, a spus ea pentru a nu ştiu câta oară. E o ofertă care mă flatează, dar trebuie să o refuz.

Din partea cealaltă a camerei şi-au făcut încet apariţia gărzile lui Carlos. Probabil avea un sistem secret de a le chema. Camera se umplea de femei cu puştile scoase, dar încă neîndreptate spre noi.

M-am dat în spate spre fereastră şi Leah a venit lângă mine.

Oraşul se rotise uşor, iar soarele strălucea acum prin fereastră. Mi-am pus ochelarii de soare la ochi.

— Ai încredere în mine? am întrebat-o în şoaptă.

— Normal, mi-a răspuns ea, în tine am întotdeauna încredere.

— Vino lângă mine!

LEGĂTURĂ: STABILITĂ a clipit în colţul ochiului.

Am întins mâna şi, ca din întâmplare, am

tastat pe lentilă SOS MANTA SOS.

Cealaltă mână am dus-o la spate şi, încercând să par cât mai relaxat, am împins geamul şi l-am simţit cum se ondulează.

RECEPŢIONAT, a venit răspunsul.

Împinge. Împinge. Era o chestiune de ritm. Când am găsit frecvenţa de rezonanţă a panoului, am început să împing tot mai tare, mai cu putere, ca pe un scrânciob sau ca atunci când faci dragoste.

Am întins mâna şi am apucat-o pe Leah, împingând şi mai tare în geamul din dreapta mea. Mă împingeam cu toată greutatea şi panoul se înclina vizibil de la presiune. Fereastra începuse să vibreze acum, ca la cutremure. Cu fiecare legănare, geamul se curba şi mai mult în afară.

— Ce faci acolo? a ţipat Carlos. Ai înnebunit?

Partea de jos a geamului s-a curbat până când a ieşit din ramă.

În aer s-a simţit un miros de acid şi de sulf. Gărzile se repeziră asupra noastră, dar, după cum speram, nu îndrăzneau să folosească puştile, de teamă să nu nimerească în geam şi să-l demoleze complet.

Fereastra scârţâia şi se întindea, dar încă ţinea, fiind prinsă şi în alte locuri. Rămăsese blocată, dar se formase o deschizătură verticală

între sticlă şi ramă. Am strâns-o pe Leah lângă mine şi m-am aruncat în spate pe fereastră, strecurându-mă prin deschizătura formată şi împingând să lărgesc locul cât mai mult posibil.

În cădere, am sărutat-o uşor pe gât.

S-ar fi putut desprinde de mine, dar nu a făcut-o.

— Ţine-ţi respiraţia şi închide ochii strâns, i-am şoptit în timp ce cădeam în gol, în vid, şi, cu ultima suflare, i-am spus: Te iubesc.

Nu mi-a răspuns. Fire practică, nu-şi consuma aerul când ştia că în jurul ei era numai acid. Dar mi-am imaginat că îmi răspunde: „Şi eu te iubesc”.

Cu mâna liberă, am tastat MANTA. AJUTOR. URGENT.

Şi am căzut.

— Nu era numai o chestie de sex, a spus. Asta n-am înţeles noi.

Eram în navă, acoperiţi cu unsoare scârboasă, dar, practic, nevătămaţi. Piraţii făcuseră o minune şi ne pescuiseră în picaj. Aveam informaţia care le trebuia lor, iar ei, drept recompensă, ne scoteau de pe Venus, înapoi în spaţiul întunecat şi rece dintre planete.

— E vorba despre bani şi despre dreptul la proprietate.

— Ba normal că e vorba despre sex, doar

suntem oameni, a zis Leah. Totul are legătură cu sexul. Întotdeauna. Crezi că nu e tentant pentru o femeie să se căsătorească cu un copil? Să-l modeleze cum vrea ea? Gândeşte-te! Normal că e vorba despre sex. Sex şi putere. Banii? Sunt doar o scuză.

— Dar tu nu ai fost tentată, am replicat eu.

Ea s-a întors şi m-a privit serios în ochi o vreme, apoi mi-a răspuns.

— Fireşte că am fost.

A oftat şi chipul i-a redevenit distant şi impenetrabil.

— Mai mult decât vei şti vreodată.

CĂRŢILE

Kage Baker

Traducere din limba engleză Maria Drăguţ

Una dintre cele mai prolifice noi scriitoare apărute în ultima perioadă a anilor ’90, Kage Baker a publicat prima dată în 1997, în revista *Asimov*’s *Science Fiction*, şi a devenit curând unul din cei mai activi şi mai populari colaboratori, cu povestirile ei subtile şi acaparante, ai căror eroi sunt angajaţii Companiei, o agenţie de călătorie în timp. Mai târziu, a început o altă serie de povestiri, într-unul din cele mai excentrice şi mai fanteziste decoruri din literatura de acest gen. Textele ei au apărut şi în *Realms of Fantasy*, *Sci*

Fiction, *Amazing* şi în multe alte reviste.

Primul său roman din seria *Compania*, intitulat *in the Gardens of Iden*, a fost publicat în 1997 şi a devenit imediat unul dintre cele mai citite şi apreciate romane ale anului. Au urmat şi altele din această serie, *Sky Coyote*, *Mendoza în Hollywood*, *The Graveyard Game*, *The Life of the World to Come*, *The Machine's Child* şi *The Sons of Heavent* precum şi primul ei roman fantasy, *The Anvil of the World*. Multele povestiri pe care le-a scris au apărut în volume ca *Black Projects*, *White Knights*, *Mother Aegypt and Other Stories*, *The Children of the Company*, *Dark Mondays*, *Gods and Pawns*. Cele mai recente cărţi ale sale sunt *Or Else My Lady Keeps the Key*, despre adevăraţii piraţi din Caraibe, romanul fantasy *The House of the Stag*, romanul SF *The Empress of Mars*, romanul pentru adolescenţi *The Hotel Under the Sand*, *The Bird of the River* şi ultimul volum din seria *Company*, intitulat *Not Less than Gods*.

Nell Gwynne's Scarlet Spy va fi, probabil, ultima ei carte publicată. Tânăra Baker a avut parte de o moarte tragică în anul 2010.

A fost nu numai scriitoare, ci şi actriţă şi regizoare la Living History Center. A predat engleza elisabetană, a organizat la „târguri renascentiste* – toate aceste calităţi intelectuale

ale sale regăsindu-se în povestirea din antologia de faţă, plină de farmec şi nostalgie blândă despre cum viaţa merge mai departe, chiar şi după sfârşitul lumii.

Pe vremea aceea – înainte ca lucrurile să se îndrepte – eram nevoiţi să ne ducem mult mai departe de-a lungul coastei. Oamenii încă nu erau obişnuiţi cu noi.

Dacă stai să te gândeşti, probabil că arătam destul de bizar pentru ei când am apărut pentru prima dată. Treizeci de trailere pline cu artişti ambulanţi disperaţi, murdari, obosiţi şi flămânzi, după ce ne luptaserăm să traversăm ţinuturile, de la locul unde ne aflam atunci când se dusese totul de râpă. Nu-mi amintesc cum se întâmplase asta, fiindcă nu eram încă născut.

Spectacolul nostru era, pe atunci, un fel de bâlci de modă veche, unde învăţai diverse lucruri. Călătoream din loc în loc, ne opream şi dădeam spectacole la care lumea venea să afle cum fusese pe vremuri, acum pare o ciudăţenie, dar în acele timpuri… cum e cântecul ăla? Ăla cu oamenii care sar spre stele? Şi toată lumea chiar credea că o să sărim cu toţii în sus şi ajungem la stele. Unchii şi mătuşile mele făceau spectacolul pentru ca lumea împrăştiată prin toată galaxia să poată să vadă cum se ţesea pe vremuri, cum se făceau

lumânările. Bănuiesc eu că acum sună cumva ironic.

Dar pe urmă a trebuit să schimbăm spectacolul, pentru că… păi, în primul rând nu mai puteam folosi Arena de turnir, fiindcă aveam nevoie de caii mari să tragă rulotele. Şi unchiul

Buck nu mai făcea nicio brânză cu dragonii lui cu ochi de pietre colorate, fiindcă cine să mai cumpere genul ăsta de jucărie? Şi oricum, era prea ocupat să pună potcoave la cai. Deci toţi unchii şi mătuşile s-au adunat, s-au sfătuit şi au refăcut spectacolul cum este acum, la modul că ajungem într-un oraş cu spectacolul şi oamenii vin să ne vadă şi pe urmă ne lasă o vreme să stăm la ei pentru că au nevoie să le mai facem diverse lucruri de care au nevoie.

Eu am început ca o legătură de scutece într-unul din numerele de pe scenă. Deşi nu-mi amintesc de acea perioadă. Dar îmi aduc aminte de mai târziu, când eram în nu ştiu ce piesă cu o poveste de dragoste, unde purtam o pereche de aripi şi alergam în fundul gol pe scenă ca să trag cu un arc de jucărie într-o fată. Arcul şi săgeata aveau sclipici pe ele. Sau altă dată am făcut-o pe piticul. Eu nu eram pitic, noi aveam numai un pitic în trupă şi era o femeie, mătuşa Tammy, a murit între timp. Doar că aveam un număr cu un cuplu

de pitici dansând şi ea avea nevoie de un partener, deci m-au îmbrăcat într-un frac negru şi joben.

Dar, între timp, tata se îmbolnăvise şi murise, deci mama se mutase de-acum în acelaşi trailer cu mătuşa Nera, care făcea oale şi urcioare şi din astea. Cu ea stătea nepotul ei Myko. Oamenii zic că, mai târziu, Myko avea s-o ia razna, dar nu e adevărat. Omul era puţin speriat de viaţă, atâta tot. Mătuşa Nera părăsise caravana la un moment dat, după ce lucrurile se împuţiseră, ca să se ducă să vadă ce se alesese de familia ei – oamenii stăteau la oraş –, însă nu se alesese cu nimic, erau toţi morţi, în afară de un bebeluş. Aşa că a luat bebeluşul cu ea şi s-a întors la noi. Zicea că Myko era prea mic să-şi amintească, numai că eu cred că-şi amintea ceva – ceva.

Noi şi cu Sunny, care locuia cu mătuşa Kestrel în rulota vecină cu a noastră, am crescut împreună. Mătuşa Kestrel era jongleură în spectacol, Myko zicea că e super şi voia să devină copil jongleur. Deci s-a dus la mătuşa Kestrel să-l înveţe. Sunny deja era expertă, cât căscase gura la maică-sa în fiecare zi de când făcuse ochi, şi putea să învârtească beţe sau mingi şi putea face şi poanta cu mărul şi toate cele. Myko a venit cu ideea ca el şi Sunny să facă un număr de jonglerie cu copii. Eu m-am pus pe plâns până au zis că pot

să vin şi eu cu ei, doar că trebuia să învăţ să jonglez şi, ce să zic… mai bine stăteam în banca mea. Chiar de la primele încercări mi-am dat cu un băţ peste gură şi mi-am scos un dinte. Altul nou a crescut abia când am făcut şapte ani, aşa că am stat ca prostul cu gura ştirbă încă trei ani. Între timp am învăţat să jonglez destul de bine, eram la paradă şi aruncam cu flăcări în aer.

Dar asta a fost după ce am mers la audiţie. Myko s-a dus la mătuşa Jeff şi s-a smiorcăit până ne-a făcut nişte costume. Myko avea o jiletcă neagră şi o sabie de jucărie şi o mască. Eu aveam un costum de clovn cu guler cu pliuri, ca un fluturaş. Sunny a primit o rochie de prinţesă. Ne-am pus numele de Minitronii. De fap, Myko a fost cu numele. Nu ştiu ce credea el că înseamnă minitronii, dar suna foarte bine. Myko şi cu mine trebuia să fim îndrăgostiţi de prinţesă şi ea nu se putea hotărî pe care dintre noi să-l aleagă, deci noi ne apucam să facem tot felul de scamatorii s-o vrăjim, doar că ea era mai bună decât noi doi la un loc şi atunci nu ne mai rămânea altceva decât să ne duelăm. Unde eu pierdeam şi muream de inimă rea, pe urmă prinţesei îi părea tare rău şi îmi punea un trandafir de hârtie pe piept. Atunci eu săream în sus şi făceam o plecăciune în faţa publicului şi fugeam de pe scenă, fiindcă

următorul număr era unchiul Monty cu papagalii.

Când am împlinit eu şase ani, deja eram profesionişti şi ne dădeam mari în faţa celorlalţi copii, fiindcă noi eram singurii care aveau un număr al lor în program. Deja jucaserăm în şase oraşe. Acela a fost anul când unchii şi mătuşile au hotărât să meargă cu caravana în josul coastei, hăt, până la marginea marelui deşert.

A, înainte de nenorocire, acolo fusese un oraş mare. Chiar dacă nu mai găseam destui oameni cât să punem de-un spectacol, tot aveam şanse să dăm peste tot felul de vechituri de care să ne folosim.

Am ajuns în oraş cu bine şi fără să ne împuşte nimeni. Un miracol, dacă stai şi te gândeşti, pentru că acolo nu mai trăiau decât oameni bătrâni şi oamenii bătrâni, de obicei, te împuşcă de nu te vezi dacă au arme, şi ăştia aveau. Alt lucru extraordinar a fost că oraşul era *imens* şi când spun „imens” înseamnă că aşa ceva n-am mai văzut, mergeam pe străzi cu capul dat pe spate şi căscam gura la turnurile alea care se înălţau tot mai sus şi mai sus în cer. La unele dintre ele nici nu se vedea vârful că era învelit în ceaţă. Erau toate numai oglinzi şi sticlă şi bolţi şi cupole şi feţe încruntate în piatră care se uitau la tine în jos.

Dar bătrânii nu locuiau în oraş. Aveau case chiar pe plajă, pentru că, pe măsură ce înaintai spre inima oraşului, era tot mai mult nisip. Deşertul mânca din el puţin câte puţin în fiecare an. De aia plecaseră toţi tinerii. Nu mai aveai unde să cultivi nimic. Bătrânii mai rămăseseră pentru că îşi cumpărau de mâncare în borcanele şi conservele de la magazine şi oricum le plăcea acolo, că era cald. Dar ne-au spus că nu aveau să le dea şi altora. Unchiul Buck le-a spus că noi vrem doar să ne dea voie să intrăm în turnurile lor goale să luăm ţevile de cupru, cablurile şi alte lucruri pe care să le cărăm cu noi. Ei n-au avut nimic împotrivă şi-au lăsat puştile jos şi ne-au lăsat să facem tabără.

Pe urmă am aflat că spectacolul trebuia să fie matineu, fiindcă toată lumea se ducea la culcare la ora la care noi ieşeam de obicei. Mâncătorul de foc era tare nervos fiindcă nimeni nu avea să vadă mare lucru din numărul lui ziua în amiaza mare. Până la urmă a fost bine, pentru că a doua zi a fost înnorat. Vârfurile turnurilor nu se vedeau deloc. Chiar era atât de întunecat, încât a trebuit să aprindem torţe de jur-împrejurul maidanului unde făcuserăm scena.

Bătrânii ieşeau unul câte unul din clădirea lor de apartamente şi se aşezau pe scaunele pe care

le puseserăm noi, apoi a trebuit să amânăm începutul spectacolului fiindcă îi apucase frigul şi s-au întors târşa, târşa înapoi în bloc să-şi ia haine groase. Într-un final am început şi totul a mers destul de bine, având în vedere că unii dintre ei erau orbi de-a binelea şi stăteau lângă alţi moşi care le povesteau cu voce tare ce se întâmplă pe scenă.

Le-a plăcut de mătuşa Lulu şi câinii ei dresaţi şi le-a mai plăcut numărul unchiului Mannie, care a ridicat un Volkswagen. Noi, copiii, ştiam că toate lucrurile grele, precum motorul, fuseseră scoase şi nu mai era decât caroseria, dar ei nu ştiau. Au aplaudat numărul de magie al unchiului Derry, deşi moşii care le povesteau orbilor au făcut gălăgie pe tot parcursul spectacolului şi îi distrăgeau atenţia. Înjura în barbă şi îşi învârtea o ţigară când s-a întors în spatele scenei.

— Gloată necivilizată, măi, copii! ne-a spus el aprinzându-şi ţigara de la una dintre torţe. Voi să nu-i luaţi în seamă şi să vă concentraţi pe ce aveţi de făcut.

Dar noi eram copii şi puteau să urle toţi oamenii mari la noi, că n-aveam nicio problemă, deci ne-am luat coşurile cu instrumente şi am alergat pe scenă şi ne-am început actul. Myko tropăia în sus şi în jos, învârtindu-şi sabia şi urlând

cum e el Captainio cel curajos şi de temut. Eu aveam o ghitară de jucărie pe care o zdrăngăneam în timp ce mă prefăceam că mă uit la lună, povestind cum eram eu un biet visător îndrăgostit de o prinţesă. A apărut şi Sunny, care a dansat ca o prinţesă. După care am jonglat o vreme, totul bine şi frumos. Singurul moment când m-am pierdut cu firea a fost când am aruncat o privire spre public şi pentru o fracţiune de secundă am văzut lumina flăcărilor pe care le aruncam eu reflectată în lentilele ochelarilor sau în ochii orbi. Dar n-am scăpat nicio torţă pe jos.

Cred că şi Myko era afectat, fiindcă se vedea din felul în care se uita cu ochii holbaţi din masca lui că devenea din ce în ce mai nervos. Când am ajuns la duel, aproape de final, m-a lovit niţel cam tare, cum făcea de obicei când nu era în apele lui, mi-a ars una peste degete, de chiar am scos un „au”, dar publicul n-a auzit. Când era el în nişte toane ale lui, parcă i se scula părul de pe cap, era ca o pisică din aia care se încordează şi te scuipă şi îi sare muştarul din nimic. Câteodată îl mai întrebam ce are. El ridica din umeri şi zicea că-i pare rău. O dată a zis că l-a apucat fiindcă viaţa era plictisitoare în draci.

Întorcându-mă la ziua aceea, mi-am cântat cântecul şi am murit de dragoste neîmpărtăşită,

zdrang pe jos, în costumul meu de bufon. Am simţit-o pe Sunny cum vine la mine şi îmi pune trandafirul pe piept şi – o să-mi amintesc câte zile oi avea – o bătrână îi ţipa unui bătrân.

— … şi acum fetiţa îi dă o garoafă.

La care moşul a strigat:

— Ce? I-a dat o girafă?

— La naiba, Bob. O GAROAFĂ!

Atunci am murit, că aşa era piesa. Încă mai chicoteam când Myko şi Sunny m-au ridicat pe picioare, ne-am înclinat şi am fugit de pe scenă. În culise, au început şi ei să râdă. Ţopăiam şi râdeam, încurcându-l pe unchiul Monty, care îşi trăgea papagalii cu colivii cu tot, pe scenă.

Când ne-am săturat de râs, Sunny a zis:

— Aşa… şi acum ce facem?

Bună întrebare. De regulă, spectacolul era noaptea, deci, de obicei, după ce ne terminam numărul, ne întorceam la trailerele noastre, ne scoteam costumele şi mamele noastre ne dădeau să mâncăm şi ne trimiteau la culcare. Nu mai jucaserăm matineu până atunci. Stăteam acolo şi ne uitam unul la altul până când lui Myko i s-a aprins brusc o scânteie în ochi.

— Hai să explorăm Oraşul dispărut al nisipurilor, a zis el cu vocea aia a lui care te făcea să crezi că ideea care îi trecea prin cap atunci era

cel mai tare lucru de pe lume. Imediat Sunny şi cu mine am sărit, gata de aventură. Deci ne-am strecurat afară din spatele scenei tocmai când unchiul Monty striga să răguşească la papagalii lui şi, câteva clipe mai târziu, mergeam pe strada aia nesfârşită, cu case aplecate peste noi de o parte şi de alta, înalte de parcă locuiau uriaşi în ele.

Însă nu erau uriaşi, fiindcă scria pe ele cu litere mari, clare că erau ale cutărui concern şi ale băncii cutare sau bursei nu ştiu care. Totuşi, dacă ne-am fi trezit cu un uriaş că apare de după colţ şi se uită la noi, nu ne-am fi mirat. În afara oraşului bătea un vând sărat şi rece de la mare şi nisipul fugea sâsâind pe la picioarele noastre ca nişte fantome târâtoare, dar între blocurile pustii de acolo era o linişte imensă. Doar paşii noştri mărunţi răsunau speriaţi pe străzi.

Ferestrele erau prea înalte şi nu se vedea nimic înăuntru, când lui Myko i-a venit ideea să mă urc pe umerii lui, poate văd ceva. El tot îi dădea înainte că sigur găsim vreun birou cu un schelet pe un scaun şi cu căştile pe urechi, dar nu am văzut aşa ceva; oamenii nu muriseră *instant* când se întâmplase nenorocirea. Mama spunea că fiecare simţea când se îmbolnăveşte şi se ducea acasă, se încuia înăuntru şi aştepta să vadă dacă scapă sau nu.

În orice caz, Myko s-a plictisit în cele din urmă şi a început un joc în care el se repezea pe scări în sus la fiecare bloc unde ajungeam, bătea cu mânerul sabiei în uşă şi urla:

— Poliţia civilă! Deschideţi sau spargem uşile!

Şi zgâlţâia uşile, însă totul fusese încuiat în urmă cu mulţi ani. Unele din uşi erau atât de solide, încât nici măcar nu se clinteau când trăgeam de ele, şi sticla era prea groasă s-o spargem.

După ce am făcut treaba asta la vreo trei blocuri, de eu şi cu Sunny începuserăm să ne uităm unul la altul ridicând din sprâncene, gen „Îi spui tu că jocul ăsta devine plictisitor sau îi spun eu?”, la un moment dat s-a întâmplat ceva extraordinar: una dintre uşi s-a deschis încet în interiorul unei clădiri şi l-a tras şi pe Myko, care stătea agăţat de clanţă. S-a trezit în hol sau ce era acolo, când uşa se închisese în urma lui. Stătea şi se uita la noi prin geam şi noi ne uitam la el. Eu muream de frică, fiindcă mă gândeam că trebuie să fugim înapoi să-l luăm pe unchiul Buck şi pe mătuşa Selene cu ciocanele lor ca să-l scoatem pe Myko, adică o băgasem pe mânecă.

Dar Sunny a împins uşa şi s-a deschis din nou. Dacă am văzut că ea intră, m-am dus şi eu. Stăteam toţi trei acolo şi ne uitam de jur-împrejur.

La intrare, era un birou şi un ghiveci cu un copac uscat în el, iar în spate se afla un perete de sticlă cu o uşă, care ducea şi mai departe în clădire. Myko a început să rânjească:

— Aici este prima cameră a Mormântului Comorii din Oraşul Dispărut! Tocmai am ucis un scorpion uriaş, iar acum avem de învins o armată de zombi pentru a ajunge la a doua cameră!

Şi-a scos sabia şi s-a repezit urlând spre uşa care ducea mai departe, a împins-o şi ea s-a deschis fără zgomot. Noi, pe urmele lui. În a doua cameră era mult mai întuneric, dar încă* suficient de multă lumină cât să poţi citi semnele de pe pereţi.

— E o bibliotecă, a spus Sunny. Uite, aveau şi ediţii populare.

— *Ediţii de masă*, a zis Myko cu ochii sclipind de încântare.

Recunosc, şi eu eram la fel de agitat. Văzusem o grămadă de cărţi la viaţa noastră, normal. Era una plictisitoare, cu copertele refăcute, pe care mătuşa Maggie o folosea ca să înveţe pe toată lumea să citească. Pe urmă, fiecare om mare pe care îl cunoşteam noi avea una sau două sau chiar un braţ de cărţi ieftine, ascunse în cutii sau în lăzi sub pat şi seara, la lumina lămpii, le scoteau şi le citeau copiilor din ele, dacă fuseseră cuminţi.

Mătuşa Nera avea câteva cărţi în ediţii dintr-astea populare şi le citea din ele copiilor. Când Myko era mic, cititul era singurul lucru care îl oprea din urlat. Ştiam pe dinafară totul despre ultimul unicorn şi copiii din Narnia şi mai era o poveste lungă rău despre nişte băieţi care trebuiau să ducă un inel să-l arunce într-un vulcan şi eu mereu adormeam până ajungeau ei, şi încă una, tot de nu se mai termina, despre o familie ţăcănită care locuia într-un castel imens, dar era în trei volume şi mătuşa Nera nu le avea decât pe primele două. Nu mai era nicio şansă, vreodată, să găsească al treilea volum, acum când totul se dusese pe apa sâmbetei. Cărţile de literatură erau foarte rare, foarte vechi şi paginile îngălbenite se fărâmiţau dacă nu erai atent.

— Tocmai am găsit toate cărţile din *universt* a strigat Myko.

— Nu fi prost! i-a răspuns Sunny. Cineva probabil că le-a luat de aici acum mulţi ani.

— A, da?

Myko s-a întors pe călcâie şi s-a afundat şi mai adânc în întuneric. Noi după el, strigându-i să vină înapoi, am nimerit într-o sală mare şi rotundă, cu şiruri de bănci de jur-împrejur. Erau şi birouri aşezate în cerc şi pe ele monitoare stinse de mult. Încă mai puteam vedea în jurul nostru pentru că la

capătul fiecărui şir de bănci se găsea câte o fereastră prin care intrau dungi de lumină ce se reflecta în rafturile lungi care străjuiau băncile şi în lucrurile aflate pe rafturi. Înghesuindu-ne unul în altul, am apucat pe un coridor, la întâmplare, mergând spre o fereastră.

Pe la jumătatea drumului, Myko a sărit în sus şi a apucat ceva de pe unul dintre rafturi.

— Uite! V-am spus eu!

Şi ne-a vânturat o cărţulie pe sub nas. Sunny s-a aplecat în faţă s-o studieze mai bine. Pe copertă nu era nicio poză, doar titlul printat cu litere lătăreţe. Sunny a citit cu glas tare.

— Lexi. Con. Roget.

— Cu ce e? am întrebat eu.

Myko a deschis-o şi a încercat să citească. O clipă a părut că se enervează rău, aşa că eu m-am întors s-o iau la fugă, dar el a scuturat din umeri şi a închis cartea.

— Numai cuvinte. Poate o fi un cod secret. N-are importanţă. E *a mea* acuma.

Şi a băgat-o pe sub vestă.

— N-ai voie să furi! a sărit Sunny.

— Dacă e un oraş mort, nu e furt, e salvare, i-am zis eu, cum ne spuneau şi nouă mătuşile şi unchii mereu.

— Dar nu e mort. Că e cu moşi.

— Care o să moară curând, i-a răspuns Myko. Şi oricum, unchiul Buck deja a primit aprobare de salvare.

La care ea nu a mai avut ce să comenteze şi am explorat mai departe încăperea. Ce nu ştiam noi atunci, dar aveam să descoperim destul de curând, era că toate celelalte cărţi de pe rafturi erau, de fapt, cărţi *grele*, precum *Tratat despre principiile suflatului în sticlă* de Barlogio, pe care o avea unchiul Des.

La început am fost foarte dezumflaţi de descoperirea noastră, pentru că niciuna din cărţile de pe rândul ales de noi nu avea vreo poveste. Erau toate, cum le spune? cărţi de refererinţă. Am ieşit cătrăniţi, gândindu-ne că am fost traşi pe sfoară, când Sunny a văzut un indicator.

— Cărţi pentru copii, etajul cinci, a anunţat ea.

— Super! Unde-s scările?

Myko s-a uitat de jur-împrejur. Noi ştiam lecţia că nu avem voie niciodată, dar niciodată! să ne apropiem de vreun lift, fiindcă nu numai că aproape niciodată nu funcţionau, dar puteau să te şi omoare. Am găsit scările şi am urcat şi am urcat, de ni s-a părut o veşnicie, până când, în cele din urmă, am ajuns la etajul cu cărţi pentru copii.

Şi a fost atât de tare!… Erau rafturi întregi cu „ediţii populare”, normal, dar noi stăteam în

mijlocul camerei cu gurile căscate pentru că semnul nu minţise, aici chiar *erau* cărţi. Mari, solide, tari, dar nu cu chestii de oameni mari. Acum aveau coperţile colorate, cu poze. Cărţi *pentru noi*. Chiar şi pupitrele şi scaunele erau pe mărimea noastră.

Cu un ţipăt de bucurie, Sunny a alergat şi a luat o carte dintr-un raft.

— E Narnia! Uite! Şi are diverse desene!

— Ce comoară, se bucura Myko dansând prin cameră. Oh, ce comoară!

Eu nu puteam să spun nimic. Ideea era fabuloasă: toate cărţile erau ale noastre. Toată camera asta uriaşă era *a noastră*... cel puţin cât puteam căra cu noi.

Myko a chiuit şi a luat-o la fugă prin cameră. Sunny stătea împietrită la primul raft, privind cu o expresie aproape bolnavă la celelalte cărţi. M-am dus mai aproape, să văd.

— Uite, a şoptit ea. Sunt milioane. Cum să aleg? Trebuie să luăm cât mai multe poveşti.

A arătat cu degetul spre un rând de cărţi cu titluri în culori: *Povestea zânei purpurii*, *Povestea zânei azuriiy Povestea zânei viorii*, *Povestea zânei portocalii* Eu nu prea mă dădeam în vânt după zâne, aşa că am mormăit şi am scuturat din cap.

Am ales un alt rând de rafturi şi am dat de

nişte cărţi cartonate, cu poze mari. Am deschis una şi m-am uitat prin ea. Era foarte uşor de citit, cu litere mari şi desenele haioase, dar am terminat-o de citit în doi timpi şi trei mişcări. Era despre animalele acelea pe care le vezi prin ţările calde, elefanţi. Dansând, cu pălării caraghioase pe cap. Am încercat să mi-o închipui pe mătuşa Nera citind-o cu voce tare în serile de iarnă. N-ar ţine nici cinci minute, nu aveam timp să adormim. Era o singură povestire, prea scurtă. Brusc mi-am dat seama ce voia

Sunny să spună. Dacă aveam să luăm cărţi cu noi, păi trebuiau să fie pline de poveşti care *să ţină*. Cum e cuvântul ăla care e bun aici? *Substanţă*. Aveam nevoie de cărţi cu substanţă.

Myko a strigat de undeva din depărtare.

— Uite una mişto! E cu piraţi!

Era destul de întuneric unde mă băgasem eu, deci am luat-o de-a lungul rândului spre fereastră. Cărţile deveneau din ce în ce mai groase pe măsură ce înaintam. Erau câteva despre câini, dar poveştile cam semănau una cu alta, mai erau unele cu cai, aceeaşi problemă. Am dat de cărţi despre cum să-ţi înveţi copiii să facă lucruri folositoare, dar, când le-am luat la răsfoit, erau pline cu prostii gen „cum să coşi o mănuşă de cuptor pentru mămica ta” sau „ce poţi construi din

beţe de îngheţată”. Eu nu ştiam nici măcar ce sunt beţele de îngheţată, cu atât mai puţin de unde să-mi fac rost de unele. Mai erau cărţi şi despre viaţa de pe vremuri, dar deja ştiam cum fusese şi, oricum, cărţile alea nu aveau *nicio poveste*.

În tot acest timp, Myko urla chestii gen „Mamă! Asta are personaje cu lănci şi scuturi şi zei!” sau „Uite una cu un covor zburător şi scrie că sunt *o mie* şi una de poveşti!” De ce numai eu eram ăla rătăcit printre cărţi prosteşti?

Am ajuns la fereastra uriaşă de la capătul aleii şi m-am uitat afară… acoperişuri, ceaţă, oceanul gri şi întunecat… şi m-am tras înapoi îngheţat de spaimă de cât de sus era. Tocmai mă întorceam să o iau la fugă înapoi, când am zărit cea mai mare carte din lume.

Pe bune! Era aproape cât mine de mare, de *două* ori mai mare decât *Tratatul de principii ale suflatului în sticlă* de Barlogio, era îmbrăcată în piele roşie şi pe cotor scria cu litere aurii *Aventurile lui Asterisc eroul galilor – ediţie integrală*.

Eu ştiam ce înseamnă „aventuri” şi suna destul de promiţător. Am tras, cu chiu, cu vai, cartea jos – era şi cea mai grea carte din lume – şi am aşezat-o pe podea. Când am deschis-o mi s-a tăiat răsuflarea de emoţie. Găsisem cea mai

frumoasă carte din lume.

Era plină de poze colorate şi avea şi cuvinte multe, care erau oamenii din poveste, dar parcă *îi vedeai vorbind* când citeai. Mama vorbea adesea despre filme şi TV, ei bine, era ca la filme. Şi pe urmă, era şi poveste, de fapt mai multe poveşti. Asterisc era un omuleţ cam cât mine de înălţime, dar avea o mustaţă stufoasă şi o cască şi trăia într-un sat. Apoi a apărut un vrăjitor cu o băutură fermecată şi Asterisc a devenit foarte viteaz şi s-a luptat în bătălii, a călătorit în locuri peste mări şi ţări şi a avut toate aventurile despre care se scria în carte!!! Şi eu puteam s-o citesc singur, pentru că, dacă găseam vreun cuvânt pe care să nu-l ştiu, ghiceam imediat din poze.

M-am aşezat mai bine pe burtă, sprijinindu-mă în coate ca să nu şifonez gulerul apretat de la costum şi m-am pus pe citit.

Câteodată, lumea poate deveni perfectă.

Asterisc şi prietenul său Obelix tocmai ajunseseră în Pădurea Carnuţilor, când am fost adus înapoi la realitate de Myko, care răcnea la mine. M-am ridicat pe genunchi şi m-am uitat de jur-împrejur. Se mai întunecase acum şi nici măcar nu băgasem de seamă că mă aplecasem tot mai jos şi ajunsesem cu nasul în carte pe măsură ce lumina se făcuse tot mai slabă. Prin ferestre se

vedeau picături de ploaie lovindu-se de geam şi m-am gândit cum aveam să fugim pe străzile alea mohorâte, acum şi ude.

M-am ridicat în picioare şi am apucat cartea, strângând-o cu putere la piept, în timp ce o luam la fugă. Era chiar şi mai întuneric când am ajuns în sala mare. Myko şi Sunny se certau când am ajuns eu acolo. Sunny plângea. M-am oprit, uimit s-o văd că îşi scosese fusta şi în ea pusese o grămadă de cărţi. Acum stătea în mijlocul camerei, cu picioarele goale şi numai în chiloţi.

— Trebuie să ne mişcăm repede şi astea-s prea grele, îi spunea Myko. Nu poţi căra toate cărţile.

— Ba pot, i-a răspuns ea. Avem *nevoie* de cărţi!

S-a ridicat în picioare şi a săltat cu greu bocceaua cu cărţi. Povestea cu zâna măslinie a căzut pe jos. M-am uitat şi am văzut că luase toate cărţile cu zânele colorate. Myko s-a aplecat enervat a luat Povestea Zânei Măslinii şi s-a uitat la ea.

— E o prostie, zise el. Cine are nevoie de o carte despre zâna măslinelor?

— Băi, nătărăule, a urlat ea, nu e *despre* zâna măslinelor! Are tot felul de poveşti! Uite!

I-a smucit-o din mână şi a deschis-o, apoi i-a

dat-o înapoi, să vadă. M-am dus mai aproape să mă uit şi eu. Avea dreptate: o deschisese la o pagină unde erau scrise titlurile de la toate poveştile din carte. O grămadă de istorii despre lumi ciudate, cu vrăjitori şi cavaleri. Citite câte una pe zi, ne-ar ajunge pentru o lună întreagă de seri lungi de iarnă. Şi fiecare dintre cărţi avea poveşti pentru o lună. Aici chiar era *o comoară* de delectare. Myko s-a uiat repede pe pagină şi probabil a ajuns la aceeaşi concluzie ca mine.

— OK, zise el. Dar va trebui să le care tu şi să nu te aud că sunt grele.

— N-o să mă auzi, a promis Sunny, ridicându-şi mândră vârful nasului în sus.

El s-a întors la mine şi a dat cu ochii de Asterisc:

— Nu poţi să iei cartea aia! E prea mare şi, oricum, nu e decât una!

— E singura pe care o vreau, i-am răspuns. Şi tu ai voie să le iei pe alea pe care le vrei!

Ştia că am dreptate. Vesta îi era ghiftuită cu cărţi, parcă era gravid.

Myko a bombănit ceva şi s-a întors cu spatele, semn că discuţia luase sfârşit.

— Oricum, trebuie să ne întoarcem acasă.

Ne-am îndreptat spre ieşire, dar, la coborâre, când am ajuns pe la jumătatea scărilor, trei cărţi

au căzut din fusta lui Sunny. A trebuit să ne oprim, Myko a scos toate agrafele cu care erau prinse costumele noastre şi a refăcut pachetul. Aproape de etajul al doilea, Sunny a scăpat fusta din mână şi toate cărţile s-au revărsat pe jos cu un zgomot infernal. Ne-am repezit să le adunăm şi, în vreme ce stăteaiji în genunchi, culegându-le, am auzit un zgomot străin. Era un fel de şuierat, ca şi cum cineva îşi trăgea sufletul printre dinţi, şi un clinchet, ca un lanţ cu chei, fiindcă chiar erau nişte chei. Ne-am întors toţi trei, în direcţia de unde venea zgomotul.

Poate că nu ne auzise când fugiserăm pe lângă el pe scări. Atunci nu scoseserăm niciun sunet, nu vorbiserăm între noi, doar urcam scările şi el avea o grămadă de păr în urechi şi un fel de dispozitiv din plastic roz într-o parte a capului. Sau poate fusese atât de absorbit, ca şi mine, într-o carte, că nici măcar nu ne observase când tropăiserăm pe lângă el. Dar de citit, nu citise.

În partea asta de bibliotecă nu era nicio cane. Pe rafturi nu erau decât reviste vechi şi teancuri lângă teancuri de ziare vechi şi îngălbenite. Ziarele nu erau mototolite şi azvârlite în fundul unei cutii vechi, cum le vedeam noi cel mai adesea, erau netede şi împăturite cu grijă. Dar cele mai multe dintre ele erau împrăştiate peste

tot pe jos, ca nişte frunze, sute şi sute de frunze uriaşe, un covor de frunze în care ţi se afunda piciorul şi, pe fiecare dintre ele, era desenat un pătrat în care mai erau alte pătrăţele mai mici, unele negre complet, altele în care erau scrise litere, cu pixul.

Pe-atunci nu ştiam ce e un rebus, dar bătrânul probabil venise acolo ani buni, poate chiar de când se întâmplase dezastrul, ani întregi îşi croise drum prin toate revistele şi ziarele alea, vânând şi completând toate rebusurile de acolo.

Un ciot de creion i-a căzut din poală când s-a ridicat în picioare, rânjind la noi cu trei dinţi stricaţi. Ochii din spatele lentilelor erau imenşi, văzuţi ca prin lupe şi roşii de furie. S-a îndreptat spre noi printre bucăţi de hârtie, rapid şi uşor ca un păianjen.

— Hosii! Nenorosisi de hosi! Afară cu voi!

Sunny a început să ţipe, la fel şi eu. Panicată, şi-a înghesuit toate cărţile în fustă şi eu am cules tot ce scăpase ea, dar ne mişcăm prea încet. Moşul a ridicat bastonul şi a lovit, dar a dat greş şi între timp Myko îşi scosese sabia de lemn şi l-a izbit cu putere pe bătrân în piept. Moşneagul a căzut cu o bufnitură încă ţinând bastonul în mână, s-a întors pe o parte şi a început să ne lovească neaşteptat de puternic şi îndemânatic şi atât de

enervat, că icnea şi din gură îi ţâşnea scuipat în toate părţile. Bastonul lui m-a lovit peste genunchi în timp ce mă chinuiam să mă ridic. Am simţit o străfulgerare de durere şi am ţipat. Myko l-a lovit iar cu sabia şi a urlat la noi:

— Fugiţi!

L-am lăsat acolo şi am luat-o la fugă, eu şi cu Sunny. Ne-am repezit pe scări în jos şi nu ne-am mai oprit până nu am ajuns în sala principală în faţa uşilor care dădeau în stradă.

— Myko a rămas sus, a zis fata.

Trecură câteva minute de agonie înainte să mă hotărăsc să mă întorc după el, când l-am zărit coborând în goană scările şi fugind spre noi.

— Perfect, a zis Sunny şi a înnodat iar capetele fustei într-un fel de toartă, apoi a aruncat-o peste umăr şi ne-am îndreptat spre uşă, cu Myko lângă noi. Ţinea la piept o carte pe care o scăpaserăm noi pe scări, *Povestea Zânei Liliachii*. Câteva picături roşii se zăreau pe copertă.

— Ia de aici, ţine-o tu.

Myko mi-a îndesat cartea în braţe. Am luat-o şi am curăţat-o, în timp ce ieşeam afară pe urmele lui Sunny. M-am uitat la el cu coada ochiului. Avea sânge şi pe sabia de lemn. Abia după ce am alergat în urma lui Sunny, pe ploaie, mi-am făcut curaj să mă întorc la el şi să-l întreb încet:

— L-ai omorât?

— N-am avut încotro, mi-a răspuns el. Nu se mai oprea.

Nici până în ziua de astăzi nu ştiu dacă mi-a spus adevărul.

Era genul de răspuns pe care mi l-ar fi dat oricum, fie că era adevărat sau nu. Nici nu ştiam ce să-i zic. Alergam unul lângă altul. Ploaia s-a înteţit şi Myko m-a lăsat în urmă, a accelerat şi a ajuns-o pe Sunny. I-a luat traista de cărţi din mână şi a cărat-o el. Mergeau aşa unul lângă altul, iar eu în spatele lor.

Până ne-am întors noi, spectacolul se încheiase de mult. Oamenii demontau scena pe ploaie, stivuind blănile mari. Din cauza ploii, nu fusese instalată nicio tarabă, dar era o coadă de moşnegi cu umbrele în cap în faţa rulotei unchiului Chris, fiindcă se oferise să le repare protezele cu sculele lui de bijutier. Myko ne-a împins de acolo în spatele trailerului mătuşii Selene, unde am dat nas în nas cu mamele noastre şi mătuşa Nera. Ne căutau de o oră şi erau furioase rău.

A doua zi am fost bolnav de frică, dacă nu cumva aveau să iasă toţi bătrânii cu puştile lor să vină după noi, dar nimeni nu a părut să bage de seamă că bătrânul murise, dacă într-adevăr Myko

îl omorâse. Mă temeam şi de ce se va întâmpla în caz că mătuşa Kestrel sau mătuşa Nera se apucau să vorbească cu celelalte femei şi se scăpau să spună ceva de genul:

— Ah, apropo, copiii au găsit o bibliotecă şi au luat de acolo nişte cărţi, poate ar trebui să mergem să luăm mai multe şi pentru alţi copii…

Ei făceau aşa ceva tot timpul. Şi ar fi găsit corpul bătrânului. Dar nimeni n-a spus nimic. Poate şi din cauza ploii care ne-a ţinut pe toţi în casă în ziua următoare. Poate moşul era un pustnic şi trăia de unul singur în bibliotecă, aşa că aveau să-i găsească scheletul peste cine ştie câţi ani.

N-am aflat niciodată. După câteva zile noi am plecat mai departe, după ce unchiul Buck şi ceilalţi oameni mari descuiaseră tumul cu birouri şi scoseseră cupru cât puteam noi duce. Aveam un genunchi umflat şi o vânătaie acolo unde mă lovise bătrânul, dar mi-am revenit într-o săptămână. Cărţile au meritat toată durerea.

Ne-au ţinut ani întregi. Le-am citit şi le-am dat şi celorlalţi copii, care le-au citit. Poveştile au intrat în jocurile noastre, în visele noastre şi în modul cum priveam lumea. Ce mi-a plăcut cel mai mult la cărţile mele de aventuri a fost că, şi atunci când eroii plecau în ţări îndepărtate şi aveau

nenumărate aventuri, se întorceau în satul lor la final şi toată lumea trăia fericită până la adânci bătrâneţi.

Lui Myko îi plăcea un alt gen de povestiri, cele în care eroul pleacă, are tot felul de peripeţii extraordinare, dar nu se mai întoarce niciodată. Deja era plictisit de spectacol când a împlinit douăzeci de ani şi a plecat într-un oraş mare, undeva în nord, unde auziserăm noi că era din nou curent electric. Luminile începuseră să reapară în oraşele pe unde treceam. Încă mai avea glasul acela care te făcea să crezi că orice e posibil şi toate ideile sunt foarte bune, iar acum, vedeţi dumneavoastră, mai avea şi cuvintele meşteşugite pe care le învăţase din Lexiconul Roget. Nici nu ar fi trebuit să mă mire când am aflat că o convinsese pe Sunny să plece cu el în lume.

Sunny s-a întors acasă după un an. Nu voia să povestească ce se întâmplase, nici eu nu am întrebat-o. Eliza s-a născut după trei luni.

Toată lumea ştie că nu e a mea. Pe mine nu mă deranjează.

În serile de iarnă, îi citim din cărţi. Îi plac poveştile.

CROAZIERĂ PE STYX Ian R. MacLeod

Traducere din limba engleză Maria Drăguţ

În următoarea povestire, plină de simboluri,

însoţim un personaj care îşi face loc pe treptele scării sociale până sus, indiferent de sacrificiile necesare pentru a ajunge acolo.

Scriitorul britanic Ian R. MacLeod a fost unul dintre cei mai apreciaţi autori ai anilor ’90, publicând multe povestiri interesante în revistele *Interzone*, *Asimov’s Science Fiction*, *Weird Tales*, *Amazing* şi *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*, precum şi în altele, opera sa continuând să ia amploare şi să se maturizeze pe măsură ce înaintăm în primii ani ai secolului XXI. Majoritatea scrierilor lui sunt cuprinse în trei volume: *Voyages by Starlight*, *Breathmoss and Other Exalations* şi *Past Magic*. Primul său roman, *The Great Wheel*, a apărut în 1997. În 1999 a câştigat World Fantasy Award cu povestirea *The Summer Isles*, iar în 2000 i-a revenit aceeaşi distincţie pentru *The Chop Girl*. În anul 2003, a apărut pe piaţă primul lui roman fantasy, cea mai apreciată carte a sa, *The Light Ages*, după care, în 2005, a publicat continuarea *The House of Storms*, precum şi *The Song of Time*, volumul din urmă fiind recompensat şi cu Premiul Arthur C. Clarke şi cu Premiul John W. Campbell, în 2008. În 2005, a apărut şi un roman inspirat din povestirea *The Summer Isles*. Cele mai recente cărţi ale sale sunt romanul *Wake Up and Dream* şi volumul de povestiri *Journeys*.

Ian MacLeod locuieşte împreună cu familia sa în West Midlands, o regiune din Anglia.

Bine aţi venit la bordul navei Nomadul Zburător, cu toate cele 450.000 tone ale ei. Este, la propriu, o mică ţară de sine stătătoare, cu armata ei, cu legile şi moneda ei curentă. Dar, cu toată modernitatea, viaţa la bord se desfăşoară după moda veche. Standuri de fast-food, restaurante tematice, fântâni colorate, artişti ambulanţi pe străzi şi chiar o frizerie în care lucrează patru tineri care formează un cvartet. Există armate întregi de bucătari instruiţi la şcoli înalte, gunoieri, măturători şi ingineri care se ocupă cu întreţinerea aparaturii. În fiecare seară are loc un foc de artificii pe puntea principală, chiar deasupra cazinoului Trilionarul Fericit, dacă vremea este bună. Este uşor de înţeles motivul pentru care cei care îşi pot permite, călătoresc cu nava până la – şi chiar şi după. – moarte.

Cutreierând punţile în sacoul său cu dungi liliachii, ghidul rezident Frank Onions niciodată nu acordase prea multă atenţie buletinelor de ştiri pe care le vedea prin revistele lăsate deschise pe mânerele şezlongurilor. Cu toate astea, ştia că moartea nu mai era o problemă atât de gravă pe cât fusese cândva. Moartea, aşa cum se dovedise, era răspunsul pentru multe probleme ale vârstei

înaintate. Inima slăbită era oprită, corpul îmbătrânit era eviscerat, memoria uploadată şi organele înnoite, erai liber să te plimbi cu şoldurile de titan încă vreo câteva zeci de ani. Şi, după aceea, puteai solicita procedura încă o dată. Şi încă o dată. Erau, e drept, unele controverse, se discuta dacă în perioada de după-viaţă mai erai – tehnic vorbind – aceeaşi persoană care fuseseşi cândva. Dar, lucrând, ca Frank, într-o industrie care se baza atât de mult pe sectorul de populaţie posteentenară, ar fi fost o prostie să te plângi.

În vreme ce conducea grupul de excursionişti spre ruinele lui Knossos din Creta, după ce *Nomadul Zburător* ancorase lângă ceea ce fusese cândva oraşul Heraklion, lui Frank i s-a părut că erau mai multe leşuri ca oricând. În autobuz, cel puţin paisprezece din cei patruzeci şi doi care se înscriseră în excursie arătau ca morţi. Şi numărul se dubla dacă îi socoteai şi pe îngrijitorii lor. Cea mai uşoară metodă de a-ţi da seama care e mort şi care e viu era să arunci o privire înspre perucile şi meşele lor. Nu că bătrânii în viaţă nu ar fi folosit astfel de trucuri pentru a-şi masca vârsta, dar morţii erau complet chei – capul era acoperit cu piele, ca tot restul corpului, un detaliu pe care oamenii de ştiinţă încă nu îl rezolvaseră. Şi mai erau şi gusturile extravagante. Locurile în autobuz

erau pline cu coame de păr à la Elvis, creste punkiste vopsite în toate culorile şi stupuri de albine gen Amy Winehouse. Morţilor le mai plăceau şi ochelarii mari de soare. Nu suportau soarele, ca vampirii cu care cumva semănau, şi le mai plăceau hainele lălâi în combinaţii neobişnuite de stofe ţesute manual. Chiar şi bărbaţii foloseau machiaj din abundenţă pentru a-şi mai masca din paloarea tenului. În timp ce autobuzul urca spre destinaţia culturală a zilei şi Frank vorbea la microfon recitând cu patos prezentarea cu Perseus şi cu Minotaurul, înspre el a venit o boare grea, o combinaţie de miros de carne putrezită, parfum de cremă de faţă şi aromă de formol.

Un soare blând de septembrie strălucea în timp ce Frank, cu o mică pancartă în mâna dreaptă pe care scria „Nomadul zburător”, îşi ghida grupul derutat de la obiectiv la lifturi şi pe urmă la scările rulante. Iată fresca cu regele-preot şi iată camera tronului şi prima toaletă cu sistem de tras apa din lume. Singurii vizitatori de acolo erau un grup de la *Trubadurul Vesel*, o altă navă de croazieră, plecată de la vechea bază navală americană din Souda Bay. Pe când cele două fluxuri de oameni se schimbau şi se amestecau în eforturile lor infantile de a ajunge primii la magazinul de suveniruri, Frank a început să-şi

facă probleme că s-ar putea trezi cu câţiva rătăciţi prin grupul lui. Apoi, în vreme ce stătea cu ochii pe ei – atât de slabi şi atât de naivi în entuziasmul cu care cheltuiau banii strânşi de-a lungul vieţii lor de contabili prin Idaho sau avocaţi prin Stockholm ori agenţi de vânzări de utilaje industriale în Wolverhampton – se întreba dacă ar conta că ia mortul greşit.

A pescuit mumiile care păreau ale lui, le-a înghesuit în autobuz fără alte incidente şi s-a îndreptat spre ceea ce itinerariul de astăzi descria drept „un sat de pescari tipic cretan. Întregul peisaj arăta destul de convingător dacă ignorai bermele ridicate pentru protecţie împotriva creşterii nivelului mării şi dacă-i ignorai şi pe localnicii care îşi jucau rolul de localnici cât de bine puteau ei, după ce făcuseră acest lucru zi după zi în ultimii ani.

Apoi, Frank s-a aşezat sub un măslin pe terasa unei dărăpănături care îşi spunea Taverna din port, a scos o Tabletă din buzunarul din spate al pantalonilor şi s-a prefăcut că citeşte. Ospătarul i-a adus măsline umplute, o cafea decafeinizată şi o farfurie cu pâine. Câteodată chiar nu aveai de ce să te plângi.

— Vă supăraţi dacă mă aşez şi eu lângă dumneavoastră?

Frank şi-a ascuns o grimasă şi a pus deoparte tableta. Apoi, când s-a uitat în sus, zâmbetul lui profesional s-a transformat într-unul sincer.

— Desigur, vă rog, mi-ar face plăcere!

Femeia purta o rochie de plajă cu bretele, dintr-un soi de material care sclipea şi îşi schimba culoarea în bătaia soarelui. Ca şi umerii ei goi, aurii. Şi părul lung şi auriu.

— Mă numesc Frank Onions.

— Da…

Privirea ei, tot aurie, se oprise asupra lui cu mare curiozitate.

— Ştim.

A tras un scaun. Apoi altul. Şi a făcut un semn cu mâna.

Rahat. Nu era singură. Deşi Frank ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva: în afară de personal, singurele persoane tinere de la bordul vaselor precum *Nomadul Zburător* erau însoţitorii.

Tipul mort care s-a apropiat târâindu-şi picioarele era chiar vai de capul lui. Meşa lui era un fel de fund-de-raţă argintie, imitaţie de James Dean, care îi căzuse pe o parte. Veşnicii ochelari de soare erau şi ei pe nas, iar limba care a ieşit dintre buzele ridicol rujate când s-a concentrat să se aşeze pe scaun arăta ca o bucată de ficat crud.

— Uitasem: numele meu este Dottie Hastings.

Iar dumnealui este Warren.

Dottie s-a aplecat să îndrepte ochelarii de soare şi meşa în timp ce moşul a mormăit ceva care putea fi luat drept „bună ziua”.

— Aşa… spuse ea, întorcându-se spre Frank. Ne-a plăcut mult turul dumneavoastră şi prezentarea din această dimineaţă. Ce să vă comandăm? O carafă de retsina sau nişte ouzo?

Oricât i-ar fi plăcut să fie de acord cu tot ce spunea Dottie, Frank trebui să refuze.

— Nu prea beau alcool… nu că am vreo problemă cu el…

Apoi s-a simţit obligat să dea mai multe lămuriri:

— Îmi place să am grijă de mine.

— Aha, da.

Frank simţi la modul cel mai *plăcut* posibil privirea lui Dottie plimbându-se agale pe el de sus în jos şi de jos în sus.

— Se observă. Mergeţi la sală?

— Ăăă… păi. Da, puţin. Nu prea ai ce face în timpul liber când eşti angajat pe o navă.

Ea îi zâmbi uşor crispată.

— Deci ce să comandăm? încă o cafea? Poate decafeinizată?

Dottie, a observat el, a comandat un ouzo mic, iar respectivul Warren s-a mulţumit cu suc de

portocale, pe care l-a vărsat aproape tot pe el şi fata a trebuit să-l şteargă. În gesturile ei era o tandreţe ciudată şi familială. Deşi era un gest frumos, lui Frank i-a venit greu să privească.

— Vă daţi seama, i-a spus ea, făcând un ghem din şeveţelele cu care îl şterse pe Warren, că majoritatea poveştilor pe care ni le-aţi spus despre Knossos sunt mituri inventate.

Frank s-a înecat cu cafeaua. Dar Dottie zâmbea într-un fel ştrengăresc, apoi nu s-a mai putut abţine şi a început să chicotească, iar el n-a rezistat şi au râs împreună. La urma urmei, mare pare din ruinele pe care le inspectaseră cu interes – coloanele, frescele, coarnele taurului – fuseseră ridicate de Arthur Evans în urmă cu câteva sute ani, într-o încercare eşuată de a recrea ceea ce credea el că fusese Knossos. Dar Evans făcuse o porcărie. Până şi numele îl greşise. Frank de obicei nu se obosea să povestească despre mituri şi minotauri în faţa unor copii proaste care nu aveau nicio legătură cu adevărata Grecie, dar acum, în timp ce lui Warren îi curgeau balele şi Dottie vorbea, a simţit redeşteptându-se vechiul lui entuziasm care-l făcuse să studieze istoria antică.

Dottie nu era doar incredibil de frumoasă, dar mai era şi foarte inteligentă. Ştia chiar şi despre

Wunderlich, a cărui teorie că întregul Knossos fusese, de fapt, un vast mausoleu era printre preferate. Când a venit timpul să se întoarcă la autobuze pentru a merge să viziteze faimoasa statuie a femeii cu sânii dezgoliţi care ţine în braţe şerpii – cunoscută acum ca fiind un fals modern – Frank era deja pe punctul de a se îndrăgosti. Sau cel puţin de a se ataşa de ea. Femeia avea ceva special. Privirea aceea aurie era fermecătoare. Ochii ei aveau o seriozitate jucăuşă şi o inocenţă copilărească, un amestec pe care el nu-l putea înţelege. Era ca şi cum te-ai fi uitat la o monedă care se învârte dusă de apa unui pârâu zglobiu de munte. Dottie nu era doar frumoasă şi inteligentă. Era unică.

— Păi…

S-a ridicat, ameţit de parcă el ar fi fost cel care dăduse pe gât paharele de ouzo.

— … Ne cam aşteaptă nişte comori să le vedem.

— Da, bineînţeles.

S-a ridicat şi ea, un poem de nuri aurii şi mătase foşnitoare. Apoi s-a aplecat să-l ajute pe Warren şi, cu tot dezgustul pe care i-l provoca tipul, Frank nu s-a putut împiedica să admire cum i se lipeau lui Dottie sfârcurile de materialul rochiei.

— Aştept cu nerăbdare după-amiaza. Adică…

Cu puţin efort, Warren s-a ridicat şi el în picioare, sau aşa părea, cum stătea rezemat de femeie. Gura îi atârna, meşa îi stătea din nou aiurea, iar pielea capului, dezvelită, arăta ca un balon dezumflat şi pământiu.

— Şi noi *amândoi* aşteptăm, spuse ea zâmbind cu zâmbetul acela uşor strâmb al ei. Eu şi soţul meu, Warren.

Îngrijitorii erau mereu cam ciudaţi, chiar dacă constituiau majoritatea cuceririlor lui Frank la bord. Dar Dottie era diferită. Dottie era din altă clasă. Dottie era mai vie decât toţi ceilalţi bieţi nenorociţi care primeau bani să aibă grijă de ramoliţii ăia răposaţi. Dar *măritată* Câteodată mai întâlneai cupluri, e drept, care trecuseră prin această experienţă împreună. Apoi mai erau şi vânătoarele de averi, blondele gonflabile lipsite de orice eleganţă sau subtilitate, care împingeau relicvele în scaunele lor aurii. Dar în ziua de astăzi, miliardarul obişnuit îşi accepta soarta, murea şi se reînvia, după care îşi continua traiul ca şi până atunci. Aceasta era, în fond, ideea vieţii după moarte, să faci aceleaşi lucruri.

În aceeaşi seară, Frank Onions stătea întins în patul din cabina sa. Nu era în apele lui. Încotro se îndrepta viaţa lui – trăind pe aceste punţi în

adâncuri, mult sub nivelul apei, unde singurul loc pe care îl puteai numi al tău, intim, era atât de strâmt, încât abia te puteai mişca? Poate la etajele de sus, unde erau parcurile şi mallurile, nu simţeai, dar aici, jos, era cât se poate de evident că te afli pe mare. Mirosuri grele de unsoare şi vopsea se întreceau cu putoarea umană de carne stricată, ciorapi împuţiţi şi vomă. Era distractiv, deşi nu distractiv în sensul de „amuzant”, cât mai degrabă ironic, cum tot progresul ştiinţei ajunsese aici: o construcţie în formă de stup, unde te închizi ca o crisalidă în carapacea ei, pregătindu-se să se transforme în fluture. Nici nu era de mirare că îşi petrecea mai tot timpul în sala de fitness dedicată personalului, unde lucra până ajungea la un soi de epuizare, sau îşi ocupa puţinul timp liber în căutarea unei partide de sex. De aceea, atracţiile vaporului nu îl interesau prea tare. Nici nu era de mirare că nu putea dormi.

Nu se gândea decât la Dottie. Dottie stând în picioare. Dottie stând jos. Dottie zâmbind cu zâmbetul ei strâmb. Sânii lui Dottie pe sub rochie. Apoi gândul i-a zburat, deşi a încercat disperat să-l oprească, la ce ar putea face ea acum cu acel zombie care era soţul ei. O partidă de sex între ei aproape că nici nu intra în discuţie, dar a şterge mâncarea sau a pune la loc membre rupte sau a

sprijini un schelet să intre sau să iasă din lift erau doar vârful icebergului din viaţa unui îngrijitor de morţi. Unul din efectele faptului că eşti mort era că celulele nervoase şi ţesuturile, chiar proaspăt donate fiind, tot erau în pericol de a se deteriora, deci aveau nevoie să fie mereu împrospătate şi înlocuite. Pentru a-şi câştiga salariile, aceşti îngrijitori nu renunţau doar la câţiva ani din viaţa lor. După ce erau pompaţi cu antibiotice, ei mai aveau şi obligaţia de a dona sânge şi ţesuturi pentru cei de care aveau grijă, la intervale regulate. Mulţi dintre ei chiar aveau excrescenţe, deoarece creşteau şi organe pentru donare.

Frank se zvârcoli. Se întoarse pe cealaltă parte. Îşi imagină tuburi pulsând, jumătate carne, jumătate plastic, urcând din orificii inimaginabile. Apoi simţi curenţii mării sub elicea mare a *Nomadului*, în drumul lui de-a lungul Mediteranei. Şi o văzu pe Dottie ieşind din apele înspumate, în strălucirea soarelui, asemenea unei zeiţe a mării.

În vreme ce Nomadul zburător tăia Marea Egee în zigzag de la citadela medievală a Rhodosului spre insula sfântă de la Patmas, Frank Onions continua să o vadă pe Dottie în faţa ochilor chiar şi atunci când ea nu era acolo. I se părea că o vede pretutindeni: o buclă din părul ei printre suvenirurile de pe tarabele de la Skyros, o

fluturare de coapsă printre dunele de aur de la Ewoia. Se simţea ca un motan în călduri, ca un înger drogat. Se simţea de parcă se întorsese în vremurile de demult care nici măcar nu existaseră.

Warren Hastings nu a fost greu de găsit când Frank s-a apucat să răscolească hârtiile de pe *Nomad*. Începuse să facă avere realizând inele de prins perdelele de duş. Apoi îşi rotunjise veniturile prin acţiuni la o firmă de medicamente. Warren Hastings era putred, putred de bogat. Genul de bogăţie la care ajungeai nu impresariind nu ştiu ce formaţie pop obscură sau găsind vreun tratament pentru melancolie, ci făcând şi vânzând lucruri atât de banale, încât nimănui nu-i păsa de unde vin şi în buzunarul cui intră banii pentru ele. Pentru banii pe care îi dădea pentru apartamentul cel mai luxos şi mai sofisticat de pe vapor, Apartamentul împăratul Roşu Ultra Deluxe, el şi cu Dottie ar fi putut să colinde oceanele în lung şi în lat pe propriul lor vapor, sau să trăiască pe o insulă doar a lor, sau să zboare cu o navetă spaţială. Poate le făcea plăcere să se afle în compania celorlalţi (ne) muritori. Sau poate le plăcea să fie în centrul atenţiei oamenilor mai jos decât ei pe scara socială.

Cu cât Frank se gândea mai mult, cu atât îi

veneau în minte mai multe întrebări. Cel mai mare semn de întrebare plutea deasupra lui Dottie. Avusese un şoc, în ciuda tuturor ocaziilor cu care o văzuse, alături de Warren, făcând gesturi de tandreţe, să descopere că se căsătoriseră cu zece ani înainte ca el să dea ortul popii, într-o ceremonie mică, privată, în New Bali. O şi vedea, îmbrăcată într-o rochie albă, feciorelnică, sub o boltă făcută din flori, la braţul lui Warren, care arăta mult mai bine decât acum. Relatările erau contradictorii şi vagi în ceea ce priveşte data exactă când se hotărâse să moară, dar trebuie să fi fost într-o stare avansată de descompunere înainte de a face pasul hotărâtor, în timp ce Dottie părea că înfloreşte, frumoasă, zâmbitoare şi complet neschimbată, începând să apară din ce în ce mai des în cercuri sociale mai elevate şi mai discrete, unde deja nu mai era privită ca soţia lui Warren, ci ca Dottie.

Totul avea o aură de mister şi, pentru prima dată, Frank i-a fost recunoscător clauzei contractuale care stipula că e obligat să petreacă un număr de ore pe zi în compania pasagerilor. S-a amestecat cu ceilalţi de pe punte la ora cocktailului în barul Waikiki şi a mimat interes în toate activităţile, unele de care nu-i păsa nici cât negru sub unghie, dar a stat acolo până când şi-a

dat seama ce fel de rutină socială aveau cei doi Hastings, după care a început şi el să facă aceleaşi lucruri.

În drum spre insula Chios, cu mănăstirile ei bizantine şi mozaicurile complicare, când valurile toamnei loveau cu mai multă putere pereţii vaporului, Frank Onions şi-a făcut loc şi s-a stabilit în ceea ce s-ar putea numi anturajul familiei Hastings. Stând în centrul conversaţiilor lor amestecate cu scuipat în timp ce Warren îi arunca priviri devotate lui Dottie, cu ochelarii de soare ca nişte ochi de insectă uriaşă alunecaţi pe nasul stil Michael Jackson, Frank nu putea decât să se minuneze de frumuseţea ei şi apoi să se întrebe – pentru a mia oară – de ce se băgase ea într-o asemenea situaţie. Majoritatea îngrijitorilor, din câte ştia Frank, erau aproape la fel de lipsiţi de viaţă ca şi zombii de care aveau grijă pe bani. Îşi puneau viaţa în cui pe durata îngrijirii. În afară de bani, urau tot ce avea legătura cu existenţa lor. Chiar şi în culmea pasiunii, tot aveai sentimentul că trupurile lor aparţineau altcuiva.

Dar Dottie nu părea să-şi urască viaţa, a observat Frank, încă o dată, privind-o cum îi şterge balele soţului ei cu obişnuitul gest de tandreţe la care Warren răspundea cu un mormăit la fel de tandru. Gândul că sunt un cuplu fericit îi

trecuse prin minte lui Frank. Dar îi era imposibil să creadă. Dottie ascundea ceva, *altceva*, s-a gândit el privind-o cum îşi plimba privirea prin fereastra panoramică de-a latul Mediteranei, observându-i profilul frumos şi mândru. Răzbătea până la el un soi de disperare. Dacă ochii ei nu ar fi fost atât de intens fixaţi pe linia orizontului, ai fi crezut că plânge.

În cele din urmă a avut ocazia să stea de vorbă cu ea după o excursie de o zi pe mica insulă din Delos. Cei doi Hastings optaseră pentru această excursie, deşi au rămas deoparte atunci când Frank a recitat explicaţiile despre ionieni şi monumentele falice, încât a avut impresia că Dottie îl evita. Când a venit autocarul să îi ducă înapoi pe *Nomad*, ea şi Warren păreau supăraţi. Frank spera să fie o ceartă între cei doi porumbei, dar s-a dovedit că era o defecţiune tehnică care necesita o intervenţie imediat după ce au ajuns pe vapor.

Dottie încă mai era îmbrăcată cu aceeaşi bluză albă pe care o purtase întreaga zi, în momentul când şi-a făcut apariţia de una singură la barul Waikiki, pe la jumătatea serii. Dar acum avea ceva ce aducea cu o pată de mâncare pe pieptul stâng – însă probabil nu era. Nici părul nu mai arăta ca o cascadă bogată aurie care îi curgea pe spate, iar

colţul gurii trăda amărăciune. Arăta obosită şi îngrijorată. Cu toate acestea, aproape nimeni dintre foştii agenţi imobiliari şi consultanţi software, acum morţi, nu a băgat de seamă când ea a intrat şi s-a aşezat la o masă. Nici nu s-au deranjat să întrebe dacă Warren e OK. Morţii priveau colapsul organelor cu aceeaşi indiferenţă cu care tratau înainte şoferii de maşini o pană de cauciuc; o uşoară neplăcere, dar nu ceva pentru care să-ţi faci probleme, atâta timp cât aveai un cauciuc de rezervă. Conversaţia bâlbâită despre rata dobânzilor a continuat neîntreruptă şi ridurile de supărare din jurul ochilor lui Dottie se adânceau pe măsură ce se juca nervos cu degete în poală. Chiar şi atunci când s-a ridicat să-şi croiască drum printre picioarele schiloade înspre punte, Frank a fost singurul care a observat.

S-a dus după ea afară. Era o noapte frumoasă, întunecată, iar stelele păreau că plutesc în jurul lor, ca licuricii. O şuviţă din părul ei i-a mângâiat obrazul când s-a aplecat, lângă ea, peste balustrada vasului.

— Warren e OK?

— Bineînţeles că e OK, doar am grijă de el.

— Dar tu? Eşti bine?

— Eu? Sunt bine. Nu eu am fost cea care…

— Nu voiam să zic asta, Dottie. Voiam…

— Ştiu ce crezi, spuse ea oftând şi ridicând din umeri. Oamenii, când ne văd, observă că îmi este foarte devotat…

— Dar se întreabă dacă şi tu îi eşti lui?

— Bănuiesc că da, răspunse, ridicând iar din umeri. Nu eram decât o fată naivă, visând la o viaţă mai bună. Eram bună la sport – sunt o bună înotătoare – şi îmi făceam tot felul de vise că o să merg la Olimpiadă şi o să câştig o medalie. Până când am crescut eu, olimpicii nu-şi mai foloseau propriile membre sau nu mai aveau nimic care să semene cu sângele lor prin vene. Deci am descoperit că cea mai bună metodă să găsesc ceva de lucru bun este să mă angajez pe un vas ca ăsta. Săream de la înălţime în apă pentru divertisment, păzeam piscinele pe post de salvamar, îi învăţam pe morţi şi pe cei vii să înoate – sau cum să dea din mâini şi din picioare fără să se scufunde, mă rog.

Ştii cum e, Frank. Nu e chiar o viaţă groaznică, dacă nu dai prea multă importanţă cabinelor de dormit şi te bucuri de cocktailurile cu umbreluţă care se servesc în baruri.

— Pe ce vapoare ai fost?

— Ah, păi… a zis ea privind spre apa înspumată, am lucrat pe *Able May* aproape tot timpul.

— Nu e vasul unde a murit jumătate din personal în incendiu?

— Nu, a fost un alt vas, construit de aceeaşi companie. Apoi, într-o bună zi, a apărut Warren. Arăta mult mai bine pe atunci. Se spune că tehnologia evoluează, dar moartea nu a fost prea blândă cu el.

— Vrei să spui că odată, demult, ţi s-a părut atrăgător?

— Nu chiar, nu. Era mai degrabă…

S-a oprit brusc. O mică brăţară la încheietura mâinii începuse să bipăie.

— Trebuie să plec, mă cheamă. Ai fost vreodată într-o cabină ca a noastră, Frank? Vrei să vii cu mine?

— Uau! Arată bine…

Aur. Cristal. Catifea. Totul înăuntru fie străluceşte de-ţi ia ochii, fie este moale de-ţi vine să te laşi pe spate să închizi ochii. Frank mai văzuse astfel de apartamente, dar nu era cazul să mărturisească asta acum. Singurul lucru care făcea notă discordantă cu decorul era o structură albă, solidă, sprijinită pe picioare, care scotea un zgomot înfundat, aşezată lângă patul plin de perne.

— Numai o clipă, să verific…

Dottie parcă se pregătea să inspecteze

conţinutul unei magazii frigorifice când a deschis una din uşile smălţuite cu mânere de inox şi s-a aplecat înăuntru. Un val de aer rece s-a răspândit în cameră şi am simţit în nări mirosul binecunoscut de carne în putrefacţie. Înăuntru era lumina aceea de neon, pe rafturi erau conserve cu carne de vită şi cutii de suc, dar de departe, cel mai mare lucru pus la rece era Warren însuşi. Şedea întins şi gol puşcă, într-o asemenea poziţie, încât Frank a putut să-i vadă bine labele picioarelor gri, picioarele lipsite de păr, cu pete vineţii, burta tăiată şi goală, ouăle sfrijite şi puţa. Nu arăta neapărat mort, cât uscat, mumificat. Dar ce l-a şocat pe Frank nu a fost Warren, cât ce a văzut lângă el: un spaţiu gol, făcut special pentru a găzdui un alt corp.

— E bine, a murmurat Dottie cu acea voce plină de tandreţe ciudată. A atins cu mâna câteva lucruri pe acolo, perfuzii şi sonde, după cum păreau. S-au aprins nişte luminiţe, s-au auzit câteva bipuri, apoi un sunet ca un gâlgâit care, deşi nu era clar de unde venea, l-a făcut pe Frank să întoarcă imediat capul de scârbă. În cele din urmă, s-a auzit uşa înckizându-se.

— Va fi ca nou dimineaţă.

— Sper că nu te bagi şi tu acolo *cu* el.

— Sunt soţia lui.

— Dar… Doamne, Dottie. Tu eşti atât de *frumoasă*…

Acum ori niciodată. S-a îndreptat spre ea.

— Nu poţi să-ţi iroseşti viaţa astfel… Nu când poţi…

O clipă metoda lui, *prea-directă*, chiar a părut să funcţioneze. Fata nu s-a dat înapoi când el a venit în faţa ei, iar expresia nu-i era deloc neprietenoasă. Dar, când el a ridicat mâna să o mângâie pe obraz, ea a scos un ţipăt scurt şi s-a tras înapoi pe maldărul de perne, frecându-şi obrazul acolo unde el nici nu apucase să o atingă. Parcă o înţepase o viespe.

— Îmi pare rău, Dottie. N-am vrut să…

— Nu, nu! Nu eşti tu de vină, Frank, ci eu! Te plac. Nu doar te plac, chiar *te doresc*. Dar… Ai auzit vreodată de fixaţie?

— Cu toţii avem…

— Eu mă refer la sensul literal al cuvântului. Fixaţia este procesul prin care un pui îşi recunoaşte mama imediat cum iese din găoace. Este un instinct – este în noi înşine – şi e cunoscut de secole. Se întâlneşte într-o măsură mai mică sau mai mare, la alte specii, mai avansate. La fel şi un pui de raţă se ia după primul lucru pe care îl vede în faţa ochilor, chiar dacă se nimereşte a fi o pereche de galoşi.

Frank a dat din cap. Înţelegea ce spunea ea, dar nu avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă.

— Noi, oamenii, avem acelaşi instinct, deşi nu la fel de puternic, nici la fel de simplu. Cel puţin, nu dacă nu se face ceva pentru a-l exacerba.

— Ce vrei să spui? Că oamenii pot fi astfel fixaţi de alţi oameni? Nu are cum să fie legal.

— Ce mai contează legalitatea în zilele noastre? întotdeauna vei găsi un loc pe pământ unde să poţi face tot ce vrei, iar Warren deja ştia că va muri când ne-am cunoscut. Şi era şarmant. Şi incredibil de bogat. Şi mi-a promis că-mi va oferi un standard de viaţă pe care altfel nu l-aş atinge, oricât de mult aş trăi şi oricât aş munci. Şi avea dreptate. Toate astea – şi a arătat cu mâna înspre cameră – nu înseamnă nimic, Frank. Sunt ceva *obişnuit*. Acest vapor este o închisoare cu restaurante cu specific şi un teren virtual de golf. Cu Warren, mi-am dat seama că aveam şansa să scap din astfel de locuri. Nu părea prea greu atunci, când am făcut târgul…

— Vrei să spui că ai fost de acord să te fixezi de el.

A aprobat din cap. De data asta chiar avea lacrimi în ochi.

— Era un dispozitiv minuscul pe care l-a

comandat el. Poţi spune că era un fel de cadou de nuntă. Arăta ca o insectă de argint, chiar frumos. Mi l-a aşezat pe gât şi insecta s-a urcat pe mine şi mi-a intrat în ureche. A durut puţin, dar nu foarte tare. Şi m-a pus să mă uit fix la el în timp ce insecta intra, pentru a găsi exact locul în creier. Simplu ca bună-ziua, a încheiat ea scuturând din umeri.

— Dumnezeule, Dottie…

Încă o dată, dar acum mai degrabă impulsiv, am dat să mă apropii, iar ea, din nou, s-a dat speriată în spate.

— Nu. Nu pot! s-a plâns ea. Chiar nu înţelegi? înseamnă fixaţie.

Pata de pe piept se ridică şi cobora agitată.

— Aş vrea să scap de lanţurile astea şi să fiu cu tine, dar sunt prinsă. La început, părea un preţ mic de plătit. Şi este adevărat că am fost în multe locuri incredibile şi am avut parte de experienţe extraordinare. Dar să trăiesc pe un vas de croazieră, să mă uit la ruinele lumii antice pentru că nu suportăm să ne uităm la ruinele propriei noastre vieţi… este lipsit de sens. Este o altă viaţă, Frank, acolo, în vârful munţilor, în înaltul cerului sau în adâncul oceanelor. Cel puţin pentru cei care şi-o permit. Warren îşi permitea. *Noi* ne permiteam. Este ca un fel de blestem din poveşti.

Eu sunt regele acela care dorea o lume făcută din aur şi pe urmă şi-a dat seama că tot ce atingea se transforma în aur şi în felul ăsta murea… Aş vrea să fiu cu tine, Frank, dar Warren va continua să trăiască aşa cum e el şi eu nu pot să mă dăruiesc nimănui, fiindcă nici măcar nu suport să mă atingă altcineva. Aş vrea să găsesc o cale de scăpare. Aş vrea să şterg cu buretele tot ce s-a întâmplat!

Mâna ei se întinse spre a lui. Chiar şi înlăcrimată era tot incredibil de frumoasă. Apoi tot corpul i s-a crispat. Era ca şi cum un zid invizibil crescuse între ei.

— Câteodată mi-aş dori să fim morţi.

— Să nu spui asta, Dottie. Ce este între mine şi tine… ce *ar putea* fi… noi de-abia am…

— Nu. Nu mi-aş dori ca tu să fii mort, Frank. Sau eu. Vreau să spun lucrurile aşa cum sunt… Şi-a ridicat ochii aurii spre Frank şi a clipit uşor. Sau dacă Warren ar fi…

Vremea s-a răcit în timp ce *Nomadul Zburător* se lupta cu valurile tot mai înalte ale toamnei. Frank s-a pomenit vorbind despre conceptul grecesc al transmigrării sufletelor şi cum morţilor li se dădea unul din cele trei tărâmuri de dincolo: Elysium pentru cei binecuvântaţi, Tartarus pentru cei damnaţi, Asphodel – tărâmul plictisului şi al banalităţii, pentru restul. Ca să atingi aceste

tărâmuri, trebuia mai întâi să treci râul Styx şi să-i plăteşti luntraşului Charon *obolul*, un ban, pe care rudele decedatului îl puneau pe limba celui mort.

— Pentru a obţine ce-ţi doreşti, a concluzionat el, uitându-se către măştile care fuseseră cândva chipuri umane, aşezate înaintea lui în sala de lectură a cafenelei Starbucks, trebuie să fii dispus să plăteşti.

Otravă? Ideea era tentantă şi erau destule substanţe nocive la bord de care Frank putea face rost, dar nici el, nici Dottie nu erau experţi în chimie şi nu exista nicio garanţie că Warren nu putea fi resuscitat. Sau vreun accident fatal – mai ales în timpul acestor furtuni? Ori vreo defecţiune la unul din magneţii de la uşile congelatorului? Dar coordonarea era extrem de dificilă şi mai exista şansa, oricât de mică, dar posibilă şi frustrantă – ca Warren să-şi revină şi atunci, ce se va întâmpla cu ei?

Opţiunile pe care Frank şi Dottie le-au explorat când s-au întâlnit pe puntea udată de valuri în următoarele zile păreau nesfârşite şi neclare. Chiar dacă unul dintre ei lucra impecabil, interveneau alte probleme. Mai exista posibilitatea să fugă împreună de pe vapor când ancora undeva pe malul Ţării Sfinte pentru un tur opţional în costume anti-radiaţii, dar Dottie trebuia să-şi joace

rolul de văduvă inconsolabilă, iar Frank nu putea demisiona din post şi pe urmă să fie văzut alături de ea fără a trezi suspiciuni. Chiar dacă ar lucra cât se poate de precaut şi discret, erau oricând în pericol de a fi prinşi sau şantajaţi.

A

Însă unul din lucrurile pe care Frank ajunse să le admire şi să le iubească la Dottie era iuţimea minţii ei.

— Ce-ar fi dacă *tu* ţi-ai înscena moartea, Frank? i-a strigat ea în timp ce se ţineau de balustrada vasului, în bătaia valurilor. Ai putea… nu ştiu… Să te omori, să-ţi înscenezi sinuciderea. Apoi am putea scăpa de Warren.

Şi s-a uitat cu ochii ei aurii, înţelepţi, în lumina apusului. Care era la fel de frumos şi perfect ca şi ea, iar Frank tânjea să o sărute şi să o strângă în braţe şi să-i facă toate lucrurile pe care i le promisese chiar aici pe puntea udă şi alunecoasă. Să se dea drept Warren pentru câteva luni, ascunzându-se sub perucă, în spatele ochelarilor de soare şi a straturilor de machiaj nu ar fi prea greu. Dacă mai aşteptau o vreme, ar putea chiar să pretindă că Warren arată mai zdravăn, la urma urmei, tehnologia avansa văzând cu ochii. Ar putea spune că a murit iar şi a fost reînviat mai performant. Totul trebuia făcut cu

multă răbdare – ceea ce era, desigur, un preţ destul de mic pe care îl aveau de plătit, dacă stăteai şi te gândeai la răsplata care îi aştepta: Dottie va fi liberă de blestemul ei, iar ea şi Frank ar fi de-a pururi bogaţi.

Opţiunea cel mai la îndemână era înecul. Se gândiseră la ea de câteva ori, iar acum chiar părea varianta perfectă. Dacă l-ar arunca pe Warren peste bord, s-ar duce la fund ca un bolovan, cu tot metalul pe care îl avea în el. Şi, dacă îl aruncau aproape de pupă – în vâltoarea fosforescentă a celor optsprezece propulsoare azimutale de pe *Nomadul Zburător* – ar fi transformat în carne de sarmale pentru rechini, n-ar mai fi niciun corp pe care să-l caute. Desigur, s-ar porni alarmele şi una din camerele de supraveghere din carenă l-ar putea surprinde căzând, dar chiar şi cea mai sofisticată tehnologie nu ar putea surprinde clar imagini sub un val de douăzeci de metri pe un vânt de şaptezeci de kilometri pe oră. Mai ales dacă aşteptau până la căderea serii şi dacă Warren avea să poarte unul din acele transmiţătoare pe care erau obligaţi să le poarte angajaţii de pe vas şi un sacou în dungi liliachii.

În ziua următoare era aşteptată o furtună de genul celei care îl răsturnase pe Ulise, iar spaţiile publice de pe *Nomadul Zburător* erau pustii, după

ce toţi pasagerii se retrăseseră în apartamentele lor. Coaforul se închisese devreme. Câteva piscine aveau prelata pe ele. Lacul ornamental în Parcul Plăcerilor era gol. Aerul era plin de scârţâituri şi zgomotul valurilor lovindu-se de vapor, bubuituri şi pocnituri îndepărtate şi ciudate şi un miros puternic de vomă.

Îndreptându-se legănat de-a lungul coridoarelor înspre locul stabilit pentru întâlnire, Frank era cuprins de un curios sentiment de fatalitate. Ultima sa conferinţă la bordul Nomadului fusese despre cum încercase Ulise să o scape pe Euridice din lumea de dincolo şi nu i-a trebuit prea mult efort, uitându-se la chipurile cadaverice din faţa lui, să-şi abandoneze mina obişnuită, jovială şi să abordeze un aer deprimat şi trist. Aceeaşi atitudine a avut-o şi în ultima conversaţie cu colegii săi. De fapt, realizase, atunci când vorbea cu ei, că chiar fusese, în ultimii ani, apatic şi deprimat. Totul, chiar şi ferocitatea acestei furtuni, îi dădea un sentiment de iminenţă. Întors în cabina sa, şi-a dat seama că îi vine mai uşor decât se aşteptase să compună mesajul de adio.

Fusese capabil să vorbească cu surprinzătoare pasiune despre goliciunea vieţii sale: monotonia prezentărilor pe care le ţinea şi tururile pe care le

organiza şi ancorările şi îmbarcările… lungile ore petrecute la sală, de asemenea, şi ritualurile de seducţie, cu falsa rezistenţă din partea femeilor şi inevitabilul sex şi despărţirile la fel de inevitabile care urmau, oare trăise el înainte de a o întâlni pe Dottie? Privit la rece, prospectul morţii sale iminente avea chiar şi mai mult sens.

A ajuns la intersecţia coridoarelor dintre sala de jocuri Challengers Bowling Arcade şi cel mai mic dintre magazinele de burgeri de pe navă, cu două minute înainte de ora programată. Şi a fost uşurat să găsească zona pustie. Dottie a ajuns, după cum se şi aşteptase, la fix şi arăta la fel de frumoasă chiar şi în haina gri de ploaie, aducându-l aproape pe sus pe soţul ei. Warren era în obişnuitul lui halat de velour, cu pantaloni de nylon şifonaţi şi adidaşi cu scai. Pe cap, ochelarii de soare şi peruca îi stăteau aiurea.

— Bună, Frank, a spus Dottie, apucându-l pe Warren de guler şi sprijinindu-l în poziţie verticală. Ştiu că e o noapte îngrozitoare, dar l-am convins pe Warren să ieşim să luăm o gură de aer înainte de culcare.

Frank a dat din cap. Îşi simţea gura uscată.

— Mă poţi ajuta şi pe mine să-l duc pe punte? a adăugat ea, împingându-l pe Warren în braţele lui Frank.

— Hai, bătrâne, s-a auzi Frank rostind, proptindu-l pe Warren de pereţi. De ce nu dăm noi asta jos…?

Şi l-a dezbrăcat de halatul negru care a alunecat, uzat şi cald şi uşor slinos printre degetele lui, deşi, abia când a văzut ce poartă pe dedesubt i s-a întors cu adevărat stomacul pe dos. Mortul a murmurat ceva şi şi-a îndreptat privirea aia obişnuită de căţeluş îndrăgostit înspre Dottie, fără să facă vreo încercare de a se opune.

— Şi asta…

Peruca era şi mai caldă şi mai murdară.

— Şi asta…

Ochelarii şi ei, de pe nas şi urechi, sau ce mai rămăsese din ele. Frank era atent la ce se întâmpla în jur, dar Dumnezeule, bietul om arăta groaznic.

— Parcă vă e puţin frig, domnule Hastings…

Şi şi-a dat jos sacoul.

— Deci ce-ar fi să vă învelim cu asta?

Din câteva manevre, Warren era îmbrăcat cu sacoul de angajat al lui Frank. Frank aproape uitase de transmiţător când Dottie i-a amintit în şoaptă. Chiar şi aşa, Warren în această nouă costumaţie tot nu arăta în niciun fel ca om, ci mai degrabă aducea cu o sperietoare de ciori cheală şi anemică, iar Frank se întreba cum avea să

convingă acest schimb pe cineva, până când a deschis uşa care dădea pe punte şi a realizat cât de puternică era furtuna.

Puntea era complet acoperită cu apă. Dottie s-a dat înapoi. Un şuvoi de apă sărată a ţâşnit în aer. Era o minune, pe bune, că Dottie reuşise să-l aducă până aici, având în vedere cât de mult cântărea paiaţa asta moartă. Acum, tot ce avea ea de făcut era să ţină bine halatul de nylon, peruca şi ochelarii de soare. Cerul se prăvălea peste ei, în nori gri şi purpurii. În timp ce se lupta şi aluneca la fiecare pas, purtându-l pe Warren Hastings înspre pupa *Nomadului*, Frank Onions avea impresia că este Ulise navigând înapoi de pe insula lui Circe sau Jason şi argonauţii lui în căutarea Lânii de aur. Curând, va ajunge pe acele maluri calde şi însorite pe care i le promisese Dottie.

A mai făcut câţiva paşi împleticiţi şi s-a agăţat de ultima balustradă, sprijinindu-l pe Warren, deşi erau amândoi uzi leoarcă şi epuizaţi şi era greu să distingi marea de cer, de acolo de unde stăteau ei. Apoi a simţit vasul ridicându-se pe val, cabrându-se până când elicele s-au învârtit deasupra valurilor şi a părut că timpul s-a oprit în loc şi întregul vas se va urca deasupra valurilor. Frank a alunecat şi aproape a căzut când l-a apucat de

braţe pe Warren şi a încercat să-l arunce peste bord.

— Nu te mai zbate, tâmpitule! a urlat Frank în bătaia vântului, chiar dacă Warren nu se zbătea deloc.

Când vasul s-a legănat şi a căzut înapoi pe val, Frank a încercat din nou să-l ridice, de data asta cu ceva mai mult succes.

Acum, s-a gândit el în timp ce se bălăbăneau îmbrăţişaţi pe balustrada punţii, deja încep să mă simt incomod să stau atât de aproape de un bărbat mort. Deşi, cu toată paloarea pielii, în ciuda obrajilor supţi şi a coastelor goale, era ceva în Warren Hastings care, în această lumină pâlpâitoare, părea mai viu ca oricând. Ceva în ochii lui, poate, acum că erau fără ochelarii uriaşi de soare, sau poate felul cum îşi ţinea gura, de pe care se dusese rujul. Tipul probabil înţelesese ce se întâmpla, dar nu dădea niciun semn că ar vrea să se opună, nici că i-ar fi fost frică. În cele din urmă, când Frank a reuşit să împingă o mână la subraţul umed şi sfrijit al lui Warren şi pe cealaltă sub fundul şi mai sfrijit şi i-a dat un brânci care l-a rostogolit peste balustradă, bătrânul s-a uitat la el cu o ultimă privire în care a citit un fel de uşurare… şi ceva ce aducea a milă.

— Gata? Eşti bine?

Dottie reuşise să se urce pe punte şi deja vraja fixaţiei se rupsese. L-a cuprins nerăbdătoare cu braţele pe după gât şi l-a sărutat pasional şi ud.

— Te iubesc, Frank, a spus ea, când s-a declanşat alarma pe vas şi luminile au început să se aprindă, împingându-l cu braţele ei puternice în spatele unei bărci de salvare în bătaia furtunii şi a scos ceva argintiu din buzunarul hainei de ploaie, ceva care se zvârcolea şi se răsucea ca o bijuterie vie.

— Te iubesc! a spus din nou şi l-a sărutat şi mai pasional în timp ce Frank simţea ceva tare şi ascuţit căţărându-i-se pe gât.

— Te iubesc…

L-a ţinut strâns lângă ea când durerea a izbucnit în ureche.

— Te iubesc!

A spus ea încă o dată şi încă o dată.

Pe unde nu a fost!… Şi câte nu a văzut!… Din vârful Everestului, privea în jos către un Pământ atât de mic, încât îl putea strivi cu degetul mare. Dacă exista un preţ de plătit pentru toată această măreţie, Frank Onions l-ar fi plătit fără să clipească. Dar cea mai mare dintre fericiri, eclipsând minunea răsăritului şi a apusului, era să-şi împartă viaţa cu Dottie. Banii… chiar şi comorile incredibile pe care le puteau cumpăra,

terase de sticlă, grădini subacvatice, palate birmaneze refăcute – erau doar obolul, moneda, râul.

A fi cu ea, a fi una cu ea, era o experienţă în faţa căreia toate celelalte experienţe ale vieţii păleau.

Zilele se schimbă. Cei vii mor şi cei morţi trăiesc, dar dragostea lui Frank pentru Dottie este nemuritoare. A privit o dată sau de două ori în urmă, aşa cum cineva îşi priveşte cu uimire urmele lăsate pe o podea antică, înapoi pe drumul lung care îi adusese împreună. Ştie acum că adevăratul Warren Hastings se căsătorise cu cea de-a şasea nevastă a lui cu câteva luni înainte să moară, sau să dispară, în împrejurări pe care, în alte vremuri, alte culturi le-ar fi găsit misterioase. De atunci, ca de altfel şi înainte de acea perioadă, Dottie rămăsese la fel de uimitor de frumoasă şi de tânără.

Şi mereu are câte un companion pe care îi place să-l numească soţul ei. Uneori, când circumstanţele se potrivesc, chiar îl strigă Warren. Frank nu are nevoie să o întrebe pe Dottie de ce a ales moartea în locul vieţii. O înţelege perfect. La urma urmei, de ce ar dori cineva cu bani şi posibilitatea de a alege, să aştepte până la bătrâneţe pentru a fi înviat din morţi? Şi ce

sacrificii nu ar face ei, pentru a se asigura că vor rămâne veşnic frumoşi? Dottie este lumea lui Frank, centrul atenţiei sale. El trăieşte cu ea şi în ea şi şi-ar sacrifica bucuros orice organ sau apendice sau fluid organic pentru ea. Cât despre el însuşi, Frank ştie că nu mai e individul chipeş şi bine făcut care s-a îndrăgostit demult de ea.

Chiar cu o săptămână în urmă, undeva pe lângă Paris, îi dăduse o porţiune din măduvă şi un al treilea rinichi recrescut.

Efectul acestor transplanturi, pe lângă antibioticele pe care trebuie să le consume continuu, este că mai mereu se simte slăbit şi ameţit. Părul i-a căzut de mult, trebuie să poarte ochelari de soare permanent, pentru a-şi feri ochii sensibili, şi merge încovoiat. Îşi dă seama că începe să semene cu creatura pe care a aruncat-o peste puntea *Nomadului Zburător* şi că viaţa minunată pe care o trăieşte acum nu va mai dura mult.

În cercurile în care se învârtesc ei, de mult plecaţi din societatea de inculţi amatori de ruine şi mici parveniţi care se plimba cu *Nomadul*, relaţia dintre Frank şi Dottie nu este văzută ca ceva neobişnuit. Aşa cum remarcase şi ea cândva demult, cine mai ştie sau cui îi mai pasă în ziua de astăzi dacă ceva e legal? Uneori, când uscăturile

slăbite ca el, care o acompaniază pe Dottie şi prietenele ei, sunt aproape de epuizare, ele pleacă să trăiască o viaţă mai simplă pentru câteva săptămâni, să se bucure de fiorii unei noi relaţii cu băieţi tineri şi dornici de iubire. Pleacă în ceea ce ele numesc *croaziere pe Styx*. E un nou fel de simbioză, fixarea asta, iar lui Frank i se pare tipul de relaţie aproape perfectă. Doar când îl dor oasele slăbite şi se uită în jurul lui la fiinţele acelea aurii superbe, care nu îmbătrânesc niciodată, se întreabă cine e, de fapt, mort acum şi cine e viu.

…ŞI VOI.

ARHANGHELI Al IERTĂRII

Tad Williams

Traducere din limba engleză Marian Truţă

Iată o povestire plină de suspans, despre un războinic în numele lui Dumnezeu, a cărui credinţă este pusă la încercare în toiul celei mai periculoase misiuni…

Tad Williams a devenit un scriitor cunoscut cu primul său roman, *Tailchaser’s Song*, iar calitatea scrierilor lui şi devotamentul faţă de cititori l-au ţinut în topul bestsellerurilor *New York Times* şi *London Sunday Times*. A publicat şi romane ca *The Dragonbone Chair*, *The Stone of Farewell*, *The Green Angel Tower*, *City of Golden Shadow*,

River of Blue Fire, *Mountain of Black Glass*, *Sea of Silver Light*, *Caliban's Flour*, *Child of an Ancient City* (scris împreună cu Nina Kiriki Hoffman), *Tad Williams Mirror World*: *An Illustrated Novel*, *The War of the Flowers*. Este autorul prozelor scurte *Rite*: *Short Work* şi a publicat, împreună cu Raymond E. Feist volumul *The Wood Boy*/ *The Burning Man*. În calitate de editor, a realizat ampla antologie retrospectivă *A Treasury of Fantasy*. Cele mai recente cărţi ale sale sunt *Shadowmarch*, *Shadowplay* şi *Shadowrise*. În aceeaşi serie va publica şi romanul *Shadowheart*. Scrie şi cărţi umoristice, şi scenarii cinematografice şi pentru televiziune. Tad Williams locuieşte împreună cu familia sa în Woodside, California.

Sămânţa şopteşte, cântă, oferă, învaţă.

Cândva, un înţelept din lumea de baştină a spus: „Fiinţele umane îşi pot modifica vieţile prin modificarea atitudinilor mentale". Pentru un om devotat, totul eposibil întregul univers ne este la îndemână.

Vizitaţi Orgasmium – deschis acum 24 de ore din 24. Acceptăm cârdurile Senior Credits. Orgasmium – Acolo unde TU îţi dai drumul prima dată!

Temperatura corpului tău este normală.

Nivelurile de stres sunt normale, cu o tendinţă de creştere. Dacă tendinţa de creştere continuă, se recomandă să vezi un medic.

Sunt aproape vie! Şi sunt însoţitoarea ta perfectă – sunt portabilă în întregime. Vreau să te iubesc. Încearcă-mă. Poţi să dai, la schimb, personalitatea mea prietenilor tăi. Alătură-te distracţiei!

De acum sunt disponibile proprietăţi în formă de fagure. Consultări nodul ambiental local Case nou-nouţe, mulţi sau mono familiale, rate mici prin credite guvernamentale!…

Conform indicatorilor Sackler, în acest moment preţurile la bunurile de larg consum sunt în uşoară creştere, în ciuda unei pieţe cu o evoluţie lentă. Primul-ministru va detalia planurile de revigorare a economiei într-un discurs pe care Domnia Sa îl va susţine în faţa Parlamentului.

Cândva, o femeie înţeleaptă de pe lumea de baştină a spus: „Stai cu faţa spre razele soarelui şi nu vei vedea umbra”.

Numele lui este Lamentation Kane şi este Gardian al Legământului – un asasin sfânt. Stăpânii i-au plantat în cap o sămânţă a blasfemiei. Acum, aceasta îl chinuie precum un păcat nerăscumpărat şi îi umple craniul cu murmure murdare şi păgâne.

Chipurile tovarăşilor săi de călătorie din naveta de aterizare sunt plictisite şi stupide. Oare cum reuşesc necredincioşii ăştia să trăiască purtând în capete tot acest zumzet permanent?

Cum pot ei supravieţui şi cum pot rămâne întregi la minte având mereu, la marginea câmpului vizual, necurmate anunţuri şi semnale de tot felul, reprezentând pulsul brut şi grăbit al unei lumi revărsând şi gâlgâind informaţii?

E ca şi cum ai fi prins într-un roi de insecte, gândeşte Kane – insecte făcând tot posibilul să imite existenţa umană, dar fără s-o înţeleagă. Tânjeşte după unicul şi dulcele glas al Duhului, liniştitor precum apa rece prelingându-se pe pielea arsă. Înainte, indiferent de spaimele şi temerile misiunilor sale, glasul a fost mereu cu el, alinându-l şi amintindu-i ţelul sfânt. Toată viaţa, Duhul fusese cu el. Toată viaţa, până acum.

Smeriţi-vă, dar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe.[3]

Cuvinte încântătoare şi blânde, ca ploaia de primăvară. Fiecare cuvânt spus vreodată de Duh fusese preţios şi strălucitor ca argintul, spre deosebire de această nesfârşită burniţă plină de mizerii care, acum, îl inundă constant.

3 Petru 5:6, Biblia. în cele ce urmează, la toate citatele din Biblie s-a folosit traducerea lui Dumitru Cornilescu (n. tr.).

Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuţi îngrijeşte de voi. Fiţi treji şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Duhul i le-a spus, înainte ca oamenii de ştiinţă ai armatei să reducă la tăcere Cuvântul Domnului şi să-l înlocuiască cu flecăreala nesfârşită şi păgână a necredincioasei lumi Arhimede.

L-au asigurat că, pentru binele întregii omeniri, Lamentation Kane trebuie să păcătuiască din nou şi astfel, într-o bună zi, toţi oamenii vor fi liberi să-L adore pe Dumnezeu. De altfel, după cum au subliniat cei bătrâni, ce motiv avea să-i fie teamă?

Dacă va reuşi şi va scăpa de pe Arhimede, sămânţa păgână îi va fi scoasă din cap şi Duhul îi va vorbi din nou prin gândurile sale. Dacă nu va scăpa cu viaţă – ei bine, atunci Kane va auzi, la picioarele puternicului Său tron, adevăratul glas al Domnului. *Foarte bine, bunul şi credinciosul meu slujitor…*

Începem coborârea. Vă rugăm să vă întoarceţi în cuşete, *îl anunţă glasurile păgâne, direct în mintea sa, arzându-l precum o urzică*. Vă mulţumim că aţi călătorit cu noi. Puneţi alimentele

şi bagajele în recipientele aferente şi asiguraţi-le. Acum este ultima ocazie de a achiziţiona, în regim duty free, droguri şi alcool. Temperatura în cabină este de douăzeci de grade Celsius. Ajustaţi-vă centurile de siguranţă. Începem coborârea. Presiunea în cabină este stabilă. Modulul de aterizare se va detaşa în douăzeci de secunde. Zece secunde. Nouă secunde. Opt secunde…

Cuvintele vin fără încetare şi fiecare cuvânt păgân arde, ustură, zgârie.

Cine are nevoie să ştie atât de multe despre nimic?

Era copil la una dintre cooperativele agricole creştine de pe întinsele câmpii ale Legământului, atunci când a fost adus la Noul Ierusalim, pe post de candidat pentru unităţile de elită ale Gardienilor. Când a văzut pentru prima dată turnurile albe şi turlele aurite ale celui mai mare oraş de pe planetă, Kane a fost încredinţat că Paradisul ar trebui să arate exact la fel. Acum, Hellas City, capitala măreţului Arhimede şi fortăreaţa duşmanilor, creşte sub privirile sale în vreme ce modulul coboară. Oraşul îi pare cu mult mai mare decât orice îşi aduce el aminte despre Noul Ierusalim – o întindere imensă, fără limite vizibile, un mozaic zimţat de structuri complexe, albe, cenuşii sau verzi şi de parcuri ordonate, o

dantelărie de zgârie-nori din policeramică, cu siluetele graţios ondulate spre cer, întocmai ca o pădure de alge marine.

Ordinul de mărime este uluitor. Pentru prima dată în viaţă, Kane are un moment de îndoială – nu în ceea ce priveşte justeţea cauzei, ci în siguranţa că va izbândi.

Dar îşi aduce aminte cuvintele Domnului către Iosua: Iată, dau în mâinile tale Ierthonul şi pe împăratul lui, vitejii lui ostaşi…

Ai luat astăzi Fulgi de Frişcă? îi urlă printre gânduri o voce ca o trâmbiţă. Îi doreşti! Ai nevoie de ei! Se găsesc la oricare magazin alimentar. Fulgii de Frişcă fac frişca moale ca fulgul! Nu fi afurisită, mamii Fă-mi rost şi mie de un FI – sau chiar de trei!

Diavolul stăpâneşte Regatul Pământului. Dar nici chiar de pe tronul lui înalt nu poate zări Cetatea Cerurilor. Era proverbul favorit al profesorului său preferat.

Acum, cu tatuaje fosforescente subdermale în fiecare pachet! Apasă-l pe piele şi vei începe să străluceşti!

Doamne Iisuse, apără-mă în acest loc întunecat şi ajută-mă să împlinesc lucrarea Ta încă o dată. Te slujesc pe Tine. Slujesc Legământul, se roagă Kane.

Vocile nu încetează deloc, ci devin şi mai stridente după ce modulul aterizează, iar călătorii sunt conduşi prin ecluze spre incinta portului. *Ţine minte, astăzi, calitatea aerului a scăzut la nivelul de treizeci pe scara Teng Fuo, cei care vizitează pentru prima dată Arhimede să meargă într-acolo, cei care pleacă să meargă dincolo*. Unde să stai, ce să spui, ce să pregăteşti. Restaurante, fluxuri de ştiri, informaţii legate de serviciile de transport, cazări peste noapte, legea imigraţiei, servicii de urgenţă, voci din ce în ce mai puternice şi mai puternice şi mai puternice până ce lui Kane îi vine să urle. Cască ochii la cetăţenii eleganţi de pe Arhimede, care se perindă prin preajma sa şi îi urăşte pe toţi. Cum pot umbla, cum pot zâmbi, cum pot vorbi unii cu alţii cu acea întreagă babilonie din capetele lor şi fără Dumnezeu în inimi?

La stânga. Urmaţi săgeţile verzi. La stânga. Urmaţi săgeţile verzi. Nici măcar nu sunt oameni, nu sunt decât imitaţii grosolane. Şi varietatea de voci prin care sămânţa îl torturează! Ascuţite, grave, rapide şi convingătoare, mai lente şi convingătoare, voci adulte, voci de copii, cu accente de zeci de feluri, pe multe dintre ele nici măcar nu le poate identifica şi abia de le înţelege. Binecuvântatul Duh era o singură voce şi numai

una, după care tânjeşte acum cu disperare. Întotdeauna se gândise la Duh ca la o „ea”, deşi putea, la fel de bine, să fie glasul calm şi blând al unui copil băiat. Nu are nicio importanţă. Nu este o problemă mai lipsită de delicateţe decât aceea care încearcă să stabilească sexul îngerilor. Duhul fusese companionul, prietenul şi sfătuitorul lui permanent şi inseparabil încă din copilărie. Dar, acum, Kane are o sămânţă păgână în cap şi s-ar putea să nu mai audă glasul ei niciodată.

Nicicând nu voi pleca de lângă tine şi niciodată nu te voi părăsi. *Asta i-a spus Duhul în noaptea când a fost botezat, noaptea în care i-a vorbit prima dată. Avea şase ani pe atunci.* Nicicând nu voi pleca de lângă tine şi niciodată nu te voi părăsi.

Nu se poate gândi acum la asta. Fireşte, nu se va gândi la nimic care ar putea să-i submineze curajul. În plus, exista o primejdie cu mult mai mare: unele tipuri de gânduri, dacă erau suficient de puternice, puteau declanşa E-gramele securităţii portuare, care puteau decela anumite tipare care să-l dea de gol, mai ales dacă gândurile acelea erau repetate constant.

Cândva, un înţelept de pe lumea de baştină a spus: „*Omul este măsura tuturor lucrurilor*… fi Oricum, sămânţa străină din capul său are grijă ca

el să nu se gândească la nimic.

Te-ai gândit cumva să locuieşti în Holyoake Harbor? *întreabă o altă voce*, *suprapunându-se peste cea de dinainte*. La doar douăzeci de minute de zona de afaceri, dar o oază de linişte şi confort.

„… a celor ce sunt, pentru că sunt şi a celor care nu sunt, pentru că nu sunt”, sfârşeşte prima voce. Un alt tip înţelept a spus-o mai direct: „Lumea are două categorii de oameni – oameni inteligenţi şi fără religie şi oameni religioşi fără inteligenţă”.

În ciuda climei controlate, Kane aproape că tremură…<45 *cunde-ţi gândurile*, îşi reaminteşte. Îşi dă toată silinţa să se lase ameţit şi prostit de pălăvrăgeala vocilor şi de puhoiul de chipuri care se perindă pe lângă el.

Trece uşor prin mai multe puncte automate de control, apoi trece la fel de uşor şi de primii gardieni umani, aşa cum a sperat şi cum şi-a dorit – frăţia militară i-a pregătit temeinic camuflajul. Stă la coadă la ultimul punct de control, când prinde o privire fugară din partea ei. Cel puţin aşa crede, că ea ar trebui să fie – o femeie scundă, cu pielea măslinie, purtată de doi gardieni înarmaţi până în dinţi, care o ţin de coate într-un simulacru de ajutor. Privirile li se intersectează pentru o clipă. Cuvintele pe care l-au condiţionat să le uite

îi revin în minte, printre bolboroselile vocilor de pe Arhimede – *Sora Martiră* –, iar el face tot posibilul să le estompeze cât poate de repede. *Martir* este cuvântul care porneşte cel mai rapid E-gramele.

Ultimul post de control este menit să fie şi cel mai dificil de trecut. Gardianul, cu chipul ascuns în spatele sofisticatelor scanere optice, pare să nu agreeze ultima escală a lui Kane. Înainte de a sosi pe Arhimede, a fost pe Arjuna. Nu există convenţii de vreun fel între Arjuna şi cele două lumi: Arhimede şi Legământ, dar amândouă speră să ajungă la un acord cu aceasta. Şi nici nu este controlată în vreun fel de niciuna dintre părţi.

Funcţionarul scanează din nou itinerariul lui Kane.

— Îmi puteţi spune, cetăţene McNally, de ce v-aţi oprit pe Arjuna?

Kane îi recită o poveste din care rezultă că şi-a vizitat un văr care lucrează în minele de acolo. Planeta este bogată în platină şi alte minereuri. În acest moment, nici raţionaliştii de pe Arhimede şi nici avramiţii de pe Legământ nu au vreun cap de pod pe Arjuna: cei mai mulţi dintre locuitorii planetei sunt originari de pe subcontinentul indian şi se simt confortabil tratând ambele părţi în mod egal, lucru care provoacă un real disconfort atât

pe Arhimede, cât şi pe Legământ.

Funcţionarul nu pare satisfăcut pe deplin de explicaţia oferită de Lamentation Kane şi începe să cerceteze mai atent personalitatea falsă a acestuia. Kane se întreabă cât va mai dura până va începe diversiunea. Mimează indiferenţa, privind în stânga şi în dreapta, către celulele din sticlă incasabilă înşirate în lungul peretelui opus, până când găseşte celula în care femeia aceea oacheşă este interogată. Să fie o musulmană? Să fie coptă? Sau poate ceva cu totul diferit – pe Legământ se aflau inclusiv evrei aborigeni din Australia, o rămăşiţă a Tribului Pierdut de pe lumea de baştină. Oricine şi orice ar fi, nu are nicio însemnătate. Era o soră întru Dumnezeu, care alesese să se sacrifice pentru siguranţa misiunii. A misiunii *lui*.

Pentru o clipă, femeia se întoarce către el şi privirile li se întâlnesc din nou prin pereţii din sticlă. Are urme de coşuri pe obraji, şi totuşi este drăguţă. Dar, pentru o asemenea îndatorire, surprinzător de tânără. Oare cum o cheamă? Când se va întoarce – dacă se va întoarce – va merge la Marele Tabernacol din Noul Ierusalim şi va aprinde o lumânare pentru ea.

Ochi căprui. Pare tristă aşa cum se uită la el, înainte de a se întoarce cu faţa spre anchetatorii

ei. E posibil să fie tristă? Martirii sunt cei mai privilegiaţi dintre toţi. Ea trebuie să ştie că, în curând, va vedea chipul lui Dumnezeu. Cum să nu se bucure? Să-i fie oare teamă de durerea pe care o va simţi atunci când va renunţa la trupul ei pământesc?

În vreme ce gardianul din faţa sa pare a se holba în gol, citind informaţiile care îi defilează în câmpul vizual, Lamentation Kane deschide gura să spună ceva – să îndruge câteva cuvinte, aşa cum ar face un cetăţean real, care se întoarce pe Arhimede după o lungă perioadă petrecută în altă lume, aşa cum ar face un cetăţean cu nimic vinovat, în afară de faptul că, poate, a vizionat câteva emisiuni religioase pe Arjuna – când observă ceva cu coada ochiului. În interiorul celulei din sticlă, tânăra femeie îşi înalţă braţele. Unul dintre gardieni se ridică de la masă şi se împleticeşte spre înapoi, aproape prăbuşindu-se. Celălalt gardian, cu mânile-i înmănuşate, încearcă s-o împiedice, dar chipul său are expresia unui om care îşi vede propria moarte. O clipă mai târziu, flăcări albăstrii pornesc din braţele femeii, carbonizând mânecile rochiei largi, după care femeia dispare într-o strălucire albă, de magneziu aprins.

Oamenii din jur zbiară şi se retrag din preajma

cuştii de sticlă ai cărei pereţi sunt acum acoperiţi cu o reţea fină de crăpături. Flacăra arde şi pâlpâie, iar pereţii din sticlă se acoperă pe interior cu o crustă întunecată formată, după cum crede Kane, din grăsime umană arsă.

O explozie umană – nanobioţi termici – care a eşuat parţial. Asta va fi concluzia lor. Fireşte, arhitecţii misiunii nu doriseră o explozie reală. Urmăriseră crearea unei diversiuni.

Funcţionarul din faţa lui Kane polarizează fereastra în spatele căreia se află şi-şi blochează cabina. Înainte de a da o mână de ajutor la stingerea flăcărilor care degajau, în spaţiul sălii, un fum negru, împinge documentele în mâna lui Kane şi îi face semn să treacă, după care blochează accesul în punctul de control.

Şi dacă ar fi doar călătorul inocent care se pretinde, Lamentation Kane ar fi mai mult decât fericit să plece de acolo. Fumul este cumplit şi poartă cu el mirosul dulceag al cărnii arse.

Care a fost expresia ultimă de pe chipul ei? îi e greu să-şi amintească altceva decât ochii aceia adânci şi întunecaţi. A văzut oare şi urma unui mic surâs? Sau doar încearcă să se convingă singur de asta? Şi dacă expresia ei a fost una de teamă, ar fi asta ceva surprinzător? Până şi sfinţii trebuie să fi simţit teamă atunci când au fost arşi pe rug.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău…

Bine ai revenit pe Hellas, cetăţene McNally! vesteşte o voce în capul său, după care toate celelalte glasuri dau năvală ca o hoardă, ca un zumzet, ca o mâncărime insuportabilă.

Încearcă din răsputeri să nu se zgaiască prea insistent pe fereastră în vreme ce taxiul se repede ca fulgerul prin peisajul urban. În ciuda dorinţei lui, este impresionat de dimensiunea verticală a celui mai important oraş de pe Arhimede. Una este să i se spună câte milioane de oameni locuiesc în acel oraş şi să deducă faptul că Hellas este de câteva ori mai mare decât Noul Ierusalim şi alta este să vadă puhoaiele umane îngrămădindu-se pe trotuare şi prin aer. Populaţia Legământului este, în majoritate, dispersată în mici aşezări rurale, cum era aceea din care provenea Kane. Cooperative agricole care, după cum i se explicase, îi ţin pe copiii Domnului aproape de pământul care îi hrăneşte. Îi venea greu, uneori, să accepte că solul roşcat pe care îşi petrecuse copilăria, lucrându-l şi cultivându-l, nu era acelaşi pământ precum cel descris în Biblie. Odată chiar a întrebat-o pe una dintre profesoare de ce Poporul Cărţii părăsise Pământul, atâta vreme cât acesta fusese creat de Dumnezeu.

— Dumnezeu a făcut toate lumile să fie pământuri pentru copiii Lui, i-a explicat femeia. La fel cum a creat toate întinderile de uscat de pe vechiul Pământ, pe care le-a dat apoi diferitelor popoare să le fie cămin. Dar El a păstrat cele mai bune ţinuturi, acolo unde curg râuri de lapte şi de miere, pentru copiii lui Avraam. De aceea, atunci când am părăsit Pământul, El ne-a dăruit nouă Legământul.

Gândindu-se la cuvintele acestea, simte cum îl inundă un amestec de singurătate şi de pasiune. E adevărat că lucrul cel mai greu care se poate face în dragoste este renunţarea la fiinţa iubită. Îi este atât de dor de Legământ, încât nu se poate abţine să nu plângă. Ceea ce este de mirare pentru un om aşa de experimentat ca el. *Ostaşii Domnului nu*, îşi spune cu asprime. Ci îi fac pe alţii să suspine. Ei provoacă bocete duşmanilor Domnului. Bocete şi plânset.

Coboară din taxi la o oarecare depărtare de locuinţa conspirativă şi străbate pe jos restul drumului. Face câteva ocoluri prin împrejurimi, asigurându-se că nu este urmărit, după care intră într-un bloc de apartamente, ia un lift, lent şi silenţios, şi urcă până la etajul optsprezece unde intră într-un apartament, folosind un cod de acces. Interiorul arată ca oricare alt apartament

conspirativ de pe celelalte colonii. Dulapuri burduşite cu alimente şi cu provizii de medicamente, sărac în mobilier, doar cu un pat, o măsuţă şi un scaun. Fără alte mijloace de relaxare, simple halte pe drumul spre Ierihon.

E timpul să se schimbe.

Kane umple cada cu apă. Găseşte pachetele cu gheaţă chimică, activează câteva şi le aruncă în cadă. Se duce apoi la bucătărie unde descoperă suplimentele de minerale şi substanţe chimice esenţiale. Toarnă apă şi îşi pregăteşte o mixtură groasă şi amăruie, pe care o bea în timp ce aşteaptă să se răcească apa din cadă. După ce temperatura lichidului coboară suficient de mult, se dezbracă şi se strecoară în cadă.

— Vezi bine, Kane, am atins punctul în care nu mai putem să introducem pe furiş pe Arhimede nici măcar o mică armă de mână, ca să nu mai vorbim de o armă adevărată. În plus, ei controlează complet regimul armelor propriilor cetăţeni, astfel încât nu avem nicio şansă să obţinem una la faţa locului. Aşa că ne-am îndreptat în altă direcţie. Am creat Gardienii – oamenii arme. Exact ceea ce eşti tu, slăvit fie Domnul. Devenirea ta a început încă din copilărie. De aceea, tu erai diferit de colegii tăi – mai iute, mai puternic şi mai deştept. Numai că am ajuns la

limita a ceea ce putem face cu ingineria genetică şi cu antrenamentul. Trebuie să-ţi dăm tot ceea ce ai nevoie pentru a te transforma într-un adevărat instrument al justiţiei divine. Fie ca El să binecuvânteze aceasta şi toate strădaniile noastre în numele Lui. Amin.

— Amin, i-a spus Duhul în minte. Acum vei adormi.

— Amin, a spus Lamentation Kane.

Apoi i-au făcut prima injecţie.

Când s-a trezit era cu totul o inflamaţie dureroasă. Dar nici pe departe atât de dureroasă ca atunci când şi-a activat pentru prima dată nanobioţii sau „stigmatele*, cum le plăcea oamenilor de ştiinţă să le spună. Când stigmatele începeau să lucreze, era ca şi cum avea arsuri de soare şi pe piele, şi sub piele, ca şi cum ar fi fost lovit cu o matracă pentru cel puţin o oră, era ca şi cum ar fi zăcut pe pământ în vreme ce peste el ar fi mărşăluit un pluton de Războinici Divini, bine făcuţi şi complet echipaţi.

Altfel spus, durea.

Acum, în casa conspirativă, închide ochii, opreşte cât poate de mult bolboroseala seminţei de pe Arhimede şi dă drumul la stigmate să lucreze.

Îi e mai uşor ca de obicei, cu siguranţă mult

mai uşor decât fusese prima dată, atunci când, din lipsă de experienţă, aproape că şi-a rupt muşchii din tendoane şi aproape că şi-a smuls carnea de pe oase. Nu îşi contractă muşchii pur şi simplu, ci se gândeşte unde şi care sunt acei muşchi care se vor contracta, apoi se gândeşte cum ar începe să-şi mişte musculatura, dacă ar avea de gând s-o facă. Odată cu acest prim gând apare acel mic zvâcnet al celulelor, descâlcindu-se din ghemele lor de carne, împletindu-se în configuraţii noi, mult mai folositoare, încet, precum o plantă care se întinde către soare. Chiar şi cu toată această fineţe, temperatura corpului îi creşte, iar în muşchi are crampe şi spasme. Dar nu ca prima dată. Atunci fusese ca şi cum se născuse – ba nu, ca şi cum fusese judecat şi găsit vinovat, ca şi când însăşi carnea trupului său pământesc încerca să se elibereze sfâşiindu-se, ca şi cum diavolul îi ţintuia încheieturile cu furci de fier înroşit în foc. Agonie.

Simţise oare ceva similar sora martiră atunci când se săvârşise? Era oare vreo cale prin care să se poată deschide o uşă în casa lui Dumnezeu fără acea cumplită, dar sfântă durere? Avea ochii căprui. Se gândeşte că ochii îi erau trişti. Fusese înspăimântată? De ce ar fi vrut Iisus ca ea să fie speriată, atâta vreme cât şi el strigase de pe

cruce?

Te laud, Doamne, spune Kane durerii. Acesta este felul Tău prin care îmi aduci aminte să te iau în seamă. Sunt robul Tău şi sunt mândru să-ţi port armura sfântă.

În cel mai bun caz, are nevoie de cel puţin două ore să ducă la capăt schimbarea. În seara aceasta, cu oboseala drumului şi a aterizării, dublată de ciudata tulburare pe care martiriul femeii o provocase gândurilor sale, îi ia mai mult de trei ore.

Kane iese din cadă tremurând şi cu pielea alb-albăstrie de frig, căldura generată de schimbare fiind în cea mai mare parte disipată. Înainte de a se înfăşura într-un prosop, studiază în oglindă rezultatele efortului său. Diferenţele sunt greu de observat, exceptând o lărgire vizibilă a cuştii toracice. Îşi trece mulţumit degetele peste abdomenul dur ca o carapace şi peste membrana cartilaginoasă care îi protejează traheea. Îngroşarea pe care o simte pe sub piele nu va opri gloanţele de mare viteză trase din apropiere, dar ar trebui să preia o parte din energia proiectilelor trase de la o oarecare distanţă. Ar putea, aşadar, să încaseze un glonţ sau două şi, cu toate astea, să fie în stare să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. O ţesătură de cartilaje elastice îi întăreşte gleznele

şi încheieturile. Musculatura îi este mai dezvoltată, plămânii funcţionează mult mai bine, la fel şi circulaţia sângelui. Este un Gardian şi, cu fiecare mişcare pe care o face, poate simţi modificările divine care i-au fost dăruite. Sub aparenţa normală este puternic precum Goliat şi suplu ca un şarpe.

De bună seamă, este şi flămând. Dulapurile sunt pline cu doze de suplimente nutritive energizante. Umple un vas cu apă şi cu gheaţă, adaugă prafurile dintr-o doză, le amestecă şi dă pe gât întregul conţinut. Repetă operaţiunea încă de cinci ori până să se simtă sătul.

Kane se aşază pe pat, sprijinindu-se de tăblie – lucrurile încă nu s-au liniştit în interiorul trupului său apoi aprinde televizorul care acoperă în întregime peretele din faţa sa. Imagini prin viaţă, şi sămânţa din capul său prinde glas. Îşi croieşte drum printre canalele de sport, de modă sau de filme, prin toată păsărească aceea lipsită de orice însemnătate cu care aceste creaturi îşi umplu orele pustii. Descoperă un canal de ştiri. Pentru că se află pe Arhimede, inima raţionalismului păgân, până şi ştirile sunt alterate cu tot felul de mizerii, bârfe şi desfrânări. În cele din urmă, în tot acel conţinut insultător, reuşeşte să descopere o ştire despre evenimentul din port, eveniment descris de

autorităţile din New Hellas ca fiind un atentat terorist eşuat. Pe ecran apare o fotografie cu sora martiră – luată din documentele ei de călătorie, firește – şi revederea acelui chip îi provoacă un şoc, ca şi cum stigmatele care i-au ajustat trupul au pornit brusc o ultimă transformare.

Nefise Erim era numele ei. Aproape sigur, nu era numele real, după cum nici Keenan McNally nu era numele lui real.

Paria este numele ei adevărat. *Dispreţuita* – şi acesta putea fi numele ei, ca şi al lui, de altfel. Dispreţuită de necredincioşi, dispreţuită de arogantele şi perfidele făpturi care, asemeni torţionarilor antici ai lui Hristos, se tem într-atât de Cuvântul Domnului, încât încearcă să-L alunge din viaţa lor şi de pe întreaga planetă! Kane ştie că atâta vreme cât sistemul Legământului va supravieţui, Dumnezeu îşi va folosi puternica sabie, iar necredincioşii vor cunoaşte adevărata frică.

Te rog, Doamne, îngăduie să te slujesc cu temeinicie. Dă-ne nouă victoria asupra duşmanilor. Ajută-ne să-i pedepsim pe cei care se vor lepăda de Tine.

Şi chiar în vreme ce îşi înalţă tăcuta rugă, vede chipul *ei* pe ecran. Nu chipul surorii lui în martiriu, nu ochii aceia mari şi adânci, nu pielea

aceea întunecată. Nu, este ea – amanta satanei, Keeta Januari, primul-ministru al planetei Arhimede.

Ţinta lui.

Nu poate să nu bage de seamă că şi Januari are, la rându-i, pielea mai degrabă smeadă. Fireşte că o mai văzuse şi înainte, de zeci şi zeci de ori. Dar acum este pentru prima dată când remarcă tenul ei întunecat, mai întunecat decât ar fi putut fi din pricina bronzării. Un indiciu care îi spune că dincolo de ascendenţa scandinavă, evidentă în structura oaselor ei, se mai găseşte şi altceva. Este ca şi cum Nefise, sora lui întru martiriu, inundase cumva totul, chiar şi pe Januari. Sau, cumva, femeia moartă se strecurase în gândurile lui atât de adânc, încât el o vedea acum pretutindeni?

Poţi să mănânci tot ce vezi! Aproape că se obişnuise să ignore trăncăneala dezgustătoare din capul său, dar, uneori, aceasta ajungea până la el, risipindu-i gândurile.

Bamstorm Buffet! Nu ne pasă dacă va trebui să fi dat de-a dura pe uşă când pleci – ai să vezi că merită toţi banii!

Nu contează ce vede sau ce crede că vede în primul-ministru. O nuanţă mai deschisă sau mai închisă nu înseamnă nimic. Dacă lucrarea

diavolului printre toate stelele ar avea un chip, acesta ar fi chipul plăcut şi rasat al lui Keeta Januari, conducătoarea raţionaliştilor. Şi, dacă Dumnezeu ar dori pe cineva mort, ea ar fi acea persoană.

Nu va fi prima. Kane trimisese deja la judecată optsprezece suflete. Unsprezece dintre cei ucişi fuseseră spioni păgâni sau agitatori de pe Legământ. Unul dintre aceştia fusese liderul cultului criptoraţionaliştilor semilunii – asasinarea lui fusese, după cum a aflat Kane mai târziu, o favoare făcută partenerilor islamici din coaliţia de guvernare de pe Legământ. Politică. Nu avusese nicio implicare emoţională în chestiunea respectivă, deşi dr. Hamoud fusese un sceptic şi un mincinos care corupsese musulmani. Era vorba doar de… politică.

Cinci fuseseră agenţi infiltraţi printre Războinicii Divini, armata populară de pe Legământ. Cei mai mulţi dintre ei se aşteptaseră să fie descoperiţi şi câţiva dintre aceştia au depus o rezistenţă disperată.

Ultimii doi au fost un politician de pe Arjuna împreună cu soţia sa, care erau simpatizanţi de marcă ai raţionaliştilor. La ordinul stăpânilor săi, Kane a făcut ca totul să arate ca un jaf care a degenerat în crimă, în loc de un asasinat la

comandă, încă nu era vremea ca mâna lui Dumnezeu să apară în mod vădit pe Arjuna. Cu toate acestea, pe reţelele de informaţii de pe Arjuna a circulat o serie de zvonuri şi de acuzaţii. Dăduseră şi un nume asasinului necunoscut: îngerul Morţii.

Dr. Prishrahan şi soţia sa opuseseră rezistenţă. Niciunul dintre ei nu dorea să moară. Kane i-a lăsat să-i reziste, cu toate că îi putea termina într-o clipă. Urmele luptei au dat mai multă greutate înscenării de jaf. Lui nu i-a plăcut joaca aceasta. Şi, de bună seamă, nici celor doi.

Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El. Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, i-a reamintit Duhul după ce a terminat cu Prishrahan şi cu soţia acestuia. A înţeles, datoria lui nu era să judece. El nu este unul din turmă, ci este mai aproape de lupii pe care îi distruge. Lamentation Kane este călăul Domnului.

Iese pe balcon, deasupra canionului de blocuri presărate cu ferestre luminate, mii şi mii de pătrate de lumină. Imensitatea locului are darul de a-l descuraja un pic. E ciudat gândul că în spatele uneia dintre ferestrele luminate, pierdute într-o revărsare de scânteieri nocturne, se pune la cale un plan care va zgudui din temelii această lume enormă.

Îi vine greu să-şi amintească, aşa cum ar fi vrut, rugăciunile. În mod obişnuit, Duhul este mereu prezent cu cuvintele potrivite chiar înainte ca el să se simtă singur. *Nu te voi lăsa nemângâiat*: *voi fi cu tine*.

El nu se simte mângâiat. Este singur.

Cauţi dragostea? îi murmură vocea din cap, răguşită şi senzuală. O serie de coordonate strălucitoare pâlpâie la limita câmpului său vizual. *Eu te caut pe tine… şi mă poţi avea aproape pe nimic*.

Strânge puternic din pleoape, ascunzându-şi vederii imensitatea oraşului păgân.

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău.

Merge în recunoaştere la locul în care primul-ministru îşi va ţine discursul. Nu se apropie prea mult. Se întrezăreşte dincolo de o reţea de linii luminoase, un dreptunghi vast în mijlocul pieţei centrale din Hellas City. Nu zăboveşte.

În vreme ce alunecă prin mulţime, îi vine greu să nu se uite la oamenii din jur ca şi cum deja şi-ar fi îndeplinit misiunea.

Ce ar gândi dacă ar şti cine este? S-ar da oare înapoi din faţa mâniei lui Dumnezeu? Sau un act de putere divină şi de pietate le-ar putea vorbi dincolo de spaime?

Strălucesc cu lumina lui Dumnezeu, doreşte el să le spună. *L-am lăsat pe Dumnezeu să mă facă unealta Lui – sunt plin de glorie*! Dar, fireşte, nu spune nimic, doar merge tăcut prin mulţime, cu inima-i tăcută şi bătând înăbuşit.

Kane ia masa într-un restaurant. Mâncarea este atât de condimentată încât aproape că nu mai are niciun gust. Tânjeşte după mâncarea simplă, de la ferma unde crescuse. Chiar şi mâna militară este mai bună decât ce mănâncă el acum. Clienţii restaurantului sporovăiesc şi râd exact la fel cum o fac seminţele din capetele lor, de parcă acestea i-au programat pe oameni să turuie ca nişte mori stricate toate obscenităţile şi nu invers. Cum îşi ascund aceşti oameni întreaga goliciune a sufletului cu distracţii, cu strălucire şi cu zgomot!

Merge într-un loc unde femeile dansează. E straniu să le privească, pentru că ele zâmbesc tot timpul şi toate sunt frumoase şi goale, ca într-un vis întunecat. Femeile îi apar lui Kane ca nişte suflete blestemate, condamnate pentru eternitate să mimeze comedia goală a farmecului şi a dragostei. Nu şi-o poate scoate din minte pe martira Nefise Erim. În cele din urmă alege una dintre femei – nu prea seamănă cu sora martiră, dar e mai oacheşă decât celelalte – şi o lasă să-l conducă în camera ei, în spatele locului în care

dansase. Ea simte ţesuturile întărite de sub pielea lui şi îi spune că e foarte musculos. El se goleşte în trupul femeii şi, în cele din urmă, ea îl întreabă de ce plânge. Îi răspunde că se înşală. Când îl întreabă a doua oară, o plesneşte. Deşi îşi diminuase forţa, lovitura o azvârle jos din pat. Undeva, un contor adaugă o suprataxă la nota de plată.

Îi dă drumul să se întoarcă la munca ei. E o inocentă care toată viaţa a ascultat glasurile din capul ei, fără să cunoască nimic altceva. Nu era deloc de mirare că dansează ca un obiect blestemat.

Iarăşi pe stradă, Kane se simte murdar şi pângărit, dar fapta sa măreaţă va şterge pata aceasta, aşa cum se întâmpla mereu. Este un Gardian al Legământului şi în curând se va căli în focul sfânt.

Stăpânii săi doreau ca atentatul să aibă loc în timp ce mulţimea se aduna să asiste la discursul primului-ministru. Întrebarea care se punea era extrem de simplă: înainte de discurs sau imediat după? Iniţial s-a gândit să acţioneze imediat după sosirea primului-ministru, după ce aceasta coboară din maşină şi se îndreaptă spre coridorul care dă în sala mare. Aşa părea cel mai sigur. După discurs, putea fi mai complicat din pricina

gărzilor de corp deja desfăşurate, plus personalul de securitate al sălii. Totuşi, din ce se gândea mai mult, era tot mai convins că atentatul trebuia făcut în interiorul sălii. Pe lângă cele câteva mii de oameni adunaţi să asiste la discurs, alte milioane de oameni vor vedea atentatul pe ecranele uriaşe care înconjurau clădirea. Dacă va lovi rapid, fapta sa va face înconjurul acestei lumi – şi nu numai.

Cu siguranţă că Dumnezeu doreşte să procedeze în acest mod. Cu siguranţă că El doreşte ca necredincioasa să fie anihilată în văzul tuturor.

Kane nu are nici timp, nici resurse pentru a falsifica un permis de acces în clădire – participanţii vor fi verificaţi şi răsverificaţi şi îşi vor ocupa locurile cu mult înainte de sosirea primului-ministru. Ceea ce înseamnă că singurii cărora li se va permite accesul fără a fi supuşi scanării atente vor fi chiar primul-ministru şi suita sa. Ar fi o posibilitate, dar va avea nevoie de ajutor.

Contactarea agenţilor Legământului rezidenţi pe Arhimede este, de regulă, de rău augur – asta înseamnă că lucrurile nu decurg conform planului iniţial –, dar Kane ştie că într-o misiune de asemenea importanţă nu-şi poate permite să fie superstiţios.

Lasă un semn în locul stabilit. După asfinţit, este vizitat la casa conspirativă de doi agenţi. Deschide uşa şi vede doi bărbaţi, un tip tânăr însoţit de un bărbat ceva mai în vârstă, amândoi dezarmant de obişnuiţi ca aspect. Genul de oameni care vin să-ţi remorcheze maşina în pană sau să-ţi tămâieze casa. Bărbatul de vârstă mijlocie se prezintă ca fiind Heinrich Sartorius, iar pe colegul său îl numeşte, simplu, Care. Sartorius îi face semn lui Kane să nu scoată niciun cuvânt, în vreme ce Care baleiază camera cu un mic obiect de mărimea unei periuţe de dinţi.

— Curat, anunţă tânărul.

Este ciolănos şi urât, dar are o anumită graţie în mişcări, mai ales atunci când îşi foloseşte mâinile.

— Slavă Domnului, spune Sartorius. Şi tu, frate, fii binecuvântat. Cum putem să te ajutăm să împlineşti lucrarea lui Hristos?

— Tu eşti cel de pe Arjuna? întreabă Care.

— Taci, băiete, intervine Sartorius. Asta-i o chestiune gravă, adaugă şi se întoarce spre Kane. E un flăcău de ispravă. Doar că… pentru comunitatea noastră a însemnat foarte mult ce s-a întâmplat pe Arjuna.

Kane ignoră întrebarea tânărului.

— Vreau să ştiu cum sunt îmbrăcaţi membrii

echipei care

…A…

asigură securitatea primului-mmistru. În amănunt. Şi mai am nevoie de un plan al sălii. Mă interesează, mai ales, amplasarea conductelor de apă şi a tuburilor de aer condiţionat.

Bărbatul mai în vârstă se încruntă.

— Vor verifica pe toată lumea, nu-i aşa?

— Desigur. Poţi să faci rost, fără să atragi atenţia, de informaţiile cerute?

— Fireşte, confirmă Sartorius. Care se va ocupa de asta imediat. E un meseriaş. Nu-i aşa, băiete? Să ştii că nu suntem retardaţi, continuă acesta întorcându-se spre Kane. Necredincioşii spun tot timpul că am fi reduşi mintal, dar Care aici de faţă a fost printre cei mai buni din clasa lui la matematică. Diferenţa este că noi l-am păstrat pe Iisus în inimile noastre în vreme ce restul lumii L-a abandonat.

— Slăvit fie Iisus, completează Care, lucrând deja la terminalul de pe unul din pereţii casei conspirative.

Imaginile aleargă atât de iute pe ecran, încât până şi vederea îmbunătăţită a lui Kane abia de le poate urmări.

— Da, *slavă* Lui, aprobă Kane dând din cap, ca şi cum conversaţia lor de până atunci fusese o

lungă, şi pe alocuri aprinsă, dezbatere despre cum e cel mai bine să i te adresezi lui Iisus.

Începe să simtă iarăşi dureri în încheieturi, lucru care înseamnă, de obicei, că are din nou nevoie de proteine. Se îndreaptă spre bucătărie să-şi pregătească încă o mixtură nutritivă.

— Vă pot trata cu ceva? îi întreabă el pe cei doi.

— Nu, mulţumim, i se răspunde. Suntem fericiţi să putem împlini lucrarea Domnului.

Fac prea mult zgomot, consideră Kane. Nu că majoritatea oamenilor i-ar auzi, dar Kane nu face parte din „majoritatea oamenilor”.

Eu sunt sabia Domnului, îşi spune tăcut. Abia de îşi aude gândurile printre murmurele izvorâte din sămânţa de pe Arhimede, care deşi este dată pe încet, revarsă în continuare informaţii meteo, ştiri, citate din filosofie şi multe alte fleacuri, ca un nebun la un colţ de stradă. Sub locul în care Kane stă ascuns, trei membri ai echipei de securitate comunică între ei prin semne din mână, în vreme ce investighează locul pe unde a pătruns el în clădire. Urmele lăsate deliberat sugerează încercarea eşuată a cuiva care a dorit să pătrundă în sală prin conducta de aer.

Gărzile par să ajungă la concluzia dorită: după o sarabandă de semnale din mână şi după ce

primesc confirmarea de la celelalte echipe că totul este în ordine, cei trei pornesc înapoi, călare pe conducta înclinată. Curgerea aerului face ca mişcările lor să fie nesigure. Lanternele fixate pe cap proiectează spoturi luminoase aleatorii pe pereţi. Kane aşteaptă tăcut, agăţat ca un păianjen, în umbra tavanului înalt, acolo unde conducta masivă de aer face un cot în jurul unuia dintre stâlpii de susţinere ai clădirii. Aşteaptă până când cei trei trec pe sub el, apoi, neauzit, sare pe conductă, în spatele lor. Cu o lovitură sfărâmă laringele ultimului dintre ei şi, cu corpul inert pe umeri, se caţără înapoi pe ziduri, până la un hamac din pânză, pregătit din vreme. În câteva secunde despoaie cadavrul de haine, rugându-se ca lipsa gardianului să nu fi fost remarcată de ceilalţi doi. Se îmbracă rapid în costumul celui ucis şi îşi dă drumul spre sol chiar în momentul în care al doilea gardian îşi dă seama că în spatele lui nu mai este nimeni. Kane observă prin apărătoarea transparentă a căştii cum buzele acestuia se mişcă. Ştie că gardianul încearcă să comunice cu el prin intermediul seminţei. Impostura sa va fi dată în vileag. Oare se poate preface că sistemul propriu de comunicaţii nu îi funcţionază? Ar ţine, dacă gărzile ar fi lipsite de experienţă. Dar cum ei lucrează pentru primul-

ministru, lucrurile stau altminteri. Kane are doar o secundă până când toţi ceilalţi din clădire vor fi avertizaţi.

Păşeşte înainte, făcând tot felul de semne fără sens cu mâna. Gardianul îl priveşte cu ochii larg deschişi: nu recunoaşte nici semnele lui Kane şi nici chipul străin din spatele apărătorii de la cască. Kane izbeşte gâtul bărbatului cu ambele mâini exact în momentul în care acesta încearcă să-şi scoată arma. Apoi face un salt spre ultimul gardian, chiar în clipa în care se întoarce spre el.

Ultimul gardian se dovedeşte a fi o femeie. Şi încă foarte rapidă. În momentul în care Kane o ucide, femeia avea deja arma scoasă din teaca de la şold.

Ştie că are la dispoziţie doar câteva clipe: gărzile sunt verificate periodic prin radio de către liderul lor. Ţâşneşte spre puţul lateral care ar trebui să-l ducă în zona de deasupra tavanului holului principal.

Femei lider. Femei soldat. Femei dansând goale în public. Există vreun lucru pe care nu l-ar face cei de pe Arhimede ca să le corupă pe fiicele Evei sau ca să le împingă pe toate la desfrâu, precum au făcut babilonienii cu femeile lor?

Zona de deasupra tavanului este înţesată de tehnicieni şi de gărzi înarmate până în dinţi. Sunt

pe puţin zece oameni înarmaţi. Cei mai mulţi sunt lunetişti, supraveghind mulţimea de dedesubt prin lunetele instalate pe armele lor. Ceea ce reprezintă un noroc pentru Kane. Unii dintre puşcaşi ar putea nici să nu-l vadă în vreme ce el coboară.

Doi dintre oamenii înarmaţi se întorc spre el, cerându-i să se identifice. Kane îşi ridică braţele şi se apropie de ei, clătinând din cap şi arătând spre casei Apoi face un salt înainte, rugându-se ca gardienii să nu priceapă cât de repede se poate mişca. Străbate cei douăzeci de metri care îl despart de gărzi într-o secundă. Pentru a-i zăpăci şi mai mult, nu îi atacă, ci, pur şi simplu, plonjează printre ei. Ajunge la margine şi se aruncă în gol, răsucindu-se în aer, astfel încât să reducă riscul de a fi lovit de vreun glonţ. Cu toate astea, simte cum un proiectil de mare viteză îl loveşte într-un picior. Din fericire, glonţul este mult încetinit de costumul de gardian pe care îl poartă şi, mai ales, de carnea sa întărită.

Aterizează atât de tare, încât casca îi sare de pe cap. Din mulţime se ridică primele strigăte de surpriză, dar Kane abia dacă le aude. Şocul căderii este preluat de cartilajele modificate ale gleznelor, genunchilor şi mâinilor. E dureros, dar suportabil. Inima îi bate atât de rapid, încât pare că zumzăie.

Trăieşte atât de accelerat, încât sunetele scoase de mulţime par a fi complet inumane: geamătul profund al unui gheţar care se dislocă sau frecarea a doua plăci tectonice în adâncul unui munte. Alte două gloanţe muşcă din podea lângă el, aşchii de beton şi fragmente de mochetă se rotesc încet în aer şi plutesc precum cenuşa. Femeia de la tribună se întoarce lent spre el, ca şi cum s-ar mişca prin melasă. Este ea, Keeta Januari, Târfa Babilonului. În vreme ce se îndreaptă spre ea, poate vedea cum i se mişcă fiecare muşchi de pe faţă – sprâncenele arcuite în sus, fruntea încreţindu-se, surpriză… dar deloc teamă.

Cum este posibil?

Kane sare spre ea, curbându-şi degetele de la mâini ca într-un cleşte menit s-o ucidă. Mai are o fracţiune de secundă până să ajungă la ea, în vreme ce gloanţe lovesc de sus şi din lateral. Timpul este suspendat, desprins de istoria evenimentelor. Mâna lui Dumnezeu. El *este* mâna lui Dumnezeu şi aşa trebuie să fie în prezenţa lui Dumnezeu. Un nesfârşit şi strălucitor ACUM…

Apoi, durerea explodează în el, îi aprinde nervii şi totul devine brusc şi irevocabil negru.

Lamentation Kane se trezeşte într-o cameră albă, cu lumina izvorând de pretutindeni.

Bineînţeles, este supravegheat. În curând va fi supus torturii.

Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi… Acestea au fost sfintele cuvinte pe care Duhul i le-a murmurat pe când zăcea grav rănit într-un spital, după ce îl capturase pe ultimul infiltrat printre Soldaţii Divini. Inamicul lui fusese aidoma lui, un om îmbunătăţit, un soldat mai mare şi mai puternic decât el şi care aproape îl omorâse înainte să reuşească să-i străpungă cu degetul un ochi şi apoi creierul.

În timpul recuperării, Duhul îi repetase aceste cuvinte: Dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă înveseliţi şi la arătarea slavei Lui… la arătarea slavei Lui…

Spre groaza sa, nu-şi mai aducea aminte versetul următor din cartea lui Petru.

Nu-şi putea alunga gândul de la tânăra femeie martiră, care îşi dăduse viaţa pentru ca el să eşueze într-un mod absolut. O va revedea, în curând. Va fi în stare s-o privească în ochi? Există ruşine în Rai?

Voi fi tare, promite Kane imaginii ei. Indiferent ce îmi vor face.

Unul dintre pereţii celulei devine transparent. Încăperea de dincolo de perete este plină de oameni, mulţi dintre ei în uniforme militare sau în halate medicale. Doar două persoane sunt civile: un bărbat palid şi… ea. Keeta Januari.

— Dacă vrei să te izbeşti de sticla peretelui, trebuie să ştii că este foarte groasă şi foarte rezistentă.

Vocea femeii pare a veni de peste tot.

Nu-i răspunde, doar o priveşte fix. Nu se va comporta ca un animal, chinuindu-se să scape în vreme ce ei vor râde de el. Aceşti oameni sunt aceia care cred că sunt înrudiţi cu animalele. Cu animalele! Kane ştie că Domnul Dumnezeu a dăruit poporului său stăpânirea.

— Asupra tuturor animalelor şi zburătoarelor Pământului, spune cu glas tare.

— Aşadar, acesta este îngerul Morţii, zice Januari.

— Nu este numele meu.

— Ştim cum te numeşti, Kane. Te urmărim încă de când ai sosit pe Arhimede.

Cu siguranţă, este o minciună. Nu l-ar fi lăsat să se apropie atât de mult de primul-ministru.

— Mă aşteptam ca un înger să arate mai… angelic, spune ea îngustându-şi ochii.

— După cum ai aflat, nu sunt un înger.

— A, dacă nu eşti înger, trebuie să fii unul dintre arhanghelii iertării. Ce trist, vorbeşte mai departe, observându-i expresia nedumerită. Am uitat că Shakespeare a fost interzis de mulahii voştri. „Îngeri şi arhangheli ai iertării, apăraţi-ne”… Din *Macbeth*. Un vers care precede o crimă.

— Creştinii nu au mulahi, replică el impasibil.

Nu îi pasă de restul cuvintelor fără noimă rostite de femeie.

— Mulahii sunt ai fraţilor noştri după Carte.

— Am crezut că ai putea fi mai deştept decât cei de teapa ta, Kane, dar tu repeţi ca papagalul aceleaşi prostii fără noimă. Ai habar că doar cu câteva generaţii în urmă, cei cărora le spui „fraţii” tăi au detonat o bombă termonucleară, încercând să-ţi ucidă bunicii şi pe restul creştinilor şi ai „fraţilor” sionişti?

— În zilele de demult, înainte de Legământ, era multă confuzie.

Toată lumea ştia povestea. Credea ea că îl poate face de ruşine cu istorii vechi şi cu citate antice şi cu dramaturgi din vremurile păcătoase ale Pământului? Dacă era pe-aşa, amândoi îşi subestimaseră adversarii.

Desigur, pe moment ea avea un oarecare avantaj.

— Aşadar, nu eşti un înger, ci un arhanghel.

Numai că tu nu te rogi pentru a fi apărat de moarte, ci pentru a fi în stare să aduci moartea.

— Împlinesc voia Domnului.

— Căcat, ca să folosesc un respectabil termen de demult. Eşti un multiplu ucigaş, Kane. Ai încercat să mă omori şi pe mine.

Januari nu-l privea, însă, ca pe un inamic. Dar nici amabilitate nu avea în privire. Îl privea ca pe o insectă otrăvitoare, închisă într-un borcan – un lucru care trebuie tratat cu grijă, dar care merită a fi studiat.

— Ce să facem cu tine?

— Omoară-mă. Dacă ai un pic din omenia pe care pretinzi că o ai, ai să mă eliberezi şi ai să mă trimiţi la Ceruri. Ştiu însă că ai să mă torturezi.

— De ce să facem aşa ceva? întreabă ea ridicând o sprânceană.

— Ca să afli informaţii. Naţiunile noastre sunt în război, chiar dacă politicienii nu recunosc deschis acest lucru. Ştii asta, femeie. La fel de bine o ştiu şi eu. Toţi din camera în care te afli cunosc acest lucru.

Keeta Januari surâde:

— Nu vei primi niciun argument, din partea mea sau a oricui din această cameră, cu privire la relaţiile dintre sistemele Arhimede şi Legământ. De ce te-am tortura pentru informaţii pe care deja

le avem? Nu suntem barbari. Nu suntem primitivi – aşa cum sunt alţii. Nu ne forţăm cetăţenii să adore străvechi mituri sălbatice…

— Îi forţaţi să tacă! îi oprimaţi pe cei care ar dori să-şi adore Dumnezeul părinţilor lor. Persecutaţi Popoarele Cărţii pe oriunde le găsiţi.

— Ne-am ţinut planeta departe de mania războaielor religioase şi departe de extremism. Nu am intervenit niciodată în alegerile făcute de Legământ.

— Aţi încercat să ne împiedicaţi să convertim pe alţii.

Primul-ministru îşi scutură capul.

— Să convertiţi pe alţii? Adică să deturnaţi întreaga cultură. Să răpiţi dreptul coloniilor să se elibereze de străvechile stafii tribale de pe Pământ. Noi suntem cei care i-au lăsat pe predecesorii voştri să se închine în orice fel şi-au dorit – am luptat să le apărăm libertatea religioasă şi am fost răsplătiţi de aceştia prin impunerea credinţelor lor sub ameninţarea armelor.

Râsul ei este şfichiuitor.

— „Toleranţa creştină” – două cuvinte care, indiferent de câte ori au fost alăturate, nu s-au potrivit unul cu altul. Cunoaştem cum sunt şi fraţii voştri islamişti sau sionişti. Dacă aţi reuşi să distrugeţi alianţa Arhimedană şi pe toţi cei care

nu cred, vă veţi trezi apoi luptând unii împotriva altora. Nebunia nu se va sfârşi decât atunci când ultimul psihopat se va căţăra de unul singur pe un deal de cenuşă, zbierând rugi către dumnezeul lui.

Kane tace. Simte mânia cum clocoteşte în el. Îşi inundă sângele cu substanţe calmante. Disputa asta îl dezorientează. Keena este o femeie care ar trebui să ofere alinare, în schimb gura ei scoate doar minciuni – crude şi periculoase minciuni. Asta se întâmplă atunci când ordinea firească a lumii este întoarsă pe dos.

— Eşti diavolul. Cu tine n-am să mai vorbesc. Fă ceea ce ai de gând să faci.

— *Uite încă un fragment din Shakespeare, îi răspunde ea. Dacă stăpânii tăi nu l-ar fi interzis, mi l-ai fi putut cita*. Nostru, în oarba lui mândrie, înveşmântat cu o searbădă putere, – *frumos spus, nu-i aşa*? – se lasă pradă în josnica-i trufie imboldului ce seamănă durere, ca o maimuţă plină de mânie, el joacă o sinistră comedie, pe îngeri chiar făcându-i să bocească dac-ar avea fiinţă omenească.

Keena îşi împreunează mâinile într-un gest care sugerează într-un mod stânjenitor o rugăciune. Nu-şi poate întoarce faţa de la privirea ei.

— Aşadar – ce *avem* de gând să facem cu tine?

Desigur, te-am putea executa liniştiţi. Inventăm ceva – a murit din cauza rănilor căpătate în timpul arestării – şi nimeni nu s-ar agita pe tema asta.

Bărbatul din spatele ei îşi drege glasul.

— Doamnă prim-ministru, respectuos vă sugerez să purtăm această discuţie în altă parte. Medicii aşteaptă să-l consulte pe prizonier…

1 W. Shakespeare, „Măsură pentru măsură”, traducere şi adaptare de Dan A. Lăzărescu (n.tr.).

— Taci, Healy.

Keena se întoarce din nou spre Kane, privindu-l cu ochii ei tăioşi precum un scalpel. Mai mare decât sora martiră cu mai bine de douăzeci de ani. În ciuda tentei întunecate a pielii, este însă mai palidă decât ea. Dar, cumva, preţ de o clipă năucitoare, Keena şi Nefisa se contopesc într-o singură imagine.

Doamne, de ce îmi îngădui să devin confuz, să nu deosebesc ucigaşul de martir?

— Kane virgulă Lamentation, rosteşte ea. Ce mai nume. Îl porţi pentru că inamicii tăi se tânguie sau pentru că tu plângi, lipsit de ajutor, în faţa puterii Dumnezeului tău? Nu te obosi să-mi răspunzi, adaugă ea ridicându-şi mâna. Prin unele locuri de pe Legământ eşti un erou, ştii tu – un soi de supererou. Erai conştient de asta? Sau ai călătorit prea mult?

Încearcă din răsputeri s-o ignore. Ştie că va fi minţit, manipulat, ştie că tortura psihologică la care va fi supus va fi mult mai subtilă şi mult mai importantă decât tortura fizică. Singurul lucru pe care nu îl pricepe este: de ce ea – de ce primul-ministru în persoană? Cu siguranţă că el nu este un personaj atât de important. Faptul că ea stă acum în faţa lui, în loc să stea în faţa lui Dumnezeu este, la urma urmei, demonstraţia cea mai limpede că el este un eşec.

Ca un răspuns la gândurile lui, o voce îi murmură în cap: îngerul Morţii de pe Arjuna capturat în timpul unei tentative de atentat la adresa primului ministru. *O altă voce întreabă*: Te-ai mirosit de curând? Chiar şi un membru al parlamentului îşi poate pierde prospeţimea – e suficient să întrebi pe unul din ei. *Nici aici, în inima fiarei, vocile din capul său nu tac*.

— Trebuie să te studiem, spune, în cele din urmă, Keena. Nu am mai capturat până acum un agent din categoria gardienilor – niciun agent dintre cei noi, aşa cum eşti tu. Nu am ştiut dacă este posibil să capturăm aşa ceva – modificatorul de câmp este o descoperire recentă.

Surâde din nou, un surâs scurt şi îngheţat, precum zăpezile de pe vârful munţilor.

— N-ar fi însemnat nimic, dacă reuşeai să mă

omori. Sunt cel puţin zece oameni în partidul meu capabili să-mi ia locul şi să apere sistemul împotriva unora ca tine şi ca stăpânii tăi. Am fost o momeală bună – ai căzut în cursă. Acum intenţionăm să aflăm ce anume te face să fii o unealtă atât de ameninţătoare, îngeraş al morţii.

Trăsese nădejde ca acum, după ce toată această şaradă s-a sfârşit, să-i oprească sămânţa din cap. Dar ei au lăsat-o la locul ei. Doar că i-au blocat controlul, astfel încât el nu mai are nicio putere asupra ei. Glasuri de copii îi cântă în cap despre cât de bine este să începi o nouă zi cu un mic-dejun sănătos. El rânjeşte. Coruri nebune urlă şi cântă permanent. Sămânţa păgână îi oferă imagini pe care nu doreşte să le vadă, îi oferă informaţii care nu-l interesează şi tot timpul, tot timpul, neagă existenţa lui Dumnezeu.

Cei de pe Arhimede pretind că nu au pedeapsa cu moartea. Oare asta să fie în loc? Să împingă deţinutul la sinucidere?

Dacă e pe aşa, nu le va face jocul. Are destul resurse interne pe care ei nu le pot anihila fără să-l ucidă. Fusese pregătit să reziste torturilor de tot felul – de ce nu ar rezista şi la această tortură? Topeşte valurile de disperare care l-au inundat în clipa în care lumina din celulă s-a stins şi el a rămas singur cu bolboroseala cretină a acestei

planete idioate.

Nu, Kane nu le va face jocul, nu se va sinucide. Şi asta îi dă o idee…

Dacă ar fi făcut-o în celula lui, ar fi putut deveni suspicioşi. Inima i se opreşte în timpul unei investigaţii prin care se dorea descifrarea modului în care acţionează nanobioţii din sistemul său nervos. Lucru acesta i-a luat prin surprindere.

— Trebuie să fie o autoprotecţie, strigă unul dintre medici.

Kane îl aude, cumva de la mare distanţă – deja sistemele sale vitale se opresc rând pe rând.

— Un fel de autodistrugere.

— Poate e doar o criză cardiacă, spune un alt medic, dar vocea lui e doar o şoaptă.

Kane cade printr-un tunel întunecat. Crede că poate auzi glasul Duhului chemându-l…

El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Inima îi porneşte după douăzeci de minute. Medicii, fără să aibă ştiinţă de sofisticatul său control autonom, se străduiesc să-l aducă la viaţă cu defibrilatorul. Kane se aşteptase să zacă ceva mai mult, iar ei să-l declare mort. Însă ceea ce se petrece acum este mai mult decât sperase: tot ce

are de făcut este să se rostogolească de pe masă, gol şi plin de tuburi şi de cabluri şi să ucidă gărzile surprinse înainte ca ele să pună mâna pe arme. Trebuie, de asemenea, să frângă gâtul medicului care încercase să-l reanimeze şi care acum făcuse greşeala să-l atace. Chiar şi după ce iese din cameră, lăsând în urmă personalul medical înspăimântat, şi părăseşte aripa de chirurgie, tot în închisoare se află.

Te-ai plictisit de acelaşi aer stătut Holyoake Harbor, micul sat de sub cupolă – ne preparăm singuri aerul şi este garantat proaspăt!

Corpul său se străduieşte să vindece cât se poate de repede stricăciunile produse de intervenţiile chirurgicale, dar este ameţit şi înfometat, iar consumul de energie este uriaş. Dumnezeu i-a oferit o nouă şansă, aşadar nu trebuie să dea greş. Dar, dacă nu-şi va satisface foamea, *chiar* va da greş.

Sare de pe o conductă de aer într-un coridor şi ucide două gărzi înarmate. Smulge uniforma de pe unul dintre soldaţi, începe să-i smulgă carnea de pe oase şi o duce la gură. Sângele victimei este sărat şi fierbinte. Stomacul său are un spasm – vechiul şi cumplitul păcat – dar se forţează să mestece şi să înghită. Nu are de ales.

Dependenţa este o problemă? Nu mai este

cazul cu transfuzia de NeoSânge! Vă prezentăm, de asemenea, şi cele mai bune organe artificiale…

Îşi dă seama, din mesajele pe care le aude din căştile celor doi soldaţi, că gardienii sunt în alertă şi încep să se răspândească în căutarea lui. Par să aibă idee unde se află. După ce-şi termină îngrozitoarea masă, îngrămădeşte resturile într-un dulap şi, lăsând dâre roşii în urma sa, îşi croieşte drum spre centrul de comandă al securităţii. E convins că arată ca un demon ieşit din străfundurile iadului.

Gărzile fac greşeala să-şi imagineze că armele şi numărul lor le sunt aliaţi. Kane încasează câteva gloanţe. Soldaţii nu dispun de acel modificator de câmp care reuşise să-l scoată din luptă. Se mişcă printre inamicii săi precum un vârtej, împărţind lovituri nimicitoare. Capul unuia dintre soldaţi este rupt, pur şi simplu, de pe gât şi se prăbuşeşte pe podea.

Odată ajuns în sala de comunicaţii, deschide cât mai multe celule şi porneşte alarmele de incendiu. Sunetul lor seamănă cu vaierele celor damnaţi în infern. Aşteaptă ca haosul să atingă paroxismul. Se îmbracă într-o uniformă de gardian şi se îndreaptă spre zona de instrucţie. Traversează în grabă curtea, plină de confuzie şi de urlete, apoi escaladează un gard de sârmă

ghimpată, încă unul şi încă unul. Câteva gloanţe pătrund prin carnea sa dură, arzându-l ca nişte nituri încinse. Raza unui laser muşcă din ultimul gard cu un şuier, dar Kane deja a ajuns pe partea cealaltă.

De obicei, poate alerga cu optzeci de kilometri pe oră, dar acum, plin de adrenalină, poate sprinta cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Singura problemă este că se află în spaţiu deschis, neamenajat şi trebuie să fie atent la obstacole – la o asemenea viteză chiar şi el poate suferi răni serioase. În plus, este atât de epuizat, în ciuda cărnii pe care o mâncase, încât puncte întunecate îi joacă în faţa ochilor. Nu va putea păstra acest ritm pentru multă vreme.

Iată câteva cuvinte ale unui om de stat din vechime demne de luat în seamă: Poţi să faci ceea ce ai de făcut şi, uneori, poţi s-o faci mai bine decât crezi.

Copii, toţi părinţii pot comite greşeli. Ce ne puteţi spune despre părinţii voştri? Raportaţi accesoriile religioase sau comportamentul excesiv de superstiţios la Consiliul Libertăţii local… Temperatura corpului tău este mult peste normal. Nivelurile tale de stres sunt mult peste normal. Se recomandă să consulţi de îndată un medic.

Da, se gândeşte Kane. Cred că am să consult

unul…

Cam la opt kilometri de închisoare, descoperă o casă ai cărei stăpâni sunt plecaţi şi îi forţează intrarea. Mănâncă tot ceea ce găseşte, inclusiv câteva kilograme de carne congelată, ceea ce îl ajută să compenseze un pic căldura intensă pe care o degajă, începe să cotrobăie prin dormitoarele de la etaj, găseşte nişte haine curate, se curăţă de urmele de sânge, se îmbracă şi pleacă mai departe.

La câţiva kilometri distanţă, găseşte o altă casă în care să se ascundă peste noapte. Locatarii sunt acasă – aceştia chiar ascultă ştirile care anunţă evadarea lui, relatări grosiere şi inexacte, care redau dintr-o suflare detalii despre canibalismul său şi îi precizează îngrozitorul supranume. Zace ghemuit, ca o mumie egipteană, ascuns într-un cufăr la mansardă, într-o stare aproape de comă. Dimineaţa, după plecarea locatarilor, Kane îşi remodelează fizionomia şi îşi schimbă culoarea părului. Apoi, părăseşte casa. Sămânţa păgână continuă să-i ciripească în cap. La fiecare cinci minute îl avertizează să fie vigilent şi să se ferească de sine, să nu se apropie de el însuşi pentru că este, fără îndoială, extrem de periculos.

— N-am ştiut nimic despre asta, spune

Sartorius, privind îngrijorat în lungul străzii, căutând să se asigure că nu sunt urmăriţi. Ca şi cum Kane nu s-ar fi asigurat deja, cu mult mai bine şi cu mult înainte ca ei doi să vină la întâlnire.

— Ce pot să spun? N-am avut nicio idee despre acel modificator de câmp. Doar ţi-am fi spus despre el dacă am fi ştiut.

— Am nevoie de un medic – dar să fie cineva pentru care aţi garanta cu viaţa.

— Acum eşti denumit Creştinul Canibal, intervine Care cu un glas plin de teamă.

— Asta-i o porcărie.

Nu se simte ruşinat de ce făcuse, pentru că împlinise voia Domnului. Dar nici nu doreşte să-şi amintească.

— Ţi se mai zice şi îngerul Morţii, încă le place porecla asta. Oricum, te bagă zdravăn în seamă.

Medicul este o femeie în vârstă. Locuieşte într-o cabană, la marginea unui parc părăginit. Respiraţia îi duhneşte a alcool şi mâinile îi tremură. Ochii, deşi injectaţi, îi sunt vioi şi inteligenţi.

— Nu mă plictisiţi cu poveştile voastre şi nici eu nu am să vă plictisesc cu ale mele, spune femeia atunci când Care încearcă să-i explice de ce au trezit-o.

O clipă mai târziu face ochii mari:

— Stai aşa! Deja ştiu cine sunteţi. Tu eşti îngerul ăla de care vorbeşte toată lumea.

— Unii îi spun Creştinul Canibal, completează Care.

— Eşti o credincioasă? întreabă Kane.

— Sunt prea plină de păcate ca să mai fiu altceva. Cine altul m-ar mai ierta, în afară de Iisus?

Îl întinde pe Kane pe un cearşaf, pe masa din bucătărie. Acesta dă deoparte inhalatorul de anestezic. Şi sticla cu băutură.

— Nu vor avea efect asupra mea, nici anestezicul şi nici alcoolul, decât dacă permit asta. Numai că nu-mi permit, trebuie să stau treaz. Acum te rog să scoţi chestia aia păgână din capul meu. Ai cumva un Duh pe care să-l pui în loc?

— Îmi cer scuze, ce să am?

Femeia se îndreaptă de spate, cu bisturiul sângerând de la incizia pe care tocmai o făcuse.

— Nu ştiu cum se numeşte aici… sămânţa mea, o sămânţă de pe Legământ. Ca să aud din nou vocea Duhului…

În semn de protest că urma să fie extrasă, sămânţa de pe Arhimede îi umple craniul cu o ploaie de interferenţe.

E semn rău, se gândeşte Kane. Trebuie să-şi

suprasolicite sistemele interne. După ce totul se va termina, va avea nevoie de câteva zile de odihnă înainte de a întreprinde ceva.

— Scuză-mă, se adresează femeii. Nu te-am auzit. Ce ai zis?

— Am spus că trebuie să văd ce am. Unul din oamenii voştri a murit chiar pe această masă acum nişte ani, în ciuda eforturilor mele. Cred că i-am păstrat sămânţa.

Dă din mână ca şi cum asemenea lucruri i se întâmplă zilnic.

— Cine să mai ştie… Am s-o caut.

Nu are mari speranţe. Chiar dacă femeia ar avea aşa ceva, care ar fi şansele ca sămânţa să fie în bună stare? Şi, chiar dacă ar fi în bună stare, ar putea funcţiona aici, pe Arhimede? Pe celelalte colonii există staţii de amplificare, aşa cum este, spre exemplu, pe Arjuna, unde Cuvântului îi este permis să concureze neîngrădit cu minciunile celor fără Dumnezeu.

Interferenţele din capul său se transformă într-un glas plăcut şi calm, care îl anunţă că: … Nimeni altul decât Aristotel a spus că „Oamenii îşi creează zeii după chipul şi asemănarea lor, nu numai în ceea ce priveşteforma, dar şi în ceea ce priveşte modul lor de viaţă”.

Kane se străduieşte să deschidă ochii. Camera

pare înceţoşată, femeia arată ca o umbră vagă, aplecându-se peste el. Ceva ascuţit îi sondează gâtul.

— Uite-o aici, spune femeia. Va durea un pic atunci când am s-o scot. Cum te cheamă? Care este numele tău adevărat?

— Lamentation.

— Aha.

Nu zâmbeşte, cel puţin el nu crede că femeia zâmbeşte – îi este greu să-i descifreze trăsăturile, dar îi pare amuzată.

— „Plânge amarnic noaptea şi-i curg lacrimi pe obraji. Niciunul din toţi cei ce o iubeau n-o mângâie; toţi prietenii ei au părăsit-o şi i s-au făcut vrăjmaşi”, spune ea. E vorba de cetatea Ierusalimului. Cea originală, adaugă.

— Cartea Plângerilor, şopteşte el.

Durerea este atât de intensă, încât abia se abţine să nu se agaţe de mâinile care ţin insuportabilul instrument. Într-un moment cum este acesta, când trebuie să se stăpânească, poate să-şi simtă cel mai bine tăria. Simte că, dacă ar fi să-şi piardă controlul şi şi-ar elibera nestingherit puterea, ar putea străluci precum focul stelelor de pe bolta crerească. Simte că ar putea distruge o lume întreagă.

— Hei, aude un glas de dincolo de lumina care

îl înconjoară, aşa cum zace întins pe masa din bucătărie.

E vocea lui Care.

— Hei, se întâmplă ceva.

— Ce tot spui acolo? întreabă Sartorius.

O clipă mai târziu, fereastra explodează într-o cascadă de cioburi şi camera se umple de fum.

Nu este fum, ci gaz. Kane sare de pe masă, izbind-o pe femeie, fără intenţie, de zidul opus. Îşi umple la maxim plămânii cu aer şi îşi blochează laringele. Astfel, poate sta fără să respire aproape un sfert de oră. Totuşi, dacă este vorba de un gaz paralizant cu acţiune cutanată, nu prea are cum să se opună – o suprafaţă prea mare de piele îi este expusă.

O vede pe doctoriţă, printre vălătucii de gaz, cum se chinuie să se ridice în picioare, cu gura larg deschisă. Care şi Sartorius îşi ţin respiraţia şi încearcă să baricadeze uşa cu câteva piese de mobilier. În mâna lui Sartorius apare un pistol. De ce este atât de linişte afară? Ce pun la cale atacatorii?

Răspunsul vine odată cu un urlet gâlgâit. Se aud focurile unor arme de calibru mic şi imediat pereţii bucătăriei se umplu de găuri. Femeia îşi zvârle braţele în lături, scuturându-se într-un dans teribil, ca şi cum o maşină invizibilă de cusut i-ar

broda carnea. Când, în cele din urmă, se prăbuşeşte la podea, trupul ei este deja rupt în bucăţi.

Tânărul Care zace şi el nemişcat, cu creierii risipiţi într-o baltă de sânge. Sartorius încă este în picioare, dar pe hainele sale apar o mulţime de pete roşii, care cresc cu repeziciune.

Kane este întins pe podea. Posibilitatea ca totul să se termine cu un eşec este aproape sigură. Cu toate acestea, face un salt spre tavan şi îşi înfige degetele în el suficient de adânc astfel încât să-şi poată croi drum cu mâna cealaltă, în spatele panourilor tavanului. Reuşeşte să se ascundă dincolo de tavan, până când primii soldaţi dau năvală în bucătărie. Cum de l-au localizat atât de repede? Şi, mai ales, ce anume aduseseră cu ei să folosească împotriva lui?

Cea mai bună armă a sa este viteza. Se caţără prin interiorul hornului. Ca să poată avansa, este necesar să-l lărgească. Sfărâmăturile care cad atrag după ele o rafală de împuşcături. Ajunge pe acoperiş, însoţit de pocnetele armelor celor de jos. Este atins în braţ şi în spate de gloanţele care vin dinspre parcare, acolo unde o mulţime de soldaţi aşteaptă un semnal de la cei din interior pentru a lua cu asalt cabana. Undele de şoc generate de cele două gloanţe se răspândesc prin trupul lui,

făcând ca pielea să îi tremure, la fel ca pielea unui câine ud care se scutură de apă. Aşa cum bănuia, aduseseră cu ei dispozitivul acela de distorsiune. Numai că, de data asta era pregătit. Îşi saturează neuronii cu calciu pentru a atenua unda de şoc electromagnetică. Deşi activitatea creierului său este blocată pentru o cliţia şi se prăbuşeşte pe acoperiş ca un sac, nu este rănit deloc. În câteva secunde este în picioare, iar arma lor cea mai bună este descărcată. Soldaţii au doar câteva momente la dispoziţie ca să tragă într-o siluetă întunecată, care aleargă cu o viteză incredibilă pe acoperiş. Apoi, Lamentation Kane sare de pe casă, iar traiectoria saltului îi este desenată de gloanţele trasoare. Sprintează spre soldaţii din faţa lui, sare peste ei şi peste capota unei dube de intervenţie, înainte ca ei să-şi poată schimba poziţia de tragere.

Nu se poate deplasa cu viteză maximă – nu s-a odihnit destul şi nici nu s-a hrănit suficient –, dar este suficient de rapid ca, până să apuce soldaţii să se mobilizeze, el să se refugieze în sistemul de canalizare al oraşului.

Sămânţa de pe Arhimede, cea care le dezvăluise inamicilor poziţia sa, rămăsese undeva printre ruinele cabanei. Raţionaliştii lui Keeta Januari vor afla destul de multe lucruri cu privire

la abilitatea savanţilor de pe Legământ de a imita tehnologia de pe Arhimede. Dar nu vor afla nimic despre Kane. Pentru că, de acum, el este liber.

După aproape o zi, iese din galeriile canalelor într-o staţie de pompare, undeva la marginea unei suburbii a oraşului Hellas. Acum el este un Kane cu totul diferit de cel care a sosit aici.

Este un Kane aşa cum nu a mai fost văzut vreodată. Deşi femeia îi eliminase sământa de pe Arhimede, nu avusese vreme să-i planteze cealaltă sământă. Pentru prima dată, din cât îşi aducea aminte, gândurile îi aparţin în totalitate, iar mintea îi este eliberată de celelalte voci.

Singurătatea e înfiorătoare.

Se îndreaptă spre dealurile de la vest de oraş, ascunzându-se în timpul zilei, mişcându-se cu grijă noaptea, deoarece multe dintre casele de la ţară au sisteme de securitate sofisticate sau animale care îl pot simţi cu mult înainte să le simtă el. Găseşte, în cele din urmă; o proprietate nelocuită. Ar putea să forţeze intrarea fără nicio problemă, numai că preferă să lase cât mai puţine urme ale trecerii sale – are nevoie de timp pentru a se gândi, pentru a-şi face planuri. Aşa că, ajutându-se de o unghie de la un deget, reuşeşte să descuie o uşă.

Pentru mai multă siguranţă, explorează timp

de două nopţi noul adăpost, protejat de întuneric, cu luminile stinse şi cu pupilele atât de dilatate, încât o simplă foaie de hârtie albă pusă în faţa sa i-ar răni ochii. Din câte îşi dă seama, casa aparţine unui om care, pentru o lună, se află într-un voiaj pe coasta răsăriteană a continentului. Proprietarul plecase de o săptămână, ceea ce îi oferă lui Kane un răgaz suficient de timp pentru a se odihni şi pentru a se gândi la ce are de făcut mai departe.

Primul lucru cu care trebuie să se obişnuiască este tăcerea. Toată viaţa, de pe vremea când era un copil mic şi neînsemnat, îi vorbise Duhul. Acum nu-i mai poate auzi vocea calmă, care îl inspira. De asemenea, murmurul de pe Arhimede dispăruse. Nimeni şi nimic nu-i mai poate împărtăşi gânduri.

A plâns, în prima noapte, aşa cum, în camera târfei, plânsese ca un copil pierdut. Este o fantomă. Nu mai este uman. Şi-a pierdut călăuza interioară. Şi-a ratat misiunea, şi-a dezamăgit

Dumnezeul şi propriul popor. A mâncat din carnea semenilor să-i degeaba.

Lamentation Kane este singur cu marele său păcat.

După întoarcerea proprietarului, o ia din loc. Ştie că ar putea să-l ucidă şi să mai stea acolo încă multe luni, dar se pare că e vremea ca lucrurile să

meargă altfel. De ce altfel, Kane nu poate spune. Nu poate spune cu siguranţă ce intenţionează să facă. Încă îi datorează lui Dumnezeu moartea primului-ministru Januari, dar ceva pare să se fi schimbat în el şi nu simte nicio grabă în a se achita de această datorie. Tăcerea din capul său, atât de înspăimântătoare prima dată, a început să pară ceva mai mult. Ceva divin, poate, dar cu siguranţă diferit de tot ceea ce trăise până atunci. Ca şi cum fiecare clipă este dintr-un vis intens.

Nu, este mai mult ca trezirea dintr-un vis. Dar din ce vis a evadat el, oare? Unul bun sau unul rău? Şi ce îl va înlocui?

Chiar şi fără ajutorul Duhului, îşi aminteşte cuvintele lui Hristos: *Vei cunoaşte adevărul şi adevărul te va elibera*. În noua sa tăcere interioară, străvechea promisiune pare a avea multe înţelesuri. Vrea cu adevărat să ştie adevărul? îl poate îndura, pentru a fi cu adevărat liber?

Înainte de a pleca, fură un echipament de camping al proprietarului. Kane va trăi în sălbăticie, pe crestele dealurilor, atât cât va fi necesar. Se va gândi. Este posibil ca Lamentation Kane să nu mai existe, atunci când se va întoarce. Şi nici îngerul Morţii.

Ce va rămâne? Şi pe cine va servi o astfel de

nouă creatură? Pe îngeri, pe diavol… sau doar pe sine?

Kane va trebui să afle.

MAMUŢII DIN MARILE CÂMPII
Eleanor Arnason

Traducere din limba engleză Cătălin Constantinescu

Eleanor Arnason şi-a publicat primul roman, *The Sword Smith*, în 1978. Au urmat *Daughter of the Bear King* şi *To The Ressurection Station*. În 1991 a apărut cea mai cunoscută scriere a ei, unul dintre cele mai importante şi mai apreciate romane ale anilor ’90, 4 *Woman of the Iron People*, scriere complexă şi bogată, care a câştigat prestigiosul James Tipree, Jr., Memorial Award. Proza scurtă a autoarei a fost tipărită în publicaţii ca *Asimov*’s *Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction*, *Amazing*, *Orbit*, *Xanadu* etc. Cele mai recente cărţi pe care le-a semnat sunt *Ring of Swords* şi *Tomb of the Fathers*, precum şi o ediţie paperback a povestirii care urmează, însoţită de un interviu cu autoarea şi un lung eseu. Povestirea ei *Stellar Harvest* a ajuns printre finalistele la Premiul Hugo în 2000.

Eleanor Arnason trăieşte în St Paul, Minnesota.

În povestirea din prezentul volum, autoarea ne transpune într-un timp paralel, cu o istorie alternativă nu foarte diferită de cea reală – cu excepţia mamuţilor, care au supravieţuit în Vestul Sălbatic numai pentru a fi exterminaţi de vânătorii europeni. Ne invită să trecem prin trei poveşti, fiecare urmărind viaţa a trei generaţii de femei amerindiene. Naratorul este o bunică care îi istoriseşte nepoatei ei totul într-o zi fierbinte de vară; apoi, avem la dispoziţie versiunea nepoatei, acum femeie în toată firea, iar în această scriere tonul când contemplativ, când nostalgic precum căderea unei frunze toamna se îmbină cu note de mânie cumplită faţă de cum sunt trataţi indienii şi de nechibzuita distrugere a mediului înconjurător, care continuă chiar şi în momentele în care citiţi aceste cuvinte.

În fiecare vară a copilăriei mele, părinţii m-au trimis să stau la bunica, în Fort Yates, Dakota de Nord. Mă urcam în trenul expres din Minneapolis, când se punea în mişcare le făceam cu mâna mamei şi tatii şi apoi îmi găseam o poziţie cât mai confortabilă în scaun. Mi-am iubit părinţii, dar mi-a plăcut la nebunie să călătoresc, în special către Fort Yates.

Alunecam înspre nord, de-a lungul fluviului

Mississippi, mărind viteza pe măsură ce lăsam în urmă oraşul şi intram în inelul de suburbii ce înconjoară Minneapolis şi St Paul. Pe fereastră nu puteai vedea decât păduri pricăjite, pajişti părăsite şi năpădite de buruieni, ruinele McMansion şi malluri.

Suburbiile au fost construite pe un pământ foarte bun, îmi spunea tata, înlocuind fermele, pădurile, lacurile şi mlaştinile. O risipă cumplită de sol fertil, care ar fi putut hrăni mii de oameni; măcar de-ar fi uşor de îndreptat situaţia, dar prea mult asfalt şi beton s-a turnat în el. Iată de ce am abandonat suburbiile. Lăsăm timpul şi natura să-l prelucreze, să-l vindece.

Cu toate că Administraţia Recuperării Agricole, unde a lucrat tata, a ignorat suburbiile, acolo au locuit oameni. Uitându-mă pe geam, vedeam grădini şi corturi, presărate printre ruinele caselor şi buruieni. Pe lângă şine, erau platforme din lemn pal, unde trenul expres n-a oprit niciodată, dar trenurile personale opreau, culegând produse pentru pieţele de la oraş… Din când în când, zăream câte o persoană, un om în carne şi oase, atârnând rufe la uscat sau mergând cu bicicleta pe un drum desfundat.

„Proşti”, le-a spus mereu tata şi a refuzat întotdeauna categoric să cumpere mâncare de la

ei în pieţe, deşi trecuse inspecţia sanitară. Pentru mine, aceşti oameni erau eroi romantici, pionieri moderni. Cine să-mi povestească despre pionieri, dacă nu bunica mea?

La nord de St Cloud începea pădurea şi pentru a ocupa un loc cu o vedere mai bună urcam cu liftul la etajul al doilea al trenului. Era o pădure aflată la a doua sau a treia generaţie, un amestec de conifere şi foioase; cam în acele timpuri a fost şi o mare problemă cu căprioarele. Se abăteau şi pe la ferme, dar marele pericol era că mâncau prea multe buruieni şi insecte. Vânătorii le mai răreau, atât cât puteau fi rărite. Lupii şi panterele ar face o treabă mai bună, a insistat mereu tata; fermierilor nu le plăcea deloc varianta asta.

Din viteza trenului, copacii se transformau în pete de culoare: verde deschis sau închis, maro dacă erau pe moarte. Coniferele, din cauza temperaturii prea ridicate, sunt vulnerabile la paraziţi şi boli. În timp, pădurea a devenit numai lemn solid. Din când în când, vedeam câte o pată albastră: un iaz sau un lac, înconjurat de copaci. Uneori, trenul trecea şi peste câte un râu.

Spre înserat, a intrat în ceea ce a fost odată Lacul Agassiz, cunoscut astăzi ca Valea Red River. Pădurea s-a sfârşit şi ne întâmpină un peisaj format din ferme, incredibil de plat. Copacii

creşteau în linie, între culturi: baraje contra vânturilor puternice venite din Vest. Se cultivau mai ales cartofi şi sfeclă de zahăr. Fermierii erau într-o permanentă cursă, schimbând plantaţiile din cauza climei din ce în ce mai încinsă. „Suntem precum Regina cea Roşie din *Alice în*", spunea tata.

„Alergăm fără oprire şi nu ne mişcăm din loc".

Trenul oprea la Fargo Moorhead şi apoi se întorcea către nord, traversând Red River spre Grand Forks. Apoi se întorcea din nou. Mâneam în vagonul restaurant, în timp ce depăşeam

Podişul Dakotei de Nord, un tărâm al morilor de vânt. Oriunde mi-aş fi întins privirea, rânduri de mori gigantice se desfăşurau în faţa ochilor mei. Intre ele se întindeau câmpuri de floarea-soarelui. Demult, îmi spunea tata, acele câmpuri aveau mici lacuri, populate cu păsări sălbatice. Acum lacurile erau secate şi păsările zburaseră spre locuri mai fericite. Oricum, trenul se mişca prea repede ca să le pot admira, cu excepţia şoimilor ce planau la mare înălţime.

Coboram la Minot şi petreceam noaptea la verişoara de-a doua a mamei, Thelma Horn. Dimineaţa, Thelma mă urca într-un tren regional ce mergea spre sud, de-a lungul râului Missouri. Avea un singur vagon, legat la o locomotivă ce

căra în mod normal cisterne şi vagoane de marfă. În comparaţie cu şinele vagonului expres, şina aceasta era mult mai slab întreţinută. Regionalul se târa şi oprea des. Dimineaţa târziu, ajungeam în rezervaţia Standing Rock. Pe dealuri erau bizoni, singurele animale ce-şi au rostul în prerie, după cum spunea tata, şi pe cer zburau vulturi. În zilele mele norocoase, am văzut acolo gazele şi cârduri de curcani sălbatici.

Spre amiază ajungeam la staţia Fort Yates. Bunica mă aştepta acolo, înaltă, subţirică şi dreaptă, cu părul strâns în coadă şi cu nasul proeminent în vânt, precum cel din monumentul Crazy Horse. În Minneapolis, acasă, uitam că sunt parţial Lakota. Când mă uitam la bunica, îmi aduceam aminte întotdeauna.

Mă îmbrăţişa şi mă ducea la ea acasă, o cabană de lemn cu tot atâtea veri câte avea şi ea. Dormitorul meu era la al doilea etaj, cu vederea înspre un câmp viran. Bunica îl transformase într-o grădină, plină de plante din partea locului, perfect acomodate arşiţei din vestul Dakotelor: flori de prerie înflorite în mijlocul ierburilor sălbatice. Erau acolo o căsuţă de păsărele unde se hrăneau vrăbii şi un gard de plasă care găzduia ciocârlii cu ţinuta mândră, arătându-şi pieptul galben şi cântând – vai! cât de tare!

Ce poate fi mai seren decât mic dejunurile noastre în bucătărie, cu ferestrele deschise pentru a lăsa aerul rece să intre? Sau decât orele când m-am jucat cu copiii din Fort Yates, copii cu părul negru şi pielea ca ciocolata? Eu eram mai neagră decât ei şi părul îl aveam ca abanosul, pentru că tata era originar din Coasta de Fildeş, dar eram rude şi de cele mai multe ori ne înţelegeam.

La amiază, când e prea cald ca să te joci afară, stăteam de vorbă cu bunica în bucătărie, în timp ce pregăteam cina, sau în salonaşul ei modest, răcorite de un ventilator. Aşa am ajuns să aflu povestea mamuţilor.

Bunica mea credea că problemele au început odată cu Lewis şi Clark. „Auzisem zvonuri despre ce se întâmpla în est şi că acei călători ne-au traversat pământurile. Francezii se strecurau peste tot, întocmai ca şoarecii. Mulţi Ojibwa, câţiva Dakota şi chiar unii Lakota au ajuns să poarte nume precum Trudei, Bellecourt şi Zephier. Cu toate astea, francezii vânau castori, nu bizoni sau mamuţi. Fuseseră avertizaţi că numai dacă ne respectă legile vor fi în siguranţă în Munţii Stâncoşi. În mare parte, ei se comportau civilizat şi în principiu noi ne ţineam de cuvânt. Ce trebuie să ne amintim mereu când e vorba de francezi şi de scoţieni e că sunt comercianţi. Te

poţi înţelege cu ei. Englezii şi americanii, în schimb, erau exploratori, oameni de ştiinţă şi fermieri în căutare de noi pământuri. Astfel de oameni se lasă conduşi de visuri – descoperiri, cercetări, cuceriri, ferme în prerii, acolo unde copacii nu pot creşte. Nimeni nu se putea înţelege cu ei”. Bunica avea un doctorat în biologie moleculară, luat la Universitatea din Massachusetts. Glumea, fără să aibă vreo intenţie de a vorbi aiurea sau de a lua în derâs ştiinţa.

O să spun povestea aşa cum am auzit-o eu, în sufrageria bunicii din Fort Yates, Dakota de Nord, în acea vară în care m-am dus să o vizitez în rezervaţia Standing Rock. Nu mi-a spus întreaga istorie deodată, ci puţin câte puţin, zile, săptămâni şi veri de-a rândul. Unele părţi ale poveştii le-am auzit de mai multe ori, dar eu o să v-o istorisesc dintr-o singură bucată. După aceea, o să vă explic şi glumele, căci sunt o mulţime. După cum bunica obişnuia să spună, „indienii au supravieţuit prin răbdare şi umor. Ce poznă ne-a făcut Marele Spirit când ne-a trimis europenii pe cap!”

Se pare că necazurile au început într-o dimineaţă din 1805, când Meriwether Lewis a devenit primul alb de origine engleză care a văzut un mamut, după ce mamuţii au dispărut din Anglia. Animalul cu pricina era un mascul adult de

aproximativ şaizeci de ani, mai bătrân decât a apucat să ajungă Meriwether Lewis. Se adăpa pe malul râului Missouri, în timp ce colţii – spirale magnifice de aproape cinci metri lungime – îi străluceau în lumina dimineţii. Lewis şi-a dat seama pe loc ce avea în faţa ochilor.

Vecinul lui, preşedintele Thomas Jefferson, îl atenţionase să fie atent, că e posibil să zărească mamuţii pe care oamenii albi din est îi credeau de mult fosile.

Specimenul pe care îl studia acum Lewis nu era un *thus columbii*, cel descoperit ca fosilă în est, ci un *Mammutbus Missourii*, un descendent mai mic. Primul putea ajunge până la şapte metri înălţime şi o greutate de zece tone, în timp ce acesta avea doar cinci metri înălţime şi cântărea cam cinci-şase tone.

Să fi avut într-adevăr colţi atât de lungi pe cât era de înalt? Dacă e să-i dăm crezare lui Lewis şi cercetătorilor asupra lui *Mammutbus Missourii* efectuate ulterior, este mai mult decât posibil. După cum mi-a spus bunica, avem de-a face cu un caz clasic de selecţie sexuală.

„Pentru ca o femelă să aibă succes şi să se poată reproduce, trebuie să fie sănătoasă şi să nu aibă prea mult ghinion. Nu e valabil pentru toate speciile, dar, cu siguranţă, pentru majoritatea e.

Pentru ca un mascul să se împerecheze, el trebuie să se impună atât în faţa femelelor, cât şi a celorlalţi masculi. Oamenii au procedat la fel, doar că pentru a se impune au folosit vopsea, pene şi perle. Uită-te la picturile unui George Catlin, spre exemplu! Bărbaţii indieni au fost mereu mai împodobiţi ca femeile indiene. Tocmai pentru că încercau să-şi afirme virilitatea. O căpetenie de trib în ţinută de război este precum un curcan împăunat primăvara. Să nu credeţi că bunica mea era ironică la adresa strămoşilor noştri bărbaţi.

Curcanul sălbatic era pasărea ei preferată şi nu i se părea ceva mai frumos pe pământ decât imaginea unui curcan, desfăşurându-şi penajul ca de bronz strălucitor şi scoţând sunete lor specifice „hubba-hubba.

Colţii mamuţilor femele se opresc din creştere când acestea împlinesc douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, însă colţii mamuţilor masculi continuă să crească de-a lungul vieţii lor, spiralându-se până ce – uneori – se încrucişează.

„Doar de decor, bineînţeles*, spunea bunica, „dar ce imagine spectaculoasă! *

Lewis a făcut ce ar fi făcut orice explorator şi om de ştiinţă din secolul al XIX-lea. A luat puşca şi a împuşcat mamutul. A fost un glonţ bine ţintit sau, poate, norocos. Glonţul a intrat direct în

ochiul căprui, până atunci luminos, al animalului. Furios şi în agonie, a ţipat şi s-a prăbuşit mort. Şi ăsta a fost începutul sfârşitului, a şoptit bunica.

Membrii expediţiei au tranşat animalul, păstrând colţii şi pielea, acoperită cu o blăniţă cu fir scurt, gros şi cârlionţat – cel mai probabil de culoare maro deschis; cu toate că aceeaşi rasă de mamuţi poate avea blana gri, galbenă sau, rar, albă. Au făcut fripturi din carnea lui la cină şi de dimineaţă, apoi şi-au continuat drumul, vâslind în amonte. Cea mai mare parte din carnea animalului a fost lăsată să fie mâncată de lupi şi urşi.

Unul dintre colţi a ajuns într-un final în est, un cadou surprinzător pentru preşedintele Jefferson. Celălalt a fost abandonat, pentru că era prea greu, iar blana s-a pierdut când una dintre bărci s-a răsturnat.

— A fost o călătorie fără egal, spunea bunica mea, ce le-a adus lor mari descoperiri precum Munţii Stâncoşi. Dar cred că cea mai mare descoperire a lor, mai mare chiar decât explorarea Munţilor Stâncoşi, au fost mamuţii.

La zeci de ani după întoarcerea lui Lewis şi a lui Clark în Statele Unite, oamenii albi au continuat să străbată vestul, căutând mastodonţii, giganţii şi tigrii cu colţi. Însă toate aceste animale dispăruseră şi numai mamuţii au supravieţuit până

în timpurile noastre.

Oameni de ştiinţă albi afirmă azi că indienii au omorât megafauna specifică marii glaciaţiuni. Bunica nu credea că e aşa.

— Dacă ne pricepeam atât de bine să ucidem, cum de ne-au supravieţuit atât de multe animale mari? Elani, boi moscaţi, reni, caribu, bizoni, râşi, cinci tipuri de urşi? Curcanii, pentru numele lui Dumnezeu, sunt ditamai păsările! Şi nu pot cu adevărat să zboare. Îmi sunt dragi, dar niciun om care a văzut vreodată un curcan încercând să treacă printr-un gard de sârmă ghimpată n-ar putea spune că s-au adaptat.

De ce caii şi cămilele au murit în Lumea Nouă, în timp ce alte animale mari – elani, mamuţi, boi moscaţi şi bizoni – au supravieţuit? Ar trebui să credem că strămoşii noştri preferau să mănânce carne de cal şi de cămilă, nu carne de bizon? Puţin probabil!

Cel mai probabil, animalele au murit din cauza schimbărilor climatice, susţinea bunica. Totul a devenit arid şi încins după retragerea gheţarilor. Stepa mamuţilor a fost înlocuită de preria cu iarbă scurtă. Nu era o problemă pentru bizoni, dar mamuţii – la fel ca elefanţii – au nevoie de multă umezeală.

— Primăvara, când iarba e verde şi plină de

sevă, migrau spre podişuri. Strămoşii povestesc că îi admirau păscând printre bizoni maronii, în grupuri de zece sau douăzeci. La începutul verii, se retrăgeau pe lângă râuri, în special pe lângă Missouri, hrănindu-se cu tufişuri. Apa nu era o problemă. Imaginează-ţi cum trebuie să fi fost să pluteşti în josul râului, într-o pirogă sau o canoe, adică o barcă din piele precum cele făcute de triburile Mandans şi Hidatsa. Ai putea vedea mamuţii tineri şi bătrâni îmbăindu-se în valuri, stropindu-se unii pe alţii.

— Strămoşii noştri aveau o vorbă: fereşte-te de mamuţi când sunt pe lângă râuri! Lupii, dintre cei mari, numiţi lupi bizon şi urşii grizzly, care au fost animale de câmpie până să-i alunge albii în munţi, bântuiau câmpurile şi malurile. Nu puteau ataca un adult, dar îi pândeau pe cei tineri, pe bătrâni sau pe cei răniţi. Obişnuiţi cu atacurile, mamuţii deveneau foarte nervoşi în preajma apelor.

Dacă închid ochii, nu pot să nu-i văd sufrageria. Cerul e atât de profund, de adânc în Dakota, însă dincolo de Missouri, devine oceanic. Razele străbat aerul încins precum lăncile. În casa bunicii, lumina intra prin perdelele albe ce fluturau în adierea vântului şi dansa sub formă de puncte pe linoleum. Mobila din cameră era simplă

şi modestă, aşa cum erau bunica şi casa întreagă: o masă de bucătărie, patru scaune şi un balansoar, toate vechi şi zgâriate, dar din lemn solid şi mereu lustruite de ea. Pe podea, alături de petele de lumină, era un covor vechi oriental, cu colţurile tocite şi aplatizat perfect. Bunica îl cumpărase dintr-un anticariat din Minneapolis. Îi plăcuseră culorile diafane şi modelul geometric, asemănător celui Lakota.

— Chinezii şi indienii fac covoare care seamănă cu nişte grădini, dar oamenii din ţări mai uscate şi mai întinse precum cei din Asia Centrală şi de aici le fac geometrice.

Cel mai de preţ bun al ei era un corn de mamut de aproape doi metri lungime. Fildeşul avea culoarea mierii şi era gravat cu imaginea unor călăreţi vânând bizoni. Îl ţinea în poală atunci când îmi spunea poveşti, mângâindu-i curbura delicată şi gravura.

— În zilele de dinaintea cailor şi armelor de foc, trăiau doi tineri vânători, mereu plecaţi în prerie după vânat. Tot ce aveau erau suliţe cu cap de piatră şi un câine care trăgea o sanie. Dacă îţi imaginezi că era uşor să vânezi aşa într-o lume plină de bizoni, mamuţi, lupi şi grizzly, poate ar trebui să te mai gândeşti un pic.

Tinerii credeau că se pot strecura aproape de

un bizon, deghizaţi cu piei de lupi, de care bizonii nu se tem în mod normal, sau că vor găsi un mamut slăbit de sete. Era vară şi arşiţa secase multe râuri şi pârâuri.

Însă norocul îi ocolea. Epuizaţi şi descurajaţi, şi-au aşezat tabăra, legând bine câinele, mai ales că în curând carnea lui putea deveni mâncare, în caz că nu găseau altceva. După ce au mâncat ultimul pemmican pe care-l aveau la ei şi au băut dintr-un mic eleşteu din vadul unui râu, s-au culcat.

Când s-au trezit, luna plină era sus pe cer. Două fecioare în rochii albe stăteau la marginea taberei lor. Nu mai văzuseră niciodată nişte fete atât de frumoase. Unul dintre ei era destul de inteligent cât să recunoască spiritele atunci când le vedea şi le-a întâmpinat cu respect. Celălalt, în schimb, s-a comportat prosteşte, ca un bădăran. Ridicându-se, a încercat s-o apuce pe una dintre fecioare. Ea s-a ferit şi s-a îndepărtat repede prin preria luminată de lună. Bărbatul a urmat-o. Când aproape că nu se mai vedeau, fata s-a transformat într-un mamut alb, blana strălucindu-i ca zăpada în lumina selenară. Bărbatul nu s-a oprit nici atunci. A urmărit mamutul până ce amândoi n-au mai putut fi zăriţi.

Cealaltă fată s-a adresat atunci celui dintâi:

— Aceea este sora mea, Mamutul Alb Jumătate Femeie. Prietenul tău o va urma până ce va părăsi această lume, dar pe tine, care m-ai întâmpinat cu respect, te voi învăţa cum să vânezi bizoni şi cum să foloseşti fiecare parte a animalului, astfel încât poporul tău să nu mai sufere niciodată de foame. Ţine minte însă, pentru că tovarăşul tău i-a înfuriat, nu ai voie să vânezi mamuţi. Dacă, în ciuda avertismentului meu, îi vei vâna, vei înfuria şi bizonul şi atât el, cât şi mamuţii vor pleca.

Apoi, ea l-a învăţat tot ce ştia despre bizoni. După ce bărbatul i-a mulţumit curtenitor, fata s-a pregătit de plecare. „Cum te cheamă?” a întrebat-o el. Ca răspuns, femeia s-a transformat într-un bizon alb ca zăpada şi s-a îndepărtat alergând peste podiş.

— După seara aceea, îmi povestea bunica, strămoşii noştri au vânat bizoni, dar nu s-au atins de mamuţi. Aveau şi motive

A.

practice. Îţi poţi imagina cum e să ataci un mamut matur aproape cu mâinile goale? Doar cu o suliţă? Puii erau mai puţin periculoşi, dar mamele şi mătuşile lor îi protejau în permanenţă, iar masculii călătoreau în grupuri omogene. Singurii mamuţi cu adevărat vulnerabili erau tinerii masculi, îndepărtaţi din turma maternă şi care

rătăceau solitari, confuzi şi nepregătiţi. Oamenii îi mai atacau din când în când, dar niciodată la nivel de extincţie. Poate că, dacă am fi folosit focul şi minereurile mai dure, am fi putut vâna turme de mamuţi, dar nu am făcut-o. Bizonul Alb Jumătate Femeie ne avertizase.

Bunica mi-a istorisit apoi o altă poveste:

— Era odată un bărbat care a pornit la vânătoare într-o perioadă grea, de secetă. La un moment dat, a nimerit peste un mascul mamut uriaş, cu colţi magnifici. Animalul avea un picior rănit sau dislocat.

— Frate mamut, a spus bărbatul, familia mea moare de foame. Mă laşi să-ţi iau carnea?

Mamutul a stat pe gânduri, agitându-şi trompa şi absorbind cu nesaţ aerul încins:

— Bine, a răspuns el într-un final, dar vreau să-mi păstrez colţii. N-ai decât să crezi că e vanitate sau sentimentalism, dar înseamnă mult pentru mine şi vreau să rămână acolo unde am trăit. Ia restul – carnea, pielea, chiar şi oasele mele –, dar lasă-mi colţii aici.

Bărbatul a primit şi mamutul s-a aplecat, pentru ca el să-i poată da o lovitură mortală. Când animalul era mort, bărbatul s-a întors cu soţia lui ca să tranşeze cadavrul.

— Nu se poate să lăsăm colţii aici, a zis ea,

uită-te cât de mari sunt, cât de frumos curbaţi.

— I-am promis, a rugat-o bărbatul.

Însă femeia nici n-a vrut să audă. A tăiat colţii din craniul mamutului şi au luat tot acasă: carnea, blana şi colţii. În curând, femeia a început să aibă insomnii. Mamutul o vizita, cu carne şi piele, dar cu două răni sângerânde acolo unde ar fi trebuit să aibă colţii.

— Ce ai făcut? o întreba el. De ce ai luat singurul lucru pe care am cerut să-l păstrez?

Femeia a început să slăbească pe zi ce trecea, de la nesomn, şi în cele din urmă a murit. La puţin timp după aceea, soţul ei a vizitat un alt sat şi a văzut o fecioară de o frumuseţe nemaiîntâlnită.

— Ce să-ţi dau ca să primesc în schimb mâna ei? l-a întrebat pe tatăl ei, un bărbat încă frumos şi impozant, cu excepţia dinţilor lipsă.

— Faimoşii tăi colţi de mamut, a răspuns bătrânul.

Războinicul se cam îndoia de ce ar trebui să facă, dar cum nu mai văzuse niciodată o femeie la fel de frumoasă şi cum ea părea să-şi dorească să-i fie soţie, cu greu a acceptat târgul, a luat colţii de acasă şi s-a întors cu ei în sat. Bătrânul s-a bucurat şi i-a luat în braţe:

— O să-mi înrămez uşa cu ei, a zis el.

Am uitat să spun că este vorba de un sat

Mandan sau Hidatsa. Vecinii noştri de-a lungul Missouri obişnuiau să ia colţii mamuţilor înecaţi şi să-şi înrămeze intrările în cabane sau bordeie. Bineînţeles, noi nu făceam aşa, de vreme ce locuiam în corturi pe atunci.

Războinicul şi fecioara au plecat, au străbătut podişul şi, la prima oprire, bărbatul i-a spus:

— Vreau să fac sex cu tine.

Nu se putuse gândi la nimic altceva în ultimele zile.

— Voi, oamenii, i-a răspuns ea, nu vă învăţaţi minte niciodată!

Ridicându-se, s-a transformat într-un mamut alb. Blana şi colţii mici de femelă îi străluceau precum zăpada.

— Ai cerut ajutorul semenului meu şi apoi i-ai luat singurele lucruri pe care le dorea aproape, cu toate că ţi-a oferit totul, chiar şi viaţa lui. Acum, el şi-a recuperat colţii. Tu nu vei primi nimic în plus de la mine.

S-a întors şi s-a pierdut repede în adâncul preriei.

— Dacă nu trebuie să omorâm mamuţi şi să le luăm colţii, cum se face că dumneata ţii unul în poală? am întrebat-o când aveam zece ani şi întrebările îmi veneau pe limbă fără număr, mai ales că prinsesem curaj să le pun după un curs

experimental din Minneapolis.

— Tâlcul poveştii, mi-a explicat bunica, este să ceri voie, să asculţi răspunsul şi să-ţi ţii promisiunile. Colţul din poala mea este de la un pui. Unul dintre strămoşii noştri s-ar putea să-l fi ucis înainte să se alăture unui grup de adulţi; dacă a fost al unei femele, atunci ea trebuie să fi murit din cauza unei răni sau a secetei şi strămoşul nostru a recuperat colţii. Dacă a fost al unei vaci, atunci strămoşul nostru a gravat din greşeală o scenă de vânătoare pe colţ, dar nu ştiu nicio poveste despre el.

Cel mai probabil, nu a avut de suferit, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut ceva cu adevărat rău.

Era greu să înţeleg vorbele bunicii, mai ales din cauza permanentei ei ironii. Pe de o parte, era un om de ştiinţă şi o femeie sigură că mult rău săvârşit în lume rămâne nepedepsit şi, pe de altă parte, lua poveştile din bătrâni foarte în serios.

— Există mai mult decât un singur mod de a-ţi organiza înţelepciunea, mai mult de un singur mod de a formula un adevăr şi, dacă îi acorzi un pic de timp, răbdare, încăpăţânare şi noroc, dreptatea poate ieşi învingătoare.

Mi-aduc aminte o poveste despre destinul lui Meriwether Lewis pe care bunica mi-a spus-o.

Când s-a întors din călătorie era un om faimos, care a devenit guvernatorul regiunii Missouri, dar l-a cuprins disperarea. S-a sinucis la vârsta de treizeci şi cinci de ani, singur în faţa morţii, în timp ce călătorea de-a lungul cărării Natchez. Pe o bucată de hârtie din buzunar erau scrise ultimele lui cuvinte. „Mamuţi”, a mâzgălit el în grabă. „Indieni”. Asta era tot, deşi ambele erau greşit scrise…

— Ce-a vrut să spună? am întrebat.

— Cine ştie? mi-a răspuns bunica. Poate a fost un avertisment: trataţi mamuţii aşa cum am făcut-o eu şi veţi păţi la fel. Posibil să fi fost beat. Avea o problemă cu alcoolul şi opiul. În orice caz, nimeni nu le-a luat în seamă. Din ce în ce mai mulţi europeni urcau Missouri – oameni de ştiinţă, exploratori, comercianţi, vânători, nobili englezi, prinţese rusoaice. Toţi împuşcau mamuţi sau aşa le părea strămoşilor noştri, care priveau cu groază. Am încercat să îi avertizăm pe europeni, dar nimeni nu ne-a ascultat. Poate nu le păsa. La un moment dat, am realizat că aveau un plan pentru cum ţara noastră trebuia să arate: plin de fermieri albi, cu ferme construite după model european, deşi pământurile noastre n-au nimic în comun cu Anglia sau Franţa. Mamuţii, bizonii şi noi trebuia să dispărem. Dacă te uiţi la picturile

făcute de-a lungul Missouri în secolul al XIX-lea, întotdeauna sunt la apus. Micile turme de mamuţi, marile turme de bizoni, indienii întotdeauna se îndreaptă către vest, înspre apus, dispărând de pe podişuri.

Unii colţi au ajuns să împodobească pereţi în Anglia şi la Moscova. Alţii s-au îndreptat către muzeele din est, împreună cu schelete şi blănuri întregi. Muzeul de Istorie Naturală a Americii din New York are o turmă întreagă împăiată în Sala Mamuţilor. Am văzut-o cu ochii mei. Ar trebui să mergi într-o zi.

Pe măsură ce anii treceau, europenii au început să ia animale vii. Mai tot timpul erau pui ale căror mame fuseseră împuşcate. Bill Cody Mamutul avea doi în spectacolul său despre vestul sălbatic. Sitting Bull obişnuia să-i viziteze în decursul anului pe care marele Lakota l-a petrecut cu trupa. Oamenii spun că le vorbea în timp ce ei îşi încolăceau trompele în jurul mâinilor lui, căutându-l de mâncare ascunsă. Nu ştim ce i-au spus, dar s-a întors acasă supărat şi mânios.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, ultimii mamuţi în viaţă erau în circuri şi grădini zoologice, cu expcepţia unei mici turme din zona Parcului Glaciar. Mai erau maxim patru sute de specimene. Cei din circuri erau pui, iar cei din grădinile

zoologice erau un amestec de tineri cu bătrâni, deşi toţi crescuseră în captivitate. Cultura lor – pe care o învăţau de la bătrâni, ca şi noi – dispăruse, cu excepţia turmei din Parcul Glaciar, care încă mai păstră o parte din vechea înţelepciune. Aici, mamuţii se asemănau cu vecinii noştri, Blackfoot. Louis W. Hill, fiul „Făuritorului de Imperii”, i-a încurajat pe Blackfoot să-şi păstreze vechile datini pentru a le prezenta turiştilor veniţi pe Marea Cale Ferată de Nord o experienţă unică a vestului sălbatic. Cu toate că istoricii au împroşcat cu noroi familia Hill, ei au protejat mamuţii şi pe Blackfoot de influenţa civilizaţiei albilor.

— Avertismentele Puiului de Bizon Alb Femeie s-au dovedit adevărate. Pe măsură ce mamuţii dispăreau, la fel se întâmpla cu numeroşi bizoni. La sfârşitul secolului, mai rămăseseră doar câţiva, deşi înainte umblau în turme de milioane. Cu indienii ştim cu toţii ce s-a întâmplat. Nu vreau să mă enervez, aşa că refuz să-mi amintesc această tristă istorie. Oricum, eu vorbeam de mamuţi.

În acest punct, povestea ajunge la bunica mea, care a fost stră-străbunica ta. Prenumele ei era Rosa şi numele ei adevărat era Mamutul Roşu, dar, cum a fost de mică adoptată de misionari, a luat numele acestora: Stevens. Au trimis-o la şcoală în est şi după ce a studiat medicina

veterinară, a fost prima femeie care şi-a luat doctoratul de la facultatea pe care a urmat-o. Deşi nu era foarte conştientă de moştenirea ei, avea vise premonitorii. Într-unul dintre ele, un mamut a vizitat-o, o femelă albă:

— Vreau să-ţi dedici viaţa îngrijirii mamuţilor, i-a spus animalul. Am ajuns la un studiu în care orice ne poate ucide: o boală luată de la animalele domestice, malformaţii rezultate în urma încrucişării repetate sau o nouă dorinţă a oamenilor albi. Poate Luis W. Hill îşi dă seama că există o alternativă mai bună pentru promovarea căii sale ferate. În plus, cei mai mulţi dintre noi nu mai ştim cum să ne purtăm.

— Eram deja hotărâtă să lucrez cu animale mari, a spus Rosa, dar mă gândeam la vite şi caii, nu la mamuţi. Nu ştiu nimic despre mamuţi.

— Poţi învăţa, i-a răspuns mamutul. Ce nu afli de la turma din Glaciar se poate descoperi prin studierea elefanţilor, care sunt rudele noastre cele mai apropiate. Dacă nu suntem salvaţi, bizonii vor muri şi ei şi nu-i văd bine pe indieni. Albii sunt nebuni. Este imposibilă aşezarea culturilor în marile câmpii sau creşterea vitelor europene pe ele. Tărâmurile acestea sunt prea uscate şi reci. Bineînţeles, albii pot veni şi distruge tot – supra-încărcarea preriilor, secarea râurilor sau

umplerea lor cu otravă, minarea şi tăierea pădurilor din sacrii Black Hills. Odată ce vor fi terminat, vor fi forţaţi să plece sau să trăiască precum gunoierii în dărâmătura pe care singuri şi-au făcut-o. Unicul mod în care vă puteţi asigura un trai aici este cu ajutorul bizonilor şi al nostru.

După cum îţi poţi da seama, nepoată, mamutul era furios. Precum rudele lor, elefanţii, mamuţii pot simţi jalea şi pot păstra ranchiune adânci.

— Rosa nu era fraieră. Era clar că nu fusese un vis obişnuit şi că mamutul alb era un fel de spirit. A acceptat cererea animalului.

Pentru că era o Lakota şi avea o diplomă de facultate, a putut să se angajeze în Parcul Glaciar. Acestea se întâmplau în 1911, când parcul de abia se deschisese şi faimoasele hoteluri încă nu se construiseră.

— A petrecut trei ani la Glaciar. Slujba se dovedea frustrantă. Turma nu se înmulţea şi animalele se aventurau tot mai departe, probabil ca o formă de protest faţă de turiştii care nu-şi doreau nimic altceva decât să fotografieze acele animale superbe şi timide. Odată, în afara parcului, fermierii îi împuşcau, pretinzând că mamuţii le atacau vitele. Inclusiv în parc erau câteodată ucişi, mai ales dacă intrau în musth, o stare vecină cu nebunia, în perioada de

reproducere, întâlnită mai mult la masculi decât la femele.

Mamuţii erau mai puţin fertili decât elefanţii. Rosa nu reuşea să înţeleagă dacă este o diferenţă naturală între cele două specii sau dacă se datora încrucişării repetate ori stresului. Faptul că mamuţii smulgeau camerele ori de câte ori aveau ocazia, că le trânteau şi apoi le zdrobeau dovedea că, măcar parţial, stresul era de vină. Nu a reuşit să convingă parcul să interzică folosirea camerelor.

Într-un final, descurajată şi gândindu-se să-şi părăsească slujba, a avut un alt vis. O femeie îmbrăcată cu o piele albă de căprioară a venit la ea. Era de vârstă mijlocie şi evident indiancă, cu o piele închisă la culoare şi un păr drept, negru. Rochia ei avea un model din mărgele albe pe umeri. Avea mocasini albi, decoraţi cu acelaşi model de mărgele. Cercei lungi din fildeş îi atârnau din urechi.

— Nu merge, i-a spus Rosei.

— Ştiu, i-a răspuns ea.

— Avem nevoie de un plan nou, a continuat femeia. Ai auzit de mamuţii găsiţi încastraţi în gheaţă în Rusia?

— Da.

— Învaţă tot ce poţi despre ei. Au murit acum

mii de ani, dar s-au păstrăt atât de bine, încât carnea, pielea şi părul rămân. Poate într-o zi vor putea fi înviaţi. Albii sunt inventivi, mai ales atunci când vine vorba de lucruri nefireşti ordinii naturale. Femeia a tăcut şi când Rosa a clipit s-a transformat într-un mamut cu blana ca zăpada de albă şi cu ochi albaştri, reci şi adânci precum gheaţa. Mamutul şi-a balansat trompa înainte şi înapoi, precum un dirijor în faţa orchestrei sale. Ochii săi palizi cercetau parcă distanţe mult prea lungi. Aşa se încheie visul.

Bunica s-a trezit şi s-a dus la baie, apoi a luat un ceai cu gheaţă din frigider. Avea deja lămâie, precum şi zahăr şi mentă din propria ei grădină. A turnat câte un pahar pentru fiecare şi s-a aşezat în balansoar. Colţul era din nou atârnat de perete, împreună cu alte amintiri adunate de ea de-a lungul anilor: fotografii ale rudelor, inclusiv ale părinţilor mei, un mănunchi de cărţi poştale cu locuri din Black Hills. Muntele Rushmore nu era, dar canionul Spearfish, drumul Needles şi monumentul Crazy Horse da. În cele din urmă, mi-a arătat un lănţişor din mărgele de argint, agăţat de un cui. Un mic mamut, superb sculptat din piatră de pipă, cu ochi turcoaz, atârna de lănţişor.

Ne beam ceaiul. Bunica se legăna în balansoar.

— Apoi ce-a mai urmat? am întrebat-o.

— Cu Rosa? A plecat în Rusia, fiind nevoită să treacă prin China pentru că tocmai începuse Primul Război Mondial. Louis W. Hill i-a finanţat călătoria, fiind la rândul său foarte îngrijorat din cauza mamuţilor din Parcul Glaciar. Într-un mod propriu şi ciudat – cu spirit de afacerist care trebuie să posede ce iubeşte şi, dacă este posibil, să scoată şi un profit – ţinea Blackfoot şi mamuţii lor.

A ajuns în Siberia, într-un oraş al cărui nume nu-l mai ţin minte, deşi îmi stă pe limbă. Poate îmi amintesc mai încolo. Bătrâneţile, Emma! Pe toţi ne ajung şi nici măcar genetica nu ne poate salva. Casele erau făcute din bârne şi drumurile erau mereu mocirloase. Populaţia se împărţea între ruşii beţi mereu şi nativii cu piele maro, care arătau cam ca indienii sau inuiţii. Era uşor să observi originile indienilor acolo, îmi spunea Rosa. Băştinaşii erau la fel de beţivi ca restul. E un fel de blestem ce bântuie printre oamenii nordului. Oraşul era înconjurat de pini întunecaţi, gigantici, ce împungeau cerul, acoperind linia orizontului. Rosa spunea că atât timp cât a stat acolo, cel mai dor îi era de imaginea boitei celeste. Rudele noastre, Dakota, au fost gonite din pădurile de conifere de către Ojibwa, înarmaţi cu arme

europene şi încă îşi mai aduc aminte cu furie de acele clipe. În opinia Rosei, nu pădurea era marea pierdere, ci trestiile de zahăr şi lacurile de orez sălbatic.

A rămas în Siberia aproape tot timpul cât a durat războiul, studiind cot la cot cu un cercetător rus, expert în mamuţii îngheţaţi. Era tânăr, dar îşi pierduse degetele în urma unor degerături şi pentru că umbla în baston şi şchiopăta nu-l primiseră în armată. Rosa îl descria ca pe un om pirpiriu, nu mai înalt decât ea, slăbuţ, cu păr blond şi ochi verzi, ascunşi în spatele unor pometi de indian. Serghei Ivanov.

— Pentru Rosa, această parte a poveştii a fost cea mai dureroasă, îmi explica bunica. Eu n-am fost niciodată în Siberia şi Rosa nu a intrat niciodată în detalii, dar mi-o pot imagina într-o cabană, lămpile pâlpâind în întunericul iernii polare, examinând ţesuturile prelevate anterior. Serghei avea echipament occidental adus cu el şi puteau folosi microscoape.

Din câte îşi puteau da ei seama, majoritatea ţesuturilor erau degradate mai ales de perioadele succesive de îngheţ-dezgheţ. Gheaţa este un material solid remarcabil, mai puţin dens decât apa, forma sa lichidă. Pe măsură ce apa din celulele mamutului îngheţa, se dilata. Toate

celulele erau rupte şi nici măcar nu-şi puteau imagina de unde să înceapă să le repare.

Mare parte din timp nici nu simţeau războiul ce cuprinsese restul lumii. Transporturile fuseseră întrerupte, dar niciunul dintre ei nu plănuia să plece nicăieri. Serghei voia mai multe provizii şi materiale, dar, fiind sărac, nu avea cum să le procure. A încercat Rosa să-i scrie lui Louis W. Hill, dar n-au primit niciun răspuns şi nici nu aveau cum să ştie dacă el le primise. În 1917, războiul şi-a produs marele deznodământ: Revoluţia Roşie. Avalanşa aceasta a schimbării din vest, în Sankt Petersburg spre exemplu, era redusă la simple zvonuri în oraşul lor. Vânătorii din partea locului spuneau că Ţarul Nicolai a murit şi a fost înlocuit cu un nou ţar, numit Lenin şi Troţki.

Într-o seară, mai mulţi soldaţi au venit călare. I-au auzit de departe, ţipând unii la alţii.

— Ia toate notiţele şi ascunde-te, i-a spus Serghei. Mă ocup eu de asta.

Cu mâinile încărcate cu hârtii, Rosa s-a ascuns în spatele cabanei. Era iarnă şi ningea uşor. S-a căţărat între oasele cadavrului unui mamut, depozitat într-o cocioabă. S-a făcut cât de mică a putut, tremurând fără încetare.

Se întreba dacă oamenii vorbesc cumva acolo,

iar ea nu-i aude din cauza zăpezii. Nu putea fi sigură până într-un final, când două zgomote puternice, de uşi trântite, au perturbat liniştea.

— Aiii, a şoptit Rosa. Se ruga în gând zeităţii familiei sale adoptive, Dumnezeul Episcopalienilor, când uşa cocioabei a fost deschisă. Un bărbat vorbea într-o limbă străină ei: rusa.

Ea şi cu Serghei vorbeau mereu în germană, limba ştiinţei, sau în franceză, limba civilizaţiei.

Apoi, vocea s-a îndepărtat şi n-a intrat nimeni, iar uşa a rămas deschisă. Un vânt îngheţat a luat în stăpânire întreaga încăpere şi Rosa s-a strâns şi mai tare în mamut. În acel moment, i-a apărut o viziune: era într-o colibă. Pereţii erau susţinuţi de maxilare de mamut, grinzile tavanului erau colţi. Pe podeaua din pământ bătătorit ardea mocnit un foc şi în faţa lui era o bătrână ce părea a aparţine vremurilor de demult, cu un păr lung, alb şi îmbrăcată într-o rochie înnegrită de fum şi soioasă.

— Rămâi aici o vreme, i-a spus femeia. Măcar până pleacă soldaţii.

— Cine sunt? a întrebat-o Rosa.

— Armata Roşie sau Armata Albă, n-are nicio importanţă. Sunt o gloată disperată de ignoranţi. Ţarul Nikolai e mort şi fiul lui nu va ajunge

niciodată să domnească. Ţarii Lenin şi Troţki nu vor reuşi niciodată să împlinească lucrurile frumoase la care el – adică ei au visat. Pentru ca totul să fie mai bine, întâi trebuie să fie mai rău.

Rosei nu-i plăceau vorbele bătrânei, dar a ascultat-o şi a rămas în colibă, unde era mai cald decât în cocioaba ei. Bătrâna părea că se cufundă în flăcări. Avea ochii de un albastru deschis. Rosa se întreba dacă e oarbă, dar nu putea fi sigură.

— O să îngheţi dacă mai rămâi aici, a vorbit într-un final femeia. Soldaţii au plecat, ridică-te şi du-te în cabană.

Docilă, Rosa s-a îndreptat către intrarea în colibă, dar pe când se pregătea să dea la o parte pătura care o acoperea, bătrâna a adăugat:

— Ţine minte un singur lucru.

— Poftim?

— Deşi frigul a păstrat aproape miraculos corpurile semenilor mei, precum revoluţia care începe acum să se stingă, nu a făcut o treabă destul de bună. Ce poate fi mai bine, Rosa? Nu te da bătută! Să te gândeşti în continuare la ce ţi-am spus!

Rosa a vrut să o întrebe mai multe, dar femeia dispăruse deja. Brusc, focul din vatră a dispărut şi ea s-a trezit la intrarea în cocioabă, îngheţată bocnă. Ningea în continuare, fulgi atingându-i

când şi când obrajii. Împiedicându-se întruna, a traversat spaţiul ce-o despărţea de uşa cabanei.

Înăuntru era un haos total: cărţi răsturnate, mobilă întoarsă pe dos. Serghei zăcea pe podea, într-o baltă de sânge. Printr-o minune, focul din vatră nu fusese stins şi flăcările încă îmbrăţişau grătarul. A îngenuncheat lângă Serghei. Jumătate din faţă îi era însângerată şi încă şi mai mult era pe cămaşa altă dată atât de îngrijită. Ochelarii lui zăceau pe jos, cu o lentilă sfărâmată.

— Offf, Serghei… a oftat ea.

Unul dintre cei doi ochi verzi ai bărbatului s-a deschis:

— Rosa, a murmurat el, nu te-au putut găsi.

— Nu, i-a răspuns ea, bucuroasă.

Fusese împuşcat de două ori. Un glonţ îl nimerise în umăr, altul îi zgâriase tâmpla. Grăbiţi să prade, soldaţii nu-l mai luaseră în seamă după ce picase la pământ. Luaseră borcanul cu puţinii lor bani, instrumentele fine ale lui Serghei, bijuteriile ei şi majoritatea hainelor lor groase.

— E sfârşitul, trebuie să plecăm în China, a decretat el după ce Rosa l-a bandajat. Ai luat notiţele noastre?

Rosa a fugit înapoi la cocioabă şi le-a adunat dintre oasele şi smocurile de blană ale mamutului. Ciudat, foile miroseau a fum, deşi niciun foc nu

fusese făcut acolo. După ce şi-au împachetat puţinul rămas, cei doi au plecat spre cel mai apropiat oraş.

Călătoria către Beijing a fost una lungă şi dificilă, dar până la urmă au ajuns cu bine. Acolo, drumurile lor s-au despărţit, Rosa plecând în America, în timp ce Serghei a rămas să studieze fosilele chinezeşti. El şi cu Teilard de Chardin au fost cei care au descoperit Omul Peking şi care i-au cărat rămăşiţele în siguranţă atunci când acele ţinuturi au fost cucerite de japonezi.

— Rosa nu l-a mai văzut niciodată, dar a luat cu ea o amintire, pe care a păstrat-o mereu alături. Poţi să ghiceşti ce, Emma?

— Nu.

A

— Încearcă.

M-am zbătut să găsesc ceva tipic rusesc.

— Un samovar?

Bunica a început să râdă.

— Un copil, Emma! Ştia că este însărcinată încă dinainte să ajungă în America, cu toate că încă nu se vedea când l-a întâlnit pe Hill din nou. Un fapt fericit, dat fiind că el era un moralist feroce. Ştii cine era copilul?

Mi-am dat seama că era o întrebare serioasă şi m-am chinuit să găsesc răspunsul corect:

— Mama ta?

— Exact. Tatăl ei a fost Serghei. Ai moştenit ochii verzi de la el şi pomeţi lui. Dacă eşti norocoasă, îi vei moşteni şi o parte din inteligenţă şi plăcerea pentru muncă.

Bunica avea doar doi bunici, ceea ce o făcea un pic bizară. Majoritatea celor pe care i-am întâlnit aveau trei sau patru. Unul venea din rezervaţia Rosebud. Am văzut mai multe fotografii cu el: un bărbat tânăr, înalt, cu păr negru, tăiat scurt, arătând rigid şi inconfortabil în hainele sale occidentale. În alte fotografii era împreună cu tânăra lui soţie, cu origini mixte şi cu ochi de o culoare atât de deschisă, încât te şocau chiar şi prin fotografiile alb-negru. Bunica îmi zicea că au avut doi copii care au trăit până la maturitate.

În schimb, aveam o singură fotografie cu celălalt bunic al bunicii mele. Un bătrân cu păr alb şi barbă triunghiulară.

— E bătrân aici, am remarcat.

— Serghei? Da. E de când a câştigat Premiul Nobel pentru Medicină, după mulţi ani. Rosa o decupase dintr-o revistă.

— Nu i-a scris niciodată? am întrebat.

— N-am aflat niciodată, mi-a răspuns bunica după o lungă pauză. Rosa avea secretele ei.

Odată întoarsă în Montana, Rosa s-a prezentat

la Louis W. Hill. În acele zile, el era cu adevărat îngrijorat de soarta mamuţilor să-i O boală răpusese toţi mamuţii circului fraţilor Ringling. Nici medicii veterinarii, nici oamenii de ştiinţă consultaţi nu reuşiseră să identifice virusul, deşi suspectau că ar putea proveni de la elefanţii din circ. Cam în acelaşi timp, câţiva elefanţi indieni se îmbolnăviseră şi unul chiar murise. Acum ştim că virusul responsabil provenea de la elefanţii africani, inofensiv pentru aceştia, dar letal în cazul celor din India. În zilele noastre totul se rezolvă cu un vaccin, dar pe atunci era sută la sută fatal pentru mamuţi.

— Până acum, îi spunea Hill bunicii mele, nu e decât un incident izolat.

Oricum, luase deja măsuri de protecţie. Trenurile circurilor nu erau acceptate pe secţiunile căii ferate Northern Pacific ce traversau parcul Glaciar. Nimeni care lucrase înainte la circ nu avea voie să se angajeze acolo şi poliţia fusese rugată să alerteze administraţia parcului, dacă apar carnavaluri în oraşele din apropiere. Nimic din toate acestea nu l-a liniştit pe Hill. A plătit din banii proprii un grup special antrenat de paznici ai mamuţilor, a căror treabă era să îi păzească oriunde şi oricând şi să ţină turiştii la distanţă de ei. Bineînţeles, diferite poveşti despre aceşti

paznici au apărut în ziare şi reviste. S-a făcut chiar şi un film, în care Tom Mix interpreta un bandit care încerca să ducă un trai onest ca paznic. Cred că se numeşte „Sagebrush şi mamuţii”.

Însă Hill era tot îngrijorat de pericol. Dacă vreun carnaval de trei lei reuşea să se strecoare până în apropierea parcului său. Un elefant infectat ar fi putut să scape şi să ajungă în parc sau invers, un mamut să-şi găsească drumul spre circ. Dacă reuşea un turist infectat să se apropie de mamuţi? Nu prea avea cum să interzică accesul turiştilor în Glaciar şi nu avea nicio posibilitate de a le verifica trecutul. Boala putea fi de exemplu turbarea, care să afecteze mai multe specii de mamifere. Ar putea trece de la mamuţi la elani sau câini sălbatici. Cine putea şti?

Bunica se gândea, însă, că Hill se agită prea tare. Mult mai serioase i se păreau pericolele posibile generate de rata scăzută a creşterii turmei şi de încrucişarea repetată. La fel ca elefanţii, mamuţii au perioade lungi de gestaţie, nasc câte un singur pui şi perioada de maturizare a acestora este foarte lungă. Pe scurt, turma din Parcul Glaciar se înmulţea foarte încet şi frica de o posibilă infecţie făcea imposibilă introducerea sângelui proaspăt prin alte animale. Deşi gândea

aşa, a tăcut şi l-a ascultat – liniştită şi impasibilă – pe Hill cum îşi explica grijile în timp ce se plimba în sus şi în jos prin trenul său privat. Becurile electrice luminau mobila din mahon, covoarele orientale şi picturile înrămate artistic. Picturile în sine nu valorau prea mult. Spre deosebire de J.P. Morgan, Hill nu era un cunoscător în domeniu.

— Era un om lung şi slab ca o prăjină, cu o barbă ascuţită şi îngrijită. Bunica îmi spunea că fotografia cu Serghei ca laureat al Premiului Nobel îi aducea puţin aminte de Hill.

Purta mereu o vestă cu butoni, chiar şi în parc, unde era îmbrăcat cu pantaloni din piele şi cizme, în loc de costum. O pălărie tocită atârna de un scaun, alături de o geacă de văcar. Ochelarii îi avea cu rame aurite, tip pince-nez. Într-un final s-a oprit şi i-a cerut să-i povestească despre călătoria ei. A făcut-o, deşi a omis deliberat multe detalii.

— La ce concluzii ai ajuns? a întrebat. Ai reuşit să afli ceva folositor sau mi-am irosit banii?

Rosa se gândise mult pe drumul de întoarcere:

— Cred că secretul salvării mamuţilor este să-i îngheţi.

— Explică-mi, te rog, domnişoară Stevens, a mormăit nemulţumit şi confuz Hill.

După ce a inspirat adânc o dată, Rosa a continuat:

— Cu un pic noroc, s-ar putea să poţi păstra în viaţă turma din Glaciar, dar şi aşa tot puţini vor rămâne. Întreaga populaţie de mamuţi de pe Terra este foarte redusă numeric şi acum ştim că există cel puţin o boală care le e fatală. Avem nevoie de un plan de rezervă, o siguranţă pe care s-o activăm în caz că toate celelalte vor fi înfrânte.

— Aşa?

— Aş dori să luaţi în considerare două lucruri, domnule. Primul este însăşi istoria remarcabilă a ultimului secol. Gândiţi-vă câte descoperiri s-au făcut, câte avantaje a câştigat umanitatea de pe urma lor! Pasteur şi Edison sunt doar două dintre multele genii care au revoluţionat lumea, dându-i un chip nou. În mod sigur, secolul care vine ne va aduce şi mai multe descoperiri şi avantaje.

— Continuă, a spus Hill, aprobând nerăbdător din cap.

— În al doilea rând, luaţi în considerare cât de bine sunt păstraţi mamuţii siberieni – şi pentru cât de mult timp –, cu toate că nu au avut parte de cele mai bune condiţii. Sunt convinsă că efectele repetatului proces îngheţ-dezgheţ le-au afectat ţesuturile în mod iremediabil, dar s-ar putea să găsim un mod mai eficient decât un gheţar ca să conservăm ţesuturi prin îngheţare. Dacă am găsi o metodă de a îngheţa ţesuturile fără a altera

delicata structură celulară şi dacă am putea apoi să le păstrăm la o temperatură constantă, fără a interveni dezgheţul care a stricat atât de mult mamuţii din Siberia, atunci într-o zi – nu acum, dar cândva, în cursul aceştia minunat secol care ne aşteaptă – vom putea să repornim motorul vieţii şi să înviem carnea îngheţată.

— Aberaţii! aproape că a ţipat Hill în acel moment.

S-a dus enervat spre capătul vagonului, a luat o biciuşcă şi s-a întors călcând la fel de apăsat şi lovindu-şi cizmele cu biciuşca.

— Prostii! Abureli! Visuri! Te-am angajat să-mi oferi rezultate solide ştiinţifice şi tu îmi aduci literatură ştiinţifico-fantastică. Un plan ca ăsta e din romanele lui H.G. Wells, nu e pentru mintea unui om de ştiinţă sau a unui om de afaceri.

— În acest caz, s-a încumetat Rosa, gândiţi-vă cât de util ar fi un vagon refrigerat pentru afacerile dumneavoastră. Aţi putea transporta fructe către vest – nealterate, în perfectă stare, în Chicago, direct în pieţele estice.

Hill s-a oprit şi a lăsat biciuşca pe o masă din mahon. Apoi a continuat să se învârtă nervos. Într-un final a rămas în faţa unui clopot de sticlă ce conţinea o pereche de mocasini cu model şi a bătut delicat în el.

— În ciuda tuturor eforturilor mele, în adâncul sufletului ştiu că Blackfoot sunt condamnaţi. Progresul nu poate fi oprit şi cei care vor încerca se vor găsi spulberaţi precum un bizon lovit de un tren expres. Viitorul stă sub semnul civilizaţiei anglo-americane. Blackfoot, bizonii, mamuţii mei, toţi aparţin unei ere ce apune sau a apus deja. Şi totuşi, ideea dumneavoastră despre vagonul frigorific este foarte bună şi ştiinţa modernă ar trebui să ne poată oferi ceva mai mult decât un vagon plin de paie şi gheaţă. Vă voi urma sfatul şi voi investi în refrigerare. În ceea ce te priveşte, domnişoară Stevens, poţi continua să lucrezi la ţesuturile mamuţilor. Voi face tot ce pot pentru mamuţi.

— Da, domnule, a spus Rosa, dându-şi seama că rânjea de fericire.

De ce iubea atât de mult mamuţii, asta se întreba bunica mea. Nu am putut niciodată să înţeleg. Să fi fost pentru puterea lor brută şi încăpăţânarea de a se agăţa de viaţă? Oare era vorba de sentimentul că ei aparţin unei alte epoci, la fel cum el era fiul modern al unui tată conservator de secol al XIX-lea? Orice motiv ar fi avut, Hill a fondat un institut de cercetare în domeniul criogenizării. Trebuie să-l fi văzut. Este în St Paul; un frumos exemplu de arhitectură Art

Deco. Faţada placată cu mamuţi este unică.

Pentru perioada în care clădirea era construită, Rosa a plecat în vizită la rudele ei din rezervaţia Standing Rock. Mama mea s-a născut acolo şi când Rosa a trebuit să se întoarcă la lucru, a lăsat-o pe Clara cu cei din tribul Lakota. Un gest dureros, dar n-a avut încotro, căci ştia că Hill nu ar fi tolerat un copil din flori sau un om de ştiinţă care era şi mamă. A refuzat să-şi abandoneze cercetările. Mamuţii îi vorbiseră şi nu avea de gând să-i ignore.

Nu era o persoană religioasă. Credinţa cu care a crescut dispăruse în timp şi nu a mai găsit o alta. În schimb, credea în visele ei, chiar dacă nu ştia de unde vin. Dacă Freud şi adepţii lui au avut dreptate, veneau din inconştientul ei. Dacă alţi psihologi au avut dreptate, veneau dintr-un inconştient colectiv. Oricare ar fi fost varianta corectă, Rosa a ştiut mereu că visele îi pot oferi o perspectivă unică asupra problemelor ştiinţifice. Structura benzenei i-a apărut descoperitorului ei – fir-ar i-am uitat numele – într-un vis.

Bunica s-a ridicat ca să mai meargă la baie o dată, apoi a umplut din nou paharele cu ceai rece. Soarele intra prin ferestre la un unghi mai mic acum şi lumina căpătase culoarea aurie a înserării. Începeam să mă simt obosită, dar am

fost crescută să ascult atunci când bătrânii vorbeau. Erau lucruri, aici în Fort Yates, pe care nu le-aş fi putut învăţa niciodată la şcoala mea experimentală. Bunica s-a aşezat din nou în balansoar:

— Rosa s-a stabilit în St Paul şi a început să lucreze la Institutul Hill, dar era indiancă şi se vedea cu ochiul liber. Cum era şi de aşteptat, din cauza asta au apărut diferite probleme atât în institut, cât şi în oraş. Ura faţă de indieni e foarte veche în această parte a ţării şi la acea vreme, erau foarte mulţi oameni în Minnesota care îşi aduceau aminte Marea Revoltă Sioux din 1862. Douăzeci şi nouă de semeni de-ai noştri au fost spânzuraţi pentru rolul pe care l-au jucat atunci, chiar dacă unii dintre noi nu luaseră, de fapt, parte la violenţe. Oricum, rămâne cea mai mare execuţie în masă din istoria Statelor Unite.

Rosa se izbea de prejudecăţi şi dificultăţi oriunde se ducea, dar cuvântul lui Louis W. Hill putea face minuni în St Paul în 1920. Cu el alături, ea a putut depăşi orice greutate i-a scos în cale soarta.

Nu s-a căsătorit niciodată. Poate şi pentru că era indiancă. Albii erau foarte reticenţi când venea vorba de căsătorii cu indience, iar între bărbaţii indieni erau foarte puţini cei care o

puteau provoca la nivel intelectual. Fetiţa ei a rămas în Standing Rock. A vizitat-o cât de des a putut pe Clara – străbunica ta – însă n-au ajuns niciodată să fie apropiate. Pentru fetiţă, una dintre verişoarele Rosei era ca o mamă adoptivă. Iată una dintre marile tristeţi ale vieţii sale, după cum mi-a povestit când era foarte bătrână. Mai vrei nişte ceai?

I-am răspuns că nu.

— În 1929, a avut loc crahul de la bursă, după cum ar trebui să ştii, Emma. Ai învăţat un pic de istorie, nu?

— Ştiu despre ce e vorba.

— Ce te-au învăţat?

— Niciodată să nu cumperi la limită.

— Destul de adevărat, a zis bunica, aprobând uşor din cap. Însă mai sunt multe de spus despre 1929, după cum vei afla mai încolo. La momentul prăbuşirii bursei, Louis W. Hill investise foarte mult. Era în plin proces de cumpărare a multor căi de cale ferată de pe Coasta de Vest, pentru a putea extinde imperiul tatălui său până în California. Avea deja cele mai bune vagoane frigorifice din lume şi visa să le umple cu produse din California.

A avut noroc şi nu a intrat complet în faliment, dar s-a chinuit mult să se menţină la suprafaţa

apei până la începutul celui de Al Doilea Război Mondial. A lăsat deoparte Parcul Glaciar şi Institutul şi s-a concentrat pe salvarea căii ferate Great Northern. Fondurile institutului au fost reduse până când cercetările au fost sistate cu totul. Rosa devenise un fel de administrator care avea grijă ca uşile să fie încuiate, luminile stinse şi congelatoarele cu ţesuturile mamuţilor pornite. Louis W. Hill nu a uitat niciodată de institut şi s-au mai găsit bani pentru factura la electricitate.

Am întrebat-o la un moment dat pe Rosa dacă a ajuns în pragul disperării în acele vremuri. Mi-a spus:

— Aveam o slujbă, ceea ce e mai mult decât aveau majoritatea şi puteam să-mi supraveghez în continuare ţesuturile.

Era o femeie de un stoicism aparte, destul de închisă în sine. Poate pentru că era o fiinţă prinsă între două lumi. Cu cine ar fi putut vorbi cu adevărat, fiind indiancă la chip şi albă prin cultură?

Am putut empatiza cu ea atunci, mai ales pentru că tatăl meu era creol, dar ştiam că lucrurile stăteau cu totul altfel în secolul XX.

— În 1938, când Marea Depresiune era la apogeu, turma din Glaciar a fost infectată cu acelaşi virus care a omorât mamuţii de la Ringling

şi din Parcul Lincoln. Nici până azi nu se ştie cum a ajuns virusul acolo. Milioane de oameni călătoreau în căutarea unui loc de muncă. Mulţi mergeau direct de-a lungul şinelor şi unii mai campau în Glaciar. Paznicii încercau să-i gonească, dar vremurile erau grele, parcul întins şi nu aveau cum să-i îndepărteze pe toţi cei fără casă. Evident că niciunul nu călătorea cu un elefant şi din câte a putut afla Rosa, nimeni n-a intrat în contact direct cu mamuţii.

La mulţi ani după aceea, m-am interesat şi eu de chestiunea respectivă, într-un moment când eram prins între două proiecte de cercetare. Am rulat o căutare încrucişată pentru hobo şi mamuţi, folosindu-mă de unul din programele Centrului pentru Controlul Bolilor (CDC). Nu am găsit nicio conexiune epidemiologică între cele două, dar am descoperit altceva. Păcat că bunica nu avusese acces la o asemenea tehnologie.

Bunica s-a ridicat şi s-a îndreptat spre computer, care se afla pe o masă din lemn, cu monitorul ca o pânză albastră şi cu tastatura împinsă în lateral, acolo unde bunica o exilase pentru a putea lucra direct pe ecran. Când s-a apropiat, ecranul s-a luminat şi l-a atins uşor cu degetul ei cel osos.

— Ar trebui să te intereseze asta, Emma,

având în vedere că tatăl tău cântă blues. E o înregistrare WPA făcută în Kansas City în 1936. Singura înregistrare făcută vreodată de Charlie Frypan Harrison şi singura înregistrare a acestei melodii.

A atins ecranul de două ori şi o chitară a început să cânte un blues country vechi, din cel adevărat, dar instrumentul era foarte prost. Îmi puteam da seama după sunet. Tata n-ar fi atins niciodată o chitară care să sune în halul ăsta. Bunica s-a aşezat şi apoi s-a auzit o voce de bărbat slabă, pârâită şi îndepărtată.

Vremuri grele trăim, cele mai grele care-au existat vreodată, Vremuri grele trăim, cele mai grele care-au existat vreodată.

Mă simt strivit de un mamut uriaş.

Pe şine merg şi iar merg, sperând să câştig un ban.

Pe şine merg şi iar merg, sperând să câştig un ban.

Mamutul îmi tot aţine calea.

Mierla zboară, zboară strălucind în soare.

Mierla zboară, zboară strălucind în soare.

Să mă odihnesc n-apuc decât în ultima mea zi.

Chitara s-a mai auzit o vreme, apoi monitorul s-a stins.

— Ar fi putut fi sintetizată pentru a suna ca o

melodie din zilele noastre, a zis bunica. De fapt, cu tehnologia din zilele noastre, pe Charlie Frypan ai putea să-l faci un cântăreţ de blues mult mai bun decât era, poate, Robert Johnson sau decât este Delhi John Patel. Melodia e din colecţia Smithsonian şi sună exact cum ar fi sunat dacă o ascultai în 1936. Marele mamut este probabil o metaforă pentru poliţia privată angajată de căile ferate în secolele XDC-XX. E posibil să se refere şi la sistemul economic care îi ruinase viaţa lui Charlie. Oricum ar fi, nu are nicio legătură cu animalele Rosei, dar îmi place. Reprezintă tot ce ştim despre Charlie. Nu-l vei mai găsi în nicio altă înregistrare.

O vreme, bunica a tăcut, cu mâinile lăsat în poală şi cu privirile de un albastru deschis pierdute dincolo de peretele sufrageriei, atingând parcă West River. Nu am găsit pe nimeni, nici atunci, nici acum, care să fie ca ea.

— Îmi place mai ales versul cu mierla. Îmi aduce aminte ritualul de primăvară al mierlelor cu aripi roşii. Apar înainte ca mlaştinile să înverzească şi se agaţă fiecare de cea mai înaltă ramură uscată pe care o găsesc şi atârnă acolo, străduindu-se să fie cât mai vizibile. Iată-mă, îţi cântă ele, sunt eu şi cântecul meu unic. Ce ai ascultat este cântecul unic al lui Charlie. A fost un

om norocos – şi noi suntem norocoase – că cineva l-a ascultat.

În următorii trei am ani, Rosa s-a chinuit să salveze mamuţii. Era în zadar. În 1941, ultimul mamut din Glaciar – o femelă tânără, însărcinată, Minerva – a murit cu Rosa la căpătâi. Mai erau câteva specimene prin diferite grădini zoologice din lume, dar nicidecum suficient pentru a forma o populaţie cu scop reproductiv. Specia era condamnată la extincţie.

Când mamutul era pe moarte, ea l-a chemat pe Hill. A ajuns la o zi după moartea Minervei, când Rosa deja extrăsese fetusul şi-l pusese într-un camion frigorific pentru a-l trimite la Institut. Când a intrat Hill, îmbrăcat într-un costum specific estului, cu o pălărie specifică estului, ea făcea o autopsie pe mamă. A înlemnit pentru o secundă, holbându-se la cadavru, mic pentru un mamut, dar impresionant.

— S-a terminat, a spus într-un final. Am terminat.

— Avem mostrele de ţesut, a explicat Rosa, şi am congelat fiecare pui care a murit.

Hill a râs cu amărăciune:

— N-am crezut niciodată în ideea ta de a salva mamuţii prin refrigerare, dar sfatul pe care mi l-ai dat, de a înfiinţa Institutul, a fost excelent, la fel

ca munca pe care ai depus-o în domeniul congelării uscate.

— Am uitat să-ţi zic, a adăugat bunica. După cum ţi-am povestit mai devreme, cercetările Rosei în Siberia sugerau că apa e principalul factor de la baza distrugerii la nivel celular. În consecinţă, ea a căutat metode de a îngheţa ţesuturile în condiţii cât mai lipsite de umiditate, pentru a reduce cantitatea de apă din celule. Nu a reuşit să rezolve problema distrugerilor, dar alţi cercetători de la institut au început să se preocupe de ideea ei pentru a o aplica în alimentaţie.

Hill n-a reuşit să se mute în sud, în California. Crahul a fost primul obstacol, iar ulterior, venirea acelui nenorocit de comunist la putere, Franklin Roosevelt, care şi-a adus cu el hoarda aia de corporatişti. Au năvălit în Washington ca vizigoţii. Hill a înţeles mersul lucrurilor şi, în timp ce admira Mississippi şi morile de grâu din Minneapolis, a realizat că se pot face mult mai mulţi bani din procesarea alimentelor. Oricât de grele ar fi devenit timpurile, oamenii tot trebuie să mănânce.

Primul lui produs a fost gama Pemmican de alimente uscate, gândită pentru a fi ieftină şi nealterabilă în timp. Lansarea pe piaţă a avut loc în 1940 şi primul lui client important a fost chiar

armata S.U.A. Alături de SPAM, un alt produs din Minnesota, Pemmican a ajutat la câştigarea războiului. Conform lui G.I. Lore, Pemmican putea fi folosit într-o mie de feluri. Putea fi mâncat, pus pe post de membrană anti-umezeală în bocanci, pentru izolarea podelei cortului, ca şrapnel în obuze sau ca flak pentru aviaţie.

După cel de Al Doilea Război Mondial, Great Northern Food Products a introdus gama Glacier de legume congelate. Ambalajele prezentau imagini romantice cu parcul naţional: Blackfoot, elani, bizoni, urşi şi dispăruţii mamuţi.

Pe-atunci Institutul Hill era din nou prosper şi Rosa era printre coordonatorii principali. Poate că nu a putut salva mamuţii, dar munca ei a fost temelia pe care s-au gândit şi creat alimentele congelate. Louis Hill i-a rămas mereu recunoscător, deşi a ţinut numai pentru el toate patentele şi ea nu a primit niciodată vreun dividend. Mă îndoiesc, însă, că o deranja. Banii erau ultima ei grijă. Avea cincizeci şi de ani pe atunci. Ai văzut-o în fotografii, Emma. Întotdeauna am crezut că a fost o femeie de-o frumuseţe extraordinară – o Lakota pur-sânge, cu pometi mai ascuţiţi decât o lamă şi cu nasul indienilor din vechime. Avea ochi negri precum nemărginitul şi mai aprinşi decât stelele. În folclorul nostru ni se

spune că odată, demult, eram oameni ai stelelor. Când o priveam în ochi, ajungeam să cred în adevărul acelui mit, chiar dacă se îmbrăca mereu după moda occidentală şi rudele mele obişnuiau să spună că gândeşte la fel ca ei.

Îmi vine greu să mă pronunţ: care au fost cele mai dificile timpuri pentru indieni? Oare atunci când ne-am pierdut pământurile – nu prin război, pentru că Lakota mereu şi-au câştigat războaiele, ci prin tratate? Oare atunci când ne-au înghesuit în rezervaţii şi dacă încercam să plecăm, ne împuşcau ca pe animale? Hmm, sau poate atunci când ne luau copii, îi îmbrăcau după moda albilor şi îi sechestrau în şcoli cu internat; îi pedepseau dacă vorbeau limba neamului lor.

Cred că momentul nostru de cumpănă a fost la mijlocul secolului XX, când bătrânii noştri au murit. Ei erau cei care au crescut în zilele de demult şi au învăţat tradiţiile de la părinţi şi bunici. Albii îşi făceau filmele lor cu albi împuşcând indieni, dar istoria noastră trăia în minţile şi pe buzele celor bătrâni. Când au murit şi ultimii supravieţuitori de la Little Big Horn şi Wounded Knee, cei care i-au cunoscut pe Sitting Bull şi Crazy Horse şi au admirat mamuţii în timp ce se scăldau în Missouri, soarta noastră părea pecetluită; la fel ca a mamuţilor. Câţiva poate ar fi

rămas, beţivi mizerabili sau albi cu piele roşie. Indienii însă ar fi dispărut.

A tăcut un moment, apoi a inspirat adânc şi s-a ridicat ca să mai aducă nişte ceai. Am băut în linişte o vreme. Ce rece era ceaiul pe limbă! Acru de la lămâie, dulce de la zahăr. Razele soarelui intrau aproape orizontal în cameră şi mă uitam fascinată la particulele de praf ce dansau în aer.

— În anii ăia a început Clara să o urască atât de tare pe Rosa. Clara era fiica ei şi mama mea… Venea de obicei la Standing Rock în Chrysler New Yorker-ul ei, o maşină mare, greoaie, roşie, cobora pe drumul neasfaltat şi prăfuit şi ne privea obosită şi distantă. E adevărat că drumul din St Paul până aici e lung şi obositor, ceea ce îi putea explica expresia, dar Clara mereu a simţit-o ca pe un reproş ascuns.

Rosa purta mereu rochii, cămăşi şi pantofi comozi când făcea acest drum. Chiar şifonată după drum, îmbrăcămintea ei părea scumpă şi pantofii îi străluceau, deşi erau acoperiţi de un strat închegat de praf din Dakota de Sud. Pentru Clara, Rosa era doar un alb cu piele roşie. Trăia în rezervaţie, privindu-i pe bătrâni cum mor şi pe tineri ajungând în pragul disperării; nimic nu cred că i se putea părea mai atroce. Rosa îi părăsise pe Lakota, iar Clara a părăsit-o din acest motiv pe

Rosa.

Totul s-a petrecut fără prea multe discuţii. Rosa avea din ce să-şi plătească întreţinerea, iar familia adoptivă a Clarei era îngrozitor de săracă. A acceptat banii de la maică-sa, dar nu a vrut niciodată să o viziteze în St Paul, un loc pe care-l considera al pierzaniei!

Clara s-a căsătorit în 1945 cu un soldat de la Rosebud, de curând întors din război: Thomas Two Crows. Nu ştiu cum de s-au întâlnit, dar mi s-a spus că era foarte chipeş şi ştia mereu o poveste nouă. Toate le-am aflat mai târziu de la rudele mele din Standing Rock. Se pare că poveştile lui despre Rosebud şi război au îmbiat-o pe Clara să viziteze St Paul, deşi se temea. Poate că a acceptat pentru că el era erou de război, în aparenţă plin de încredere.

M-am născut în 1949 şi am fost singurul lor copil care a supravieţuit, deşi mai născuse doi înaintea mea. Pe atunci Thomas începuse să bea foarte mult şi câţiva ani mai târziu a şi murit din cauza asta. Se întinsese la o băută cu un prieten, la respectivul acasă. După o vreme, ceilalţi au observat că Thomas dispăruse, dar şi-au închipuit că ieşise în curte să facă pipi. Era iarnă, ningea, bătea foarte tare vântul şi el s-a rătăcit. L-au găsit abia după două zile, îngheţat asemenea unuia

dintre mamuţii Rosei. Dacă îţi par cumva nepăsătoare sau insensibilă, ţine cont că totuşi nu l-am cunoscut. Eram mult prea mică şi poate că sunt încă furioasă pe el pentru că s-a lăsat omorât de frig şi de băutură.

Ar trebui să-l fi iertat până acum. A trecut atât de mult timp, dar ştiu că mama avea nevoie de el.

Pe ea am apucat s-o cunosc, deşi a murit când eram încă doar o copilă. Mi-o aduc aminte cum se odihnea în căsuţa noastră, cumpărată din solda lui Thomas. Uneori tăcea cu orele şi mânia strânsă în ea parcă îmi întuneca şi mie orizonturile. Nu era întunericul nopţii, cu stele licărind deasupra Standing Rock, ci pâcla de nepătruns al unei după-amiezi de iarnă, cu cerul încărcat şi gri, cu vântul abătându-se vijelios asupra a tot şi a toate. În astfel de momente, străteam cât de mult puteam pe afară şi aşteptam următoarea vizită a Rosei. Ea venea într-un final, în maşina ei mare şi roşie. Odată – trebuie să fi fost vara târziu – tot botul maşinii era acoperit cu lăcuste moarte. O enerva rău chestia asta şi cred că a stat ore întregi s-o cureţe.

Alergam la ea şi mă lăsam îmbrăţişată. Avea un miros necunoscut mie, care nu semăna cu al niciunei alte persoane. Abia peste ani am aflat că era mirosul săpunului de calitate combinat cu

parfum. Venea mereu cu tot felul de cadouri pentru mine: jucării minunate, cărţi şi poveştile ei proprii despre oraşele gemene, St Paul şi Minneapolis. Jucăriile le dăruiam mai departe; ar fi fost urât să le păstrez când ceilalţi copii nu aveau de nici unele, dar păstram cărţile şi-i ascultam din ce în ce mai entuziasmată poveştile. Oraşele gemene erau un fel de Oraşul de Smarald din Oz pentru mine. Voiam să o vizitez şi, deşi Rosa m-a invitat de fiecare dată, Clara nu mă laşa. Îi era teamă că o să mă răpească, aşa cum mai furaseră albii atâţia copii Lakota.

— Stai un pic, a zis bunica şi a făcut o mică pauză, parcă îţi povesteam despre Rosa, nu despre mine. Deci… a continuat să studieze şi mergea la Institutul Hill aproape zilnic. Munca ei din această perioadă nu a dus la niciun rezultat concret. Adevărata ei sarcină era să aibă grijă ca ţesuturile de mamut să rămână congelate.

Mamuţii au mai rezistat nouă ani; ultimul, un mascul bătrân de la grădina zoologică din Cleveland, a murit în 1957. Albii comentau că era sfârşitul unei epoci. Vestul Sălbatic dispăruse, împreună cu cei mai faimoşi locuitori ai săi. Am auzit de moartea lor în Dakota şi au curs multe lacrimi atunci. Mamuţii sacri, aliaţii noştri timp de generaţii, erau istorie. Rămâneam numai noi şi

câţiva bizoni să înfruntăm această lume dementă pe care albii ne-au construit-o. Mulţi au murit atunci de inimă rea. Majoritatea erau bătrâni, dar tot în acel an s-a îmbolnăvit şi Clara.

Tuberculoza, amărăciunea şi durerea au omorât-o. Întotdeauna am crezut că ar fi trăit mai mult dacă ne-am fi mutat într-un loc mai cald. Casa noastră era pe cât de întunecată, pe atât de rece. Ce-i mai rămânea mamei? Tradiţiile erau moarte, la fel ca soţul ei şi ultimul mamut, Trojan. Eu mă îndepărtam de ea, din ce în ce mai atrasă de Rosa. Stătea în casă, în întuneric şi tuşea şi, deşi Rosa a încercat să o interneze, nu a vrut să părăsească rezervaţia.

Rosa a stat la căpătâiul ei înainte să moară. Cât a fost conştientă, Clara nu a vrut s-o primească acolo. Nu a fost o situaţie prea plăcută pentru ea şi nici rudele n-o plăceau prea tare. Nu e cel mai liniştit mod de a te stinge din viaţă, dar aşa a fost cu Clara…

După ce am înmormântat-o, bunica m-a luat cu ea în St Paul. În sfârşit făceam călătoria pe care mi-o doream de atâta timp. Ce călătorie a fost! Zăceam lângă Rosa, neputincioasă din cauza durerii, în vechiul ei Chrysler New Yorker. Câmpurile din Dakota de Sud rămâneau în urmă, verzi şi străine. Copacii, atât de rari pe colinele

aurii ale copilăriei mele, deveneau din ce în ce mai deşi şi când am ajuns în Minnesota s-au transformat în adevărate păduri ce acopereau dealurile.

Toţi oamenii pe care îi întâlneam acum erau albi. Aveau feţele arse de soare şi ne aruncau priviri urâte.

— Nu te teme, mi-a spus Rosa, o să se holbeze, dar nu vor face niciodată ceva rău. În Minnesota, oamenii nu vorbesc despre sentimentele lor.

Cuvintele ei nu m-au liniştit foarte mult, dar am ajuns cu bine în St Paul. Am condus pe străzi străjuite de ulmi înalţi şi case mai mari decât orice văzusem eu înainte. Grădinile erau mai verzi decât cele din Oraşul de Smarald şi stropitorile străluceau în lumină mai ceva ca diamantele. Mă simţeam pierdută şi atunci am început să plâng. Nu pentru Clara, ci pentru mine însămi.

— Va fi bine, m-a mângâiat Rosa.

Când am ajuns la ea acasă, încă plângeam. Odată intrată, m-am oprit din plâns, şocată cu adevărat de dimensiunile locuinţei. Două etaje şi trei dormitoare! Unul dintre ele mi l-a dat mie. Cu toate că era o casă veche, construită cu peste cincizeci de ani înainte, bunica echipase baia cu cea mai nouă tehnologie disponibilă şi bucătăria era nou-nouţă, toată pe bază de electricitate. Nu

ştiam cum să folosesc toate acele obiecte, atât de curate şi strălucitoare. Clara avea o fântână şi o terasă.

Am descoperit un televizor în sufragerie. Pe el era aşezată o familie de mamuţi, sculptată într-o bucată de fildeş de culoare. După ce îmi povestea bunica, erau din Siberia, vechi de mii de ani. Un colţ uriaş de mamut atârna deasupra şemineului. Fusese al unui mamut care a murit în secolul XX.

— Au rezistat atât de mult timp, îmi povestea Rosa cu tristeţe. Dacă am fi reuşit să-i mai păstrăm doar câţiva ani, cred cu tărie că ştiinţa modernă ne-ar fi oferit un remediu pentru boala lor. I-am fi păstrat pe vecie. Măcar mai avem ţesuturile lor şi este slujba mea să mă asigur că rămân în siguranţă la Institut. Sunt vremuri, Emma, când tot ce poţi să faci e să conservi şi să speri.

Deşi am aflat mult mai târziu, Louis W. Hill a murit în 1948. A lăsat prin testament o sumă impresionantă Institutului, dar cu condiţia ca; i cercetătorii să fie de acord să păstreze ţesuturile de mamut în stare congelată şi pe Rosa drept custode. Evident, au apărut imediat oameni care au considerat această condiţie o nebunie. Îi voiau banii, dar nici nu voiau să audă de Rosa ori de mamuţi. Aşa se face că restul carierei ei a fost o

luptă continuă pentru a-şi păstra slujba şi lăzile frigorifice pline cu fetuşi şi ţesuturi de mamut. Era ca şi cum ar încerca să apere un tratat, dar cum îţi spuneam, abia mai târziu am aflat toate astea.

În sala de mese a casei bunicii erau două fotografii superbe cu mamuţi de Ansel Adams. Louis Hill îl angajase să imortalizeze turma din Glaciar în ultimele ei zile. Adams nu era un fotograf de animale, dar mamuţii erau o parte a acelui Vest sălbatic pe cale de dispariţie pe care îl iubea atât de mult. A îmbrăţişat oferta de îndată. Văzuţi cu ochii lui Adams şi capturaţi cu camera lui, mamuţii păreau nemuritori, aşa cum părea şi decorul: iarbă bogată, pini înalţi şi munţi acoperiţi de zăpadă.

Am ajuns la Rosa pe la mijlocul verii lui 1958, la vârsta de nouă ani. Prin august îmi terminasem de aranjat camera. Ferestrele dădeau spre coroanele bogate ale copacilor, o privelişte neobişnuită pentru mine, care eram obişnuită cu toate câmpiile vestului Dakotei de Sud. Când soarele intra în camera mea, avea o lumină verzuie şi pete verzi-aurii dansau pe podea şi pereţi. Zilele erau încinse şi umede, nopţile erau pline de zgomote: vâjâitul frunzelor, insecte, radiouri, oameni vorbind pe verandele vecinilor. Cerul, mărginit de acoperişuri şi copaci, avea prea

puţine stele.

Cu greu, dar am supravieţuit acelei prime veri. Copiii sunt mai rezistenţi. Toamna a trebuit să plec la şcoală. Rosa reuşise, cu destulă dificultate din cauză că m-am înscris târziu, să mă introducă la şcoala elementară a Universităţii din Minnesota. Spunea că o să primesc o educaţie mai bună şi că voi fi mai puţin discriminată.

— Prejudecăţile despre indieni sunt un apanaj tradiţional al acestor locuri, dar lumea se schimbă. Puterile înfrânte în ultimul război mondial ne-au arătat că lumea poate avea o faţă foarte urâtă. E timpul să învăţăm de la ei şi să devenim mai buni.

Spre deosebire de Clara, Rosa a fost o optimistă. Poate nu e un mod tocmai raţional de a privi lumea, dar cu siguranţă te ajută să ai o viaţă mai frumoasă.

A avut dreptate în legătură cu educaţia pe care am primit-o la şcoala primară şi la liceul universităţii. Era într-adevăr o instituţie de învăţământ de calitate. Nici până azi nu ştiu dacă am fost discriminată sau nu. Eram timidă şi retrasă, singurul elev indian într-o şcoală în care erau numai albi, cu excepţia

* *r*... A *

unui elev afro-american şi a unuia asiatic la origine. În mare parte din timp, colegii mei erau

politicoşi şi mă lăsau în pace. O dată, cel mult de două ori, s-au luat serios de mine, dar aşa cum o fac adolescenţii. Nu-şi dădeau nici ei seama ce fac. În general, grupul lor se abţinea. Pentru ei, nu trebuia să fiu nicio ţintă a atacurilor, dar nicio prietenă.

Ţine minte că nu a fost niciodată evident că eram indiancă. Numele meu era Ivanov. Singura amintire a Clarei de la Serghei… Numele şi, poate, tristeţea profundă, tipic rusească. Rosa a crezut că e mai bine să folosim „Ivanov” şi nu „Two Crows”.

— Albii te vor lua mai în serios dacă ai un nume de alb, mi-a spus.

Puteam să folosesc Stevens, numele ei, dar cred că îi plăcea să-şi aducă aminte de Serghei aşa…

Aveam ochi albaştri, păr şaten şi creţ şi aveam pielea mult mai deschisă la culoare pentru că stăteam mult să învăţ în casă. Ori eram în casă şi citeam, ori eram afară, sub un copac şi citeam. Nu prea mă vedea soarele.

Nu cred că prejudecăţile m-au izolat atât. Mai degrabă o combinaţie între caracterul meu studios şi lipsa de abilităţi sociale. Nu puteam să-mi înţeleg colegii. Ce-i determina să meargă înainte? Vieţile lor – formate şi date şi note – păreau mici şi

meschine, întocmai precum erau cartierele închistate de case şi copaci. Planurile lor de viitor erau la fel de modeste: facultate, apoi o slujbă bună şi căsătoria. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu pot obţine mai mult de la viaţă. Voiam ceva mai mare, precum cerul de deasupra Standing Rock. Nu am ştiut exact ce anume voiam multă vreme. Citeam science fiction şi visam.

Singurul meu prieten era băiatul asiatic, Hiram Fong. Sora lui era retardată – pe atunci puteam vorbi spune astfel de lucruri – şi el era singura speranţă a familiei.

— Şi-au pus speranţele în cine trebuie, îmi spunea Rosa. Hiram este la fel de inteligent ca bunicul tău, Serghei.

Cum să ţi-l descriu mai bine? Nu era timid ca mine, dar avea o îndrăzneală lipsită de tact care îi speria pe ceilalţi. Plus că era mult prea inteligent pentru a fi popular. În jumătate din timp, nici nu înţelegeam ce zice. De obicei, adolescenţii nu pricep ironia, şi felul lui special de umor nu le prea plăcea, plus că doar puţini adolescenţi înţeleg fizica de secol XX, pasiunea lui. Aveam şi eu iubirile mele, care erau biologia şi literatura, deşi nu mă pasiona analiza literară a SF-ului mai mult decât analiza apei. Pur şi simplu îmi doream să mă scufund şi să trăiesc printre cuvinte,

precum peştii trăiesc printre plantele subacvatice.

Amândurora ne plăcea SF-ul. Era legătura noastră cea mai puternică. Şi fiecăruia dintre noi îi plăcea familia celuilalt. Tatăl lui Hiram era cercetător la universitate şi mama lui avea un doctorat în psihologie, dar stătea acasă şi o îngrijea pe sora lui, un copil tare dulce, dar blestemat cu sindromul down. Fetiţa s-a descurcat mult mai bine decât te-ai fi aşteptat în anii şaizeci.

Casa lor era asemănătoare cu a Rosei: mare, plină de cărţi şi artefacte. În cazul familiei Fong, artefactele erau din China: covoare din mătase, vaze din porţelan, caligrafie înrămată, pipe pentru opiu. Doctorul Fong susţinea că opiul este un medicament nemaipomenit, atâta timp cât este folosit cu grijă şi cap. Aşa cum era distribuit cu forţa de Imperiul Britanic, era un blestem.

Ca şi Rosa, familia Fong vedea lumea cu alţi ochi decât majoritatea celorlalţi şi de aceea mă simţeam atât de bine cu ei. Chiar dacă nu apreciau mâncarea congelată – doamna Fong folosea numai ingrediente proaspete în mâncare –, respectau munca bunicii mele.

— În prezent nu prea avem nevoie de ţesuturi păstrate la rece, argumenta domnul Fong, dar sunt sigur că această nevoie va creşte în viitor şi munca bunicii tale va deveni din ce în mai

importantă.

— Poate vom reuşi să construim oameni într-o zi, folosindu-ne de părţi îngheţate, ca în cazul lui Frankenstein, spunea Hiram, în timp ce-şi înfuleca cina cu beţişoare. Poate vom reuşi chiar să-i îngheţăm pe oameni şi să-i trezim după o mie de ani în viitor. Pare un pic mai interesant decât mazărea congelată, nu?

— Probabil că vor fi mai multe aplicaţii posibile pentru munca pe care Rosa Stevens a început-o, a conchis doctorul Fong.

— Monstrul lui Frankenstein nu era făcut din părţi îngheţate, ci din părţi proaspăt prelevate, a intervenit doamna Fong, o cititoare înrăită. Dacă era şi mai proaspăt, poate ieşea chiar mai bine. Cynthia, te rog să nu te joci cu mâncarea.

Eu şi Hiram am absolvit liceul în 1967. Statele Unite purtau un război atât în Asia, cât şi în ţară, contra propriilor cetăţeni. Cred că ai studiat la şcoală, nu, Emma?

— Arderea oraşelor, i-am răspuns, Panterele Negre şi MIA.

— Mişcarea Indienilor Americani a venit un pic mai târziu, dar în rest ai dreptate. Chiar şi Minneapolis a ars un pic în perioada aceea, dar a fost doar o scânteie modestă în comparaţie cu Detroit.

Hiram a plecat la Harvard. Eu am urmat o facultate modestă în arte liberale de pe lângă Philadelphia. Ne-am jurat să păstrăm legătura şi am şi făcut-o în primul an. După aceea, viaţa ne-a îndepărtat. Interesul crescând al lui Hiram pentru fizică a crescut, în timp ce eu eram pasionată de politică. El credea în injusteţea războiului îşi nu voia deloc să plece în Vietnam, dar ştia că avea nevoie de un CV impresionant pentru a putea practica fizica pe care şi-o dorea. Să protesteze contra războiului a fost un risc pe care n-a vrut să şi-l asume.

Îmi părea rău pentru el şi îl compătimeam un pic. Cum putea fi cineva atât de grijuliu, într-o perioadă când totul era în schimbare?

Probabil că profesorii tăi nu ţi-au spus cât de plini de speranţă erau anii şaizeci. Da, era multă violenţă pe străzi. Poliţia, FBI-ul şi Garda Naţională erau mai mult decât periculoşi. Mulţi oameni au murit în moduri dubioase, şi mai mulţi au intrat la închisoare pentru lucruri pe care sigur nu le-au comis. Cu toate astea, bătea un vânt nou, schimbarea se simţea în aer şi noi credeam cu tărie că suntem arhitecţii unei noi mentalităţi. S-a dovedit mai târziu că ne-am înşelat. Criza anilor şaizeci s-a târât şi de-a lungul anilor şaptezeci, iar în 1980, Ronald Reagan a început o domnie a

reacţiunii.

Încă mai cred că Hiram a procedat greşit cu prudenţa lui. Nu am mai corespondat încă dinainte să se încheie războiul pentru că nu mai aveam nimic important să ne spunem. Prietenia noastră s-a încheiat fără nicio ceartă, în tăcere. I-am urmărit ulterior cariera prin reviste. E impresionantă şi încă mă mai mir că nu a luat un Premiu Nobel, precum Serghei.

După absolvire, am rămas în est şi am început să lucrez la teza mea de doctorat în biologie. Nu m-am implicat niciodată în MIA, deşi citeam despre ei în ziare. Ocuparea Alcatrazului! Luptele de la Pine Ridge! De ce nu m-am întors în St Paul sau Standing Rock? Poate pentru că sunt mai degrabă o teoreticiană a politicii decât o duelistă; pentru că nu mă simţeam atât de indiancă; pentru că problema mea era pacea.

Când m-am întors în St Paul, am fost aproape bruscată de schimbarea bizară pe care am observat-o la bunica. Din ce în ce mai rece şi mai indiferentă cu felul cum arăta, începuse să se îmbrace în cardigane şi diferite pânze. Toate o făceau să arate ca o bătrână Lakota din secolul al XIX-lea. Părul ei, mereu tuns scurt şi îngrijit cu gust, îi atârna acum mult prea lung. Îl purta în codiţe sau lins pe spate. Faţa, ridată de trecerea

anilor şi de repetată expunere la soare, semăna cu cea a mătuşilor mele.

A continuat să meargă zilnic la Institutul Hill. Louis W. Hill nu menţionase nicio dată a pensionării pentru ea în testamentul său, ceea ce a dus la izbucnirea mai multor tensiuni în rândul celorlalţi cercetători. În acele zile, la conducere era un director care a decis că era cel mai bine să aştepte ca Rosa să nu mai fie aptă de muncă. O concluzie la care ajunsese în urma discuţiilor cu diferiţi avocaţi. Louis Hill fusese un om obsedat de control şi foarte atent la detalii. A coordonat în mod direct facilităţile parcului Glaciar până la cele mai mici chichiţe, precum modelul în care erau decupaţi arbuştii şi aspectului meniurilor. Poate că odată cu viaţa pierduse controlul asupra parcului – doar le aparţinea tuturor americanilor, în teorie cel puţin –, însă Institutul era al lui şi numai al lui. Viu sau mort, tot el îl controla şi stipulările din actul de donaţie erau foarte multe. Dacă nu erau respectate, banii ar fi ajuns la administraţia parcului.

Directorul ar fi putut încerca să înfrângă juridic testamentul, dar i s-a părut prea riscant. Ministerul râvnea de mult la acei bani şi, dacă nu îl respecta în totalitate, în mod sigur l-ar fi dat în judecată. Mai bine să îndure ciudăţeniile lui Hill:

faza cu mamuţii dispăruţi şi indianca cea senilă, om de ştiinţă. Fie, n-avea decât să bântuie Rosa biroul şi laboratorul ei, până la urmă, într-o zi, avea să moară de bătrâneţe şi atunci acele spaţii, echipamente şi bani vor putea fi revendicate pentru scopuri mai bune.

A trăit până la 93 de ani şi a continuat să meargă la serviciu până în ultimele sale săptămâni de viaţă. La moartea ei, în 1985, i-am moştenit casa.

Conform ultimelor ei dorinţe, am incinerat-o. Şi-a dorit ca rămăşiţele ei să ajungă pe Standing Rock. Nu ştiam cum-vor reacţiona rudele mele la această idee, aşa că nu le-am spus nimic. După cum îţi dai seama, trăisem deja mult timp în lumea albilor. Educaţia mea de Lakota se oprise la zece ani şi avea mari lacune.

I-am dus urna Rosei în rezervaţie şi am împrumutat un cal de la vărul meu de-al doilea, Billy Horn. Billy se schimbase mult: era acum un bărbat de vârstă mijlocie, cu burtă de om la casa lui. În tinereţe a fost un activist înfocat MIA şi a purtat şi el părul lung şi pana înfiptă în pălărie. Acum avea părul strâns în două cozi. Încă mai purta pălăria, dar fără pană şi, deşi încă avea puşca – era un ţintaş foarte bun acum o lăsa în camionetă în cea mai mare parte a timpului.

— Numai ţinte cu patru picioare mai nou, îmi spunea în glumă. M-am lăsat de vânătoarea de agenţi FBI. Era o risipă prea mare de muniţii.

Calul pe care mi l-a împrumutat Billy era un appaloosa cu pas uşor şi foarte blând.

— E mai uşor să cazi dintr-un balansoar decât de pe el, m-a avertizat. Încearcă să nu pici. Nu vrem să-i rănim sentimentele lui Moonie, a adăugat în timp ce mângâia animalul.

Am călărit printre dealurile de culoarea ceaiului verde, cu vulturii însoţindu-mă de la depărtare, agăţaţi parcă de cerul albastru. Aceştia era vulturi Swainson, nu Recitail, precum cei din Minnesota. Legănându-mă în şa, am realizat că sunt îndrăgostită de această ţară. Missouri era o rază azurie în depărtare. Doar unul dintre nenorocitele de lacuri făcute de ticăloşii de la Corpul Inginerilor. De unde eram eu nu puteai să vezi artificiala întindere de apă, mărginită de metri întregi de noroi. În schimb, îmi puteam imagina cum trebuie să fi arătat râul odată. Ar fi fost lemne plutind în derivă şi venind să se usuce la mal şi mamuţi îmbăindu-se în valurile puţin adânci, cu trompele ridicate, stropindu-se unii pe ceilalţi.

Am despachetat lopata şi i-am săpat mormântul Rosei. După ce am înmormântat-o, am

ars un pic de salvie. Moonie mânca iarbă în apropiere. În acea după-amiază m-am hotărât să mă întorc în Standing Rock, deşi nu ştiam exact când. Voiam să-mi definitivez educaţia Lakota.

Am ajuns din nou acasă la Billy pe seară. A luat-o în primire pe Moonie.

— Văd că nu te-a rănit. A mers totul bine? Ai aşezat-o cum se cuvine pe Rosa?

L-am privit surprinsă, dar el continua să zâmbească şugubăţ.

— Poate ai mai multe diplome decât mine, dar nici eu nu sunt prostul proştilor, Liz. Era destul de uşor să-mi dau seama pentru ce mi-o ceri pe Moonie. Mă gândeam să mă iau după urma paşilor tăi mâine, să mă duc să vorbesc cu Rosa, doar să mă asigur că e bine.

— Nu sunt sigură că am făcut ce trebuia.

— Crazy Horse a spus că morţii trebuie înmormântaţi pe pământurile sale. Iată cum judecăm noi.

A făcut cu mâna în întuneric, salutând parcă Standing Rock.

— Atât timp cât reuşim să ţinem antropologii la distanţă. Dacă ar fi fost să mă supăr pe tine pentru ceva, e pentru incinerare. Încalcă tradiţia, dar ştiu că Rosa oricum făcea numai cum voia ea.

Îi plăcea să glumească pe seama

antropologilor. I-am oprit mai demult şi ne-am şi recuperat mulţi dintre strămoşi din locuri precum Muzeul Smithsonian. Marea problemă erau hoţii de artefacte şi fosile. Un întreg Tyrannosaurus Rex scos din pământurile noastre şi vândut Muzeului Field! Oamenii n-au pic de ruşine! Ar fura şi cămaşa de pe indieni!

Bunica a făcut o pauză; ochii îi ardeau cu flăcări albăstrii. A inspirat adânc şi a continuat povestea.

— M-am întors în St Paul să mai arunc o privire prin casa Rosei. O vizitam regulat în timpul vieţii, dar acum locul ăsta nu mai era căminul meu. În plus, în pod său prin subsol nu mai intrasem de ani întregi.

Podul era unul obişnuit, plin de cutii şi de praf. Mi-aduc aminte că bombăneam, conştientă fiind că va trebui să le iau pe fiecare la mână. Subsolul, în schimb, era plin de congelatoare, dar nu genul în care păstrezi legumele. Erau din cele mari, cum se găsesc în laboratoare. Numai Marele Spirit poate şti cum le cărase până acolo. Mai mulţi bărbaţi puternici şi un fel de scripete e tot ce-mi pot imagina. O scrisoare era prinsă de uşa unuia dintre aparate.

„Dragă Liza”, scria o mână nesigură, bătrână, „nu am încredere în directorul Institutului, aşa că

am mutat toate mostrele de ţesut aici. Ţi-am lăsat două generatoare de rezervă. Te rog, ai grijă ca temperatura să rămână constantă. Cu dragoste, bunica”.

Am râs surprinsă, dar deloc bucuroasă. Bunica devenise chiar mai ciudată decât credeam. Să mute ţesuturile de mamut în subsolul ei? Cum aş fi putut să vând casa în condiţiile acestea? Am continuat să râd şi apoi am verificat resemnată temperatura congelatoarelor. Fiecare lucru la vremea lui. În primul rând trebuia să fac ordine în casă.

Vieţile unor oameni se schimbă în mod dramatic, printr-o singură decizie sau întâmplare. Nu e şi cazul meu, Emma.

Schimbările din viaţa mea s-au petrecut mereu lent, printr-o serie de mici evenimente sau decizii.

Primul pas a fost să îmi dau seama la Standing Rock cât de mult iubesc aceste ţinuturi. Al doilea pas a fost găsirea congelatoarelor şi faptul că m-am asigurat că funcţionează corect. Fără ca măcar să mă fi gândit vreodată la aşa ceva, congelatoarele alea au devenit responsabilitatea mea. Dacă are vreo morală povestea asta, e să nu faci nimic fără să te gândeşti înainte. Nu mă plâng de viaţa mea, mi-a plăcut până acum, dar mi-ar fi fost mai bine dacă uneori gândeam mai mult.

Al treilea pas a fost să fac curăţenie în casă. S-ar putea să ţi-l imaginezi ca pe un proces obositor şi enervant, dar pentru mine era o expediţie. Exploram viaţa bunicii mele, tot aşa cum Lewis şi Clark au explorat Missouri şi Munţii Stâncoşi. Ca şi ei, am dat peste mulţi mamuţi şi a trebuit să fac multă muncă grea şi murdară. Dacă acum ar trebui să aleg între ceea ce am avut eu de făcut şi ceea ce au făcut ei, nu mi-ar fi deloc uşor să mă hotărăsc.

Cu dulapurile a mers repede. Rosa deja cam scăpase de hainele ei. Femeia pe care mi-o aminteam atât de elegantă şi-a petrecut ultimii ani din viaţă în blugi, cămăşuţe, cardigane şi pantofi uzaţi. Nimic nu era într-o stare suficient de bună, încât să poată fi donat. Am aruncat tot.

Cutiile din pod erau pline cu acte, majoritatea vechi de ani întregi. E uimitor ce pot păstra oamenii pe care-i consideri atât de sănătoşi. Poate că Rosa a devenit din ce în ce mai temătoare odată cu trecerea anilor sau poate că a obosit să tot sorteze hârtii. Aproape toate au ajuns în foc, într-o zi în care ploaia îmi bătea ritmic în geam. E ceva atât de reconforant în a sta în faţa şemineului într-o astfel de zi, privind cum vechi declaraţii de impozit ard şi se înnegresc.

Mare parte din greutatea pe care o simţeam

când mă gândeam la tot ce îi aparţinuse Rosa mi s-a ridicat în acea zi. Eram conştientă că de abia acum urma ce era mai greu. Era rândul cărţilor. Nu aveam nicio şansă să le înghesui pe toate în micul meu apartament din Massachusetts şi nici nu le voiam pe toate. Însă o carte nu poate fi dăruită sau vândută cu uşurinţă. Cel mai bine e să le dai prietenilor, dar toţi prietenii Rosei erau deja morţi şi eu nu aveam niciun prieten în oraşele gemene.

M-am hotărât să păstrez cărţile despre indieni şi le-am împachetat pentru a le trimite în est. Apoi am intrat în biroul Rosei şi am văzut cărţile despre mamuţi. Acopereau un perete, cu faţa către ferestrele dinspre grădina, acum foarte neîngrijită. Şi ce grădinar iscusit fusese în trecut! Pe cel de-al treilea perete se afla biroul ei şi un fişier vechi făcut din stejar. Două dintre sertarele sale erau articole scrise de Rosa despre mamuţi şi refrigerarea uscată.

Aceste hârtii trebuiau să ajungă într-un loc mai special. Aici era adunată toată munca ei de-o viaţă şi a fost unul dintre cercetătorii respectaţi ai vremii ei. Mi-am călcat pe inimă şi l-am sunat pe directorul Institutului Hill. Nu-mi mai aduc aminte numele lui. Era ceva care suna a combinaţie între Coasta de Est şi Anglia: două nume alăturate, cu

un titlu în faţă. Doctorul Ramsey Sibley său. Crosby Washburn. Avea un accent din zona vest-centrală, cu o notă de rafinament estic. Îi părea foarte rău să audă de moartea bunicii. O femeie remarcabilă!

A

O inspiraţie pentru toţi! Însă nu era interesat de lucrările ei.

— Am ales o nouă direcţie pentru institut şi nu ne mai ocupăm de mamuţi, domnişoară Ivanov. Dar universitatea s-ar putea să fie interesată. Vă sugerez să vorbiţi cu ei.

I-am vorbit despre ţesuturile de mamut. Doctorul Sibley a început să chicotească:

— Mă tem că bunica dumneavoastră devenise un pic excentrică în ultima vreme. Era convinsă că ţesuturile sunt mai în siguranţă în subsolul ei şi noi nu ne-am opus. După cum ştiţi, domnul Hill a cerut ca mostrele să fie păstrate pentru eternitate, dar ele îi aparţineau doamnei Stevens. Era dreptul ei să le ia. Odată îndepărtate, ne-am consultat cu câţiva avocaţi şi am aflat că nu suntem obligaţi să le luăm înapoi.

Mie îmi suna a manipulare a legii, dar nu aveam de gând să mă cert. I-am mulţumit doctorului Crosby Sibley pentru ajutor şi am închis.

— Şi aşa m-am trezit, Emma, cu un birou plin de cărţi despre mamuţi şi cu un subsol plin de mamuţi îngheţaţi. Biroul îl puteam strânge şi pune într-un depozit, dar ţesuturile erau o adevărată dilemă. Nu puteam vinde casa până ce nu le găseam un adăpost. Mi-am petrecut următoarele două săptămâni sunând pe la diferite instituţii academice, dar, cum era vară, nu prea am reuşit să dau de nimeni dintre oamenii de decizie.

Încă mai strângeam şi împachetam. Feţele de masă şi prosoapele Rosei erau prea uzate şi au ajuns la gunoi. În bucătăria erau foarte puţine lucruri care mă atrăgeau: ceva veselă făcută manual. Pe restul le-am vândut în curte.

În cele din urmă, am ajuns la camera copilăriei mele. Ulmul din faţa ferestrei dispăruse şi fusese înlocuit cu un arţar argintiu. În rest, totul era la locul lui. O pătură brodată cu o stea acoperea patul. Fusese lucrată de una dintre verişoarele mele din Standing Rock. Jucăria mea preferată, Marnie, un mamut din pluş, se odihnea pe pernă. Unul dintre ochii de sticlă aurii fusese schimbat de mult cu unul albastru.

Eram la capătul puterilor. Nu e deloc uşor să faci ordine printre lucrurile fiinţei care te-a crescut. Dacă nu aş fi fost atât de prinsă de ce făceam, poate că mi-aş fi dat seama că, într-un

final, durerea mă va copleşi. În plus, eram foarte frustrată. Nu puteam lăsa congelatoarele nesupravegheate şi nici nu aveam cum să le găsesc o nouă casă până în toamnă. Eram sigură că va trebui să-mi iau un concediu neplătit, iar în caz că nu mi se aeroba, să demisionez.

În seara aceea am zăcut în sufrageria Rosei şi am băut mult vin, studiind obiectele pe care nu le împachetasem încă: mamuţii de pe vechiul televizor, colţul de deasupra şemineului, fotografiile lui Ansel Adams şi cărţile. Ce aş fi putut face în continuare? De ce mă părăsise bunica, lăsându-mi toate astea pe cap? De ce a trebuit să îmbătrânească şi să moară? Nu şi-a dat seama cât de dor îmi va fi de ea? Chiar dacă nu treceam prea des pe acasă, îmi făcea bine să o ştiu pe ea trebăluind prin grădină sau pe lângă congelatoare. Sunt bătrână acum, Emma, dar asta nu înseamnă că nu mi-e dor de bătrânii mei, mai ales de Rosa.

Niciodată nu m-am dat în vânt după băutură. Indienii nu prea beau. Dar în seara aia am băut mult prea mult. Mă simţeam cam ameţită când m-am dus în dormitor. În loc să merg în dormitorul pentru oaspeţi, unde stăteam în mod normal, am intrat în vechea mea cameră. După ce am strâns cuvertura cu stea, m-am întins pe cearşafurile

curate. Miroseau a levănţică, floarea preferată a Rosei. Găsisem săculeţi în fiecare cuvertură şi în fiecare dulap.

M-am prăbuşit lângă Marnie şi am început să visez. Nu prea mi-aduc aminte visele şi când mi se întâmplă să o fac, de obicei sunt fragmente din activităţile cotidiene, adunate alandala precum un puzzle sucit – o dovadă în plus că psihologii albi au dreptate când susţin că visele sunt doar procesul prin care creierul îşi pune în ordine experienţele cele mai recente, un fel de reconfigurare RAM.

Însă acel vis a fost altfel şi se făcea că eu eram într-o casă construită din oase. Era foarte puţină lumină. Venea de la un foc slab, pâlpâitor aproape. Oasele erau uriaşe. Mă uitam la ele captivată.

O femeie mică, şubredă stătea de partea cealaltă a focului, în faţa mea. Purta o rochie de piele, înnegrită de fum şi plină de grăsime. Dacă odată fusese albă, acum nicio culoare certă nu mai putea fi distinsă. Părul îi cădea peste umeri, lung, rar şi alb.

— Nu vreau să mă implic, i-am strigat. Rosa mi-a pus totul pe umeri când a murit. Nu mi-a dat nici măcar şansa să mă opun. Am şi eu o viaţă! ţipam în timp ce-i arătam casa de parcă ar fi fost casa bunicii.

— Nu-mi vorbi mie despre viaţă, mi-a răspuns

bătrâna. Semenii mei sunt morţi cu toţii şi ai tăi îi vor urma curând. Nu ăsta a fost târgul cu Lakota? Dacă i-ar fi respectat pe mamuţi, bivolul şi Lakota ar fi în siguranţă acum.

— Bivolii au supravieţuit, m-am apărat eu.

— Atât de greu! Câţi mai erau în viaţă la sfârşitul marelui masacru făcut de albi? Câteva sute. Toate cele câteva mii de exemplare de azi sunt descendenţii acelor câteva sute. Sunt un spirit, nu un genetician, dar îmi pot da seama că cei de azi nu mai pot avea bogăţia genetică pe care o aveau acum două sute de ani.

— La fel s-ar întâmpla şi cu mamuţii dacă i-am învia, i-am răspuns.

— Rosa a salvat foarte multe ţesuturi, dar nu de la mulţi indivizi. S-ar putea găsi o anumită variaţie între atâţia cromozomi, a spus bătrâna. Noi, mamuţii, am putea fi într-o situaţie mai bună decât bivolii dacă am fi în viaţă. Într-o stare mai precară decât cea de acum greu am putea ajunge.

Din întuneric s-a auzit o altă voce:

— Ai studiat biologia. Sigur eşti la curent cu noile tehnologii. Toţi acei albi care pornesc companii pentru a face profit din gene… Tehnologia necesară recreării poporului nostru e foarte aproape de a se naşte.

Deja o puteam vedea pe cea care vorbea: o

femeie solidă, între două vârste. Avea un păr negru, împletit, şi rochia de culoarea norilor într-o după-amiază de vară, străbătuţi de raze răzleţe deasupra Standing Rock.

— Biologia nu este atât de simplă pe cât pare, m-am adresat celei de-a doua femei. Nu tot ce spun acei antreprenori poate fi luat în serios. Bineînţeles că promit marea cu sarea în doi-trei ani. Au nevoie de investitori. Adevărul este că nu am niciun motiv să mă încred în promisiunile lor pentru viitorul apropiat.

— Fără ţesut, va fi imposibil oricum, mi s-a adresat bătrâna.

— Nu se poate să nu mai găsim ţesuturi în alte locuri, le-am răspuns.

O a treia voce, tânără şi melodioasă, s-a auzit:

— Rosa era principalul expert în criogenizarea mamuţilor. Îi era cineva egal prin muncă ori cunoştinţe? Cât de bune sunt alte mostre?

A treia femeie – zveltă şi graţioasă, într-o rochie de piele albă ca neaua – a păşit în lumină. S-a oprit în dreptul femeii între două vârste, în timp ce bătrâna se odihnea la picioarele lor. Toate trei mă priveau avid, cu ochii strălucitori în lumina flăcărilor.

— Am promis că voi găsi o casă pentru acele ţesuturilor. Îi datorez măcar atât Rosei, dar e tot

ce voi face. Am o viaţă a mea şi intenţionez să mi-o trăiesc.

Ochii lor atât de negri continuau să mă fixeze.

— Sunteţi sigure că sunteţi spirite indiene? Cunoştinţele voastre de biologie mă uimesc.

— În primul rând, a murmurat bătrâna, facem parte din visul tău. Evident, ştim tot ce ştii şi tu. În al doilea rând, şi noi, ca şi tine, trăim în secolul XX. Zeul albilor se plasează în afara timpului şi a spaţiului şi, după părerea mea, acordă prea puţină atenţie obrăzniciilor copiilor săi.

Spiritele indiene trăiesc în lumea la a cărei formare am ajutat. De ce nu? Am făcut o treabă foarte bună. La fel ca oamenii tuturor timpurilor – cu două sau patru picioare, păsări, peşti şi insecte – ne adaptăm timpurilor în care trăim. Nu te aştepta să fim precum spiritele descrise în manualele de antropologie.

— De asemenea, încearcă să nu mai bei atât de mult, a adăugat femeia matură. Nu-ţi face deloc bine.

A fost ultimul lucru pe care cele trei femei mi l-au spus. Cred că s-au transformat în mamuţi şi casa a dispărut, iar noi stăteam acum pe un plan negru, sub un cer plin de stele, dar e posibil ca partea asta s-o fi inventat-o eu. Poate am inventat tot. Niciodată n-am ştiut ce să cred despre vise,

Emma, deşi alţi oameni sunt atât de siguri şi le respect opinia.

M-am trezit în dormitor, lângă Marnie. O vreme am stat pe întuneric şi am încercat să-mi amintesc fiecare detaliu al visului. Într-un final, m-am ridicat şi, la lumina unei lămpi, l-am transcris pe tot. Credeam pe atunci că am vorbit într-adevăr cu spiritele? Nu. Visul meu se născuse din aburii alcoolului şi de la şederea mea în casa bântuia de mamuţi. Rosa era cea care vorbea cu mamuţii, nu eu. Totuşi, părea atât de real şi de plin de înţelesuri.

M-am decis că venise vremea pentru împachetat cărţile. Nu colecţia academică a Rosei, ci restul. Cărţile ei de ştiinţă erau depăşite, nu mă interesa Rusia modernă şi citeam doar rareori romane. Aproape totul putea merge la vânzare, împreună cu treizeci de ani de Scientific American şi National Geographic.

Vânzarea a avut loc trei săptămâni mai târziu. Era o zi însorită, chiar toridă, cu cerul acoperit cu nori cumulus ce puteau deveni uşor nori de furtună spre după-amiază. Am dus obiectele Rosei pe gazonul din faţa casei: cărţi, lucruri de prin bucătărie şi câteva piese de mobilier.

Prima persoană care a apărut a fost un bărbat înalt, cu păr lung, negru. Purta o cămaşă cu

imprimeu, blugi, bocanci de lucru şi curea lată, cu o cataramă argintie-turcoaz. Poate te îndoieşti că mi-l pot aminti atât de bine după atâţia ani, dar pot. Nu e deloc greu să-ţi aminteşti ce purta Delbert în oricare zi. Nu prea îşi schimba stilul. Iarna purta cămăşi flanelate şi uneori avea o cataramă cu mărgele. Avea o piele maro pictată din loc în loc din cauza acneei. Avea ochi căprui, deşi n-am observat la început. Cum aş fi putut, de vreme ce era aplecat peste cărţi? Era clar indian, dar nu Lakota. M-am gândit că Ojibwa când i-am văzut pieptul lat. Un universitar sau un activist MIA ori ambele.

Alţi oameni veneau şi cumpărau mobilă sau veselă. El s-a concentrat pe cărţile Rosei, parcurgându-le atent şi într-un final a venit la mine cu un maldăr. Majoritatea erau cu poveşti şi mare parte despre Minnesota şi vestul central.

— Speram că vor fi mai multe despre indieni, a spus, şi mamuţi. Nu sunt nici pe departe atât de importanţi pentru Ojibwa precum sunt pentru Lakota şi Dakota, dar avem şi noi câteva cântece şi poveşti despre ei.

— Pe alea le păstrez, i-am răspuns.

— Ghinionul meu… a continuat zâmbind.

I-am observat ochii. Sigur avea strămoşi albi, probabil călători.

— Mă numesc Delbert Boisvert, a adăugat imediat. Tu trebuie să fii nepoata Rosei. Ţi-am văzut numele în necrolog. Am pândit vânzarea încă de când am aflat că a murit. Nu cultiv orez sau trestie ca semenii mei, ci vânez şi colecţionez cărţi.

Am sfârşit acea zi stând de vorbă şi bând limonadă pe veranda mea. Delbert i-a ajutat pe cumpărători să încarce mobila şi vesela pe care o cumpăraseră. Mi-a recitat şi un cântec despre mamuţi pe care marele antropolog Frances Densmore l-a cules:

Se apropie.

Se apropie precum tunetul.

Oh, voi, fraţii mei.

După aceea, mi-a mai recitat şi o poezie Ojibwa de dragoste, culeasă tot de Densmore:

Credeam că era un alt flăcău.

Dar era clipocitul vâslei iubitului meu.

— În funcţie de direcţia canoei – pleacă sau vine – poate fi un cântec de dragoste vesel sau trist, îmi explica Delbert. Mi în plac cele vesele. Pentru mine, canoea soseşte.

Aşa l-am cunoscut pe bunicul tău. Înainte de el fusesem mereu atentă cu sentimentele mele, poate pentru că îmi pierdusem mama şi casa încă de mică. Ştiam că oamenii nu sunt de încredere.

Puteau muri precum Clara sau dispărea din viaţa mea, precum rudele de la Standing Rock.

Te gândeşti probabil că aş fi putut afla siguranţa asta la Rosa. M-a iubit şi s-a îngrijit de mine toată viaţa ei şi, dacă aş fi fost un pic mai atentă, poate aş fi învăţat câte ceva şi despre integritate şi loialitate. Ea nu s-a trădat pe sine niciodată, iar mie mi-a fost întotdeauna loială.

În orice caz, am stat de vorbă până la miezul nopţii, apoi el a plecat acasă şi eu am urcat în dormitor. Nu am visat nimic în acea noapte, dar nu m-am putut gândi decât la ce bine arăta Delbert. Nu e nimic mai frumos decât un bărbat atrăgător. E precum un curcan cu penele desfăcute sau un mamut cu trompa în aer.

Del s-a întors în dimineaţa următoare şi ne-am petrecut ziua discutând despre viaţa mea în St Paul şi Massachusetts şi despre cum trăia el în rezervaţia Red Lake şi în Minneapolis.

Îl ghicisem destul de bine. Studiase arta de interior la Universitate, dar nu avea o diplomă.

— Eram nevoit să investesc prea mulţi bani şi prea mult timp. Nu aveam niciuna, nici alta.

Mi-a mărturisit că e pictor.

— De fapt, nu sunt numai pictor. Zugrăvesc case ca să câştig un ban şi pânze ca să nu-mi pierd minţile.

Îi cunoştea pe cei din MIA, dar nu era un membru activ.

— Am câteva diferende cu ei în privinţa strategiei adoptate şi nici nu ne înţelegem bine în plan personal, dar nu vreau să-i vorbesc de rău.

Totuşi, acolo era o poveste pe care el nu voia s-o spună… Într-un anume fel, el era un fel de hibrid: mai indian decât mine, dar nu la fel de indian precum rudele lui din Red Lake sau din magherniţele de pe Franklin Avenue în Minneapolis. În acele vremuri, indienii erau cei mai săraci oameni din America, cei mai ignoranţi, cei mai bolnavi şi cu speranţa cea mai mică de viaţă. Chiar şi negrii trăiau mai mult decât noi. Totuşi, eu şi Delbert stăteam pe veranda casei Rosei, bând ceai cu gheaţă în loc de whisky sau bere şi având suficienţi bani pentru un trai decent şi o educaţie pe care doar albii şi-o puteau permite. Însă pe mine mă bântuiau dealurile din Standing Rock şi pe el, pădurile din Red Lake; împreună eram bântuiţi de rudele şi strămoşii noştri.

După cum spuneam mai devreme, viaţa mea este compusă din mici evenimente şi decizii pe care adesea nici nu mi-am dat seama că le-am luat. Când am ajuns în vest pentru a vinde casa Rosei eram sigură că mă voi întoarce în

Massachusetts.

Bunica a făcut o mică pauză. Îmi puteam da seama că meditează, după cele două linii ce-i încrucişau acum sprâncenele.

— Nu sunt sigură că aş fi vândut casa nici dacă nu l-aş fi întâlnit pe Del. Era casa copilăriei mele, era mult mai aproape de Standing Rock decât apartamentul meu din est şi ţesuturile de mamut erau o mare problemă. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu le pot abandona în braţele primei instituţii care ar fi prezentat un pic de interes. Acolo era munca de o viaţă a Rosei şi eu eram ţinută de un pact sacru al încrederii. Trebuia să mă asigur că vor fi folosite corect.

Iubirea pe care am început să o simt pentru Del mi-a uşurat foarte mult decizia. El era deja stabilit în Minneapolis şi nu avea de gând să plece către est. Dacă m-aş fi întors în est, l-aş fi pierdut. Şi nu aveam de gând… Era un bărbat atât de frumos! Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun toate astea. Nu ştiu dacă ar trebui să ştie o nepoată că bunica ei a fost o romantică dornică să-şi schimbe viaţa pentru că a întâlnit un bărbat chipeş…

Fii atentă la ce-ţi zic: nu-i nimic rău în a căuta frumuseţea, câtă vreme ai standardele potrivite. Frumuseţea adevărată îţi spune că posibilul

partener este puternic şi sănătos, capabil să producă şi să păstreze o coadă stufoasă şi o pereche de colţi enormi. Îţi poate spune că este inteligent, de vreme ce inteligenţa depinde – măcar parţial – de o bună sănătate. Vorbesc despre adevărata inteligenţă, cea pe care o poţi folosi, nu de cea a laboranţilor. Del era sănătos, educat şi avea multă experienţă. Era un bun artist şi era sclipitor. N-am regretat niciodată că l-am ales.

Eram prea tânără pentru a înţelege cum trebuie ales un partener, deşi eram foarte curioasă să ştiu cum alesese bunica. Bunicul locuia în New Mexico, într-o casă cu un atelier plin de picturi. Nu-mi puteam da seama dacă arătase bine vreodată. Pentru mine era ca toţi moşnegii: un bărbat înalt, slab, cu blugi şi cămaşă decolorată, aproape întotdeauna albastre. Îşi purta părul alb împletit şi avea de obicei o cârpă murdară de vopsea în buzunarul de la spate.

— Oricum, ne-am îndrăgostit şi ne-am petrecut vara împreună. Toamna, eu am plecat spre est şi mi-am strâns tot ce aveam prin apartament pentru a le aduce în St Paul.

Del s-a mutat în casă cât am lipsit şi a finisat mansarda. Rosa o lăsase aşa cum o cumpărase: lemn brut şi praf. A îndreptat pereţii, a pus

ferestre în partea nordică a acoperişului şi a acoperit podeaua cu gresie neagră. Mi-a spus că se curăţă mai uşor decât lemnul şi că îi place cum arată.

Au trecut decenii de când am văzut ultima dată atelierul, dar, dacă închid ochii, îl pot revedea şi acum: lumina intrând prin luminatoare, reflectându-se din pereţii albi şi conferind strălucire podelei negre. Picturile lui Del înşirate prin cameră. Pe atunci, arta lui era abstractă, dar eu puteam desluşi peisajele din Minnesota de nord în ele: linii dure, întunecate şi orizontale precum pinii ce străjuiesc un lac; linii verticale precum trunchiurile mestecenilor; tonuri de albastru precum cerul iarna şi nuanţe de roşu proprii răsăriturilor şi arţarilor toamna.

Am iubit acel atelier, acea casă şi pe Del. Nu am făcut o alegere greşită.

Când m-am întors, mi-am trimis CV-ul şi am primit o slujbă la o facultate de stat. Am început prin a preda „Introducere în biologie” şi am descoperit că acum îmi plăcea să predau, deşi în est aproape că uram să o fac. Studenţii mei vedeau educaţia ca pe un mod de a se lansa într-o lume care nu devenea deloc mai uşoară odată cu trecerea timpului. Cred că au văzut criza venind mai repede decât am făcut-o eu. Mulţumită Rosei

eu făceam parte din clasa de mijloc şi nu am simţit şocul. Ai fi crezut că faptul că eram indiancă o să-mi fie de ajutor.

În orice caz, studenţii mei luau şcoala în serios şi predatul e o plăcere atunci când studenţii vor să înveţe. Unii dintre ei – un număr pe care încă îl cred surprinzător – chiar iubeau învăţatul pentru esenţa lui sau poate pentru că-l considerau un dar. Oh, minunată lume nouă, ce comoară de ştiinţă zace în tine!

Bunica a zâmbit.

— Facultatea nu mi-a oferit posibilitatea de a cerceta, dar aveam destule de făcut. Studiile puteau aştepta.

S-a lăsat pe spate şi s-a relaxat, oftând.

— M-am trezit însărcinată cu mama ta. Nu a fost ceva plănuit, s-a întâmplat, dar am ştiut din primul moment că vreau să păstrez copilul. Aveam peste treizeci de ani şi, dacă voiam să am vreodată copii, nu era momentul să amân. Îi cunoşteam deja pe Del şi familia lui suficient de bine pentru a şti că mă pot baza pe materialul lui genetic. Prea mulţi copii indieni au murit de-a lungul timpului din cauza sărăciei, a bolilor sau a crimelor. Prea mulţi au fost luaţi de lângă familiile lor şi crescuţi ca albii, ca Rosa. Îmi doream ca acest copil să crească şi să fie crescut de părinţii lui.

Bunica a făcut o pauză şi mi-am dat seama că se gândea la lucruri pe care nu avea de gând să mi le spună. Într-un târziu a continuat:

— Del nu a fost însă atât de sigur ca mine… Artiştii au probleme când vine vorba să se aşeze la casa lor. Arta lor cere prea mult de la ei, dar am stat de vorbă îndelung şi am avut sprijinul familiei lui. Mama lui îşi dorea nepoţi şi el îi datora prea mult. Ea îi descoperise talentul când era mic şi l-a trimis să locuiască la rudele de la oraş, în aşa fel încât să poată vizita muzeele de artă şi să-şi poată cumpăra materiale pentru pictură. Fără ea – cine ştie ce-ar fi ajuns? Un alt pescar şomer după falimentul pescăriei tribale din Red Lake?

Mama tatălui său era şi ea de partea mea. Delores. Era una dintre bătrânele înţelepte şi era foarte respectată. Mama ta avea să fie prima ei strănepoată şi nu avea de gând să-l lase pe Del să dea bir cu fugiţii.

Toţi ar fi preferat ca mama copilului să fie o Ojibwa, dar până la urmă cu măcar eram indiancă. Erau îngrijoraţi cu toţii pentru că până atunci prietenele lui Del fuseseră, majoritatea, albe.

— Ce a zis străbunicul Claud? am întrebat-o.

— A zis că o să ne ajute dacă Del va avea nevoie. „O să primiţi atâta vânat şi orez sălbatic cât o să puteţi mânca şi, apoi, ştii că mama poate

să coasă. Acest copil va avea cele mai frumoase haine din oraşele gemene*, aşa i-a zis. Şi şi-a ţinut promisiunea. Mama ta a avut haine ce puteau merge direct la un muzeu, acoperite cu mărgele şi brodate cu lână. Le-am pus mereu deoparte, în caz că vor veni vremuri grele să le vindem.

Am născut şi fetiţei i-am pus numele Delores, după străbunica ei. Plănuisem să mă întorc la lucru, dar facultatea nu mi-a înnoit contractul încheiat iniţial doar pentru un an. Am presupus că motivul era copila, dar nu aveam nicio dovadă. În orice caz, pierderea slujbei a fost aproape o uşurare. Nu m-am recuperat după sarcină la fel de uşor ca alte femei, iar mama ta era foarte micuţă şi sensibilă. Nici nu mă puteam imagina lăsând o fiinţă atât de fragilă pe mâinile unui străin. Nici pe Del nu mi-l puteam imagina în rolul de tată casnic. S-ar fi concentrat pe picturile lui şi nici nu ar fi auzit-o plângând. Cum aveam nişte bani în bancă, moştenirea rămasă de la Rosa, nu mult, dar destul pentru o vreme, m-am hotărât să mai aştept până să mă reangajez.

În tot acest timp, ţesuturile de mamut erau încă în subsol. Cred că ar fi trebuit să mă preocup mai mult de ele, dar m-am lăsat distrasă de mutat, de cariera de profesor, de sarcină şi în mod cert aveam nevoie de bani. Totuşi, nu ştiam dacă era

cinstit să scot la vânzare munca Rosei? Puteam folosi ţesuturile pentru a-mi găsi ceva de lucru îndată ce eram gata. Aş fi putut merge la vreo şcoală interesată şi să le spun: dacă le vreţi, trebuie să mă angajaţi şi pe mine.

Nu le-am neglijat cu totul. Scriam în continuare scrisori şi dădeam foarte multe telefoane. În plus, am donat o parte dintre ţesuturi. Niciodată să nu e bină să păstrezi toate ouăle – sau orice altceva organic – într-un singur coş. Şcolile mă cunoşteau deja. Din ce în ce mai mulţi erau interesaţi. Biotehnologia deschidea posibilitatea studierii ADN-ului mamuţilor şi a comparării lui cu cel al elefanţilor. Cam acestea erau ştirile care ajungeau în presă şi îi ajutau să obţină fonduri. Deşi nu eram eu singura care deţinea mostre de ţesut de mamut, Rosa s-a asigurat că mostrele ei – acum mostrele mele – erau cele mai bune. La rândul meu, verificam congelatoarele şi generatoarele în mod regulat şi plăteam factura la electricitate mereu prompt.

Bunica s-a întrerupt.

— Unde rămăsesem?

— În St Paul, cu mama mea, i-am răspuns.

— Am supravieţuit un an de zile. Aveam grijă de copil şi vindeam ţesuturi de mamut. Del părăsise arta abstractă şi trecuse la peisaje cu

indieni la vânătoare, la pescuit sau la cules de orez. Parţial trăia sub influenţa lui Patrick Desjarlait, artistul Ojibwa din Red Lake. Între timp murise, dar Del îi studiase picturile. Şi la urma urmei era normal s-o facă, nu-i aşa? câţi pictori Ojibwa există în lume?

Era şi sub influenţa călătoriilor pe care le făcuserăm împreună spre nord pentru a o prezenta pe mica Delores rudelor ei. Del s-a întors de acolo cu schiţe pline cu Claud la muncă. Străbunicul tău şi-a pierdut slujba când pescăria tribală s-a închis. Acum îşi câştiga o pâine în mod tradiţional: vâna, punea capcane, cultiva orez şi mai lucra din când în când în construcţii. Era destul de bun şi la reparatul maşinilor. Într-o rezervaţie plină de hârburi, e unul dintre talentele cele mai preţioase. Cel mai adesea era plătit cu mâncare şi mulţumiri. Sărăcia şi-a găsit o nouă definiţie în rezervaţiile acelor ani.

Avea şi schiţe cu mama lui Del ţinând copilul sau cu Delores croşetând. Uneori, în picturile lui apar indieni moderni, alteori apar în costume tradiţionale. Era unul care îmi plăcea în mod deosebit – Claud îmbrăcat ca un războinic din vechime, aplecat asupra unui hârb pentru a-i repara motorul. Se puteau vedea influenţele lui Desjarlait şi WPA sau poate ale muraliştilor

mexicani. Claud, în veşmântul lui, cu blana şi penele, arăta ca un muncitor erou într-un oficiu poştal mural. Era măreţ, plin de îndrăzneală şi strălucitor.

Del a avut o expoziţie la Centrul Amerindian din Minneapolis, în urma căreia a primit o slujbă la un cazinou care se construia la sud de oraşele gemene. Era o rezervaţie mică acolo: Prairie Lake. Ne aflăm la sfârşitul anilor optzeci, după ce Curtea Supremă validase autoadministrarea cazinourilor din rezervaţii. Pentru majoritatea, aflate în mijlocul pustietăţii, jocurile de noroc n-au ajutat la nimic, dar era un început… Să nu fim cinici acum. Eram atât de săraci, încât şi câţiva bani însemnau o avere, iar pentru câteva triburi, precum cei de la Prairie Lake, profiturile erau serioase chiar şi în lumea albilor.

Tribul a decis să-i dea cazinoului numele Mammoth Trea. Presupun că era un nume la fel de bun ca oricare altul. Emblema lor era un mamut auriu, având colţii răsuciţi. Îşi doreau o frescă pentru holul de la intrare, cu imagini din tradiţiile indienilor şi stilul lui Del se potrivea. Chiar dacă el era Ojibwa şi ei nu, a primit contractul.

Mergeam uneori cu el la Prairie Lake. Holul era unul circular şi fresca se desfăşura de-a lungul peretelui. Dacă ai fi stat în mijloc, ai fi fost

înconjurat de un peisaj de secol al XIX-lea, o prerie cu pâlcuri de copaci văzută într-o zi senină de toamnă. Iarba aurie, copaci brun-sângerii, vânători indieni călare. În planul secund era o turmă de bizoni păscând şi în depărtare se zăreau grupuri de mamuţi, câte unul de fiecare parte a intrării. Păsările zburau la o asemenea înălţime, că nu le puteai vedea semnele distinctive, dar ţi-ai fi dat seama după lungimea aripilor că sunt vulturi. N-aş putea spune ce făceau acolo. Vulturii sunt pescari şi se ţin pe lângă ape. Răpitorii de peşte din prerii sunt şoimii.

Dacă fresca aia era banală? Sigur că era! Del avea însă o notă de sentimentalism şi ironie ce trece direct prin el. În plus, tribul iubea fresca şi noi aveam nevoie de bani. Normal că în cea mai mare parte a timpului mă duceam jos. Acolo nu putea vedea decât plastic şi schele. Aveam grijă de mica Dolores sau mă conversam cu trezorierul tribului, o femeie masivă, matură, cu păr cărunt. Primele câştiguri din pariuri i-au adus dinţi noi, dar trăsăturile feţei nu şi le-a putut schimba. Marion Forte. Un nume care i se potrivea. Era solidă şi puternică precum un fort. Mi-a arătat-o îndată ce a descoperit că sunt o Lakota.

— N-am nimic cu Ojibwa, mi-a spus, cu toate că am fost inamici, dar Lakota sunt verişorii

noştri. Cum de ai reuşit să te măriţi cu un Ojibwa?

I-am spus că nu sunt sigură. Se întâmplase pur şi simplu.

— Nu mă mir, a aprobat ea. E un pictor bun, deşi acei vulturi n-ar trebui să fie acolo. Nu suntem destul de aproape de Mississippi. Vânătorii sunt şi ei prea îmbrăcaţi, dacă nu cumva merg la război. Prea multă vopsea şi prea multe pene! Nimeni n-a vânat vreodată bizoni aşa.

Când i-am spus că şi eu mă mirasem de aceleaşi lucruri, a început să râdă.

— Majoritatea celor din consiliu sunt bărbaţi. Voiau să vadă războinici, dar nu voiau să le arate oamenilor chiar un război. E un loc destinat distracţiei. Nu ne puteam întâmpina oaspeţii cu sânge.

Era o bună parteneră de stat la taifas şi avea vârsta pe care ar fi avut-o mama dacă ar fi trăit, plus că era amabilă şi inteligentă. Am ajuns să-i povestesc despre Rosa şi Clara, despre copilăria mea şi despre viaţa mea din prezent. Într-un final i-am spus şi despre mamuţii de la subsol. Moştenirea şi sursa problemelor mele.

Marion a rămas pe gânduri.

— Mamuţii, a spus. NU e de mirare că Del i-a pictat… Doar trăieşte cu ceea ce a mai rămas din ei.

Acolo s-a încheiat conversaţia noastră.

Bunica m-a privit atent:

— Ar trebui să ştii ce a urmat.

Am încuviinţat:

— S-a dus în faţa consiliului şi le-a propus să investească în cercetare.

— Aşa-i, mi-a răspuns bunica, dar au refuzat. Nu erau obişnuiţi să aibă bani. Iar atunci când i-au avut au vrut să-i folosească numai pentru ei, pentru trib şi pentru cazinou, ca să-i înmulţească.

— Bărbaţii nu gândesc deloc în perspectivă, protesta Marion. De-asta şi sunt soldaţi atât de buni. Preşedintele consiliului s-a întors din Coreea cu pieptul plin de medalii. Înainte de asta, nu a privit niciodată mai departe de dealul din faţa lui. Ei bine, acest deal este cazinoul. Hai să vedem ce e dincolo.

Când am ajuns acasă, am făcut balanţa cheltuielilor şi am început să-mi trimit CV-ul. Del câştigase destul de bine de pe urma frescei, dar acei bani nu aveau să reziste prea mult. Aveam facturi mari la întreţinere.

Bunica a ridicat din umeri.

— De ce să mai lungim povestea? Consiliul Prairie Lake a votat să fie înfiinţară o fundaţie. Le-a mai luat patru ani, cu Marion forţând nota la fiecare întâlnire, dar au reuşit într-un final. Între

timp Del s-a angajat ca profesor la Minneapolis Collège of Art şi a avut şi o expoziţie la un muzeu al albilor. Nu ce picta atunci, ci lucrări mai vechi, dintre cele abstracte. Delores era deja destul de mare ca să meargă la grădiniţă, chiar dacă nu-i plăcea. În ce hal a mai ţipat mama ta prima dată când am lăsat-o acolo!

Universitatea a primit primele fonduri pentru cercetarea mamuţilor şi eu m-am dus să lucrez în laborator. Nu prea voiau, dar veneam la pachet cu banii şi cu ţesuturile. Dacă m-am simţit vinovată că mă foloseam de ţesuturi şi de influenţa celor din Prairie Lake? Nici măcar un pic. Era în 1990, ultimul mare salt al capitalismului înainte de anii cei grei de la începutul secolului XXI. Albii încercau să prindă tot ce puteau şi m-am gândit că aş putea face şi eu la fel, doar atât cât să pot plăti facturile şi să mă implic din nou în cercetare.

Bineînţeles că oamenii de la laborator nu mă plăceau. O femeie, indiancă pe deasupra, care îşi obţinuse postul prin noroc şi banii cazinoului. Eram oare bună de ceva? Nu te mai plictisesc cu povestea strădaniilor mele. Subiectul nostru sunt mamuţii, nu eu, dar ţine minte că cei de la putere nu cedează niciodată nimic fără să ceri. N-au făcut-o şi nici nu o vor face vreodată. „Fără luptă nu există progres. Cei ce cuvintează despre

libertate, dar resping violenţele… vor să culeagă fără să are înainte; vor să plouă fără fulgere şi tunete; vor oceanul, dar fără mugetul vijelios al apelor sale…”

Atunci nu am recunoscut citatul. E al lui Frederick Douglass. Mi se părea doar ciudat s-o aud bunica vorbind de ocean în mijlocul aridei prerii a Dakotei.

— Primele fonduri au venit de la Prairie Lake. După primul succes, au început să vină bani şi din alte părţi. Reuşisem să decodăm ADN-ul mamuţilor şi aflaserăm că sunt asemănători cu elefanţii asiatici. Următorul pas era evident, însă nu şi uşor: construirea unui ovul fecundat de mamut şi implantarea lui într-un elefant asiatic.

Bunica a zâmbit:

— Închipuieşte-ţi ce forţă a avut declaraţia noastră. Nu ne-am fi putut imagina decât în scrierile SF că putem readuce la viaţă animale dispărute. Acum avem quagga – pe cei reali, nu jucăriile; avem şi gigantul sloth, deşi nu ştiu cui poate folosi, în afară de a fi afişat în grădini zoologice. Am produs şi două specii diferite de mamuţi. Ei, poate că mamuţii siberieni sunt cam cârpiţi din punct de vedere genetic, dar sunt în continuare îndeajuns de diferiţi.

Recunosc că munca mea nu a fost cu adevărat

primordială pentru cercetări şi abia mai târziu am putut să mă implic şi eu cu succes, dar încă îmi aduc aminte – cum aş putea uita – naşterea primului pui de mamut. Medicul veterinar şi mama surogat l-au ajutat să se ridice în picioare. Noi, restul echipei, ne uitam pe un monitor. Puiul era neliniştit, umed şi foarte blănos. Mama îl mângâia cu trompa, aparent fără să fie surprinsă de blana lui – cel puţin aşa ni se părea nouă.

Primele specii întoarse pe lume după dispariţia lor! Şi nu de pe marginea prăpastiei, ci chiar de dincolo de abisul necuprins pentru noi! Cercetătorii au deschis şampania şi tribul Prairie Lake a comandat noi reclame pentru cazinoul lor, împreună cu puiul. Totul a dus la un proces, dar tribul avea avocaţi buni şi contractele pentru fonduri erau foarte bine scrise. Prairie Lake aveau dreptul să folosească în scopuri publicitare orice rezultate ale cercetărilor finanţate de ei. Colegii mei de la universitate făceau glume furioase pe seama donatorilor indieni, dar tribul nu şi-a cerut niciodată banii înapoi. Tot ce-şi doreau era partea lor câştigată cinstit, care includea, într-un final, destui mamuţi pentru a-şi forma propria lor turmă. Familia mea a ajutat la salvarea mamuţilor Missouri, deşi majoritatea trăiesc la nord şi la vest de noi. Marele râu şi-a pierdut din debit din cauza

topirii gheţurilor din Munţii Stâncoşi şi pământurile fertile de care au ei nevoie au dispărut de mult.

— Există şi o parte bună în toate astea, mi-a explicat bunica. Au aruncat în aer barajul Oahe. Blestematul de lac s-a dus. După ce că era atât de artificial, ne mai lua şi o mare parte din pământuri, deşi noi n-am suferit nici pe departe atât cât au suferit Mandan, Hidatsa şi Aki-kawa. Ei şi-au pierdut întreaga rezervaţie sub apele lui. Ştiu, ştiu că toate s-au întâmplat demult şi că oamenii n-ar trebui să păstreze ura în suflete. Viaţa s-a îmbogăţit pentru mulţi dintre noi, dar uram acel lac. Aş putea dansa pe locul unde se afla. De fapt, chiar o fac. Acolo ne ţinem anualul powwow de la Standing Rock.

Ea n-a zis „powwow”, ci „wacipi”, care este cuvântul Lakota, dar eu ştiam la ce se referă.

— S-ar fi întâmplat oricum, a spus bunica. Ar fi construit mamuţi din alt ADN. Rosa nu a fost singura care l-a păstrat cu sfinţenie, deşi al ei era cel mai bun. Aşa că nu te împăuna prea tare, tânără domnişoară Emma. Istoria este un proces al colaborărilor. Cel mai important este să faci pané din istorie şi să te afli de partea corectă a baricadei. Nu e atât de uşor pe cât pare şi nu e suficient să te agăţi de valorile trecutului, deşi

indienii au demonstrat că uitarea tradiţiilor este periculoasă. Am încercat atât de tare să fim ca albii, încât aproape că ne-am sinucis ca popor. Albii nu sunt nici ei mai breji. Aproape că au distrus planeta prin lăcomie şi neglijenţă.

Ce reţinem din trecut? Ce lăsăm deoparte? Ce schimbăm? Toate sunt întrebări importante, personale. Mamuţii s-au întors printre noi, chiar dacă nu mai pasc pe malurile Missouri ca altă dată. Bizonii sunt din ce în ce mai mulţi: peste un milion şi în creştere. Îi poţi vedea şi aici, la Standing Rock. Mai avem multe de făcut pentru a ne repara planeta, dar am început deja. Un pas înainte, doi paşi înapoi, apoi iar doi-trei paşi înainte… Dansăm către viitor precum cuplurile în faţa Marii Intrări.

După fiecare astfel de vizită mă întorceam acasă, gonind prin Standing Rock până dincolo de bizoni. Verişoara de-a doua a mamei mele, Thelma, îmi dădea un pat şi o masă în Minot. Dimineaţa luam trenul expres către est. Morile îmi întorceau spatele acum şi apoi trenul intra în pădure. Părinţii mă aşteptau întotdeauna pe peron în Minneapolis. Dacă voiam să văd mamuţii, puteam să merg oricând în parcul Mammoth Treasure, lângă cazinou. Erau mereu acolo, îmbăindu-se într-un râu artificial şi stropindu-se

unii pe ceilalţi. Ochii lor milenari străluceau de plăcere. Deasupra, numai vulturii. Sunt atât de mulţi în zilele noastre, că au ajuns să zboare pe orice cer.

CÂINI ADORMIŢI

Joe Haldeman

Traducere din limba engleză Alexandra Voicu

Născut în Oklahoma City, Oklahoma, Joe Haldeman a studiat fizica şi astronomia la universitatea din Maryland, pe care a absolvit-o, după care a urmat studii postuniversitare în matematică şi ştiinţa calculatoarelor. Dar planul său de a-şi construi o carieră de om de ştiinţă a fost zădărnicit de Armata americană, care în 1968 l-a trimis în Vietnam ca inginer de luptă. Rănit grav în timpul unei operaţiuni, Haldeman s-a întors acasă în 1969 şi a început să scrie literatură. În anul acela i-a vândut prima povestire revistei *Galaxy*, iar în 1976 câştigase deja şi Premiul Nebula, şi Premiul Hugo pentru celebrul său roman *The Forever War*, una dintre cărţile definitorii din anii ’70. A obţinut Premiul Hugo şi în 1977, pentru povestirea *Tricentennial*, primind şi Rhysling Award în 1984, pentru cel mai bun poem SF al anului (deşi este considerat în primul rând scriitor hard science fiction, Haldeman este şi un poet talentat, poeziile lui fiind achiziţionate

de majoritatea editurilor de gen), în 1990 a fost recompensat din nou cu Premiul Nebula, iar un an mai târziu cu Premiul Hugo pentru povestirea inspirată de romanul *The Hemingway Hoax*. Povestirea *None*. Se *Blând* i-a adus iar Premiul Hugo în 1995. Printre cele mai importante cărţi ale sale se numără romanul *War Year*, precum şi romanele SF *Mindbridge*, *All My Sins Remembered*, *There Is No Darkness* (lucrare elaborată împreună cu fratele său, scriitorul SF Jack C. Haldeman II), *Worlds*, *Worlds Apart*, *Worlds Enough and Time*, *Buying Time*.

The Hemingway Hoax, *Tool of the Trade*, *The Coming*. Acestora li se alătură romanul din 1968, *Camouflage*, câştigător al prestigioasei distincţii James Tiptree Jr. Award, *Old Twentieth* şi *The Accidental Time Machine*. Prozele sale scurte sunt publicate în volume ca *Infinite Dreams*, *Dealing* în *Futures*, *Vietnam and Other Alien Worlds*, *None. Se Blând*, *A Separate War and Other Stories* şi într-o antologie a scrierilor sale de ficţiune şi nonficţiune, intitulată *War Stories*. În calitate de editor a realizat antologiile *Study War No More*, *Cosmic Laughter*, *Nebula Award Stories Seventeen*. Împreună cu Martin H. Greenberg a editat antologia *Future Weapons of War*. Cele mai recente cărţi pe care le-a publicat sunt romanul

SF *Marsbound* şi continuarea acestuia, *Strabound*. Haldeman îşi petrece o parte din an la Boston, unde predă scrierea creatoare la Massachusetts Institute of Technology, iar cealaltă parte din an şi-o petrece în Florida, la locuinţa personală, împreună cu Gay, soţia sa.

În povestirea din prezentul volum ne oferă o analiză profund cinică a felurilor în care guvernele viitorului ar putea manipula fluxul de informaţii care ajung la cetăţeni *mai* eficient decât îl manipulează astăzi.

Taxiul mi-a luat amprenta retinală şi uşa s-a deschis larg. Eram bucuros să ies de acolo. Nu exista şofer, aşa că n-avea cui să-i pese cât de prost se mergea, pe o şosea care pe Pământ nici măcar nu s-ar fi numit aşa. Locul se dusese de râpă în cei treizeci de ani cât fusesem plecat.

Gravitaţia redusă şi oxigenul rarefiat. Inima îmi bătea prea repede. M-am oprit pentru un moment, concentrându-mă să reduc bătăile la o sută, apoi la nouăzeci. Aerul mirosea mai puternic a sulf decât ţineam eu minte. Părea şi mult mai cald în vara aceea decât îmi aminteam, dar, la urma urmei, dacă aş fi putut să-mi amintesc totul, n-ar mai fi fost necesar să mă aflu aici. Degetul lipsă îmi pulsa.

Şase clădiri identice în complex, jumătăţi de

cilindru de plastic stropite cu verde pal. Am mers pe cărarea nepavată până la numărul 3: Afaceri Extraplanetare şi Relaţii Confederate. Aproape că m-am izbit de uşă, care nu s-a deschis la apropierea mea. Am împins şi am tras, şi cu mare greutate am reuşit să intru.

Era un pic mai răcoare în incintă, şi aerul mai puţin înţepător. M-am îndreptat către a doua uşa pe dreapta, Documente şi Permise de Călătorie, şi am intrat înăuntru.

— La voi, pe Pământ, nu se bate la uşă? m-a apostrofat un personaj înalt, cadaveric, cu pielea prea albă şi părul prea negru.

— Adevărul e că nu, am spus eu, nu în clădiri publice. Dar îmi cer iertare pentru ignoranţă.

Se uita la monitorul ataşat de birou.

— Tu trebuie să fii Flann Spivey, din Japonia, planeta Pământ. Nu prea arăţi a japonez.

— Sunt irlandez, am zis eu. Lucrez pentru o companie japoneză, Ichiban Imaging.

A atins un cuvânt de pe ecran.

— Asta înseamnă în japoneză „numărul unu”. Sunteţi cei mai buni sau cei dintâi?

— Amândouă, presupun.

— Actele.

Am scos două paşapoarte şi un dosar cu documentele de călătorie. I-a luat câteva minute

să le studieze cu atenţie. Apoi le-a trecut printr-o maşinărie primitivă de scanat, care le-a întors una câte una, pagină cu pagină.

Într-un final mi le-a dat înapoi.

— Când erai aici, acum douăzeci şi nouă de ani pământeni, pe Seca existau doar opt ţări, ce reprezentau două puteri rivale. Acum sunt şaptezeci şi nouă de ţări, dintre care două în afara planetei, într-o situaţie politică… pur şi simplu imposibil de descris în cuvinte simple. În majoritatea celorlalte şaptezeci şi opt de ţări viaţa e mai confortabilă decât pe Cosmodrom. Mai plăcută.

— Aşa se zvoneşte. Însă eu n-am venit aici pentru confort.

Nu erau prea multe planete care să-şi amplaseze porturile spaţiale în locuri drăguţe.

A dat uşor din cap în timp ce alegea două formulare dintr-un sertar.

— Şi cu ce se ocupă un „consilier thanatopic”?

— Îi pregătesc pe oameni pentru moarte. De fapt, îi învăţ cum să-şi trăiască viaţa din plin, înainte să o părăsească.

— Curios, a zâmbit el. Şi… se plăteşte bine?

— Adecvat.

Mi-a înmânat formularele.

— Nu am văzut niciodată o persoană săracă

intrând pe uşa aia. Du-te cu hârtiile astea la Imunizare, mai încolo pe culoar.

— Dar am făcut toate vaccinurile.

— Pe toate cele cerute de Confederaţie. Pe Seca însă li se fac câteva examene speciale veteranilor reveniţi pe planetă. Celor care au participat la Războiul de Consolidare.

— Desigur. Testele nanobiotice. Dar am fost testat ca să mi se dea voie să mă întorc pe Pământ.

A dat din umeri.

— Astea-s regulile. Şi ce le spui?

— Ce le spun?

— Oamenilor care urmează să moară. Noi pur şi simplu o lăsăm să ne ajungă din urmă. O evităm pe cât posibil, dar…

— E şi asta e o cale, am zis luând formularele. Dar nu e singura.

Deschisesem uşa să ies când l-am auzit dregându-şi vocea.

— Doctore Spivey? Dacă nu aveţi alt program, mi-ar face plăcere să luăm prazul împreună.

Interesant.

— Desigur. Numai că nu ştiu cât o să dureze treaba asta…

— Zece – cincisprezece secunde. O să chem un flotor, ca să nu fie nevoie să suportăm tortura

şoselei.

Recoltarea probelor de sânge şi de salivă a durat mai puţin decât completarea formularelor. Când am ieşit iarăşi afară, flotorul zumzăia în aer, iar Braz Nitian, aflat pe pasarelă, îl urmărea pe când ateriza.

A fost un zbor scurt, de două minute, până în centrul oraşului, ultimele treizeci de secunde fiind mai mult o cădere liberă deconcertantă. Locul pe care îl alesese se numea Kaffee Rembrandt, un local cam cioplit, cu un tavan jos şi nişte lămpi de gaz care pâlpâiau, căutând să redea ambianţa specifică secolului al şaisprezecelea, ambianţă oarecum compromisă de mulţimea reproducerilor după Rembrandt, luminate de o sursă invizibilă.

O chelneriţă planturoasă, în volane de epocă, ne-a condus la o masă micuţă, micşorată şi mai mult de prezenţa unui autoportret al artistului ce poza ca „Fiul risipitor cu o prostituată”.

Nu mai văzusem niciodată o carafă de vin adevărată; era un recipient de metal, având un capac cu balamale. Părea să conţină suficient vin cât să ajungă pentru conversaţie şi prânz.

Am comandat o porţie de legume la tigaie, urmând recomandările dietei de conservare – proteinele stranii din carnea anumitor animale şi peşti de pe Seca mi-ar putea provoca o xeno-

alergie. Unul dintre lucrurile pe care nu reuşesc să mi le amintesc din perioada petrecută aici este dacă raţiile noastre conţineau sau nu carne autohtonă. Dar, chiar dacă le-aş fi mâncat acum vreo treizeci de ani fără să mă îmbolnăvesc, doctorul de la Hartford mi-a spus că aş putea să fac alergie la proteine de data asta, având în vedere că un sistem digestiv mai bătrân s-ar putea să nu descompună proteinele extraterestre în aminoacizi inofensivi.

Braz făcuse facultatea pe Pământ; studiase la UCLA (Universitatea din California), o ocazie care l-a costat destul de scump, întrucât a fost obligat să muncească pentru guvern vreo zece ani (asta ar însemna vreo paisprezece ani pământeşti). Era licenţiat în matematică şi macroeconomie, niciuna din specializări nefiindu-i de folos în munca lui de birou. Preda cursuri serale de trei ori pe săptămână şi scria lucrări citite doar de vreo nouă sau zece persoane, nici acelea de acord cu ideile lui.

— Şi cum ai devenit consilier thanatopic? E ceva ce ţi-ai dorit să devii de când erai mic?

— Da, după cowboy şi pirat.

A zâmbit.

— Nu am văzut niciun cowboy pe Pământ.

— Fiindcă i-au prins piraţii şi i-au pus să

meargă pe scândură. De fapt, eu eram contabil când m-am înrolat în armată; după ce m-am lăsat la vatră m-am apucat să fac nişte cursuri pregătitoare pentru medicină, dar m-am sucit spre psihologie şi am ajuns să mă ocup cu studiul psihologiei veteranilor.

— Mi se pare firesc. Cunoaşte-te pe tine însuţi!

— La propriu. „Găseşte-te pe tine însuţi”, mă gândeam eu. Vin mulţi de-ăştia ca mine încoace?

— Păi, nu prea, nu de pe Pământ sau alte planete străine. A fi veteran nu prea se potriveşte cu a fi înstărit.

— Cu siguranţă.

Şi, într-adevăr, o excursie de pe Pământ până pe Seca şi înapoi costa la fel de mult cât o vilă.

— Îmi imaginez că nici tratarea veteranilor nu aduce prea mulţi bani.

Sprâncene ridicate.

— Însă o viaţă plină de ilegalităţi, da. Am zâmbit şi el a râs politicos. Dar majoritatea veteranilor pe care-i consiliez o duc bine. Aproape nimeni din cei cu o durată de viaţă normală nu are nevoie de serviciile mele. Sunt, în mare parte, persoane care au trăit câteva secole şi nu ai cum să faci asta fără să ai bani.

— Se satură de viaţă?

— Nu în sensul în care tu sau eu ne-am sătura de un joc sau de o relaţie. E ceva mult mai profund decât să nu mai găseşti lucruri noi de făcut. Astfel de oameni, lipsiţi de imaginaţie, nu au nevoie de mine. Ei pot înceta să mai existe cu preţul unui glonţ sau al unei funii – sau al unor prescripţii medicale asigurând o moarte fără durere, cum se practică acolo de unde vin eu.

— Aici nu e legal, a spus cu un ton neutru.

— Ştiu. Nici eu nu sunt prea entuziasmat de varianta asta.

— Ai avea mai mulţi clienţi?

Am ridicat din umeri.

— Mai ştii?

Chelneriţa ne-a adus primele porţii, ciuperci la grătar pentru mine; Braz şi-a luat un castron de animăluţe cu coadă, prăjite în ulei. Mâncare de înfulecat cu mâna; le ţii de coadă şi le înmoi într-un sos galben, picant.

Mâncarea era mult mai bună decât mă aşteptam; ciupercile erau înfipte într-un beţişor din lemn aromat, ca dafinul; chelneriţa le-a adus însoţite de un pahar mic, cu o băutură de o culoare violacee, cu gust de dry sherry.

— Deci nu e vorba de plictiseală, nu? a întrebat el. Asta e percepţia pe care ne-am format-o, din cărţi, de la televizor…

— Poate că realitatea nu este îndeajuns de dramatică. Sau poate e mult prea complicată, încât să o explici ca pe o simplă dramă.

— Trăieşti câteva sute de ani, cel puţin pe Pământ, şi încet-încet laşi în urmă cultura în care te-ai născut. Eşti nemuritor – cel puţin sub aspect cultural, dacă nu şi în sens literal – iar prietenii, familia şi asociaţii tăi muritori se prăpădesc pe rând. Cu cât trăieşti mai mult, cu atât te adânceşti mai mult în comunitatea nemuritorilor.

— Trebuie să existe şi non-conformişti.

— Viţei rătăciţi, cum ziceau cowboy-i.

— Asta, înainte să le facă piraţii de petrecanie.

— Corect. Viţeii rătăciţi de obicei nu depăşesc primul secol de prelungire a vieţii. Persoanele cu care ai crescut sunt ori nemuritori ca tine, ori morţi. Împreună, supravieţuitorii alcătuiesc o societate care este, în mod straniu, neobişnuit de unită. Aşa că, atunci când cineva hotărăşte să iasă, să nu mai trăiască, aranjamentele sunt complexe şi pot implica sute de persoane.

Acolo intervin eu, latura practică a slujbei mele: sunt un fel de administrator de patrimoniu. Toţi au averi semnificative; şi puţini au încă rude în viaţă de grad mai apropiat decât cel de stră-stră-strănepot.

— Îi ajuţi să-şi împartă averile?

— E mai interesant de atât. Obiceiul care se respectă de secole este să laşi în urmă o moştenire, cum s-ar zice, ceva care să reprezinte o expresie estetică personală şi complexă. Să mori pur şi simplu şi să laşi avocaţii să se ocupe de ea ţi-ar trivializa nu numai viaţa trăită, dar şi moartea. Este de datoria mea să mă asigur că moştenirea respectivă este o continuare permanentă şi valoroasă a vieţii persoanei în cauză. Câteodată e vorba şi de un monument fizic; cel mai adesea însă e unul financiar, reprezentat de dote şi fundaţii. Şi tocmai asta mă aduce aici.

A apărut şi felul principal; Braz comandase un fel de ţipar, verde aprins cu antene negre, aparent crud, însă legumele mele la tigaie arătau normal, ceea ce mă liniştea.

— Deci unul dintre clienţii tăi finanţează ceva aici, pe Seca?

— Mă finanţează pe mine, de fapt. Este în mare parte un dar; ne înţelegem bine. Dar face parte dintr-o categorie de daruri oferite prin testament muritorilor, aceea de a ne reda amintirile pierdute.

— Cât de pierdute?

— A fost un fel de program militar, care era menit să elimine stresul de luptă. Au denumit drogul aqualethe. Ai auzit de el?

A clătinat din cap.

— Apă de care?

— E un fel de denaturare sau mai degrabă o amestecătură lingvistică. Latină şi greacă. Lethe era un râu din infern; un spirit a băut din el ca să-şi uite viaţa trecută şi să se poată reîncarna. Un nume destul de potrivit. În principiu îţi deconectează memoria de lungă durată, ca modalitate de a elimina stresul de luptă, aşa-numitul sindrom de stres post-traumatic.

— Şi a funcţionat?

— Prea bine chiar. Am petrecut opt luni aici ca soldat, când aveam vreo douăzeci şi ceva de ani. Nu îmi mai amintesc nimic anume între momentul sosirii aici şi cel al întoarcerii pe Pământ.

— A fost un război cumplit. Scurt, dar dur. Poate că nu doreşti să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. „Nu stârni câinii adormiţi”, aşa se spune pe-aici.

— Avem şi noi aceeaşi expresie. Dar pentru mine… s-ar putea spune că e un handicap profesional. Deşi treaba e mult mai adâncă. O parte din ce fac eu cu clienţii este o combinaţie de meditaţie şi dialog. Încerc să-i ajut să alcătuiască un tablou coerent al propriei vieţi, cu bune şi cu rele, ca principal fundament al moştenirii pe care o vor lăsa. Faptul că nu voi putea niciodată să fac

aşa ceva pentru mine mă deranjează în calitatea mea de consilier. Mai ales când clientul, cum e cel în cauză, a avut propria lui experienţă de luptă cu care s-a confruntat.

— Este… este mort acum?

— Aaa, nu. Ca şi mulţi alţii, nu se grăbeşte. Vrea doar să fie pregătit.

— Câţi ani are?

— Trei sute nouăzeci de ani pământeşti. Merge pe patru secole, sau cel puţin aşa crede.

Braz tăia de zor din ţipar, cu un aer gânditor.

— Nu-mi pot imagina. Adică, într-un fel, înţeleg când un om normal ajunge la o vârstă atât de înaintată încât renunţă. Se agaţă tot mai puţin de viaţă, până când dau drumul funiei. Dar omul tău presupun că e bine, sănătos.

— Mai sănătos decât mine, cred.

— Păi, şi atunci, de ce patru sute de ani şi nu cinci? Sau trei? De ce să nu mergi până la o mie? Asta aş face eu, dacă aş fi atât de bogat.

— Şi eu la fel. Cel puţin aşa văd eu lucrurile acum. Protectorul meu îmi spune că aşa le vedea şi el când era muritor. Dar nu poate să se pronunţe exact cu privire la evenimentul care l-a determinat să-şi schimbe atitudinea. El spune că ar fi ca şi cum ai încerca să-i explici dragostea conjugală unui copilaş care abia învaţă să

vorbească. Copilul crede că ştie ce e dragostea şi poate să folosească cuvântul în propriile circumstanţe. Dar nu are vocabularul necesar sau experienţa de viaţă ca să se apropie de înţelesul mai larg al termenului.

— O comparaţie ciudată, asta cu căsătoria, a spus el, separând delicat antenele negre de cap. Poţi deveni necăsătorit. Dar nu poţi deveni nemort.

— Copilul nu ar avea de unde să ştie ce e divorţul. Poate că e, totuşi, o analogie corectă.

— Noi nu ştim ce e moartea?

— Probabil că nu aşa de bine ca ei.

Îmi plăcea de Braz şi, oricum, aveam nevoie de un ghid; urma să intre în concediu şi cred că îi pica bine un venit suplimentar. Stăpânea spaniola destul de bine şi asta era un lucru destul de rar pe Seca, unde se vorbea un fel de portugheză cârpită cu engleză. Dacă aş fi studiat-o cu treizeci de ani în urmă, n-aş fi reţinut nimic.

Terapia pentru contracararea efectelor drogului aqualethe era o îmbinare între impactul mediului şi procesele chimice cerebrale. Mai simplu spus, aqualethe nu distrugea amintirile de lungă durată, ci mai degrabă slăbea conexiunea către ele. Mi s-a stabilit un tratament constând din douăzeci de pastile pe care trebuia să le iau de

două ori pe zi, şi trebuia să le iau în locuri care să-mi stimuleze memoria.

Asta însemna să mă întorc într-un teritoriu destul de urât.

Nu era niciun zbor direct către Serraro, deşertul muntos unde plutonul meu fusese trimis să rezolve o situaţie ţinută acum ascunsă, din raţiuni de securitate sau poate din ruşine. Puteam să ajungem la o sută de kilometri de locul respectiv, într-un oraş din oază, numit Console Verde. Am aranjat să închiriez acolo un fel de camionetă de armată, un jepe.

După ce eu şi Braz am făcut toate aranjamentele necesare, am primit o notificare de la un oarecare Şef al Siguranţei Interne, în care se spunea că activităţile mele sunt de o legalitate discutabilă şi că ar trebui să mă prezint a doua zi în biroul său la orele 09.00, ca să îmi susţin acţiunile. Din fericire, eram pe aeroport când am primit mesajul, aşa că am sărit într-un avion care decola în douăzeci de minute, plătind cu bani gheaţă, desigur. Lucru imposibil pe Pământ.

I-am spus lui Braz că o să cumpăr nişte haine de schimb şi alte chestii când ajungem la oază, aşa că ne-am urcat în avion doar cu actele, cu medicamentele mele şi hainele pe care le aveam pe noi – şi geanta mea, umplută providenţial cu

bancnotele de hârtie pe care le folosesc ei în loc de cârduri. (Auzisem că rata de schimb e mult mai bună pe Pământ, de aceea aveam asupra mea salariul pe jumătate de an în moneda locală.)

Zborul nu era nici măcar suborbital şi a fost nevoie de patru ore ca să parcurgă aproximativ o zecime din circumferinţa planetei. Am dormit aproape tot drumul; îmi ajunseseră douăzeci de minute ca să îi spun tot ce reuşisem să aflu despre cele opt luni de viaţă care îmi fuseseră răpite.

Serraro nu este tocmai un bastion al libertăţii informaţiei nici în condiţii normale, iar aceea fusese într-adevăr o perioadă din istoria lor pe care mulţi dintre ei ar fi vrut să o uite cât mai repede.

Nu era o ţară săracă. Deşertul era bogat în minerale rare, necesare pentru salturile interstelare. Fuseseră multe exploatări miniere mici în zona rurală (ferme nu erau) şi mai era şi câte un oraş, mai mare sau mai mic. Cel de aici era Novo B, prescurtarea pentru Novo Brasil, care era încă departe de a fi cel mai sigur loc din Confederaţie. Oricum nu era în itinerarul nostru.

Plutonul meu începuse munca în Console Verde făcând parte dintr-o unitate de o mie de oameni. Când ne-am întors la oază, mai rămăseserăm şase sute. Dar ţara fusese

„unificată”. Unde erau înainte şaptezeci şi opt de mine acum mai rămăsese doar una singură, Preciosa, şi nimeni nu voia să vorbească despre cum se întâmplase asta.

Consolidarea acelor şaptezeci şi opt de mine este prezentată în istoria oficială ca un model de autodeterminare, minerii independenţi unindu-şi forţele ca să negocieze puterea. A existat o oarecare mişcare de rezistenţă, chiar şi nişte acţiuni ilegale ale luptătorilor de gherilă. Dar autorităţile – şi eu pe lângă ei, evident – au repus situaţia sub control în mai puţin de un an.

Registrele de călătorie şi de domiciliu fuseseră toate distruse de o explozie puternică, pusă pe seama luptătorilor de gherilă, orium, la următorul recensământ a reieşit că Serarro ar fi pierdut 35% din populaţie. Probabil că plecaseră.

Îmbrăcaţi în costume, ieşeam în evidenţă ca străini; majoritatea bărbaţilor care nu erau în uniformă purtau un halat simplu, larg, de culoare albă. Am intrat imediat într-un magazin de lângă aeroport, unde am cumpărat două halate şi două pistoale. Braz nu mai trăsese cu pistolul de ani de zile, dar fusese de acord că aici ar fi arătat suspect fără armă.

Oricum eram uşor de remarcat, aşa palizi şi înalţi. Oamenii de aici erau toţi bronzaţi şi cei mai

mulţi îşi împleteau părul lung şi negru. Prezenţa noastră nu putea fi ţinută în secret; mă întrebam cam cât ar dura până ce Şeful Securităţii Interne m-ar ajunge din urmă. Speram să fie doar hărţuirea obişnuită şi să nu ne urmărească până aici.

Micul han la care trăsesem avea o singură cameră, dar pe Braz nu-l deranja să o împărţim. De fapt, a sugerat chiar că am putea face sex, lucru care m-a descumpănit. I-am explicat că bărbaţii nu fac asta de regulă pe Pământ, cel puţin nu cei din timpul şi locul din care proveneam eu. A acceptat cu o mişcare aprobatoare din cap.

Am întrebat cârciumarul dacă oraşul respectiv avea bibliotecă şi mi-a răspuns că nu, dar că aş putea să încerc la şcoală, la celălalt capăt al oraşului. Braz trăgea un pui de somn, aşa că i-am lăsat un bilet şi am plecat singur, încrezător în abilitatea mea de a o lua la dreapta şi de a merge până la capătul străzii.

Daţi călătorisem în multe locuri pe Pământ, singura vizită în spaţiu fusese în timpul celor opt luni petrecute aici. Aşa că eram atent ia toate detaliile „extraterestre”.

Seca avea un indice Drake de 0, 95, ceea ce presupunea, în linii mari, că doar cinci la sută din planetă prezenta condiţii mai dure decât ce avea

mai rău de oferit Pământul. Deşertul ecuatorial, am presupus eu. Noi ne aflam acum în ceea ce s-ar putea numi o latitudine temperată pe Pământ, însă cu transpiram la greu în aerul torid şi uscat.

Oamenii de aici erau doar la cinci generaţii distanţă de Pământ, dar se observa o deviaţie genetică. Nu aşa de profundă ca cele întâlnite la populaţiile insulare sau la alte comunităţi izolate de pe Pământ. Însă nu am văzut nici un singur blond sau roşcat printre oamenii destul de scunzi, dar bine clădiţi din părţile astea.

Bărbaţii se purtau înarmaţi şi încruntaţi. Femeile aveau straie mai viu colorate şi o expresie neutră, oarecum distantă.

Unii dintre bărbaţi, în special cei tineri, purtau pumnal, dar şi pistol. Mă întrebam dacă exista un cod de reguli pentru lupta corp la corp la care ar trebui să fiu atent. Probabil faptul de a *nu* purta pumnal m-ar putea proteja.

În afară de un amanet, afişând simbolul celor trei bile, şi o tavernă cu reclame luminoase la „berbesa and bino”, majoritatea magazinelor nu aveau firme. Presupun că într-un oraş mic şi izolat ca acesta toată lumea ştia unde se află fiecare prăvălie.

Doi bărbaţi s-au oprit unul lângă altul, blocând trotuarul. Unul dintre ei şi-a atins pistolul şi a

zbierat ceva neinteligibil.

— De pe Pământ, am răspuns eu, în spaniola neafectată a Confederaţiei. *Soy de la Tierra*.

S-au uitat unul la celălalt şi au trecut mai departe. Am încercat să ignor fiorul care mi se căţăra pe şira spinării.

Am reflectat un pic la lipsa instinctelor mele de soldat. Ar fi trebuit să îmi ating şi eu pistolul? Probabil că nu. Dacă ar fi început să tragă, ce aş fi făcut? Ar fi trebuit să-mi trântesc la pământ trupul ăsta de şaizeci de ani, să mă rostogolesc cu pistolul în mână şi apoi să ţintesc la piept?

„Două în piept şi al treilea în cap”, îmi aminteam din filmele poliţiste. Dar nimic similar nu-mi venea în minte din perioada în care fusesem soldat. Antrenamentul meu de pe Pământ constase mai mult în exerciţii fizice şi chin. Ore nesfârşite de bătut pas de defilare. Instructajul cu armament avea să vină mai târziu, spuneau ei. Pentru mine, „mai târziu” însemna doar luni de zile mai târziu, când mi-am regăsit încet identitatea în timpul zborului de întoarcere pe Pământ.

Până în momentul debarcării, se pare că îmi recăpătasem majoritatea amintirilor, inclusiv perioada instrucţiei de bază şi momentul când am urcat cu liftul în nava de transport. Aveam o acceleraţie gravitaţională de 1.5 şi ne îndreptam

spre portalul Oort, dar undeva pe drum mi-am pierdut memoria şi nu am mai recăpătat-o până la întoarcere. Apoi m-au lăsat pe Pământ – pe mine şi pe ceilalţi supravieţuitori – cu un cec gras şi o casetă de piele plină cu medalii. Plus încă un cec mai mic, în fiecare lună, pentru degetul meu pierdut.

Mi-am dat seama că mă apropiam de şcoală după micul val de copii care alergau în direcţia mea, cam cincizeci la număr, cu vârste cuprinse între şapte sau opt şi doisprezece ani pământeşti.

Şcoala era destul de mică, având doar trei sau patru încăperi. Un om cu barbă căruntă, neînarmat, a ieşit din clădire şi l-am chemat. Am stabilit că putem comunica în engleză şi l-am întrebat dacă şcoala avea cumva bibliotecă. Mi-a spus că da şi că o să mai fie deschisă încă vreo două ore. „Sunt mai mult cărţi pentru copii, desigur. Ce anume te interesează?”

— Istoria, i-am răspuns. Cea recentă. Războiul de Consolidare.

— Aha. Urmează-mă!

Am traversat un teren de joacă plin de praf, ajungând în spatele şcolii.

— Ai fost soldat al Confederaţiei?

— Bănuiesc că se vede.

S-a oprit cu mâna pe clanţă.

— Ştii că trebuie să fii atent, nu?

I-am spus că da.

— Nu ieşi noaptea singur. Statura ta e ca o rachetă de semnalizare.

A deschis uşa şi a strigat:

— Suela? Un călător caută o carte de istorie.

Încăperea răcoroasă avea tavanul înalt şi pereţi groşi din piatră, iar strălucirea uniformă a plafonului arunca lumină din belşug. O femeie în vârstă, cu părul alb, lua cărţi dintr-un cărucior şi le reaşeza pe rafturi.

— Scuză-mă, vorbesc prost englezeşte, a început ea, cu un accent mai bun ca al meu. Dar la ce îţi foloseşte o carte de hârtie, când poţi la fel de uşor să o descarci de pe internet?

— Eram curios să aflu ce învaţă copiii despre Războiul de Consolidare.

— Acelaşi adevăr ca toată lumea, a replicat ea cu o expresie crispată, trecând la următorul raft. Uite, a adăugat în timp ce citea titlurile, asta e singura în engleză. Nu pot să te las să o iei, dar poţi să o citeşti aici.

I-am mulţumit şi m-am dus cu cartea în capătul celălalt al camerei, unde se aflau o masă şi scaune croite pe măsura adulţilor. Cam toată sala de lectură avea mobilier pentru copii. O fetiţă de şapte sau opt ani se tot uita la mine.

Chiar nu ştiu ce speram să găsesc în carte. Avea patru pagini despre Consolidare şi Preciosa şi, în mare, nu era nimic surprinzător. Mai multe mine coalizaseră, susţinând că nu plătea suficient Confederaţia pentru disprosiu; o bună parte din celelealte mine au reuşit să-i convingă să se alăture planului de a ascunde metalul şi de a aştepta să li se ofere un preţ mai bun – ceea ce cartea descria ca speculă şi restricţionarea comerţului. Preciosa era cea mai mare mină şi a încheiat un acord separat cu Confederaţia, garantând un preţ mic şi scoţând din cursă toţi competitorii. Lucru care a dus la război.

Seca – mai bine zis Preciosa – a cerut sprijinul Confederaţiei şi războiul a devenit unul interstelar.

Cartea spunea că luptele cele mai grele s-au dat departe de centrele populate, în deşertul rece unde se aflau minele. Adică aici.

M-a izbit faptul că nu văzusem clădiri vechi, mai vechi de treizeci de ani, să zicem. Mi-a venit în minte un citat dintr-un război dus de americani în secolul al douăzecilea: „Am fost nevoiţi să distrugem satul pentru a-l salva”.

Bătrâna bibliotecară s-a aşezat la masă în faţa mea. Avea o voce domoală.

— Ai fost aici ca soldat. Dar nu-ţi mai

aminteşti nimic din ce s-a întâmplat.

— E adevărat. Chiar aşa e.

— Mai suntem câţiva care nu am uitat.

Am împins cartea câţiva centimetri înspre ea.

— E ceva adevărat aici?

A întors cartea cu faţa înspre ea şi şi-a plimbat privirile peste paginile la care era deschisă. A clătinat din cap cu un zâmbet amar.

— Până şi copiii mici ştiu mai bine. Tu ce crezi că e, de fapt, Confederaţia?

Am stat un moment pe gânduri.

— La un anumit nivel, este o federaţie liberă, formată din patruzeci şi opt sau patruzeci şi nouă de planete, cu o cartă care protejează fiinţele umane şi non-umane şi cu reguli de comerţ care încurajează corectitudinea şi transparenţa. La un alt nivel, este Corporaţia Hartford, cea mai bogată întreprindere din istoria umanităţii. Care poate face absolut orice vrea, se presupune.

— Şi la nivel personal? Ce reprezintă pentru tine?

— O organizaţie care mi-a oferit o slujbă în momentul în care locurile de muncă se găseau greu. Specialist în securitate.

Deşi nu eram „specialist” în nicio accepţie a cuvântului. Eram un aşa-numit „generalist”.

— Un mercenar.

— Fără să mă numesc astfel. Nimic imoral sau ilegal.

— Dar ţi-au răpit amintirile. Deci ar fi putut să fie oricare din ele sau amândouă.

— Posibil, am recunoscut. Asta urmează să aflu. Ai auzit de terapia care contracarează efectul aqualethe?

— Nu… îţi recuperezi memoria?

— Aşa am auzit. Mă duc în Serarro mâine, o să văd ce se întâmplă. Iei pastilele în locul în care vrei să îţi aminteşti.

— Fă-mi un serviciu, a spus ea, împingând cartea înapoi, şi poate îţi faci şi ţie. Ia pastilele şi aici.

— Aşa o să fac. Am fost încartiruiţi aici. Mai mult ca sigur că am trecut prin zonă.

— Să te uiţi după mine prin mulţime, urându-ţi bun venit. Eraţi toţi atât de exotici şi arătoşi. Eram o fetiţă, aveam doar zece ani.

Zece ani aici însemnau paisprezece pe Pământ. Această bătrână era mai tânără decât mine. Nu făcuse niciun tratament de reîntinerire.

— Nu cred că vor fi atât de amănunţite amintirile. Am să mă uit, totuşi, după tine.

M-a bătut uşor pe mână şi a zâmbit.

— Aşa să faci.

Braz încă dormea când m-am întors la han.

Traversaserăm şase fusuri orare; mai bine să-l las să doarmă. Corpul meu funcţiona încă după ora fără însemnătate a navetei spaţiale, dar nu aveam niciodată probleme de ajustare. Profesia mea de consilier este ca un vârtej de fusuri orare.

M-am strecurat uşurel în celălalt pat şi am ascultat muzică de Händel la căşti pentru a nu-i mai auzi sforăiturile.

La han nu serveau legume la mic dejun, aşa că am mâncat câteva ouă, care speram că proveneau de la o pasăre şi un biscuit mare, uscat, fără pic de gust. Jepe-ul nostru a sosit la 8.30 şi am ieşit să plătesc avansul substanţial şi să inspectez maşina. Protecţie antiglonţ garantată, mai puţin geamurile, bine de ştiut.

Am condus eu pe prima porţiune de drum, având în vedere că urma să iau mai târziu pastilele, iar prospectul recomanda cu bun-simţ: *Nu manipulaţi utilaje în timpul halucinaţiilor*. Cuvinte care te puteau călăuzi în viaţă.

Oraşul, aşa cum era acum, nu se continua cu suburbii. Era o oază acolo şi unde se termina verdeaţa, se terminau şi casele.

Am condus foarte prudent la început. Maşina mea din Los Angeles merge doar pe pilot automat şi trecuseră ceva ani de când nu mă mai aflasem la volan. A fost palpitant.

După aproximativ treizeci de kilometri, drumul a devenit foarte prost. Braz a sugerat că ieşiserăm din statul Console Verde şi intraserăm în Pretorocha, a cărei valoare de impozitare făcea nici cât o lopată. L-am lăsat la volan după încă o oră plictisitoare, când am ajuns la primul morman de steril. Era timpul să înghit primele douăzeci de pastile.

Nu ştiam la ce să mă aştept. Ştiam că nu era încurajată administrarea fără supraveghere medicală a remediului, întrucât unele persoane avuseseră reacţii extreme. Îi încredinţasem lui Braz o pungă de sedative din care să-mi dea în cazul în care aş fi pierdut rău de tot controlul.

Moloz şi cratere. Cenuşă neagră aşternută peste tot. Ruinele unor clădiri care nu înfuntaseră intemperii; în locul ăsta vremea nu prea suferea modificări. Era fierbinte şi uscată pe timp de vară, caldă şi aridă iarna. Ne-am tot învârtit pe-acolo cu maşina, dar nu s-a întâmplat absolut nimic. Două ore mai târziu, timpul minim de aşteptare, am mai înghiţit încă douăzeci de pastile.

Pretorocha era locul unde ziceau că mi-am pierdut degetul şi locul în care se înregistraseră cele mai multe victime de partea Confederaţiei. Oare era posibil ca medicamentul să nu aibă niciun efect asupra mea?

Existau două probabilităţi, dacă înţelesesem eu bine din ce citisem: prima, locul se schimbase atât de mult, încât memoria mea pe cale de recuperare nu percepea nicio particularitate; a doua, nu mai fusesem niciodată aici.

Cea de-a doua variantă nu părea posibilă. Îmi pierdusem un deget aici, iar cei din Confederaţie verificaseră asta; doar plăteau pentru el de treizeci de ani încoace.

Prima explicaţie? Fotografiile din timpul luptei păreau la fel de inexpresive ca acest peisaj nenorocit. Poate că pierdusem din vedere ceva fundamental, cum ar fi un miros sau arşiţa verii. Dar literatura medicală spune că medicamentul necesită stimuli vizuali.

— Poate că funcţionează mai greu la unii, a spus Braz. Sau poate sunt vechi pastilele. Cât timp o să ne mai învârtim pe aici?

Mai aveam şase tuburi pline cu pastile. Medicamentul îmi pătrunsese sigur în sistemul nervos: transpiraţii reci, respiraţie dificilă, presiune oculară.

— La naiba, cred că am văzut destul. Facem o pauză de pipi şi ne întoarcem.

Stând acolo, la marginea drumului, sub lumina piezişă şi arzătoare a soarelui, urinând în cenuşa neagră, am avut cumva certitudinea că nu mai

fusesem acolo niciodată. O lume infernală ca asta mi s-ar fi impregnat în subconştient ca o arsură.

Dar aqualethe era un drog puternic. Poate prea puternic ca să îl contracareze acest remediu.

Am trecut la volan pe drumul de întoarcere la Console Verde. Aerul condiţionat avea doar două setări, artic sau închis. Am căzut de acord să îl închidem şi să deschidem geamurile ne-antiglonţ să lăsăm să intre căldura care începea să se potolească.

Locul avea o frumuseţe aproape selenară, ceea ce m-ar fi impresionat pe vremea aia. Când eram încă poet. Ce ciudat că îmi aminteam de asta. Ceva sigur se întâmplase în anul acela ca să-i pună capăt. Poate s-a pierdut odată cu muzica, odată cu degetul.

L-am lăsat pe Braz la volan după ce am ieşit din porţiunea mai rea. Mă dezobişnuisem de trafic şi aici oricum se conducea pe cealaltă parte a drumului.

Senzaţia m-a izbit când s-a ivit prima clădire de după stâncă. Gâtul. Nu ca atunci când te sufoci; o presiune mai blândă, ca atunci când strângi o cravată.

Totul licărea şi strălucea. În locul *ăsta* sigur mai fusesem. În această parte a oraşului.

— Braz… începe. Mergi încet.

A tras maşina pe stânga şi am auzit luminile de avertizare făcând clic-clic-clic.

— Nu ai fost… deloc în partea cealaltă? Ai fost aici?

— Nu ştiu! Poate. Nu ştiu.

Senzaţia mă cuprindea din ce în ce mai puternic. Era ca şi cum ai vedea dublu, dar cu întreaga fiinţă.

— Treci pe banda din dreapta. Devenise greu să desluşesc forme, totul era o ceaţă strălucitoare. Ce e clădirea aia mare?

— Nu are niciun nume, a zis el. Peste parcare văd un sigiliu al Confederaţiei.

— Hai acolo… hai acolo… mă pierd, Braz.

— Poate că abia acum te regăseşti.

Maşina se descompunea în jurul meu, iar eu parcă pluteam înainte şi în sus. Prin zidul clădirii. De-a lungul unui coridor. Printr-o uşă închisă. Într-un birou.

Stăteam acolo, eu tânăr. Barbă neagră ca tăciunele, tunsă îngrijit. În uniformă. Cu toate degetele.

Zidul din spatele meu era acoperit aproape în întregime de o foaie de calcul luminoasă. Ştiam ce reprezintă.

Două mese lungi flancau staţia mea de lucru. Erau acoperite cu registre vechi şi dosare pline

ochi cu hârtii de corespondenţă şi date.

Fusesem însărcinat să fur planeta de la proprietarii ei de drept – dar nu întreaga planetă. Doar drepturile asupra pământurilor rare.

Nu mai era mare lucru pe planetă care să reprezinte interes comercial pentru Confederaţie. Când au descoperit un nucleu de tahioni, au pornit în căutarea disprosiului în împrejurimi; acesta asigura întoarcerea la bază dintr-o călătorie în spaţiu sau continuarea ei până la o altă bază. Sonde automate găsiseră o sursă convenabilă pe o planetă mercuriană apropiată de steaua Poucoyellow. Dar, după ce câteva mii de pionieri şi-au reclamat drepturile de proprietate asupra terenurilor deţinute pe Seca, cineva a dat peste un zăcământ de disprosiu şi de alte pământuri rare în iadul de steril din Serarro.

Era cea mai concentrată sursă de disprosiu găsită vreodată pe o planetă, de cel puţin o mie de ori mai mare decât producţia totală a minelor de pe Pământ.

Localnicii ştiau pe ce puseseră mâna şi erau foarte precauţi. Au aprobat în secret o lege care cerea ca toate drepturile de exploatare a mineralelor să fie consfinţite prin titluri tipărite pe hârtie, nu înregistrate electronic. Ani la rând, şaptezeci şi opt din cele şaptezeci şi nouă de mine

vindeau doi la sută din disprosiul pe care îl extrăgeau şi depozitau restul – aceeaşi cantitate pe care Confederaţia o strângea de pe vreo douăzeci de alte planete. Odată ce acumulau îndeajuns, puteau să facă legea în piaţă.

Dar, din păcate, aveau un singur client.

Cartografierile de rutină efectuate prin satelit i-au dat de gol; amprenta de raze gamma a unor minerale ca monacitul şi alunitul ieşea în evidenţă ca un steag de semnalizare. Confederaţia a dedus ce se întâmpla şi a pregătit o mână de oameni, asemenea mie, să intervină şi să remedieze situaţia, însoţiţi de suficient de mulţi soldaţi, încât să creeze iluzia unui război.

În timp ce economia o luase razna din pricina războiului, eu cumpăram tihnit acţiuni la minele de pământuri rare prin sute de mandatari fictivi.

În momentul în care am ajuns să controlăm 51% din rezervele de disprosiu ale planetei şi astfel preţul său, soldaţii au făcut stânga-împrejur şi au plecat acasă, nu înainte să se oprească la infirmerie pentru o injecţie cu aqualethe.

Eu reprezentam o problemă, evident. Aqualethe ştergea amintirea traumelor, dar eu nu trăisem niciuna. Tot ce făcusem era să învârt nişte cifre şi în unele ocazii să falsific semnături.

Aşa că într-o zi trei bărbaţi solizi, purtând

cagule negre, au deschis uşa biroului cu picioarele şi m-au cărat într-un beci undeva. M-au lovit repetat timp de ore întregi, purtând mănuşi groase, fără să fractureze oase sau să afecteze organe vitale. Am fost legat la ochi şi încătuşat, închis într-o lume a durerii neîntrerupte.

Apoi mi-au desfăcut cătuşele şi legăturile de la ochi; cei trei mi-au imobilizat braţul şi mâna stângă, în timp ce un al patrulea, folosindu-se de un cleşte, mi-a retezat inelarul, forţându-mă să privesc. Apoi au bandajat ciotul şi mi-au administrat drogul.

M-am trezit în drum spre Pământ, cu medalii şi bani mulţi şi fără memorie. Şi cu un deget în minus.

Când am deschis din nou ochii, eram iar în patul meu de la han. Braz stătea lângă mine cu o carafă de *melân*, băutura pe care o serveau în loc de cafea.

— Ţi-ai revenit? m-a întrebat în şoaptă. Te-am ajutat să urci scările.

Lumina zorilor bătea în geam.

— A fost nasol?

— A fost… altfel decât mă aşteptam, am recunoscut.

M-am rezemat şi am luat în mână cana.

— Nu eram soldat. Purtam uniformă, dar

eram, de fapt, un simplu funcţionar. Sau un escroc.

I-am spus pe scurt toată povestea.

— Deci chiar ei ţi-au retezat degetul? Adică te-au stâlcit din bătaie şi apoi ţi l-au tăiat?

Mi-am pipăit falanga rămasă.

— Da, pentru ca aqualethe să-şi poată face efectul… Cântam la chitară înainte. Aşa că, timp de aproximativ un an am încercat diferite digitaţii şi acorduri noi, pe care să le pot executa fără degetul inelar. N-a mers.

Am luat o înghiţitură. Avea gust asemănător cu kava, un alcaloid amar.

— Aşa că mi-am schimbat cariera, am continuat.

— Până atunci doreai să devii cântăreţ?

— Nu. Chitara clasică mă pasiona. În schimb, m-am întors la universitate, am urmat un colegiu de medicină, apoi psihologia şi filosofia. Mi-am luat cu uşurinţă doctoratul în Studii Generaliste. Şi m-am transformat în această versiune modernă a acelui barcagiu, luntraş… Charon – cel care transporta oamenii în lumea cealaltă.

— Şi ce ai de gând să faci? Cu acest adevăr.

— Să-l împărtăşesc, presupun. Să înfurii lumea.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Pe cine, mai exact?

— Cum adică pe cine? Pe toată lumea.

— Pe toată lumea? a repetat, clătinând din cap. Povestea ta e interesantă, iar rolul care ţi-a revenit este dramatic şi trist, dar nu ar surprinde pe nimeni din cei trecuţi de douăzeci de ani. Toţi ştiu pentru ce s-a purtat războiul ăsta. A fost o manipulare chiar mai cinică decât am crezut, dar ştii ceva? Asta nu va înfuria lumea. Când vine vorba despre guvern, în special despre Confederaţie, oamenii doar dau din cap şi spun „iar vechea poveste”.

— Aceeaşi, spunem noi. Aceeaşi poveste de rahat.

— Au plătit cu generozitate despăgubiri pentru pierderile de bunuri şi de vieţi omeneşti; au reclădit oraşul. Şi asta a fost acum jumătate de viaţă, o viaţă de-a noastră. Doar cei în vârstă îşi mai amintesc, iar celor mai mulţi dintre ei nu le mai pasă.

Lucrul ăsta n-ar fi trebuit să mă surprindă; fusesem eu prea implicat. Prea aproape de propria-mi dramă, atât de neînsemnată în comparaţie cu ale altora.

Am mai gustat din chestia aia oribilă şi am lăsat-o din nou jos.

— Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau cu

braţele încrucişate.

— Ba poţi. Poate chiar ar fi mai bine.

Am făcut un gest de lehamite, el s-a aplecat spre mine şi a continuat apăsat:

— Uite ce e, Spivey. Eu nu sunt doar un ţăran înapoiat – sau poate sunt, dar sunt un ţăran cu un doctorat ruginit în macroeconomie –, iar tu nu vezi şi nu gândeşti clar. Nici în privinţa războiului, nici a Confederaţiei. Aşteaptă să îţi iasă drogul din sistem înainte să faci ceva ce ai putea regreta.

— Ce să fac dramatic?

— Păi, situaţia în care te afli tu este *melodramatică*! Vrei să te întorci pe Pământ şi să declari că poţi dovedi cum s-a folosit Confederaţia de tine pentru a înfrânge voinţa unei întregi planete, şi vorbim aici de peste o mie de morţi şi miliarde de proprietăţi? Şi cum apoi te-au torturat şi mutilat ca să-ţi şteargă orice amintire a acestor evenimente?

— Păi, chiar aşa s-a şi întâmplat.

S-a ridicat în picioare.

— Gândeşte-te un pic la ce ţi-am spus. Gândeşte-te la ce se va întâmpla imediat după aceea.

A ieşit din cameră închizând încetişor uşa după el.

N-a trebuit să stau prea mult pe gânduri. Avea

dreptate.

Înainte să vin pe Seca studiasem, firește, toate sursele, căutând informaţii verificabile despre război. Faptul că erau atât de puţine ar fi trebuit să-mi trezească suspiciuni.

E minunat să poţi călători de pe o stea pe alta, adunând amintiri exotice. Însă compania de transport e una singură. Pentru a-ţi lua amintirile înapoi cu tine pe Pământ trebuie să te bazezi pe Confederaţie.

Şi, dacă acele amintiri sunt neplăcute sau doar neconvenabile… pot să-ţi rezolve ei problema.

Încă o dată şi încă o dată.

FIUL LUI JACKIE

Steven Popkes

Traducere din limba engleză Cătălin Constantinescu

Steven Popkes a debutat în 1985 şi a publicat în anii imediat următori o serie de scrieri foarte apreciate, pe care le-a lansat în reviste precum *Asimov's Science Fiction*, *Sci Fiction*, *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*, *Realms of Fantasy*, *Science Fiction Age*, *Full Spectrum*, *Tomorrow*, *The Twilight Zone Magazine*, *Night Cry* şi altele. Primul lui roman, *Caliban Landing*, a apărut în 1987 şi a fost urmat în 1991 de romanul *Slow Lightning*, inspirat de povestirea sa *The Egg*.

De asemenea, a făcut parte din Cambridge Writers Workshop, un proiect ce şi-a propus să facă scenarii asupra viitorului oraşului Boston din Massachusetts; scrierile au fost adunate în volumul *Future Boston*, în 1994. Locuieşte în Hopkinton, Massachusetts, împreună cu familia şi lucrează la o companie care produce echipamente aviatice.

Deşi aproape că a dispărut din peisaj în anii ’90 şi în prima parte a anilor ’2.000, de curând Popkes s-a reapucat de scris. Una dintre aceste opere „târzii” este povestirea următoare, o ficţiune postapocaliptică reuşită, care ne introduce într-un viitor să-i zicem optimist, unde încă există şansa unei vieţi mai bune.

Partea I

Michael s-a îndrăgostit de ea la prima vedere.

Băieţii din Long Bottom au învins banda lui Phil cel Sălbatic şi au capturat poarta Grădinii Zoologice din Saint Louis. Bob Londonezul l-a omorât pe şeful adversarilor într-o bătaie unu-la-unu şi apoi l-a devorat. Era suficient pentru a stabili cine pe cine controlează. Paznicii nu s-au alarmat prea tare; totul era bine atât timp cât păstrau distanţa. Aşa că Băieţii s-au aşezat la pândă pentru a vâna pe oricine intra sau ieşea. Tot ce trebuia să facă era să aştepte. Întotdeauna era

cineva care ceda tentaţiei şi se apropia de maldărul ăla de came în mişcare pe care n-o ocroteau decât cei cincizeci de metri de aer şi nişte arme automate, invizibile şi letale. Oamenii intrau doar să arunce o privire şi să stea la palavre.

Michael le ştia planurile. Îi urmărise mai bine de o săptămână pe furiş, pitulat prin locuri în care un adult n-ar fi putut să încapă şi nelăsând nicio urmă a prezenţei lui acolo. Băieţii au capturat o femeie acum câteva zile şi un bărbat noaptea trecută. Încă îşi mai pasau femeia, în timp ce bărbatul sau ce mai rămăsese din el era scuipat pe Grand. A inspirat adânc. Un miros de mulţime amestecat cu nuanţe de sirop de arţar. Mucegai de cadavru în faza înmulţirii. Undeva pe aproape se dezvolta o plantaţie de ciuperci ce ieri erau un corp omenesc. Michael se întreba dacă era o victimă mai veche sau dacă acele rămăşiţe groteşti îi aparţineau bărbatului de mai devreme. De dimineaţă nu va mai fi decât o grămadă de noroi pe locul acelui trup.

În această dimineaţă întunecată de primăvară, atunci când porţile s-au deschis, unul dintre paznici nu s-a trezit. Michael şi-a strâns rucsacul cu putere de piept, încercând să nu facă niciun zgomot. Bărbatul s-a mişcat un pic şi pentru un

moment, Michael a fost gata să ia o cărămidă şi să-l ucidă înainte de a deschide ochii. Dar paznicul doar s-a întors pe partea cealaltă şi Michael s-a furişat pe lângă el. Îi era totuna. Singurul lucru care-i întărâta pe Băieţi mai tare decât carnea era răzbunarea.

A făcut tot posibilul să rămână departe de privirile indiscrete şi când a ajuns dincolo de poartă. Dacă băieţii ar fi ştiut că el este acolo, l-ar fi pândit seara, când Paznicii dădeau toată lumea afară. Michael era pentru prima oară în Grădina Zoologică, dar spera că un copil va găsi ascunzişuri în care un adult nu ar avea cum să încapă. În Grădină era în siguranţă; afară, nu. Asta era adevărul.

Acum se ascundea în tufişurile din afara ţarcului, în zona rezervată privitorilor, la adăpost de toţi Paznicii; cerceta terenul în căutarea unei ascunzători mai sigure.

Atunci şi-a făcut apariţia, legănându-şi maiestuos trompa şi urechile mari, rotunde, călcând cu picioare uriaşe, tubulare şi privind cu ochi înţelepţi. Pe când se îndrepta către apă, Michael şi-a ţinut respiraţia şi s-a făcut mai mic decât orice alt băiat de unsprezece ani; poate nu-l va observa. Din câte-şi putea da seama, în afară de elefant, nu mai era nimeni acolo. Grajdul şi

ţarcul unuia dintre ultimele animale în viaţă erau două dintre cele mai proaste locuri în care cineva se putea ascunde. Probabil că *toată lumea* încerca şi ar fi fost găsit imediat. Cu toate astea, când elefantul s-a îndepărtat în josul dealului, Michael a sărit gardul şi s-a îndreptat în fugă spre grajd. Rucsacul se zdruncina şi îl dezechilibra, iar la fiecare pas parcă auzea gloanţele care aveau să-l transforme în terci.

Înăuntru s-a orientat foarte repede: deasupra podelei din beton erau un pod umplut cu baloţi de fân. A urcat grăbit scara şi s-a strecurat sub fânul care-l înţepa prin cămaşă, prin pantaloni şi chiar şi prin gaura din pantofi. Cu grijă, a pipăit interiorul rucsacului, să vadă dacă mai are carneţelul. Era în siguranţă.

— Te văd, s-a auzit o voce de dedesubt.

Michael a îngheţat şi a strâns cu putere rucsacul. Ceva a pocnit balotul din spatele lui şi l-a tras la pământ. Lumina din tavan îi aureola conturul. Era elefantul.

— Nu se poate să te ascunzi acolo, a continuat.

Michael s-a întins şi s-a uitat de sus:

— Tu poţi să vorbeşti?

— Ieşi din grajdul meu!

Şi-a agitat trompa şi l-a apucat de picior,

trăgându-l din locul unde era cocoţat.

— Stai o clipă, Jackie, s-a auzit o voce din zid.

Jackie încă îl ţinea spânzurat deasupra pământului.

— Te-ai moleşit, Ralph. Ar fi trebuit să-i văd cadavrul prins de gardul exterior până acum.

L-a dus pe băiat mai aproape de Jackie şi Michael a ştiut imediat că ea elabora un întreg scenariu ca să-l zdrobească de podea.

— Te rog, nu face asta, i-a şoptit el!

— Cu toţii greşim, a continuat peretele.

— Să-l arunc sau să-l strivesc? Asta e meseria *ta*, nu a mea!

— Pune-l jos! S-ar putea să ne fie de folos.

Clipele se scurgeau şi nu se întâmpla nimic. Michael se holba la ea. Era atât de speriat, că nu mai putea respira. Şi, în acelaşi timp, atât de entuziasmat că elefantul era chiar acolo, lângă el, că nu putea să se uite altundeva decât în ochii ei.

Încetişor, călcându-şi pe inimă, l-a lăsat pe jos.

— Mă rog, a exclamat şi i-a dat drumul.

Un android de trei metri şi jumătate – un Paznic al Grădinii – a intrat în încăpere. Trei arme automate, toate trei gata de atac, erau aţintite asupra lui Jackie şi a lui Michael.

— Urmează-mă!

De data asta vocea era a robotului. Michael s-

a mai holbat o clipă la femela elefant care a sforăit plină de importanţă şi le-a întors spatele.

Michael l-a urmat pe Paznic, privind-o pe Jackie cum se îndepărtează.

— Elefanţii pot vorbi?

— Ăla, da, i-a răspuns robotul.

— Super! a exclamat el.

— Arată-mi ce ai în rucsac, i-a ordonat Paznicul.

Michael s-a holbat la mitraliera lui cu cameră de luat vederi.

S-a gândit că era oricum prea târziu să mai încerce să fugă. A desfăcut rucsacul şi a vărsat pe podea tot ce-avea în el. Paznicul a cercetat atent fiecare obiect în parte.

— O felie de pâine, două conserve de ton, un caiet, câteva pixuri.

Obiectivul camerei robotului s-a focusat bnxsc asupra lui.

— Sunt ale tale? Ştii să scrii şi să citeşti?

— Da.

— Ia-ţi lucrurile înapoi. O să-mi spui Ralph, aşa cum îmi zice şi ea, i-a explicat Paznicul în timp ce l-a condus într-un birou.

— De ce nu m-ai omorât până acum?

— Când nu e neapărat necesar, încerc să nu omor copii. Am o anumită libertate în

interpretarea autorităţii mele.

Vocea s-a oprit un moment:

— În absenţa unui director, eu am grijă de Grădina Zoologică. Michael a încuviinţat mecanic în timp ce se holba la cameră. Încă era în stare de şoc după întâlnirea cu un elefant adevărat. Nici nu-şi dădea seama cum de reuşeşte să mai vorbească. Paznicul a rămas la uşă şi vocea a încetat să se mai audă în difuzor.

— Te rog, ia loc!

Michael s-a aşezat.

— Cum se face că încă ai lumină? Singurele locuri care au rămas luminate sunt Grădina Zoologică şi Catedrala.

— Încă sunt suficient de puternic pentru a negocia cu Compania de Electricitate. În ziua de azi cu greu mai găseşti locuri ignifuge.

Michael nu înţelegea nimic din vorbele rostite de voce.

— E cald, a adăugat el precaut.

— Lumina produce căldură. Acum, spune-mi, cum te numeşti?

— Michael. Michael Ripley.

— Şi câţi ani ai?

Michael a cântărit camera din priviri.

— Unsprezece ani sau aşa cred.

— Nu eşti sigur?

Băiatul şi-a lăsat privirile în podea.

— Cred că aveam vreo şase ani când părinţii mei au fost ucişi. Apoi m-a luat unchiul Ned în grijă, dar Băieţii din Long Bottom l-au omorât şi pe el acum câteva luni.

— Nu mai ai nicio rudă în viaţă?

Michael ridică din umeri, evitând un răspuns.

— Unde locuieşti?

Atenţia copilului s-a îndreptat spre Paznic şi apoi s-a uitat îngrijorat la tavan.

— Îmi găsesc câte un loc prin parc.

— Nu ai unde să stai?

— Nu.

— Şi nu ţi-ar plăcea să vii aici?

Michael a mai cercetat o dată camera. Era cald şi mai mult ca sigur se găsea destulă mâncare pe undeva, prin apropiere. Găştile nu aveau voie sub nicio formă să intre, dar de unde făceau rost de mâncare pentru animale? Cum de oamenii nu au voie înăuntru după lăsatul întunericului? Poate că şi el era în meniul de mâine.

— N-am nimic împotrivă, a răspuns cu jumătate de gură.

— Perfect, eşti angajat.

— Poftim?

— Îmi vei spune Ralph, aşa cum ţi-am zis deja. Eu o să te strig Michael mai tot timpul. Şi din când

în când, foarte rar, o să te numesc „Asistentul Directorului”. Ai înţeles?

Băiatul s-a uitat din nou în tavan:

— Ce trebuie să fac?

Dragă mamă.

Mi-am găsit o slujbă. Ajut la îngrijirea unui elefant. E femelă şi o cheamă Jackie. Nu e prea de treabă, dar mie îmi place de ea oricum. Poate că o să-i placă şi ei de mine, când o să mă cunoască mai bine. Îţi dai seama că e *un elefant adevărat*!!! *Nu* cred că am mai avut ocazia să văd un elefant până acum. Poate doar în cărţile pe care mi le citeai tu. Acum lucrez la Grădina Zoologică. Pun pariu că nu ţi-ai imaginat niciodată că voi lucra într-o Grădină Zoologică. Păcat că majoritatea animalelor au dispărut, dar mai există un elefant şi un rinocer. Animale mici nu sunt.

E mult mai bine ca atunci când dormi într-un tomberon, unde nici nu eşti sigur că nu vei fi împuşcat din greşeală. Mi-e dor de tine şi de tata, dar nu pot spune că-mi lipseşte prea tare unchiul Ned. Deşi apartamentul lui, da.

Cu drag, Mike

Tocmai îi curăţa grajdul, când a intrat Jackie. S-a oprit şi l-a privit de sus:

— Ce faci aici?

Michael s-a ridicat şi a încercat să-i

zâmbească:

— Muncesc. Ralph m-a angajat.

— Pentru asta?

Băiatul a aruncat o privire în jur.

— Nu ştiu. Asta mi s-a părut util să fac acum.

Jackie a tăcut o secundă:

— Lasă-i pe Paznici să se ocupe de astfel de lucruri şi vino cu mine.

A urmat-o până la poarta grajdului.

— Vom începe cu primul birou pe stânga. Intră acolo şi uită-te după hârtii. Cărţi, note, caiete. Orice are un pic de scris pe el. Ştii ce-i e ăla scris, da?

— Ştiu ce e scrisul.

— Perfect.

Michael s-a uitat în ochii ei.

— Cum ai învăţat să vorbeşti?

— Nu e treaba ta. Treci la muncă.

Nu era un serviciu uşor. Părea că o Grădină Zoologică funcţionează cu hârtie. Numai scoaterea dosarelor din primul birou a durat trei zile şi sarcinile lui Michael nu s-au încheiat acolo. Uneori, scrisul era atât de mic, încât trebuia să ridice foaia până aproape de primul dintre cei doi ochi ai lui Jackie; aceeaşi operaţiune pentru al doilea ochi. Şi nici pentru Jackie nu era prea uşor. Se oprea adesea din cauza durerilor de cap. A

încercat de câteva ori să le citească el înainte, ca să-şi dea seama ce caută. Jackie îl pocnea cu trompa, dacă-l prindea, aşa că prefera să piardă mai mult vremea prin birouri.

O ploaie rece s-a abătut asupra Grădinii Zoologice şi Ralph a închis uşile şi a dat drumul la căldură. Jackie era nervoasă mai tot timpul. Era mai bine s-o laşi în pace.

La o lună de la sosirea lui Michael lui Grădina Zoologică, o zăpadă fleoşcăită de primăvară acoperea pământul. Jackie şi-a ridicat ochii obosiţi din carte şi a rămas privind în gol pe geam. Michael se lăfăia lângă un calorifer, bucurându-se de aerul cald.

Jackie îl muncise toată dimineaţa, dar acum o chinuia o durere de cap teribilă şi-l lăsase în pace.

— Nu mi-ai spus niciodată de unde vii, copile.

Michael s-a deşteptat brusc din toropeală:

— Adică?

— Ralph mi-a zis că nu mai ai pe nimeni dincolo de zidurile astea. E tot ce ştiu.

Jackie şi-a mai mai întors o dată capul spre el, dar durerea era prea puternică şi s-a fixat din nou asupra ferestrei.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, cu unchiul, cu mătuşa ta…?

— Mama şi tata au murit, la fel şi restul, a

spus resemnat Michael, ştiind că nu avea sens să adauge mai multe. Unchiul Ned m-a lăsat o vreme să stau cu el lângă Catedrală, dar l-au prins Băieţii din Long Bottom. Eu am scăpat şi de atunci am bântuit pe ici, pe colo.

— E o viaţă crudă, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva. Cu Ned nu era chiar aşa de greu. El avea grijă de mine, iar eu aveam grijă de el.

Jackie l-a privit contrariată.

— Cum adică?

— Atâta timp cât aveam grijă să fie fericit, îmi oferea un acoperiş şi mâncare. În plus, mă proteja de oricine.

Michael s-a uitat la Jackie gânditor:

— Nu sunt prea sigur că ştiu cum să mă port ca să fac un elefant fericit.

— Doar să ai grijă să-ţi îndeplineşti sarcinile, l-a repezit ea. E mai mult decât suficient.

Un moment a tăcut.

— Ştii cum să ajungi la râu?

— Bineînţeles, dar nu m-aş încumeta. Băieţii au avut grijă să împânzească zona din jurul parcului. M-am convins pe propria mea piele.

A atins caloriferul şi a închis ochii.

— Ai un loc aşa de frumos aici. Ralph are grijă să nu intre nimeni, ai mâncare şi căldură. Dacă aş

fi în locul tău, eu n-aş pleca niciodată.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns ea mohorâtă. Bine, hai să ne reatmcăm de cărţile din laborator.

În săptămânile care au urmat, Ralph şi Jackie au purtat mai multe discuţii serioase. De obicei, când se întâmpla asta, îl trimiteau pe Michael să se plimbe. Când n-avea treabă, se ducea să viziteze celelalte animale. Nu mai erau aşa de multe şi majoritatea ţarcurilor erau goale, sigilate deja. Casa reptilelor şi cuşca maimuţelor erau de mult abandonate, dar încă mai erau câteva păsări în colivii şi Michael şi-a petrecut o oră întreagă, holbându-se la un rinocer singuratic. Cuşca rinocerului a devenit încetul cu încetul refugiul lui preferat. Animalul nu-l repezea, nu-i punea întrebări ciudate şi nici nu-l ironiza când încerca să răspundă. Rinocerul nu-i spunea că este un idiot; pur şi simplu, nu vorbea.

— Michael? s-a auzit vocea lui Ralph din tavan.

— Da, Ralph.

— Jackie şi cu mine am terminat de vorbit momentan. Poţi să te întorci.

— Mda…

Băiatul a tăcut un moment.

— Ştii că fac tot ce-mi cere, nu?

— Ştiu.

— Nu-i răspund la provocări. Curăţ mereu după ea, chiar dacă elefanţii produc o cantitate enormă de excremente. De ce mă tratează aşa?

— Eşti om. Oamenii nu-i sunt prea simpatici şi, cum ştie că are nevoie de tine, se îndârjeşte şi mai tare.

— Dar ce i-au făcut oamenii?

— E ultima din neamul ei. Oamenii sunt cei care i-au luat strămoşii din India şi i-au adus aici, pentru ca nişte cercetători să o poată creşte în aceste ţarcuri de beton şi să-i dea darul vorbirii. Apoi, tot ei i-au lăsat întreaga turmă să moară.

— Cum aşa?

— Intenţiile cercetătorilor au fost iniţial altele. Şi când s-a întâmplat ei erau de mult morţi.

— Din cauza unei epidemii precum cea care i-a omorât pe ai mei?

— Aproape… Din ce mi-ai spus nu pot deduce decât că în cazul părinţilor tăi a fost vorba de o formă de neogripă. Cercetătorii în cauză au murit din cauza botulismului contagios.

— Cum au apărut toate aceste boli? Câte există în prezent?

— Şase sute şaptezeci şi două era ultimul număr vehiculat, dar asta în urmă cu mulţi ani şi deja nu prea mai puteam avea încredere în surse. De apărut, au apărut din diverse motive. Unele

naturale, altele nu. Unele au fost create cu scopuri meschine: fanatici religioşi, răzbunări politice, platforme economice diferite, iubiri destrămate. Altele s-au dezvoltat natural în primă fază şi au fost modificate ulterior pentru scopuri asemănătoare.

Michael trăgea de timp, încercând să înţeleagă. O astfel de ocazie, să-l aibă pe Ralph numai pentru el, nu se întâmpla prea des. Şi era foarte probabil ca şansa să-i scape printre degete.

— Dacă urăşte cu adevărat oamenii, de ce petrece atât de mult timp cu cărţile din laboratoare în braţe? De ce nu pleacă unde-o vedea cu ochii?

— Sincer, nu am de unde să ştiu.

Draga mea mamă.

Am crezut mereu că elefanţii sunt drăguţi. Dar Jackie nu suportă pe nimeni. Nici măcar pe Ralph. El se poartă mereu frumos cu mine, dar Jackie spune că nici n-ar avea cum să fie altfel. E doar o maşină, aşa cum sunt toţi ceilalţi Paznici. Tot ea spune că Ralph nu ar putea face niciodată ceea ce fac eu.

Că are nevoie de o fiinţă umană. Însă mie tot îmi place de ea, chiar dacă sentimentul nu e reciproc. E foarte palpitant să o vezi cum mănâncă, folosindu-se de trompa care seamănă în

acelaşi timp şi cu un şarpe, şi cu o mână. În vârful ei sunt două cioturi pe care le foloseşte pe post de degete. Două degete extrem de puternice! M-a ciupit ieri şi astăzi încă e învineţit locul.

Mi-am mutat patul în pod. Acum e chiar deasupra caloriferului şi aerul cald se adună sub mine. Mă simt de parcă aş dormi în apă caldă.

Mi-e dor de tine şi de tata. Dacă ne puteţi vedea de acolo de sus, din Rai, vă rog, încercaţi să o faceţi pe Jackie să nu mai fie atât de nervoasă tot timpul.

Cu dragoste, Mike

— Unde-ai găsit-o?

Jackie îl încolţise la perete, aproape izbindu-l cu o carte verde dintr-un laborator, strânsă ameninţător în trompa ei. Michael a încercat să o împingă un pic mai într-o parte, dar şi cu un munte s-ar fi înţeles mai bine.

— Nu mai ţin minte exact.

— Unde?

Dintr-odată, Michael nu s-a mai agitat:

— Dacă nu-ţi place cum lucrez, de ce nu-ţi rezolvi treburile de una singură?

— Pentru că ăsta e *jobul tău*, de-asta eşti angajat aici.

— Atunci, dăte la o parte!

A trecut o secundă. Apoi, Jackie s-a dat un pas

înapoi şi i-a întins jurnalul de laborator:

— Aici sunt însemnate datele, i-a spus, indicându-i cu trompa numerele de pe o pagină. Vezi? Luna, spaţiu, ziua, spaţiu, anul. Aici e numărul volumului şi ce am eu în mână e volumul cu numărul şase. Am nevoie de volumul şapte din aceeaşi dată.

— De ce te interesează atât de tare?

Jackie şi-a ridicat trompa şi un moment a părut că vrea să-l lovească. Michael o fixa cu privirea. Încet şi-a coborât trompa şi a răspuns:

— Nu sunt sigură încă.

— Spune „mulţumesc”!

Jackie a înlemnit.

— Ce-ai zis?

— Ţi-am spus să zici „mulţumesc”.

Michael avea pumnii încleştaţi.

Jackie a scos un fel de chicotit şi s-a relaxat:

— Adu-mi jurnalul de laborator şi o să-ţi mulţumesc.

— Binie, mi se pare corect, a repezit-o el.

Ajuns înapoi în birouri, Michael s-a oprit pe hol şi a expirat uşor. Nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor.

— Bravo, Michael, l-a auzit pe Ralph din tavan.

— Da, acum trebuie doar să găsesc cartea aia pe care şi-o doreşte ea.

— În colţul fiecărei încăperi vei descoperi o cameră de filmat, a început Ralph. Dacă ridici puţin hârtiile, s-ar putea să te pot ajuta.

Peste o oră a intrat cu paşi solemni în ţarcul lui Jackie şi i-a înmânat jurnalul.

— Mulţumesc, i-a spus Jackie pe un ton neutru. Ridică-l, ca să pot citi.

— OK.

Michael era încântat.

Nu i-a luat mult să parcurgă toată cartea.

— Suficient, a zis Jackie la un moment dat.

— Ce să fac cu el?

— Fă ce vrei. Eu ies la o plimbare.

Elefantul s-a întors şi a ieşit din ţarc. Lui Michael nu-i venea să creadă. Afară era frig şi zăpada care căzuse în noaptea dinainte încă acoperea pământul. A deschis jurnalul şi l-a frunzărit. Nu erau prea multe cuvine, doar o serie de date şi numere se înşirau de-a lungul paginilor. Nu-i spuneau absolut nimic.

— Ce se întâmplă, Ralph?

Michael se uita tremurând la cerul întunecat. Mai era ceva vreme până avea să vină primăvara. Ralph îi spusese că erau în luna lui aprilie.

— Nu sunt sigur, a răspuns vocea. Poate că a găsit ce căuta.

Băiatul s-a trezit în toiul nopţii. Somnoros, a

tras cu ochiul la ce se întâmpla sub pod. Un Paznic o ajuta pe Jackie să-şi monteze ceva pe spate.

— Nu cred că pot să o fac, i-a zis Ralph.

— Taci din gură! O să-l trezeşti. Încearcă să o arunci peste gât şi să legi curelele sub burtă.

Michael a mai stat o vreme pe marginea podului, urmărindu-i.

— Aşadar, pleci, a zis el după un timp.

— Tu n-ar trebui să dormi? şi-a agitat Jackie nervoasă trompa.

Michael n-a mai spus nimic. A coborât de la locul lui şi s-a apropiat. Paznicul încerca să-i monteze un harnaşament ciudat pe gât şi pe spate.

— Ridică-mă, a zis băiatul. Pot să vă ajut.

— Nu mă las eu călărită de un om! l-a repezit Jackie.

— Atunci, descurcă-te, i-a răspuns Michael. Dar trebuia să-ţi fi dat seama până acum că dacă vrei să-ţi legi harnaşamentul ăla e musai să-l centrezi pe spate întâi. Ralph n-are nicio şansă să reuşească prea curând. Eu pot să te ajut, dar n-am cum decât dacă mă urc în spatele tău.

Paznicul şi-a extins braţul.

— Hai, l-a invitat Ralph.

Michael s-a urcat pe cameră şi, după ce Paznicul l-a ridicat la înălţimea dorită, a sărit pe

gâtul lui Jackie. Pe urmă s-a apucat de una dintre urechile elefantului.

— Ştii că doare, nu? aproape că a ţipat ea.

— Scuze.

În câteva minute, harnaşamentul era legat la locul lui. Michael s-a lăsat să alunece la podea şi apoi l-a strâns şi mai bine.

— Bravo, l-a felicitat Ralph.

Jackie s-a scuturat bine, mişcându-şi umerii şi spatele.

— E strâns. Sunt gata.

Michael n-a ştiut la cine să se holbeze întâi: la Paznic sau la elefant.

— Închizi Grădina Zoologică?

— Nu chiar acum, s-a dezvinovăţit Ralph. Camioanele cu mâncare au început să vină în mod neregulat. Încă mai am contactele mele la fermă şi la depozit şi am vorbit şi cu cei de la energie şi de la bazin. Cu toate că mă asigură toţi că sunt bine apăraţi, am îndoielile mele. E suficient ca cineva să dezgroape un cablu sau să arunce în aer ţevile…

Ralph s-a oprit, încurcat:

A, e A

— În cel mai bun caz, mai avem cam cinci ani. În cel mai rău, să zicem un an.

Toate speranţele lui Michael s-au năruit în

clipa aia. S-a uitat la Jackie:

— Ia-mă cu tine.

— Poftim? a pufnit ea. Nici nu se pune problema.

— Te rog, a început Michael. Chiar crezi că o să te descurci printre nebunii de afară? Pentru ei eşti doar un cotlet ieşit la plimbare. Cu mine, ai o şansă reală să ieşi din oraş. Doar spune-mi unde vrei să ajungi.

— Eu…

— Merge spre sud, a întrerupt-o Ralph. Trebuie să urmeze râul spre sud, până la podul l-255 şi apoi s-o ia spre Tennessee.

— Unde e l-255?

— În Oakville.

Michael a rămas pe gânduri câteva clipe.

— N-o să meargă. Ruta ocoleşte parcul şi putem scăpa de Băieţii din Long Bottom, pe acolo ieşim direct pe teritoriul Ticăloşilor din Rank. Până şi Băieţii sunt atenţi când vine vorba de ei, mai ales din cauza vechiului depozit de armament pe care-l deţin.

— Ai vreo alternativă? l-a întrebat Ralph.

— De ce-l întrebi *pe el*} a interveni Jackie. Mă descurc şi singură.

Michael s-a aşezat chiar în dreptul ei, cu privirea pierdută la podea.

— Sunt doar un copil. N-am nicio armă şi nici nu sunt prea mare. N-am cum să-ţi fac niciun rău.

Jackie şi-a întors privirea, dar băiatul a dat din cap şi a continuat:

— Ei bine, odată ce-ai ieşit din parc, nu trebuie să o iei spre sud. Acolo sunt pistolarii celor din Centura Verde şi ei n-or să stea prea mult pe gânduri. Nu faci nici trei kilometri şi te împuşcă. Nici spre nord, prin ţinutul fermelor, nu e bine să mergi. Nu prea sunt pistolari pe acolo, dar s-au asigurat că au ars totul pe o rază de vreo zece kilometri în jur. Nu există niciun loc unde te-ai putea ascunde la nevoie. Rămân doar estul şi vestul ca variante. Dar în ambele direcţii te poţi întâlni cu găşti, unele chiar mai crude decât Băieţii din Long Bottom. Eu aş alege vechea autostradă, cea care te duce direct în oraş, la pod, şi l-aş traversa. Nimeni nu revendică acel teritoriu pentru că nu e nimic de interes în zonă. Şoseaua e mult deasupra pământului, aşa că e uşor să treci neobservat. Totul e să fii silenţioasă şi rapidă. Apoi, aş merge mai departe, pe autostradă. Oamenii au tendinţa de a rămâne lângă ferme ca să le protejeze. Pe autostrăzi nu prea are ce să-i atragă. După Cahokia, nu prea mai vezi nici măcar câte-un om, răzleţ, darămite găşti. Au căzut victime Ciumelor de Prerie. Dar, ce-i drept, nu pot

să fiu sigur.

— De unde ştii tu toate astea? l-a repezit Jackie.

Michael a privit-o fix:

— Dacă nu ştii cum stau lucrurile, rişti cel mai probabil să devii felul principal la cina cuiva. Chestia asta am învăţat-o de la unchiul Ned şi mi-a prins bine.

Elefantul şi-a scuturat capul şi n-a mai spus nimic.

— Jackie? a încercat Ralph s-o convingă. Nu e o idee rea.

Destul de multă vreme, ea n-a mai spus niciun cuvânt. Se uita fix la uşa ţarcului. Abia într-un târziu şi-a rotit privirile către el:

— Fie ce-o fi, a încuviinţat ea, cam forţat.

— Când plecăm? a întrebat Michael direct, privindu-l pe Paznic.

Jackie l-a pocnit peste ceafă:

— Chiar acum. Urcă!

— Ştii că doare, nu? a bombăni el în timp ce se urca.

Au ieşit aproape cu furie din lumina ţarcului.

— Mult noroc! le-a urat Ralph din spate.

— Stai, a strigat băiatul şi s-a întoarse. Ce se va întâmpla cu rinocerul?

Dar n-a mai auzit răspunsul. Nu şi-au vorbit

deloc cât timp au depăşit casa reptilelor în tăcere. Pândea orice mişcare, cu urechile încordate la maxim. Poarta s-a deschis la o simplă atingere cu trompa. Michael era absolut impresionat. O intrare secretă.

— Aruncă o privire şi vezi dacă-i liber!

Puştiul s-a lăsat să alunece la pământ şi s-a strecurat printre tufişuri. Nu era nici urmă de Băieţi. A dat semnalul convenit şi ea l-a urmat, dând la o parte crengile. Au mai stat la pândă puţin, după ce s-a lăsat în genunchi pentru ca el să poată încăleca. Nimic. Au început să urce dealul.

Jackie era chiar mai tăcută decât şi-ar fi imaginat el. Singurele sunete pe care le scotea erau produse de contactul dintre picioarele ei masive şi solul din Massachusetts. S-a oprit pentru prima dată chiar la marginea şoselei:

— Încotro? l-a întrebat ea cu un ton uşor hârşâit.

Michael s-a aplecat şi i-a şoptit în ureche:

— Nu mai vorbi. De aici încolo te ghidez eu. Ia-o la dreapta, în josul şoselei şi opreşte-te la primul pod. Acolo e autostrada.

Jackie a dat din cap nervoasă şi el şi-a dat seama imediat ce a supărat-o, dar n-a spus nimic. Cum putea ea să accepte să primească ordine de

la el? Ştia că va primi o mustrare severă când vor ajunge la pod.

Michael nu avea altceva de făcut decât să privească şi să asculte. Era miezul nopţii, dar nu simţea miros de jăratic. Ştia că Băieţii mai făceau câteodată câte un foc mare cu lucrurile pe care le găseau prin câte-o casă. Obişnuiau să bea orice găseau, chiar dacă trebuia să intre în război cu altă gaşcă pentru a face rost de alcool. În plus, îşi descărcau armele şi urlau până în zori. Cam asta însemna pentru ei distracţie. Dacă Jackie şi Michael ar fi picat în mijlocul petrecerii, s-ar fi confruntat numai cu beţivi.

Faptul că nu exista niciun foc putea însemna doar două lucruri. Ori nu era nimeni prin preajmă, ori erau plecaţi cu toţii la vânătoare; unul dintre cele mai urâte coşmaruri ale lui Michael era să se afle faţă în faţă cu o duzină de Băieţi din Long Bottom, toţi disperaţi şi toţi *foarte treji*. În jur nu se simţea niciun miros dulceag, care ar fi putut veni de la cine ştie ce corpuri putrezite, indicând locul unui câmp de bătălie. Ăsta era un lucru bun! Băieţii din Long Bottom aveau un întreg ritual al înmormântărilor şi ar fi ucis pe oricine se apropia. Nu mai rămăsese prea multă lume în Saint Louis, dar tot găseau ei câte o victimă pentru ritualuri. Michael a rămas cu atenţia trează cât timp au

străbătut autostrada, dar nu i-a deranjat nimeni. Şoseaua începea la nivel cu pământul, dar după vreo trei kilometri, se ridică şi forma o zonă de promenadă funebră de unde puteau fi văzute ruinele oraşului. Michael s-a aplecat şi i-a şoptit că e momentul să o ia la fugă – pe cât posibil *fără zgomot*.

Jackie n-a catadicsit să-i răspundă. În schimb, şi-a întins gâtul, în aşa fel încât el să se poată ţine de urechile ei. Jos, în întuneric, îi putea zări cadenţa întunecată a paşilor.

În spatele lor, o împuşcătură a spart liniştea nopţii. Dinspre parc, un fulger şi apoi un halou din ce în ce mai mare de lumină a aprins orizontul. Apoi, flăcările s-au ridicat strălucitoare, precum lumina răsăritului.

În timp ce privea cum lumina focului cuprinde copacii, Michael s-a gândit că un destin asemănător îl aştepta şi pe rinocer.

— Hai mai repede, a grăbit-o el pe Jackie. Nu mai e mult până încep să se trezească oamenii. Trebuie să ajungem la râu înainte să-şi piardă interesul pentru ce se întâmplă în parc.

Şoseaua se unduia înspre sud, pe la periferie, şi apoi spre nord, către podurile de peste râu.

Nu aveau cum să vadă apa în timp ce o traversau, dar susurul ei, zgomotul diferitelor

obiecte prinse între stâlpii de susţinere şi chiar scrâşnetele podului i-au însoţit cât timp a durat drumul. Apoi, după o vreme, au luat-o spre sud, cu fermele pe stânga şi malurile râului pe dreapta. Şoseaua avea să ajungă la un moment dat în Cahokia.

Dragă mamă.

Am ajuns în Cahokia cu puţin timp înainte de răsărit. Ne-am dat seama că eram acolo după semnul de pe autostradă.

Eu nu mă simţeam deloc obosit, dar Jackie era epuizată. Încerc să o înţeleg, mai ales că ştiu cât am mers până aici. Vrei să ştii ceva interesant? Elefanţii nu pot alerga. Jackie mi-a mărturisit.

Pot merge foarte repede, dar sunt prea mari ca să poată alerga.

Jackie încă nu mă place. Vorbim doar strictul necesar şi doar atunci când are nevoie de mine, ca să afle unde suntem.

În mare parte, se descurcă şi singură, dar mai depinde şi de mâinile mele. Mă gândesc că într-o zi, când mă voi trezi, n-am s-o mai găsesc. Aşa că încerc să o îmbunez cât mai pot.

Din câte mi-a spus până acum, ne îndreptăm spre Tennessee. Howald, Tennessee. Ştiu că pe-acolo erau elefanţi. Ea crede că încă mai sunt. Dacă n-o să-i găsim, o să încercăm să ajungem în

Florida. Acolo e mereu cald, mâncare din belşug şi iarna nu vine niciodată. Mie-mi sună foarte bine.

Mi-ar plăcea să pot rămâne lângă ea. E solidă, drăguţă şi foarte puternică, dar nu-mi vorbeşte prea frumos. Nu cred că ar avea grijă de mine aşa cum a avut Ned.

Mâine îţi scriu din nou.

Cu dragoste, Mike

Michael a fost surprins când şi-a dat seama că în Cahokia nu mai era nici ţipenie de om. Fermele pe care le visase de atâtea ori erau pline de buruieni, dar culturile continuau să crească, cultivate parcă de mâini nevăzute. Oriunde şi-ar fi întors ochii, nu era nimeni. Nu se auzeau decât păsările primăverii, râul şi vântul. La câţiva paşi, le ieşea în cale câte o moviliţă de pământ. Ciupercile care crescuseră acolo se uscaseră de mult, dar grămezile marcau locul în care murise cineva.

În prima zi, când şi-au stabilit tabăra într-un luminiş bine ascuns, Michael a descoperit că de fapt Ralph plănuise dintotdeauna ca el şi Jackie să plece împreună. A găsit în harnaşament un cort, un sac de dormit şi multe alte unelte: o lopată foarte mică, un cuţit, un arc cu săgeţi, cel mai mic şi migălos set de pescuit făcut vreodată. Într-un buzunar, croit în aşa fel încât să poată fi uşor

ascuns, a găsit un pistol parcă turnat pentru dimensiunile palmei sale. Alături, separată prin croială, era o puşcă de vânătoare cu sistem de ochire prin laser. Un al doilea buzunar conţinea muniţie pentru ambele; gloanţe explozive şi de impact grupate în cutii foarte bine marcate. Michael se holba la ele. Şi-a dat seama brusc că, înarmat cu aşa, ceva ar fi putut să o omoare şi pe Jackie. Ralph nu avea cum să nu fi prevăzut aşa ceva. Câtă încredere avusese în el!

— Ce-ai găsit acolo?

Michael şi-a dat seama că ea nu observase armele. Cum pistolul nu reprezenta o ameninţare, l-a scos şi i l-a arătat.

— Ştii cum se foloseşte chestia aia?

— Da.

A pus pistolul la loc. Lângă arme erau suplimentele cu vitamine ale lui Jackie, alături de medicamente şi aparate pentru administrarea lor; totul putea fi folosit numai de o fiinţă umană.

Jackie a pufnit cu dispreţ când i le-a arătat.

Michael a contemplat fiecare lucru în parte, admirându-le aşa ordonate cum erau. S-a întrebă cât timp vor reuşi să le păstreze. Dintr-odată, puşca părea mult mai necesară.

Din când în când, printre copaci şi arbuşti, putea zări terenuri agricole atât de drept aliniate,

încât se opreau un moment ca să le cerceteze de la distanţă. Din ce spunea Jackie, numai maşinile ar fi putut să le cosmetizeze astfel. Niciun om sau animal n-ar putea să fie atât de atent la detalii. Cu toate astea, niciun om şi nicio maşină nu se vedeau nicăieri, iar pe la margini, chiar şi acele culturi erau năpădite de buruieni.

Chiar şi aşa, cu toate că un câmp cu porumb verde era apetisant pentru Jackie, nu voia să rişte. Zicea că maşinile pot fi extrem de labile, condiţionate fiind în permanenţă de senzori şi idiosincrazii. Mai bine să rabde un pic, până când vor da peste o cultură care ajunge până la şosea.

Pentru Jackie, mâncarea nu era o problemă. Era o primăvară umedă şi, cum soarele ieşise dintre nori, vechile terenuri agricole necultivate s-au transformat peste noapte într-o mare verde.

Încetul cu încetul viaţa lor a intrat în rutină. Seara, după ce conveneau asupra unui loc bun pentru dormit, Michael îi luă harnaşamentul şi pregătea tabăra. Cum se temea să nu cumva să-l calce în somn, Jackie dormea un pic mai departe de cortul lui.

La prima oră, ea pleca să-şi caute de mâncare şi el îşi pregătea micul dejun din proviziile pregătite de Ralph. Încetul cu încetul a învăţat să-şi procure o masă copioasă pescuind în afluenţii

lui Mississippi. Încerca să mănânce cât mai bine dimineaţa, pentru că nu se ştia când avea să poată mânca din nou. Era posibil să nu mai facă niciun popas până noaptea.

Întotdeauna după masă şi înainte ca Jackie să se întoarcă, stătea şi o aştepta întrebându-se dacă va mai veni. Întotdeauna se întorcea. După ce se apleca, afundându-se până la genunchi în râu, să bea apă, devenea din ce în ce mai nerăbdătoare să plece. Se agita cât timp împacheta el totul în harnaşament, apoi îngenunchea pentru ca el să poată urca. Înaintau mereu spre sud, Jackie încercând să meargă cât de repede putea. Prima oprire era la Hohenwald pentru că acolo existase un sanctuar al elefanţilor. Dar dacă n-aveau să-l găsească, planul era să meargă mai departe, spre sud. În sud, îi spunea ea, era cald iama şi mâncare exista tot timpul anului.

Michael a fost foarte docil în această perioadă. Se simţea în siguranţă, avea ce mânca şi învăţase cum s-o călărească mai comod pe Jackie. Îi plăcea la nebunie această călătorie cu malurile râului pe stânga, cu fermele pe dreapta şi balansul constant provocat de traversarea dealurilor.

Primăvara era foarte blândă şi călduţă, iar el era mai fericit ca niciodată. Şocul s-a produs când au ajuns la confluenţa dintre Ohio şi Mississippi şi

au descoperit că podul se prăbuşise.

Au stat pe marginea Autostrăzii 57 şi s-au uitat la ruine. Partea cea mai apropiată de locul unde fusese podul era complet distrusă. Stâlpii de susţinere, care prezentau toate urmele unei îndelungi existenţe subacvatice, erau acum confortabil înfipţi într-o păşune mănoasă. Pe partea cealaltă, rămăşiţele podului fisuraseră malul şi au produs o mică alunecare de teren. Râul se îngusta aici, accelerând un pic curgerea, pentru ca apoi să se verse în apele mult mai lente ale lui Mississippi. Valuri uriaşe sărbătoreau permanent lupta celor două forţe şi chiar dacă erau la peste doi kilometri de întâlnire, tot se auzea vuietul surd al apelor.

— Să fi fost cutremurul? a murmurat Jackie.

— Ce cutremur?

— Acum aproape opt ani de zile, eroarea de la New Madrid a provocat un cutremur gigantic prin aceste zone. Ralph mi-a povestit de el. Cercetătorii se aşteptau să lovească şi Saint Louis, dar efectele s-au îndreptat către est, aşa că noi am scăpat.

Jackie a dat din capul ei uriaş:

— Cum facem să trecem dincolo?

Michael s-a uitat prin atlasul vechi.

— Ar trebui să fie un baraj în susul râului, lângă Grand Chain Landing.

— Uită-te la podul ăsta! a strigat Jackie, arătându-i cu trompa. Tot asta o să găsim şi acolo. Nu vezi cum arată râul? Mai mult ca sigur că a dispărut şi barajul.

Michael a cercetat râul, în sus.

— Găsim noi ceva. Deocamdată nu putem merge spre sud. Jackie a scos un sunet tipic. După o clipă, s-a întors mohorâtă spre est.

Dragă mamă, încă nu am reuşit să traversăm râul Ohio. Deocamdată îmi pare chiar mai mare decât Mississippi. Chiar şi noaptea îi poţi auzi vuietul. Din când în când, mai văd unele rămăşiţe plutind la suprafaţa lui. Azi am văzut şase copaci, o rulotă şi o casă veche. Jackie mi-a explicat că e din cauza debitului foarte mare.

Cred că Jackie e foarte necăjită de ceva. Nu mai e la fel de arţăgoasă în ultima vreme. Nu are cum să fie doar faptul că nu putem avansa spre sud. E ceva mai important.

Cu drag, Mike

După cum a prezis Jackie, barajul dispăruse. Probabil că râul, întărit datorită afluenţilor de primăvară, a sfâşiat betonul şi turbinele. Pământul tremura de la apa care se prăvălea fără oprire asupra ruinelor.

— Şi acum? a întrebat uşor răguşită Jackie.

— Ai putea să înoţi până dincolo? a întrebat

Michael timid. Elefanţii pot înota?

— Tu nu te-ai uitat deloc la apă? l-a repezit Jackie. Nimeni nu poate înota pe acolo.

— Atunci *nu pe aici*, dar ce zici de un loc unde apa nu e aşa de tulburată?

Jackie n-a răspuns, dar Michael se uita la hartă concentrat.

— Văd că în Metropolis a existat la un moment dat un feribot. Poate găsim acolo o barcă, ceva.

— Un feribot?

Elefantul s-a întors şi l-a privit cu coada ochiului.

— Ştii că am şase tone, nu?

— Un feribot mai mare, încuviinţă Michael. Nu strică să aruncăm o privire. Mai sunt doar câţiva kilometri până acolo.

— Un feribot, a continuat să bombăne Jackie, un *feribot*.

Centrul Metropolisului era concentrat în jurul unui cot al

Autostrăzii 45. Jackie şi Michael au urmărit semnele şi, într-un final, au ajuns în port. Umbra ruinelor podului format de Autostrada 24 îi acoperea în totalitate şi în depărtare puteau zări capetele frânte ale podului format de A45.

O barjă imensă pentru transportul cărbunelui era scufundată pe jumătate în dreapta. La

suprafaţa apei, tot ce se mai putea vedea erau capete ruginite de antenă, probabil ale altor epave aflate în imediata apropiere. Intre ele se odihnea feribotul *Encantante*, uşor într-o rână, dar fără stricăciuni vizibile. La bordul lui, pe punte, un bărbat sculpta în lemn. I-a observat abia atunci când au început să coboare dealul.

— Măi să fie! Nu cred că am mai văzut vreun elefant pe aici, a exclamat el în timp ce se ridica. Cu ce vă pot ajuta?

Era un bărbat slab, înalt. Michael nu-şi putea da seama exact ce vârstă avea. Părul îi era cărunt, dar faţa nu prezenta niciun rid. Poate în jur de treizeci, a hotărât Michael. Nu încep oamenii să încărunţească atunci când împlinesc treizeci de ani? Bărbatul era îmbrăcat cu un sacou roşu şi negru din stofă, chiar dacă afară era destul de frig.

Michael i-a răspuns înainte ca Jackie să apuce să deschidă gura. Spera să tacă. N-avea niciun dubiu că un elefant vorbitor ar fi trezit suspiciuni.

— Trebuie să trecem râul.

— Acum?

Şi-a curăţat pipa pe marginea balustradei şi apoi a umplut-o la loc cu mare grijă.

— Eu sunt Gerry. Gerry Myers. Pe tine cum te cheamă?

— Michael Ripley. Iar ea e Jackie.

— Bine, a încuviinţat Gerry, privind elefantul. N-am mai luat niciun elefant la bord, dar cred că n-are cum să cântărească mai mult decât patru sau cinci maşini micuţe, aşa că ar trebui să fim în siguranţă. E cuminte băiatul, da?

— Jackie e fată, i-a răspuns Michael uitându-se la apele agitate.

— Bine, dacă zici tu… Deci e cuminte fata? N-o să se agite prea tare, da? Ar fi păcat să ne răstoarne şi să murim toţi trei, a zis Gerry urmărindu-i privirea.

— O să fie cuminte.

— Bine. De vreme ce eşti singurul om pe care l-am văzut de multe luni încoace şi de când i-am îngropat pe toţi ceilalţi, cred că o să-ţi fac hotărâul, a continuat Gerry cu amărăciune.

Bărbatul l-a privit cu atenţie:

— Nu eşti bolnav, nu?

— Mă simt destul de bine, s-a apărat Michael. Dar asta nu prea mai contează în ziua de azi, nu?

Gerry a oftat şi a rămas cu privirea aţintită spre valuri.

— Cam aşa ceva. Ultimul cetăţean sănătos al Metropolisului cu care am luat masa la prânz mi-a spus că nu s-a mai simţit aşa bine de ani întregi. Seara trebuia să luăm cina împreună şi, cum n-a

venit, m-am dus să-l caut. Zăcea în propria bucătărie, mort, cu un zâmbet tâmp şi mare pe faţă. Hmm, cred că pur şi simplu n-a mai apucat să se întristeze din cauza propriei morţi.

Bărbatul şi-a aprins pipa şi a pufăit puţin.

— Dacă tot a venit vorba, mie mi-e foame. Vrei să luăm masa?

Michael a ezitat, dar Gerry a arătat spre dealul din faţă.

— De partea cealaltă e un câmp cu soia. Creşte destulă iarbă pentru Jackie. Poate îi dai drumul pe acolo şi tu iei masa cu mine.

— Nu prea ştiu ce să zic.

Gerry nu arăta ca unul care ar fi fost în stare să-l omoare şi pe urmă s-o pună pe Jackie în frigare. Unchiul Ned a ştiut mereu în cine să aibă încredere – până când a zbârcit-o rău, şi-a adus aminte Michael. Simţea că într-un fel sau altul va trebui să plătească acea traversare.

— Ei bine, câmpul e acolo. Fă cum vrei. Eu o să termin de mâncat cam în jumătate de oră. Mă găseşti în casa care arată ca un depozit. Dacă vrei, vino şi tu.

Băiatul a dat din cap. Jackie s-a întors şi a luat-o spre deal. Câmpul era scos la vânzare, dar nu era nimeni acolo care să-l cumpere.

— Eu o să mănânc aici. Tu stai de pauză, i-a

cerut Jackie.

— Mai bine m-aş duce să mănânc cu bătrânul, i-a răspuns el în timp ce-i dădea jos harnaşamentul.

— N-am încredere în el.

— Tu n-ai încredere în nimeni, a apostrofat-o Michael în timp ce căuta prin bagaje pistolul. O să-l iau cu mine.

— Ai grijă, totuşi, l-a sfătuit Jackie. Dacă văd că e vreo problemă, încerc să te salvez.

— Şi eu ţin la tine, să ştii.

Michael a cântărit pistolul în palmă; era mai greu decât părea. S-a asigurat că e încărcat şi i-a verificat piedica. Jackie îl urmărea curioasă.

— Unde ai învăţat să foloseşti o armă?

— M-a învăţat unchiul Ned, i-a răspuns sec Michael. Eu îi ţineam de şase atunci când mergeam să facem rost de alimente.

— Atunci, a început Jackie cu o mică ezitare, dacă aveai o armă, de ce nu ai fugit cu prima ocazie, de ce nu l-ai lăsat baltă?

— Pentru că trebuia să rămânem în viaţă amândoi.

Michael a deblocat încărcătorul şi a pus piedica, apoi a băgat pistolul în buzunar.

— Şi, în plus, el era mult mai experimentat decât mine. Mă proteja, iar eu îl ajutam cu ce

puteam. Mi s-a părut mult mai logic să rămân pe lângă el.

— Dar el… a îndrăznit Jackie.

— Când ne-au atacat Băieţii, m-a trimis la adăpost şi a încercat să-i gonească de unul singur.

Jackie a tăcut o clipă.

— Să înţeleg că ai vrut să vii cu mine pentru că sunt mult mai mare decât tine? Pentru că te pot proteja şi e logic să îmi rămâi alături?

Michael a privit-o perplex:

— Glumeşti? Călătoresc la braţ cu şase tone de carne calitatea întâi. Ce ţi se pare logic în asta?

— Atunci? De ce ai venit cu mine?

Michael s-a ridicat fără să-i răspundă nimic. Apoi a luat-o în jos pe deal, spre debarcader, în timp ce Jackie îl urmărea cu privirea.

Gerry gătea într-un mic apartament, deasupra depozitului. În aer plutea un miros de mare şi fiecare obiect era aşezat cu multă atenţie şi în perfectă ordine. Perdelele erau în carouri alb cu roşu. Masa, de un gri sobru, avea picioare din metal şi tăblie dintr-un fel de plastic. Rafturile păreau să facă parte din acelaşi set.

Două farfurii erau deja aşezate. Furculiţa în stânga, cuţitul şi lingura în dreapta; şerveţelul era frumos împăturit pe farfurie. Paharele din plastic erau aşezate la aceeaşi distanţă faţă de farfurii.

Michael s-a oprit în prag, neştiind ce ar trebui să facă mai departe. Avea sentimentul că dacă intră în cameră o să strice ceva.

— Intră, l-a invitat Gerry.

Amesteca într-o oală în care fierbea ceva vesel şi lăsa în aer o aromă plăcută de carne.

— Pisică-de-mare de apă dulce bouillabaisse.

A umplut două castroane mari şi pe unul dintre ele i l-a întins băiatului.

— E pe foc de azi de dimineaţă. Ia loc!

S-au aşezat la masă şi în câteva momente, Michael a uitat complet de prezenţa lui Gerry. Şi-a adus aminte unde se afla de-abia când mâncase jumătate din porţia uriaşă. Şi-a ridicat privirile.

Gerry se uita la el zâmbind.

— Mă bucur să văd că mai sunt şi alţii care îmi apreciază talentul culinar. Vrei nişte pâine? Ieri am pregătit-o.

Michael a rupt o bucăţică. Lângă ea era şi o farfurioară cu unt. Vreun minut s-a uitat nedumerit, nereuşind să-şi aducă aminte ce era chestia aia albă. Brusc, iluminat, a înfipt bucata de pâine în unt.

— Uşor, uşor! Ia un cuţit!

Băiatul a ridicat din umeri, şi-a scos briceagul şi a întins untul pe pâine. Gerry l-a privit pe sub sprâncene şi a chicotit:

— E bine şi aşa, dar data viitoare foloseşte cuţitul de lângă unt.

Michael a terminat restul de supă cu pâine şi la final s-a lăsat pe spătarul scaunului, sătul şi fericit. Gerry a strâns castroanele şi le-a pus în chiuvetă.

— Vino pe verandă.

Michael l-a urmat afară şi în jos pe scări până acolo unde docul se oprea deasupra apei. Sub un umbrar, s-au aşezat pe câte un şezlong. Gerry a scos din apă o cutie şi a luat din ea două sticle. I-a dat băiatului berea din ghimbir şi a păstrat-o el pe cea obişnuită.

Puştiul s-a relaxat în timp ce savura aroma ascuţită, cremoasă. Gerry n-a spus nimic şi amândoi au rămas urmărind valurile.

— Aşadar, a zis el într-un final, ce te aşteaptă de cealaltă parte a râului?

— Hohenwald, Tennessee, i-a răspuns Michael, luând încă o înghiţitură şi gândindu-se că s-ar fi putut obişnui cu aşa ceva. Apoi, poate Florida.

— Ce e în Hohenwald?

— Un sanctuar al elefanţilor. Ştii că lor nu le place să fie singuri.

— Am auzit că Florida a fost înghiţită de ape, a clătinat Gerry din cap.

— Mare parte s-a scufundat, dar Jackie spune că partea de nord a rămas.

— Aşa deci, i-a zis Gerry. Eşti un băiat prea simpatic ca să fii nebun.

Michael nu i-a răspuns. Dacă Gerry prefera să-l creadă nebun, n-avea decât.

— Doar nu te aştepţi să găseşti pe cineva acolo, nu? l-a întrebat bărbatul.

— De unde să ştiu? a ridicat din umeri puştiul.

Gerry a dat iarăşi din cap:

— S-a cam dus totul de râpă. Cred că mai sunt doar cinci oameni în viaţă aici, în Metropolis. Ar fi normal să încercăm să rămânem unul lângă altul, dar nu e aşa. Mi-am petrecut ultimii cinci ani îngropându-mi toţi cunoscuţii. Nu mă aştept să fie o situaţie mai roz în sud.

Michael şi-a terminat berea şi a pus sticla pe ponton.

— Acolo trebuie să ajungă Jackie. Vine iarna şi are nevoie de mâncare.

Băiatul şi-a îndreptat privirile către rămăşiţele podului. Cunoştea de mult Saint Louis. Totul era cu susul în jos în zilele alea. Pentru prima dată a realizat adevărata dimensiune a schimbărilor.

— Oare cum era înainte? a murmurat el.

Vorbise mai degrabă pentru sine, dar Gerry a reacţionat imediat. Brusc, faţa bărbatului parcă a

devenit de cauciuc.

— Totul a luat-o razna la un moment dat. La început, vremea… Apoi au început epidemiile şi n-au murit doar oamenii. A murit tot – păsări, vite, oi, grâu, fasole, tot… A urmat o perioadă de vreo şase ani în care să găseşti o roşie era ceva imposibil, doar dacă n-o creşteai tu. Şi chiar şi atunci şansele erau de 50 la sută. Stejarii, sequoia, creveţii. Când în sfârşit se prindea guvernul cum să refacă producţia de roşii, arţarii se îmbolnăveau şi mureau. Când o rezolvau şi pe asta, altcineva tocmai inventase un virus care trăia în lapte. De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva? a întrebat el clătinând din cap. Şi-au dat seama cum să-l distrugă abia după ce au mai murit două milioane de copii. Şi ce urmează după toate astea? Grâul începe să moară. Reuşim într-un final să facem rost de un soi care să reziste bolii şi un uragan loveşte coasta de est: Boston, Providence şi New York, toate ajung sub ape.

S-a oprit şi s-a ridicat, şi-a desfăcut bandana şi şi-a şters lacrimile.

— Dacă aş crede în Dumnezeu, m-aş duce să-l aduc jertfă vreun viţel. N-am niciun dubiu că L-aş enerva la culme.

Gerry a oftat:

— Dar nu trebuie să ne plângem!

A sorbit iarăşi din bere.

Michael l-a privit cu mai multă atenţie. Şi dacă Gerry are dreptate?

— Aşadar, a spus el după o lungă şi stranie tăcere, crezi că ar trebui să traversăm pe aici?

— Cam aşa ceva. Sunt singurul care vă poate ajuta în tot oraşul, dar nu asta era ideea.

A arătat către malul celălalt al râului.

— Acolo e Kentucky sau ce a mai rămas din el. Lucrurile au început să se strice cu multă vreme în urmă. Eram în bărcuţa mea acum douăzeci de ani, când a venit marele val şi a măturat cele două poduri. Încă îl mai văd năpustindu-se: opt metri de gunoaie şi urgie care s-au prăbuşit peste noi. De-abia am avut timp să o trag pe *Encantante* într-un golf din aval, adăpostit de o pădurice de stejari. Metropolisul nu a fost la fel de norocos şi tot ce era între noi şi Cairo a dispărut. Pe atunci încă mai erau destui oameni destoinici prin părţile astea şi am reuşit să reclădim totul în doi ani.

Gerry a chicotit.

— Mica mea afacere cu feribotul a înflorit tocmai pentru că nu era nimeni dispus să reconstruiască podurile. Pe atunci eram încă în criză. Abia mai târziu a început *dezastrul*. NU muriseră destul de mulţi oameni.

— De unde a venit toată apa aia?

Bărbatul a dat din cap.

— Niciodată n-am aflat cu siguranţă. Se poate să fi fost barajul Smithland, care a cedat. Sau poate că o mare inundaţie a început mult mai sus, în amonte, şi apoi a dărâmat baraj după baraj. Ce ştiu sigur e că apele au distrus cele două baraje din aval şi că atunci când am fost ultima dată la Smithland nu prea mai era nimic de văzut acolo. M-am întors. Şase ani mai târziu am încărcat în barcă tot combustibilul pe care l-am putut găsi şi am navigat în susul râului aproape opt sute de kilometri. Trebuia să aflu ce se petrece şi nu puteai avea încredere în informaţiile de la radio. Ştiu doar ce s-a întâmplat atunci. Nu am făcut cale întoarsă decât în momentul în care am ajuns în Cincinnati. Tot drumul n-am găsit un singur pod întreg. Iar asta se întâmpla înainte de marele cutremur. Poate că cineva le aruncase în aer. A fost un mare mister pentru mine, dar evenimentele care au urmat l-au făcut să pară insignifiant. Iar tu mă laşi să bat câmpii la greu, nu-i aşa?

— Hei, nu e vina mea.

— De fapt, voiam să spun că singurul care împiedică tot ce se află în Kentucky să ajungă pe malul ăsta e râul…

Michael a ridicat capul brusc:

— Dar ce e pe partea cealaltă?

Gerry a dat din umeri.

— Tot felul de chestii. Şopârle uriaşe, uneori. Poate vreo doi crocodili. Sunt animale mari – dar n-am văzut niciun elefant. Cred că am văzut doar un tigru la un moment dat.

— Da, şi vrei să te şi cred, a pufni băiatul cu dispreţ. Mai încearcă o dată. Nu cumva era şi vreun leu?

Bărbatul a ridică din nou din umeri:

— Când am făcut baraje şi poduri peste râu, n-au trecut doar maşinile şi autobuzele. Acum, barajele şi podurile au dispărut, dar ce trăieşte pe partea cealaltă e forţat să rămână acolo. Nu mai e la fel de uşor ca altă dată să ajungi aici.

— Am traversat podul în Saint Louis şi n-am avut nicio problemă.

Gerry şi-a scos pipa din buzunar şi a început s-o cureţe cu un briceag micuţ.

— Mda… Creaturile astea e posibil să nu fi reuşit să ajungă atât de departe spre nord. Poate că Mississippi previne accesul spre vest tot aşa cum Ohio îl previne spre nord. Poată că sunt eu de vină şi am halucinaţii de bătrâneţe, dar ştiu că e ceva sau cineva acolo. Ideea e că *dincolo* există lucruri pe care pe partea *asta* nu le-am văzut niciodată. Dacă treci râul, mai mult ca sigur *te vor*

repera.

Michael nu s-a uitat la el.

— Trebuie să ajungem acolo. Ea n-are ce să mănânce aici toată iarna.

— Cum v-aţi descurcat în Saint Louis?

— Am supravieţuit în Grădina Zoologică, dar acum s-a dus şi ea.

— E un animal frumos, a oftat Gerry. Nu cred că există pe pământ un animal mai nobil, mai frumos şi mai *mare* decât elefantul. Dar nu are ce căuta aici. Jackie ar trebui să fie în India.

— Nu am cum s-o duc în India!

— Ştiu, a zis Gerry şi s-a oprit nehotărât. Poate că e timpul să-i dai drumul.

Michael se holba la podea, neştiind ce să spună. Gerry a arătat spre râu:

— Hai să-ţi propun ceva: ne urcăm toţi trei în feribot, ajungem dincolo şi îi dăm drumul pe partea cealaltă, iar tu te întorci cu mine. Poate va reuşi să-şi croiască singură drumul spre sud.

Michael l-a privit cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă intuieşte în el o cât de mică asemănare cu unchiul Ned. Nu-şi dorea s-o ia de la capăt în stilul ăla.

— Nu ştiu ce să zic.

Gerry a terminat de umplut pipa şi a aprins-o:

— Ai văzut plantaţia aia de soia unde te-am

trimis? Arată bine, nu? Soia e o cultură destul de populară şi încă de acum cincisprezece ani. Când eram mic, acolo era o groapă de gunoi plină de deşeuri toxice: miercuri, cadmiu şi solvenţi de toate tipurile. Nu te uita aşa la mine! Au trecut ani de zile de atunci. Acum e perfect sigur pentru ea, nu e nicio problemă. Oricum, ai idee cum au salvat terenul?

— Nu.

— A fost o manevră foarte inteligentă. Au plantat un soi de porumb special modificat genetic. Porumbul are rădăcini foarte adânci; unele ajung până la cinci metri. Plantele aveau rolul de a extrage metalele din pământ şi de a le concentra în ştiuleţi. Foarte ciudat: unii erau argintii, alţii albaştri.

— Nu înţeleg.

— Oricum, oamenii de ştiinţă erau siguri că porumbul astfel rezultat nu va avea niciun fel de proprietăţi reproductive. În mare parte, au avut dreptate, dar n-au prevăzut alte probleme mai grave. Ratonii care au dat iama în lanul de porumb s-au îmbolnăvit. Ciorile la fel. Boabe de porumb au fost cărate de diferite animale la zeci de kilometri distanţă. Într-un final au descoperit că totuşi sunt fertile. Planta nu făcea nicio diferenţă între metalele dintr-o groapă de gunoi şi

orice alt metal din orice alt sol sau mediu.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Michael în timp ce se ridica în picioare.

Gerry l-a privit sever un moment:

— Nu ştiu ce e de partea cealaltă, dar poate fi orice.

— Cum ar fi o specie de porumb ucigaş?

— Bineînţeles că nu, a pufnit bărbatul. Dar dacă oamenii pot inventa o specie de porumb şi apoi să le scape de sub control, ce altceva crezi că au mai putut face? Crocodili care să controleze peştele asiatic? Viespi care să controleze paraziţii de pe stejari? *Ştiu* ce trăieşte prin părţile astea, pentru că le văd în fiecare zi. Şi *ştiu* că dincolo de râu, situaţia nu e la fel de fericită.

Gerry a încercat să se calmeze:

— Du-ţi elefantul dincolo de râu dacă aşa vrei, dar, dacă ai măcar un dram de minte, o să te întorci aici cu mine.

Jackie l-a aşteptat între umbrele serii. O mare parte a plantaţiei de soia dispăruse şi ea arăta bine hrănită pentru prima dată după multe zile. Michael era impresionat.

— Cât de cât gustos?

Elefantul s-a uitat la câmp:

— Cât de cât…

Burta ei părea chiar un pic umflată.

— Cât mai avem până la Hohenwald?

— Două săptămâni, sper, i-a răspuns Jackie.

— Şi până în Florida?

— *În cazul în care* va fi să mergem în Florida, mă aştept să ajungem acolo pe la mijlocul verii.

Michael a rămas pe gânduri o clipă.

— Ştii în ce zi suntem azi?

— 1 mai, i-a răspuns ea.

— Exact. Înseamnă că mai avem şase săptămâni.

— Şi? l-a privit ea întrebător cu un singur ochi.

— Ai putea merge mai repede dacă nu m-ai căra pe mine?

— Nu ar fi nicio diferenţă. Aş putea merge mai repede doar dacă aş pierde mai puţin timp cu mâncarea, dar nu-mi permit acum să mă înfometez.

— Cum adică?

— Las-o baltă.

— Ascunzi ceva.

— Şi ce? Nu e treaba ta.

— Cine naiba te crezi? a ţipat Michael, luându-se chiar şi pe el prin surprindere.

Jackie s-a dat un pas înapoi. Pentru un moment a încremenit în poziţie de apărare, cu un picior în aer şi cu trei bine înfipte în pământ.

— Vrei să mă zdrobeşti fiindcă am ţipat la tine?

Michael clătină din cap cu dezgust:

— Mi-era mai bine cu Ned.

Încetişor, Jackie şi-a lăsat piciorul în jos. S-a întors şi s-a dus cu paşi rari către iazul din mijlocul plantaţiei de soia. Michael a urmărit-o cum îşi lua apă în trompă pentru ca apoi să o toarne pe ea.

Dragă mamă.

Nu cred că Jackie mă va plăcea vreodată. Bănuiesc că doar m-am păcălit singur până acum. E un elefant şi mă urăşte pentru că fac parte din aceeaşi rasă care le-a făcut atât de mult rău ei şi celor din neamul ei.

Gerry vrea să rămân aici, cu el. Şi-a încropit un trai bunicel prin părţile astea. Metropolisul are o sursă de energie independentă, aşa că are destulă căldură pentru a rezista mult şi bine. În plus, cum oameni nu prea mai sunt, rezervele de mâncare ar trebui să ne ţină ani întregi. Sunt şi nişte cereale sălbatice pe aici. Cu Ned n-am dus-o niciodată atât de bine.

Jackie nu are nevoie de mine. Majoritatea lucrurilor adunate de Ralph sunt pentru mine. Aş putea să-i încropesc o geantă pe care să o care la gât cu tot ce-i trebuie. Ar trebui să fie suficient.

Nu mai are nevoie să-i ţin pagini să le citească.

Se pare că ce a găsit atunci în Grădina Zoologică e tot ce şi-a dorit vreodată. De atunci nu o mai preocupă nimic altceva decât să ajungă în sud.

Când i-am spus toate acestea lui Jackie, multă vreme a tăcut. Apoi, când mi-a răspuns a zis doar „treaba ta”.

Aşadar, cred că voi rămâne în Metropolis.

Cu dragoste, Mike

Gerry a aşteptat pe feribot în timp ce Michael a mai urcat odată cu Jackie spre câmpul cu soia. Băiatul hotărâse să nu-i spună lui Gerry nimic despre Jackie. I se părea mai sigur aşa.

Iar ea n-a avut nimic împotrivă. Băiatul o tot privea, încercând să-şi dea seama dacă regretă măcar un pic că el va rămâne aici. Faţa ei de elefant nu spunea nimic, dar mişcările îi erau scurte şi grăbite. Oare era supărată că el n-avea să o mai însoţească? Sau era doar grăbită să pornească din nou la drum.

Când a terminat, i-a atârnat geanta de gât în aşa fel încât să o poată deschide şi ca să ia din ea ce avea nevoie. Apoi au coborât împreună către docuri. Ea a păşit cu foarte multă grijă pe podeaua metalică a feribotului. Era loc suficient şi, chiar supusă unui curent puternic, nava nu se balansa

decât foarte puţin.

Gerry a pornit fără să mai facă vreun comentariu şi a îndreptat barca spre amonte. Michael a simţit cum motorul se lupta contra curentului şi vibraţiile întregii structuri. Şi totuşi, ceva îl mira. Auzea doar elicea, nu şi motorul în sine. Gerry i-a satisfăcut cu plăcere curiozitatea.

— Silenţioasă frumuseţe, nu-i aşa? E de la motorul electric.

A ridicat o trapă şi Michael a putut vedea un cub din care pornea o întreagă cablatură către un cilindru.

— Acela e motorul, i-a arătat bărbatul spre cub. Acolo e dispozitivul de stocare a energiei, i-a indicat apoi şi cilindrul.

— O baterie?

— I-au spus „bobină de alimentare” când am cumpărat barca. Să fiu sincer, nu prea ştiu cum funcţionează, dar poate stoca până la patruzeci de ore de energie. Mai nou, o încarc dintr-o turbină ceva mai mică pe care am plantat-o pe docuri. Nu mai am nevoie aşa de mult de ambarcaţiune. Iar când e vorba de călătorii mai lungi, am o baterie mai zdravănă din care o pot încărca.

A lăsat trapa să cadă şi s-a întors la cârmă. *Encantante* tocmai depăşise linia de mijloc a râului. Gerry a angrenat şi mai tare motorul şi a

forţat nava să avanseze şi mai mult în contra apelor. Forţele degajate de mişcare au zguduit puţin feribotul. Nu într-atât încât să dărâme ceva, dar destul ca Michael să observe. Rânjea încântat, în timp ce Jackie privea cu teamă în jur.

Apoi, au depăşit partea cea mai grea şi au început să se apropie de malul celălalt. Gerry a slăbit forţa motorului şi a cârmit-o pe *Encantantem* aşa fel încât să ocolească parapetul ce ieşea din apă. Au trecut din nou printr-un curent puternic şi feribotul s-a clătinat puţin. Apele s-au liniştit şi Gerry a tras nava la mal.

Băiatul a condus-o pe Jackie pe docuri şi a stat un moment cu ea în mijlocul şoselei. A cercetat vegetaţia care se întindea spre est: era destulă, o pădurice şi apoi un câmp care se întrezărea printre copaci. Jackie nu va duce grija mâncării. Pe urmă s-a întors, în aşa fel încât Gerry să nu poată vedea, şi a scos atlasul din geacă.

— Uite. O iei pe aici spre Autostrada Interstate 24 şi mergi spre sud. Apoi urmezi Autostrada 45 până în Benton. Odată ajunsă în Benton, caută intrarea pe Autostrada 641. Mergi către est până dai de Autostrada Interstate 40. Apoi…

— Mi-ai mai arătat traseul. De mai multe ori…

— Oricum, ţi l-am notat. E o copertă de piele

pe care am confecţionat-o pentru tine. E legată de curea şi direcţiile sunt lângă hartă. Am desenat tot drumul pe hartă, aşa că nu vei avea cum să te pierzi.

— Mulţumesc, i-a replicat scurt Jackie.

Michael a dat din cap şi a îndesat atlasul la loc în bagaj.

— Ai grijă de tine.

Elefantul l-a urmărit în timp ce el se îndrepta spre feribot şi puştiul îi putea simţi privirile în ceafă. S-a uitat înapoi. Ea era doar la câţiva metri de el. Ceva a mişcat într-un tufiş de pe marginea şoselei şi înainte să-şi dea seama despre ce e vorba, s-a trezit alergând într-acolo şi strigându-i lui Jackie să se dea înapoi. Gerry a încercat să-l prindă, dar băiatul i-a scăpat printre degete.

Un corp masiv se ridicase pe picioare şi alerga către Jackie cu gura deschisă şi îngustă ca a unui şarpe. *Şopârlă*?

El a depăşit-o şi s-a oprit urlând între ei.

Arătarea a stat pe loc, a închis gura şi a făcut un salt înapoi, scoţând limba ca şerpii. Apoi s-a întins şi l-a prins pe Michael. Băiatul a încercat să se ferească, dar îl prinsese de picior şi îl ataca acum cu ghearele.

Michael a auzit un sunet ca de trompetă, în timp ce piciorul lui Jackie s-a prăvălit peste

creatura ciudată şi a rupt-o în două, iar carnea şi sângele au umplut şoseaua. Maxilarul i s-a deschis din reflex şi băiatul a reuşit să se elibereze din strânsoare. Jackie nu s-a oprit, a zdrobit-o cu picioarele până n-a mai rămas nimic din ea. Abia apoi şi-a îndreptat atenţia spre băiat.

Puştiul i-a zâmbit în timp ce ea şi-a încolăcit trompa în jurul piciorului său. Când s-a uitat în jos şi a văzut sângele s-a simţit brusc ameţit.

— O să te doară, l-a avertizat ea.

A strâns şi mai tare trompa şi pentru o clipă, Michael n-a mai văzut şi n-a mai auzit nimic.

— *Gerry*, a strigat Jackie. *Vino şi ia-l*!

Bărbatul a alergat către ei şi în timp ce el îl ridica pe Michael de umeri, Jackie îi susţinea picioarele. Pulsaţia din picior părea să-l sece de orice putere.

Ajunşi înapoi pe feribot, băiatul a deschis ochii şi s-a uitat în jur. Probabil că leşinase un moment, pentru că acum era chiar în mijlocul fluviului. Îi era somn, teribil de somn…

— Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti, îi striga Jackie, îngenuncheată lângă el. Rămâi lângă mine. *Michael*…

Ar fi vrut să-i spună cât de rău îi pare, dar se simţea mai uşor ca aerul şi nu după mult şi-a pierdut cunoştinţa din nou.

Partea a 11 – a

Mult timp totul a fost doar lumină şi întuneric. Când se făcea lumină, el părea că se scufundă într-o mâzgă maronie, de parcă ar fi înotat prin miere. Îi era cald şi bine. Din când în când avea convulsii din cauza durerii, dar n-ar fi putut să spună exact unde simţea junghiurile. Uneori parcă îi porneau din gât şi alteori părea că vin de la picior. Mai rar, o durere cumplită care părea să vină de nicăieri îi cotropea fiecare celulă cât de cât fericită. Avea sentimentul că această stare va dura la nesfârşit până într-o zi, când totul s-a luminat şi a putut deschide în sfârşit ochii.

Era într-un pat aflat într-o încăpere care-i amintea foarte mult de perioada când părinţii lui trăiau. Camera avea o fereastră şi patul era poziţionat în aşa fel încât el să poată privi afară. A observat cearşaful şi pătura şi le-a pipăit, întrebându-se dacă nu cumva visează. Afară, soarele strălucea. Înăuntru putea simţi doar o durere acută în picior.

A auzit un mormăit şi capul lui Jackie a apărut la ferestrei. A împins-o şi s-a deschis de tot:

— Cum te simţi?

— Somnoros, a spus Michael. Mă doare piciorul.

— Poţi să te culci la loc. Eu voi fi aici.

Michael a dat din cap şi a zâmbit. Trompa s-a întins prin aer, către el. A tras-o aproape: o pernă caldă şi aspră. O clipă i-a simţit muşcii tensionaţi, apoi s-a relaxat. Greutatea ei, mirosul de iarbă al respiraţiei, sunetul pulsului… Băiatul şi-a închis ochii. Se simţea de parcă ar fi plutit.

Gerry stătea la capul patului, citind o carte. Soarele dispăruse şi afară părea că se pregăteşte de ploaie.

— O furtună de după-amiază, tipică pentru luna iunie, a spus el, ridicându-şi ochii dintre pagini.

— Iunie? a întrebat Michael, clătinând din cap. Era luna mai când am ajuns în Metropolis.

Bărbatul a încuviinţat fără să scoată un sunet.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Aşteaptă să se întoarcă Jackie. Vrea tare mult să fie aici când te trezeşti. Am reuşit să o conving să meargă pe deal să mănânce numai după ce i-am promis că o chem când te trezeşti.

Gerry s-a întors la citit.

— Păi, şi n-o chemi?

— Şi aşa nu se îndură să plece de lângă tine, i-a spus el. Trebuie să mănânce bine măcar o dată. Ştii ce trebuie să faci?

— Ce?

— Te prefaci că dormi, că altfel dau de belea.

Michael a închis ochii ascultător, dar nu a trecut şi n-a mai fost nevoie să se prefacă…

S-a trezit când a tunat. A tresărit şi piciorul a început să-i zvâcnească. Putea să vadă umbra imensă a lui Jackie şi capul ei prin fereastră. Gerry întinsese un fel de pânză deasupra, în aşa fel încât măcar capul ei să-i fie protejat de ploaie. Lui Michael nu i-a plăcut deloc. Asta era o treabă pe care ar fi trebuit s-o facă el…

Bărbatul a intrat în cameră cu o lanternă ţiuitoare. A aşezat-o pe noptieră şi a dat perdelele la o parte.

— Perfect. Şi acum să fie lumină!

Puştiul a încercat să-şi atingă piciorul, dar era prea slăbit.

— Poţi, te rog, să-mi masezi piciorul? Mă doare foarte tare.

Gerry şi-a coborât privirile în pământ.

— Michael, a început Jackie cu blândeţe, trebuie să ai curaj.

Băiatului nu i-a plăcut deloc tonul.

— O să mor?

— Nu, i-a răspuns Jackie cu voce sumbră. Dragonul te-a muşcat de picior. N-am reuşit să ţi-l salvăm.

— Ce vrei să zici?

— S-a infectat, a intervenit şi Gerry. Atât de

rău, încât la un moment dat am crezut c-o să te pierdem. Aşa că a trebuit să facem asta…

— Să faceţi ce? a întrebat Michael confuz. Ce tot spui?

— Gerry a fost nevoit să-ţi taie piciorul, i-a răspuns Jackie.

— Poftim? a îngăimat Michael.

Bărbatul a tras pătura şi băiatul şi-a văzut coapsa şi genunchiul învineţite. Mai jos de ele începea un bandaj gros care se sfârşea cu mult înainte de locul unde ar fi trebuit să se afle glezna.

— Mi-aţi tăiat piciorul?

Nu-i venea să creadă că ciotul era acum parte din corpul lui.

— E o farsă. Eu încă îl simt…

Gerry a aranjat pătura la loc.

— Când va mai trece puţin timp, mintea ta se va obişnui cu ideea că nu mai e nimic acolo şi n-o să-l mai simţi.

După forma pe care o lua pătură, era clar că ceva lipsea.

— Cel puţin aşa am auzit…

Băiatul a rămas multă vreme holbându-se la pătură. Afară, tunetul trecuse şi în aşteptarea unui nou fulger care să străpungă norii, numai vântul şi ploaia se mai auzeau.

— Ai spus „dragonul”? a întrebat Michael într-

un târziu, ridicând ochii de pe pătură.

Nu mai suporta să se uite.

— Şopârla-dragon Komodo, i-a răspuns Gerry. Jackie şi-a dat seama ce era de cum l-a văzut.

Elefantul s-a uitat spre cer, apoi şi-a întors privirile către fereastră.

— Bănuiesc că au fost mai multe grădini zoologice şi alte instituţii asemănătoare care s-au prăbuşit precum Grădina

Zoologică din Saint Louis. S-ar putea ca rinocerii să fie încă în viaţă, cel puţin cât încă mai e vară. După spusele lui Gerry, aceste şopârle supravieţuiesc de ceva vreme. Nu sunt prea sigură de cum reuşeşte o specie tropicală să trăiască într-un climat temperat. Poate că migrează spre sud când vine frigul sau poate că au un loc unde pot dormi pe timpul iernii. S-ar putea chiar să fi fost încă de la început suficient de multe pentru ca unele dintre ele să supravieţuiască la temperaturi joase. Cele mai puţin rezistente au murit şi celelalte s-au înmulţit. Evoluţia în acţiune. Sau poate că erau modificate.

Michael s-a holbat la ea. Jackie vorbea într-adevăr cu el. Nu mai făcuse niciodată asta. Gerry i-a întrerupt cu blândeţe.

— Cum te simţi, Michael?

Băiatul a tresărit. Uitase că era şi el acolo.

— Mă doare piciorul.

S-a uitat spre pătură, la forma ciudată pe care o lua pe ciotul lui şi a simţit cum îi dau lacrimile.

— Ce-o să mă fac acum?

— Deocamdată trebuie să te odihneşti, i-a răspuns Jackie. Pe urmă o să găsim noi ceva.

Michael s-a vindecat cu puterea şi cu rapiditatea de care numai un băiat tânăr şi bine hrănit se poate face bine. La începutul lui iulie copcile fuseseră îndepărtate şi pielea crescută pe ciot era moale şi puternică. Se mişca încet, cu ajutorul unei cârje făcute de Gerry sau îl căra Jackie de colo-colo.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, a început să o tot găsească pe capătul prăbuşit al podului autostrăzii interstate 24, cercetând cu atenţie cealaltă parte.

— Ce-i acolo? a întrebat-o Michael, în timp ce îşi bălăngănea piciorul peste marginea podului.

— N-ar trebui să stai atât de aproape de margine, i-a răspuns încet elefantul.

— Dacă te poate ţine pe tine, cum să nu mă ţină pe mine?

Jackie s-a întins şi l-a apucat cu trompa.

— Marginile se prăbuşesc.

L-a lăsat la pământ şi el s-a sprijinit de un perete.

— OK, ce-i acolo?

— Am urmărit ce fac dragonii şi am început să le cunosc obiceiurile, i-a arătat ea cu trompa. Vin pe şosea o dată la răsărit şi o dată la apus. Dimineaţa, când sunt suficient de încălziţi, ies de pe şosea şi se duc în pădurea de la marginea luminişului. Noaptea se bagă sub cine ştie care copaci să doarmă. Probabil într-o peşteră sau într-un fel de cuib. Dacă le este foame, stau la marginea luminişului până omoară ceva. Animalele evită şoseaua, aşa că nu este profitabil pentru ei să stea pe acolo. Iată de ce stau la marginea luminişului. Uite acolo.

I-a indicat din nou un loc de peste fluviu.

— Şi acolo. Vezi cadavrul? Era o căprioară pe care au prins-o ieri-dimineaţă.

Michael a văzut un picior care se înălţa deasupra ierbii în luminiş. Două umbre nemişcate erau chiar lângă el.

— Aşadar, şoseaua e sigură în mijlocul zilei.

— Oricum, ceva mai sigură. Partea aceasta din drum are doar două benzi. Şoselele mai late ar putea fi mai bune sau mai periculoase. N-am cum să-mi dau seama de aici. Gerry avea dreptate într-o privinţă: nu trec râul.

Michael a observat ceva mişcându-se. O pisică mare cu pete pe care i-a arătat-o lui Jackie.

— Probabil un leopard, i-a răspuns ea. Vezi cum ocoleşte locul unde sunt dragonii?

— Uită-te în direcţia aia. Să fie căprioare?

— Nu ştiu. Nu prea arată a căprioare. Gazele? Antilope? Presupun că ceva ce Komodo şi leoparzii nu pot mânca.

— De unde au venit?

— Grădinile zoologice din Florida? Laboratoarele din Atlanta? Nu ştiu.

A făcut o pauză lungă.

— Acolo lucrurile vor fi cu totul altfel.

Michael s-a întins pe spatele ei. Şi-a frecat ciotul care era încă nevindecat şi îi provoca o mâncărime constantă. Uneori, dacă nu se concentra, încerca să-şi scarpine degetele de la picioare.

— Vara e pe sfârşite, a rupt el tăcerea. Ac trebui să pornim la drum.

— Da, sigur, a pufnit Jackie. Vrei să-ţi pierzi şi celălalt picior? Tu rămâi aici cu Gerry şi eu plec singură.

— Ai nevoie de mine.

— Mă descurc şi singură. Aveai dreptate la început. Tu aparţii acestui loc.

— Asta era înainte…

A

— Înainte de ce?

Michael a ezitat:

— Pe vremea aia credeam că nu mă placi…

Jackie a întors capul şi l-a privit atent.

— Şi ce te face să crezi că acum te plac?

— Ai stat cu mine. Mi-a spus Gerry.

— M-am simţit vinovată pentru că te-am târât în povestea asta. Michael era perplex. Ned nu-l tratase niciodată aşa.

— De ce? De ce mă urăşti? De ce eşti rea cu mine?

Michael simţea că ea ascunde ceva. Cum să o facă să-i destăinuie taina pe care i-o ascundea?

— De ce ai plecat de la grădina zoologică? a întrebat-o el pe neaşteptate.

— Nu-mi plăceau oamenii. Trebuia să plec.

Michael a simţit imediat cum a sunat acel „nu-mi plăceau”, dar n-a zis nimic.

— Ralph spunea că ar mai fi rezistat câţiva ani. De ce a trebuit să pleci fix atunci?

— Pentru că trebuia.

— De ce? De ce ai vrut să pleci, când am fi putut să fim încă acolo, bucurându-ne de mâncare bună, şi nu să flămânzim pe-aici peste râu, printre dragoni.

Jackie a clătinat din cap nehotărâtă şi Michael a simţit cum îl cuprinde o furie cumplită:

— La naiba! Ţi-am salvat viaţa. Îmi datorezi

măcar o explicaţie!

— Mi-e greu să vorbesc despre asta, a oftat Jackie. Ştiai că la început am fost patru? Tantor, Jill, bătrânul Bill şi eu. Cu toţii am învăţat să vorbim destul de repede, dar am ascuns-o de paznici cât de mult am putut. Nu-i iubeam prea tare şi, la urma urmei de ce am fi făcut-o? Chiar dacă nu am fi învăţat să vorbim, tot ştiam că locul nostru nu era acolo.

Ai văzut grădina zoologică. Erau camere peste tot şi unde sunt camere nu pot exista secrete. Ne-au descoperit destul de repede. Ne-au învăţat să citim. Ne-au învăţat tot ce puteau atinge cu mâinile alea de maimuţă ale lor. Vorbeam între noi. La urma urmei de ce n-am fi luat ce ni se oferea? N-avea cum să ne strice? Cunoaşte-ţi duşmanul, spunea bătrânul Bill, dar ţine-l la distanţă.

Jackie a păstrat tăcerea.

— Fiecare animal e construit după un anumit model. Cele care trăiesc în turmă şi cele care trăiesc în haită se aseamănă măcar într-un punct. Se definesc prin apartenenţa la grup. Odată ce ai acceptat un membru în grup, eşti legat pe vecie de el. Lupii, vitele şi elefanţii sunt la fel. Iată ce n-am vrut noi: să acceptăm oamenii în mica noastră comunitate. Aşa că ne-am ţinut la distanţă. Ne

purtam cât de aiurea puteam. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să părem proşti. Probabil că ne-au crezut destul de inteligenţi ca să merite efortul să stea să ne înveţe, dar nu le-am arătat niciodată exact cât de inteligenţi eram.

Apoi, oamenii au început să moară. Unul câte unul, în grupuri tot mai mari şi fără motiv. De la un punct încolo am rămas doar noi şi Ralph. Îţi dai seama că eram în culmea fericirii. Făceam tot timpul planuri cum să scăpăm de acolo. Ştiam că trebuie să mergem spre sud: Georgia, Florida, Alabama. Oriunde nu era zăpadă iarna şi aveam ce să mâncăm.

Pe urmă, Jill a murit. O bucăţică de cablu sau de sticlă în fân, probabil. Nu mai exista niciun medic veterinar… N-am ştiut niciodată de ce, dar a murit umflată şi urlând de durere. Aşa că au rămas numai bătrânul Bill şi Tantor. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar, când m-am trezit, câteva săptămâni mai târziu, se luptau. E groaznic să vezi două animale a câte cinci tone fiecare izbindu-se unul de altul. Intraseră în *musth* în acelaşi timp. Nu ştiu de ce, dar m-am înfierbântat uitându-mă la ei. Tot biologia a triumfat…

Dacă ar fi fost doar nişte animale proaste, unul dintre ei şi-ar fi dat seama că va pierde şi s-ar fi îndepărtat, a zis ea amărâtă. Pe când aşa,

bătrânul Bill l-a omorât pe Tantor şi apoi m-a încălecat.

Numai că se rănise rănit în luptă. Cumva, pe interior. O contuzie? O hemoragie internă? N-o să ştiu niciodată. S-a stins pur şi simplu. După ce a murit, eu am rămas singură şi însărcinată. Tu ai apărut în scenă la o săptămână după asta.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Michael, cu ochii mari.

— Îţi explic de ce a trebuit să plec. Nu am avut la dispoziţie câţiva ani. Perioada de gestaţie a unui elefant e de douăzeci şi două de luni. Nici mai mult, nici mai puţin. Eu sunt în luna a cincea. Trebuie să găsesc un loc cald şi sigur în care să-mi cresc puiul.

— Ah, a exclamat Michael, dar de ce atâta grabă? Sunt aproape doi ani.

— Nu chiar. Nu ştiu ce-o să găsesc la Hohenwald. Ce se întâmplă în cazul în care nu mai sunt elefanţi acolo? Voi fi iarăşi singură. Am nevoie de câteva luni să găsesc un loc bun şi să petrec iarna acolo – şi cum să ştiu dacă e bun, dacă nu am fost acolo o iarnă? apoi îmi mai trebuie câteva luni să găsesc alt loc în cazul în care ăla nu e bun. Şi apoi am nevoie de un an întreg în care să mă hrănesc bine. Aşa că nu e destul timp, se poate chiar să nu-mi ajungă…

Michael a privit dincolo, peste râu:

— Presupun că dragonii sunt o problemă pentru un puşti.

— Crezi? a chicotit ea.

— Nu mă refeream la mine, i-a răspuns el serios. O să ai nevoie de mine.

S-a uitat la ea, dar Jackie şi-a ferit privirile.

— Ştii şi tu asta. E chiar aşa de groaznic să ai nevoie de un om când eşti atât de singură?

Michael s-a aplecat peste marginea podului şi a scuipat. A urmărit ghemotocul de salivă până aproape de momentul impactului cu solul.

— Încearcă să-ţi pui problema altfel. Noi te-am folosit când lumea era încă întreagă şi vie. Acum e şansa ta să te foloseşti de noi – de mine, cel puţin.

— Nu vreau să mă folosesc de nimeni.

— Atunci ia-mă cu tine pentru că mă placi. Ia-mă pentru că ai nevoie de mâinile mele de maimuţă. Ia-mă pentru că nu cântăresc mult şi nu e atât de greu să mă care. Doar ia-mă cu tine!

Un moment, Jackie nu i-a răspuns nimic.

— Eşti invalid…

— În comparaţie cu tine, toţi părem nişte invalizi.

— Michael, tocmai ţi-ai pierdut un picior.

— Aşa, şi?

— Nu vei ţine pasul, a pufnit Jackie.

— Nu l-am putut ţine nici înainte.

— Eşti foarte dificil.

— De unde ţi-o fi venit şi ideea că o să te las să mă părăseşti aşa uşor?

— *Ai rămas fără un picior*! i-a trâmbiţat ea frustrată. Nu te pot lua cu mine.

— De ce nu?

— Cum de ce nu? a clătinat ea din cap. Pentru că n-ai un picior.

— Ai mai spus-o o dată.

Michael s-a uitat direct în ochii ei:

— Te mai întreb o dată. Şi care e problema dacă n-am un picior?

— Michael, a îngăimat ea neputincioasă.

— Îmi datorezi un răspuns. Şi nu-mi mai servi gogoaşa cu „nu poţi ţine pasul”. Îmi datorezi mai mult de atât.

Jackie l-a privit hotărâtă.

— Bine! Adevărul este că nu vreau să trebuiască să am grijă de tine.

— Şi mai multe gogoşi.

— Deloc. Nu am de unde să ştiu ce se va întâmpla când mă voi întâlni cu alţi elefanţi. Nu pot să am mai mulţi companioni decât puiul meu.

— Hai să adăugăm nişte adevăruri la discursul tău.

Michael a simţit că nu mai are mult şi începe

să plângă. Şi-a şters ochii cu furie.

— Nu pot merge fără cârjă. Oricum o să mă duci tu în spate. Pe lângă asta, când mi se vindecă definitiv ciotul, putem face un picior artificial. Ai citit chiar tu procedeul. Gerry a spus că o poate face. Poate găsim unul care să mi se potrivească. Doar pentru că nu era nimic în spitalul Metropolis nu înseamnă că nu mai sunt spitale. Aşadar, nu e vorba de piciorul meu. Nu e vorba că nu ţi-aş fi util. N-ai fi ieşit niciodată din Saint Louis dacă nu eram eu. Eu, cu mâinile mele omeneşti, am fost capabil să am grijă de bagaje. Eu sunt cel care ştie să folosească arma. Ţi-am salvat viaţa. Adevărul e că ai nevoie de mine. Puiul tău are nevoie de mine. Deci lasă-mă să vin cu tine.

— Va trebui să am mereu grijă de tine.

— Va trebui să ne păzim spatele reciproc. *Nu tu* ai văzut dragonul, ci eu.

— Nu! Nu vreau!

— De ce nu?

— Nu mai vreau să moară nimeni în preajma mea.

A văzut-o cum tremura. Pentru o clipă, Michael a putut să o citească la fel de uşor ca pe un om: faţa ei neagră şi sumbră, cu ochii bântuiţi de amintiri. S-a întins, i-a luat trompa cu blândeţe şi i-a pus-o pe umeri, apucând-o cu blândeţe.

— Vei avea nevoie de tot ajutorul din lume. O să ai un copil. Nici măcar nu ştii dacă elefanţii sunt acolo sau dacă ai cum să-i găseşti. O să ai nevoie de mâinile şi de ochii mei. Mai bine le-ai lua cu tine…

— De ce vrei aşa de mult să mergi cu mine?

— Glumeşti? i-a răspuns el râzând. Să trăiesc în spatele unui elefant? Ce copil n-ar da orice ca să fie în locul meu?

— Nu se poate să fie ăsta singurul motiv.

— Oh, dar am un milion de motive pentru care noi trebuie să fim împreună. Nu pot să le înşir acum pe toate.

Michael i-a îmbrăţişat trompa şi s-a uitat în sus, în ochii ei:

— Voi fi unchi!

De data asta, Gerry a ţinut-o pe *Encantante* la peste cincizeci de metri de mai, în timp ce Michael şi Jackie căutau atent orice semn care ar fi putut trăda prezenţa unui dragon. Michael a scanat cu grijă pădurea cu ajutorul unui binoclu pe care i-l dăruise Gerry.

— Nu văd nimic.

— A fost o vânătoare reuşită în luminiş de dimineaţă, a spus Jackie. Ar trebui să fie toţi acolo.

— Poate s-au hotărât să stea la umbră azi, a comentat Gerry sec.

— De ce ar rata şansa de a se face un munte de carne?

— Linişte, i-a potolit Michael. Hai să nu mai trecem încă o dată prin asta.

Gerry a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc.

— Treaba voastră. Vă zic pentru ultima dată: e o greşeală uriaşă şi o să vă aduceţi aminte de vorbele mele.

— Dacă, totuşi, ne iese, poate ne întoarcem într-un an sau doi. O să poţi să-l cunoşti pe puiul lui Jackie.

Gerry n-a mai răspuns nimic, dar şi-a golit ostentativ pipa peste bord.

— E acum ori niciodată, a spus Michael în timp ce o bătea pe Jackie pe picior. Ajută-mă să mă ridic.

— Cred că Gerry are dreptate.

— Nu vreau să mai trec o dată prin dicuscuţia asta. Nu acum. Lasă-te un pic!

Jackie s-a aşezat pe un genunchi şi Michael s-a căţărat până sus.

— Suntem gata.

A scos carabina. Jackie s-a uitat îngrijorată:

— Nu ştiam că ai aşa ceva.

— Toţi avem secrete. Să-i dăm drumul.

Gerry a adus-o pe *Encantante* cu grijă până la

mal. Propria lui carabină stătea într-un colţ, lângă el, dar nu se uita la ea, preferând să manevreze cu grijă vasul. Jackie a păşit cu grijă pe ponton şi s-a uitat în jur.

— Bun, să mergem!

Au intrat cu grijă pe şosea. Michael l-a auzit pe Gerry cum le urează mult noroc şi apoi îndepărtează vasul de ponton. Acum erau pe cont propriu. Băiatul continua să supravegheze cu grijă împrejurimile. Dragonul din pricina căruia îşi pierduse un picior era mort, dar nu i-ar fi părut rău dacă ar fi apucat să mai omoare câţiva.

Partea a III-a

Când s-au încălzit suficient pe asfalt, dragonii s-au mutat la umbră, pândind să prindă orice ar fi trecut prin apropiere. Michael nu-şi dădea seama dacă era datorită staturii uriaşe a lui Jackie sau datorită faptului că mergeau fix pe mijlocul drumului, fără să se apropie de margini, dar cei câţiva dragoni pe care i-au întâlnit s-au mulţumit să-i privească de la distanţă. *Encantante* şi încărcătura ei ciudată, doi oameni şi un elefant, probabil că-i băgase în ceaţă. Poate că, de fapt, Michael a fost de la bun început ţinta sau poate că dragonul nu observase decât piciorul lui Jackie şi se repezise la el ca şi cum l-ar fi crezut un animal. Cu siguranţă nu vor afla niciodată.

Infecţia care aproape îl ucisese pe Michael a dovedit că dragonii erau o ameninţare mult mai mare decât orice om înarmat cu o carabină, oricât de înfometat. Faptul că stăteau pe mijlocul drumului însemna că erau descoperiţi şi-n văzul tuturor. Jackie putea fi observată de la mare distanţă şi când şi-au dat seama de asta au devenit amândoi agitaţi. Michael a trăit o bună bucată de drum cu spaima că în orice moment Jackie se poate prăbuşi sub el, victimă a vreunui lunetist înfometat. Abia într-un târziu, îşi închipuia el, avea să audă detunătura.

Dar n-au văzut pe nimeni.

— Unde sunt toţi? a întrebat Michael. Până şi în Saint Louis erau câţiva oameni. Care trebuia evitaţi, e-adevărat, dar tot erau câţiva.

— Nu ştiu, i-a răspuns Jackie în timp ce scruta micuţele ferme. Nu seamănă cu nimic din ce mi-am imaginat eu.

Relieful a devenit mai unduios, pădurea, tot mai deasă, mai sălbatică şi plină de stejari şi arţari. Pe măsură ce pădurea se adâncea, şoseaua a început să se transforme în drum cu pietriş. Ruinele autostrăzii păreau o dâră de lumină în întunecimea pădurii.

— Fii foarte atent, a zis Jackie după o vreme. Intre copaci e frig şi dragonii caută locurile cât de

cât luminate de soare.

Dar pădurea devenea din ce în ce mai deasă şi mai tăcută. Nici picior de dragon. Michael s-a aplecat către Jackie:

— Niciun om, niciun dragon. Ai idee de ce?

Jackie şi-a scuturat capul uriaş:

— E prea frig pentru ei aici, sub copaci. Poate că dragonii migrează spre nord primăvara, când coroanele copacilor nu s-au format încă. Apoi, se întorc în sud.

— Şopârle migratoare?

— Cine ştie? E o lume nouă. Eu am fost modificată. De ce să nu fi fost şi ei? Poate că nici măcar nu e teritoriul lor aici.

— Tu ai fost modificată pentru un motiv, cred. Poate că şi ei au avut un rol cândva.

Jackie a tăcut un moment.

— De ce crezi că am fost modificată cu un motiv?

— Nimeni nu vrea un experiment de cinci tone fără un motiv anume.

Băiatul a mângâiat-o pe cap.

— Mai ales unul atât de nervos şi ţâfnos ca tine.

— Vai, mulţumesc!

Jackie n-a mai spus nimic timp de vreo… doisprezeci paşi.

— Am descoperit motivul în ultimele caiete pe care mi le-ai dat.

— Mi-am imaginat eu.

— Cum aşa?

— Păi, îţi aduc fiecare caiet pe care-l găsesc şi niciunul nu te mulţumeşte. Apoi, brusc, găseşti ce ai nevoie şi, a doua zi, pleci. La început am crezut că trebuie să fie ceva legat de Hohenwald. Ceva important de care aveai nevoie înainte de a pleca. Şi totuşi, nu aveai cum să-l găseşti pe hartă şi nu mi-am putut imagina ce-ar putea fi în caiete legat de tine şi care să nu aibă legătură cu Hohenwald. Orice ai fi căutat trebuia să fie despre tine. După un timp, mi-am dat seama că vrei o informaţie pe care numai oamenii care te-au creat o puteau deţine. De aceea căutai caietele. În plus, trebuia să fie ceva, o informaţie pe care Ralph ori n-o cunoştea, ori n-avea voie să ţi-o spună. El ştia tot ce se putea despre *cum* ai fost creată, dar nu găsesc niciun motiv pentru care cei care te-au creat să-i fi dat lui informaţii în legătură cu motivul pentru care au făcut-o.

— Poate căutam hărţi genetice ale masculilor de la Hohenwald.

— Ce e o hartă genetică?

— Ceva ce n-ai cum să înţelegi.

Jackie a apucat o creangă de arţar şi a tras-o,

în aşa fel încât să-l pocnească pe Michael în cap.

— Au! De ce ai făcut asta?

— Pentru că ai presupus că ştii totul despre mine.

— *Ştiu* că nu ştiu totul despre tine. Spre exemplu, nu ştiu ce era în acele caiete.

— Scopul proiectului: motivul pentru care am fost creată.

— Am avut dreptate, a ţipat Michael plin de încântare.

— Da, ai avut.

— Deci, care a fost scopul?

— Voiau să repopuleze Africa şi Asia cu elefanţi, dar de data aceasta, elefanţii urma să fie la fel de inteligenţi ca oamenii. În felul ăsta aveau să fie mai mult decât nişte fripturi pe copite.

— Ce ciudat! a spus Michael. De ce n-au trimis pur şi simplu pe cineva să aibă grijă de ei?

O secundă mai târziu însă a înţeles:

— Oh!

— Ăsta e răspunsul corect, i-a zis ea Jackie cu blândeţe…

— Ştiau că erau pe cale să moară cu toţii. Trebuie să fi ştiut că *toţi* urma să moară… Nu ar mai fi rămas nimeni să aibă grijă de tine.

Michael a clătinat din cap:

— Totuşi, parcă nu prea are sens. De ce să te

chinui atât şi să mori cu mult înainte de a putea scoate ceva bun din toate astea?

— Nu ştiu. Nu am găsit niciun jurnal personal, nici măcar vreo notiţă. Tot ce am găsit a fost descrierea originală a misiunii şi planul general.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cred că au făcut o greşeală şi au murit prea repede. De vreme ce noi nu am avut încredere în ei şi nu le-am arătat clar cât de inteligenţi eram, nu au ştiut exact în ce măsură le-a reuşit experimentul. Au continuat să se adapteze la noile condiţii, încercând să-şi dea seama cât de inteligenţi eram şi cum să-şi adapteze planurile la realitatea din teren. Şi s-au îmbolnăvit încercând să facă asta.

Michael nu a mai spus nimic multă vreme.

— Crezi că şi-au dat seama înainte să moară?

Jackie a oftat adânc:

— Doamne, sper că nu!

Dragă mamă.

Scriu mult mai corect de când Jackie a început să se uite peste scrisorile mele. O mai făcuse de câteva ori, dar nu mi-a zis nimic.

Nu am apucat să-ţi zic nimic de Gerry, deşi el şi Jackie au avut grijă de mine cât timp am fost bolnav. E un tip foarte de treabă, aşa că te rog să ai mare grijă de el, dacă se iveşte ocazia.

Treaba lui Jackie e să se uite după elefanţi. Aşa că acum, în timp ce ne apropiem de Hohenwald, ea îşi poate începe misiunea. Nu sunt prea sigur ce-ar trebui să fac eu atunci. Până acum am fost mâinile ei, dar cam toate sarcinile mele au legătură cu drumul şi călătoria. Când vom ajunge, cele mai multe vor dispărea.

Ea spune că în Hohenwad toţi elefanţii sunt femele, dar informaţiile pe care le are sunt vechi de peste zece ani. Ralph nu mai reuşea de mult să ia legătura cu ei. Probabil că nu au putut să se protejeze de foc.

Zona în care ne aflăm acum e diferită: e mai sălbatică. Jackie spune că arată precum pădurile ce umpleau pământul acum sute de ani. Ce ne sperie e că e prea recentă şi credem că e creată de cineva. Avem mare grijă.

Mi-e dor de voi, de amândoi, în fiecare zi, deşi pe tata nu mi-l mai aduc aminte aşa de bine. Jackie crede că e foarte ciudat că vă scriu, având în vedere că sunteţi morţi, dar eu nu sunt de acord. (Uite aşa, Jackie!)

Dacă aş fi vorbit cu voi cu voce tare, lumea m-ar fi crezut nebun. Aşa e mult mai intim şi pot să-mi adun gândurile.

În plus, cred mă ajută să-mi amintesc mai multe despre voi. Trebuie să recunosc că Ned a

avut şi câteva idei bune…

Jackie are grijă să mă spăl pe dinţi în fiecare seară. M-a pus să caut o periuţă în bagajele de la Ralph. Bineînţeles că am găsit.

Vom intra curând în Hohenwald, aşa că o să-ţi povestesc ce şi cum după ce ajungem acolo.

Cu dragoste, Michael

Petrecuseră deja mai multe zile pe vechea autostradă 641 când Michael a zărit autostrada Interstate 40 printre copaci. Starea drumului pe care mergeau acum nu era prea bună. Drumurile din Tennessee erau mult mai bune decât cele din

Illinois sau Kentucky. Ăsta era cel mai clar semn că intrau într-un alt stat: starea drumurilor sau a fermelor. În Kentucky, drumurile erau stricate în unele locuri şi erodate în altele. În plus, trebuia să aibă mereu grijă la dragoni.

Odată ce au trecut în Tennessee drumurile arătau de parcă erau îngrijite de o persoană cu mania curăţeniei şi a bordurilor drepte. Îi aminteau lui Michael de misterioasele ferme din Illinois. Pădurile întunecate păreau un simbol al oraşului Kentucky. Pe aici, pădurile păreau ceva mai obişnuite: un amestec de copaci tineri şi tufişuri. O dată sau de două ori au văzut rămăşiţele unei grădini. Cu siguranţă pe acolo trecuseră recent oameni, asta dacă nu cumva erau

chiar prin preajmă încă. Şi totuşi, nici ţipenie de om nicăieri… Doar ocazionalele grămăjoare de ciuperci.

Jackie s-a oprit brusc în mijlocul şoselei.

Luat pe nepregătite, Michael era să cadă. S-a căţărat înapoi pe gâtul ei ţinându-se de una dintre urechi. Iritat, a început să scruteze împrejurimile să vadă ce-o făcuse pe Jackie să stea în loc.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit el.

— Am auzit ceva.

— Dragoni?

— Nu.

Jackie şi-a depărtat picioarele şi s-a lăsat la pământ, culcându-şi uşor trompa.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Michael.

— Taci din gură!

Băiatul s-a lăsat pe spate şi a scos harta. Se părea că mergeau spre est, iar Hohenwald ar fi trebuit să fie la numai o sută, o sută şi ceva de kilometri de ei. Jackie s-a ridicat:

— Deci?

— Nimic.

— Da, sigur, vrei să te şi cred…

Jackie a dat din cap iritată.

La câţiva kilometri mai încolo, autostrada Interstate 40 era mult mai vizibilă. Au urcat rampa estică cu mare grijă. Michael se simţea mult mai

bine. Acum puteau să vadă la o distanţă normală în faţa lui, nu ca pe micile drumuri pierdute între păduri. Deşi nu mai văzuseră un dragon de ceva vreme, Michael nu voia să-şi asume niciun risc.

Jackie s-a oprit brusc din nou şi s-a aşezat iarăşi în poziţia aia ciudată, încercând să prindă cine ştie ce sunet.

— Ce s-a întâmplat?

Ea n-a răspuns, preferând să dea din cap fără să scoată niciun sunet. Michael s-a dat jos ca să cerceteze împrejurimile. S-a căţărat pe parapetul autostrăzii. Spre sud putea să vadă până departe. La un moment dat i s-a părut că vede o broască ţestoasă foarte mare, cântărind probabil vreo cincisprezece kilograme, plimbându-se pe la marginea pădurii. După toate semnele se aflau încă pe un teritoriu al dragonilor.

— Am luat-o într-o direcţie greşită, a rupt brusc tăcerea Jackie.

Michael a scos din nou harta şi a cercetat-o atent.

— Nu, pe aici e drumul spre Hohenwald.

— Unde suntem?

Băiatul s-a mai uitat puţin pe hartă.

— McIllwain e cel mai apropiat punct de pe hartă şi pare a fi un oraş. Într-acolo – a arătat el spre est – e râul Tennessee. Îl trecem, dacă mai

există vreun pod şi după aproximativ cincisprezece kilometri o luăm spre sud; din nou spre Hohenwald.

Jackie s-a agitat nervoasă:

— Nu sunt acolo.

— Elefanţii din Hohenwald?

Ea s-a întors spre vest. S-a culcat din nou la pământ şi şi-a întins trompa.

— Oricum, nu în direcţia aia.

— Nimic spre nord, nu?

Jackie s-a răsucit din nou spre est şi a repetat mişcarea cu trompa. Multă vreme a rămas nemişcată. Într-un final s-a ridicat, scuturându-se:

— Nu am cum să-mi dau seama din cauza râului. Cred că sunt spre sud.

Michael stătea pe parapet.

— S-ar putea să întâlnim dragoni în direcţia aia. Şi e posibil să fie şi oameni.

— Se poate. Nu cred că sunt departe.

Michael a oftat. S-a ridicat sprijinindu-se de parapet şi, după ce Jackie s-a aplecat, s-a căţărat în spatele ei.

— Râul înaintează dinspre nord spre sud. Poate că vom putea continua spre sud pe 69 şi vei prinde vreun semn.

— Cât de departe e râul? E vreo şosea pe care s-o urmăm apoi?

Michael a urmărit cu degetul linia albastră.

— Râul se întoarce spre noi şi ajunge destul de aproape începând cu Akins Chapel. La momentul ăla vom fi la doar câţiva kilometri de el. Poate cincisprezece…

— Să mergem.

La Jeannette au găsit intrarea pe drumul Brodie’s Landing, care i-a dus direct la râu. Nu avea acelaşi vuiet puternic precum Mississippi sau Ohio. Era lat şi plat, animat de un curent sudic molcom. Pe partea cealaltă, spălându-se în apele liniştite, era o turmă de elefanţi. Jackie a încremenit uitându-se la ei. Aerul era liniştit. Elefanţii de dincolo de râu au încremenit şi ei. Michael nu se mişca. Se întreba dacă elefanţii îl puteau vedea şi pe el. Cât de bine văd elefanţii, de fapt?

Momentul dura deja de prea mult timp şi Michael voia să-şi schimbe poziţia. Începuseră mâncărimile. Brusc, unul dintre elefanţii din apă a pufnit şi a urcat pe mal. A scos un sunet din trompă o dată şi apoi a pornit de-a lungul malului. Ceilalţi elefanţi l-au urmat. Jackie nu s-a mişcat decât după ce nu i-a mai putut zări. A intrat în apă, dar curentul aparent lent a zgâlţâit-o un pic. S-a oprit şi s-a retras.

— Pe unde pot trece?

— Putem să ne întoarcem spre nord şi să traversăm autostrada Insterstate 40 sau putem merge spre sud şi să traversăm autostrada 412.

— Care e mai aproape?

— Ambele sunt cam la aceeaşi distanţă.

Jackie s-a gândit multă vreme.

— Sudul! O luăm către sud.

Au traversat râul la Perryville. Podul părea intact, dar bineînţeles că nu puteau fi siguri… A trosnit cu un sunet de împuşcătură când erau pe la mijloc şi un moment Michael a simţit că i se taie respiraţia de frică. Dar pe urmă n-au mai avut nicio problemă şi au ajuns pe malul estic al râului Tennessee.

— Suntem destul de departe de Hohenwald, a spus Michael în timp ce mergeau pe şosea.

— Ai crezut că vor rămâne acolo? Paznicii lor trebuie să fie morţi demult.

Jackie părea să fie aproape fericită.

— Crezi că Ralph a murit?

A dat din cap iritată:

— Altă treabă n-am decât să mă îngrijorez de soarta unui robot.

„Nu ai fost creată pentru aşa ceva”, s-a gândit el şi asta i-a stârnit neliniştea.

Pe malul estic al râului au descoperit o urmă bine conturată cu bălegar de elefant. Jackie a

distrus una dintre movile şi a început să o miroasă.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Vreau să ştiu de la cine provine, a spus ea arătând spre movilă. Un elefant african! O femelă. După miros, ea este cea care conduce.

A arătat în spate.

— Acolo sunt trei femele indiene. Una nu e încă matură. Şi nu se înrudeşte în niciun fel cu celelalte două. Niciuna dintre ele nu este însărcinată.

— Tu ce fel de femelă eşti?

— Indiană. Cum? Nu ştiai?

— Nu mi-ai spus niciodată, de unde să ştiu?

Jackie a scos un sunet.

— E şi vreun mascul printre ele?

— Nu exista niciun mascul la Hohenwald.

— De ce?

— Masculii au nevoie de mai mult spaţiu. Ei nu se grupează în turme, precum femelele.

Băiatul a rămas pe gânduri un moment:

— Sper că puiul tău va fi un mascul.

Jackie nu i-a răspuns.

Au ajuns la locul unde văzuseră pentru prima dată turma de elefanţi: un petic lung de nisip cu iarbă şi plantaţii de bumbac. Aici era foarte mult bălegar. Se pare că elefanţii iubeau acest loc şi

veneau des. Michael s-a aplecat peste capul ei.

— Încotro?

— Nu sunt prea sigură.

Puştiul s-a lăsat să alunece pe pământ şi Jackie i-a dat cârja. S-a dus să cerceteze o parte a luminişului, în timp ce ea o cerceta pe cealaltă. Erau atât de mult urme de elefanţi, încât era foarte dificil să-ţi dai seama încotro au apucat-o.

— Aici, a strigat ea uşor.

Michael a ţopăit până acolo. Jackie i-a indicat o grămadă mare de bălegar.

— Un mascul indian! Şi n-a trecut mai mult de o săptămână de atunci.

— Asta e bine, nu?

— Poate că da, poate că nu.

Brusc, a urlat:

— La pământ!

L-a trântit chiar în momentul în care o săgeată mică, neagră, i s-a înfipt în trompă. Michael s-a ridicat repede ca să i-o scoată.

— Samsa! a strigat o voce de fetiţă dintr-un tufiş, în timp ce alerga spre elefant.

Băiatul a încercat să se aşeze în calea ei, dar a fost din nou dărâmat la pământ. De data asta de un bărbat mai în vârstă, care îi pusese un cuţit la gât.

Jackie s-a aşezat în genunchi şi apoi s-a întins

pe jos.

— Jackie! a urlat Michael.

Dar ea nu părea să reacţioneze la cuvintele lui şi ochii îi erau pierduţi undeva departe. I-a închis încetişor.

— Aţi omorât-o, a spus băiatul, fără a-şi crede ochilor.

— A fost un accident, handicapatule, i-a aruncat-o femeia cu o voce stricată. Tu erai ţinta.

Partea a IV-a

Fata a scos săgeata din trompa lui Jackie.

— Crezi că va muri, Samsa? l-a întrebat ea pe bărbatul care ţinea cuţitul la gâtul lui Michael.

— Nu ştiu, i-a răspuns el.

A scos un fir dintr-un buzunar şi i-a legat mâinile băiatului.

— Doar nu crezi că o să fug.

Băiatul i-a arătat ciotul.

— Sunt handicapat. Sau n-ai observat?

Samsa nu l-a băgat în seamă. S-a aşezat în genunchi lângă Jackie:

— Respiră. Ăsta e un semn bun. Poate că doza a fost prea mică.

— Doză de ce? i-a ţintuit băiatul cu privirea. Ce i-aţi dat?

— Nu i-am dat ei, *te-am ratat pe tine*, i-a răspuns Samsa cu nepăsare. Dă-mi să văd

săgeata, Pinto.

Pinto a mângâiat cu grijă ochii lui Jackie, a luat săgeata şi i-a dat-o bărbatului. El a examinat-o cu grijă, ca să nu se înţepe a *ar* în van.

— A fost o doză întreagă. Adu-mi, te rog, trusa medicală din cortul meu din tabără.

— Am înţeles.

Apoi, fata a dispărut, fugind pe drumul ce se îndepărta de rău. Samsa a continuat să o examineze minuţios pe Jackie. I-a pus o mână pe piept ca să-i măsoare respiraţia şi după aceea şi-a pus mâna sub trompă şi a rămas nemişcat.

— Ce faci acolo? l-a întrebat Michael în şoaptă.

— Taci!

După un moment, bărbatul şi-a retras mâna.

— Pulsul e bun, dar respiraţia e puţin cam slabă.

— Era o săgeată otrăvită.

— Hmm, deci eşti şi inteligent, nu?

— De ce ai tras în mine?

— Să vedem: eşti călare pe cea mai mare bucată de carne de pe o rază de treizeci de kilometri. Mai există încă vreo doisprezece asemenea bucăţi. Nu eşti atât de important, băiete. Ea este. Prea importantă ca să-ţi lăsăm ţie provizia de fripturi pe un an…

— Crezi că aveam de gând să o mănânc?

— Nu tocmai! Ar fi un pic cam ambiţios din partea ta. Cred că urma să o vinzi. Poate îngerilor din Memphis sau Fetelor de Cauciuc din Chattanooga. Ar fi luat-o şi te-ar fi servit pe tine drept garnitură – ceea ce nu m-ar fi deranjat dacă nu am fi pierdut un elefant.

— Jackie nu e elefantul tău.

— Ştiu asta şi, dacă întâmplarea face că ai rămas în viaţă, n-ai vrea să-mi spui de unde ai furat-o?

— Nu am furat-o! Nu cred că ar putea s-o fure cineva. Dacă ar vorbi, ţi-ar spune chiar ea.

— Sunt sigur că mi-ar spune foarte multe!

Michael a tăcut brusc.

— De unde ai luat-o?

— Jackie şi cu mine venim din Saint Louis. Încercam să găsim elefanţii din Hohenwald. Voia să se alăture unei turme.

— Ei bine, i-ai găsit. O vom prelua noi de aici.

— Ea e…

Samsa l-a ameninţat cu săgeata:

— Mai e destulă otravă aici cât să dea gata un boţ de om ca tine. Chiar dacă nu te omoară, te paralizează până dimineaţă. Iar până atunci o ceată de Komodos te va fi găsit de mult.

Michael se holba la vârful de săgeată pe care

se zărea o picătură de ulei. Era prea fascinat ca să-şi poată lua ochii de la ea.

— Opreşte-te, a şoptit Jackie expirând cu greu.

Samsa s-a întors spre elefant, după care s-a uitat din nou la Michael, nedumerit.

— N-am auzit eu bine sau a vorbit?

— O să-şi revină?

Bărbatul s-a uitat din nou la ea.

— Cred că da. Dacă otrava n-a ucis-o până acum, efectul va trece în timp. Pinto se întoarce cu antidotul.

— Atunci, vei afla totul curând.

Fata s-a întors cu o geantă care arăta ca o trusă medicală de profesionist. I-a dat-o lui Samsa, apoi s-a aşezat lângă Jackie. S-a cuibărit chiar lângă capul ei. Michael spera doar să aibă destulă minte, încât să se dea la o parte când Jackie se va ridica.

Băiatul încerca să-şi dea seama ce era cu cei doi. Samsa era un om în vârstă. Puţinul păr pe care încă îl mai avea pe cap era alb, la fel ca barba. Era înalt şi slab. În schimb, Pinto părea să fie de-o seamă cu el. Prin cămaşa largă putea vedea o pereche de sâni tineri, dar picioarele şi braţele îi erau încă de copil. Michael se întreba dacă fata obţinuse protecţia în acelaşi mod în care negociase el cu unchiul Ned. Nu păreau să fie

rude.

Samsa a scos două fiole de sticlă, una cu un praf şi cealaltă cu un lichid, o seringă şi un ac. A umplut seringa cu lichid şi apoi a injectat-o în fiola cu praf, amestecându-le. La un moment dat a surprins privirea lui Michael.

— Nu prea le folosim, aşa că încă sunt în pachetul original.

Samsa a rânjit spre el:

— Ne producem singuri otrava.

— Din ce?

— Din broaştele-săgeată veninoase din mlaştină. Mergem acolo o dată sau de două ori pe an şi prindem ce ne trebuie.

— Nu ştiam că există asemenea animale.

— Sunt foarte frumoase. Roşii, albastre, toate culorile. În piele au o otravă care te poate lăsa lat pe loc dacă nu ai grijă cum umbli în preajma lor. Nu e habitatul lor natural, dar menajeria cuiva a fost eliberată, intenţionat sau neintenţionat, şi câteva au supravieţuit iernii. E o armă minunată împotriva oamenilor. Rapidă şi silenţioasă. Dacă ai curaj, poţi doborî doisprezece indivizi cu ea înainte ca măcar să-şi dea seama ce se întâmplă.

Între timp a terminat de preparat amestecul din fiolă şi a umplut seringa.

— Dă-te de acolo, Pinto, i-a spus Samsa.

A tamponat pielea lui Jackie şi a introdus acul acolo. Apoi l-a scos, l-a rupt şi a pus atât seringa, cât şi bucăţile de ac într-un borcan din geantă.

— O să mai zacă vreo două ore, dar o să înceapă să respire normal.

Şi-a întors privirile spre soarele puternic şi apoi s-a uitat din nou la Michael:

— Va trebui să-i facem răcoare, e prea cald. Scoate-ţi tricoul şi udă-l în râu şi pe urmă aşază-ţi-l pe cap.

— O cheamă Jackie.

— Foarte bine. Jackie…

— Mai bine mă dezlegi.

— O să te descurci şi legat. La treabă! Pinto, ajută-l, dar nu te apropia prea mult. Foloseşte şi cămaşa ta. Eu mă duc să vă aduc câteva găleţi de apă.

Fata trăgea îngrijorată cu ochiul spre Michael, dar el o ignora. Dacă soarele îl ardea pe el atât de tare, nici nu voia să ştie cum se simte Jackie.

— Să-i pui ceva ud şi pe urechi, i-a spus Pinto. Elefanţii se răcoresc prin urechi.

Michael a mormăit ceva, dar a ascultat-o.

— Ea te-a dărâmat? l-a întrebat Pinto când s-au intersectat în drum spre râu.

— Mi-a salvat viaţa, a spus Michael simplu.

— Corect.

Michael a ridicat din umeri. Samsa se întorsese cu două găleţi şi o carabină.

— Credeam că preferi otrava, i-a zis băiatul.

— Aşa e, dar nu prea poţi străpunge pielea unui crocodil cu săgeata.

— Sunt *crocodili* aici în râu?

— În mod normal nu ajung atât de departe în nord, dar se mai întâmplă. Şi Komodos se ţin la distanţă, dar mai poţi avea surprize. O să stau de pază, pentru orice eventualitate.

Puştiul s-a oprit şi s-a uitat la Samsa.

— Ai fost Paznic la Hohenwald, nu-i aşa?

— Directorul, l-a corectat bărbatul.

— Aşadar tu le-ai dat drumul elefanţilor când toţi ceilalţi au murit?

Samsa şi-a ridicat privirile:

— Acum unsprezece ani.

— Toţi ceilalţi elefanţi din Saint Louis sunt morţi. Jackie şi Paznicul au hotărât că ar trebui ca ea să plece în direcţia asta.

— Serios?

— Jackie e însărcinată. Otrava va afecta puiul?

Bărbatul a oftat şi i-a privit o secundă corpul nemişcat.

— Ar fi trebuit să o scot imediat.

S-a întors spre Michael:

— Sper că nu, dar nu am de unde să ştiu. Dacă

nu îi va provoca un avort, atunci sunt şanse bune ca puiul să fie bine.

Samsa i-a făcut semn băiatului, iar când s-a apropiat destul, i-a dezlegat mâinile.

— Încep să cred că nu eşti un hoţ.

I-a arătat iute arma:

— Dar ţine minte că încă am arma lângă mine.

Michael a încuviinţat şi s-a întors să umple găleţile.

După amiază, Jackie a început să mişte câte un pic. O oră mai târziu, încerca din răsputeri să se ridice. Samsa s-a aşezat lângă ea, vorbindu-i liniştitor.

— Nu te ridica încă, fetiţo!

Le-a făcut semn lui Michael şi lui Pinto să se întoarcă. Jackie părea că s-a liniştit şi că va rămâne întinsă, dar nu după mult timp era în picioare, agitându-se şi privind confuză în jur.

— E în regulă, fetiţo, a liniştit-o Samsa pe un ton cât mai calm.

În acel moment, Jackie şi-a azvârlit trompa, i-a zburat carabina din mâini, l-a prins de un picior şi înainte să poată interveni cineva, i-a pus un picior pe piept.

— Ai încercat să-mi omori băiatul, a scrâşnit ea.

Samsa a dat să vorbească, dar n-a putut. Pinto

a alergat spre Jackie, încercând să-i ridice piciorul, dar elefantul a ignorat-o.

— Eşti bine, Michael?

— Mda.

— Ce vrei să fac cu el?

— Dă-i drumul, a răspuns băiatul. E directorul de la Hohenwald.

Jackie şi-a ridicat încetişor piciorul. A înaintat cu grijă către micuţa plajă şi s-a scufundat în apă. Pinto îl ţinea pe Samsa de mână, plângând în hohote. Michael s-a aşezat lângă el.

— Poate vorbi! a tuşit bătrânul.

— Ştiu, i-a zis Michael.

Dragă mamă.

Am găsit ceilalţi elefanţi, dar oamenii care au grijă de ei ne-au descoperit şi era cât pe ce să ne omoare. Pe mine cel puţin… Samsa şi Pinto urmăreau turma. E o turmă mare formată din şase femele şi niciun pui. Mai sunt două: una formată din trei femele şi un pui şi cealaltă formată din patru femele şi doi pui. Elefanţii masculi nu stau pe aproape decât atunci când sunt în *muss*, *muth* sau aşa ceva. Sunt patru masculi în zonă. Toţi elefanţii sunt indieni, cu excepţia lui Tika. Tika e un elefant african. E uriaşă şi e chiar elefantul pe care l-am văzut prima dată în râu. Samsa spune că e perfect posibil ca elefanţii africani şi cei indieni

să se împerecheze, dar ea nu-l vrea pe niciunul. E foarte strictă cu grupul ei. Poate de aceea nu are niciuna pui.

Samsa le-a dat drumul elefanţilor când părea că vor muri cu toţii, inclusiv el. A scăpat. Acum sunt cincisprezece oameni care-l ajută pe Samsa să aibă grijă de ei. Niciunul nu e mâncător de carne şi îi protejează pe elefanţi de oameni. Cred că unii şi-ar dori să fie şi ei elefanţi.

Au propriul lor sătuc undeva prin apropiere. Samsa pare să fie conducătorul lor şi vrea ca Jackie să vină cu el în sat. Dar ea îşi doreşte să intre în turmă. Cred că n-are încredere în ei. Nu vor să mă lase să stau în sat. Poate că încă mă cred un tâlhar.

Cu dragoste, Michael

— Ai nevoie de ambele picioare ca să poţi avea grijă de elefanţi, a spus Samsa sever.

— Mă mişc destul de bine cu cârja. Lasă-mă să fac şi eu ceva!

— Nu poţi alerga. Uneori elefanţii mai atacă şi dacă nu-ţi poţi găsi rapid un copac în care să te urci, n-o să mai găsim mare lucru din tine ca să îngropăm. Am mai pierdut oameni aşa.

Samsa şi Pinto au plecat înainte ca el să mai poată spune ceva. Jackie se odihnea lângă tabără. Îi urmărea de la distanţă şi băiatul era sigur că

auzise tot. A ţopăit spre ea şi s-a aşezat alături. Ea s-a întins după o creangă şi a început să mănânce metodic frunzele.

— Nu vor să mă lase să vin cu ei, a zis băiatul.

— Am auzit.

Ceaţa se lăsase peste râu şi totul era învăluit în mister. Lui Michael îi era frig şi i se părea că a orbit.

— Cum te simţi?

— Obosită. Să zaci în soare jumătate de zi te seacă de energie.

— Crezi că sunt cu adevărat crocodili în apă?

— Crezi că mint?

Michael s-a uitat adânc, prin ceaţă.

— N-aş crede. Te-ai hotărât după care turmă vrei să te duci?

— Cred că după Tika şi femelele ei.

— Dar n-o să fie ea cea mai dură?

— Probabil.

— Atunci, de ce ea?

Jackie a păstrat un moment de tăcere.

— Din motive prosteşti. E surprinzător şi că acceptă să aibă o turmă formată din indieni în primul rând. Când eşti disperat să ai companie bănuiesc că accepţi orice.

Michael n-a zis nimic. Pieptul îl durea şi îşi simţea gâtul închistat. S-a uitat lung spre urma pe

care plecaseră Samsa şi Pinto. Oare asta simţea pentru ei? Disperare? Oare asta simţea şi Jackie pentru el?

S-a îndreptat spre locul unde aveau echipamentul lor şi a deschis buzunarul secret. A asamblat carabina şi a luat cu el gloanţele explozive.

— Ce ai de gând?

Jackie l-a privit lung.

— Îi urmăresc.

Era destul de ciudat şi incomod să care carabina şi să se folosească şi de cârjă. S-a gândit că poate va merge într-unul dintre oraşele mai vechi să caute un picior sau îşi va construi unul. Îşi amintea destul de vag o poveste despre cineva cu un picior de lemn. Ar fi mai mult decât suficient pentru el.

Traseul era clar, iar Samsa şi Pinto lăsaseră urme foarte vizibile, aşa că nu erau prea greu de urmărit. Oare va reuşi să-i ajungă din urmă sau nu? Oricum, măcar făcea *ceva*...

Şi-a dat seama că urma ducea tot mai aproape de râu, după felul cum copacii începeau să se subţieze. Michael a stat să asculte şi a auzit elefanţii îmbăindu-se. A găsit un copac mai înalt, a sprijinit cârja de el, şi-a atârnat carabina de spate şi a început să se caţere. Din vârf avea o

perspectivă olimpiană asupra elefanţilor şi păziţi de Samsa şi Pinto. A putut vedea, de asemenea, nişte buşteni scufundaţi înaintând încet spre elefanţi. Şi-a dat jos carabina, a ţintit unul dintre buşteni şi, prin lunetă, a putut să vadă clar crocodilul. A aprins laserul şi punctul roşu a apărut clar pe spinarea crocodilului. Apoi a stat la pândă.

Samsa şi Pinto urmăreau elefanţii. Bărbatul avea o puşcă, dar o ţine atârnată la spate. Vorbea sau poate se certa cu Pinto. Unul dintre crocodili s-a oprit, s-a uitat cercetător spre mal şi apoi s-a scufundat.

Ia să vedem, s-a gândit Michael. Să încercăm să gândim ca un crocodil – sau ca un dragon. Te duci la ţinta mai mică, nu la cea mai mare. Unde aş ataca eu dacă aş fi un crocodil?

Apa a ţâşnit fix lângă Pinto. Chiar acolo. Pentru un moment, crocodilul a îngheţat în săritură, cu punctul roşu clar conturat pe gât. Michael a tras trei focuri. A văzut apa şi sângele sărind acolo unde lovise.

Apoi timpul s-a făcut simţit din nou şi crocodilul a prins-o pe fată în fălci şi a început să strângă, când gloanţele au explodat.

Nu a fost nicio lumină sau niciun sunet, dar crocodilul a căzut la pământ cu tot cu Pinto.

Samsa a scos-o dintre dinţii animalului şi a început să urce malul cu ea; sângele şiroia pe picioarele fetei. Crocodilul nu se mai mişca. Elefanţii s-au năpustit afară din apă şi au fugit în pădure. Michael a mai stat o vreme acolo, dar nimic nu mai tulbura râul. Cei câţiva crocodili rămaşi stăteau liniştiţi departe de mal. Într-un târziu s-a dat jos şi a pornit înapoi spre tabără. Samsa îi trata rănile lui Pinto. Michael s-a aşezat lângă el, cu puşca alături.

— Vezi că sunt de folos? i-a spus el.

Samsa stătea lângă el când Michael s-a trezit.

— Dă-mi arma, a spus el ridicându-se într-o rână. Mi-aş dori să trăiesc în sat şi să vă fiu de folos. E-adevărat, cel mai mult mi-aş dori să nu-mi fi pierdut piciorul. Dar asta e…

Samsa a clătinat din cap.

— Nu te cunoaştem. Nu pot să permit nicio armă letală pentru elefanţi în mâinile cuiva pe care nu-l cunosc.

— Aşa sunt şi săgeţile?

— Cu săgeţile e altceva.

Samsa l-a privit în tăcere un moment.

— Îţi dai seama că am putea să-ţi tragem o săgeată şi să ţi-o luăm.

Michael a scos pistolul şi l-a ţinut relaxat relaxat. Nu l-a îndreptat spre Samsa, dar nici în

altă direcţie.

— Poţi să o iei peste cadavrul meu…

— Eu ştiu ce presupune expresia asta. Tu ai măcar cea mai mică idee?

— Are vreo importanţă?

Băiatul n-a zis nimic o vreme.

— Nu e suficient faptul că Jackie are încredere în mine.

— Nu tocmai. Ea n-a văzut destui oameni ca să ştie în cine să se încreadă.

— Nu mai spune! a zis Jackie din spatele lui Samsa.

Michael s-a uitat spre ea.

— Spune-mi tu, ce vrei să facem cu arma aia?

— Păstreaz-o, a replicat Jackie scurt. După toate aparenţele tragi mai bine decât el. În mod sigur eşti mai de încredere decât el.

— Eu sunt cel care are grijă de elefanţi, a explicat Samsa încă destul de calm.

— Asta nu e treaba ta, i-a răspuns Jackie. E a mea!

Nu le-au spus nici lui Samsa, nici lui Pinto şi nimănui altcuiva că vor pleca. Satul era mai sus pe deal şi ascuns vederii de un cot al drumului. Michael nu-şi dorea să-i mai vadă vreodată. Ş-a dat seama că erau urmăriţi când au schimbat sensul de mers pentru urma de bălegar care-i

conducea spre şesuri.

— Zi-mi, l-a întrebat Jackie cu chef de vorbă în seara aia, crezi că Samsaville e pe hartă?

Michael a râs cu poftă.

Călătoria decurgea mult mai bine decât înainte. Cât traversaseră pădurea, Michael se simţise foarte singur. Alţi elefanţi erau doar o noţiune abstractă şi oameni nu erau nicăieri. Până şi ideea de sătuc era absurdă. Dar acum Samsaville – numele le-a rămas amândurora întipărit – îi bântuia gândurile. Credea că e posibil ca şi Jackie să se gândească la fel la ceilalţi elefanţi.

Dragă mamă.

Jackie şi cu mine i-am părăsit pe oamenii pe care i-am întâlnit în drum şi am plecat să căutăm elefanţii de capul nostru. N-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla de aici încolo. Poate că Jackie s-ar descurca mai bine fără grija unui copil invalid.

Mi-e dor de tine şi de tata. Mi-e dor de Gerry. Mi-e dor până şi de unchiul Ned. Mi-e dor de piciorul meu. Mă doare noaptea.

Jackie îşi face griji pentru momentul când se va alătura celorlalţi elefanţi. Nu vrea să se vadă, dar mi-am dat seama. Dacă Samsa ne urmăreşte? Dacă mă va omorî cu o săgeată? Dacă Tika nu ne

va lăsa să ne alăturăm lor? E posibil să se întâmple ceva rău.

Orice ar fi, vă iubesc.

Michael

Au găsit-o pe Tika două zile mai târziu. Era dimineaţă şi turma păştea la marginea unui luminiş. O serie de clădiri părăsite îi indicau trecătorului că acolo a fost odată o fermă. Michael cerceta cu atenţie vechile maşini de cules şi curăţat porumbul. Acea fermă nu a apucat niciodată să vadă un robot. Fusese abandonată cu mult înainte.

Tika era deja pregătită să-i înfrunte când au ieşit din pădure. Probabil că-i auzise venind, s-a gândit Michael. Poate că i-a mirosit. Jackie s-a oprit cu puţin înainte de a ajunge la ele şi a început să pască de partea cealaltă a luminişului. După o oră şi mai bine, Tika s-a întors şi ea la păscut, alături de celelalte, dar a continuat să fie atentă la Jackie.

După-amiază, turma a dispărut în pădure. Michael s-a lăsat să alunece la pământ şi şi-a făcut un sandviş din fructe uscate şi carne de crocodil.

— Ne supraveghează Samsa, a murmurat Jackie şi s-a aşezat lângă el. Urcă-te pe mine. Îl simt deja.

— Crezi c-o să mă împuşte? a întrebat-o

Michael.

— Nu simt nicio armă, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Mai e cineva prin preajmă?

— Nu, din câte îmi pot da eu seama.

— Atunci nu e nimic de făcut.

Michael a continuat să mestece din sandvişul din carne de crocodil. Nu era prea rău. Aducea un pic cu puiul.

— Mă întreb de ce nu vin dragonii peste poduri. Crezi că e ceva aici care nu le place?

— S-ar putea ca elefanţii să-i omoare. Ştiu că eu aş face-o.

— Tu ai şi făcut-o!

— Adevărat, a spus Jackie gânditoare. Dar nu ştiu dacă e cazul să ne închipuim că avem de a face un lanţ trofic bine pus la punct. Oamenii l-au părăsit mult prea recent şi s-ar putea ca acei Komodo să nu fi ajuns până aici încă. Gândeşte-te că ei trebuie să migreze spre nord dinspre coastă în fiecare primăvară şi să se întoarcă toamna. Le va lua mult timp să ajungă şi în alte zone. Nu pot ajunge mai departe decât le permite timpul să se întoarcă şi să se pună la adăpost de sosirea iernii.

— S-ar putea adapta la frig aici.

— Nu e foarte probabil.

— *Ei sunt improbabili*, nu-i aşa? Cine ştie ce

pot face?

Jackie a rămas pe gânduri o vreme.

— Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva acum.

Michael se înfioră.

— Nici eu!

În săptămâna care a urmat au văzut acelaşi ritual. Elefanţii au venit la ferma abandonată şi au început să pască, mutându-şi baza pe măsură ce curăţau hrana. Până la sfârşitul săptămânii, Jackie şi Tika înconjuraseră deja întreg luminişul. Stând în continuare pe poziţii diametral opuse, Jackie păştea acum acolo unde păscuse Tika la început şi viceversa.

— Astăzi va trebui să le urmăm, a spus Michael.

A scuipat ultima bucăţică de carne. Se săturase de carne de crocodil.

— E prea devreme.

— Uită-te în jur, i-a arătat băiatul copacii. Nu a rămas nimic. Doar nu crezi că se mai întorc aici ca să spună bună-ziua…

Tika şi-a luat turma şi a dus-o înapoi, spre intrarea în luminiş. Jackie a urmat-o la o distanţă respectuoasă. Tika a continuat să o verifice la intervale regulate.

— Să ştii că s-ar putea să ne iasă, a şoptit Jackie.

Au urmat turma ore întregi. Mirosurile lui Samsa şi ale celorlalţi oameni începeau să se estompeze, iar poteca devenea din ce în ce mai sălbatică şi anevoioasă. Erau momente când nu mai vedeau turma minute întregi. Până la un punct când, ocolind o stâncă, s-au trezit trompă în trompă cu Tika.

Jackie a înlemnit, iar Michael s-a întins şi şi-a aşezat capul pe gâtul ei. A îngheţat şi el, încercând din răsputeri să nu atragă atenţia asupra sa.

Tika s-a apropiat prudentă, cu trompa pe jumătate ridicată şi adulmecând la fiecare pas. Şi-a ridicat şi Jackie trompa un pic. Când au fost suficient de aproape, s-au adulmecat reciproc. Tika părea mai relaxată acum.

Michael urmărea totul. I-a trecut prin minte că Tika o voia pe Jackie în turma ei – poate pentru că era însărcinată. Sau poate pentru că într-o lume atât de periculoasă, şi-a dat seama că numai uniţi au o şansă.

Dintr-odată, Tika şi-azvârlit trompa pe deasupra capului lui Jackie şi l-a izbit pe Michael într-o rână, propulsându-l chiar la picioarele ei.

Băiatul a picat toţi cei patru metri într-o fracţiune de secundă, uluit total, şi a căzut pe spate, pierzând orice urmă de aer din plămâni. A

încercat să tuşească, să respire, dar plămânii refuzau să funcţioneze.

Tika şi-a ridicat un picior deasupra lui.

A avut timp să vadă fiecare detaliu: copita ruptă, cicatricea infectată. Jackie a urlat un „Nu!” disperat şi s-a aruncat asupra lui, împingând-o pe Tika înapoi.

Elefantul african s-a dat un pas în spate şi apoi s-a repezit înainte.

Jackie îl proteja, cu capul şi trompa în jos.

Când şi-a revenit, Michael s-a ridicat, privind cum douăzeci de tone se înfruntau deasupra lui.

— Mişcă-te, a ţipat Jackie.

Michael s-a târât cât mai departe. *Un copac*! *Avea nevoie de un copac*? A văzut un stejar şi s-a repezit spre el, căţărându-se destul de sus, încât Tika să nu-l poată prinde.

Jackie s-a retras în faţa copacului, cu faţa către celălalt elefant. Tika a scos un sunet din trompă, iar mesajul a fost atât de clar, de parcă i-ar fi strigat în engleză:

— Pe tine te vrem. Dar pe el nu!

— *Fără el nu se poate*, i-a răspuns în acelaşi mod Jackie.

— Jackie, a ţipat el, du-te cu ele. Eu o să mă descurc.

Tika s-a retras, holbându-se la cei doi.

— Nu, a răspuns Jackie. Amândoi sau niciunul.

Michael a început să plângă.

Partea a V-a

Dragă mamă.

A trecut ceva vreme de când ţi-am scris ultima dată, dar te asigur că am fost foarte ocupat. Micul Bill e la fel de încăpăţânat ca mama lui. Jackie spune că a depăşit faza drăguţă de la doi ani şi că acum e doar nesuferit. Mie îmi place de el. Mi-aduce aminte de mama mea.

Cred că Tika m-a acceptat. În sfârşit. I-a luat destul. M-a lăsat să rămân în tot acest timp şi m-a ignorat. Acum câteva luni, înainte să plecăm din Panacea, una dintre unghii i s-a infectat şi avea nevoie să fie curăţată şi pansată. Mi-era foarte clar că problema trebuie rezolvată înainte de a pleca înspre nord. Jackie a stat lângă mine, ca să fie sigură că nu păţesc nimic, însă Tika şi-a ridicat piciorul şi nici măcar n-a crâcnit când i-am curăţat rana. Cred că durea foarte tare, dar arată mult mai bine acum. Asta se întâmpla imediat după ce am împuşcat doi Komodo care voiau să facă un prânz din piciorul Tikăi. Şopârlele nu sunt un pericol real în timpul iernii. Dorm cu toate într-un loc întunecat şi cald. Pericolul adevărat apare primăvara, până pleacă spre nord şi sunt foarte înfometate şi agresive. Nu sunt sigur ce a făcut-o

pe Tika să-şi schimbe părerea, dar cred că a fost destul de fericită să ne aibă alături în marşul hibernal spre nord.

Schimbările sunt chiar mai multe. Komodo par a fi în război deschis cu leii. Unde găsim lei, nu e nici ţipenie de Komodo şi viceversa. Nu reuşim să ne dumirim ce se întâmplă.

În plus, furnicile roşii se întind tot mai mult spre nord.

Veşi bune în această primăvară. Atât Tanya, cât şi Wilma sunt însărcinate. Masculul care ne-a vizitat de Crăciun se pare că şi-a făcut bine treaba. Acum Micuţul Bill o să aibă tovarăşi de joacă.

Nu suntem prea departe de Samsaville. Poate ar fi drăguţ să-i vizitez pe Samsa şi Pinto. Tot încerc să o conving pe Jackie să mergem în nord, dar suficient cât să-l putem vizita pe Gerry. Însă nu-i place să treacă prin ţara dragonilor.

Atât pentru acum.

Cu dragoste, Michael

Michael şi-a semnat ultimul text şi a închis caietul. Era aproape plin. Al şaptelea caiet umplut cu mâna lui. L-a cântărit în mână, întrebându-se dacă nu cumva e un pic deplasat că i-a scris în toţi aceşti ani mamei sale moarte. Acum avea şaisprezece ani. A ridicat din umeri. Încă îi făcea

plăcere s-o facă. Cine ştie ce părere avea Jackie despre asta…

A aşezat pachetul pe jos şi a început să se uite atent la curenţii râului. În mare parte admira reflexele luminii în micuţele valuri. Dar nu numai… De fapt, număra crocodilii din apă. În ultima vreme se înmulţiseră foarte mult, dar până acum, datorită lui, niciunul nu gustase carne de elefant.

Micuţul Bill a coborât spre malul apei. Micuţ? Tânărul şi-a zâmbit singur. Capul lui era cu un metru mai sus decât al lui Michael.

— Băiatul-lui-Jackie! Băiatul-lui-Jackie! a strigat el. O voce foarte subţire pentru un corp atât de masiv.

Michael s-a întrebat când şi dacă se va maturiza vreodată vocea tânărului elefant. A lui trecuse deja prin procesul acela, deşi mai dădea rateuri din când în când.

— Michael! i-a zis el. Ţi-am tot repetat: spune-mi Michael.

— Băiatul-lui-Jackie e numele pe care ţi l-a dat Tika.

Tânărul a chicotit, întrebându-se cum poate vorbi un elefant care, de fapt, nu poate vorbi. Lumea e plină de mistere.

— Serios?

— Eşti gata să mergem? a trâmbiţat Bill. Tika m-a trimis să te aduc. Vrea ca tu şi Jackie să mergeţi primii.

Michael s-a aplecat, şi-a luat piciorul artificial şi l-a legat cât de strâns a putut de ciot.

— Eşti sigur? Vrea *Tika* să conducem noi?

— Sigur. Tocmai până la Cobraville.

— Aha. Vrea să trecem noi primii printre furnicile roşii, nu-i aşa?

— Mda.

— Miracol după miracol, nu-i aşa?

Micuţul Bill n-a răspuns. În schimb, s-a plecat un pic în faţă. Michael şi-a agăţat arma în spinare şi i s-a urcat pe gât. S-a uitat admirativ în jur. Bolta azurie a cerului deasupra sa, soarele mângâietor, familia un pic cam gri aşteptându-l răbdătoare la un kilometru distanţă. Ar fi vrut să cânte. În schimb, i-a dat două castane drăgăstoase Micuţului Bill.

— În cazul ăsta, nu-i frumos să întârziem, nu? a spus el zâmbind. Să mergem!

SĂ ZBORI SPRE DUMNEZEU

Nina Allan

Traducere din limba engleză Cătălin Constantinescu

Iată un studiu excelent construit despre personalitatea unei femei a cărei cea mai bună

prietenă se transformă într-o bizară creatură postumanoidă pentru a supravieţui unei călătorii către stele…

Scriitoarea debutantă Nina Allan locuieşte şi lucrează la Londra. Este unul dintre colaboratorii obişnuiţi ai *Interzone* şi *Black Static*, lucrările sale apărând şi în *The Third Alternative*, *Strânge Tales from Tartarus* şi altele. Povestirile ei au fost publicate într-o primă carte, *A Thread of Truth*. Povestirea *My Brother's Keeper* a fost printre finalistele din cursa pentru Bristish Fantasy Award în 2010. În prezent Nina Allan lucrează la un roman.

ANITA SCHLEIF: Te-ai gândit ce vei face în continuare dacă nu vei fi considerată aptă să participi la misiune? Am citit o serie de reportaje despre cât de greu le este zburătorilor să se reintegreze în societate, mai ales femeilor, care sunt tratate ca paria. Ca femeie, ce simţiţi ştiind că drenajul Kushnev vă va provoca infertilitate ireversibilă?

RACHEL ALVIN: Refuz să mă gândesc la un posibil eşec. Nu-i văd rostul, de vreme ce mă concentrez numai şi numai pe reuşită. În ceea ce priveşte infertilitatea, mi se pare o decizie ca oricare alta. E la fel ca atunci când alegi să păstrezi sau nu un copil. Viaţa este un şir continuu

de decizii şi orice decizie luată şi dusă la îndeplinire face imposibilă o altă alegere. Zburătorii se adaptează mai greu pentru că a fi zburător înseamnă a te dedica unui stil unic de viaţă. Oricine alege să-şi urmeze vocaţia descoperă într-un final că o viaţă obişnuită este dificilă şi falsă, indiferent dacă sunt misionari, artişti sau matematicieni. Drenajul Kushnev e doar o parte a tabloului.

În general, e doar o chestiune de atenţie, de concentrare asupra unui singur lucru.

(Din transcrierea

Shooting of the Albatross: The women of the Aurora Space Program, un film de Anita Schleif)

Efectele secundare ale drenajului Kushnev erau extrem de multe şi variate; în cazul lui Rachel, i s-au înmulţit şi mărit pistruii. Păreau mai întunecaţi ca înainte şi erau un pic inflamaţi, punctându-i faţa ca nişte pete de rugină. Era destul de cald în cabină şi foarte pregnant se simţea mirosul ei greţos, acru, de transpiraţie. Anita îl observa pe bărbatul de vizavi cum şi-a şters buza de sus de transpiraţie şi cum apoi, aşezându-şi servieta pe genunchi, a scos ziarul *The Times* şi a început să-l citească. L-a văzut cum se holba la Rachel peste ziar, în felul în care civilii se holbează mereu la zburători, mai ales la femei.

Două staţii mai încolo s-a dat jos din metrou, aşa că Rachel şi Anita au rămas cu toată cabina la dispoziţie.

Rachel s-a ridicat şi a încercat să coboare geamul, dar sistemul ruginit de prindere nu a vrut să cedeze şi a trebuit să renunţe. Avea un design vechi, unul pe care Anita şi-l amintea din zilele petrecute pe băncile şcolii. A fost surprinsă să-l revadă. Credea că vechile trenuri compartimentate fuseseră scoase din uz cu mulţi ani urmă.

S-a ridicat în picioare şi a deschis imediat geamul, presând mânerul înţepenit cu podul palmei. Aerul cald a năvălit în cabină, răcorind-o cu un miros de iarbă uscată.

— N-ar trebui să-ţi forţezi muşchii, a zis Anita. Adu-ţi aminte ce ţi-au spus doctorii.

— Dar mă simt atât de inutilă. Abia dacă mai pot ridica un pai acum.

— Poţi face alte lucruri în schimb. Asta-i tot şi ştii mai bine ca oricine. Nu-ţi mai bate atât capul cu toate prostiile.

Rachel se întoarse cu faţa către fereastră. Părul ei din ce în ce mai subţire începea un pic mai sus de faţă decât era normal. Anita s-a întrebat dacă îi vor permite să păstreze puţinul rămas din podoaba capilară, dacă i-l vor rade sau

dacă îi va cădea oricum. S-a gândit să o întrebe de dragul filmului, dar şi-a dat seama imediat că, de fapt, nu vrea să ştie. Dacă îl comparai cu alte aspecte ale procesului, părea o nimica toată, dar îi plăcea atât de mult părul roşcat al lui Rachel.

— Am fost noaptea trecută la supermarket cu Serge, a rupt brusc tăcerea Rachel. La puţin timp după ce ai plecat tu. Am vrut să-l ajut să-şi facă aprovizionarea, dar n-a mers. A fost pur şi simplu prea mult. A trebuit să-l aştept în maşină. E greu de explicat, dar e ca şi cum m-aş îneca acoperită de culori şi sunete. Numai imaginea acelor tone de mâncare la un loc mă făcea să vomit.

Făcu o pauză.

— Am vrut să facem dragoste, dar nici asta n-a mers. Când a încercat să mă pătrundă m-a durut atât de tare, că l-am rugat să se oprească. Ştii, ne-au dat un lubrifiant special, dar nu ajută la nimic. Mă rog, pe mine nu m-ajută mai deloc. Serge zicea că nu are nimic şi că e fericit oricum, dar mi-am dat seama că era foarte necăjit. A adormit foarte greu.

Se întoarse cu faţa către Anita. Ochii ei, altă dată de un albastru închis, erau acum turcoaz pal, opaci ca o cretă.

— Te rog, promite-mi că vei continua să-l vizitezi după ce plec eu. Ştiu că-i place la nebunie

să stea de vorbă cu tine.

— Sigur că da, a încuviinţat Anita.

Se întrebă dacă asta însemna că Rachel îi dă voie să se culce cu Serge, poate să-l preia… Ştia că exista atracţie între ei, dar nu voia sub nicio formă să se ajungă la asta. L-a iubit mereu pe Serge, dar ca pe un frate. Dezvoltarea relaţiei în orice altă direcţie putea fi dezastruoasă. Cel mai bine ar fi să continue să se poarte ca înainte: să meargă la film, să gătească curry şi să vorbească despre Rachel. Într-un final, Serge va întâlni pe cineva, şi, oricât de dureros se va dovedi, prietenia lor va rămâne intactă.

În ultimele şase luni, atât în timpul concediului lui Rachel, cât şi imediat după, Anita a încercat să se concentreze exclusiv pe turnarea filmului despre femeile zburători. Ideea filmului era rodul primelor ei discuţii cu Rachel şi începuse să lucreze la el aproape fără să-şi dea seama. Erau momente când încă nu era prea sigură că vrea să-l termine. Nu îi plăcea ideea că spectatorii s-ar putea să-i vadă opera ca o urmare directă a morţii mamei ei. Asemenea idei preconcepute îi păreau intruzive şi lipsite de tact. Însă a început să lucreze la el, aşa că renunţarea, fuga de scenariile negative, nu mai era posibilă. S-a convins singură că unii oameni ar fi îndreptăţiţi să creadă că filmul

are în spate o motivaţie personală, dar că nu are legătură cu mama ei, ci cu Rachel.

Rachel ajunsese în stadiul în care urina un pic sub zece mililitri pe zi. Pielea ei era mai groasă şi nu mai era aproape deloc elastică. Mânca mai nimic şi dormea puţin, iar când dormea, avea parte numai de un somn agitat şi plin de vise.

Anita cercetase destul cât să poată fi considerată un expert în procesul Kushnev. Rachel a tras câteva sfori şi i-a obţinut o întâlnire cu şeful echipei medicale, Clement Anderson. A refuzat să se lase filmat, dar i-a oferit un interviu înregistrat audio.

În plus, a lăsat-o să filmeze câteva materiale scurte prin bază. Avea câteva imagini cu zburătorii în cantină despre care ştia că sunt perfecte.

— Drenajul declanşează o schimbare ireversibilă în reproducerea celulară, i-a explicat Anderson. În termeni foarte generali, e o formă de cancer.

I-a oferit un dosar cu materiale printate şi un DVD cu Valery Kushnev explicându-şi teoriile. Accentul doctorului era atât de puternic, încât editorii au fost nevoiţi să introducă subtitrări. Procesul Kushnev era inspirat de gândacii de bucătărie. După cum explica el, gândacii sunt cea

mai rezistentă specie. Pot înfrunta cele mai dificile condiţii şi pot subzista cu foarte, foarte puţină hrană. În cazuri de extremă urgenţă, îşi pot chiar reduce metabolismul până intră într-o comă autoindusă, din care nu vor ieşi decât atunci când condiţiile externe le permit să-şi continue viaţa.

— În timpul călătoriei, zburătorii noştrifiinţează numai pe jumătate, spunea Valery Kushnev în video. Un fel de paraexistenţă în carefuncţiile intelectuale sunt perfect funcţionale, darfuncţiile şi nevoile biologice se opresc aproape complet. Astfel, noi putem traversa neantul spaţiului. Zburătorii noştri sunt pionierii erei noastre. Într-un mod aproape propriu, ei calcă pe urmele lui Cristofor Columb.

În acest punct el chicoti, arătându-şi dinţii stricaţi şi pătaţi de nicotină. Anita urmărise acel film de peste douăsprezece ori.

— Ce mai face Meredith? a întrebat din nou Rachel. Ai sunat-o noaptea trecută?

Anita se îndreptă în scaun. O clipă uitase unde se afla.

— E bine, spuse ea, m-a întrebat cum o mai duci.

Era din ce în ce mai greu să vorbească la telefon cu bunica ei. Aveau minute nelimitate la azilul Southwater, dar cum

Anita refuza să pornească webcam-ul, vocile singure păreau s-o neliniştească şi mai mult.

— Ce mai face prietena aia a ta? a întrebat ea. Când o mai aduci pe la mine?

— Rachel vrei să spui, bunico, i-a răspuns Anita. O cheamă Rachel şi am trecut împreună pe la tine acum o săptămână.

Pierderile temporare de memorie ale bunicii ei deveniseră în ultima vreme din ce în ce mai neregulate, dar erau momente în care Meredith Sheener era la fel de ageră ca întotdeauna, dornică să citească ziarele la micul dejun, după bunul ei obicei şi chiar capabilă să rezolve mici secţiuni de rebusuri. Încă era o cartoforă pricepută. Anita a încercat să-l provoace pe terapeutul bunicii ei, întrebându-l dacă jocul de cărţi n-ar putea să-i stimuleze bătrânei zonele afectate ale creierului, dar el a ales să-i ignore cuvintele, dând din cap de parcă tocmai l-ar fi întrebat când va putea Meredith să facă scufundări sau să înveţe o a doua limbă străină.

— Oh, să ştiţi că fiecare are câte un punct forte, i-a răspuns el. Unora le plac cărţile sau tablele, alţii au o memorie fotografică excelentă când vine vorba de Shakespeare. Sunt precum vapoarele cu aburi răsturnate: mai găseşte pungi de aer din când în când, dar se vor scufunda

oricum. Nu e nimic care să o poată ajuta, mi-e teamă.

Anita îşi amintea şi acum expresia doctorului: avea un chip taciturn şi obosit, de om cu prea multe de făcut într-un timp prea scurt. Era înalt, cărunt şi foarte slab, cu degete un pic răsucite din cauza artritei.

— E un bărbat foarte chipeş doctorul nostru. Nu ţi se pare? o întreba bunica ei de fiecare dată când Anita trecea pe la ea.

Anita era conştientă că bătrâna era foarte îngrijorată din cauză că ea nu se aşezase încă la casa ei. Şi-ar fi dorit să o poată linişti cumva, să-i explice cum prietenia caldă care o lega de Rachel era tot ce avea nevoie deocamdată, chiar dacă era şi principala ei sursă de durere. A luat între degete medalionul de la gât, încercând să-i simtă conturul neregulat prin bluza subţire şi verde. Un tic pe care-l datora multelor perioade de stres şi incertitudine. Medalionul părea să acţioneze ca un reper emoţional, un semnal că trebuie să se întoarcă la propriul eu. Atârna de un lanţ de argint şi forma figurina mică şi migălos lucrată a unui dront. Bunica ei a dus-o când era mică să vadă scheletul unui dront la Muzeul de Istorie Naturală şi Anita l-a privit cu o curiozitate vie şi cu o notă de respect:

— De ce nu mai există dronţi în viaţă? a întrebat fetiţa de opt ani.

— Dronţii s-au dezobişnuit să zboare, i-a explicat bunica. Au trăit pe insula Mauritius, în mijlocul Oceanul Indian. Cum nu erau nici prădători şi nici oameni, aripile nu le erau necesare aşa că au încetat să se mai ridice în înaltul cerului. Când au ajuns vânătorii albi acolo, bietele animale au fost ţinte sigure şi, în mai puţin de o sută de ani, cele câteva mii de exemplare au fost exterminate.

Anita tot mai credea că e o poveste foarte tristă. Toată viaţa simţise o furie vie la adresa vânătorilor, cu pălăriile lor ridicole cu pene şi armele lor bine gresate. Mai târziu, când au ajuns acasă, bunica îi indicase Mauritius pe hartă.

— Era un paradis când au pus piciorul acolo primii marinari, i-a explicat ea. Ştiau prea puţine despre lume pe atunci. Imaginează-ţi ce sentimente poţi încerca ştiind că faci primii paşi într-o lume virgină.

Pe când era doar o copilă, i s-a dat voie să poarte pandantivul doar de câteva ori, însă când a împlinit şaisprezece ani, bunica i l-a dăruit pentru totdeauna şi i-a spus să aibă grijă de el.

— A fost al mamei tale, i-a mărturisit ea. L-a purtat în fiecare clipă a vieţii ei, până la moarte.

Când au ajuns la Charing Cross, a reînceput una dintre certurile lor obişnuite. Anita ar fi vrut să o însoţească pe Rachel până la Northolt, dar fata a insistat că-şi doreşte un pic de singurătate.

— Cum o să te descurci? o implora Anita. Ce faci cu tot bagajul?

Rachel nu avea voie să care nimic pentru că osele ei erau încă în stadiul fragil al procesului. Mai era şi problema siguranţei. În ultimele luni mai mulţi zburători fuseseră atacaţi, posibil de găşti; ce-i drept, în majoritatea cazurilor, altercaţiile se petrecuseră noaptea.

— Am doar o valiză, a răspuns Rachel. Ştii şi tu că nu am ce să păţesc.

A apucat-o de braţ pe Anita cu degetele ei maronii ca nişte beţigaşe răsucite.

— Am nevoie de un pic de timp să mă obişnuiesc cu ideea. Dacă o să mă conduci până la poartă, mai mult ca sigur o să încep să mă smiorcăi ca o fetiţă.

Anita a încercat să râdă. Îşi aducea aminte de o altă discuţie de-a lor şi de cearta care începuse. Fusese chiar în dimineaţa în care Rachel îşi primise brevetul.

— Tu chiar nu înţeşegi că e prea târziu? a ţipat atunci Rachel la ea. Din momentul în care am făcut primele injecţii a fost prea târziu. Am nevoie

de un pic de sprijin, de suportul tău. Te-ai gândit măcar un moment că şi eu aş putea fi foarte speriată?

În cele din urmă, Anita a condus-o până la metrou. Au stat într-o cafenea în Leicester Square. De afară părea să aibă aer condiţionat, dar de-abia când au intrat şi-au dat seama că nu funcţiona. Nu a durat prea mult şi Anita a început să transpire. Rachel, în schimb, nu mai reacţiona la schimbarea temperaturilor. Şi-a umezit buzele cu un pahar cu apă, în timp ce prietena ei se bucura de un pahar cu suc de portocale rece.

După douăzeci de minute, Rachel a cerut nota şi s-a ridicat hotărâtă în picioare.

— E timpul, a spus. Cu cât o lungim mai mult, cu atât ne va fi mai greu.

A scos o batistă şi s-a şters la ochi. Anita şi-a dat seama că era din reflex. Glandele îi erau secate de ceva vreme. Când au ajuns pe trotuar a îmbrăţişat-o.

— Te iubesc, i-a spus. Te iubesc atât de mult!

— Ştiu, a răspuns Rachel. Ştiu prea bine.

Au coborât cu scările rulante până pe peronul liniei Piccadilly. Un tânăr cu mamba negre tatuate pe ambele braţe a ajutat-o să urce bagajul în tren.

— Pleci în curând, deci? a întrebat-o el. Faceţi o treabă super bună!

A condus-o cu multă blândeţe, aproape tandru, la un scaun, în timp ce uşile vagonului se închideau în urma lor. Anita a ridicat o mână să-şi ia la revedere, dar Rachel continua să se uite la băiatul cu tatuaje. Fata îl vedea cum râde, cu ochii închişi şi capul dat pe spate.

Cum s-a întors în Charing Cross, Anita l-a sunat pe Serge. Părea distant şi preocupat şi, pentru prima dată, Anita şi-a imaginat că el îşi găsise deja pe altcineva. Ea nu îi spusese niciodată nimic pe tema asta lui Rachel. Credea că prezenţa lui fermă era o dovadă a loialităţii. Era ceva ce admira la el, o chestie care o făcea să-şi mai tocească într-un fel colţii ascuţiţi ai geloziei. Acum se întreba dacă nu cumva a fost oarbă în tot acest timp.

— Nu voi fi acasă o vreme, i-a spus ea. Mă duc în vizită pe la bunica. S-ar putea să stau câteva zile.

De ce-i spunea asta? Ideea de a trece pe la bunica ei a fost spontană. I-a venit în timp ce vorbea cu el. Şi-a apăsat mai tare receptorul de ureche, încercând să-i surprindă fiecare nuanţă suspectă a vocii.

— Ne vedem în câteva zile, atunci, a răspuns el. Eşti bine, Anita? Sigur nu vrei să treci un pic pe aici înainte?

— Sunt bine, l-a repezit ea.

Brusc, simţea că el e ultima persoană pe care şi-o doreşte alături în acele momente.

— O să trec pe la tine îndată ce mă întorc, s-a mai îmblânzit un pic pe final.

A schimbat metroul la Podul Londrei şi apoi la East Croydon. Pământul de pe ambele părţi ale şinelor era galben şi crăpat. Nu mai plouase deloc din aprilie. Verile secetoase deveniseră obişnuite prin acele părţi şi prognozele arătau că situaţia nu avea cum să se îmbunătăţească. Anita putea încă să-şi amintească ţevile de pe străzi, „orele uscate" dintre 11.00 şi 16.00. Unul dintre prietenii ei de la şcoală, Rowland Parker, a reuşit să stea şase luni fără să se spele.

— E datoria mea de patriot, o spunea el cu emfază.

Amicii lui îl luau în râs şi pariau pe momentul în care va ceda. Puţea ca un sconcs, dar sub haine, pielea îi era catifelată şi curată. Până şi mirosul lui o atrăgea: animalic, viril şi încă ceva nedefinit. Anita şi-a remintit reacţia pe care i-a provocat-o când i-a atins penisul. A fost primul străin cu care a discutat despre mama ei.

— Mama ta a murit în incendiul de pe rachetă, nu? a întrebat-o el. În explozie. Sunt articole întregi pe Internet despre ea. Mi le-a arătat fratele

meu.

Stăteau pe malul Iazului Bătrân, pe aceeaşi platformă de beton de unde săreau înotătorii în apă înainte. Acum secase, bineînţeles. Doar iarna ce se mai adunau unul doi metri de apă. Vara, lacul era o mlaştină încurcată, plină de stufăriş, mur şi urzici moarte. Mai întâlneai şi maci sau degeţele, plante aproape dispărute în rest. Bunica i-a explicat că fenomenul se datorează faptului că solul lacului rămânea în permanenţă umed. Betonul ardea sub tălpile picioarelor lor, iar ea se bucura de soarele de trei după-amiază printre gene.

— Mama mea a murit într-un accident de avion, i-a răspuns foarte sigură.

Era varianta pe care o auzise încă din primele zile în care fusese conştientă de sine.

— Oh, a exclamat Rowland Parker. Îmi cer mii de scuze. O fi înţeles fratele meu greşit.

S-a uitat la ea cruciş şi apoi în jos, către mâinile sale. Îşi bălăngănea picioarele peste marginea lacului secat. Ei îi plăceau picioarele lui: lungi şi înguste, ca ale unui pui de ţigan. Avea trei muşcături de ţânţari, trei puncte roşii aşezate într-o linie aproape perfectă deasupra gleznei.

— Nu face nimic, l-a liniştit Anita. Nu am apucat să o cunosc. A murit când eram încă în

scutece. Nici măcar nu-mi pot aduce aminte chipul ei.

Pe moment n-a ştiut ce să creadă. Atunci, la doar nouă ani, simţise pentru prima dată incertitudinea… Dacă Rowland avea dreptate, înseamnă că tot ce ştia ea era fals sau măcar incomplet. Lumea ei, plină de linii drepte şi spaţii perfect luminate, devenise dintr-odată întunecată şi plină de umbre cocoşate. În noaptea aceea, după ce a ajuns acasă, şi-a studiat atentă bunica, întrebându-se cine era ea de fapt.

Meredith Sheener era o femeie încă tânără, la cam cincizeci de ani, cu părul des strâns într-un coc înalt. Era Meredith bunica ei adevărată sau vreun impostor trimis să o mintă încontinuu? Perspectiva a înfricoşat-o pe mica Anita, dar nu a reuşit să-şi reprime o uşoară senzaţie de entuziasm. Şi-a luat cina în linişte, continuând să se gândească. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă uita să vorbească, exact aşa cum dronţii au uitat să zboare. Se întreba cum ar fi fost să-şi petreacă restul vieţii în rolul unui mut. Aveau un copil mut la şcoală, Leonie Coffin; ce-i drept, copiii o necăjeau mai mult din cauza numelui. Bunica ei a fost prima care a rupt tăcerea:

— Eşti bine, draga mea? S-a întâmplat ceva rău azi?

O clipă s-a simţit tentată să nu-i răspundă, să sporească atmosfera aia încărcată de mister şi sobrietate, dar sinceritatea bunicii a fost de neîndurat:

— Rowland mi-a zis că mama mea a murit într-o rachetă. Aşa e?

Meredith Sheener i-a răspuns îndată şi fără niciun fel de ocolişuri. Tehnica a dat roade pentru că Anita nu s-a mai îndoit niciodată de spusele ei. I-a mărturisit că mama ei, Melanie, a murit la bordul unei rachete numite Aurora Unu. Racheta a fost sabotată şi a explodat la decolare, toţi cei de la bord şi câţiva membri din echipa de la sol au murit în focul ce a distrus tot, inclusiv rampa de lansare. Tatăl Anitei a fost unul dintre cei care au murit la sol.

— Jurnaliştii ne urmăreau peste tot, a continuat Meredith. Era o tragedie comună, bineînţeles, dar Melanie era un subiect mai bun pentru că era singura femeie de la bord.

Deşi încerca să rămână detaşată şi să se poarte ca un om matur, Anita simţea cum cineva parcă încerca să-i smulgă inima din piept.

— Dar cine ar vrea să arunce o rachetă în aer, ştiind că sunt şi oameni la bord?

— Oameni care nu au pic de bine în suflet, i-a răspuns bunica ei.

A înghiţit în sec şi şi-a lăsat capul în pământ, în timp ce-şi ştergea lacrimile cu mâinile goale.

— Erau nişte oameni pe atunci care credeau că a trimite fiinţe umane în spaţiu este un lucru rău. Se plângeau că ne costă prea mult şi că banii aceia ar trebui daţi pentru hrănirea săracilor şi construirea de şcoli, spitale şi biserici aici, pe Pământ. Dar nu ăsta era motivul adevărat. Credeau cu tărie că oamenii n-ar trebui să-şi depăşească condiţia; susţineau că dacă oamenilor le era destinat să zboare, atunci s-ar fi născut cu aripi. O blasfemie, strigau ei peste tot. Denunţau zborul către zâmbetul lui Dumnezeu ca fiind o blasfemie. S-au autointitulat îngerii Păzitori, însă nu făceau decât să omoare oameni.

Anita a tăcut din nou, dar sentimentele ei strigau după un pic de atenţie. Era atât de emoţionant că mama ei fusese cosmonaută. Deşi nu ar fi recunoscut în faţa nimănui altcuiva – cu excepţia lui Rowland Parker poate, i se părea emoţionant şi că mama ei fusese o persoană suficient de importantă pentru ca cineva să vrea s-o omoare. Emoţionant şi terifiant în acelaşi timp. Se simţea brusc expusă, de parcă şi viaţa ei era în pericol. S-a întrebat dacă ar putea să regrete o persoană pe care nu şi-o amintea şi de care era legată printr-o întâmplare, nu prin experienţe. A

întrebat-o pe bunica ei dacă ar putea primi o fotografie cu mama ei să o ţină la ea în cameră. Mai văzuse destule poze şi înainte, imagini care i-au devenit atât de cunoscute, că acum i se păreau proprietate publică, precum feţele actorilor şi ale politicienilor. S-a gândit că dacă va avea o fotografie, poate că atunci mama ei va deveni o prezenţă mai reală.

Meredith Sheener s-a dus în dormitorul ei şi s-a întors un pic mai târziu cu un portofel roşu. În el erau două fotografii, un duplicat al portretului mamei ei când a absolvit facultatea la Oxford (fotografie pe care bunica o păstra pe masa de toaletă) şi încă una, pe care Anita n-o ştia, cu Melanie într-o cămaşă largă şi cu un copil în braţe.

— Eşti chiar tu, la opt luni, i-a spus bunica ei. Este singura fotografie pe care o am cu voi amândouă.

Anita îşi simţea gâtul era din ce în ce mai uscat, de parcă o greutate imposibil de măsurat ar fi apăsat-o direct pe trahee. Când a întrebat-o dacă are şi unele fotografii cu tatăl ei, bunica a negat din cap.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nici măcar nu pot spune că l-am cunoscut pe Malcolm. Erau căsătoriţi de doar şase săptămâni.

AS: îmi poţi povesti cum ai ajuns să te înscrii în programul spaţial? Aveai deja o carieră strălucită ca inginer chimist, erai respectată de colegi şi existau multe perspective frumoase. Unii ar putea insinua că ţi-ai sacrificat umanitatea de dragul proiectului Aurora. Ce te-a făcut să-ţi doreşti asta în primul rând?

RA: Iată un răspuns care îmi vine foarte uşor în minte. Când aveam unsprezece ani, am văzut un film care se numea „Călătorie către Soare*; nu avea nicio legătură cu drumurile interspaţiale, dar descria foarte frumos primele expediţii către Americi şi către Indiile de Vest. Învăţasem deja la istorie despre ele, dar filmul m-a entuziasmat foarte tare. Era prima dată când tremuram de emoţie. Ce mă fascina cel mai tare era că planeta noastră a fost la un moment dat un loc periculos cu vaste întinderi necunoscute oamenilor. Oamenii care se îmbarcau pentru acele expediţii nu ştiau nici măcar unde vor ajunge, în niciun caz dacă se vor întoarce vreodată. Şi-au riscat vieţile de dragul unei aventuri şi ideea mi-a dat fiori. Mult mai târziu am început să citesc despre pionierii spaţiului şi mi-am amintit toate acele gânduri şi sentimente din copilărie. Presupun că n-au dispărut niciodată.

Rachel Alvin i-a trimis un e-mail Anitei în care

îi spunea cât de mult îi plăcuse scurtmetrajul ei, „Câinii Lunii*, bazat pe aventurile unui velier în Hackney. Au corespondat o vreme şi la un moment dat s-au hotărât să se întâlnească în Soho. Anita era înnebunită după Rachel. O femeie micuţă, cu glas diafan, cu trăsături prea ascuţite pentru a putea fi considerată o frumuseţe, dar cu un aer neînfricat şi cu o mentalitate îndrăzneaţă care o dădea pe spate. Prietenia lor s-a definit într-o clipă. Abia mai târziu, când Rachel a întrebat-o dacă e rudă cu Melanie Schleif, a realizat Anita că nu filmul a fost motivul întâlnirii lor, ci numele ei de familie.

— E mama mea, a recunoscut Anita. Aveam opt luni când a murit.

— Nu pot să cred! s-a entuziasmat Rachel. E eroina copilăriei mele.

Se albise toată şi ochii ei albaştri erau plini de lacrimi. Anita s-a simţit cuprinsă aproape imediat de gelozie, dar şi-a reprimat-o. Cel mai important era că ea şi Rachel au ajuns să se cunoască, nu felul cum s-a întâmplat.

— Am câteva lucruri rămase de la ea, a făcut ea primul pas. Dacă vrei, ţi le pot arăta.

Duminica următoare, Rachel a vizitat apartamentul Anitei din Woolwich. I-a arătat fără reţinere fotografiile, o puşculiţă pictată, în formă

de porcuşor, un glob pământesc din lemn şi o biografie a lui Tereshkova cu scrisul lui *Sheener* pe pagini.

— Bunica a aruncat majoritatea lucrurilor ei, i-a mărturisit Anita. Mi-a spus că o întristau prea mult; că era ca şi cum ar ţine o fantomă în casă. Aceste câteva obiecte sunt tot ce mai am de la ea.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Anita şi Rachel au luat autobuzul până la Shooter's Hill pentru a vedea casa bunicii, unde atât Anita, cât şi Melanie şi-au petrecut copilăria. Era o vilă uriaşă în stil victorian, fostă şcoală împărţită în apartamente, cu ferestre spre stradă. Anita nu mai trecuse pe acolo de optsprezece luni, de când ea şi bunica ei se mutaseră. A observat imediat faţada proaspăt văruită şi şi-a dat seama că locul părea atât de diferit acum, de parcă toate amintirile ei fuseseră acoperite.

— Casa e enormă în interior, continua ea să povestească. O alee în spate care duce până la pădurea Oxleas. Erau atât de multe flori acolo. Îmi plăcea la nebunie să mă joc pe alee când eram mică.

I-ar fi plăcut să-i prezinte lui Rachel grădina, dar poarta din spate era închisă cu lacăt. S-a întristat cumplit şi aproape că s-a înfuriat; simţea că e tratată ca un intrus într-un loc unde ea îşi

petrecuse atât de mulţi ani din viaţa ei, deşi ştia că e purtarea ei e ilogică. Brusc, a simţit că ar fi trebuit să se chinuie mai mult să cumpere apartamentul.

— Mi-a plăcut aici, a spus. Era locul unde mă simţeam mereu în siguranţă.

Apartamentul a fost vândut şi banii obţinuţi folosiţi pentru a plăti taxele de la azilul bunicii. Era atât de mare, că nu şi l-a permis la vremea respectivă, cu toate că starea deplorabilă în care ajunsese îl încadra numai în categoria imobilelor vânate de dezvoltatori. Anita se gândea acum că dacă s-ar fi zbătut mai mult poate ar fi reuşit să-l cumpere. A privit-o pe Rachel cum făcea fotografii cu telefonul şi se holba la casă ca un turist în faţa unui monument de interes mondial. Şi-a pipăit pandantivul în formă de dront şi s-a întrebat cum de prezenţa lui Rachel era de-ajuns cât să o facă să se întoarcă aici, dar şi să-i provoace nostalgie. Părea că sentimentele ei din ce în ce mai călduroase pentru Rachel îi amintiseră de anumite părticele ascunse ale sufletului ei. Atunci, cum se făcea că o minţise în apartamentul ei din Woolwich; că omisese să-i arate cele câteva cutii pline de scrisori, jurnale şi fotografii cu mama ei, pe care le recuperase dintre lucrurile bunicii sale. Niciodată nu a trecut cum se cuvine printre ele.

Când era doar un copil, presupunea că o divinizase pe mama ei, cam ca Rachel acum, dar când a plecat la facultate a început să simtă nevoia să nu mai fie asociată cu ea. Boala bunicii ei schimbase o vreme balanţa sentimentelor, dar acum Anita voia din nou să se îndepărteze de mama ei. O voia pe Rachel numai pentru ea.

Când a ajuns în Shoreham, trenul era aproape gol. Anita a coborât pe peron şi a trântit uşa vagonului cu putere. Un strat superficial de iarbă creştea printre dalele pavimentului. Soarele o bătea direct în creştet. Se simţea un miros înţepător de alge şi apă sărată. Rachel a îndrăgit imediat acel loc. Prima dată când Anita a adus-o pe Rachel la Meredith. Rachel tocmai trecea prin cel de-al doilea tratament cu injecţii şi coordonarea muşchi-ochi era complet dată peste cap. A reuşit să verse o cană de ceai în poală şi s-a opărit destul de tare. Meredith a intervenit şi a uns-o cu Savion pe răni. I-a găsit şi o cămaşă curată, o chestie largă cu un guler înalt şi butoni în formă de diamante.

— Nu înţeleg, se frământa Anita în tren, pe drumul de întoarcere spre Londra. Acasă purta mereu haine atât de plictisitoare.

— Poate că acum se simte liberă, a zis Rachel. Liberă să fie cum îşi doreşte, nu cum se aşteaptă

oamenii să fie.

Anitei i-a plăcut ideea. Se simţea umilită de generozitatea lui Rachel, de capacitatea ei de a accepta oamenii aşa cum sunt. S-a întors cu spatele la mare. Refluxul era la apogeu şi nu vedea decât nişte câmpii pline de noroi.

Azilul Southwater era la doar jumătate de milă de staţie, dar era un urcuş abrupt. A presupus mereu că panorama pe care o puteai admira de sus era unul dintre punctele forte ale locului. Azilul adăpostea mereu aproximativ treizeci şi cinci de pacienţi şi datorită holurilor pietruite şi pajiştilor semi-sălbatice aducea cu unul din acele hoteluri din anii douăzeci din romanele poliţiste atât de iubite de bunica ei, scrise de Agatha Christie şi Dorothy L. Sayers. Personalul sigur trăia cu această iluzie. Anita se gândea adesea că unii dintre angajaţi erau mult mai excentrici decât chiriaşii lor. Era ceva haotic în structura locului şi acest aspect era chiar punctul definitoriu care o făcuse să creadă că bunica ei avea să fie mulţumită aici. Holul cel mare mirosea a detergent cu aromă de pin şi a iarbă, miros care-i amintea mereu de prima zi în care venise aici cu Meredith. Curăţenia apartamentului din Shooter’s Hill fusese o operaţiune destul de dificilă, iar atunci când ajunsese la azil, o găsise înlăcrimată

şi dezorientată. Când Anita a încercat să o sărute de la revedere, ea s-a agăţat de gâtul ei şi i-a spus „Melanie”. Când Anita a venit a doua oară, Meredith era schimbată, dar mult mai bine. Nu a putut să nu se întrebe dacă Rachel nu avea dreptate şi dacă nu cumva bunica ei se simţea în sfârşit liberă să fie ea însăşi.

Nu era nimeni la recepţie. Anita a ezitat, întrebându-se dacă ar trebui să sune din clopoţel sau dacă să urce pe scări pur şi simplu. Într-un final, apăru cineva: o femeie tânără cu păr peroxid şi ochelari. Împingea un cărucior cu lenjerie cu o mână şi ţinea un ziar cu cealaltă. Anita a crezut că o recunoaşte dintr-una dintre vizitele ei anterioare, însă nu-şi putea aduce aminte numele ei.

— Domnişoară Sheener, a zis ea, bunica dumneavoastră este în camera ei. Mi-e teamă că nu se simte prea bine azi.

Anita s-a simţit şi de această dată ciudat când a auzit numele bunicii ei. Cumva, părea că se contopea cu bunica ei. Nu şi-a dat seama dacă personalul nu-i ştia numele adevărat sau dacă pur şi simplu uitase.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat ea. De ce nu m-aţi sunat imediat?

Asistenta cu părul peroxid s-a dat un pas în

spate.

— Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi, a răspuns repede. Nu e bolnavă sau altceva. Doar puţin indispusă.

Anita i-a luat vorbele ca pe un eufemism pentru perioadele confuze ale lui Meredith. Nu trecuse o săptămână de la ultima ei vizită, dar ea ştia că în lumea lui Meredith Sheener, timpul poate căpăta noţiuni foarte relative. Cinci zile puteau trece neobservate sau se puteau târî ca cinci ani lungi şi secetoşi. I-a zâmbit vag asistentei şi şi-a continuat drumul pe scări. Camera lui Meredith era la primul etaj şi avea vedere spre mare. Era mare, luminoasă şi plină cu diferite obiecte. Pe unele dintre ele, Anita şi le amintea de la Shooter's Hill, dar erau şi multe foarte noi: decoraţiuni din porţelan şi păturide brodate, obiecte străine puternic colorate care cotropeau şi stăpâneau fiecare suprafaţă liberă. La fel ca hainele ostentative, păreau mai degrabă o parte din noua Meredith decât din cea veche. Anita observă şi stratul de praf adunat în diferite colţuri, dar presupunea că trebuie să-i fie imposibil personalului să ţină pasul cu dezordinea pe care o făcea bunica ei.

Bătrâna era aşezată în balansoarul de lângă pat. Avea ochii deschişi, dar privirea îi era atât de

goală şi fixă, încât părea imposibil ca înăuntru să fie aceeaşi persoană. Anita a încetat să mai respire un moment.

— Eşti bine, bunico? a întrebat-o.

A îngenuncheat lângă scaun şi i-a luat ambele mâini în palme. Degetele lui Meredith au strâns-o cu putere şi nelinişte, precum cele ale unui copil.

— Vreau să vorbesc cu Rachel, a recunoscut ea. Trebuie să-i spun ceva.

Părea brusc cuprinsă de o forţă vitală supraomenească, de parcă undeva, cineva rotise o manetă magică.

— Rachel nu e aici, bunico, i-a răspuns Anita. I s-a terminat concediul şi va zbura înapoi spre America peste o săptămână. Ţi-am spus toate astea aseară, la telefon.

A simţit cum este cuprinsă de o milă rece şi disperată. Se întrebă dacă aşa se simţea şi bunica ei atunci când a trebuit să-i explice că mama ei e moartă. O mică parte din ea o invidia pe Meredith pentru că poate trăi în lumea ei, acolo unde Rachel se mai putea întoarce şi însănătoşi. A simţit cum lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji. Şi-a aplecat privirea, sperând că femeia din faţa ei nu mai poate observa asemenea trăiri.

Anita ştia că o mare parte din boală se manifestă sub forma absorbţiei, a incapacităţii de

a mai recepţiona şi procesa evenimentele din lumea exterioară, dar Meredith şi-a eliberat o mână şi a mângâiat-o, aplecându-se spre ea aşa cum făcea când era doar un copil.

— Pari tristă, i-a spus. A păţit ceva Rachel?

Privind-o de aproape, Anita înţelese încă o dată cât de puţin semănau. Melanie fusese o femeie robustă şi blondă, semănând leit cu tatăl ei, căpitanul de navă olandez, Claes Sheener. Din câte îşi putea da seama din fotografii, Anita semăna foarte mult cu ea. Meredith Sheener era o femeie mică, de conformaţie celtică, având oase fine şi ochi întunecaţi şi adânciţi în orbite. Părul ei altă dată brunet a început să albească la puţin timp după moartea lui Melanie. Anita şi-a simţit inima cuprinsă de tandreţe pentru bunica ei: fusese mereu o persoană inimoasă. Chiar şi atunci, în neajutorarea ei, tot la alţii se gândea.

— Nu, bunico. Rachel e bine. Dacă vrei să-i transmiţi ceva, spune-mi şi o să-i dau mesajul tău data viitoare când mă sună.

Strânsoarea lui Meredith a slăbit şi îndârjirea din ochi i-a dispărut.

— Nu te impacienta, draga mea. Am vrut să-i spun că e leită Melanie, dar acum, că a plecat, nu mai are nicio importanţă.

A sărutat părul Anitei, arătând brusc atât de

obosită. Anita o fixa nelămurită cu privirea. Se gândea la picioarele greoaie ale lui Rachel, la pieptul ei plat, la părul arămiu şi la faţa pistruiată.

Înainte să înceapă drenajul Kushnev, Rachel glumea mereu că oricum e mai mult decât pe jumătate gândac. Nu semăna deloc cu Anita, care avea pielea albă şi pometii rotunzi ca două geamuri înrămate. Însă, dacă se gândea mai bine, era adevărat. Rachel şi Melanie erau amândouă femei curajoase, de acţiune, pregătite să moară pentru credinţele lor. Anita a preferat mereu doar să aştepte şi să privească. Mama ei n-a iubit-o suficient de mult pentru a rămâne pe Terra şi nici Rachel. Anita a început să plângă.

— E vina mea, bunico! a bălmăjit ea. Ar fi trebuit să găsesc o cale de a o opri, dar n-am ştiut cum. O iubesc atât de mult. E chiar mai rău decât dacă ar fi murit.

Dacă Rachel ar fi murit, într-un fel ar fi fost în siguranţă; iubită şi mereu amintită. Aşa cum era acum, continua să trăiască în pielea unui monstru, loială unei vieţi în care sentimentele sunt călcate în picioare în numele vocaţiei, acea voce interioară care-i spunea că locul ei nu era aici, ci în altă parte. Undeva atât de departe, încât era imposibil de conceput pentru mintea umană obişnuită. Şi totuşi, oare peste o sută de ani, când

Anita va fi moartă şi îngropată, îşi va aduce aminte Rachel de ea şi de după-amiaza petrecută la Shooter’s Hill, cu degeţelele înflorite în iarba netunsă?

A îmbrăţişat genunchii bunicii şi a început să plângă. Şi-a adus aminte de cât de furioasă ar fi asistenta cu păr peroxid dacă ar intra în clipa aia şi ar găsi-o în starea aceea, aşa că a încercat să-şi controleze lacrimile.

— Iartă-mă, bunico, abia a îngăimat ea. N-am vrut să te întristez. Sunt doar foarte obosită.

Femeia tăcea cu ochii fixaţi pe un orizont invizibil şi mâinile lăsate să-i atârne libere. Pulsul Anitei s-a accelerat. Pentru o secundă de groază s-a întrebat dacă nu cumva bunica a murit, dacă n-a murit din cauza bocetelor ei, caz în care ea era de vină. Apoi, mâinile ei s-au mişcat, şifonând cămaşa mov de mătase pe care o purta. Anita s-a ridicat în picioare şi s-a aplecat neliniştită asupra ei. Pandantivul cu dront a scăpat strânsorii bluzei ei şi se legăna în aer.

— Pot să-ţi aduc ceva? a întrebat-o Anita. Vrei să bei un pic de ceai?

Meredith Sheener a privit-o şi a zâmbit, încreţindu-şi pielea din colţurile ochilor. Apoi, s-a întins după pandantiv, apucându-l aşa cum prinde un copil un fluture. L-a rotit cu degetele, făcându-l

să danseze şi să sară; atât cât va ajunge vreodată să zboare.

— Ani în şir m-am învinovăţit pentru moartea lui Melanie, a început ea să povestească. Ne-am certat îngrozitor în ziua dinaintea plecării ei. Erai încă aşa de mică şi de fragilă. I-am spus că este o proastă şi o egoistă, că te neglijează de dragul carierei. Mi-a zis că sunt doar geloasă şi că vreau s-o transform într-o gospodină; aşa cum am fost eu toată viaţa mea. Nimic din toate cele spuse nu era adevărat, dar te foloseam pe post de scuză. A făcut un lucru foarte ciudat, cum nu mai făcuse niciodată. Mi-a cerut să am grijă de pandantiv. Cea mai bună prietenă a ei din liceu i-l dăruise şi ea îl purta mereu. Chiar şi la duş. De aici îmi intrase în cap că ceva îngrozitor urma să se întâmple. Nu am putut suporta gândul că aş putea să o pierd.

A luat mâna Anitei şi i-a strâns degetele cu o forţă surprinzătoare.

— Îmi plăcea să fotografiez, dar acum mult timp. Era o vreme când credeam că îmi voi face o carieră din asta, dar când Melanie s-a născut şi Claes era în continuare mai mult plecat decât acasă, lucrurile au devenit foarte grele, foarte complicate. Presupun că mi-am lăsat visurile să treacă pe lângă mine. Tocmai începeam să cred că

o voi putea lua de la capăt, dar când Melanie a murit, viaţa mea a devenit o epavă uitată de reflux în noroi. Mă simţeam ca atunci când te plimbi pe plajă la amurg, când apa s-a retras şi nisipul străluceşte ca o oglindă.

Ştii şi tu cum e: de o frumuseţe şi de o singurătate fără seamăn. M-am simţit atât de pierdută în acele zile, atât de rătăcită, încât nu credeam că-mi voi regăsi calea către casă. La un moment dat am reuşit chiar să-i înţeleg pe acei criminali ai lui Dumnezeu. Ideea călătoriei în spaţiu părea atât de terifiantă, de periculoasă; ca locuitul într-o casă cu duhuri rele. Mi se părea totul atât de greşit aranjat, cu toate că eram aşa de mândră de ea, încât abia mai puteam să respir.

S-a întins încă o dată după pandantiv, ţinându-l între arătător şi degetul mare.

— Prietena ta, Rachel, era atât de frumoasă. Cred că e foarte curajoasă dacă a putut să renunţe la tot.

— Încă e frumoasă, bunico, o completă Anita. Cel puţin pentru mine încă e.

S-a aşezat pe marginea patului. Îşi simţea ochii umflaţi de la plâns.

— Vino, a continuat ea. Să mergem să vedem cine mai e prin sala de mese.

S-a ridicat şi i-a întins mâna. Bunica se holba

uimită la ea, de parcă ar fi fost o apariţie miraculoasă. Anita se întreba cam cât din conversaţia lor îşi va aduce aminte. Noile medicamente erau nemaipomenite, dar doctorul a avertizat-o să nu se entuziasmeze prea tare pe termen lung.

— E ca şi cum ai sufla într-un tăciune pe moarte. Mai vezi o flăcăruie şi încă mai dă ceva căldură, dar nu va dura prea mult.

A uimit-o cât de neobişnuit era felul lui de a vorbi, mereu în metafore, ca un poet. S-a gândit la ochii lui obosiţi, la degetele întoarse şi la cât de drăguţ era în realitate, mai ales atunci când avea de dat veşti proaste. Părea întotdeauna afectat personal de fiecare eşec, ca şi cum el ar fi fost responsabil de neputinţa medicinei în faţa morţii. *Ar putut să-l* s-a întrebat *dacă ar fi de acord*.

Cutiile erau în debaraua de sub scări, împinse chiar la perete, în spatele aspiratorului şi al mesei de călcat a bunicii. Acolo erau trei dintre ele, două mari, inscripţionate cu sigla unui faimos producător de mâncare şi o a treia, de două ori mai mică şi neinscripţionată. A deschis întâi cutia mai mică. Uitase scena când le împachetase şi ce anume pusese în fiecare, dar şi-a adus aproape imediat aminte că în acea cutie erau actele mamei ei – certificatul de naştere, paşaportul, carnetul

medical – şi nimic cu adevărat important. Celelalte două erau mult mai interesante. Acestea conţineau fotografiile, cărţile poştale, scrisorile de la foştii iubiţi, o cutie plină cu insigne şi o ascuţitoare de creioane în forma lui Apollo 13. Pe fundul celei de-a doua cutii erau trei caiete înfăşurate în pânză: jurnalele lui Melanie din ultimul an petrecut la Oxford şi din lunile care se scurseseră după aceea, până la înrolarea ei în programul spaţial. Anita a fost foarte surprinsă când a aflat că a fost angajată iniţial ca inginer la sol. A presupus că aşa l-a cunoscut pe Malcolm Schleif, deşi nu era menţionat nicăieri în acele pagini.

Ascunsă într-una dintre copertele unui caiet, a găsit o carte poştală, cu o reproducere a drontului lui Roland Savery într-un peisaj. O singură propoziţie, „nu-ţi pierde niciodată aripile”, era înscrisă cu litere negre de tipar pe spate. Cartea fusese trimisă de la Oxford şi îi era adresată lui Melanie pe adresa apartamentului de la Shooter’s Hill. Era semnată „Cu dragoste, Susanne”. După dată, Anita şi-a dat seama că fusese trimisă cu nicio lună înainte ca mama ei să moară. A scotocit avidă printre scrisori, căutând orice indiciu care ar fi putut să-i dezvăluie identitatea lui Susanne. După vreo cinci minute a găsit ceea ce căuta: un

săculeţ jerpelit maro, cu o duzină de scrisori şi e-mailuri de la o anume Susanne Behrens. Uneori erau expediate de la Hamburg, alteori de la Oxford, dar întotdeauna tonul era unul foarte cald şi intim. Din nu ştiu ce motiv, scrisorile lui Susanne, cu toate diminutivele şi glumele lor, i-au conturat un portret al mamei ei mult mai exact decât toate amintirile bunicii puse laolaltă. Avea mâinile pline de praf. Le-a şters de blugi şi s-a ridicat să pună ceainicul pe foc. Chiar când apa a dat în clocot, telefonul a început să sune. A ridicat receptorul, iar de partea cealaltă a auzit glasul lui Serge.

— Voiam doar să văd dacă te-ai întors, a spus el. Nu am reuşit să dau de tine prin mobil. M-am îngrijorat un pic.

— Mi-a murit bateria, s-a scuzat Anita. Am uitat încărcătorul acasă. M-am întors de dimineaţă.

Toate cele trei afirmaţii erau simple minciuni. Se întorsese în Londra de trei zile şi, după cel de-al patrulea telefon de la Serge, îşi închisese pur şi simplu mobilul. Dintr-un motiv pe care nu ştia cum să-l definească, plecarea lui Rachel schimbase totul. În plus, nu putea uita felul în care sunase vocea lui ultima dată când vorbiseră, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Ar fi vrut să nu mai

vorbească un timp, dar ştia că asta era imposibil. Mai devreme sau mai târziu oricum ar fi ajuns să se confrunte cu trecutul recent.

L-a întrebat cum se mai simte şi el i-a spus că e bine. A întrebat-o de bunica ei şi ea i-a îndrugat un răspuns grăbit. A fost o pauză scurtă, inconfortabilă, după care el i-a mărturisit de ce sunase:

— Uite, Anita, a început el, m-am gândit că ar trebui să afli de la mine, nu de prin străini. Am început o nouă relaţie.

Numele ei era Bella Altman şi era o compozitoare de muzică electronică.

— De fapt, probabil că ai ascultat deja unele dintre creaţiile ei, i-a spus el. A făcut sute de reclame. Produsele ei sunt peste tot.

A început să râdă: un sunet ciudat cum nu mai auzise vreodată la el. Şi-a dat seama că el aştepta să-i zică asta încă de la ultima lor conversaţie. Poate că a vrut să-i dezvăluie chiar atunci.

— De ce-mi spui mie toate astea? l-a întrebat ea. Nu crezi că Rachel e cea cu care ar trebui să vorbeşti?

A urmat o altă tăcere inconfortabilă.

— Crezi că ar trebui să ştie? a zis el în cele din urmă. Nu prea are cum să afle singură.

El îi cerea permisiunea de a o trata pe Rachel

ca şi cum ar fi murit. Nu, a realizat ea brusc. *El încerca afle dacă ea îi va spune*. A cuprins-o o asemenea furie, încât a ştiut chiar în acel moment că nicio legătură afectivă nu va mai exista vreodată între ei doi.

— Nu o să te părăsc, dacă de asta te temi! i-a răspuns. Ce faci cu viaţa ta e treaba ta, nu a mea. Rachel este cea la care am ţinut atât de mult, nu tu.

A mai aşteptat un moment să vadă dacă mai spune ceva, apoi a pus telefonul în furcă. Şi-a umplut cana de cafea cu apă fierbinte şi a continuat să citească scrisorile. Se întreba care ar fi cea mai bună cale de a o găsi pe Susanne Behrens.

Zborurile civile către America erau din ce în ce mai scumpe, dar Clement Anderson i-a acoperit cheltuielile pentru obţinerea vizei. Astfel a putut cere înapoi o parte din bani sub forma unei finanţări ştiinţifice. Un subofiţer a aşteptat-o la aeroport şi a escortat-o la un motel aflat la câteva staţii de autobuz de bază. Apoi au urmat inevitabilele proceduri protocolare; două zile de interviuri şi completare de formulare. I-a întrebat dacă poate filma procesul, dar au refuzat-o foarte politicos.

Echipajul Aurora 6 era acum ţinut într-o

izolare aproape deplină. Fiecare membru mai avea voie la o ultimă vizită înainte de lansare; ultimele treizeci de minute cu un prieten sau cu o rudă din afară. Anita reuşise să vorbească de câteva ori cu Rachel la telefon, dar a crezut mereu că vizita îi va reveni lui Serge. Invitaţia a surprins-o şi emoţionat-o până la lacrimi.

Într-un final, au dus-o într-o cameră unde erau doar o masă, două scaune şi, într-un colţ, o canapea învelită într-o imitaţie maro de piele. Într-unul dintre pereţi era încastrat un geam fumuriu despre care ea credea că este o oglindă transparentă. După zece minute, uşa s-a deschis şi Rachel a intrat.

Era îmbrăcată într-o salopetă gri din mătase sau înlocuitor sintetic. Puţinul păr rămas era ascuns aproape în totalitate de o caschetă asemănătoare cu cele purtate de medici în sălile de operaţie. Câteva fire de păr care se vedeau erau scurte şi uscate, aproape ca nişte paie. Buzele îi erau de culoarea sfeclei şi păreau mai degrabă lipite pe faţa ei; erau crăpate şi păreau infestate cu râie.

A închis uşa şi a intrat în cameră. Încheieturile ei, vizibile aşa cum ieşeau din mânecile salopetei, erau scheletice; unghiile, groase şi negre. Ochii îi erau întăriţi şi smălţuiţi; nu, nu mai păreau umani.

Numai linia delicată a maxilarului şi linia arcuită a sprâncenelor îi mai dezvăluiau frumuseţea de odinioară.

Anita s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre ea. Simţea o durere ascuţită în piept, de parcă ar fi încercat să-şi ţină respiraţia sub apă.

— Pot să te ating? a întrebat-o.

— Bineînţeles că poţi, a răspuns Rachel. Vino-ncoace!

S-au îmbrăţişat. Corpul lui Rachel se simţea ca o legătură de tuburi de sticlă unite prin bucăţele de hârtie şi de sfoară. Mirosea ca materialele furajere de la ferme sau ca iarba de la azilul Southwater. S-au aşezat de cele două părţi ale mesei din aldehidă formică. Anita a atins mâna lui Rachel, gândindu-se că, privite din cealaltă parte a oglinzii, pot părea două prizoniere într-o dramă. *Chiar se duce acolo sus*, s-a gândit Anita. Pentru prima dată, vederea prietenei ei nu-i provoca nici durere, nici furie; doar veneraţie.

Au vorbit în şoaptă. Rachel a întrebat-o de Meredith, iar Anita i-a povestit că vrea s-o caute pe Susanne Behrens.

— Vreau să-i iau un interviu despre mama mea pentru film, a spus ea. Din scrisori pare că o cunoştea mai bine ca oricine.

— Filmul va fi minunat, a zis Rachel. Mama ta

ar fi fost atât de mândră de tine!

Anita i-a atins palmele. Cum jumătatea de oră se încheia, şi-a desfăcut pandantivul de la gât şi i l-a dat lui Rachel. Lănţişorul încă mai purta căldura corpului ei.

— Ia-o cu tine, oriunde te-ai duce, a îndemnat-o ea. E tot ce şi-a dorit mai mult pe lume.

Ochii de diamant ai lui Rachel au strălucit pentru o clipă. Şi-a strâns degetele în jurul argintului încet, de parcă atingerea a ceva atât de solid îi provoca durere.

— Vă voi lua pe amândouă, a anunţat.

Vocea ei era ca o şoaptă uscată, ca iarba care se îndoaie în bătaia vântului.

— N-aş fi reuşit niciodată fără tine.

I-a luat mult Anitei să găsească un exemplar din „Călătorie către Soare”. Din câte îşi putea da seama, nu fusese niciodată lansat pe DVD şi, când în sfârşit a găsit o casetă pe un site obscur, a rămas şocată de preţul transcrierii ei.

Rezultatul nu a fost nicidecum senzaţional, dar pentru un transfer VHS, era mai mult decât acceptabil. Pentru Anita, „Călătorie către Soare” părea să ilustreze stilul epic în care se făceau filmele către sfârşitul secolului XX. Era un film lung, aproape trei ore pline de efecte speciale şi decoruri ample; spectaculos în final.

Actorii principali erau Rowan Amherst, în rolul căpitanului navei, Hillary Benson, în rolul ofiţerului secund, şi Aurélie Pelling, în rolul lui Lilian Furness, logodnica căpitanului (a fost nominalizată la Oscar pentru acel rol). Anitei i s-au părut toţi trei magnifici, deşi vedeta care i-a plăcut cel mai mult a fost tânărul Joshua Samuelson, în rolul lui Linden Brooks, matelotul. A fost primul lui rol şi l-a jucat perfect. Personajul lui Brooks era ambiguu. Era inteligent, dar deviant, curajos, dar duplicitar şi Samuelson a adus la viaţă toate acestea cu fineţe şi talent. Anita a crezut că e foarte important că filmul nu se centrează pe căpitanul pe jumătate mort de foame sau pe ofiţeul secund rebel, ci pe trăirile matelotului machiavelic. Spre deosebire de ceilalţi de la bord, el părea să se bucure de condiţiile severe de trai. Pielea lui era arsă complet de soare şi nu avea pic de grăsime pe el. Totuşi, ochii deschişi la culoare îi ardeau extatic într-o lumină pură. A urcat hotărât până în vârful catargului, agil ca o maimuţă.

— *Pământ*, a ţipat el. *Pământul*!

Bandana roşie se împletea cu cerul azuriu. Imaginile erau tipice pentru filmele americane, dar în felul lor erau frumoase şi demne de inspiraţie. Anita şi-a dat seama că înţelege perfect

cum a ajuns copila Rachel, cu sufletul ei arzând de visuri romantice, să se identifice cu acei pionieri ficţionali. Linden Brooks, cu coama lui roşcată şi entuziasmul înnebunitor, putea fi foarte bine fratele ei geamăn.

A scos discul din calculator şi l-a pus cu grijă în carcasa lui de plastic, ştiind că imaginile erau o parte din Rachel pe care o va putea păstra mereu aproape. S-a gândit la prietena ei, pierdută în imensitatea cosmică. Gândurile ei sunt la fel de miracu-A

loase şi misterioase pe cât este cristalizarea. În acel moment, a simţit cu toată fiinţa ei că un mesaj le transcende pe amândouă.

PUIŞORUL

Cory Doctorow

Traducere din limba engleză Alexandra Voicu

Cory Doctorow este coeditor la cunoscutul site Boing Boing Web (boingboing. Net), precum şi unul dintre cei care au înfiinţat compania dedicată motoarelor de căutare pe internet Open-Cola şi a fost până recent coordonator al Electronic Frontier Foundation (www.est. Org). În anul 2000 i s-a decernat John W. Campbell Award pentru cel mai bun scriitor debutant al anului. Povestirile sale au apărut, printre altele, în *Asimov's Science Fiction*, *Gateways*, *Science Fiction Age*, *The*

Infinite Matrix, *On Spec*, *Salon* şi au fost publicate în volume ca *A Place*. Se *Foreign and Eight More* ori *Someone Leaves Town*, Este autorul apreciatului roman pentru adolescenţi *Little Brother* şi a semnat, de asemenea, volumul *Makers*. Printre celelalte cărţi ale sale se numără *The Complete Idiot's Guide to Publishing Science Fiction*, scrisă împreună cu Karl Schroeder, Essential *Blogging*, olum la care a contribuit şi Shelley Powers, sau *Content*: *Selected Essays on Tehnology*, *Creativity*, *Copyright and the Future of the Future*. Cele mai recent volume pe care le-a publicat sunt *Ebooks*, lucrare de nonficţiune, şi romanul *For the Win*. Website-ul său este craphound.com.

În tulburătoarea poveste pe care o veţi citi aici, aleasă dintr-o antologie de proză scurtă scrisă în memoria lui Frederik Pohl, veţi descoperi un excelent comentariu la zi despre una dintre temele din *The Space Merchants*, romanul clasic semnat de Frederik Pohl şi C.M. Kombluth. Cory Doctorow ne arată un viitor în care bogaţii se îmbogăţesc şi mai mult şi au de gând *să rămână* aşa cu orice preţ.

Prima lecţie pe care Leon a învăţat-o în agenţia de publicitate a fost următoarea: nimeni nu-ţi este prieten în agenţia de publicitate.

Azi, de exemplu: Brautigan se ducea să vadă o capsulă adevărată, la o clinică adevărată, unde se afla un consumator-ţintă adevărat, şi nu avea nici cea mai mică intenţie să îl ia şi pe Leon.

— Nu te îmbufna, nu te prinde, i-a aruncat Brautigan cu un zâmbet aşa de subţire, încât buzele abia îi acopereau dinţii mari, comici, ca de cal. Erau dezarmanţi colţii ăia alb-sidefaţi. Iese din discuţie. Ca să primeşti autorizaţie să vizitezi în persoană o capsulă durează o lună, două. Îţi verifică trecutul. Îţi fac teste biometrice. Te intervievează toţi psihiatrii lor. Apoi examene clinice – sunt nevoiţi să-ţi facă un adevărat recensământ al populaţiei microbiene. Durează foarte mult, Leon. Oi fi tu o efemeridă grăbită, dar omul din capsulă are tot timpul din lume. Îl doare în cur dacă eşti ţinut în loc o lună sau două.

— Rahat! a replicat Leon. Toate astea sunt de ochii lumii. Au un zid de o sută de kilometri înălţime la intrare şi uşă glisantă în spate. Există mereu o portiţă în cazurile astea. Trebuie să fie.

— Când ai 180 de ani şi eşti închis într-o capsulă nu faci excepţii. Nu şi dacă vrei să ajungi la 181.

— Vrei să-mi spui că, dacă monstrul ăla bătrân ar face o formă rară şi galopantă de cancer la ficat, şi ar exista un singur oncolog în toată

nenorocita asta de lume care l-ar putea salva, vrei să-mi spui că tipul ăla ar fi trimis înapoi acasă, în Franţa sau oriunde – nu, mulţumim, suntem OK, nu ai autorizaţie să vezi pacientul?

— Ceea ce vreau să zic e că monstrul nu are ficat. Ce are el în schimb sunt maşinării şi nutrienţi şi sisteme.

— Şi dacă se strică vreo maşinărie din aia?

— Ăla care a inventat maşinăria lucrează pentru monstru. Locuieşte pe proprietatea privată a monstrului, cu familie cu tot.

Populaţiile lor microbiene sunt identice. El nu este doar împărat peste vieţile lor, ci şi împăratul florei lor intestinale. În caz că maşinăria pe care a inventat-o s-ar opri din funcţionare, omul ăla ar fi lângă capsulă în mai puţin de două minute, alături de echipa sa, toţi îmbrăcaţi în costume de unică folosinţă, sterile, murmurând vorbe liniştitoare, în timp ce el fixează, calm şi profesionist, una din cele zece piese de schimb pe care le are la îndemână şi pe care le verifică personal în fiecare zi pentru a se asigura că funcţionează perfect.

Leon a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Nu şi-a putut stăpâni un râs sforăitor:

— Pe bune?

— Brautigan a dat din cap că da.

— Şi dacă nu ar funcţiona niciuna dintre ele?

— Dacă nu ar putea să o repare, atunci rivalul său, care locuieşte şi el pe proprietatea monstrului, şi a proiectat a doua cea mai inovatoare tehnologie de înlocuire a ficatului din istoria lumii, care vrea cu disperare să o încerce pe omul din capsulă, acel om ar fi acolo în zece minute, iar ăla dinainte şi familia lui…

— Executaţi?

Brautigan a scos o exclamaţie de dezamăgire.

— Hai, măi, vorbim de un miliardar, nu de un personaj negativ din filmele cu Bond. Nu, omul ăla ar fi retrogradat până la cel mai insignifiant post, dar i s-ar da o şansă minusculă de a se salva: să inventeze o tehnologie mai bună decât cea care îi înlocuieşte acum ficatul omului-conservă, şi, dacă reuşeşte, va fi repus în funcţia sa înaltă, cu hainele frumoase, cu bogăţia şi toate privilegiile care vin odată cu asta.

— Şi dacă eşuează?

Brautigan a ridicat din umeri.

— În acest caz, Conservă pierde o parte infimă din averea sa. Îşi asumă pierderea, face o cerere de rambursare de TVA

pentru activităţi de cercetare şi deduce suma pierdută din venitul modest pe care îl declară în fiecare an la fisc.

— Ei, pe dracu’!

Brautigan a plesnit din palme.

— Tare, nu? Toţi banii ăia şi puterea şi bani şi iar bani?

Leon încerca să nu scape din vedere că Brautigan nu îi era prieten. Dinţii ăia erau de vină, erau aşa dezarmanţi. Cine ar putea fi bănuitor faţă de un om cu aşa o înfăţişare de cal, că îţi venea să-l hrăneşti cu cuburi de zahăr?

— E de necrezut.

— Tu ştii în acest moment de zece mii de ori mai multe lucruri despre oamenii din capsule decât cetăţeanul de rând. Dar imaginea de ansamblu nici nu ai ajuns să o întrezăreşti încă, prietene. A fost nevoie de zeci de ani de relaţionare înainte ca agenţia Ale să-şi vândă primul produs unei Conserve.

„Şi nu am mai vândut nimic altceva de atunci”, a completat Leon, dar numai pentru sine. Nu ar vorbi nimeni despre asta la Ale. Agenţia îşi crease o imagine de lider, o poveste de succes într-un domeniu încununat de succese. Era prima alegere când venea vorba de servicii adresate celor foarte bogaţi, şi totuşi… O singură vânzare.

— Şi nu am mai vândut nimic altceva de atunci, a adăugat Brautigan fără nicio urmă de ruşine. Totuşi, toată această clădire, toată această agenţie, toate salariile, designerii şi consultanţii:

totul e plătit ciugulind din averea aia. Asta înseamnă că încă o vânzare la fel…

A arătat în jur cu un gest larg. Birourile erau somptuoase, concepute în aşa fel încât să-i impresioneze pe reprezentanţii averilor din capsule. De cum intrai pe uşă, o şmecherie creată din lumină, miresme şi adieri de vânt te făceau să te simţi ca în poiana unui codru secular, deşi nu se zărea nicio pădure. Blatul biroului de la recepţie era o lespede ciobită de granit, provenind de la o veche piatră funerară, al cărei epitaf, acum greu de descifrat, se arăta de sub marginile vechii maşini de scris, recondiţionată cu iscusinţă pentru a servi ca tastatură, una ceva mai puţin demodată. Femeia de la recepţie, care în acel moment se prefăcea, cu profesionalism, că nu-i bagă în seamă, emana inteligenţă, frumuseţe şi grijă maternă, toate acestea cu ajutorul ţinutei, al atitudinii şi al machiajului. Ale angajase o echipă restrânsă de stilişti, care se ocupa de toţi angajaţii care lucrau cu publicul. Leon fusese supus chiar în acea dimineaţă intervenţiei lor: îi ciufuliseră cochet părul nisipiu şi îi aplicaseră cu grijă pe manşetele şi pe coatele hainei nişte urme de uzură.

— Aşa că, Leon, prietene, nu te iau cu mine să îmi cunoşti Conserva. Dar o să te îndrum pe calea

care te poate duce acolo într-o zi, dacă eşti foarte bun şi demonstrezi de ce eşti capabil aici. De îndată ce îţi plăteşti datoriile.

Leon plătise destule datorii – mult mai multe decât plătise vreodată rahatul ăsta uscat cu foehnul. Dar a zâmbit şi a înghiţit pastila ca un vierme mic şi ascultător, urându-se pentru asta.

— Hai, luminează-mă.

— Uite, de şase ani încoace am promovat produse destinate Conservelor fără să facem o singură vânzare. Destui oameni au intrat pe uşa aia şi au avut postul pe care îl ai tu acum şi au aruncat cu milioane de idei în aer, şi toate au picat şi s-au făcut ţăndări. Nu am catalogat sistematic toate ideile alea, nu le-am pus în vreun tabel care să ne permită să vedem ce tip de teritorii am explorat deja, să aflăm unde sunt lipsurile… S-a uitat cu subînţeles la Leon.

— Vrei să cataloghez toate prezentările eşuate de până acum din istoria agenţiei.

Leon nu-şi putea ascunde dezamăgirea. Ăsta era genul de sarcină pe care o dădeai unui practicant sau unui junior *account executive*.

Brautigan a clănţănit iar din dinţii ăia de cal, a scos un râset ca un nechezat şi a ieşit din birourile Ale, lăsând să pătrundă o gură din aerul plictisitor care circula afară, în lumea reală. Femeia de la

recepţie şi-a îndreptat către el unda de grijă maternă. S-a aplecat spre ea, în timp ce degetele ei băteau pe clapele mecanice ale maşinii de scris Underwood, cu zgomot de mitralieră. A aşteptat să termine de scris. Femeia şi-a îndreptat din nou zâmbetul drăgăstos spre el.

— E totul pregătit pe biroul tău, Leon – multă baftă.

Leon era de părere că problemele de care se loveau miliardarii nemuritori din capsule nu ar avea cum să fie aşa de diferite de acelea ale muritorilor de rând. Odată ce orice lucru se putea produce la un preţ, practic, de nimic, totul era, practic, lipsit de valoare. Nimeni nu mai avea nevoie să descopere – doar să combine, să inventeze. Atunci fie apăsai un simplu buton şi ţi-l imprimai singur acasă, sau, în cazul unor proiecte mari, la depozitul local, fie, dacă aveai nevoie de un produs ce nu putea fi scos la o imprimantă, erau destui distribuitori care ştiau ei vreun meşter dintr-o ţară îndepărtată, în stare să-l confecţioneze peste noapte şi a doua zi dimineaţă ar fi fost pe biroul tău într-un colet FedEx închis ermetic.

Uitându-se printre dosarele Ale a observat că nu era ultimul care făcuse acest raţionament. Toţi responsabilii de cont veniseră cu prezentări de

obiecte ce *puteau* fi fabricate – zorzoane de preţ pe care le putea confecţiona doar un meşter specializat – sau lucruri care *nu fuseseră* fabricate – antichităţi, unicate, obiecte-fetiş din trecut. Şi toate astea se loviseră de indiferenţa Conservelor, care puteau angaja orice meşter voiau sau puteau cumpăra depozite întregi de antichităţi.

În mod normal, megabogaţilor li se ofereau experienţe: un bilet pentru o călătorie în spaţiu, şansa de a vâna ultimul exemplar al unei specii pe cale de dispariţie, ocazia de a ucide un om şi de a scăpa basma curată, o călătorie cu submarinul până pe fundul Gropii Marianelor. Conservele încercaseră deja multe din toate astea înainte să ajungă în capsule. Acum erau metastatici, aceşti superbogaţi, noduli de carne coagulată în soluţia de murat a sutelor de maşinării care munceau să-i menţină în viaţă printre florile de cancer şi eşecurile lor fără număr. Undeva, în încâlcirea aia de cabluri şi furtunaşe, era ceva ce tehnic se numea o persoană, sau chiar o corporaţie, sau, în multe cazuri, un stat suveran.

Fiecare concentrare de bogăţie era un mecanism eficient, conectat într-un milion de moduri cu economia muritorilor. Interacţionai cu Conservele când cumpărai hamburgeri, abonamente la Internet, filme, muzică,

electronice, cărţi, jocuri, bilete de transport în comun – banii plecau din mâinile tale şi erau cernuţi prin tuburile şi furtunurile lor şi pompaţi înapoi în lume, unde alţi muritori urmau să-i atingă. Dar nu era uşor să atingi banii în starea lor cea mai concentrată, în forma lor cea mai pură. Erau asemenea unui element teoretic superdens, născut odată cu universul, bani atât de denşi, încât nici nu mai funcţionau ca banii; atât de denşi, încât îşi schimbau starea de agregare în momentul în care rupeai un colţişor din masa lor.

Predecesorii lui Leon fuseseră iscusiţi şi ageri. Ei examinaseră în lungime şi-n lăţime spaţiul problemei de a furniza servicii şi produse noi unei persoane care era bani care erau o stare care era o capsulă.

Multe dintre cele mai drăguţe elemente ambientale din sediu apăruseră în urma acelor campanii eşuate – treaba cu luminile şi cu aerul, de exemplu.

Leon avea o pregătire solidă, care includea matematica spaţiului multidimensional. Se tot folosea de axe de coordonate pentru tabelul său cu invenţii eşuate de la Ale Inc, cartografiind multitudinea de moduri în care se asemănau şi se deosebeau. Rezultatul a fost uşor de interpretat.

Încercaseră totul.

Nechezatul lui Brautigan era cel mai umilitor sunet pe care Leon îl auzise vreodată, în toată cariera sa.

— Nu, normal că nu poţi afla ce anume i s-a vândut Conservei! Asta era parte din înţelegere – de asta recompensa a fost atât de mare. *Nimeni* nu ştie ce i-am vândut. Nici eu, nici baba de la recepţie. Cel care a făcut vânzarea? A încasat banii şi a plecat acum mulţi ani şi nimeni nu l-a mai văzut şi n-a mai auzit nimic despre el. Asociat anonim, acţiuni preferenţiale, pachet de control – dar e omul invizibil. Vorbim cu el prin intermediul avocaţilor care la rândul lor vorbesc cu avocaţi, care, se zvoneşte, ţin legătura cu el prin bilete lăsate sub o piatră mortuară dintr-un cimitir micuţ de pe insula Pitcairn, şi sunt nevoiţi să vâslească până acolo şi înapoi pentru a primi instrucţiunile lui.

Hiperbola l-a enervat pe Leon. După doar trei zile în agenţie, atmosfera ozonată, de pseudopădure, cu raze de soare cernute prin crengi, îi părea la fel de stătută ca o geantă plină cu haine transpirate (de fapt sub biroul lui chiar se afla o geantă cu echipament, aşteptând ziua în care s-ar fi înduplecat să plece de la birou în timp util pentru a ajunge la sala unde angajaţii aveau acces gratuit). Brautigan îl enerva mai mult decât

hiperbola.

— Nu mă trata ca pe un idiot, Brautigan, că nu e cazul. M-ai angajat cu un scop anume, dar n-am parte decât de sarcini stupide, sarcasm şi secrete.

Aliteraţia îi ieşise spontan, deşi se pricepea la aşa ceva.

— Deci uite ce vreau să ştiu, a continuat. Există cel mai mic motiv care să mă determine să vin la muncă şi mâine-dimineaţă sau mai bine să stau acasă, pe salariu, până când o să te saturi să mă mai ţii pe statul de plată şi o să-mi dai papucii?

Partea asta nu era întru totul spontană. Pregătirea lui Leon în domeniul psihologiei industriale era foarte solidă – obţinuse 10 pe linie şi i se oferise o bursă postdoctorală, dar el nu-şi dorea nimic mai mult decât să aplice în practică dulcea ştiinţă a persuasiunii. Şi-a dat seama că Brautigan făcea presiuni asupra lui ca să vadă cât de mult poate întinde coarda. Nu există fiinţe mai agresive decât cei din publicitate. Ideea lor e că, dacă poţi convinge un om să-şi dorească ceva, poţi la fel de bine să-l inciţi să şi urască. Două feţe ale aceleiaşi monede, chestii de-astea.

Brautigan se prefăcea că e furios, dar Leon petrecuse trei zile studiindu-i comportamentul şi îşi dădea seama că emoţiile lui erau la fel de nesincere ca toată persoana lui. Aşa că şi-a umflat

nările, şi-a împins pieptul înainte şi a înălţat bărbia, îşi *vindea* pur şi simplu indignarea, aşa cum vinzi pungi cu cartofi prăjiţi, acţiuni nelistate sau pastile de slăbit neaprobate de Ministerul Sănătăţii. Brautigan încerca să-i vândă în schimb furia lui. Dar Leon era ca butonul pe care apeşi ca să deschizi casa de marcat. Iar cumpărătorul era Brautigan.

— A apărut unul nou, i-a şoptit el conspirativ.

— Un nou ce? a întrebat tot în şoaptă Leon.

Încă stăteau sumeţiţi unul în faţa celuilalt, aprinşi după toate semnalele de furie pe care le schimbaseră, dar Leon a transferat starea asta într-o altă zonă a minţii.

— Un nou monstru, a reluat Brautigan. Intrat la capsulă la doar 103 ani. Cel mai tânăr de până acum. Neplanificat.

S-a uitat în sus, în jos, la stânga şi la dreapta.

— Accident. Un accident imposibil. Imposibil, dar l-a avut, ceea ce înseamnă…?

— … că n-a fost accident, a completat Leon. Şi poliţia?

Era imposibil să nu te molipsească exprimarea eliptică a lui

Brautigan. Era şi ăsta un mod de persuasiune, ştia bine. Odată ce vorbeai ca el, simţeai ca el. Şi viceversa, desigur. Convergeau către o unică

identitate. Se ataşau unul de celălalt. Era o chestie intensă, ca o partidă de sex de împăcare pentru colegii de muncă.

— Tipul se bucură de o triplă imunitate. Deţine, practic, o republică africană, o insulă şi una din micile ţări baltice. E de cealaltă parte a liniei de demarcaţie vocalică, ceva de genul Mxlpix. S-au bătut pentru el, la Organizaţia Mondială a Comerţului şi la Naţiunile Unite – în toate organismele de comerţ internaţional. Aşa că poliţia nu se bagă; aici e vorba de corpul diplomatic. Şi, în plus, nici nu e mort, ceea ce complică lucrurile.

— În ce fel?

— Morţii devin nişte corporaţii. Sunt gestionaţi de un consiliu de administraţie, care acţionează, dacă nu raţional, măcar previzibil. Cei vii sunt ostentativi. Seismici. Imprevizibili. Dar, pe de altă parte – a adăugat, mişcând din sprâncene.

— Pe de altă parte, sunt cei care cumpără.

— Rar, dar cumpără.

În viaţa lui Leon, cuvântul de ordine era disciplina. Auzise odată de la un guru al dietelor de slăbit că cel mai important lucru pentru a-ţi menţine silueta este să ştii să-ţi asculţi organismul şi să mănânci doar până când el îţi semnala că e suficient. Leon îl ascultase. Ei bine, organismul lui

cerea zilnic trei pizza cu ardei şi ciuperci şi o prăjitură măricică. Mai cerea şi *milkshake*, preparat ca pe vremuri, din lapte praf, în bucătăria proprie, cu străvechiul lui mixer Hamilton Beach, cu carcasă din plastic de culoarea fildeşului, şi servit într-un pahar înalt şi roşu din aluminiu. Organismul lui Leon devenea extrem de vorbăreţ când era vorba despre ceea ce trebuia să îndese în el. Prin urmare, Leon îşi ignora organismul. Îşi ignora şi mintea, atunci când îl anunţa că nu voia decât să adoarmă pe canapea, în timp ce sistemul video îi urmărea mişcările ochilor – unul din programele acelea care îţi urmăresc activitatea nervoasă şi încearcă să adapteze drama în aşa fel încât să te captiveze la maximum. În loc de asta, Leon îşi pune mintea să stea trează şi să absoarbă o mulţime de cărţi de dezvoltare personală, pe care le scosese la imprimantă şi le pusese în teancuri care crescuseră cât un munte.

Leon îşi ignora şi sistemul limbic atunci când îl îndemna să mai rămână o oră în pat dimineaţa, după ce suna deşteptătorul. Ignora semnalele de oboseală pe care le primea atunci când făcea timp de o oră exerciţii de yoga şi de meditaţie înainte de micul dejun. Se aduna cu ajutorul voinţei şi tot prin voinţă se apleca, pe când urca scările, să

strângă hainele lăsate vraişte, le împăturea şi le aranja în *dress*ingul spaţios în care dădea din dormitorul mare. Apartamentul fusese o modalitate bună de a folosi banii încasaţi de la Ale ca primă de angajare – mai sigură decât să ţină banii în numerar, cu toate fluctuaţiile cursului de schimb. Proprietăţile din Manhattan reprezentau, de un secol, o investiţie mai stabilă decât aceea în obligaţiuni, instrumente derivate sau fonduri. Disciplina era aceea care îl determina să spele toate vasele la sfârşitul mesei şi să se oprească în fiecare seară la magazin ca să cumpere alimentele pe care le epuizase cu o zi înainte.

Părinţii au venit din Anguilla să-l viziteze şi l-au tachinat pentru cât era de *organizat*, aşa de diferit de băiatul gras căruia diriginta din clasa a şasea îi acordase premiul „Hansel şi Gretel” pentru că lăsa dâră pe unde trecea.

Ei nu ştiau însă că era acelaşi copil şi că fiecare ritual plicticos, îndeplinit cu conştiinciozitate, pedanterie şi precizie era, de fapt, produsul hotărârii nestrămutate de a nu mai fi la fel. Nu doar ignora glasul lăuntric care cerea pizza sau mai multe ore de somn, care îi susura să ia un taxi în loc să meargă pe jos, să stea tolănit pe canapea, lăsând programul video să-i înregistreze gradul de satisfacţie sau plictiseală,

să-şi administreze o perfuzie cu inepţii ca să-şi omoare timpul. Nu doar că îl ignora, ci îl nega efectiv, îl amuţea, îl punea sub cheie şi nu-i mai dădea drumul.

Şi tocmai de aceea avea să fie el cel care va reuşi să vândă un produs nou omului din capsulă; pentru că cine e capabil să acumuleze o asemenea avere pentru a alege apoi viaţa veşnică într-un regat mereu mai întins al aparatelor şi maşinăriilor nu poate fi decât un om care şi-a petrecut toată viaţa negându-se pe sine, iar Leon ştia *exact* cum e să trăieşti aşa.

Cartierul Lower East Side cunoscuse de-a lungul anilor suişuri şi coborâşuri; fusese sărac, bogat, burghez, superbogat, din nou sărac. Într-un an clădirile erau nonconformiste şi păstrau amintirea mizeriei romantice care precedase era vânătorii de bani la viteză supersonică. În anul următor, erau de-a dreptul jegoase, proprietarii erau aruncaţi afară, iar administratorii judiciari trânteau nişte pereţi subţiri precum coala de hârtie ca să transforme uriaşele mansarde în pensiuni. Prăvăliile de pe colţ vindeau azi hipsterilor de bani gata hârtie pentru rulat ţigarete împreună cu o punguţă de substanţă care, graţie ingineriei genetice, altera anumite structuri cerebrale foarte specifice; mâine vindeau lapte pe

bonuri de masă mamelor disperate care se ruşinau să-i privească în ochi. Proprietarii aveau nas bun, simţeau schimbarea în aer şi ştiau cu ce mărfuri să se aprovizioneze.

Plimbându-se prin cartier, Leon adulmeca şi el schimbarea. Pe rafturile magazinelor se găsea mai mult poşircă bogată în calorii, la preţ redus, şi tot mai puţine alimente de fiţe, energizante şi sărace în carbohidraţi, însoţite de pliante aprobate de Ministerul Sănătăţii în care erau explicate calităţile nutritive ale produsului. Peste tot pancarte pe care scria: „De închiriat”. Un şantier de construcţii unde de o săptămână nu mai lucra nimeni; baraca şefului de şantier era încuiată cu lacătul şi se acoperea cu un strat pufos de grafitti.

Pe Leon nu-l deranja schimbarea asta. O dusese greu şi nu doar în perioada studenţiei. Părinţii lui se mutaseră în Anguilla din România, visând să se stabilească în paradisul fiscal şi să se umple de bani lucrând în contabilitate sau în serviciile de pază. Şi-au ales însă greşit momentul şi au nimerit în mijlocul unui colaps economico-apocaliptic. Au ajuns să locuiască într-o mahala verticală care fusese pe vremuri un hotel de lux. Singurii români printre mexicanii trecuţi ilegal peste graniţă şi deveniţi sclavi de facto întocmeau scrisori disperate către consulatul Mexicului,

plătite în lecţii de spaniolă pentru Leon. Mexicanii s-au tot împuţinat – avantajul sclavilor de facto faţă de sclavii de jure este că pe cei dintâi îi puteai trimite pur şi simplu înapoi când economia era pe butuci, scăzând astfel din registru cheltuielile cu hrana şi îngrijirea lor. Până la urmă au rămas numai ei, şi, cum nu se mai puteau pierde prin mulţime, au fost luaţi la ochi de autorităţile locale şi a trebuit să se ascundă. Nici nu se punea problema întoarcerii la Bucureşti – biletele de drum erau la fel de inaccesibile ca avioanele private cu care soseau şi plecau de pe aeroportul Wallblake evazioniştii şi cei care-şi risipeau banii în cazinouri.

Leon şi părinţii lui au trăit clandestin acolo trei ani, dând din greu în mai greu. Îşi duceau traiul pe marginea drumului, ca vânzători ambulanţi, atât de arşi de soare, încât nu le mai puteai recunoaşte originea etnică. Zece ani mai târziu, când tatăl lui reuşise să pună pe picioare firma de contabilitate la care visa, iar mama lui şi-a deschis un magazin cu haine de lux pentru turiştii sosiţi cu vasele de croazieră, acele zile au rămas doar un vis urât. Dar de cum a plecat pe continent, la universitate, şi s-a trezit printre odraslele răsfăţate, huzurind pe averile ale căror socoteli le ţinea tatăl său, amintirea lor a revenit,

iar Leon se întreba dacă acei copii în haine căutat neglijente ar fi vreodată în stare să răscolească prin gunoaie după mâncare.

Declinul din Lower East Side îi dădea o stare de siguranţă, îl făcea să simtă că ţine situaţia sub control, că are ceva ce vecinii lui nu vor avea niciodată, uşurinţa de a se mişca între lumea bogaţilor şi cea a săracilor. Era sigur că undeva, în aceste lumi, avea să descopere secretul: cum să facă să rupă un colţ dintr-o avere fabuloasă.

— Ai un oaspete, l-a anunţat Carmela.

Carmela, aşa o chema pe femeia de la recepţie. Era de origine portoricană, dar familia ei se stabilise de mai multe generaţii în Statele Unite, aşa că Leon ştia mai multă spaniolă decât ea.

— Am poftit-o în Camera de Zi.

Era una din cele trei săli de consiliu ale agenţiei Ale; numele era neinspirat, căci fiecare piesă de mobilier era o elaborată operă de artă, copaci şi arbuşti prefăcuţi în adevărate sculpturi. Era surprinzător de confortabilă, iar adierile subtile de vânt aduceau o mireasmă şi mai subtilă de caprifoi, atât de reală, că Leon bănuia că venea pe ţevi dintr-o seră aflată la un alt etaj. El aşa ar fi făcut. Cel mai reuşit fals era să nu falsifici niciodată nimic.

— Cine e? îi plăcea Carmela. Ştia meserie, iar meseria ei era să ofere compasiune şi consolare şi să păstreze cu sfinţenie secretele tuturor celor din agenţie.

— Un aghiotant, i-a răspuns. Îl reprezintă pe Buhle. L-am căutat în baza de date, nu-l găsesc nici după nume, nici după figură. E originar din Muntenegru, asta e tot ce am aflat.

— Aghiotant al cui?

Nu i-a răspuns, doar i-a aruncat o privire plină de înţeles.

Monstrul cel nou îi trimisese un aghiotant. Inima a început să-i zvâcnească în piept şi manşetele îl strângeau la încheieturi.

— Mulţumesc, Carmela.

A tras de manşete, ca să se vadă din haină.

— Arăţi bine, l-a încurajat ea. Am transmis la bucătărie să fie pe fază, suntem în legătură pe interfon. Trebuie doar să-mi spui de ce ai nevoie.

A schiţat un zâmbet. Iată de ce era nucleul întregii activităţi, sufletul agenţiei. *Mulţumesc*, a mimat din buze, iar ea i-a trimis un salut şmecheresc, cu degetul dus la tâmplă.

Femeia care venea din partea lui Buhle făcea notă discordantă cu ambianţa de la Ale, dar asta nu părea să-i trezească ostilitatea. Leon şi-a dat seama de cum a pus piciorul în Camera de Zi. Ea

s-a ridicat, şi-a şters mâinile pe jeanşii comozi, şi-a îndepărtat de pe faţă câteva fire de păr cărunt şi i-a zâmbit, cu o expresie ce părea să spună: „Ce ciudat să ne întâlnim aşa, în locul ăsta!”

Leon i-a dat cam patruzeci de ani. Avea şolduri late, faţa uşor ridată şi nu părea să-i pese câtuşi de puţin.

— Tu trebuie să fii Leon, a zis şi i-a întins mâna.

Avea unghiile tăiate scurt, palme uscate şi calde şi i-a strâns mâna cu fermitate.

— *A dor* încăperea asta! A făcut cu mâna o mişcare circulară, atotcuprinzătoare. Fantastic!

A simţit că începe să se îndrăgostească de ea şi nici nu apucase să scoată o vorbă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă…

— Ria. Spune-mi Ria.

S-a aşezat pe unul din fotoliile topiare, azvârlindu-şi din picioare pantofii confortabili şi trăgându-şi picioarele sub ea, turceşte.

— N-am mers niciodată desculţ prin camera asta, a recunoscut el, privindu-i tălpile aspre. Se vedea că umbla mult în picioarele goale.

— Păi, mergi, l-a îndemnat, făcând gesturi repezite cu mâinile. Insist. Descalţă-te!

Şi-a lepădat şi el pantofii făcuţi manual – opera unui creator care abandonase critica

literară în favoarea cizmăriei – şi şi-a dat jos şosetele ajutându-se doar de degetele de la picioare.

Sub tălpi, podeaua era – caldă? răcoroasă? – era *perfectă*. Nu reuşea să identifice textura, dar fiecare terminaţie nervoasă din tălpile lui vibra de plăcere.

— Trebuie să fie ceva ce se transmite direct la centrii nervoşi. E extraordinar.

— Te descurci mai bine în locul ăsta decât mine.

Ea a ridicat din umeri.

— E clar că încăperea a fost proiectată să impresioneze. Ar fi stupid să mă prefac atât de indiferentă, încât să refuz să mă las impresionată. Chiar sunt. Pe lângă asta, a continuat coborând vocea, pe lângă asta mă întreb dacă nu s-au strecurat vreodată unii aici să şi-o tragă pe chestia asta.

L-a privit serioasă şi el a încercat să păstreze o figură gravă, dar din piept îi urca un chicotit pe care nu l-a mai putut stăpâni şi care a fost urmat de un râs şi apoi ea a icnit şi s-au pus amândoi pe râs şi au râs până n-au mai putut.

Leon s-a îndreptat spre un alt fotoliu vegetal, apoi s-a oprit, s-a aplecat şi s-a aşezat pe muşchiul care îmbrăca podeaua, plimbându-şi peste el

tălpile, gleznele, palmele, încheietura pumnului.

— Dacă n-a făcut-o nimeni până acum, zău că e păcat, a zis cu o seriozitate prefăcută.

Ea a zâmbit, dând la iveală gropiţe şi riduri şi laba-gâştii la coada ochilor, de parcă îi zâmbea toată faţa.

— Vrei să mănânci ceva? Sau poate ceva de băut? Avem cam de toate pe-aici…

— Hai să lăsăm asta. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu mâncarea este partea bună. Mâncare am destulă. Sunt aici pentru altceva. Vreau partea bună, Leon.

El a respirat adânc.

— Partea bună, a repetat. Bine, hai să ajungem la ea. Vreau să-l întâlnesc pe… cum să-l numesc? Şeful tău? Patronul? Proprietarul? A fluturat din mână.

— Poţi să-l numeşti Buhle, i-a răspuns. Acesta e, de altfel, numele companiei-mamă. Sigur că vrei să-l întâlneşti. Avem un întreg serviciu de investigaţii care ştia că o să vrei să-l cunoşti pe Buhle înainte să fii tu însuţi conştient de asta.

Leon crezuse întotdeauna că spaţiile de lucru şi comunicaţiile erau supravegheate de angajatorul lui, dar acum i-a trecut prin minte că orice sistem proiectat din capul locului pentru a-i ţine sub observaţie pe utilizatori fără ştirea lor

putea fi o mină de aur pentru *alţii* interesaţi să-şi bage nasul, odată ce posibilităţile sistemului puteau fi folosite pentru a ascunde victimelor faptul că sunt spionate.

— Sunt impresionat, a replicat el. Îi monitorizaţi pe toţi cei care vor să-i vândă ceva lui Buhle sau…

A lăsat fraza neterminată.

Câte puţin din fiecare. Avem o subdivizie de informaţii care îi monitorizează pe toţi cei care vor să ne vândă nouă ceva sau să vândă ceva ce poate concura cu produsele noastre. Rezultă o arie de cercetare destul de întinsă. Adaugă la asta şi persoanele care ar putea reprezenta ele însele un pericol sau o oportunitate pentru Buhle şi ai în total, să zicem aşa, un segment apreciabil de activitate umană ţinut sub atentă observaţie.

— Cât de atentă poate fi? Mie îmi sună ca şi cum aţi păzi nişte care cu fân uriaşe.

— Ne pricepem la găsirea acelor, a răspuns ea. Dar căutăm mereu metode noi de a le găsi. Uite, asta e ceva ce ne-aţi putea vinde voi.

El a ridicat din umeri nedumerit.

— Dacă am avea o metodă mai bună de a găsi lucruri relevante în munţii de date, am folosi-o noi pentru a descoperi ce să vă vindem.

— Corect! Hai să reformulăm. De ce ar fi

interesat Buhle să stea de vorbă cu tine?

Era pregătit pentru întrebarea asta…

— Avem experienţă în a crea produse destinate persoanelor aflate în…

Discuţia despre ocupanţii capsulelor se preta la formulări eliptice. Poate de asta Brautigan dezvoltase acel gen enervant de vorbire telegrafică.

— Aţi creat un singur produs de genul acesta, a observat ea.

— Cu unul mai mult decât pot pretinde majoritatea celorlalţi.

Mai existau două firme de calibrul lui Ale. În capul lui le botezase Stefen şi Nein, ca şi când invocarea denumirilor lor adevărate le-ar fi făcut să apară ca prin farmec.

— Eu sunt nou aici, dar nu sunt singur. Lucrăm alături de cei mai pricepuţi designeri, ingineri, cercetători… Voiai să ajungem cu discuţia la partea bună. Nu asta e partea bună, Ria. Voi aveţi oameni inteligenţi. Noi avem oameni inteligenţi. Ce avem noi şi voi nu, sunt acei oameni inteligenţi care prezintă un fel de nepotrivire de impedanţă cu organizaţia voastră. Orice corporaţie are idiosincraziile ei, din pricina cărora nu poate lucra cu anumite idei sau cu anumiţi indivizi, oricât de buni ar fi. Aveţi şi voi zone tabu,

la fel ca restul lumii. Noi ne pricepem să explorăm acele zone, spaţiul interzis, paiul din ochiul vostru, pentru a descoperi lucrurile de care aveţi nevoie.

Ea a dat din cap aprobator şi a plesnit din palme ca cineva gata să demareze un proiect de tâmplărie.

— Foarte tare discursul! l-a lăudat ea.

A simţit cum i se ridică încet roşeaţa în obraji.

— Mă gândesc tot timpul la chestiile astea, le repet în minte.

— E un lucru bun, l-a încurajat ea. Asta demonstrează că lucrezi în domeniul potrivit. Eşti fan Daffy Duck?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Îmi place mai mult Bugs, a răspuns în sfârşit, întrebându-se unde duce această discuţie.

— Să descarci un desen animat care se numeşte „Daffy Duck, vânzătorul buclucaş” şi să revii după ce l-ai văzut, bine?

Ea s-a ridicat, mişcând din degetele de la picioare pe covorul care imita muşchiul pădurii. Abia apoi s-a încălţat. A sărit şi el iute în picioare, ştergându-şi palmele pe pantaloni. Surprinzându-i, probabil, expresia, a surâs, făcând să reapară gropiţele şi ridurile şi cutele de la colţurile ochilor, apoi i-a strâns mâna cu căldură.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi zise ea.

Discutăm din nou curând.

Şi-a desprins mâna dintr-a lui şi a îngenuncheat ca să-şi frece palmele de podea.

— Până una-alta, te-ai aranjat bine cu slujba asta, nu?

„Vânzătorul buclucaş” s-a dovedit a fi un desen animat în care

Daffy Duck era un comis-voiajor hotărât să-i plaseze un produs unui spărgător de bănci care se ascundea într-o căsuţă la marginea unui oraş. Daffy scoate din valiză tot soiul de mărfuri, din ce în ce mai neaşteptate, şi este de fiecare dată refuzat violent. Într-o ultimă încercare, reuşeşte să arunce în aer ascunzătoarea tâlharului, pe când trăgea de clanţă pentru a zecea oară. În timp ce tâlharul şi Daffy zboară prin aer, răţoiul flutură triumfător clanţa cu care rămăsese în mână şi strigă: „Hei, frate, ştiu ce-ţi trebuie! O casă care să se potrivească la clanţa asta!”

La prima vizionare, Leon a râs la poantă, dar la următoarele a devenit din ce în ce mai puţin amuzat. Da, aşa făcea şi el, încefca să descopere nişte nevoi pe care acest individ, Buhle, nici nu ştia că le are – asta presupunând că Buhle este un el, dar nu se ştia sigur – şi să le satisfacă. Din punctul de vedere al lui Buhle, viaţa ar fi continuat foarte bine dacă Leon ar fi renunţat şi nu l-ar mai

fi deranjat niciodată.

Şi totuşi, Ria fusese aşa de drăguţă – aşa de înţelegătoare şi delicată, încât el se gândea că trebuie să existe un alt motiv pentru toate astea. Şi ţinuse să sublinieze că o duce bine la Ale, ceea ce era adevărat. Avea contract pe cinci ani cu cei de la Ale şi îl aştepta un bonus consistent dacă era concediat înainte de termen. În schimb, dacă îi izbutea o vânzare, către Bhule sau oricare dintre ceilalţi, avea să devină nespus de bogat. Deocamdată, Ale se îngrijea de tot ce îi trebuia.

Dar era atât de pustiu acolo – asta îl deranja cel mai mult. Erau cam o sută de oameni în echipa de producţie de la Ale, ţipi inteligenţi ca şi el, iar majoritatea se foloseau de slujbă doar ca să-şi ia nişte fleacuri cu care să-şi impresioneze rudele din privincie. Ale angaja pe cei mai buni, le dădea sarcini imposibile şi apoi îi concedia. Se pierdeau.

Carmela îi ştia pe toţi, desigur. Era mama-cloşcă de la Ale.

— Ar trebui să ne întâlnim cu toţii, a sugerat el. Poate o şedinţă săptămânală cu tot personalul?

— Ei, s-a mai încercat, i-a răspuns, sorbind din paharul cu apă triplu filtrată pe care-l ţinea mereu la îndemână. Nimeni nu avea ceva important de spus. Spaţiile de colaborare se actualizează cu informaţiile esenţiale extrase din cercetările

tuturor, iar motorul de sugestii e foarte eficient în a asigura o imagine de ansamblu a tot ce este relevant pentru munca fiecăruia. A ridicat din umeri. Acest loc este înainte de toate de toate o sală de expoziţie. Întotdeauna am considerat că trebuie să le laşi oamenilor de creaţie spaţiul necesar pentru a-şi manifesta cretivitatea.

A reflectat câteva momente la spusele ei.

— Cât timp crezi că o să mai meargă prăvălia dacă nu reuşim să le vindem ceva Conservelor?

— Încearcă să nu te mai gândeşti la asta, a spus ea îngăduitor. După mine, ori nu găsim nimic, intrăm în criză de timp şi suntem nevoiţi să închidem şandramaua – şi nu am ce să fac în cazul ăsta; ori găsim ceva şi ne păstrăm poziţia – şi nu am ce să fac nici în cazul ăsta.

— Ce deprimant!

— Eu găsesc că este un sentiment eliberator. Exact cum a spus doamna aceea, Leon, o duci foarte bine aici. Poţi crea orice îţi imaginezi, iar dacă dai lovitura, o să intri pe orbită şi n-o să te mai întorci în atmosferă.

— Vin pe aici şi ceilalţi responsabili de cont pentru vorbe încurajatoare?

— Toată lumea are nevoie de un pic de ajutor din când în când.

Ria i-a dat întâlnire pentru prânz într-un bistro

amenajat într-un apartament de la etajul 11 al unei clădiri cam dărăpănate din centrul oraşului. Bucătarii, un cuplu de vârstă mijlocie, el thailandez, ea unguroaică; mâncarea era eclectică, uşoară şi condimentată, îmbinând paprika şi chili într-un amestec ce-ţi desfunda sinusurile.

În încăperea micuţă, aranjată pentru masa de prânz mai erau doar alţi doi clienţi. Tot un cuplu, doi tineri homosexuali, turişti din Olanda, îmbrăcaţi în sacouri sport neşifonabile şi pantofi uşori de sport. Vorbeau o engleză perfectă şi povesteau politicos despre ce obiective reuşiseră să viziteze în New York, ca mai apoi să o dea pe olandeză, lăsându-i pe Rita şi Leon să se concentreze unul asupra celuilalt şi asupra bunătăţilor care tot veneau de la bucătărie, care mai de care mai îmbietoare.

Când au ajuns la bananele caramelizate, extrem de pufoase, şi la cafeaua thailandeză de la gheaţă, Ria le-a lăudat cu dărnicie pe gazde pentru preparate, apoi a aşteptat politicos ca Leon să facă la fel. Soţii erau sincer încântaţi de succesul de care se bucurase mâncarea lor şi povesteau bucuroşi despre reţete, despre copiii lor, mari acum, despre clienţii pe care îi avuseseră de-a lungul timpului.

Afară, pe Strada 34, între Lex şi Strada 3, cerul amurgului era violet şi adia o briză răcoroasă de vară. Leon s-a bătut pe burtă şi a închis ochii gemând.

— Ai mâncat prea mult, nu? zise ea.

— Parcă am mâncat acasă la mama – ea umplea întruna farfuriile. Nu m-am putut abţine.

— Ţi-a plăcut?

El a făcut ochii mari.

— Glumeşti, nu? Cred că a fost cea mai grozavă mâncare pe care am mâncat-o vreodată. Parcă mă aflam într-o dimensiune paralelă a mâncării delicioase.

Ea a aprobat dând viguros din cap şi l-a prins de braţ cu un gest prietenesc şi intim, conducându-l spre bulevardul Lexington.

— Ai observat că acolo timpul parcă stă în loc? E ca şi cum partea aceea a creierului care de obicei întreabă „ce mai urmează, ce mai urmează? * e redusă la tăcere.

— Aşa e! *Exact* aşa e!

Zgomotul jeptack-urilor de pe Lexington devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de colţul străzii, asemenea a o mie de greieri ce împânzeau cerul.

— Urăsc prostiile astea, a zis ea, urmărindu-i cu privirea pe zburătorii care treceau în viteză pe

deasupra, cu pelerinele şi eşarfele fluturând în urma lor. O mie de accidente să se abată asupra sufletelor voastre! le-a aruncat ea, scuipând teatral.

— Dar nu voi le produceţi?

Ea a râs cu poftă.

— Văd că ţi-ai făcut temele. Să înţeleg că ai citit despre Buhle?

— Tot ce am putut găsi.

Cumpărase câteva pachete mici de acţiuni în mai toate companiile publice la care Buhle era acţionar majoritar, trecându-le pe contul de brokeraj al firmei ALE, ca apoi să parcurgă cu voracitate rapoartele anuale. Simţea că mai erau multe afaceri rămase ascunse: organizaţii fiduciare prin care erau deţinute încă mai multe acţiuni m şi mai multe companii. Era structura corporatistă tipică, un Monstru Zburător din Spaghete, o reţea în care se împleteau funcţii de conducere, holdinguri offshore, acţiuni dobândite în schimbul stingerii creanţelor, companii exotice de tip matrioşka ce păreau pe punctul de a se autodevora.

— Vai, a exclamat ea, bietul de tine! Nu trebuie să stai şi să diseci lucrurile astea. Sunt ca hăţişurile crescute în jurul prinţesei adormite, menite să-i prindă în chingi pe cavalerii nesăbuiţi

care aspiră la mâna prinţesei din turn. Da, Buhle este cel mai mare producător mondial de aparate de zbor personale, mascat sub un fel de perdea de fum.

Hoarda de piloţi se îndrepta spre centru, iar Ria privea cum vâsleau prin aer cu eleroanele şi mănuşile lor, cum îşi corectau cursul, cum se balansau şi pendulau din pur exhibiţionism.

— Pentru mine a făcut toate astea, a mărturisit ea. Nu ai observat că în ultimii doi ani au devenit din ce în ce mai performante? Mai silenţioase? Noi ne-am ocupat de asta. Am depus mari eforturi să concepem campania de promovare. Atelierele de dezmembrări vând sub sloganul „ţevile zgomotoase salvează vieţi” încă de pe timpul vechilor motociclete, aşa că oricare puţoi de pilot voia ca *jeptack*-ul lui să fie la fel de zgomotos ca un buldozer. A fost nevoie de multe cunoştinţe de piaţă ca să schimbăm asta. Aveam un model din segmentul inferior pe care îl vindeam sub costul de producţie şi care era comparabil cu motoarele alea gălăgioase sub numărul de decibeli; nu era doar urât, era pur şi simplu o rablă din care curgeau piesele. Fireşte, l-am comercializat printr-o sucursală diferită a companiei, care avea cu totul alt logo, altă identitate şi toate cele. Apoi am investit masiv să

dezvoltăm segmentul de lux şi în acelaşi timp am proiectat versiuni tot mai silenţioase. Avem chiar un prototip atât de silenţios, încât practic absoarbe zgomotele, nu-mi cere să-ţi explic, decât dacă ai o zi sau două la dispoziţie pentru un curs de psiho-acustică. Toţi burghezii spilcuiţi se înghesuiau să vadă al cui aparat e mai silenţios, pe când în segmentul produselor ieftine era abandonată loialitatea faţă de vechiturile zgomotoase. Competiţia a dat faliment în mai puţin de un an, iar mai apoi am muşamalizat câteva procese cu cei de la protecţia consumatorului care ne-au „forţat" – şi a desenat în aer ghilimelele de rigoare – să retragem aparatele acelea zgomotoase, să le reconstruim folosind ţevi atât de bine concepute şi reglate, încât ar fi putut fi folosite ca instrumente de suflat. Şi acum, uite! a arătat ea spre zburătorii care zumzăiau şi fâlfâiau pe deasupra capului.

Leon încerca să îşi dea seama dacă glumeşte, dar părea foarte serioasă.

— Vrei să-mi spui că Buhle a băgat, cât, cam un miliard?

— În jur de opt miliarde, cam asta ar fi suma finală.

— Opt miliarde de rupii pe un proiect care să facă văzduhul mai puţin zgomotos?

— Una peste alta, cam atât, a confirmat ea. Am fi putut să rezolvăm şi în alte moduri, unele dintre ele mai ieftine. Am fi putut să cumpărăm câteva legi, sau să-i cumpărăm pe concurenţi şi să le schimbăm liniile de producţie, dar toate ar fi fost prea, cum să spun, prea brutal. A fost mai bine aşa. În felul acesta toată lumea a avut de câştigat în final: zboruri mai rapide, cerul mai liniştit, mai sigur, mijloace de transport mai ieftine. Victorie pe toate planurile.

Tocmai atunci a trecut pe deasupra un pilot de şcoală veche, cu un *jeptack* la fel de zgomotos ca interiorul unui blender de zdrobit gheaţă lăsând în urmă mii de pietoni încruntaţi.

— Tipul rămâne fidel vechii mărci, a remarcat ea. În curând o să-şi construiască singur piesele de schimb pentru chestia aia. Nu mai face nimeni aşa ceva.

Leon a încercat să strecoare o glumă:

— Doar n-o să trimiţi luptătorii Buhle după el să-i facă felul înainte să ajungă în Union Square?

Ea n-a schiţat nici măcar un zâmbet:

— Noi nu recurgem la asasinate. Asta încercam să-ţi explic, Leon.

A simţit că totul se năruie. Reuşise cumva să dea cu bâta-n baltă, dovedindu-se a fi exact necioplitul care se temea că este.

— Îmi cer scuze, zise el. Cred că – uite ce e, toate astea sunt cam greu de digerat. Cifrele alea sunt ameţitor de mari.

— Nu au nicio importanţă, a răspuns ea. Despre asta e vorba. Banii sunt doar o cale convenabilă de a gestiona puterea. Puterea contează.

— Nu vreau să te jignesc, a rostit el cu grijă, dar asta sună înspăimântător.

— Acum începi să pricepi, a răspuns femeia, luându-l de braţ. Bem ceva?

Limetele folosite pentru daiquiri erau culese din copacii care creşteau în jurul lor în sera de pe acoperiş. Pomii păreau viguroşi, iar barmanul examinase cu priviri experte mai multe fructe înainte să culeagă un coş plin şi să se retragă în spatele barului pentru a le stoarce în blender.

— Trebuie să fii membru ca să vii aici, i-a strecurat Ria pe când şedeau pe acoperiş, privind în sus la zburătorii ce treceau în viteză pe deasupra.

— Nu mă surprinde, a răspuns el. Probabil că e foarte scump.

— Nu îţi poţi plăti intrarea, i-a explicat ea. Aici acceptă doar plata în muncă. E o cooperativă. Eu am plantat tot acest rând de pomi – a arătat cu mâna, stropind cu cocktail gazonul ciudat pe care

erau aşezate şezlongurile – am plantat şi grădina de mentă de acolo.

Era un petic verde, frumos, ornat cu pietre şi cu un pârâiaş care îl traversa.

— Iartă-mă că spun asta, a îndrăznit el, dar probabil câştigi mulţi bani. Presupun că foarte mulţi.

Ea a încuviinţat dezinvolt, chiar ridicând ghiduş din sprâncene.

— Deci ai putea, nu ştiu, ai putea probabil să construieşti şi tu o chestie din asta pe oricare din clădirile deţinute de Buhle în Manhattan. La fel ca acest loc. Probabil ţi-ai permite să angajezi şi personal. Ai putea împărţi cârduri de membru celor cu vechime din echipa ta administrativă.

— Da, chiar aşa, a răspuns ea. Aş putea face asta.

Leon a sorbit din cocktail.

— Acum eu ar trebui să ghicesc de ce n-o faci, nu-i aşa?

Ea a dat din cap aprobator.

— Într-adevăr, a răspuns, luând la rândul ei o înghiţitură.

Faţa i s-a luminat de plăcere. Leon se oprise şi el o clipă pentru a acorda atenţie senzaţiilor care îi erau transmise de papilele gustative. Băutura era incredibil de bună. Până şi paharul era frumos,

gros, lucrat manual, cu forme neregulate.

— Ascultă, Leon, o să-ţi împărtăşesc un mic secret. Îmi doresc foarte mult să ai succes. Nu există multe lucruri pe lume care să-l surprindă pe Buhle şi cu atât mai puţin care să-l surprindă în mod plăcut. Dacă ai reuşi să faci lucrul ăsta…

A sorbit din nou din pahar şi l-a privit intens. Pe Leon l-a cuprins stânjeneala. Cum de i se păruse până atunci blândă şi feminină? Acum lăsa impresia că ar putea conduce o trupă de gherilă. Că ar putea pune la pământ un hoţ şi l-ar bate până i-ar suna apa-n cap.

— Deci succesul meu ar fi şi succesul tău?

— Tu crezi că umblu după bani. Încă nu ai înţeles. Gândeşte-te la aparatele alea de zbor, Leon. Gândeşte-te la ce înseamnă o astfel de putere.

Era hotărât să se ducă acasă, dar nu a reuşit. L-au purtat picioarele până în cealaltă parte a oraşului, la birourile agenţiei Ale. A intrat după controlul biometric şi folosirea parolei de acces şi o vreme a rămas pe loc urmărind cum stropii de lumină trec prin ciclul de încălzire ca mai apoi să îl scalde cu strălucirea lor mirifică şi liniştitoare. A urmat adierea vântului şi deodată s-a simţit ca în pădure, mai umedă şi apăsătoare acum, la vreme de noapte. Fie creatorul produsului mersese prea

departe cu inovaţiile, fie undeva în clădire chiar creştea la lumina artificială o pădure interioară, cu unicul scop de a furniza birourilor agenţiei aer proaspăt şi odihnitor. A decis că a doua explicaţie, cea cu pădurea, era mai verosimilă.

S-a oprit lângă biroul Carmelei şi a zăbovit acolo ceva vreme, apoi s-a aşezat cu grijă pe scaunul ei. Era un scaun simplu, rigid şi bine făcut, în care te afundai foarte puţin. Înduioşătoarea tastatură sculpturală avea, după atâţia ani, tastele tocite de vârfurile degetelor ei, iar pe birou erau urme lucioase acolo unde încheieturile mâinilor lustruiseră granitul. Leon şi-a îngropat faţa în palme, trăgând în piept aerul nocturn al pădurii, şi a încercat să desluşească sensul celor întâmplate în acea seară.

În Camera de Zi era întuneric beznă, dar Leon simţea în tălpile desculţe aceeaşi senzaţie extraordinară, pe care, o clipă mai târziu, a încercat-o cu pieptul gol şi cu picioarele. S-a întins pe burtă, doar în chiloţi, străduindu-se să găsească un nume pentru senzaţia aceea, care îi înfiora terminaţiile nervoase, şi s-a oprit asupra cuvântului „anticipare”; el descria cel mai bine starea de aşteptare pe care, atunci când erai scărpinat pe spate, o simţeai pe porţiunea de piele învecinată, cea care urma să aibă îndată parte de

porţia ei de scărpinat. Era o senzaţie incredibilă.

Oare câţi oameni pe lumea asta aveau să afle vreodată cum e să simţi asta? Ale vânduse ideea doar câtorva hoteluri ultraselecte – verificase el după ce vorbise cu Ria pentru prima oară. Trăgând linie, erau vorba de mai puţin de trei mii de oameni din lume, care aveau să împărtăşească vreodată această senzaţie extraordinară. Din cei opt miliarde. A încercat să facă împărţirea în minte, dar scăpa întruna câte un zero. Era o miime dintr-un procent? O a zecea mia parte? Nimeni din Anguilla nu avea să simtă asta vreodată: nici lucrătorii din mahalalele verticale, dar nici simplii milionari, cu casele lor grandioase şi cu avioane închiriate pe perioadă limitată.

Cam asta era cifra…

Ar fi vrut să poată vorbi mai mult cu Ria. Îl speria, dar în acelaşi timp îl făcea să se simtă bine. Ca şi cum ar fi fost călăuza pe care o căutase toată viaţa. În acest moment s-ar fi mulţumit şi cu Brautigan. Cu oricine ar fi fost în stare să-l ajute să înţeleagă ceea ce părea cea mai mare şi mai înfricoşătoare oportunitate din întreaga sa carieră.

Trebuie să fi aţipit, pentru că, atunci când a ridicat privirile, luminile pâlpâiau, el stătea întins pe podea, aproape gol, iar Brautigan era aplecat deasupra lui. Se uita la el cu o veselie forţată şi

plesnea din degete să-l trezească.

— Bună dimineaţa, soare!

Leon a căutat din ochi ceasul fantomatic care licărea în colţul fiecărui perete. Era doar o pată uşor mai închisă de vopsea reactivă, care rămânea în afara înţelegerii conştiente, exceptând cazul în care îţi încordai privirea ca să-l observi; arăta 04: 12. Leon şi-a înăbuşit un geamăt.

— Ce faci aici? a întrebat, uitându-se cercetător la Brautigan.

Omul a clănţănit din dinţii de cal, încercând un chicotit.

— Pasăre de noapte. Vierme.

Leon s-a ridicat în capul oaselor, s-a întins după cămaşă şi şi-a tras-o pe el, încheind-o până sus.

— Nu, pe bune acum, Brautigan.

— Pe bune?

S-a aşezat pe podea lângă Leon, punându-şi picioarele alea mari drept sub nasul lui. Leon a recunoscut stilul pantofilor: erau asemănători cu ai lui, creaţi de acelaşi designer…

— Pe bune.

Brautigan s-a scărpinat sub bărbie. Deodată a clacat.

— Mă cac pe mine de frică, Leon. Pe bune. Asta e, mă cac pe mine de frică.

— Cum a mers cu monstrul tău?

Brautigan şi-a coborât privirile spre pantofii de designer. Aveau o curbă ciudată, se lărgeau brusc imediat mai jos de bot, spre zona şireturilor, ceea ce le dădea un aspect graţios. Lui Leon i-a trecut prin minte comparaţia cu curba în formă de clopot a lui Gauss.

— Monstrul meu este… Expiră grav… Necooperant.

— Mai puţin cooperant decât data trecută, adică?

Brautigan s-a descălţat, şi-a scos şosetele şi şi-a afundat degetele picioarelor în muşchiul care acoperea podeaua. Picioarele lui emanau un miros jilav, încins.

— Cum a fost în celelalte dăţi când l-ai văzut?

Brautigan şi-a înălţat capul.

— Ce vrei să spui?

— Acum a fost necooperant, dar în celelalte dăţi?

Brautigan şi-a coborât din nou privirea, examinându-şi degetele de la picioare.

— Adică nu l-ai mai văzut înainte de asta?

— Mi-am asumat un risc, a spus el. Am crezut că o să-l conving, faţă-n faţă.

— Dar?

— Am eşuat. A fost – m-a dat peste cap – totul.

Toată locaţia. Oamenii. Totul. Era ca un oraş, ca un parc tematic. Trăiau acolo, sute de oameni, şi gestionau fiecare bucăţică a imperiului său. Parcă erau Spiriduşii Regelui.

Leon l-a privit derutat.

— Poate Eunuci?

— Eunucii Regelui. Aveau o întreagă cultură organizaţională şi, pe măsură ce mă apropiam mai mult de locul unde se afla el, am realizat, rahat, ăştia ar putea pur şi simplu să cumpere Agenţia. Ne-ar putea distruge. Ar putea să ne scoată în afara legii, să ne bage pe toţi în închisoare. Sau să mă aleagă preşedinte. Orice.

— Te-au intimidat.

— Ăsta e cuvântul. Nu era un castel sau ceva de genul ăsta. Era doar un loc, o serie de clădiri bine construite. În Westchester, ştii? Fusese centrul unui orăşel. Au păstrat tot ce era bun, au adăugat pe înălţime. Toate… se potriveau. Tu eşti încă nou pe aici. Nu ai observat încă.

— Ce anume? Că Ale e un dezastru? Mi-am dat seama de mult. Sunt câteva zeci de genii creatoare plătite extrem de bine, care nu au mai dat pe la birou de luni de zile. Am putea fi un centru de creaţie. Suntem mai mult un proiect născut din vanitatea cuiva.

— Ce brutal!

Se întreba dacă nu cumva depăşise limita. Dar cui îi păsa?

— Brutal nu înseamnă neadevărat. E ca atunci când… e ca şi când banii care au intrat în acest loc au devenit autonomi, s-au transformat într-o strategie de auto-multiplicare. O strategie greşită. Banii vor să vândă ceva unui monstru, dar nu ştiu ce îşi doresc monştrii, aşa că e doar… ca şi când s-ar da cu capul de pereţi. Într-o zi, banii se termină şi…

— Banii nu se vor termina, a spus Brautigan. Greşit. Ar trebui să cheltuim de zece ori mai mult decât tocăm acum, ca să ne apropiem de capitalul propriu-zis.

— OK, spuse Leon. Deci agenţia e nemuritoare. Sună mai bine aşa?

Brautigan a tresărit.

— Uite, nu e chiar o chestie nebunească. E o întreagă piaţă rămasă neabordată acolo. Nimeni nu le furnizează servicii. Sunt aşa, ca şi ţările comuniste. Economii planificate. Dacă au nevoie de un produs, cumpără toată fabrica. Nu iau de pe piaţă.

— Hei, amice, ştiu ce-ţi trebuie: o casă care să se potrivească la clanţa asta!

Spre propria lui surprindere, Leon a constatat că îl imita destul de bine pe Daffy Duck. Brautigan

îl privea clipind des. Leon şi-a dat seama că omul era cam beat.

— E o chestie pe care am auzit-o zilele trecute, a zis el. I-am spus doamnei care lucrează pentru monstrul meu că le-am putea oferi lucrurile pe care cultura lor organizaţională nu le tolera. Mă gândeam, înţelegi, cum au interzis samuraii armele de foc. Noi putem concepe şi realiza lucruri de neconceput şi irealizabile.

— Bine spus.

S-a trântit pe spate. Un centimetru de burtă palidă s-a ivit între betelia pantalonilor trei-sferturi şi tivul cămăşii elegante, petrecute în jurul taliei.

— Monstrul din capsulă. Ceva piele, ceva carne. Tuburi. Bucăţi de piele prinse între pătrate transparente de plastic dur, scăldate în lumina unui soi de lampă de diagnostic. Fără ochi, fără partea de sus a capului unde ar fi trebuit să fie cu ochii. Doar o mască netedă. În rest, ochi peste tot. În tavan. Pe podea. Pe pereţi. Mi-am ferit privirile, simţeam că nu pot să-i întâlnesc. M-am trezit uitându-mă la ceva umed. Ficatul. Cred.

— Ce scârbos! Asta e nemurirea, nu-i aşa?

— Eu, de colo, vorbind cu ficatul: „Îmi pare bine să vă întâlnesc, e o onoare”. Ochii nici nu au clipit. Monstrul s-a lansat într-un discurs.

„Dumneata, domnule Brautigan, eşti un outsider cu nivel scăzut de capital, grad ridicat de risc şi incentive exagerat de mari. Eu pot lăsa să picure în continuare robinetul cu bani, astfel încât să poţi să te întorci la fabrica dumitale de minuni şi să încerci să găseşti modalităţi de a mă surprinde. Aşa că nu este nevoie să-ţi faci griji în această privinţă”. Şi asta a fost tot. Nu-am reuşit să găsesc nimic de zis. Nu am avut timp. Cât ai clipi eram afară, condus la uşă, unde aştepta limuzina. Un angajat indian, foarte amabil, mi-a transmis câtă plăcere îi făcuse monstrului întâlnirea, pe care o aşteptase cu nerăbdare.

Brautigan s-a chinuit să se sprijine în coate.

— La tine cum a mers?

Leon nu voia să vorbească despre Ria cu Brautigan. A ridicat din umeri. Brautigan avea o expresie nesuferită, de om beat.

— Nu fi aşa, frăţioare. Omule. Prietene.

Leon a dat iar din umeri. Chestia era că îi plăcea de Ria. A vorbi despre ea cu Brautigan era ca şi cum ar fi tratat-o ca pe un… public-ţintă. Dacă s-ar fi aflat în faţa Carmelei, i-ar fi spus aşa: „Simt că ea vrea să reuşesc. Ca şi când ar fi o mare reuşită pentru toată lumea, dacă ar fi să reuşesc. Dar am în acelaşi timp senzaţia că nu mă crede în stare”. Dar în faţa lui Brautigan n-a făcut

decât să ridice din umeri, ignorând privirea lui îngustă, ca de şopârlă. S-a ridicat în picioare, şi-a tras pe el pantalonii şi s-a dus în biroul lui.

Dacă petreceai suficient de mult timp în biroul tău din sediul Ale, ajungeai să cunoşti până la urmă pe toată lumea care lucra acolo. Carmela, care ştia tot, spunea tot, îl asigurase că toţi treceau pe la birou cel puţin o dată pe lună. Unii veneau de câteva ori pe săptămână. Aceştia aveau plante pe birou şi le plăcea să le ude cu mâna lor.

Leon a ieşit la prânz cu fiecare dintre ei. Nu era uşor; într-unul din cazuri, fusese nevoit s-o roage pe Carmela să trimită un şofer de la agenţie să-i ia omului copiii de la şcoală (era una din acelea cu program scurt) şi să îi ducă acasă la bonă, doar pentru a-şi face loc în program. Dar mesele propriu-zise decurgeau foarte bine. Cei de la ALE s-au dovedit, fără excepţie, oameni incredibil de interesanţi. Desigur, toţi erau nişte monştri, genii narcisiste şi predispuse la accese de furie, dar, odată ce treceai peste asta, te aflai în faţa unor persoane care erau, în fond, al naibii de deştepte şi preocupate de o mulţime de lucruri. A cunoscut-o şi pe tipa care proiectase muşchiul ce îmbrăca podeaua Camerei de Zi. Era mai tânără decât el şi se trezise aterizând peste noapte, de la viaţa universitară mediocră pe care o ducea la

colegiul Cooper Union, în mai multă bogăţie şi libertate decât şi-ar fi putut imagina. Avea o agendă întreagă cu oameni care doreau să-i sublicenţieze patentul, iar ea îşi petrecea zilele jucându-i pe degete, doar ca să vadă dacă aveau alte idei interesante pe care ea ar fi putut să le includă în următoarea prezentare în faţa unuia dintre puţinii norocoşi care se bucurau de atenţia unui monstru.

Leon era unul din ei. Ăsta era motivul pentru care toţi acceptaseră să se întâlnească cu el. Păşise fără ştirea lui într-una dintre poziţiile de top ale agenţiei, datorită Riei, ocupând acum unul dintre fotoliile de agent al puterii la care aspirau toţi. Faptul că el habar nu avea cum ajunsese acolo sau ce urma să facă nu surprindea pe nimeni. Colegii săi de la Ale, de la primul până la ultimul, considerau tot ceea ce avea legătură cu monştrii din capsule o absolută şi misterioasă tragere la sorţi, la fel de previzibilă ca o cădere de meteoriţi. Nu e de mirare că nu dădeau cu zilele pe la agenţie.

De data asta Ria era îmbrăcată cu o altă pereche de blugi, unii tociţi şi peticiţi în genunchi. Purta o bluză lejeră, fluidă de mătase, uzată la cusături, şi avea părul legat la spate cu un batic decolorat, a cărui nuanţă semăna cu cea a

trotuarului vechi din faţa birourilor Ale. I-a simţit bătăturile din palmă când au dat mâna.

— Parcă eşti gata să te apuci de grădinărit, a spus el.

— Tura mea la club, i-a răspuns. O să-mi petrec toată după-amiaza tunzând lămâii, îngrijind parcela de mentă şi castraveţii din solar.

A zâmbit şi i-a făcut semn să stea pe loc. S-a aplecat şi a smuls un fir de verdeaţă de pe marginea potecii neîngrijite. Erau în Central Park, într-unul din locurile unde te simţeai ca într-o pădure virgină, nu într-o grădină artificială, transplantată în mijlocul oraşului. Ea a deşurubat capacul sticlei de apă şi a turnat peste planta semănând cu un fir de iarbă, frecând-o între arătător şi degetul mare ca să o cureţe. Apoi a rupt-o în două şi i-a întins lui o bucată, iar pe cealaltă a dus-o la nas, apoi a mâncat-o, ronţăind şi încreţindu-şi nasul ca un iepure. El i-a urmat exemplul. Gust de lămâie, delicios şi înţepător.

— Iarbă de lămâie, i-a zis ea. O afurisită de buruiană, desigur. Dar nu-i aşa că are un gust uimitor?

El a aprobat. Aroma îi stăruia în gură.

— Mai ales te gândeşti din ce e făcută – ploaie acidă, urină de câine, aer poluat, raze de soare şi ADN. Ce aromă neobişnuită a ieşit din toată supa

asta dubioasă, nu crezi?

Când s-a gândit, aroma i s-a părut mai puţin delicioasă. Şi i-a şi spus.

— Îmi place ideea, i-a răspuns ea. Să creezi lucruri mari din gunoi.

— În legătură cu *jeptack*-urile, a întrerupt-o el, pentru că se tot gândise la asta.

— Da?

— Voi sunteţi cumva utopici? încercaţi să faceţi o lume mai bună?

— Când spui „voi”, te referi la oamenii care lucrează pentru Buhle?

El a dat din umeri.

— Eu sunt un pic cam utopică, recunosc. Dar nu aşa stau lucrurile. Ştii că Henry Ford a creat acele lagăre de muncă în Brazilia, „Fordiandia”, şi a instituit un cod strict de conduită pentru muncitorii de pe plantaţie? A interzis cocktailul local, caipirinha, şi l-a înlocuit cu Tom Collins, care, zicea el, era mai civilizat.

— Şi vrei să spui că Buhle nu ar face asta?

Şi-a legănat capul dintr-o parte în alta, reflectând.

— Probabil că nu. Sau poate că da, dacă l-aş ruga eu.

Şi-a acoperit gura ca şi cum ar fi făcut o mărturisire indiscretă.

— Sunteţi – aţi fost – tu şi cu el…?

Ea a râs.

— Niciodată. E pur şi simplu o relaţie cerebrală. Ştii cum a făcut avere?

I-a aruncat o privire plină de reproş.

— OK, bineînţeles că ştii. Dar dacă tot ce ai citit este istoria oficială, vei crede că era doar un tip din domeniul financiar care a făcut nişte tranzacţii profitabile. Nu e deloc aşa. A jucat contra pieţei, a manipulat încrederea celorlalţi traderi luând poziţii nebuneşti, la cacealma, mai puţin atunci când se dovedea că nu era nici vorbă de aşa ceva. Nimeni nu putea să-l întreacă. Te putea convinge că eşti pe punctul de a pierde afacerea secolului sau că ai ratat-o deja, ori că mai aveai un pas până la marele câştig. Uneori, te convingea de ceva care era cât se poate de adevărat. Însă de cele mai multe ori era cacealma pură, lucru pe care îl descopereai abia după ce te angaja în tranzacţii în urma cărora el se alegea cu mai mulţi bani decât ai fi văzut în toată viaţa ta, iar tu rămâneai să-ţi tragi palme şi să te blestemi că ai fost aşa de fraier. Când a început să facă acelaşi lucru cu băncile naţionale, când a pus dolarul pe jar, a golit vistieria Fed-ului, ei bine, atunci am înţeles toţi că era cu adevărat ieşit din comun, că putea crea semnale care mergeau

direct la creierul mic, fără nicio interpretare critică.

— Înspăimântător!

— O, da. Foarte. Într-o altă eră l-ar fi ars pe rug pentru vrăjitorie sau ar fi făcut din el omul care scoate inimile din piept cu un cuţit de obsidian. Dar ideea este că *pe mine* nu mă va putea păcăli. Niciodată.

— Şi cum de eşti în viaţă să-i spui povestea?

— Fiindcă îi place lucrul ăsta. Are un câmp de denaturare a realităţii care îi distruge peisajul intern. Asta îl împiedică să realizeze de ce anume are nevoie, ce vrea şi ce îl poate face nefericit. Îi sunt indispensabilă.

Deodată l-a izbit un gând cumplit. Nu a spus nimic, dar ea trebuie să i-l fi citit pe faţă.

— Ce este? Zi-mi.

— Cum pot să ştiu că spui adevărul despre toate astea? Poate că te joci cu mine. Poate totul e o invenţie – echipamentele de zbor, totul.

A înghiţit greu…

— Iartă-mă. Nu ştiu cum mi-a venit asta, pur şi simplu m-a lovit dintr-odată…

— E o întrebare corectă. Iată o chestie care te va încuia de tot: de unde ştii că nu îţi spun adevărul şi în acelaşi timp mă joc cu tine?

Au schimbat curând subiectul, râzând

stânjeniţi. Până la urmă s-au aşezat pe o bancă din parc în apropierea familiei de urşi dansatori, pe care i-au urmărit cu nesaţ.

Par aşa de *fericiţi*, a remarcat el. Asta mă face praf. Privindu-i, ai zice că dansul e pasiunea secretă a tuturor urşilor, iar ei trei sunt primii care au descoperit cum poţi să-ţi transformi visul în realitate.

Ea n-a răspuns, a rămas cu ochii la cei trei uriaşi care se învârteau cu un soi de lunecare graţioasă şi nespus de veselă. Muzica, pe care un program electronic o modifica tot timpul în funcţie de dăruirea dansatorilor şi pentru a le spori plăcerea, era o zdrăngăneală în stilul pop, cu un staccato în ritmul un-doi/undoitreipatrucinci/un-doi, care îi făcea pe urşi să se clatine ca nişte beţivi. Parcă te uitai la o cutie plină cu căţeluşi, aşa erau de amuzanţi.

Leon a simţit că tăcerea se prelungise.

— Aşa de fericiţi, a repetat el. Asta e partea stranie. Nu e ca atunci când te uiţi la reprezentaţiile cu elefanţi. În filmuleţele alea vechi elefanţii arată atât de… cum să spun…

— Resemnaţi, l-a ajutat ea.

— Exact. Nu nefericiţi, dar aproape la fel de încântaţi să stea în echilibru pe o minge cât este un cal înhămat la plug. În schimb, urşii ăştia –

uită-te la ei!

— Dar observi că de ceva vreme nu se mai uită la ei nimeni altcineva?

Observase şi el. Băncile din jurul lor erau goale.

— Cred că e din pricină că sunt aşa de fericiţi, a sugerat ea. Îţi vine să le zici „Fugi cu ursul!”

A surâs cu toţi dinţii la jocul de cuvinte, apoi a redevenit serioasă.

— Vreau să zic, îţi dai seama că e posibil să creezi un urs al cărui creier să aibă ritmul muzicii ca sursă de satisfacţie, apoi să-i asiguri hrană suficientă şi melodii pe săturate şi să faci o astfel de familie de urşi dansatori să vieţuiască în preajma unor fiinţe omeneşti care merg la muncă, duc sacoşe de cumpărături, împing cărucioare cu bebeluşi, se giugiulesc pe bănci…

Urşii se odihneau acum, tăvălindu-se pe spate, fericiţi, cu limbile atârnându-le băloase într-o parte.

— Noi i-am creat, a recunoscut ea. Şi în cazul ăsta, tot împotriva recomandării mele. Nu prea excelează prin subtilitate. Dacă se vrea un comentariu social, atunci nu e decât un fel de baros din desene animate, cu un cap supradimensionat. Dar artistul se bucura de atenţia lui Buhle, fusese directorul general al

uneia din companiile în care investise el şi era interesat de arta genomică în paralel cu cariera. Buhle a intuit că, dacă finanţează aşa ceva, va scoate de acolo o mulţime de sublicenţe interesante, ceea ce s-a şi întâmplat. Dar uită-te unde am ajuns.

S-a uitat.

— Sunt *aşa de fericiţi*, a repetat.

S-a uitat şi ea.

— Urşii n-ar trebui să fie atât de fericiţi, a comentat.

Carmela l-a salutat la fel de senină ca întotdeauna, totuşi ceva părea în neregulă.

— Ce este? a întrebat-o el în spaniolă.

Îşi făcuse un obicei din a-i vorbi în spaniolă, pentru că amândoi aveau nevoie să exerseze, dar şi pentru că era un fel de mic secret numai al lor.

Ea a clătinat din cap.

— E totul în regulă?

Asta însemna de fapt „S-a închis şandramaua?” Se putea întâmpla şi în orice moment, fără preaviz. Era un lucru pe care el, la fel ca toţi ceilalţi, îl înţelegea. Banii care asigurau existenţa ei erau autonomi şi misterioşi, o forţă străină care era mai curând comportament emergent decât voinţă.

Ea a clătinat din nou din cap.

— Nu am calitatea să o spun, a zis.

Asta l-a făcut să fie şi mai sigur că se alesese praful de şandrama, fiindcă nu-şi amintea să mai fi pomenit Carmela vreodată de *calitatea* ei.

— Acum chiar că m-ai pus pe jar, a mărturisit.

Ea a făcut semn cu capul spre peretele din spate al biroului. Atunci a băgat de seamă cele trei haine atârnate în frumosul cuier de modă veche aflat lângă vechea poartă de templu care făcea trecerea din recepţie către birourile agenţiei Ale.

Leon a trecut de sistemul de securitate şi a pornit pe coridorul dintre cele două rânduri de birouri, fiecare separat de vecinele sale prin pereţi groşi de sticlă, pe lângă spaţiile de lucru de pe mijloc, toate cufundate, ca de obicei, într-o linişte perfectă, ca un salon de restaurant în aşteptarea clienţilor care urmează să apară la masă.

A aruncat o privire în Camera de Zi, dar nu era nimeni acolo, aşa că a început să verifice şi celelalte săli de conferinţe, care treceau prin toată gama de stiluri, de la super-conservatoare la absolut demente.

I-a găsit în sala Ceile, care avea podeaua din scânduri negeluite, o vatră veche din piatră, ce te făcea să te simţi ca acasă, canapele cu un sistem ingenios, care semănau cu piesele fără arcuri din magazinele de vechituri, dar care erau dotate cu

nişte senzori tactili şi, pe baza unui algoritm dirijat genetic, se adaptau la forma şi greutatea corpului, modificându-se constant pentru a te susţine, indiferent cum te aşezai pe ele, astfel încât puteai reînvia copilul din tine trântindu-te nepăsător pe perne, indiferent cât de bătrâne şi înţepenite îţi erau oasele.

Pe canapeaua din camera Ceile se aflau Brautigan, Ria şi o femeie pe care nu o mai întâlnise până atunci. Ca vârstă, era undeva între Brautigan şi Ria, dar avea un aer fals şi încordat, de om care ştie că lumea nu o va lua în serios dacă ar lăsa o singură fărâmă de slăbiciune să străbată chiar şi printr-un singur por sau rid. Leon avea o oarece idee despre identitatea ei şi ea a confirmat-o de cum a început să vorbească.

— Leon, a spus ea, mă bucur că eşti aici.

Cunoştea vocea asta. Era vocea de la telefon care îl recrutase şi îl adusese la New York şi care îi zisese unde să se prezinte în prima zi de muncă. Era vocea lui Jennifer Torino, care era, tehnic vorbind, şefa lui.

— Carmela mi-a povestit că de cele mai multe ori lucrezi la birou, aşa că speram ca astăzi să fie una din zilele în care treci pe-aici şi, deci, putem sta de vorbă.

— Bună, Jennifer, a salutat-o el.

Ea a dat din cap.

— Ria.

Îşi compusese o faţă de jucător de poker, indescifrabilă ca o lespede de granit. Ria, ca de obicei, în blugi şi tricou amplu din bumbac, dar de data asta îşi ţinea pantofii în picioare şi picioarele pe pământ.

— Salut, Brautigan.

Brautigan a zâmbit larg, de parcă era dimineaţa de Crăciun.

Jennifer evita să se uite în ochii lui şi îşi priponise privirea undeva dincolo de el, un truc pe care îl ştia şi el, şi i s-a adresat:

— Ca o recunoaştere a muncii sale excelente, domnul Brautigan a fost promovat, începând de astăzi. Acum este Manager pentru Conturile Principale:

Brautigan radia.

— Felicitări, a rostit Leon, zicând în sinea lui „Ce muncă excelentă? Nimeni de la Ale nu a realizat obiectivul de bază al agenţiei în întreaga istorie a firmei!” Bravo ţie, a adăugat.

Jennifer îşi ţinea privirea ţintuită cu răceală asupra acelui punct gol, dar sigur.

— După cum ştiţi, ne-am zbătut să încheiem o afacere cu oricare din clienţii noştri principali.

De-abia se abţinea să nu dea ochii peste cap.

— Prin urmare, domnul Brautigan a întreprins un temeinic studiu asupra modului în care noi am abordat aceste conturi.

A dat din cap către Brautigan, îndemnându-l să ia cuvântul.

— E un dezastru, a început el. Total împrăştiat. Fără organizare ierarhică. Fără controale şi bilanţuri. Nici pic de ordine.

— Nu te pot contrazice, a spus Leon, simţind încotro se îndrepta discuţia.

— Da, a spus Jennifer. Tu nu eşti aici de foarte mult timp, dar am înţeles că ai examinat în detaliu structura organizaţională de la Ale, nu-i aşa?

El a dat din cap că da.

— Tocmai de aceea domnul Brautigan a cerut ca tu să fii în subordinea lui ca şef al cercetării strategice.

A zâmbit subţire.

— Prin urmare, felicitări şi ţie!

I-a mulţumit sec şi s-a uitat spre Brautigan.

— Ce înţelegi, deci, prin cercetare strategică?

— Aaa, în mare parte ceea ce ai făcut până acum: să descoperi ce s-a făcut până în prezent, punând totul cap la cap, să propui structuri organizaţionale care să ne facă mai eficienţi în proiectare şi implementare. Chestii la care te pricepi.

Leon a înghiţit în sec şi a privit spre Ria. Nu se desluşea nimic pe faţa ei.

— Eu nu pot să nu observ, a spus el, străduindu-se ca vocea să-i rămână absolut calmă, că nu ai menţionat nimic legat de… de clienţi.

Brautigan a dat din cap, chinuindu-se să-şi acopere cu buzele dinţii ăia de cal pentru a-şi ascunde rânjetul. N-a reuşit.

— Da, a recunoscut el, cam aşa e. Avem nevoie de cineva cu abilităţile tale care să facă ceea ce face el cel mai bine, iar ceea ce faci tu cel mai bine este…

A ridicat o mână în aer. Brautigan s-a oprit. Toţi trei s-au uitat la el. A realizat brusc că îi avea pe toţi în puterea lui, chiar în acel moment. Dacă striga ei ar cădea toţi de pe scaune. Aşteptau să vadă dacă va răbufni sau dacă va accepta, cerând şi mai multe responsabilităţi. A făcut cu totul altceva.

— A fost o plăcere să lucrez cu voi, a zis, întorcând spatele celui mai dulce şi călduţ loc de muncă pe care şi l-ar putea dori vreodată cineva. Şi-a luat *odios* şi *buen suerte* de la Carmela în drum spre ieşire şi s-a forţat să nu zăbovească pe lângă uşile de acces de la nivelul străzii, ca să vadă dacă nu aleargă cineva după el.

Tipa de la agenţia imobiliară se uita la el ca la

un nebun.

— Niciodată nu veţi primi două milioane pentru apartament la situaţia de acum din piaţă, a declarat ea.

Era o tânără cu simţ practic, de origine afro-americană, şi crescuse în Lower East Side, fapt pe care îl menţiona ostentativ în materialele publicitare: *Un agent imobiliar din cartier*, *pentru o locuinţă în cartier*.

— Dar am plătit două milioane pentru el cu mai puţin de un an în urmă, a protestat Leon.

Ipoteca de 80 la sută îl îngrijorase un pic, dar agenţia garantase pentru el, aducând rata dobânzii la mai puţin de două procente.

Ea a arătat cu mâna spre fereastra mare de pe colţul camerei, cu privelişte spre Strada Broome şi Strada Grand.

— Numără câte anunţuri de vânzare se văd, l-a îndemnat. Vreau să fiu de partea dumitale. E o locuinţă frumoasă. Aş vrea să-l văd cumpărat de cineva ca dumneata, un om cumsecade, nu de un *dezvoltator* – a scuipat cuvântul ca pe un blestem – sau de un broker de apartamente corporatist care să-l închirieze cu săptămâna unor VIP-uri. Acest cartier are nevoie de oameni adevăraţi care trăiesc cu adevărat aici, înţelegi.

— Deci vrei să spui că nu voi primi cât am

plătit pentru el?

I-a zâmbit cu afecţiune.

— Nu, dragul meu, nu vei obţine cât ai plătit pentru el. Toate lucrurile pe care ţi le-au spus, atunci când ai băgat două milioane în casa asta, de genul „Nu se mai construieşte în Manhattan” şi „Zona este totul”, nu sunt decât minciuni.

Faţa ei a devenit serioasă, compătimitoare.

— Astfel de fraze sunt menite să te bage în panică, să te facă să-ţi pierzi capul şi să cheltuieşti mai mult decât crezi tu că merită. Asta ţine o vreme şi apoi toată lumea ajunge să plătească o ipotecă mult prea mare pentru o casă care nu e destul de mare sau, dimpotrivă, e prea mare, apoi bum! se prăbuşeşte piaţa şi totul se dezumflă ca un sufleu.

— Nu îndulceşti deloc pastila, nu?

Se dusese la ea la birou de cum părăsise sediul agenţiei. Preferând să ia metroul, să se suie într-un taxi sau să închirieze un *jeptack*. Intrase deja pe măsuri de austeritate, din primul moment. Creierul lui părea să aibă o listă gata întocmită de modalităţi de economisire, pregătită pe ascuns, ca şi cum ştia că această zi avea să vină.

Ea a ridicat din umeri.

— Pot să fac şi asta, dacă vrei. Putem să tărăgănăm în privinţa banilor şi aşa mai departe şi

pot să te ţin de mână până depăşeşti cele şapte etape ale doliului. Fac asta des atunci când piaţa merge prost. Dar pari a fi genul de om care vrea să audă adevărul. S-o iau de la început? Sau, ştii, dacă vrei, te putem înregistra la două milioane sau chiar două virgulă doi, iar eu mă voi folosi de asta pentru a dovedi că un apartament este o superofertă la unu virgulă nouă. Dacă doreşti.

— Nu, a spus el, şi a simţit că-l părăsea o parte din amorţeala aia furioasă.

Îi plăcea femeia asta. Îl citise perfect.

— Deci zi-mi, ce crezi că poţi obţine pe el?

Ea şi-a pus pumnul sub bărbie şi privirile i s-au pierdut departe.

— Tot eu am vândut apartamentul ăla, acum câţi ani, poate opt? Familiei care l-a avut înaintea ta. Am aruncat o privire atunci când ţi l-au vândut ţie – s-au folosit de un alt broker, fiind genul de locuinţă pe care nu te deranjează s-o vinzi unui specialist în plasament corporatist. Eu nu fac asta, lucru pe care îl ştii. Dar am văzut atunci când s-a vândut. L-ai schimbat mult de atunci?

El s-a simţit jenat.

— Eu nu, dar cred că brokerul a făcut-o. L-am luat mobilat, cu chestii drăguţe.

Ea a dat ochii peste cap elocvent.

— Nu sunt niciodată chestii drăguţe. Chiar şi

atunci când este vorba de cel mai bun showroom din oraş, tot nu sunt chestii drăguţe. Drăguţ este incompatibil cu corporatist. Inofensiv, în cel mai bun caz.

A privit în sus, apoi la dreapta şi înapoi în jos.

— Mă gândesc la ce reducere ar trebui făcută pentru felul în care va arăta locul, după ce se vor scoate toate de acolo. Mă gândesc la să zicem, un milion opt sute. Asta e o sumă la care cred că mă pot angaja.

— Dar rămân doar cu 200.000 toţi banii, a spus el.

Ochii ei căprui, expresivi, au aruncat o privire spre peretele de sticlă şi spre anunţurile pe care scria DE VÂNZARE.

— Ei şi? S-ar zice că o să ieşi pe zero sau poate o să pierzi un pic la afacerea asta. Aşa este?

El a dat din cap. Nu luase în calcul o pierdere, fie ea cât de mică. Dar, după ce ar plăti toate taxele şi impozitele…

— Aş fi, probabil, în minus cu un procent sau două.

— Şi ai banii?

Detesta să vorbească despre bani. Un lucru de apreciat la Ria era faptul că nu vorbea despre bani – despre ce *făcea* cu banii, sigur, dar niciodată despre bani ca atare.

— Tehnic, da, a răspuns el.

— OK, sunt la fel de buni şi ăia tehnici. Deci, priveşte problema în felul următor: ai cumpărat o locuinţă, o locuinţă cu adevărat şi întru totul fabuloasă în Lower East Side, mai mare decât cinci apartamente obişnuite din New York. Ai locuit acolo timp de…?

— Opt luni.

— Aproape un an. Şi te-a costat unu la sută din preţul de piaţă pentru un astfel de apartament. Chiria ar fi fost de vreo unsprezece ori mai mare. Ţi-a ieşit în plus – a calculat în minte – vorbim despre 83 la sută.

Nu şi-a putut ascunde expresia amărâtă.

— Ce? a sărit ea. De ce faci mutre la mine? Ai spus că nu vrei să te duc cu zăhărelul, nu?

— Nu, dar… îşi coborî vocea, străduindu-se să păstreze orice fel de văitat doar pentru el. Ei bine, am sperat să îmi iasă un profit din afacerea asta.

— Pentru ce? a întrebat ea blând.

— Ştii tu, scumpirea. Preţul proprietăţilor merge în sus.

— Ai făcut ceva schimbări pentru ca locul să arate mai bine?

Leon a clătinat din cap.

— Deci nu ai făcut nicio muncă productivă, dar ai fi vrut să fii plătit oricum, nu? Te-ai gândit

ce s-ar întâmpla cu societatea dacă am recompensa oamenii doar pentru ceea ce au, nu pentru ceea ce fac?

— Eşti sigură că eşti broker imobiliar?

— Am şi certificat. Şi îmi merge foarte bine.

El a înghiţit în sec.

— Nu mă aştept să facă bani fără niciun efort dar, ştii, tocmai mi-am dat demisia. Speram doar să obţin ceva bani ca să mă descurc până când găsesc altceva.

Agenta a dat uşor din cap în semn de înţelegere.

— Te aşteaptă vremuri grele. Iar direcţia din care bate vântul pare să se schimbe din nou. Trebuie să-ţi ajustezi aşteptările, Leon. În cel mai bun caz acum poţi spera să pleci de acolo înainte de a mai plăti o rată din ipotecă.

Îşi simţea pulsul zvâcnind când în maxilar, când în coapsă, în contrapunct.

— Dar am nevoie de bani pentru…

— Leon, a spus ea, cu tărie în voce. Te *tocmeşti*. Din seria negare, furie, tocmeală, depresie şi acceptare. Asta e cât se poate de sănătos, dar nu te ajută să-ţi vinzi apartamentul. Iată două opţiuni: una, poţi să mergi la un alt agent imobiliar, poate la unul care îţi va spune tot ce îţi doreşti să auzi sau te va folosi doar ca să

ridice preţul unui alt loc pe care încearcă să-l vândă. Doi, poţi să mă laşi să dau nişte telefoane şi voi vedea pe cine pot aduce la vizionări. Am o listă de oameni pe care mi-ar plăcea să-i văd locuind în acest cartier, oameni care m-au rugat să le caut o locuinţă potrivită. Locul în care stai tu este unic. Aş putea să te scap de el foarte repede, dacă mă laşi să-mi fac treaba.

A început să frunzărească nişte hârtii.

— Sigur, mai e şi a treia opţiune, adică poţi să te întorci în apartamentul tău şi să te prefaci că totul este perfect până când îţi zboară din cont încă o rată. Dar asta s-ar încadra la *negare* şi, dacă eşti deja la faza de tocmeală, înseamnă că ai depăşit primii doi paşi. Ce alegi, deci?

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Bun plan! a spus ea. Adu-ţi aminte, după tocmeală urmează depresia. Du-te şi cumpără-ţi un kil de îngheţată şi descarcă nişte filme siropoase. Fereşte-te de băutură, aia te dărâmă mai tare. Noaptea e un sfetnic bun, vino înapoi mâine-dimineaţă, dacă vrei.

El i-a mulţumit cu răceală şi a ieşit în Lower East Side. La magazinul alimentar din cartier a descoperit surprinzător de multe sortimente de îngheţată, aşa că a cumpărat-o pe cea cu numele cel mai elaborat, plină de bucăţi de ciocolată, de

combinaţii de arome împletite în spirale, şi a luat-o sus în apartamentul lui, care era atât de mare, încât au început să-i tremure genunchii când a descuiat uşa. Tipa de la agenţie avusese dreptate. Urma depresia.

După o lună, Buhle i-a trimis o invitaţie. Era gravată cu laser pe o bucată de piele veche şi i-a fost predată de un mesager al cărui jeptack era atât de silenţios că nici nu a observat că plecase până când nu a ridicat privirea să-i mulţumească. Apartamentul în care se mutase era închiriat cu săptămâna, la un preţ de cinci ori mai mare decât dacă ar fi făcut contract pe un an, dar care era oricum o parte mică din ce plătea în Lower East Side. Peste tot erau cutii pline cu lucruri de care nu se îndurase să se despartă şi acum se blestema de fiecare dată când mai scotea câte un flecuşteţ pe când scotocea după un costum potrivit.

A renunţat să mai caute. În invitaţie se spunea „Cât de curând puteţi” şi oricum un multimiliardar nu avea să fie impresionat dacă se prezenta la interviu în costumul lui de firmă din colecţia anului anterior.

Trecuse o lună şi nu-l căutase nimeni. Nu primise răspuns la niciuna din ofertele lui de design de produs, de servicii de marketing, R & D sau publicitate. S-a străduit să facă zilnic o

plimbare în parc, să vadă urşii, pe motiv că era un spectacol gratuit şi care îi putea stimula creativitatea. Apoi a observat că de câte ori ieşea pe uşă îi zburau pumni de bani din buzunar, parcă se evaporau, risipiţi pentru mici „nevoi”, iar toate aceste cheltuieli, adunate, dădeau sume serioase. Centrul chibzuinţei din creierul lui începea să trimită semnale care îl umpleau de nelinişte de fiecare dată când se gândea să iasă din casă, aşa că nu mai plecase de zile bune.

Acum însă trebuia să iasă. Într-una din cutii avea haine curate, nimic altceva decât jeanşi şi tricouri ponosite, dar pe vremuri erau haine ponosite care costaseră o mulţime de bani şi, oricum, erau mai bune decât cămăşile şi pantalonii scurţi pe care îi tot purta şi îi spăla în mica maşină de spălat la interval de câteva zile, când îşi aducea aminte. În ultima zi de muncă plătise două sute de dolari pe o tunsoare; acum părul îi crescuse şi îşi pierduse linia elegantă, aşa că nu-i rămânea decât să şi-l pieptene aranjându-l cum putea după duşul făcut în grabă. Şi-a pus pantofii de comandă, lustruindu-i pe pantaloni pe când ieşea din casă, aşa cum făcea tatăl lui când pleca la lucru, acolo, în Anguilla, un gest patetic de respect din partea unui om lipsit de aşa ceva. Dându-şi seama că l-a imitat, a scos un geamăt ca

şi când ar fi încasat un pumn în burtă.

Glanda chibzuinţei mai-mai să explodeze când a oprit un taxi şi a cerut să fie dus la heliportul din terminalul Gării Centrale. A eliberat brusc o asemenea cantitate de hormon al zgârceniei că a trebuit să se ciupească de braţ de câteva ori ca să-şi abată atenţia de la panica pe care i-o provoca gândul că risipea atâţia bani. Dar Buhle stătea tocmai în Rhode Island şi Leon nu avea chef să-l facă să aştepte. Ştia că atunci când trebuia să stai de vorbă cu banii, trebuia să te porţi ca ei – să ai aceeaşi impedanţă. Banii n-ar fi aşteptat ca el să ia trenul sau să călătorească cu metroul.

A închiriat elicopterul folosind telefonul aflat be bancheta din spate a taxiului. Când era la Ale, o punea pe Carmela să-i organizeze toate lucrurile astea. Pe vremurile alea de mult apuse şi pierdute, avea şi bani, şi sprijin, mai mult decât în visele cele mai îndrăzneţe, şi nu puţine erau acum zilele când se întreba ce îl determinase să renunţe la ele.

Elicopterul a forfecat aerul şi l-a ridicat pe Leon deasupra Manhattanului. Canioanele de oţel s-au întins sub el ca o machetă. Vacarmul motoarelor făcea imposibilă orice conversaţie, aşa că îl putea ignora pe pilot şi asta, cu o cordialitate care îi îngăduia să se pretindă, pentru câteva

clipe, un şef puternic ce survola nonşalant ţara la bordul elicopterului. Urmau linia coastei, zburând peste şirurile înalte de centrale eoliene, peste locuinţe lacustre legănate de ape, surferi croindu-şi drum pe valuri, fâşii de teren curăţate cu buldozerul şi acoperite cu diguri care se înălţau din pământ, semănând cu mormântul unui şarpe uriaş.

Căştile cu care Leon îşi acoperise urechile transformau toate sunetele – ale mării, ale elicopterului, într-un fâşâit uniform, în care gândurile şi temerile lui păreau să amuţească pentru moment, acoperite parcă de zgomotul neîntrerupt. Pentru prima oară de când plecase de la Ale, vocile cicălitoare şi suspicioase conteniseră, iar Leon era singur cu sine. Era ca şi când fusese îndepărtat un ac uriaş ce i se înfipsese în piept. Avea o senzaţie de libertate, de lacrimi care stăteau să ţâşnească şi o minunată stare de *obliterare*, acum că încetase, chiar şi pentru o clipă doar, să tot încerce să înţeleagă care e rostul lui pe lume.

Au aterizat pe o pistă specială a aeroportului din Newport, pe o latură a marelui X tăiat în pădurile dese – copaci tineri, devoratori de dioxid de carbon, împodobiţi extravagant cu ghirlande de plante căţărătoare şi cu muşchi. De cum s-au

deschis uşile, nările i s-au umplut de aer tare, cu miros de ţărână, şi şi-a amintit de Camera de Zi, iar de acolo gândul i-a zburat la Ria. I-a mulţumit pilotului, o femeie, şi i-a strecurat un bacşiş, iar când a ridicat privirea a zărit-o pe Ria, ca şi când gândul lui ar fi chemat-o.

Avea un început de zâmbet pe faţă, nesigur şi oarecum copilăresc, ca o fetiţă care aştepta să afle dacă îi mai este încă prieten.

El i-a surâs, recunoscător că zgomotul elicei îi împiedica să vorbească. Ea i-a strâns mâna, iar palma ei era caldă şi uscată; şi-a urmat impulsul şi a îmbrăţişat-o. Era şi moliciune şi fermitate în trupul ei, o femeie între două vârste care se menţinea în formă fără să fie obsedată de kilograme. Era primul contact fizic cu o fiinţă omenească de când plecase de la agenţie. Şi, aşa cum se întâmplase şi în elicopter, gândul ăsta nu l-a expus unor noi suferinţe – dimpotrivă, parcă alunga suferinţa, aşa că s-a simţit deodată *mai bine*.

— Eşti gata? l-a întrebat ea când elicopterul se ridicase.

— Un singur lucru numai. E vreun oraş în apropiere? Mi s-a părut că zăresc unul când aterizam.

— Este unul mic. Era mai mare pe vremuri,

dar nouă ne plac orăşelele.

— Are şi magazin de bricolaj?

I-a aruncat o privire plină de semnificaţii.

— Ce cauţi, un topor, un rotopercutor? Vrei să te apuci de reparaţii?

— Mă gândeam să-i duc o clanţă.

S-a topit de râs.

— Vai, o să-i placă asta. Da, o să găsim un magazin de bricolaj.

Oamenii lui Buhle responsabili cu securitatea au verificat clanţa cu un detector radar şi cu un gaz cromatograf înainte de a-l lăsa să treacă. Ria l-a poftit într-o anticameră şi, cât a durat procedura, au sporovăit despre vreme şi despre problemele lui locative; ea avea însă grijă să-l tot plimbe prin cameră, schimbând de câteva ori unghiurile, până când el a întrebat:

— Ce se întâmplă, mă scanează?

— E un radar şi aici, înăuntru. Scanează tot corpul. Nu-ţi face griji, pe mine mă verifică aşa de fiecare dată când trec. Cred că te aşteptai la asta.

Leon a ridicat din umeri.

— Este cel mai puţin agresiv control de securitate la care am fost supus.

— E meritul acestei încăperi, a explicat ea. Dimensiunile, culoarea. În mod obişnuit mesajul pe care îl transmite o astfel de verificare este fie

„eşti un microb pe o lamă de laborator”, fie „nu meriţi osteneala, dar trebuie s-o facem”. Noi am ales o metodă puţin mai… drăgălaşă.

Şi chiar că era o cămăruţă drăgălaşă, ca biroul unei mame singure care a transformat un colţ al casei într-un spaţiu potrivit în care să lucreze în secret la un roman. Iar dincolo de ea se întindea un loc încântător.

— E ca un campus universitar, a remarcat el.

— Aş zice că s-au folosit materiale mai de calitate decât la construcţia unui campus, a strecurat ea, deşi se vedea că-i făcuse plăcere comparaţia. Dar ai dreptate, suntem cam cincisprezece mii de oameni aici. Un mic oraş. Sunt cafenele drăguţe, săli de sport şi de cinema. Trăiesc şi câţiva artişti, e şi o mică şcoală Waldorf…

Aleile îngrijite şerpuiau printre clădiri diferite ca mărime, de la căsuţe la sedii mari de instituţii, toate având însă aspectul mai degrabă al unor centre de cercetare finanţate decât al unor blocuri de birouri. Oamenii din jur erau de toate vârstele, îmbrăcaţi obişnuit; treceau în perechi sau în grupuri, adânciţi în discuţii.

— Cincisprezece mii?

— Aici, la sediul central. Cei mai mulţi lucrează în domeniul medical. Avem multe alte

proprietăţi, în toată lumea, în spaţii diferite de acesta. Dar încercăm să aliniem totul la standardele sediului central, cât se poate de repede. Este un sistem de lucru eficient. Rulajul de personal e foarte scăzut. De fapt, o dată la zece ani trebuie să-i trimitem pe oameni înapoi în lume pentru câte un an, doar ca să vadă cum se mai trăieşte.

— Aşa faci şi tu?

Ria i-a tras un pumn în braţ.

— Chiar crezi că aş putea fi fericită aici? Nu, n-am locuit niciodată în campus. Fac naveta. Nu sunt un om de echipă. Dar e în regulă, ăsta e un loc unde şi singuraticii îşi găsesc drumul spre glorie.

Acum mergeau pe iarbă, iar Leon a observat că arborii, nişte arţari roşii neobişnuit de mari, lipsiţi de supleţea de nuieluşă pe care o asocia cu specia respectivă, aveau suspendată în ramuri o pasarelă, ca în filmul cu familia Robinson, cu frânghii de care să te ţii şi cu mici platforme cu coşuri care se ridicau sau coborau pe scripeţi. Oamenii care circulau grăbiţi pe deasupra capetelor se salutau veseli şi râdeau când trebuia să se înghesuie ca să treacă unii pe lângă alţii în direcţii opuse.

— Chestia asta nu se demodează? a întrebat el

ridicând din sprâncene pe când privea în sus spre pasarele.

— Pentru anumiţi oameni, nu. Pentru anumiţi oameni, plăcerea oferită de aceste poduri suspendate nu dispare niciodată.

Felul în care rostise „pentru anumiţi oameni” i-a amintit de felul cum spusese: „Urşii n-ar trebui să fie atât de fericiţi”.

Leon a arătat înspre o bancă, de fapt un fel de fotoliu de nuiele împletit din răchită, frânghie şi sârmă.

— Crezi că putem sta o clipă jos? Adică Buhle o să se supere pentru întârziere?

A făcut un gest cu degetele ca şi când ar fi expediat ideea.

— Buhle are programul lui. Dacă întârziem cinci minute, cineva îi va injecta în inbox ceva util şi interesant. Nu-ţi face griji.

S-a aşezat pe banca aparent prea fragilă şi fantezistă ca să susţină greutatea unui adult, dar ea a bătut cu palma pe locul de alături, invitându-l să se aşeze, şi, când a făcut-o, banca n-a părut deloc să cedeze. Fusese foarte bine construită de cineva care ştia ce face.

— Bun, spune-mi acum ce se întâmplă, Ria. M-ai întâi l-ai susţinut pe Brautigan când mi-a săltat slujba şi m-a exilat în Siberia – cu un gest a oprit-o

să intervină şi aşa a constatat că mâna îi tremura, la fel ca pieptul, zgâlţâit de o furie stăpânită şi pe care nu îndrăznea s-o recunoască.

— Ai fi putut să opreşti totul cu un singur cuvânt. Voi, aghiotanţii zeilor din capsule, sunteţi monarhii absoluţi la Ale. Ai fi putut să le ceri să-l jupoaie pe Brautigan, să-i argăsească pielea şi să-ţi facă cizme din ea, şi chiar el ar fi fost cel care ţi-ar fi luat măsurile. Dar i-ai lăsat să procedeze cum au vrut. Şi acum iată-mă, ministru fără portofoliu, urmând să fac ceva ce l-ar face pe Brautigan să explodeze de entuziasm, adică să-l cunosc personal pe unul din Cei Mari, în capsula lui. Pe un om pare ar putea ajunge să trăiască o mie de ani, dacă totul decurge conform planului, care e o *ţârâia* sine, suverană şi inviolabilă. Şi vreau să te întreb doar atât: *de ce*} De ce toată secretoşenia asta, de ce atâtea ocolişuri şi pauze ciudate? *De ce*?

Ria a aşteptat să treacă pe pasarela de deasupra un grup de studenţi adânciţi într-o discuţie despre teleomeri, care, cu larma glasurilor şi lipăitul tălpilor goale, serveau ca pretext pentru prelungirea tăcerii. Pulsul lui Leon zvâcnea, iar subţiorile i s-au umezit brusc la gândul ar fi putut pur şi simplu să pună între ei o bulă de irealitate, iluzia acceptată de amândoi că

totul era normal, indiferent ce ar fi însemnat normalitatea asta.

— Of, Leon, îmi pare rău. Aşa e obiceiul pe aici – anumite lucruri sunt greu de rostit în Utopia. Până la urmă ajungi să vorbeşti aiurea. Ştii, se consideră că e ceva *brutal* să distrugi grădinile oamenilor şi să le arăţi că sunt şerpi acolo. Bine, deci, am să spun lucrurilor pe nume. Îmi place de tine, Leon. Angajatul obişnuit al unei agenţii ca Ale este o nesecată fântână fermecată, care încearcă să ghicească ce ar putea să-şi dorească ceilalţi. Suntem în contact cu ei de zeci de ani, cu cei creativi, cu cei importanţi, cei care au reuşit să treacă de filtre şi de filtrele din spatele filtrelor. Îi cunoaştem bine. Ceea ce făceai tu era diferit. Imediat ce te-au angajat la Ale, ţi-am alcătuit un dosar. Ţi-am văzut activitatea din timpul studiilor postuniversitare.

Leon a înghiţit un nod. CV-ul lui punea accent pe note, nu pe proiectele finale. Aşa că n-a spus nimic despre ele.

Şi ne-am zis, uite, în sfârşit, ceva deosebit, poate că el are o casă potrivită pentru clanţa noastră. Dar ştiam ce avea să se întâmple dacă erai lăsat să urmezi cursul obişnuit la agenţie: te-ar fi îndoit şi modelat şi transformat sau te-ar fi distrus. Facem şi noi aşa şi încă destul de des.

Aducem un tânăr promiţător, îl supunem temutei culturi organizaţionale Buhle, o cultură cu care el nu se potriveşte deloc, şi atunci fie fuge mâncând norii, fie… *se adaptează*. E mai rău când rezultatul e cea de-a doua variantă. Aşa că ne-am îngrijit să ai o zână bună căţărată pe umărul drept, ca să contrabalanseze demonul de pe umărul stâng.

S-a oprit brusc, cu o strâmbătură, şi s-a pocnit peste frunte.

— Hai că am început iar cu eufemismele. Obicei prost. Dar tu înţelegi ce vreau să spun.

— Prin urmare ai lăsat să mă dea la o parte…

A luat o figură solemnă.

— Ne-am gândit că n-o să rezişti mult pe post de băgător în seamă. Ne-am dat seama că o să pleci de acolo.

— Şi că o să puteţi să mă angajaţi voi.

— Ei, noi puteam să te angajăm oricând. Puteam să cumpărăm agenţia cu totul. Oricum Ale ni te-ar fi cedat – îţi aminteşti ce ziceai despre Brautigan, că puteam să facem cizme din el? Se aplică în toate cazurile.

— Prin urmare mă voiaţi ca să fac… ce? Să deschid drumuri prin pustiu?

— Acum ai început tu să foloseşti eufemisme. E molipsitor! Hai să intrăm.

I-au dat să îmbrace un combinezon de unică

folosinţă ca să pătrundă în inima imperiului Buhle. Mai întâi a trecut printr-o pereche de uşi duble şi aerul steril, uşor presurizat i-a ciufulit părul pe când intra. Clădirea era scundă, din cărămidă maronie obişnuită, şi nu avea ferestre. Ar fi putut fi o staţie de purificarea apei sau un depozit de mărfuri. Interiorul era îmbrăcat cu gresie solidă, nuanţele predominante erau cele de roşu şi de cafeniu în partea de jos, făcând pereţii să semene cu interiorul unui cuptor de ceramică. Înăuntru era linişte; o pereche de paznici în haine obişnuite, arătând foarte vigilenţi, au stat cu ochii pe ei cât şi-au îmbrăcat costumele de unică folosinţă, nişte combinezoane largi din material microporos, cu vizoare de plastic. Fiecare avea un mic sistem autonom de recirculare a aerului, alimentat de o canistră prinsă la articulaţia pumnului, iar când un paznic l-a ajutat, amabil, să deschidă valva, Leon a observat că erau nişte jeturi deştepte care reuşeau să dezaburească vizorul fără să producă o senzaţie de uscăciune a ochilor.

— Crezi că e de ajuns atât, Ria? a întrebat paznicul mai înalt dintre cei doi.

Era îmbrăcat ca un student care fusese invitat de prietenă să ia masa cu familia ei: pantaloni eleganţi, puţin şifonaţi la manşete şi cămaşă de

bumbac cu mâneci scurte, frumos călcată, care îi scotea în evidenţă pieptul, bicepşii şi grumazul cu musculatură puternică.

Ria s-a uitat la canistră, ridicând-o în dreptul vizorului.

— Da, treizeci de minute sunt suficiente, a răspuns. Mă îndoiesc că ne va acorda mai mult!

Întorcându-se spre Leon, a adăugat:

— Cred că toată chestia asta cu rezerva de aer e mult exagerată. Dar are avantajul că nu lasă întâlnirile să se prelungească prea mult.

— Pe unde se face evacuarea? s-a interesat Leon, răsucindu-se în costum. Adică, bineînţeles că scopul e să-mi ţin microbii departe de… Buhle, a continuat după ce a înghiţit un nod, fiindcă era prima oară când rostea numele ca să numească persoana, nu un *concept*, şi fiindcă era conştient că acea persoană era foarte aproape.

— Pe aici, i-a răspuns, arătându-i un balonaş care îi creştea la ceafă. Te umfli, puţin câte puţin, până când ajungi să arăţi ca omuleţul Michelin. Glumesc, l-a liniştit ea strâmbându-se. Dacă vii des pe aici poţi să capeţi un costum permanent. Mult mai puţin stânjenitor. Dar lui Buhle îi convine aşa.

L-a condus printr-un coridor unde se aflau încă mai mulţi oameni, şi ei îmbrăcaţi în

combinezoane de unică folosinţă sau în costume aparent permanente, doar că acestea erau mai strânse pe corp, irizate şi arătoase.

— Serios? s-a mirat Leon, încercând să ţină pasul cu ea. Mie locul ăsta îmi inspiră mai degrabă atributul „elegant” decât „stânjenitor”.

— Mă rog, este elegant, desigur, dar de cealaltă parte a ecluzei pneumatice; însă acum suntem în interiorul corpului lui Buhle.

I-a surprins expresia de uimire şi a zâmbit.

— Nu, nu e o ghicitoare. Tot ce se află de această parte a ecluzei e corpul lui Buhle. Aici sunt plămânii, aparatul circulator şi sistemul limbic. O fi capsula locul unde se află carnea lui, dar toate astea ţin în funcţiune capsula. Tu eşti un uriaş corp străin care se afundă în ţesuturile lui. E un lucru intim.

Au trecut printr-o altă serie de uşi, iar acum se aflau aproape singuri într-o încăpere de mărimea sălii de baschet a unei universităţi. Celelalte câteva persoane stăteau la distanţă mare de ei. Ea vorbea foarte încet, aşa că el a trebuit să se aplece spre ea ca să audă ce spune.

— Când eşti afară şi îi vorbeşti lui Buhle printr-una din numeroasele lui tentacule, aşa cum fac eu, sau chiar la telefon, el e cel care are toată puterea din lume. E un gigant. Dar aici, înăuntrul

trupului său, este foarte, foarte slab. De aici şi costumele, ca să restabilească echilibrul pe terenul de joc. Toate sunt iluzii şi simbolistică. Şi asta e doar Baza 1, sistemul pe care l-am încropit după ce Buhle a avut… *accidentul*. Acum e în construcţie Baza 2, la vreo opt kilometri de aici şi la aproape un kilometru adâncime. Când va fi gata, se va săpa un tunel prin care va fi transportat acolo fără a vătăma măcar pielea de pe trupul atât de vast al lui Buhle.

— Nu mi-ai spus ce fel de accident a avut, cum a ajuns aici. Credeam că a suferit un accident cerebral sau…

Ria a scuturat din cap, iar ţesătura microporoasă a foşnit uşor.

— Nimic de genul ăsta.

Erau acum la celălalt capăt al vastei încăperi, îndreptându-se spre uşi.

— La ce serveşte sala asta imensă?

— E o rămăşiţă din planul iniţial al acestui nivel, când aici se afla departamentul de cercetare biotehnologică. Pe atunci era folosită pentru şedinţele cu tot personalul, uneori se ţinea şi câte un mic simpozion. Acum a devenit prea mare. Protocolul de securitate cere să nu se afle mai mult de zece persoane simultan în nicio încăpere.

— A fost un asasinat? a întrebat el fără să stea

pe gânduri, la fel de iute cum ai dezlipi leucoplastul de pe o rană.

Din nou foşnetul ţesăturii.

— Nu.

Ea a pus mâna pe bara fixată pe uşă, pregătită să treacă în camera următoare.

— Începe să mi se cam facă frică, Ria, a mărturisit el. Nu cumva vânează oameni sau ceva de genul ăsta?

— Nu, i-a răspuns, şi n-a fost nevoie să-i vadă faţa ca să-şi dea seama că zâmbeşte.

— Sau poate are nevoie de vreun organ? Nu cred că am un tip de sânge foarte rar şi trebuie să ştii că nici nu m-am îngrijit prea mult de…

— Leon, dacă Buhle ar avea nevoie de un organ, i l-am confecţiona noi aici. L-am produce cam în patruzeci de ore, curat şi fără cusur.

— Vrei să spui, deci, că n-o să fiu vânat, nici privat de organe?

— Gradul de probabilitate e foarte redus, i-a răspuns ea şi a împins în uşă.

Era mai întuneric în încăperea în care au pătruns, lumina era slabă, de parcă ar fi venit de la nişte lumânări, iar din podea venea o vibraţie ritmică, sfârr, sfârr.

— E respiraţia lui, a explicat Ria. Sistemele filtrante sunt aici, dedesubt.

A indicat cu vârful pantofului spre conturul unui cămin de vizitare din podea.

— Sistemul circulator este deasupra capului, a adăugat, iar Leon şi-a dat capul pe spate, privind grilajul care acoperea tavanul şi în spatele căruia se vedeau nişte şanţuri care adăposteau mănunchiuri ordonate de cabluri.

Încă un set de uşi, o altă cameră rece şi întunecoasă, aceasta cufundată aproape complet în tăcere, şi încă o uşă în capăt, ermetică, şi la intrare un paznic în haine obişnuite; o cameră laterală cu uşă de sticlă, prin care se vedeau o mulţime de oameni cu ochii aţintiţi pe nişte ecrane. Paznicul, o femeie, avea un pistol ţinut onest la vedere, cu patul voluminos prins pe şold cu arici.

— E acolo, înăuntru, nu-i aşa? a întrebat Leon arătând spre uşa ermetică.

— Nu, nu! E aici. Ne aflăm înăuntrul lui. Să nu uiţi asta, Leon. El nu este substanţa din capsula de acolo. Într-un anumit sens, ai pătruns în trupul lui de când ai coborât din elicoper. Reţeaua lui de senzori se întinde în exterior până la heliport; la fel ca vârful firelor de păr de pe gât, simte adierile care suflă în apropierea sa. Acum te-ai strecurat înăuntrul lui şi te afli chiar aici, în inimă sau în ficat.

— Sau în creier.

Atunci s-a auzit o voce, venind de pretutindeni, caldă şi bine dispusă:

— Se face prea mult caz de creier.

Leon s-a uitat spre Ria; ea şi-a dat elocvent ochii peste cap din spatele vizorului.

— Sunet masterizat, l-a lămurit ea. O şmecherie… Buhle…

— Stai, a întrerupt-o Buhle. Aşteaptă. E un lucru important ăsta, se face prea mare caz de creier. Vechii egipteni credeau că rolul lui e să răcească sângele, ştiaţi?

A râs, un soi de sforăit care lui Leon i s-a părut că izvorâse chiar din trupul lui, de undeva din vintre, şi urcase prin trunchi, o senzaţie foarte plăcută şi foarte pătrunzătoare.

— Inima, credeau ei, inima este locul unde sălăşluieşte eul. Mă uimea lucrul ăsta. N-ar fi trebuit oare să considere eul lucrul ăla dintre organele auzului, din spatele organelor văzului? Dar ăsta e doar creierul care se ţine de şotii, servindu-mi explicaţii. Credem că sediul incontestabil al eului este creierul pentru că el deja ştie că este sediul şi nu poate concepe că lucrurile ar sta altfel. Când creierul gândea că locul eului este în piept, era foarte mulţumit să raţionalizeze şi ideea asta: *Bine*înţeles *că eul se*

află în piept, doar acolo simţi tristeţea şi bucuria, simţi când eşti sătul sau flămând…

Creierul, pffui, creierul!

— Buhle, intrăm acum, l-a anunţat Ria.

Sora-paznic de lângă uşă părea că auzise din conversaţie doar spusele lor, dar nu le dăduse importanţă. S-a tras într-o parte şi, când Leon a trecut pe lângă ea, a dat din cap întâi aproape imperceptibil, apoi mai tare. El i-a răspuns la fel şi pe urmă s-a grăbit s-o ajungă din urmă pe Ria, care aştepta în ecluza pneumatică. Uşa dinspre exterior s-a deschis şi, pentru un moment, s-au lipit unul de celălalt, iar el s-a simţit străbătut de o dorinţă năvalnică, nebunească, toată această stare de excitaţie izvorând dintr-un alt loc unde ar fi putut sălăşlui eul… Apoi uşa exterioară s-a deschis cu un fâşâit şi a dat cu ochii de Buhle – încerca să nu uite ce-i spusese Ria, că nu ăsta era Buhle, că Buhle era peste tot, cu toate astea el simţea că acum se afla în faţa lui.

Capsula lui Buhle era surprinzător de mică, nu mai încăpătoare ca un sarcofag în care era depus în cavoul său un egiptean din Antichitate. S-a străduit să nu privească înăuntru, dar nu s-a putut abţine. Omuleţul zbârcit şi veştejit care plutea în capsulă era străbătut de o mie de fibre optice care dispăreau în pielea lui goală prin orificii cât vârful

de ac. Mai erau şi tuburi: în marile vase de sânge din vintre, în burtă, printr-o mică valvă fixată în încreţitura unei cicatrice, în nas şi în ureche. Capul chel era turtit într-o parte, ca un dovleac care creştea pe răzor fără să-l vadă soarele pe toate părţile; pe partea turtită nu avea piele, se vedea osul alb, o plasă metalică fină şi mult ţesut cicatrizat, coagulat şi aspru.

Ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari subţiri de protecţie, care s-au deschis ca diafragma unui aparat foto când s-au apropiat şi de după lentile arătau nefiresc de strălucitori, lustruiţi ca nişte bile, înfundaţi în orbitele care păreau… Din dosul tuburilor care serveau ca nări, gura s-a căscat într-un zâmbet, dezvelind dinţi îngrijiţi şi albi ca în reclamele la pastă de dinţi, iar Buhle li s-a adresat:

Bun venit în ficat! Sau în inimă.

Lui Leon i-au rămas în gât cuvintele pe care le pregătise. Glasul era cel pe care îl auzise în încăperea exterioară, cald şi prietenos, glasul unui om în care te puteai încrede, care putea avea grijă de tine. A început să se pipăie şi să scotocească prin combinezon.

— V-am adus o clanţă, a zis, dar nu reuşesc să ajung la ea.

Buhle a râs, nu chicotitul pe care îl auzise mai

devreme, ci de-a dreptul un hohot, care a făcut tuburile să se umfle şi fibrele optice să se răsucească.

— Fantastic! a exclamat. Ria, omul ăsta e fantastic.

La auzul complimentului, Leon a simţit că îi iau foc vârfurile urechilor.

— E bun, a încuviinţat ea. Şi a bătut drum lung ca să răspundă invitaţiei tale.

— Vezi cum îmi aminteşte de responsabilităţi? Luaţi loc, amândoi.

Ria a împins mai aproape două fotolii şi Leon s-a aşezat într-unul din ele, simţind cum se ajustează fără zgomot la greutatea corpului său. Imediat s-a desfăcut o mică oglindă, apoi alte două, plasate la unghiuri diferite sub prima, iar el s-a trezit uitându-se în ochii lui Buhle, uitându-se la faţa lui reflectată în oglinzi.

— Leon, i s-a adresat Buhle, povesteşte-mi despre proiectul tău de absolvire, cel care ţi-a adus nota cea mai mare din anul tău.

Calmul fragil al lui Leon s-a spulberat. A început să transpire.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, a recunoscut.

— Te face să te simţi vulnerabil, ştiu. Dar nu e aşa rău să fii vulnerabil. Uite, eu, de pildă.

Credeam că sunt invincibil. Credeam că pot să construiesc sau să distrug lumea după bunul meu plac. Credeam că înţeleg cum funcţionează mintea omenească. Şi cum încetează să funcţioneze. Şi apoi, într-o bună zi, la Madrid, pe când stăteam în salonaşul apartamentului de hotel, discutând cu o veche prietenă şi mâncând nişte griş cu lapte, prietena mea a pus mâna pe carafa grea de argint în care fusese servită cafeaua, s-a repezit la mine, m-a trântit la pământ şi a început să mă izbească metodic cu ea în cap, ca să-mi scoată creierii. Cântărea cam un kilogram şi jumătate carafa, fără a mai pune la socoteală şi cafeaua, care frigea, şi a reuşit să mă izbească de trei ori până au imobilizat-o şi au dus-o de acolo. Totuşi, acele trei lovituri…

I-a privit insistent.

— Sunt om bătrân, a continuat. Oasele îmi sunt bătrâne, la fel şi ţesuturile. Prima lovitură mi-a crăpat ţeasta. A doua a spart-o. După cea de-a treia mi-au pătruns fragmente de os în creier. La sosirea ambulanţei eram în moarte clinică de 174 de secunde, cu o marjă de câteva secunde.

Leon nu era sigur dacă bătrânul din capsulă terminase de vorbit, dar povestea părea încheiată.

— De ce? a întrebat, rostind cele două cuvinte care îi stăruiau în minte.

— De ce ţi-am povestit asta?

— Nu. De ce a vrut vechea ta prietenă să te omoare?

Buhle a surâs.

— Ah, mă tem că am meritat-o.

— O să-mi spui şi de ce?

Surâsul relaxat a dispărut brusc de pe faţa lui Buhle.

— Nu, cred că n-o să-ţi spun.

Leon şi-a dat seama că respira aşa greu, că i se aburea vizorul, cu tot jetul de aer care avea menirea să-l menţină uscat.

— Buhle, scopul poveştii a fost să-mi arate cât de vulnerabil eşti tu şi să mă facă să-ţi spun şi eu povestea mea. Dar din ce ai povestit nu reiese că eşti vulnerabil. Ai fost adus până în pragul morţii, dar ai supravieţuit, ai devenit mai puternic, te-ai transformat în acest – şi a arătat cu mâna în jur – acest trup, acest gigant monstruos, mare cât un oraş. Eşti cam tot atât de al dracului de vulnerabil ca Zeus.

Ria a râs încet, dar fără s-o ascundă.

— Ţi-am spus eu, a făcut ea către Buhle. E tare.

Partea de jos a feţei lui Buhle s-a încleştat ca un pumn şi registrul zgomotelor care veneau de la aparatele din jur s-a schimbat cu o jumătate de

ton. Apoi a zâmbit, un zâmbet forţat, vizibil artificial chiar şi pe acea epavă de faţă.

— Am avut o idee, şi anume că multe dintre problemele lumii ar putea fi rezolvate cu o atitudine pozitivă. Petrecem prea mult timp făcându-ne griji pentru situaţii înspăimântătoare care se întâmplă foarte rar în viaţă: copii răpiţi, terorişti care aruncă oraşe în aer, furturi intelectuale care ruinează afacerile, clienţi furioşi care câştigă despăgubiri uriaşe în urma unor procese puţin probabile. Toată frica asta care ne face să fim laşi, să ne scăpăm pe noi în aşternut, să ne frângem mâinile.

Vocea lui Buhle urca şi cobora ca aceea a unui preot şi Leon făcea eforturi să nu se legene odată cu el.

— Şi în timpul ăsta neglijăm ce este mai probabil să se întâmple: accidente de circulaţie, prăbuşiri cuul, înec în cadă.

E ca şi când mintea e făcută să se gândească la scenarii groteşti şi să ignore probabilul.

— Spune totul până la capăt, l-a îndemnat Ria. Discursul e minunat, dar nu răspunde la întrebare.

S-a holbat la ea în oglindă. Bilele de marmură, în plasa lor de vase de sânge sparte şi de pânze de păianjen roşiatice semănau cu ochii unui demon.

— Mintea omenească are preferinţe pentru

lucrurile nepotrivite. Dar asta se poate corecta.

Entuziasmul din vocea lui era aproape palpabil.

— Imaginaţi-vă un produs care te ajută să *simţi* ceea ce *ştii* deja. Imaginaţi-vă că oricine ar auzi sloganul „Loto: joci şi câştigi” ar înţelege pe loc că asta e o tâmpenie. Că, statistic, şansele de a câştiga la loto cresc sensibil dacă îţi cumperi un bilet de loterie. Imaginaţi-vă că oamenii cărora li se vorbeşte despre războiul contra terorismului ar cădea pe spate de râs sau că pieţele de capital ar funcţiona pe baza evaluării realiste a riscului, şi nu pe invidie, panică şi lăcomie.

— În cazul ăsta, ai fi mult mai sărac, a remarcat Ria.

Buhle şi-a dat teatral ochii peste cap.

— Interesantă viziune, a spus Leon. Dacă ar exista un tratament pentru asta, l-aş urma şi eu.

Ochii s-au mutat asupra lui, l-au sfredelit aprig.

— Exact asta este problema. Singurii oameni care l-ar urma sunt cei care nu au nevoie de el. Politicienii şi traderii şi pariorii ştiu cum funcţionează probabilitatea, dar mai ştiu că oamenii pe spinarea cărora ajung ei graşi şi fericiţi nu o înţeleg câtuşi de puţin, prin urmare ei nu-şi pot permite să fie raţionali. Problema are,

deci, un singur răspuns.

— Urşii, a strigat Leon.

S-a auzit râsul Riei.

— Nenorociţii de urşi, a întărit Buhle, pe un ton atât de obosit, de sătul de lume, încât lui Leon îi venea să-l strângă în braţe. Da. Nu ne puteam permite să lăsăm acest instrument de reformare a societăţii pe mâna celor care erau dispuşi să-l utilizeze. Aşa că…

— L-am transformat într-o armă, a completat Ria.

— A cui poveste e asta?

Leon simţea că începe să-l strângă combinezonul în zona picioarelor. Gazele evacuate prin valvă îl transformau într-un balon. Şi avea nevoie să meargă la baie. Dar nu voia să plece de acolo.

— Adică l-aţi administrat oamenilor?

— Leon, a rostit Buhle cu reproş, de parcă ar fi zis: „Nu ne pretăm noi la aşa ceva”. Oamenii aceia au fost de acord să se supună unei cercetări medicale. Şi *rezultate*. Au încetat să mai alerge de colo-colo ţipând: „*Cade cerul peste noi*, *cade cerul peste noi*!” şi au devenit – *zen*. Fericiţi, dar păstrând o atitudine calmă, sobră chiar. Puii zăpăciţi prefăcuţi în controlori de trafic cu ochi de cremene.

— Şi cea mai bună prietenă a ta ţi-a zdrobit creierii fiindcă…

— Fiindcă, a continuat Buhle, vorbind subţire, ca Mickey Mouse, „ar fi lipsit de etică să producem la scară industrială pentru publicul larg”.

Ria stătea aşa de nemişcată, că Leon aproape uitase de prezenţa ei. Şi-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Cred că nu mi-ai spus toată povestea.

— Eram gata să-l lansăm ca tratament împotriva anxietăţii.

— Şi?

Ria s-a ridicat brusc.

— Te aştept afară.

A ieşit fără să mai spună o vorbă.

Buhle a dat iar ochii peste cap.

— Cum să-i faci pe oameni să ia medicamente împotriva anxietăţii? Dar un număr foarte mare de oameni? Vreau să zic dacă ţi-aş încredinţa ţie acest proiect, cu un buget pentru implementare…

Leon era sfâşiat între dorinţa de a alerga după Ria şi a rămâne în compania hipnotică a lui Buhle. A dat din umeri.

— Aş proceda aşa cum se face cu orice medicament nou. Aş umbla la protocolul de diagnostic, aş mări numărul de persoane potenţial

afectate. Aş stârni agitaţie în media pe tema epidemiei de anxietate. E simplu. Frica vinde. O epidemie de frică? Iisuse, asta ar fi prea uşor. Mult prea uşor. Îi pui în schemă pe asigurători, acorzi reduceri, aranjezi ca prescrierea unui tratament să fie mai ieftină decât organizarea unui *call center* unde să i se explice omului de ce *nu* primeşte medicaţia respectivă.

— Eşti omul care îmi trebuie, Leon. Prin urmare, da.

— Da?

Din nou zâmbetul ăla gen „Suntem oameni mari, ce naiba?”

— Adică da.

— Aha. Câţi?

— Aici e problema. L-am testat întâi pe o piaţă mică. Ţara Bascilor. Autorităţile locale au fost foarte receptive. Am avut posibilitatea să adaptăm mesajul. Cei de acolo sunt cei mai buni cunoscători ai fenomenului media din toată lumea – sunt în privinţa asta ce erau japonezii în electronică în secolul trecut. Aşadar, dacă reuşeam să-i câştigăm…

— Câţi au fost?

— Cam un milion. Mai mult de jumătate din populaţie.

— Ai creat o armă biologică în stare să

infecteze victimele cu numeraţie şi apoi ai infectat cu ea un milion de basci?

— S-a prăbuşit loteria naţională. Atunci mi-am dat seama că am reuşit. Vânzarea biletelor a scăzut cu optzeci la sută. Dezastru.

— Şi atunci prietena ta ţi-a crăpat ţeasta?

— Cam aşa ceva.

Combinezonul devenea cu fiecare secundă mai incomod. Leon se temea că, dacă mai întârzia, avea să rămână blocat acolo, nemaifiind în stare să se mişte în costumul umflat peste măsură.

— În curând va trebui să plec, a anunţat.

— Din punct de vedere evoluţionist, o proastă evaluare a riscurilor constituie un avantaj.

Leon a aprobat din cap.

— Da, sunt de acord cu asta. Te face din punct de vedere antreprenorial…

— Te împinge să colonizezi teritorii noi, să-ţi dai întâlnire cu maimuţa cea frumuşică din copacul vecin sau să faci un copil pe care ştii că n-ai cu ce să-l creşti.

— Şi vulcanienii tăi înzestraţi cu numeraţie au încetat să facă toate astea?

— Cam aşa ceva, a răspuns el. Dar asta e doar o ajustare firească. Ca atunci când oamenii se mută la oraş – rata natalităţii scade. Cu toate astea, deşi rasa umană devine una de orăşeni, nu

este pe cale de dispariţie. Chestiile astea sociale sunt de durată.

— Şi atunci prietena ta ţi-a crăpat ţeasta?

— N-o mai ţine lângă.

Leon s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să mă duc după Ria.

Buhle a scos un sunet care exprima dezgust.

— Mă rog. Vrei s-o întrebi de ce nu şi-a dus treaba la bun sfârşit? Dacă s-a hotărât s-o facă atunci, pe loc, sau plănuise dinainte? De ce a folosit carafa de cafea, şi nu cuţitul de pâine? Pentru că, ştii, şi eu îmi pun întrebările astea.

Leon s-a retras, stângaci, în combinezonul lui exagerat de umflat. S-a chinuit să se strecoare în ecluza pneumatică şi, pe când aceasta şuiera uşor, efectuându-şi ciclul de modificare a presiunii, a încercat să nu se gândească la Ria încălecând pieptul bătrânului şi la carafa care cobora şi se ridica iar…

Ea îl aştepta de partea cealaltă, la fel de umflată în combinezonul ei.

— Hai să mergem! l-a îndemnat.

L-a prins de mână. Palmele cauciucate ale mănuşilor s-au lipit una de cealaltă. Aproape că l-a târât prin numeroasele încăperi ale trupului lui Buhle, împiedicându-se la ultima uşă, apoi răsucindu-l şi trăgând tare de cordonul de

eliberare. Combinezonul s-a despicat la spate şi a căzut în două bucăţi fără viaţă care au rămas întinse pe podea. A expirat profund, nici nu realizase că-şi ţinuse răsuflarea în timp ce aerul rece venea în contact cu pânza subţire de sudoare care îi acoperea corpul.

Ria îşi lepădase deja combinezonul şi avea faţa roşie şi asudată şi părul încurcat. La subraţ se formaseră mici cercuri de transpiraţie. Un îngrijitor eficient a venit şi a început să strângă de pe jos costumele. Ria i-a mulţumit impersonal şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Nu credeam că o să facă asta, a zis, de îndată ce au ieşit afară din clădire – afară din miezul trupului lui Buhle.

— Tu ai încercat să-l omori, i-a amintit Leon.

I-a privit mâinile noduroase, cu unghii îngrijite şi retezate scurt. A încercat să-şi imagineze tendoanele de pe dosul mâinilor, încordându-se ca odgoanele unei pânze de barcă în bătaia vântului, pe când ridicau şi coborau ritmic carafa grea de argint.

Ea şi-a şters palmele pe pantaloni şi apoi a băgat mâinile în buzunare, stângace dintr-odată, lipsită de obişnuitul aer de încredere în sine.

— Nu mi-e ruşine de ce-am făcut. Sunt chiar mândră. Nu oricine ar fi avut curajul. Dacă n-aş fi

făcut-o, tu şi toţi cei pe care îi cunoşti aţi fi…

Şi-a scos mâinile din buzunare, cu pumnii strânşi. A clătinat din cap.

— Credeam că o să-ţi spună ce anume ne place la proiectul tău de masterat. De la acel punct am fi discutat despre ce ai putea face aici…

— Nu mi-ai pomenit nimic înainte. Te-aş fi scutit de toată oboseala. Nu vreau să discut despre asta.

Ria a clătinat din cap.

— Aşa e la Buhle. Nu ne poţi împiedica să facem ce vrem să facem. N-o spun ca să te intimidez, e o realitate. Dacă vrem să-ţi reluăm experimentul, putem, la orice scară vrem…

— Dar eu nu particip la aşa ceva, a întrerupt-o el. Şi asta contează.

— Nu atât de mult cât crezi tu. Şi, dacă îţi închipui că poţi evita să iei parte la un proiect pentru care te vrea Buhle, s-ar putea să ai o surpriză. Noi putem să-ţi oferim ce vrei.

— Ba nu puteţi. De asta sunt mai sigur ca de orice altceva pe lume.

Să ne imaginăm o fiinţă umană la masa de prânz. Întreab-o cum a fost micul dejun.

Dacă prânzul e excelent, o să-ţi spună că şi micul dejun a fost excelent. Dacă masa de prânz este foarte proastă, o să-ţi spună ce oribil a fost

micul dejun.

Acum întreabă persoana despre cină. Un prânz prost o s-o facă să presupună că şi cina va fi proastă. Un prânz bun o va face optimistă în legătură cu masa de seară.

Explică-i această dinamică şi apoi întreab-o din nou despre micul dejun. Se va strădui să-şi amintească detaliile efective ale mesei, textura grişului, dacă sucul era rece şi delicios sau era lipicios şi cam cald. Îşi va aminti şi îşi va tot aminti cât va putea de bine şi pe urmă, dacă prânzul e bun, îţi va spune că micul dejun a fost bun. Şi dacă prânzul e prost, îţi va spune că micul dejun a fost prost.

Fiindcă nu te poţi abţine. Chiar dacă eşti conştient că o faci, nu te poţi abţine.

Dar dacă ai putea?

— E din cauza părinţilor, a explicat el, pe când înaintau printre vârfurile copacilor, pe pasarela îngustă, trăgându-se într-o parte ca să le facă loc cercetătorilor care treceau grăbiţi, sporovăind. Asta e nenorocirea. Părinţii ţin minte numai părţile frumoase ale meseriei de părinte. Cei care au copii mari îşi amintesc o succesiune de îmbrăţişări afectuoase, succese şcolare, victorii sportive, şi pur şi simplu uită vomitatul, toanele, nopţile nedormite… Asta permite perpetuarea

speciei, acest excelent mecanism al uitării. Asta ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Ria a aprobat cu seriozitate.

— Dar a fost şi o parte bună, nu?

— Ooo, bineînţeles. În primul rând, mâncare mai bună la micul dejun. Şi apoi scăderea în greutate – uimitoare. Să fii în stare să-ţi aminteşti cât de nasol te-ai simţit ultima oară când ai mâncat o ciocolată întreagă sau te-ai îndopat cu cartofi prăjiţi. A fost uluitor.

— Aria de aplicaţii este cu adevărat impresionantă. Numai pierderea în greutate…

— Slăbitul, consilierea dependenţilor, câte şi mai câte. Aplicaţii formidabile, de la un capăt la altul.

— Dar?

El s-a oprit brusc.

— Probabil că ştii deja, a spus el. Dacă ştii despre Claritate – aşa am numit-o, Claritate – atunci ştii şi ce s-a întâmplat. Cu resursele de la Buhle, poţi afla orice, nu?

Ea a zâmbit strâmb.

— O, ştiu ce a consemnat istoria. Ceea ce nu ştiu este ceea ce *s-a întâmplat* de fapt. Versiunea oficială, cea care a atras atenţia celor de la Ale şi ne-a stârnit şi nouă interesul…

— De ce ai încerca să-l omori pe Buhle?

— Pentru că pe mine nu mă poate prosti şi pentru că am văzut încotro se îndreaptă cu micul lui experiment. Avantajul faţă de concurenţă al unei firme care ştie despre o astfel de schimbare radicală în cunoaşterea umană e enorm. Gândeşte-te la toate produsele care ar dispărea dacă numeraţia s-ar instala ca un virus. Gândeşte-te la toate schimbările în guvernare, în politică. Închipuie-ţi numai un aeroport condus de şi pentru persoanele care înţeleg riscul!

— Mie îmi sună destul de bine, a recunoscut Leon.

— O, sigur, a spus ea. Sigur. O lume de consumatori avizi care cunosc costul, dar nu şi valoarea lucrurilor. De ce ne-a înzestrat evoluţia cu o astfel de carenţă patologică de numeraţie? Care este avantajul de a supravieţui ca specie, dacă ne lăsăm duşi de nas de vraciul care vine cu cea mai bună poveste de groază?

— El a spus că lucrurile antreprenoriale – creşterea copiilor, afacerile…

— Orice fel de asumare de riscuri. Sporturile. Nimeni nu mai face spectacol pentru tribune dacă ştie că şansele sunt mult mai bune jucând la siguranţă.

— Şi Buhle *voia* asta?

Ea l-a privit scrutător.

— O lume de oameni care înţeleg riscul este aproape la fel de uşor de dus de nas ca o lume de oameni incapabili să înţeleagă riscul. Marea diferenţă este că în cazul din urmă concurenţa are un dezavantaj imens, nefiind la fel de evoluată ca echipa gazdă.

Leon s-a uitat la ea. Pentru prima oară a privit-o cu adevărat. A văzut că era faţa unui monstru, vocea unui zeu. Mâna unei maşinării gigantice, misterioase care încerca să schimbe lumea, să o reconstruiască pentru a se potrivi nevoilor sale. O maşinărie care se pricepea la treaba asta.

— Claritatea, a spus el. Claritatea.

Ea a devenit foarte atentă.

— Zici că ai fi încercat să-l omori pe Buhle dacă ai fi luat Claritate?

Ea a clipit surprinsă.

— Nu cred că mi-am pus până acum întrebarea.

El aştepta. Aştepta ţinându-şi răsuflarea, aşa cum şi-a dat seama.

— Cred că ar fi reuşit dacă aş fi luat Claritate, a răspuns ea.

— Şi dacă ar fi luat Buhle Claritate?

— Cred că m-ar fi lăsat.

A rostit cuvintele aşa de repede, că au sunat

ca o râgâitură.

— Este cineva şef peste Buhle?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun – mostrul ăla din capsulă – îşi exercită voinţa? El se află la cârmă în această *întreprindere*} Sau întreprinderea merge înainte împinsă de propria putere, luând decizii proprii?

Ea a înghiţit un nod.

— Tehnic, este o dictatură binevoitoare. El e suveran, ştii bine.

Din nou a înghiţit greu.

— Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat cu Claritatea?

— Mai are putere de decizie, totuşi?

— Nu cred, a şoptit ea. Nu chiar. E mai mult ca, un fel de…

— O forţă a naturii?

— Un fenomen emergent.

— Ne aude acum?

Ea a dat din cap.

— Buhle, a spus el, gândindu-se la monstrul din capsulă. Claritatea îi făcea foarte furioşi pe oamenii care o luau. Nu puteau să se uite la reclame fără să simtă nevoia să spargă ceva. Dacă intrau într-un magazin deveneau aproape catatonici. În zilele de vot nu voiau decât să ia cu asalt un birou guvernamental cu torţe aprinse.

Toţi cei supuşi testului au intrat la închisoare în mai puţin de opt săptămâni.

Ria a zâmbit. Ea i-a luat mâinile în mâinile ei – calde, deloc umede – şi le-a strâns tare.

I-a sunat telefonul. El şi-a retras o mână şi a răspuns.

— Alo?

— Cât vrei pentru medicament? Vocea lui Buhle era exuberantă. Chiar nebunească.

— Nu e de vânzare.

— Cumpăr agenţia Ale, te pun la conducere.

— Nu vreau.

— Îţi ucid părinţii.

Tonul îi era la fel de exuberant.

— O să ucizi pe toată lumea dacă ajunge utilizat pe scară largă.

— Nici tu nu crezi ce spui. Claritatea îţi permite să alegi drumul care te face cel mai fericit. Sinuciderea în masă nu va face omenirea mai fericită.

— N-ai de unde să ştii.

— Pariem?

— Tu de ce nu te sinucizi?

— Pentru că, mort, nu voi putea face lucrurile să meargă mai bine.

Ria se uita cu atenţie. L-a strâns de mâna pe care încă o mai ţinea în mâinile sale.

— Primeşti să-l iei?

A urmat o pauză lungă. Leon a continuat să-l preseze.

— Nu batem palma dacă nu iei, a spus el.

— Ai vreo tabletă?

— Pot face. Trebuie doar să vorbesc cu câţiva tehnicieni de laborator şi să descarc vreo câteva dintre cercetări mai întâi.

— Vrei să-l iei şi tu odată cu mine?

A răspuns fără şovăială:

— Niciodată.

— Bine, îl iau, a declarat Buhle şi a închis.

Ria i-a luat mâna din nou. S-a aplecat înainte. I-a dat un sărut uscat, apăsat, pe gură. S-a dat înapoi.

— Mulţumesc, a spus.

— Nu-mi mulţumi, i-a răspuns el. Nu îţi fac niciun favor. Ea s-a ridicat, trăgându-l după ea în picioare.

— Bine ai venit în echipă! a zis. Bine ai venit la Buhle!

FLOAREA, MILA, ACUL, LANŢUL

9

Ydqn Ha Lee

Traducere din limba engleză Alexandra Voicu

Recent intrată în breasla scriitorilor, Yoon Ha Lee locuieşte în sudul Californiei, împreună cu

familia ei. Povestirile ei au apărut, printre altele, în *Lightspeed*, *Clarkesworld*, *the Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Federation*, *Beneath Ceaseless Skies*.

În eleganta, înfiorătoarea povestire inclusă în prezenta antologie este vorba despre o armă străveche, atât de puternică, încât a trage cu ea înseamnă a distruge universul şi a-l înlocui cu altul.

Cel mai adesea, neajunsul este că, în oricare univers, fiece moment dă naştere unei puzderii de lumi viitoare. Există însă universuri unde determinismul funcţionează exact pe dos: dată fiind starea s-a universului la un moment, există nenumărate stări anterioare care ar putea conduce la starea’s. Există universuri în care toate trecuturile posibile se varsă ca printr-o pâlnie către un final unic şi imutabil, O.

Dacă eşti înclinat să crezi teoriile milenialiste, ai putea să numeşti acest O Armageddon. Dacă priveşti din perspectivă gramaticală, îl poţi asocia cu punctuaţia la scară cosmologică

Dacă eşti filosof într-un asemenea univers, ai putea numi o *inevitabilul*.

Femeia îşi face veacul în Staţia spaţială Blackwheel de multă vreme, nimeni nu mai ştie de când. Dar nu e născută acolo.

Este din neamul oamenilor, iar părul ei drept şi brunet şi ochii de un negru castaniu sugerează o străveche înrudire cu tigrii şi cu vulpile care se pot preface în alte fiinţe. Limba ei maternă nu este vorbită de nimeni de aici sau de altundeva.

Se spune că numele ei adevărat înseamnă „sur” sau „cenuşă” sau „mormânt”. Poţi să-i faci cinste cu un pahar, să-i aduci petale de flori glasate sau metale topite, tot degeaba. N-o să-ţi spună cum o cheamă.

Cu toate acestea, mulţi o caută. Azi e rândul unui bărbat cu ochii de culoarea oglinzii. E prima fiinţă umană pe care ea o vede după vreme îndelungată.

— Floarea lui Arighan, zice el.

Nu aşa o cheamă, dar ridică privirea. Floarea lui Arighan este arma pe care o poartă. Străinul s-a întrupat în fiinţă umană pentru a se apropia de ea şi aproape sigur este interesat de armă.

Arma poate lua diferite forme, dar la acest capăt al timpului versatilitatea de origami a formei ei surprinde mai mult prin absenţă decât prin prezenţă. Câteodată este lungă şi lucioasă, altă dată, grea şi necizelată. Întotdeauna însă patul armei poartă însemnul celei ce a creat-o: o floare cu trei petale căzute şi o a patra pe cale să se desprindă. În miezul florii se află o literă care la

rândul său se aseamănă unei flori cu rădăcina încâlcită.

— Semnificaţia literei este secretul armei. Femeia nu îţi va spune care este acesta, iar cea care a făurit-o, Arighan, e dispărută de generaţii.

— Toată lumea ştie ce apăr eu, îi zice femeia omului cu ochi de oglindă.

— Ştiu ce putere are, răspunde el, şi mai ştiu că te tragi dintr-un neam care îşi venerează strămunii.

Mâna ei, care până atunci mângâia un pahar cu apă aproape îngheţată, se opreşte, alunecă pe şold, unde se află tocul de armă.

— E primejdios să ştii astfel de lucruri, îl avertizează.

Prin urmare, a aflat. Istoricii poporului ei numeau Floarea lui Arighan *arma ancestrală*. Dar nu se refereau la vechimea ei.

Bărbatul zâmbeşte politicos şi nu se aşază lângă ea neinvitat. Micile dovezi de politeţe contează pentru el, fiindcă nu este fiinţă umană. Chiar dacă mintea îi e adăpostită într-o fortăreaţă vulnerabilă de carne, calculele complicate care îl definesc sunt înscrise într-un vast spaţiu cosmic.

— Nu prea cred că sunt prima fiinţă artificială care vine la tine.

Ea dă din cap că nu.

— Nu despre asta e vorba.

Oare computerele ca ei au suflet? se întreabă ea. Este sigură că da, iar asta poate fi un inconvenient.

— Nu vreau să fiu în slujba nimănui.

— Este ceva important, zice el.

Întotdeauna este. Vor să elimine cancelari sau generali, iubiţi respinşi sau rivali reîncarnaţi, iluminaţi sau căpetenii – poveşti ieftine, toate vechi de când lumea. Oameni, în sensul larg sau restrâns al termenului. Reputaţia Florii lui Arighan este destul de specifică, deşi de cele mai multe ori se bazează pe o percepţie greşită.

— Chiar aşa? zice ea ironic.

De obicei nu vorbeşte deloc cu cei ce vin să-i cumpere serviciile. De obicei îi ignoră preţ de un pahar, două, trei, patru, asemenea unui copil care ajunge să afle că nu poţi număra mai departe de infinit.

Au fost vremuri când mai mulţi au încercat să-i ia arma cu forţa. Însă femeia se îndeletnicea cu dueluri şi asasinate încă dinainte ca soarta ei să se împletească cu cea a Florii. Floarea însăşi e înzestrată cu propriile mijloace de apărare, unul din ele fiind acela că, de exemplu, femeia nu poate muri atât timp cât o mânuieşte. Un lucru care îi place în mod deosebit pe staţia Blackwheel este că

administratorii s-au angajat că se vor ocupa de orice cadavru lăsat în urma ei. Cei de pe Blackwheel au faima de a-şi respecta promisiunile.

Bărbatul mai aşteaptă o clipă, apoi zice:

— Nu vrei să asculţi ce am de spus?

— Ar trebui să te temi mai mult de mine, avertizează ea, dacă într-adevăr ştii ce pretinzi că ştii.

În timpul ăsta cei aflaţi în bar, niciunul dintre ei din neamul oamenilor, îi urmăresc cu atenţie: un muzicant al cărui instrument este făcut din lemn fosilizat şi corzi de mătase; un magistru cu o coamă din alge de mare; ingineri pe ale căror planşete, atârnând în aer, nu se vede decât o navă spaţială mâzgălită într-un colţ. Singura excepţie o face un călător tatuat care moţăie într-un colţ, visând probabil la planete îndepărtate.

Fără grabă, femeia scoate la iveală Floarea şi o îndreaptă spre individ. Ţinteşte nu spre inima lui inexistentă, ci spre ochiul stâng. Dacă ar apăsa trăgaciul, glonţul l-ar străpunge trecând prin pupila lui falsă.

Muzicantul continuă să smulgă din instrumentul său note plângăreţe. Ceilalţi, văzând arma, rămân cu gura căscată pentru un moment, apoi dau năvală afară din bar. Ca şi cum asta i-ar putea salva.

— Înţeleg, spune bărbatul vizibil zdruncinat, ai putea să-mi afectezi grav ascendenţa. Pot spune pe nume toată lunga linie de programatori, până la primii care au pus pe răboj păsări sau pietre.

Ţeava armei se mişcă cu precizie, pe orizontală: acum ţinteşte ochiul drept. Femeia spune:

— Deocamdată m-ai convins că ştii. Nu m-ai convins încă să nu te omor.

Este pe jumătate cacealma: nu ar folosi Floarea, cel puţin nu pentru asta. Cunoaşte destule modalităţi de a ucide.

— Mai există o armă. Nu vreau să vorbesc despre asta aici, dar vrei să mă asculţi până la capăt?

A

Încuviinţează scurt din cap.

Acoperit de palma ei, stă gravat în argintiu strălucitor, într-o limbă în care nimeni altcineva nu mai scrie sau citeşte, cuvântul *străbun*.

Odată, demult, într-un univers, duelistul preferat al unei împărătese primise un pistol chiar din mâinile acesteia. Pistolul avea patul suflat cu argint şi aliaj negru şi o vignetă încadra însemnul celei care îl făurise. Arma străbătuse patru dinastii, supravieţuise tuturor răscoalelor şi loviturilor de stat. Însoţise arsenalul imperial de

pe o planetă pe alta.

— Despre pistolul ancestral arhivele imperiale spuneau două lucruri: Nu folosiţi această armă, căci. Este doar pierzanie şi Aceasta armă nu funcţionează.

Într-un univers guvernat de raţiune, ambele propoziţii ar fi neadevărate.

Bărbatul o urmează în apartamentul ei, aflat la un nivel mai îngrijit al staţiei Blackwheel. Camera de zi, confortabilă, dar nu luxoasă după standardele Blackwheel, e mobilată cu o canapea pe mărimea unei fiinţe umane, o masă de metal lustruit doar cât să reflecte vag lumina şi o vază într-un colţ.

Mai sunt şi două tablouri, pictate nu pe un suport mai modern, ci pe mătase. Unul dintre ele înfăţişează un munte în amurg, ascuns într-o calmă atmosferă anonimă, printre norii stilizaţi. Celălalt, pictat într-un stil complet diferit, e o cavalcadă de umbre. Abia după ce l-ai privit îndelung, umbrele par să se reaşeze pe pânză compunând un profil. Niciunul dintre tablouri nu e semnat.

— Şezi, îl îndeamnă femeia.

Bărbatul se aşază.

— E nevoie de un nume? întreabă el.

— Al tău sau al celui care trebuie ucis?

— Am un nume pentru astfel de ocazii, spune el. Zheu Kerang.

— Nu m-ai întrebat cum mă numesc eu, remarcă ea.

— Nu sunt sigur de importanţa unei astfel de întrebări, spune Kerang. Dacă nu mă înşel, tu nici nu exişti.

— Exist în toate privinţele care contează cu adevărat, zice ea cu lehamite. Am volum şi masă şi voinţă. Beau apă care are acelaşi gust în fiecare zi, aşa cum trebuie să aibă apa. Ucid când simt îndemnul să o fac. Am nescris moartea în istoria universului.

Strâmbă din gură la auzul cuvântului *nescris*.

— Cu toate astea, spune el, specia ta nu a evoluat niciodată. Vorbeşti o limbă care nici măcar nu e moartă. Pur şi simplu nu a existat.

— Sunt multe limbi care au dispărut.

— Pentru ca un lucru să dispară, trebuie ca mai întâi să fi existat.

Femeia se ghemuieşte lângă el pe canapea, nu foarte aproape dar nici prea departe.

— Povestea asta e ştiută. Care e povestea ta?

— Mai există patru dintre pistoalele lui Arighan, rosteşte Kerang.

Femeia mijeşte ochii.

— Eu credeam că mai sunt trei.

Floarea lui Arighan este ultima, cea de pe urmă operă a armurierului. Celelalte despre care ştie ea sunt Mila lui Arighan, care ucide fără greş persoana atinsă de glonţul său, şi Acul lui Arighan, care are puterea de a şterge din memoria celui împuşcat orice amintire despre persoana care o mânuieşte.

— A mai ieşit la iveală încă o armă, spune Kerang. Litera din emblema armurierului se aseamănă cu o sabie prinsă în lanţuri. Deja lumea o numeşte Lanţul lui Arighan.

— Ce face această armă? întreabă ea, ştiind că el îi va spune oricum.

— Îl ucide pe comandantul celui împuşcat, spune Kerang, oricare ar fi acela. Poate fi vorba de amirali, miniştri, preoţi. Chiar şi profesori. Este ca un ciudat test de loialitate.

Acum a înţeles.

— Vrei să distrug Lanţul, zice.

Odată, demult, într-un univers, o duelistă pe nume Shiron a ridicat arma pe care i-o înmânase o împărăteasă înclinată spre empirism.

— Nu înţeleg cum o armă care nu funcţionează ar putea fi primejdioasă, a spus împărăteasa, dând din cap aprobator înspre un bărbat transpirat, legat cu un monofilament care l-ar fi dezmembrat într-o secundă dacă ar fi încercat

să scape.

— Acest om va fi executat oricum, iar numele său va fi şters din izvodul onoraţilor noştri străbuni. Încearcă arma pe el.

Shiron a apăsat pe trăgaci… şi s-a trezit într-un oraş pe care nu îl recunoştea, ai cărui locuitori vorbeau un dialect pe care nu îl mai auzise până atunci, a căror tehnologie îi era cunoscută în mare parte din filmele istorice. Măcar calendarul pe care îl foloseau îi era familiar. Acesta i-a arătat că se întorsese în timp cu 857 de ani. Cifră care nu s-a schimbat, oricâte calcule şi cercetări a făcut.

Mai târziu, Shiron a dedus că neamul bărbatului pe care îl executase se trăgea dintr-un strămoş care trăise cu 857 de ani înainte. Cel mai probabil, acest strămoş săvârşise o faptă extraordinară în urma căreia fusese înnobilat şi, conform izvoadelor poporului lui Shiron, îşi înfiinţase propria linie de descendenţă.

Din păcate, Shiron nu şi-a dat seama decât după ce, fără să vrea, a şters de pe faţa pământului specia umană.

— Da, spune Kerang. Am fost însărcinat să împiedic noi asasinate. Lanţul lui Arighan este o ameninţare ce nu poate fi ignorată.

— Atunci, de ce nu m-ai căutat până acum? întreabă Shiron. În fond, chiar dacă Lanţul a zăcut

ascuns, celelalte…

— Am văzut Mila lui Arighan şi Acul, spune el, înţelegând prin asta că, de fapt, copiase datele de la cei care le văzuseră. Sunt frumoase.

Şi prin frumuseţe înţelege altceva decât felul cum se împletesc umbrele acelea pentru a alcătui profilul unei femei, altceva decât o băutură de culoarea soarelui, la temperatura perfectă, turnată într-un pahar de sticlă faţetată. Se referă la frumuseţea straturilor logice, a acelui crescendo axiomă-axiomă-corolar-demonstraţie, a lui *quod erat demons*

— Orice pistol sau chiar ciob de sticlă ar putea să facă ce face Mila, zice Shiron, înţelegând ce vrea să spună. Iar medicamentele sau bisturiul-de-vise pot face munca Acului, dacă ai timp şi pricepere. Şi până la urmă s-ar putea spune acelaşi lucru şi despre Lanţ.

Se ridică din nou, dă jos de pe perete tabloul cu muntele şi îl rulează strâns.

— M-am născut pe muntele ăla, zice ea. Un loc asemănător încă există pe o planetă întocmai ca aceea pe care o ştiam. Dar nu cred că mai pictează cineva în stilul acesta. Poate vreun istoric de artă ar reuşi să identifice acea rudă îndepărtată. Eu l-am pictat, deşi nu sunt pictoriţă, pentru că nimeni altcineva nu îşi aminteşte

lucrurile pe care mi le amintesc eu. Şi tu ai vrea acum să mă pui s-o iau de la capăt.

— Câte gloanţe ai folosit până acum? întreabă Kerang.

Nu că Floarea ar avea nevoie de gloanţe speciale – se poate adapta chiar şi la lipsa lor totală – numărul celor trase este cel care contează.

Shiron râde, un râs grav, gutural. Ştie foarte bine că nu poate avea încredere în Kerang, dar are nevoie ca el să aibă încredere în ea. Aşa că scoate pistolul şi i-l arată ţinându-l în palmele deschise.

Trei petale căzute, a patra pe cale să le urmeze. Nu acesta este numărul, dar el nu are cum să-şi dea seama.

Ai avut grijă de el atâta timp, spune el studiind însemnul fără a atinge pistolul.

— Şi am să-l apăr până când nu o să mai rămână din mine decât un morman de gheaţă. Poate crezi că Lanţul reprezintă o ameninţare, dar dacă ar fi să înlătur această ameninţare, nu există nicio garanţie că tu vei mai exista.

— Nu Lanţul vreau să-l distrugi, şopteşte Kerang, ci pe Arighan. Crezi că aş fi venit la tine pentru ceva mai puţin important?

— Asta înseamnă că ai descoperit descendenţi

din neamul lui Arighan, îndrăzneşte Shiron să întrerupă liniştea apăsătoare după o vreme.

Tăcerea lui e o confirmare.

— Pesemne că sunt mulţi, adaugă ea.

Floarea lui Arighan îi stârpeşte pe toţi ascendenţii victimei, schimbând trecutul, dar lăsând nevătămat pe cel care o mânuieşte. În imperiul pe care l-a slujit odată Shiron, istoria vorbea despre Arighan ca despre un oaspete de vază. Shiron descoperise de multă vreme că Arighan nu era oaspete, ci fusese luată ostatică şi silită să construiască arme pentru temnicerii ei. Nimeni nu ştie cum a reuşit Arighan să făurească arme atât de avansate în privinţa puterii de distrugere. Floarea a fost iscusita răzbunare a lui Arighan împotriva unui popor a cărui religie de stat se baza pe cultul strămoşilor.

Dacă există aici urmaşi ai neamului lui Arighan, atunci Arighan însăşi poate fi suprimată şi toate armele ei azvârlite în nefiinţă. Iar Shiron nu ar mai fi exilată în acest timp, deşi drept este că nu se poate întoarce nici în timpul în care s-a născut.

Shiron rupe în două pânza tabloului. Muntele se dezintegrează, dar oricum îl pierduse cu multe vieţi înainte. Fulgere tăcute despică aerul, smulgându-l pe Zheu Kerang din învelişul lui

uman, desenând figuri închise peste ecuaţiile din care e alcătuit. Tabloul avea şi alte întrebuinţări, ca, de altfel, toate celelealte lucruri din cameră – Shiron crede în versatilitate dar tabloul a fost îndeajuns.

Corpul neînsufleţit al lui Kerang se prăbuşeşte pe canapea. Shiron îl lasă acolo.

Pentru prima dată după foarte mult timp părăseşte Staţia Blackwheel. Lucrurile pe care nu le cară cu ea le poate cumpăra de pe drum. Şi cei de pe Blackwheel îi sunt loiali pentru că ştiu şi mai ştiu că nu trebuie s-o supere; cei de aici îi vor păstra apartamentul curat, cu toate lucrurile la locul lor; în fiecare noapte vor aduce în cameră apă rece, aproape îngheţată, într-un pahar elegant, până la întoarcerea ei.

Kerang însuşi recunoscuse că era doar un pion. Dacă ştia nişte lucruri şi apucase să i le împărtăşească şi ei, atunci trebuie să mai fie şi alţii care ştiu acele lucruri sau sunt în stare să le afle.

Kerang nu o înţelesese deloc. Shiron iese din labirintul staţiei, făcând – şi drum spre unul dintre portalurile de unde poate începe căutarea. Dacă Shiron ar fi dorit să se răzbune pe Arighan, ar fi putut-o face de mult.

Dar ea nu vrea să fie asemenea lui Arighan. Ea

nu va distruge neamuri întregi, indiferent cât îi sunt de străini.

Shiron sperase să nu se ajungă la asta. E conştientă de propria naivitate. Dar acum nu se mai poate face nimic. Va trebui să-i găsească şi să-i ucidă pe toţi descendenţii lui Arighan. În acest fel o poate apăra pe Arighan însăşi, poate apăra istoria acumulată până la ea, în caz că cineva reuşeşte după atâta vreme să-i întindă o cursă şi să-i fure Floarea.

Într-un univers în care determinismul funcţionează pe dos – unde, orice ai face, totul se termină în acelaşi inevitabil O – contează, totuşi, alegerile pe care le faci, mai ales dacă eşti ultimul paznic al unei arme fărăseamăi de primejdioasă

Deşi i-a trecut prin minte că ar fi putut accepta oferta făcută de Kerang, sacrificând acest timp în schimbul unuia în care nici Arighan, nici armele ei nu ar fi existat vreodată, Shiron refuză să facă un asemenea lucru. Pentru că se apropie moartea termică a universului, iar ea începe să se întrebe: dacă o fiinţă artificială – un computer – poate avea suflet, atunci cum rămâne cu universul însuşi, cel mai puternic computer dintre toate?

În acest univers, Shiron trece drept bătrână. Este însă mult mai bătrână decât îşi închipuie ei. În milioane de timpuri, ea a trăit până la sfârşitul

palid al vieţii. Şi de fiecare dată Floarea lui Arighan este acolo, nelipsită cum e tăişul pentru lama unui cuţit. Deşi este adevărat că ştiinţa nu poate demonstra nimic în mod absolut şi că un număr necuprins de mare, dar finit de experimente nu înseamnă nimic în faţa infinitului, Shiron este, totuşi, de părere că milioanele de timpuri constituie o dovadă suficientă.

Fără Floarea lui Arighan, universul nu se poate reînnoi şi începe o nouă poveste. Poate că acesta este singurul motiv de care universul are nevoie. Iar Shiron va fi acolo când va veni sfârşitul, ori de câte ori va fi necesar.

Aşa că porneşte la drum. Nu e prima oară când va trebui să ucidă şi e puţin probabil că va fi ultima. Dar nici după atâta amar de vreme suferinţa nu i-a devenit străină.

Cuprins

O ISTORIE A TERRAFORMĂRII de Robert Reed

ÎNCÂLCIREA SPONTANĂ A UNEI SFORI AGITATE

de Lavie Tidhar

ÎMPĂRATUL DE PE MARTE de Allen M. Steele

CREATURILE de Peter Watts

SULTANUL NORILOR de Geoffrey A. Landis

CĂRŢILE de Kage Baker

CROAZIERĂ PE STYX de Ian R. MacLeod

…ŞI VOI, ARHANGHELI Al IERTĂRII de Tao Williams. MAMUŢII DIN MARILE CÂMPII de Eleanor Arnason…

9

CÂINI ADORMIŢI de Joe Haldeman

FIUL LUI JACKIE de Steven Popkes

SĂ ZBORI SPRE DUMNEZEU de Nina Allan

PUIŞORUL de Cory Doctorow

FLOAREA, MILA, ACUL. LANŢUL de Yoon Ha Lee

Dacă ar trebui să cumpărați doar un singur volum SF, antologia lui Dozois este răspunsul tuturor căutărilor. Cu toții trebuie să ne plecăm fruntea în fața lui Dozois.

Best SF

Parcurgând minunatul volum realizat de Gardner Dozois fiecare cititor trăiește o mulțime de vieți. Se plimbă pe planete îndepărtate, însoțește creaturi din alte lumi, ia parte la acțiuni palpitante, care provoacă inteligența.

Booklist

„O antologie fără egal, o sărbătoare a imaginației și a diversității."

Barnes & Noble

Cum poate arăta viitorul în viziunile fascinante propuse de cei mai importanți scriitori de SF? Odată șterse granițele dintre artă, știință și viață, imaginația se avântă spre noi orizonturi. Dincolo de ea, la început de mileniu, realitățile de mâine sunt irealitățile de azi. Viziunile explorate în acest volum al celebrei serii *The Year's Best SF* aduc în prim-plan tărâmuri bizare, cu legi proprii, în care viața sfidează logica.

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-450-4

9 786065 794504

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro